

Giới thiệu Ngọc Tiên Duyên Convert

Bộ này khoảng 10 năm trước cực hot và tác giả đang viết lại, nên mọi người đừng thắc tại sao tìm Ngọc Tiên Duyên trên google sẽ có rất nhiều nhé (Tác giả mới ra khoảng 400c)

Một bộ truyện được xem là kinh điển thời đó, một cách mở truyện độc đáo, rất hay!

Tu Chân 6 bước : Luyện Hình Hóa Tinh, Luyện Tinh Hóa Khí; Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Hoàn Hư; Hoàn Hư Hợp Đạo, Vị Chính Thuần Dương. (Cơ sở của 12 cảnh giới tu chân)

Cảnh giới tu chân : Ngưng Khí Kỳ - Tập Khí Kỳ - Hoàn Khí Kỳ - Thai Tức Kỳ - Tích Cốc kỳ - Nội Đan Kỳ - Nguyên Thần kỳ - Thanh Hư Kỳ - Chứng Ngộ Kỳ - Thần Hợp Kỳ - Niết Bàn kỳ - Thiên Thừa Kỳ

Hoa Lân, một thiếu niên phong lưu do thân mắc tuyệt chứng nên đã bá nhập “Thiên Sơn kiếm phái”.

Chàng ngạc nhiên phát hiện ra “tiểu sư thúc” Thượng Quan Linh phong tư trác tuyệt khuynh quốc khuynh thành hóa ra chính là nữ khách giấu mặt mà chàng đã cứu vào một đêm tối.

Bình thường, băng sơn mỹ nhân đó không hề đoái hoài đến bất cứ đồng môn nào mà chỉ gần gũi với tiểu sư đệ Hoa Lân, luôn nhân nhượng với những yêu cầu được một đời mười của chàng.

Cuối cùng... (Không phải loạn luân)

Trong bốn năm học nghệ tại Thiên Sơn, không ai biết rằng Hoa Lân thân kiêm sở trường hai nhà. Ngược lại, đồng môn sư huynh luôn đối xử với chàng như phế vật. Cho đến khi một âm mưu đột nhiên giáng xuống... Hoa Lân vì bảo vệ tính mệnh của mình đã thi triển tuyệt học kinh nhân chấn dứt hết kinh mạch của tên đồng môn luôn rắp tâm gây hấn với chàng. Vì chuyện này, chàng bị Thiên Sơn trục xuất khỏi môn phái.

Từ đó, Hoa Lân đành phải từ biệt tiểu sư thúc mỹ lệ tuyệt trần, mỗi người một phương trời.

Dẫn theo một nha hoàn, Hoa Lân chính thức bước vào giang hồ. Không lâu sau đã đến kì tổ chức “Huyền Thiên kiếm điển” năm năm một lần, tiểu sư thúc Thượng Quan Linh cũng đại biểu cho Thiên Sơn đến tham dự. Đồng thời, Hoa Lân thân bất do kỷ cũng bị cuốn vào cuộc tranh đoạt “Huyền Thiên kiếm”, cuối cùng chỉ còn lại trận đối đầu giữa Thượng Quan Linh và Hoa Lân.

Hai người đã từng ngầm ước hẹn, từng sợi tơ tình như kết nối hai trái tim. Những kỉ niệm chôn giấu đã lâu lũ lượt hiện về... Rốt cục Hoa Lân có thoát lui? Hay Thượng Quan Linh sẽ lại nhân nhượng chàng lần nữa?

Tất cả sẽ có hết trong kinh điển tiên hiệp – “Ngọc Tiên Duyên”

Bộ này rất hay, tác giả ra 1 ngày 5 chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Tự ngôn và các chương liên quan đến phần chính văn !

Vì post thiếu phần đầu trước khi vào chương 1 phần chính văn nên ta xin post ngay tại đây luôn nha (Các bạn nào đã lỡ đọc rồi thì đọc lại chỗ này tí cho rõ truyện hơn, bạn nào chưa đọc thì cứ đọc bình thường ạ)

Tự Ngôn

"Âm dương luân phiên, vạn vật diễn sinh; tiên ma lưỡng đạo, phạm trần đồng nguyên!"

Từ thời xưa cho tới nay, bất luận tiên, ma, quỷ tam giới, đều là do nhân loại Tu Chân giả tạo thành. Không giống vên vên là tu luyện phương pháp cùng con đường . .

Dựa vào Sử bí thư, mấy ngàn năm trước, ở Hoa Hạ Thần Châu mặt đất, tiên ma lưỡng đạo như nước với lửa.

Trải qua một hồi khốc liệt đại chiến sau khi, bị trọng thương may mắn còn sống sót nắm tên "Tiên nhân" rút kinh nghiệm xương máu, nhất trí cho rằng hết thảy mầm tai họa đều bắt nguồn từ tu chân điển tịch. Phải biết "Tiên Ma vốn là đồng nguyên, thiện ác trong một chớp mắt!" Một ít không cách nào phi

thắng Tu Chân giả vì đạt được sống mãi, cam nguyện rơi vào ma đạo, đem phạm nhân sinh mệnh xem là chính mình năng lượng cội nguồn. Hầu như hết thầy ma đạo người đều là đã từng bên người tốt đồng bọn, không thể không cảm thán "Kiếm có hai lưỡi, có lợi cũng có hại!"

Vì lẽ đó, này năm tên "Tiên nhân" khổ sở chống đỡ lấy suy nhược thân thể, đem thiên hạ hết thầy tu chân điển tịch đều lại tàn theo lửa, muốn từ nguồn cội ngăn chặn hậu hoạn. . .

Cổ sự liên bắt đầu từ nơi này, một thanh thất lạc thần binh trong lúc vô tình bị người phát hiện, mấy ngàn năm sau, thiên hạ tu chân dậy sóng lần thứ hai hiện lên. Ở đông đảo trong môn phái, lúc này lấy "Thục Sơn Kiếm Tông", "Thiên Sơn kiếm phái", "Toàn Chân giáo" vì là kiệt xuất, càng ngày càng nhiều người bình thường gia nhập vào tu chân hàng ngũ.

Năm tháng vượt qua vô tình một mặt, từng có lúc, thiên hạ đột nhiên lại truyền lưu lên một cái tiên đoán:

"Huyết kiếm ngang trời nhiễm phạm trần, Huyền Thiên ma huyết rơi khung châu!"

Huyết Ma sắp hiện ra, thiên hạ thứ dân sắp rơi vào Tiên Ma đại chiến vòng xoáy, ánh sáng màu máu đem lần thứ hai bao phủ khắp thiên hạ. . .

. . .

Quyển 1

Chương 1: Kỳ Lân Chi kiếp

Một năm này, giữa lúc Trung Nguyên thời kỳ cường thịnh, Tứ đại kinh đô càng là phú giáp thiên hạ, xung quanh các nước đồn dập đón nhìn. Đông Kinh thành Biện Lương, nó là kinh thành của dân tộc Hoa Hạ, nằm ở phía Đông giữa vùng bình nguyên, toàn thành phượng viên số lượng mười km, trong ngoài đều do ba đạo tường thành đóng giữ. Bên ngoài thành, phần lớn vì là bách tính an cư vị trí, bên trong thành, đều là vương công đại thần cùng nha môn vị trí; khu vực trung tâm tức là hoàng cung cấm địa.

Thành Biện Lương bốn phía đường núi hiểu rõ toàn quốc, vô số thương lữ cả ngày lẫn đêm hội tụ đến. Biện Hà hai bờ sông càng là đông đúc tấp nập, hai bên lâu các mọc dày vào lúc canh ba như thường đèn đuốc sáng choang, có văn nhân mặc khách từng làm một câu thơ:

* xuân lung thụ sương quán đô kinh, ngựa xe như nước vạn tượng đầy đủ. *

* đôi mắt sông ngòi sóng khí rộng, quả nhiên nhân thế Vũ Lăng thành. *

* thiêu quang kiều điểm hoàn toàn tây giao, một bích nổi trời vào nhìn dao. *

* hai bờ sông giang thôn đưa cái, vật hoa vạn tượng duệ ngàn yêu kiều. *

Ngày mùng 9 tháng 4, hoàng hôn sắp tới. Phố xá người đi đường qua lại không dứt, hai bên trà phường, quán rượu huyền ảo phi thường; tơ lụa các loại cửa hàng dị thường nóng nẩy; rìa đường hí khúc, Bình thư cao lêu ngọai đây. —— ở này phần hoa trung tâm, người đi đường bước chân tự nhiên được hạn, chỉ có ven đường mấy toà xa hoa lầu lâu hơi thanh nhả.

Biện Hà bên phố, một cái thân mạng đen áo khoác trường bào mắt mù thuật sĩ ngồi ngay ngắn đôn đá, tay trái dựng đứng một mặt màu đen lá cờ vải, dang thư "Quý Thần Trắc" ba cái cứng cáp lối chữ thảo. Như có người vòng tới sau lưng của hắn, liền sẽ phát hiện lá cờ vải mặt sau học thuộc lòng sách một nhóm chữ nhỏ: "Huyết kiếm ngang trời nhiễm phạm trần, Huyền Thiên ma huyết rơi khung châu!"

Đây là một cái tiên đoán, một cái mọi người đều cho rằng lời nói vô căn cứ tiên đoán.

Liên giống như hiện tại, một cái đến đây rút quẻ công tử nhà giàu bị "Quý Thần Trắc" tính một quẻ. Nhưng hắn không tin, hét lên: "Chuyện cười! Bọn thiếu gia từ trước đến giờ phúc lớn mạng lớn, cái nào dùng ngươi nói hưu nói vượn?"

"Quý Thần Trắc" nhưng vội vã thu thập hành trang, vội vàng nói: "Bản đạo không thu ngươi tiền, khuyên ngươi hiện tại lập tức về nhà, không phải vậy chắc chắn gặp họa sát thân!"

Người công tử kia vẫn cứ lải nhải, reo lên: "Ngươi đứng lại đó cho ta! Ta đáng ghét nhất ngươi loại này lừa gạt tiền thần côn! . . . Ồ? Còn muốn chạy? Đứng lại. . ."

Lúc này trên đường người đi đường rộn rộn ràng ràng, loại này đầu đường trò khôi hài nhìn đến mức quá nhiều, ai cũng không rảnh quan tâm loại này tẻ nhạt sự tình.

Chỉ có một người ngoại trừ!

Đối với đường phố "Lầu Mẩu Đan" trên, một vị bên cửa sổ thực khách nghiêng đầu, đầy hứng thú xem xét này ra trò khôi hài. Đột nhiên, ba cái hồi ảnh từ phía tây phố lớn chạy trốn mà đến, ở trong đám người hoảng loạn qua lại, phảng phất đang trốn tránh đuổi bắt. Cái kia lải nhải công tử vừa vận chặn ở tại bọn hắn con đường phía trước, chỉ thấy hàn quang lóe lên, người công tử kia kêu thảm một tiếng tại chỗ máu phun ra năm bước. Tiếp theo, chạy trốn ba cái hồi ảnh đã phá tan người đi đường, tránh ra. . . Tránh ra! Nhảy xuống Biện Hà.

"Quý Thần Trắc" lắc lắc đầu, thở dài, lẩm bẩm nói: "Ban ngôn không để ý tiết Thiên Cơ, làm sao nói thật khó lọt vào tai!" Nói xong, chớp mắt biến mất ở trong biển người. . .

"Lầu Mầu Đan" tên này thực khách tận mắt nhìn tất cả, trên đĩa thức ăn bộp một tiếng đi ở trên bàn, sóng lưng từng trận ma lương, mở ra miệng rộng nhất thời quên khép lại. Trong lòng thầm nghĩ: Như vậy thần tính có thể nói có một không hai. Không được, ta nhất định phải đi bái ông ta làm thầy!

Bên người ngồi cùng bàn bạn tốt thấy hấn giật mình đáng đáp, cũng ló đầu hướng song nhìn ra ngoài, đứng dịp thấy trên đường người đi đường đám đông, lớn tiếng kêu lên: "Các người mau nhìn! Hoa công phủ đã xảy ra chuyện gì? Liền Long thị vệ đều tự thân xuất mã!"

Mọi người dồn dập dựa thân quan sát, quả nhiên lại thấy hai đạo bóng người màu tím bay qua người đi đường đình đầu, chênh chếch dán vào bên phải lầu các nhảy vọt mà tới. Khi bọn họ phát hiện trên đường chết rồi một người, lập tức rơi vào bờ sông, nhìn cuộn cuộn Biện Hà bản bạc lên. Chốc lát, hai người đột nhiên ai đi đường này, chớp mắt liền không thấy bóng dáng.

"Lầu Mầu Đan" trên, một tên hào hiệp văn sĩ áo trắng thân nhiên hỏi: "Long hộ vệ là ai cơ chứ?"

Mọi người đều dị: "Kinh đô tám kiếm đứng đầu người đều không nhìn được? Người thực sự là uống đến một chuyến kinh thành."

Người hào tâm giải đáp nói: "Tám kiếm là chỉ Phong Giang Lãnh Tuyết, Lôi Vân Kim long! Trong đó Long thị vệ tên là Long Thiên Hà, là Hoa công phủ thủ tịch hộ vệ!"

Tên văn sĩ kia đang tự kinh ngạc, sau đường phở lại là một hồi não loạn, một đội hộ vệ đeo đao đẹp đám người ra cấp tốc chạy tới. Trên đường người đi đường ngóng trông mà nhìn, chỉ thấy xa xa một đồng đồ sộ lầu các bốc lên hướng thiên hóa diễm, xem phương vị, càng như là "Hồng Nguyệt hội quán" cháy!

Gây rối lại như lửa rừng giống như ở trong đám người man kéo dài. Thành Biện Lương lập tức đóng cửa thành, nhiều đội quân sĩ nghiêm khắc kiểm tra qua lại khách thương, một ít kẻ tò mò bắt đầu hỏi thăm triều đình phát sinh cái gì lớn án, để cả tòa kinh thành vì đó rung động?

Nhiều lần, quan phủ lục kế truyền đến hai cái tin tức xấu:

Một trong số đó, bách tính kính yêu 'Hoa công phủ' gặp phải thích khách đánh lén, Hoa phủ mới có bảy tuổi tiểu công tử ở "Hồng Nguyệt hội quán" lúc xem kịch bị bắt, phỏng chừng hướng tiền tài mà tới. Nhưng có người nhưng phân tích nói: "Hoa quốc công" thân là Xu Mật Viện chính sứ, chương quản thiên hạ trọng binh, tương đương với toàn quân thống suất. Dĩ nhiên có người dám to gan hướng về hấn người nhà ra tay, hiển nhiên là muốn ép hấn liên phạm, cỡ này hung tàn đề tâm rất rõ ràng có thể thấy được!

Thứ hai, quả nhiên Hoa công phủ lập tức đối ngoại công bố, tiểu công tử bất hạnh ngộ hại, phàm báo cáo thích khách hành tung người, thưởng ngân 5000 lạng. . .

Trong thành bách tính tất cả xôn xao, sâu sắc cảm nhận được Hoa phủ chính nghĩa lẫm nhiên quyết tâm, càng nhấn tâm bỏ đi cốt nhục tình thân, thề sống chết bảo vệ xã tắc an nguy. Trên đường một tên lão phụ không nhìn được nước mắt đầy đủ hoàn toàn kuông, cất tiếng đau buồn nói: "Vì sao. . . Vì sao liền như thế đáng yêu Lân nhi đều không buông tha?"

Phải biết "Hoa công phủ" tiểu công tử tuy rằng tuổi nhỏ, nhưng thường xuyên cùng đi Hoa phủ thị vệ ra đến xem trò vui, nhìn thấy bọn họ đều sẽ chủ động tới kêu một tiếng bá bá thăm thăm, như thế đáng yêu đứa bé liền bị thích khách làm hại? Sao không khiến người ta đau lòng? Huống chi, "Hoa công phủ" mấy chục năm qua kiên quyết chống đối ngoại tộc xâm lấn, để bách tính khỏi bị chiến sự quấy rầy, toàn quốc trên dưới đều đối với "Hoa công phủ" có đầy cõi lòng sùng kính tình. Chợt nghe Hoa phủ có chuyện, toàn thành bách tính một mảnh giận dữ. . .

. . .

Lại nói "Hoa quốc công" chín đời đơn truyền, dưới gối duy nhất cháu trai mới có bảy tuổi, có được ngọc trác giống như đáng yêu, đặc biệt nghịch ngợm hiếu động, tôn sùng là toàn phủ "Tiểu tổ tông". Lần này bị người bắt đi, toàn quý phủ dùng tự nhiên một mảnh khủng hoảng, mãi đến tận bóng đêm thâm trầm, thành Biện Lương vẫn như cũ nằm ở huyệt não bên trong.

Lúc này, thành nam ngoài 20 dặm một mảnh trong rừng núi cũng vô cùng yên tĩnh. Một cái cũ nát miếu Quan Đế bên trong, đang có mười mấy vị hành cước thương nhân vây quanh lửa trại tụ tập cùng một chỗ, bàn trên còn đốt hai ngọn ngọn đèn, nhào sọc sọc chiếu vào son vàng bóc ra từng mảng tượng Quan Đế trên, càng thêm một tia quý dị. Tọa tiên lư hương bên trong cũng vẫn cắm vào vô số chân hương, nghĩ đến nơi này hương hỏa vẫn tính đầy đủ thịnh.

Đám kia hành cước thương nhân vẻ mặt có vẻ hơi nôn nóng, nhưng một mực đều im lặng không lên tiếng thu thập vật phẩm. Một tên trong đó hỏ vác đại hán đột nhiên mắng: "Sở nhị ca ở làm cái gì? Làm sao vẫn chưa trở lại?"

Một cái khí độ phi phạm râu ria lái buôn cười nói: "Lão lục, người lúc nào mới có thể sửa lại một chút tính tình nôn nóng? Làm chúng ta nghề này ngàn vạn muốn giữ được bình tĩnh!"

Lão lục vỗ vỗ trên người tro bụi, đứng lên nói: "Đại ca! Ta cho tới bây giờ không làm hồng đại sự gì chứ? Nay đều là người biết cách chi đạo! . . . Ta đi xem xem sát vách em bé!"

Râu ria lái buôn gật đầu nói: "Thuận tiện gọi Lão Thất đi ra thương lượng một chút lộ trình, hấn là người địa phương, có thể tiết kiệm rất nhiều phiền

phức!"

Sát vách phá phòng nhỏ quả nhiên còn có hai người. Một cái khuôn mặt khô vàng thon gầy hán tử đang ngồi ở trên giường, đầy hứng thú mà bảo vệ một cái nhỏ nhỏ em bé. Chỉ thấy đứa bé kia ước chừng bảy tuổi đáng đáp, đang dặt ra bắp đùi ngồi dưới đất, bấu môi vô cùng đáng yêu. Trong tay đang thao túng một chiếc đu đèn cùng một khối nghiền mực, đều là muốn đem hình tròn đu đèn, khám tiến vào phía kia hình nghiền mực lồm bên trong, trên người hoa lệ quần áo sớm bị làm đến lộn xộn.

Cái kia thon gầy hán tử thỉnh thoảng phát sinh khả khả tiếng cười, cảm thấy tên này đứa bé thực sự quá đáng yêu, có phải là nhà người có tiền con đều như thế ngớ ngẩn a?

Trên đất em bé nghe được tiếng cười của hắn, gior lên bần thiêu mặt trắng, bấu môi làm nũng nói: "Ta muốn ăn quả quả nha!"

Thon gầy hán tử sững sờ, muộn như vậy tiểu oa nhi này còn chưa ngủ, vẫn cứ muốn này muốn nọ thật làm cho người không chịu được. Sừng sộ lên đang muốn mắng hắn vài câu, gian ngoài nhưng truyền đến tiếng gõ cửa. Một tên hồ vác đại hán đẩy cửa đi vào nói: "Lão Thất! Đứa bé không náo chứ? . . . Lão đại bảo người đi thương lượng một chút con đường, Hoa công phủ thể lực không thể coi thường."

"Ta muốn ăn quả quả. . ." Chơi đùa bên trong đứa bé ngẩng đầu lên, mờ to đen lay láy mắt to, lớn tiếng làm nũng nói.

Cái kia Lão Thất cười ha ha: "Lục ca! Người ở đây nhìn hắn đi tiểu oa nhi này chơi rất vui!"

Cái kia hồ vác đại hán liên tục nói: "Không không không, ta sợ nhất em bé. . . Lão đại đang chờ đây, không cần phải để ý đến hắn." Hai người bỏ rơi em bé, đóng cửa đi ra phòng nhỏ.

Đứa bé kia tự quân lại cúi đầu chơi lên nghiền mực, chờ bọn hắn ra phòng nhỏ, rốt cục gior lên hắn đáng yêu mặt trắng, một đôi mắt bên trong lóe linh động ánh sáng. Quay đầu nhìn thấy bên giường đứng thẳng một cái cây gậy trúc, bò qua đi nắm ở trong tay, ngẩng đầu nhìn phòng nhỏ hai phiến song cửa sổ gỗ, chỉ thấy cửa sổ chỉ dùng một con song gỗ kẹp, liền nhón chân lên, dùng cây gậy trúc khó khăn muốn nâng lên song gỗ, muốn mở cửa sổ ra. Rốt cục, phí đi sức của chín trâu hai hổ mới đẩy ra song gỗ, nhưng hai phiến song cửa sổ gỗ lâu năm thiếu tu sửa, kẹp thành cửa sổ làm sao cũng đâm không ra.

Đứa bé mệt mỏi, thở hổn hển ngây ngốc nhìn cửa sổ, khóe miệng một đánh đã nghĩ khóc lớn, nhưng chẳng biết vì sao vẫn là nhịn xuống nước mắt.

Tháng 4 khí trời còn có chút lạnh, thêm vào đêm đã thật khuya, đứa bé cảm thấy một trận con buồn ngủ xông tới trong lòng, quay đầu lại lại phát hiện trên hồ không có thứ gì, góc hồ ngược lại có một đồng lớn đồng cỏ khô, liền đẩy ra một khe hở chui vào. Đồng cỏ khô bên trong vẫn tĩnh âm áp, vừa vận có thể hoàn toàn trich che lại hắn còn nhỏ thân thể, liền hắn quỳ gối co lại đứng dậy duy trì nhiệt độ, mí mắt dần dần không nhắc lên nổi, quay đầu đi, chỉ chốc lát liền mơ hồ tiến vào mộng đẹp. . .

Đầu hạ khí trời thực sự là nói thay đổi liền thay đổi ngay! Một đám mây đen dần dần che hết lấp lánh đầy sao, gió núi tùy theo dần dần tăng mạnh, trong rừng cây vang lên ào ào tiếng sóng lớn. Lúc này, chính điện hơn mười hành cước thương nhân nhưng tán gẫu đến vô cùng phấn khởi, phủ đầu râu ria lái buồn ha ha cười nói: ". . . Cứ làm như thế, chúng ta lần này trải qua Sung Châu, trải qua Đại Danh phủ, sẽ đem đứa bé đưa ra Nhạn Môn Quan, ở nơi đó có đại đội nhân mã tiếp ứng chúng ta. Làm xong vụ này, mọi người trở lại nghỉ ngơi nhiều nửa năm!"

"Lão đại người có thể muốn nói chuyện giữ lời a! Không muốn nửa đường lại đem các anh em chiêu tập lên!"

"Chính là, chính là!"

Cái kia râu ria lái buồn khả khả cười: "Lần này tuyệt đối chắc chắn! Sét đánh không đổi!"

Lão lục hưng phấn nói: "Quá tuyệt! Đến. . . Mọi người uống trước mấy bát rượu trở lên đường!"

Miếu Quan Đế nóng hừng hực, mười mấy người lấy ra túi rượu hét lớn lên. Một cái canh gác người hầu bàn đột nhiên đẩy cửa mà vào, một trận gió to tùy theo xuyên vào, đem bàn trên hai cốc ngọn đèn "Bồ" một hồi cho thổi tắt, gió to thổi đến mức điện bên trong vĩ nộ lạnh rung vang vọng, một phái "Gió nổi lên trong lầu trước cơn mưa" tư thế.

Cái kia đồng bọn vội la lên: "Lão đại! Gió nổi lên rồi, e sợ còn muốn mưa! Đêm nay đến cùng chạy vẫn là không chạy?" Vừa mới dứt lời, một tia chớp bỗng nhiên rọi sáng bầu trời đêm, tùy theo mà đến chính là ầm ầm ầm tiếng sấm, thực sự là phong vân biến sắc kinh sợ lòng người. . .

Râu ria lái buồn nhưu nhưu mây, nhìn bên ngoài đêm đen nhánh không trăng: "! Lão nhị bọn họ nhìn đáng đáp đuổi không trở lại, mọi người chuẩn bị, chúng ta lập tức ra đi!"

Hơn mười người cấp tốc bắt đầu thu dọn đồ đạc, không cần thận ai cương đao "Coong" một tiếng từ trong cái bọc rơi mất đi ra, sợ đến tên kia người hầu bàn mau mau nhặt yếm yếm thanh đao giấu lên. Tốc độ của bọn họ có thể nói phi thường nhanh, chớp mắt liền chuẩn bị sẵn sàng. Nhưng bên ngoài mưa xối xả so với bọn họ làm đến còn nhanh hơn, đầu tiên là bay vào mấy giờ hạt mưa, đảo mắt chính là mưa tầm tã phủ xuống, gió to mang theo đậu tương giống như hạt mưa lao thẳng tới điện bên trong, trong nháy mắt liền ướt đầm toàn bộ không gian.

Lão Thất đột nhiên từ trong sương phòng vọt ra, sắc mặt tái nhợt mà hô: "Việc lớn không tốt! Cửa sổ bị người cạy ra, đứa bé đã bị người cứu đi!"

Lời vừa nói ra, sắc mặt của mọi người "Xoát" một hồi trắng phau, vài tên huynh đệ vọt vào phòng nhỏ vừa nhìn, quả nhiên nơi nào còn có đứa bé bóng người? Song cửa sổ gỗ bị gió thổi đến "Cạch cạch" vang vọng, mặt đất đã bị mưa giội ướt, mơ hồ có thể thấy được mấy cái vết chân."Boong boong

boong tranh. . ." Tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng rút ra binh khí, một tia chớp xẹt qua, chiếu vào binh khí trên có vẻ nhìn cực kỳ đáng kinh ngạc.

Trong đại điện râu ria lái buôn quyết định thật nhanh, hét lớn một tiếng: "Mau bỏ đi! Quan binh chi sợ cũng có chạy tới!"

Đội nước mưa, điện bên trong mười mấy đạo nhân ảnh đều đập mở cửa sổ, từ bốn phương tám hướng thoát ra miếu thờ, phối hợp đến phi thường hiểu ngầm. Bọn họ vừa vận tập hợp, xa xa đường núi đột nhiên chạy tới ba cái bóng đen, mưa xối xả bên trong lẫn nhau không thấy rõ đường đi, cũng may cái kia ba cái bóng đen đầu tiên xa xa lên tiếng nói: "Đại ca! Là các người sao?"

Râu ria lái buôn cả giận nói: "Lão nhị người ở làm cái gì? Hiện tại mới đến?"

Lão nhị xa xa nói tiếp: "Quan binh hướng bên này tìm tới đến rồi, ta chỉ được đi theo đường vòng. . ." Đang giải thích, một đường mãnh liệt chớp giật, bỏ vào cách đó không xa núi rừng, lập tức một trận âm âm âm tiếng sấm vang lên, đem lão nhị âm thanh đều che giấu đi.

Râu ria lái buôn vùng mạnh tay lên, hướng các anh em hét lên: "Đoàn người tránh mau!" Hôn hai mươi người cấp tốc vọt vào rừng cây, giống như chó mất chủ giống như cấp tốc chạy trốn, chớp mắt liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Cách đó không xa, mới vừa rồi bị sấm sét đánh trúng địa phương đột nhiên sáng lên một ánh đỏ, từ xa nhìn lại lại như truy binh cây đuốc! Râu ria lái buôn không thời gian nghĩ nhiều, mang theo các anh em hướng Trần Lưu phương hướng bỏ chạy. . .

...

Chương 2: Ban đêm dẫn thần đồng

Mưa xối xả xuống, nổ vang tiếng sấm vang tận mây xanh, thiên địa vì đó dao động. Chốc lát, vô số nương máng nước mưa hướng chỗ trũng nơi hội họp, chính là lũ quét cuốn tới điểm báo trước. Cũng còn tốt, đầu hạ mưa xối xả tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, chỉ vài bữa cơm công phu mưa to liền dần dần lắng lại, đến quá nửa đêm, xuyên thấu qua mây đen còn có thể nhìn thấy điểm điểm ánh sao.

Miếu Quan Đế ở trong màn đêm có vẻ đặc biệt yên tĩnh, trừ những lúc thỉnh thoảng truyền đến "Oa. . . Oa!" oa âm thanh ở ngoài, làm gì có truy binh? Đúng là trong sương phòng bỏ củi chông phát sinh từng trận tiếng xào xạc.

Đều nói trẻ con giấc ngủ sấm đều đánh không tỉnh, xem ra là thật sự! Tiếng sấm không đem đứa bé đánh thức, đúng là buồn tiểu rơi tại trên quần đem hần rết tỉnh rồi. Có thể từ xưa thiếu niên đều sợ đen đi! Đứa bé sau khi tỉnh lại phát hiện mình một chỗ trong bóng tối, vậy khẳng định là sợ đèn run lấy bầy, lần này lại nghĩ nghĩ chỉ sợ cũng có chút độ khó.

Đứa bé xuyên thấu qua đồng cỏ khô nhìn một chút cửa sổ, nhưng kinh ngạc phát hiện ngoài cửa sổ có một ánh đỏ, ở trong bóng tối ánh sáng đối với hần mà nói thực sự là một loại mê hoặc trí mạng. Không để ý ba bảy hai mươi một liền bò ra đồng cỏ khô, xông ra ngoài. Vòng qua chính điện sau, lại bị "Quan nhị ca" uy mãnh tư thế dọa gần chết, vội vã trốn bán sống bán chết.

Trong bóng tối, đứa bé còn nhỏ thân thể đập lên vệt vệt bước tiến "Đạp, đạp, đạp" chạy, một bên còn trống quai hàm giúp hoảng sợ nhìn chung quanh, trong miệng phát sinh "Ồ ô ô. . ." Khó hiểu âm thanh, này đáng yêu tính trẻ con nhìn một cái không sót gì.

Phía trước ánh sáng màu hồng xem ra rất gần, nhưng chạy rất lâu cũng không tìm được xác thực địa điểm, trái lại triệt để rơi vào núi rừng. Nghĩ đến miếu Quan Đế còn đứng thẳng một cái uy mãnh bóng người, hần nào có can đảm lại trở về? Ở hần nghĩ đến, phía trước ánh sáng màu hồng có thể là đường ra duy nhất.

Khó khăn xuyên qua bụi gai khắp nơi núi rừng, lại bò qua vài miếng gỗ ghè đất hoang, đứa bé hoàn toàn lạc lối phương diện, chỉ là hướng về "Cách đó không xa" yếu ớt ánh sáng màu hồng bò tới, liền phía sau theo mấy cái hung ác sói hoang cũng không có chú ý. Nhưng kỳ quái chính là: Cái kia mấy cái sói hoang đột nhiên không còn theo tới, chỉ phát sinh từng tiếng bi thương gầm rú. Đứa bé bị tiếng sói tru sợ đến nhắm trước khoan, cũng mặc kệ phía trước là cái gì địa hình, bò thật xa, rốt cục một đến năm sắp ở một cái mô đất bên trên. Lúc này, đột nhiên phát hiện xung quanh tia sáng so với trong rừng cây sáng rất nhiều, trong lòng thoáng được một chút an ủi. Đứa bé chỉ sợ hắc ám, cụ thể sợ gì đó khả năng chính mình cũng không rõ ràng!

Phát hiện đây là hoàn toàn trống trải hoang dã, u ám bầu không khí có vẻ hơi quỷ dị, cao thấp không phẳng mặt đất lung ta lung tung trống vô số mô đất, ngo ngoe là một mảnh âm u bãi tha ma. Hần xuất thân quan gia nhà giàu, lại làm sao biết mảnh này khu vực có đặc biệt gì? Ngược lại mặt sau bảy sói không có theo tới, liền ngồi xuống ở mô đất trên, thờ hồn hên, mở to cặp kia đáng yêu con mắt nhìn chung quanh. Rốt cục bị hần phát hiện, vẫn dẫn hần tới được ánh sáng màu hồng ngay ở cách đó không xa một cái "Mô đất" bên cạnh. Hiện tại cách ánh sáng màu hồng gần trong gang tấc, nhưng ánh sáng trái lại lơ mơ đi rất nhiều, mặt đất nứt ra rồi một cái cực lớn rãnh sâu, một trận âm gió thổi qua, hần khiến cho rừng mình một cái. Chỉ thấy chung quanh mặt đất bay lên từng tia một khối đen, đứa bé hoảng sợ phát hiện xung quanh cảnh sắc không ngừng ở biến hóa, nhưng cách đó không xa cái kia mảnh ánh sáng màu hồng vẫn y như cũ, vì lẽ đó hần gầy gầy bò qua.

Bên tai đột nhiên vang lên từng trận kêu rên, càng đi về trước, âm thanh càng là thê thảm, trước ngực treo lơ lửng "Thất Long ngọc bội" đột nhiên lóe lóe, phát sinh yếu ớt bạch quang, chính là ngọc bội phát huy "Trừ tà tác dụng" lúc đặc hữu ánh sáng. Nhưng hần vẫn cứ gắt gao nhìn chăm chăm ánh sáng màu hồng khởi nguồn, căn bản không hiểu ngọc bội phát sáng hàm ý, lại bò mấy trượng, rốt cục phát hiện phía trước rãnh sâu bên trong nằm một viên khéo léo tinh xảo vòng tay, bề ngoài tỏa ra đỏ sậm ánh sáng lộng lẫy, thỉnh thoảng còn hiện ra từng tia một sấm sét sóng gợn.

Cái kia vòng tay đáng đáp khả ái sâu sắc hấp dẫn sự chú ý của hần, không để ý bên người gào thét âm phong, nỗ lực bò đem quá khứ, lại không chú ý trước ngực "Ngọc bội" phát sinh ánh sáng càng ngày càng sáng. Đây là "Trượng Quốc Tự Phương Trượng" chuyên môn vì hần chắc chắn tạo ngọc bội,

người bình thường chính là hoa cả đời tích trữ cũng không mua nổi, có người nói khối này "Ngọc bội" có tốt vô cùng hộ thân, trừ tà tác dụng, nhưng đứa bé căn bản không hiểu những thứ này. Mới vừa bỏ đến rãnh sâu biên giới, trước ngực ngọc bội đột nhiên nổ thành nát tan, theo sát một trận âm hàn thấu xương hơi lạnh tiến vào thân thể của chính mình. Tất cả mọi thứ phảng phất yên tĩnh lại. . .

Đứa bé toàn thân trở lên dị thường cương lạnh, toàn thân càng ngưng tụ ra một tầng hơi nước, lại cảm giác mình trong cơ thể thật giống có người đang cười nhạo, ý thức chậm rãi trở nên phập phều lên, thân thể càng ngày càng không thuộc về mình, liền quẳng xuống rãnh sâu. Cái viên này đáng yêu vòng tay đang ở trước mắt, nhưng đứa bé toàn thân đã không thể động đậy, phảng phất chịu đến người khác khống chế.

Mơ hồ bên trong, hần đột nhiên nhìn thấy bên người có một đoàn khối đen ngưng tụ lên, hình thành một cái người khổng lồ hình vật thể. Khóe miệng còn lộ ra vẻ đắc ý cười gian, cúi người xuống đem đứa bé trước mắt vòng tay thấp lên. Đứa bé ở trong lòng lớn tiếng reo lên: "Cái kia là của ta, là ta phát hiện trước!"

Tiếp đó, trong cơ thể truyền đến một âm thanh khác: "Cái kia vòng tay ngươi muốn cũng đừng nghĩ, nó là chúng ta Hắc Linh đại ca đồ vật! . . . Còn thân thể của ngươi mà, cạc cạc cạc. . . Bắt đầu từ bây giờ thuộc về ta mới đúng."

Đứa bé đối với sinh tử hàm ý không hiểu nhiều lắm, đang muốn hỏi "Nó" thân thể của chính mình làm sao sẽ thuộc về hần? Lúc này đột nhiên sinh ra dị biến, bên cạnh "Hắc Linh đại ca" vừa vận nhật lên đỏ sậm vòng tay, đột nhiên ánh sáng màu hồng lóe lên, một đoàn ngọn lửa nóng rực từ vòng tay bên trong dâng lên, đem cái kia khổng lồ "Hắc Linh đại ca" trong nháy mắt bốc cháy lên. "Hắc Linh đại ca" vội vã vứt bỏ trong tay đỏ sậm vòng tay, một trận "Chít chít chít" kêu loạn, một đám lửa đã cấp tốc man kéo dài toàn thân hần, chớp mắt liền thiêu đến không còn một mống.

Đứa bé đột nhiên cảm thấy một trận khô nóng từ tay trái truyền đến, nguyên lai con kia đỏ sậm vòng tay vừa vận rơi xuống trong tay mình. Cùng lúc đó, hần hoảng sợ phát hiện con kia tinh mỹ vòng tay chậm rãi bắt đầu nóng cháy, hoàn toàn rót vào lòng bàn tay của hần. Một luồng dâng trào nhiệt lưu bắt đầu vọt tới, từ tay trái khởi xướng tiến công, từng bước từng bước thu phục hần cương lạnh thân thể. Trong cơ thể hần một âm thanh khác thét lên âm ỉ: "Mẹ nha! . . . Ngươi làm những gì?"

Đứa bé cái gì cũng không hiểu, chỉ cảm thấy một nóng một lạnh hai loại khí lưu không ngừng xông tới, lấy tay trái vì là khởi điểm, cái kia nóng rực khí lưu khó khăn nuốt chửng hàn khí, rõ ràng đạo cao một thước. Đây hai loại khí lưu tùy tiện một loại là có thể muốn cái mạng nhỏ của hần, nhưng hiện tại hiệp hiệp pha lẫn hợp lại cùng nhau, vì lẽ đó hần chỉ cảm thấy thân thể lúc lạnh lúc nóng, dần dần, hần rốt cục ở nóng lạnh giao hòa bên trong mất đi ý thức. . .

Nếu như lúc này có người dám to gan lại đây nhìn một cái, sẽ sợ hãi phát hiện này đường rãnh sâu xung quanh ngưng tụ từng tầng từng tầng hàn vụ, trung tâm có cái bé trai toàn thân đưa ra nhàn nhạt ánh sáng màu hồng, khiến cho hàn khí không được đột kích. Loại hiện tượng này kéo dài đến ngày kế mặt trời mọc lên ở phương đông mới chậm rãi rút đi. . .

Mặt trời mọc phương đông, bầu trời quét qua hôm qua mây đen, bầu trời xanh thăm chỉ có vài miếng mây trắng nhàn nhàn bồng bềnh. Thời gian từng điểm từng điểm quá khứ, mặt trời lên cao cái kia đứa bé còn không tỉnh lại, mãi đến tận vạn sự ánh sáng màu vàng trực tiếp chiếu vào hần mềm ảu trên mặt, hần lúc này mới giờ lên tay nhỏ che hết trước mắt chói mắt ánh sáng. Chính là liệt nhật giữa trời, đất hoang trên vô số mô đất ở ánh mặt trời nhìn gần dường có vẻ vô cùng nghiêm nghị, hần chậm rãi tỉnh lại, mờ mịt bò ra rãnh sâu, ngơ ngác nhìn xa xa rải rác mấy người xương, sợ đến hần "Oa!" một tiếng khóc lớn. —— cái đầu lâu này hần cũng quen biết.

Khóc hồi lâu, nhưng không thấy có người tới cứu giá. Rốt cục khóc đến mệt mỏi, lá gan cũng theo lớn lên, nhật lên bên chân cọc gỗ, đi tới liều mạng gõ lên đầu lâu, một bên còn bĩu môi nói: "Ta. . . Ta đánh ngươi nha?"

Gỗ nửa ngày cũng không thấy đầu lâu hoàn thủ, liền thiếu niên tâm lên, một cước đem nó đá bay, trên mặt rốt cục lộ ra nụ cười. Chơi phải cao hứng lúc, hần còn mang theo đầu lâu khắp nơi ném loạn, mãi cho đến cái bụng ục ục gọi mới nhớ tới muốn ăn đồ ăn. Nhưng này rừng núi hoang vắng nào có cái gì ăn? Miệng trề ra lại muốn khóc lớn. Nhưng bên người căn bản không có khóc nào động đến đối tượng mà, vì lẽ đó không thể làm gì khác hơn là chu miệng nhỏ, lung tung không có mục đích mà về phía tây mặt đi ra ngoài. . .

Mãi đến tận rất nhiều năm sau đó, hần mới biết nơi này là nơi nào. . .

. . .

Tiểu tử lão đảo bước tiến thực sự quá chậm, khóc khóc dừng lại đi rồi một cái buổi chiều còn chưa đi ra rừng cây. Còn tốt hơn rất nhiều đồ ngẫu nhiên cây lấp đầy hần cái bụng, cũng mặc kệ những kia trái cây có thể ăn được hay không, ngược lại ăn đi một điểm tác dụng phụ cũng không có. Mà càng thêm khiến người ta kỳ quái chính là, có mấy cái sói hoang đánh tới, đã thấy trên người hần lúc thì đỏ ánh sáng né qua, những kia sói hoang liền khó hiểu mà kinh hoảng chạy trốn, hần cái gì cũng không hiểu, còn tưởng rằng những dã thú kia cùng hần chơi đùa đây.

Đến tây lúc, đứa bé đi được mệt mỏi, ngã ngồi ở một đồng trống trong bụi cỏ nghen ngào. Nhìn hoàn cảnh xa lạ, liền tưởng ở 'Hoa công phủ' muốn gió có gió, muốn mưa có mưa? Rốt cục oa một tiếng lên tiếng khóc lớn!

Hắc. . . Khoan hãy nói, tiếng khóc của hần lực xuyên thấu siêu cường, tựa hồ mấy dặm ở ngoài cũng có thể nghe thấy.

Rốt cục, một cái chỗ hòng treo hai con thỏ hoang thợ săn trên đường đi qua nơi đây, thật xa liền nghe có người đang khóc. Cẩn thận từng li từng tí một tiếp cận vừa nhìn, không nghĩ tới là cái đáng yêu em bé đang khóc náo. Mà càng điều kỳ quái chính là, cái kia đứa bé vừa thấy được hần sẽ khóc đến càng vang lên, lỗi tai hầu như cũng bị hần khóc đến điếc.

Thợ săn cẩn thận mà an ủi: "Người bạn nhỏ! Ngươi tên là gì nhỉ? Làm sao một người ở đây khóc nỉ non?"

"Ô ô ô. . . Ta. . . Ta tên Lân nhi, ô ô. . . Oa. . ." Hần khóc kỹ thuật phi thường có trình độ, hiển nhiên ở nhà 'Luyện tập' vô số lần! Nước mắt ào ào ào

chảy xuống, nơi nào thấy rõ người khác hình dạng ra sao?

Thợ săn tâm địa mềm nhũn, cúi người dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau làm hẩn đầy mặt nước mắt, lau đi dơ bẩn sau, phát hiện hẩn có được mi thanh mục tú, khóc đến sưng đỏ mắt to đầm đìa đáng yêu mà đang nhìn mình. Chỉ ngừng chốc lát, đột nhiên một đám lớn nước mắt lại ập đến. . .

Thợ săn sâu sắc thở dài một hơi, chỉ có thể vác lên hẩn hương ngoài rừng cây đi đến.

Lân nhi khóc đến thực sự quá mệt mỏi, nghẹn ngào vài tiếng, gồi lên thợ săn trên lưng mơ màng ngủ, khỏe miệng nước miếng đem thợ săn vai ấn ướt một đám lớn.

. . .

Chương 3: Hồng trần Tiên duyên

Thợ săn về đến nhà lúc trời đã tối hẩn, vợ hẩn ở ngoài phòng đang ngóng trông chờ mong hẩn trở về, thấy hẩn đột nhiên cũng về một đứa bé con ngược lại cũng không hỏi nhiều, chỉ là chăm sóc rửa mặt xối com.

Tên thợ săn này là Dư Toàn Hải, là Tiên Nhân trang duy nhất hộ săn bắn, thế tử Như Thị, hai vợ chồng có thể nói là nhiệt tình người, ở Tiên Nhân trang cũng có chút danh tiếng.

Lúc này Như Thị tại thay Lân nhi cỡi xuống đầy người bùn áo khoác, cho hẩn đắp kín đệm chăn, ai biết hẩn trong giấc mộng vẫn cứ đá văng ra chăn, mặc kệ nàng làm sao làm nên đều không làm nên chuyện gì. Không chỉ như thế, hẩn còn chu miệng nhỏ nằm sấp ngủ ở trên giường, một chuỗi óng ánh nước miếng chảy nhỏ giọt đi xuống chảy, Dư Toàn Hải vợ chồng bắt đầu dĩ liếc mắt nhìn nhau, không thể làm gì khác hơn là thuận theo nó.

Sáng sớm hôm sau, Lân nhi mơ hồ tỉnh lại, Như Thị cho hẩn đổi một cái thay đổi nhỏ bé áo vải, bởi vì thấy hẩn đồ lót hoa lệ tợ lụa, ôn nhu hỏi: "Lân nhi! Ngươi họ gì?"

Lân nhi mở to đen thui mắt to, nói: "Hoa!"

Như Thị thấy hẩn so sánh thông minh, vui mừng nói: "Nhà ngươi ở nơi nào nhỉ? Chúng ta đưa ngươi trở lại!"

Ai biết Hoa Lân ngẩng đầu nhìn Như Thị, lại quay đầu nhìn ngó Dư Toàn Hải, bi bô nói: "Ủ! Ồ. . . Ồ. . . , muốn hỏi mẹ ta!"

Dư Toàn Hải vợ chồng cảm thấy có chút bối rối, đối diện một chút lại hỏi: "Phụ thân ngươi xưng hô như thế nào?"

Hoa Lân: "Ủ. . . Gọi cha!"

Dư Toàn Hải, Như Thị hai người nghe vậy, trên đầu rốt cục bắt đầu đổ mồ hôi. . .

Dư Toàn Hải dần lòng tính tình hỏi: "Người khác gọi hẩn cái gì nhỉ?"

"Ủm. . . Hoa đại nhân!"

Dư Toàn Hải rốt cục thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm còn muốn theo đứa bé dòng suy nghĩ hỏi thăm đi mới được. Đón lấy lại hỏi: "Nhà ngươi bên ngoài có gì vui địa phương nhỉ?"

Hoa Lân đột nhiên hưng phấn nói: "Ủ ần. . . Có thật nhiều thật nhiều hòa thượng nha! Có. . . Còn có thật nhiều thật nhiều hát hí khúc. . . Ồ? Còn có có dùng đao thương người!"

Chóng mặt. . .

Dư Toàn Hải "Hỏi" hỏi nửa ngày mới bước đầu suy đoán Lân nhi có thể có thể ở tại kinh đô, hơn nữa là quan gia con cháu. Hai vợ chồng thương lượng nửa ngày, rốt cục quyết định lập tức dẫn hẩn về kinh đô, có thể chỉ cần hơi sau khi nghe ngóng thì sẽ biết lai lịch.

Tiên Nhân trang cách thành Biện Lương cũng không tính xa, cũng là 26 dặm đường. Dư Toàn Hải công lấy Hoa Lân buổi sáng xuất phát, buổi chiều liền chạy tới ngoài thành. Một đường gặp nhiều đội quan binh, toàn bộ kinh thành bao phủ ở trong không khí sốt sắng. Dư Toàn Hải lại không quen cùng người cầu thông, hỏi vài người, nhưng đem người khác dọa chạy. Bất đắc dĩ từ mặt nam đài lầu cửa vào thành, trải qua cầu Nghi Nam, trải qua lớn đầu hẻm nhắm bên trong thành đi đến. . .

Này kinh đô thật là có rất lớn, đi rồi nửa ngày mới đến phồn hoa khu vực. Đi ngang qua khúc viện đường phố thời điểm, Hoa Lân nhìn thấy một cái ăn vặt trên quầy bày ra bánh chiên hành, cái kia hương vị dẫn tới hẩn thẳng chảy nước miếng. Liền ở Dư Toàn Hải trên lưng vịn vẹo nói: "Ta muốn ăn bánh vòng! Ư ư ư. . . Ta muốn ăn bánh vòng nha!"

Dư Toàn Hải không thể làm gì khác hơn là thả xuống Hoa Lân, tiểu từ kia sớm vội tới quán nhỏ trước mặt, nhón chân lên, duỗi ra tay nhỏ mắt công sức tìm một khối bánh chiên hành, đầu ngón út rà qua rà lại chính là không với tới. Nhíu lông mày, nhìn ngó quán nhỏ ông chủ, đột nhiên lớn tiếng reo lên: "Lân nhi muốn ăn bánh vòng!" Ngữ khí này hoàn toàn chính là mệnh lệnh hình thức!

Quán nhỏ ông chủ nghe vậy cười ha ha, cảm thấy tên tiểu tử này thực sự quá đáng yêu, gọt lên một tấm bánh trắng đưa đến trong tay hắn. Hoa Lân vội vã há mồm liền cắn, chẳng làm cho đầy mặt tất cả đều là dầu. Một bên dùng sức cắn, lại vẫn mở to đen lay láy mắt to nhìn còn lại bánh chiên hành, biến ra một cái tay nhỏ bé nũng nịu họ: "Ta còn muốn. . . Ta còn muốn!" —— điển hình một cái lòng tham không đáy về mặt.

Dư Toàn Hải chỉ được lại cầm một tấm bánh lớn đưa cho Lân nhi, sờ sờ túi áo, lấp bắp hướng ông chủ hỏi: " Bao nhiêu tiền một cái a?"

"Tổng cộng chỉ cần một đồng tiền! . . . Một cái khác coi như ta đưa cho đứa bé ăn!"

Dư Toàn Hải luôn mồm nói cảm ơn. Nghĩ thầm này kinh đô chính là không giống nhau a! Trừ mình ra bên ngoài, phỏng chừng người người trên tay đều có mấy cái miếng đồng.

Đã thấy Hoa Lân một tay cầm lấy một cái bánh dầu, hai cái tay nhỏ bé đồng thời hướng về trong miệng nhét, đem mình nhét đến không cần nổi mới bằng lòng dùng tay. Đột nhiên, Hoa Lân phát hiện đường phố đối diện có cái bản thủ bé gái, hai mắt đang nhìn mình trong tay bánh dầu cũng sợ. Hoa Lân lấy tay vừa thu lại, cảnh giác nhìn người ta, sợ bị nàng đoạt, trong miệng còn ừng ực ừng ực liệu mạng nuốt.

Cái kia đường phố đối diện tiểu muội muội nhưng điểm đậm cực kì, xinh đẹp đứng ở đằng xa không nhúc nhích, cũng không giống cái khác ăn mỳ như vậy dây dưa đến cùng lại đây. Trong mắt còn toát ra một tia bi thương, cái kia cô độc ánh mắt là như vậy khiến lòng người nát.

Hoa Lân phát hiện nàng so với mình còn thấp một điểm, đầy mặt bơ bản không thấy rõ khuôn mặt, hắn còn nhỏ trong lòng là như vậy suy đoán: Đây tiểu muội muội khẳng định so với mình còn ham chơi, không phải vậy làm sao toàn thân so với mình còn bản đây? (khà khà. . . !)

Bé gái con mắt chậm rãi từ bánh dầu trên dời, nhưng Hoa Lân nhưng đột nhiên cảm thấy cái kia tiểu muội muội thật đáng thương. Cũng bất giác, đem tay phải bánh dầu cách đường phố đưa ra ngoài. Đường phố đối diện tiểu muội muội có vẻ rất là do dự, thân thể thoáng nghiêng về phía trước, mũi chân nhích mấy lần, nhưng vẫn là chần chừ ở tại chỗ.

Lúc này Hoa Lân nhưng chủ động chạy tới. Đem cắn một cái bánh dầu nhét ở trong tay nàng, mô phỏng theo đại nhân lần điếu nói: "Tiểu bảo tên gọi là gì a? Năm nay vài tuổi rồi? . . ."

Tiểu cô nương kia thực sự quá đói bụng, nâng bánh dầu chậm rãi cắn mấy cái, ngẩng đầu lên, dùng cong cong đôi mắt đẹp nhìn hắn một chút, lại tiếp tục cúi đầu chậm rãi nhai lên bánh dầu đến.

Lân nhi cảm thấy nàng rất ngoan ngoãn, trong lòng càng là yêu thích, liền bật thốt lên: "Đi nhà ta có được hay không? Nhà ta rất lớn nha! Hi hi. . ." Lão nhân gia người căn bản là đã quên chính mình còn thuộc về người mất tích đây!

Dư Toàn Hải thấy Hoa Lân còn nhỏ tuổi liền như thế có tình thương, tâm trạng rất là vui mừng! Thế nhưng, này còn không tìm được cha mẹ hắn đây, hiện tại lại muốn dẫn trên một cái khác phiền toái? Vậy thì có vẻ có chút do dự.

Tiểu cô nương kia suy tư một chút, dứt khoát gật đầu đáp ứng Hoa Lân thỉnh cầu, chẳng đem Hoa Lân cao hứng nhảy bật lên, nắm tay của người ta hỏi cái này hỏi cái kia. Chỉ là biểu đạt năng lực quá mức "Xuất chúng", để bên cạnh Dư Toàn Hải căn bản nghe không hiểu hắn đang nói cái gì. Đứng là tiểu cô nương kia "Thiên phú" khá cao, nghe hiểu Lân nhi phần lớn vấn đề. Nhưng nàng vẻn vẹn ngại ngần nói ra bản thân tên là Diệp Thanh, sau đó sẽ cũng không chịu nhiều lời.

Hoa Lân thực sự thật là vui, nghĩ thầm lúc này rốt cục có người bồi chính mình chơi. . .

. . .

Khúc viện đường phố vị trí thành Biện Lương góc Tây Nam, cùng kinh đô đường lớn "Ngự Nhai" tụ họp ở cầu Long Tân, mà nếu muốn vào bên trong thành, nhất định phải trải qua cửa Chu Tước. Dư Toàn Hải biết, cửa Chu Tước đều dán có kinh đô bố cáo, nghĩ thầm nhìn bố cáo có thể sẽ có mặt mày. Liền nắm Hoa Lân, mang theo Diệp Thanh, theo khúc viện đường phố thẳng chạy, rốt cục đạp lên kinh đô chủ đạo "Ngự Nhai" .

Một bước trên Ngự Nhai Hoa Lân liền có vẻ đặc biệt hưng phấn, này đường phố lớn có thể mười sáu kỵ song song, chỉ cần là người kinh thành, ai cũng biết này đường phố lớn đi về nơi nào. Hoa Lân hầu như có thể bằng trí nhớ của chính mình cũng có thể về nhà. Hắn thường được đãi vệ mang theo, trải qua này đường đi tới chùa Tướng Quốc, Hồng Nguyệt hội quán nghe kịch, đương nhiên lập tức liền phân rõ Đông Tây Nam Bắc.

"Ừ. . . U!" Tiểu tử có vẻ đặc biệt hưng phấn, vẫn cứ kéo Diệp Thanh đồng thời xông lên Ngự Nhai trung tâm. Bất luận ai ở rừng núi hoang vắng ở lại toàn bộ buổi tối, về đến cố hương đều có loại này kích động. Chỉ là khổ Diệp Thanh, ngự trên đường cảm chỉ ồn ào, thỉnh thoảng còn bước trải qua chinh tề quân đội. Tuy rằng không có ai đến đây quát bảo ngưng lại, nhưng này trang trọng bầu không khí từ lâu tự nhiên mà sinh ra.

Đột nhiên, trước mặt cấp tốc chạy tới một đội kỵ binh, đi đầu nhưng là một tên chừng mười tuổi thiếu niên áo giáp, vật cười yên bên trái treo chéch một thanh danh kiếm, gánh vác trường cung, gọi là lạt hướng về Hoa Lân đánh thẳng mà tới. Sợ đến Dư Toàn Hải ra sức cứu giúp, nhưng khoảng cách quá xa thật là ngoài tầm tay với. . .

Chương 4: Ngự đô kinh hồn

Hai cái đứa bé nhất thời ngăn ở tại chỗ. Chẳng biết vì sao, Hoa Lân đột nhiên bước trước một bước che ở Diệp Thanh cùng mặt, ngửa đầu nhìn từ trên

trời giáng xuống móng ngựa!

"Ấu hu hu" chiến mã đột nhiên đứng lặng mà lên, mạnh mẽ nhích ở trước người. Nhưng trên lưng ngựa thiếu niên áo gấm nhưng thu thế không được, cả người từ Hoa Lân trên đầu té ra ngoài. Một cái bóng người màu tím đi sau mà đến trước, giữa không trung đuổi theo thiếu niên một cái tiếp được, mặt sau vẩy kỵ binh "Đến đến đến!" Miễn cưỡng từ hai bên vòng qua, vừa vẩy đem Hoa Lân cùng Diệp Thanh vây quanh ở trung tâm . .

Một cái kỵ binh hát tay chính là một roi. Phía sau Diệp Thanh đột nhiên đẩy ra Hoa Lân, "Dừng!" một tiếng, roi hơi mang theo một mảnh sương máu, roi này mạnh mẽ đánh ở Diệp Thanh non nứt trên cánh tay trái. Diệp Thanh hai mắt nhất thời ngấn đầy nước mắt, nhưng không có khóc ra thành tiếng.

Đoàn người đều là sững sờ!

Dur Toàn Hải cuống quýt vọt vào vòng tròn, liên tục khom người xin lỗi: "Xin lỗi! Xin lỗi. . ."

Sợ hãi không thôi thiếu niên áo gấm sao quan tâm cái khác? Giận dữ hét: "Đưa hết cho ta đánh! Cho ta đánh cho chết!"

Trên lưng ngựa bọn thị vệ nhận được mệnh lệnh, dồn dập xuống ngựa lấy ra roi ngựa quất tới.

Dur Toàn Hải hai tay bảo vệ hai nhỏ, dùng rắn chắc phía sau lưng ngăn trở tầng tầng bóng roi. Chỉ chốc lát, chỉ thấy từng trận máu thịt tung bay, Dur Toàn Hải cắn chặt hàm răng một trận cứng rắn chống đỡ. Mấy chục roi xuống, Dur Toàn Hải rốt cục hôn mê ngã xuống đất, nhưng hắn vẫn như cũ gắt gao che chở Lân nhi cùng Diệp Thanh hai người.

"Công tử! Ta xem hay là thôi đi?" Vừa nảy cứu người từ y vệ mở miệng khuyên nhủ.

Nhưng thiếu niên áo gấm lửa giận chưa tắt, vẫn như cũ lạnh giọng uống đến: "Các người nhóm này đồ ngu! Ta các người phải đặt xuống mặt tiểu quý, có nghe hay không? Nhanh xốc lên mặt trên cái kia con chó chết!" Ở trong lòng hắn, càng vốn là không có bảo vệ trẻ thơ ý nghĩ.

"Công tử. . ." Từ y vệ lần thứ hai khuyên nhủ.

Cái khác thị vệ động thủ gỡ bỏ từ lâu hôn mê Dur Toàn Hải, cả roi lại ở kéo xuống.

Chỉ thấy Hoa Lân vất ngang thân che ở Diệp Thanh trước người, bĩu môi khóc lóc: "Các người những này bại hoại! Ta. . . Ta gọi cha đánh các người, ư ư. . ."

Bọn thị vệ thấy vị này người bạn nhỏ đáng yêu như thế, đều có chút không hạ thủ được. Cái kia thiếu niên áo gấm oán hận đi tới, nhấc lên roi ngựa liên hướng Lân nhi đi đầu kéo xuống.

Hoa Lân tay nhỏ hộc lên đỉnh đầu, vẫn cứ cắn mấy roi, từng trận đâm nhói truyền đến, khóc đến càng vang lên: "Ư ư ư. . . Ta gọi cha đánh người. . . Ư ư. . ."

Thiếu niên áo gấm sao quan tâm ba bảy hai mươi mốt, căn bản không có ý thu tay. Đang đánh cho hưng khởi, phía ngoài đoàn người đột nhiên vang lên một tiếng gào to: "Dừng tay!"

Một cái anh tuấn từ y thị vệ đột nhiên xuất hiện, dùng phía sau lưng cứng đã trúng thiếu niên áo gấm mấy roi.

Thiếu niên áo gấm càng càng giận dữ, giận dữ hét: "Cái nào không có mắt tạp xỉ? Dám quản bản công tử chuyện vô bổ? Bọn thị vệ đi tới chém hắn!"

Lân nhi mở ra nước mắt lưng tròng hai mắt, ngẩng đầu nhìn cứu giả từ y vệ, càng thêm khóc lớn nói: "Ư ư ư. . . Lãnh thúc thúc! Lãnh thúc thúc giúp ta đánh hắn! Ư ư. . ."

"A?" Lãnh thị vệ chấn động toàn thân, trước mắt cái này bản dân trang phục nhi đồng quả nhiên đúng là mình khổ sở tìm tòi Hoa gia con trai độc nhất, kích động, dùng ống tay áo lau làm Lân nhi nước mắt, đem hắn ôm vào trong ngực!

Không nghĩ tới sau lưng thiếu niên áo gấm tức giận chưa tiêu, rút ra bảo kiếm liền đâm lại đây, người đứng xem đều là một trắng thốt lên.

Lãnh thị vệ vẫn như cũ quay lưng hắn, kiếm trong tay phải sao tiện tay chặn lại, thiếu niên áo gấm trường kiếm trong tay coong! một tiếng bay ra thật xa, chênh lệch ** mặt đường.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, một cái tam phẩm thị vệ dám đánh bay "Tinh quốc công Thế tử" Hàn Thác trường kiếm? Thực sự là gan lớn uống là!

Boong boong boong. . . Tất cả mọi người bảo kiếm đều đồng loạt ra khỏi vỏ. Cùng Lãnh thị vệ cùng đi tám tên đồng liêu cũng rút kiếm giúp đỡ, song phương nhất thời bạt kiếm nô trương.

Lãnh thị vệ bỗng nhiên xoay người, chỉ vào Hoa Lân đối với thiếu niên áo gấm nói: "Hàn Đại thế tử! Người có biết tên này công tử là ai sao? Hắn chính là chúng ta Hoa gia thiếu chủ Hoa Lân! Việc này chúng ta Hoa công phủ xem như là nhớ kỹ. . ."

Người đứng xem đột nhiên phản ứng lại: "Cái gì? Đứa bé này chính là Hoa gia tiểu công tử? Không phải nói tiểu công tử đã ngộ hại sao?" Xung quanh lập tức rối loạn lên, sợ phiền phức khán giả đều lặng lẽ trốn. Bên này là quyền khuynh triều chính Hàn đại học sĩ (Thần Tướng), một bên khác là quân cơ Xu Mật Sứ (Hoa nguyên soái), này nếu như không cẩn thận cuốn vào, e sợ liên tro cốt đều không còn.

Hàn Chá mặc dù có chút thấp thỏm bất an, nhưng vẫn như cũ hung hăng nói: "Hoa công phủ thì thế nào? Đây là chính hấn tìm."

Lân nhi nhưng sẽ không nói lời hung ác, tay nhỏ cầm lấy Lãnh thị vệ ống tay áo vẫn cứ khóc náo: "Ư ư ư. . . Lãnh thúc thúc đánh hấn. . . Đánh hấn! Ư ư ư. . ."

Lãnh thị vệ đau lòng mà ôm lấy Lân nhi, hướng Hàn Chá hừ lạnh một tiếng, hướng về thủ hạ các huynh đệ phát phát tay nói: "Hồi phủ!"

Bọn thị vệ giờ lên Dur Toàn Hải, dẫn Diệp Thanh hướng nội thành "Hoa công phủ" đi đến. Lãnh thị vệ rốt cục thở phào nhẹ nhõm, hấn tìm tòi tiểu công tử cả ngày đều không hề tiến triển, không nghĩ tới trở về liền gặp gỡ, thực sự là đập phá thiết hải vô mịch xứ. . . , nhất định phải nhanh đi về nắm báo Hoa quốc công!

. . .

Phồn hoa "Thành Biện Kinh" khắp nơi quỳnh lâu ngọc các, càng đi bên trong, kiến trúc càng trở nên hùng vĩ.

Trải qua cửa Chu Tước đi vào bên trong thành, một đường đi tới tất cả đều là quan to quý tộc. Diệp Thanh cái kia cũ nát quần áo có vẻ đặc biệt chói mắt, bóng dáng bé nhỏ đi ở thị vệ đám bên trong sợ hãi vạn phần. Nếu như không phải quan tâm Hoa Lân liễu mình thủ hộ ân tình, e sợ nằng từ lâu lạnh yên giậm chân.

Được rồi nửa ngày, chợt thấy tây đường phổ ngồi xổm hai cái lớn sư tử bằng đá, sau đó vì là ba gian cấp cao cửa lớn, cửa chính bên trên có một biển, biển trên kể chuyện "Sắc Tạo Hoa Công Phủ" năm cái sơn vàng đại tự. Trước cửa liệt chừng mười cái cấm y hộ vệ, trung tâm là ba vị hoa quan lệ ăn vào người —— nói vậy sớm có người thông báo tiểu công tử bình an về nhà!

Một cái thanh lệ thiếu phụ cụp ra ngoài đến, đoạt lấy Lãnh thị vệ trong lòng Lân nhi, hai mẹ con tất nhiên là một phen khóc rống. Bên cạnh hào hoa phú quý vẫn sĩ trầm giọng nói: "Về nhà nói sau đi! Đứng ở đầu đường để người chê cười!"

Hoa Lân gia gia thân là "Xu Mật Sứ đại nhân", phụ thân hấn Hoa Tiến Văn lại đang "Trung Thư tỉnh" nhậm chức. Vì lẽ đó Hoa phủ quy mô thoáng lền "Có chút" đồ sộ.

Tiến vào cửa chính, hai bên là xa hoa hành lang, ở trong là phòng ngoài, dưới bậc thang còn bày đặt một cái đá cẩm thạch đồ trang trí. Chuyển qua đồ trang trí, mặt sau chính là chính thất đại viện, chính diện năm phòng hào hạng đều rường cột chạm trổ, sau đó chính là liên miên mấy dặm ngọc các quỳnh lâu. Hai bên xuyên núi hành lang mang theo đủ loại anh vũ, hoạ mi cùng chim tước. Đài cơ ngồi vài tên ăn mặc lòe loẹt nha đầu, một thấy bọn họ đến đây, mỗi người đều nín thở liếm khí xin đợi.

Diệp Thanh thế mới biết cái gì gọi là "Vương công quý tộc" khí thế, dừng bước lại, si ngốc nhìn cao vót tròng điệp lâu các, hai mắt một mảnh ngơ ngẩn. . .

Mấy cái thị vệ ba chân bốn cẳng đem Dur Toàn Hải nhắc tiến vào nhà kẻ trị liệu, một cái quản sự vú em đầu tiên chú ý tới Diệp Thanh, ôn nhu nói: "Tiểu cô nương! Đến. . . Ta dẫn ngươi đi tắm rửa, đợi lát nữa lại sắp xếp ngươi nơi ở!"

Vú em nắm Diệp Thanh đi qua tầng tầng lầu vũ, xuyên qua từng cái từng cái hành lang hoa, lạc lối ở vực sâu giống như vương công nhà giàu. . .

Chương 5: Phong vân tiệm lung

Mây ngày trời, kinh đô bắt đầu truyền lưu một cái lời đồn. Nói là mấy ngày trước sấm sét đan xen đêm mưa, có người nhìn thấy mặt nam bầu trời đêm bị nhuộm thành đỏ sẫm. Kẻ tò mò đều xưng yêu vật xuất thế, mà người tu chân đều xưng bảo vật khai quật! Trong lúc nhất thời hỗn loạn cực điểm, dẫn tới mỗi người đường hào kiệt hội tụ kinh đô, thực tại náo nhiệt một lúc lâu.

Đêm nay, kinh đô bầu trời đột nhiên xẹt qua ba bóng người, ngơ ngạc chính là trong truyền thuyết "Ngự kiếm thuật".

Ba vị "Tiền nhân" hạ xuống ở một mảnh âm trầm bãi tha ma bên trong. Lúc này, núi rừng bốn phía lan tràn từng cái từng cái dải sương, cảnh sắc không ngừng biến ảo. Ba vị tiền nhân đem Phi Kiếm vào vỏ, cả người tỏa ra một mảnh Hạo Nhiên Chính Khí, đem xung quanh lan tràn sương lạnh làm cho hướng ra phía ngoài khuếch tán, phảng phất hình thành một đoàn chân không kết giới. Ở trong người kia một phái phong độ nhẹ nhàng, xem lên chỉ được ba mươi tuổi quang cảnh, bên hông còn treo lơ lửng một thanh óng ánh long lanh quạt ngọc, quạt ngọc xung quanh còn lượn lơ vài sợi mờ ảo linh khí, vừa nhìn biết ngay nhất định không phải phàm vật; bên trái một người nhưng là tiêu sái phi phàm, gánh một thanh dày rộng trọng kiếm, hiển nhiên công lực siêu cường. Bên phải nhưng là một tên thân hình cao lớn, vẻ mặt hơi chất phác hấn tử, trên người mặc một ghế rộng lớn lam trừ áo vải, trong mắt nhưng lộ ra một tia trễ đốn.

Ba người này chính là chấn động kinh thiên hạ cao thủ tuyệt đỉnh, bọn họ phân biệt là Thiên Sơn Thương Quan Truy Vân, Thục Sơn Cốc Thanh Phong, Toàn Chân giáo Mạnh Lôi. Bọn họ vốn là từ lâu ẩn cư thế ngoại, nhưng bởi vì thiên hạ nghe đồn "Huyết Ma" sắp xuất hiện, trải qua cao nhân quan trắc thiên tượng, chứng thực thế gian ở mười trong vòng năm năm chắc chắn trải qua nổi dấn vật. Vì lẽ đó, bọn họ hi vọng sớm một bước tiêu diệt ma đầu, lúc này mới lại ra "Giang hồ". Mấy ngày trước đây, bởi nơi đây bầu trời đêm bỗng nhiên nhuộm thành một mảnh đỏ sẫm, liền cách xa ở mấy ngàn dặm ở ngoài "Dinh Phủ Vân" cũng có thể trông thấy, bọn họ lúc đó đang lúc bế quan, nhận được đệ tử thông báo liền lập tức tới rồi thăm dò, bởi vì đỏ sẫm ánh sáng cùng ma đầu xuất thế điềm báo trước giống nhau y hệt, vì lẽ đó bọn họ không dám chút nào thất lễ.

Ba người ép ra mờ ảo dải sương, vận lên lấp lánh có thần mất thần, cẩn thận tìm kỹ nơi này mỗi một mảnh đất, rốt cục ở bãi tha ma trung ương phát hiện

một cái khe nứt to lớn.

Bên phải thoáng có chút chất phác Mạnh Lôi lập tức chắc chắn nói: "Xem ra thật giống cùng Huyết Ma không hề quan hệ nha! Nơi này oán khí tuy rằng dày đặc, nhưng cũng không có mới thêm oan hồn, hẳn là bảo vật khai quật mới đúng!"

Thượng Quan Truy Vân ở nứt câu trước ngồi xổm xuống, dùng ngón tay bốc lên một nhúm nhỏ bùn đất nặn nặn, gật đầu nói: "Đại ca nói đúng, là nên không có quan hệ gì với Huyết Ma! . . . Chẳng qua cái này lớn câu thật giống là bị sét đánh trúng, lớn như vậy uy lực sấm sét thực sự chưa từng nghe thấy!"

Cốc Thanh Phong vẫn cứ gánh vác trường kiếm, sừng sững ở tại chỗ. Thân nhiên nói: "Này có thể nói không chắc! . . . Này kiện bảo vật ở âm hàn nơi mai một này hồi lâu, nói không chắc hấp thu quá nhiều oán khí, được cái này bảo vật người không làm được sẽ bị nó khoáng chừng!"

Mạnh Lôi liền vội vàng gật đầu nói: "Cao kiến. . . Cao kiến!"

Thượng Quan Truy Vân lắc lắc đầu, ngã bả: "Nơi này tất cả đều là lung ta lung tung vết chân, chúng ta làm đến thực sự quá muộn, bằng ba người chúng ta sức mạnh theo dõi đến thì có điểm quá khó. . . . Không bằng gọi môn hạ đệ tử tạo thành một cái liên minh, vừa đến có thể bí mật điều tra Huyết Ma việc, thứ hai có thể để cho bọn họ nung nung! Hai vị nghĩ như thế nào?"

Mạnh Lôi lớn tiếng reo lên: "Cao kiến. . . Cao kiến!"

Cốc Thanh Phong dĩ nhiên cũng gật gật đầu, còn đề nghị: "Vây liền đem sự tình làm được hoàn mỹ chút, liên hợp những môn phái khác tạo thành một cái Thất Kiếm Minh, giang hồ là muốn chinh đón một hồi mới được!"

Mạnh Lôi vội vã lại nói: "Cao kiến. . . Cao kiến!"

Thượng Quan Truy Vân: "Được. Liền nói như vậy chắc chắn!"

Một cái vang tận mây xanh "Thất Kiếm Minh" bị ba vị cao thủ tuyệt thế hai câu nói liền thành lập, căn bản không cái gì hồi hộp. . .

Đương nhiên, một cái chấn động kinh thiên hạ tiên đoán cũng bắt đầu lưu truyền rộng rãi:

"Huyết kiếm ngang trời nhiễm phàm trần, Huyền Thiên ma huyết rơi khùng châu!"

. . .

Bởi triều đình xưa nay trọng văn khinh võ, các nơi người giang hồ thị không được trọng dụng, rất nhiều cao thủ dồn dập tự lập môn hộ. Trừ "Thiên Sơn kiếm phái", "Toàn Chân giáo", cùng với "Thục Sơn kiếm tông" này ba cái lịch sử lâu đời môn hộ ở ngoài, trên giang hồ lại xây dựng lên đông đảo tu chân cùng võ học tông phái. Trong đó lại lấy "Côn Luân", "Võ Đang", "Hoa Sơn", "Ngã Mĩ", "Thánh Thủy Cung" . . . Văn võ tông phái làm đại biểu.

Cũng may triều đình từ trước đến giờ khoan dung, ngược lại cũng mở một con mắt nhắm một con mắt. Lại trải qua mấy năm, đạo giáo từ từ phát triển đến đỉnh phong. Đến huy tông năm năm (công nguyên năm 1105), đạo giáo dĩ nhiên sâu sắc ảnh hưởng đến đương triều Thiên Tử, đây là nói sau ẩn xuống không nhắc tới.

Một ít vừa vận thành lập môn phái thừa cơ hô hào quảng đại dân chúng gia nhập Tu Chân giới, vì tương lai "Huyết Ma đại chiến" cố gắng hết sức mọn. Này ngay lập tức sẽ được rất nhiều có chí thanh niên hưởng ứng. Trung Nguyên Tu Chân giới hiện ra một phái phồn vinh hưng thịnh cảnh tượng. . .

. . .

Trở lại kinh thành, Hoa Lân bị bắt bóng tối chậm rãi lắng lại, Diệp Thanh cũng chậm chậm quen thuộc Hoa phủ xa hoa sinh hoạt. Nàng cái kia Thông Tuệ linh xảo đáng đáp, thêm yên tĩnh trang nhã cử chỉ, rất được Thiếu nữ nãi nãi cùng tổ mẫu yêu thích. Trong âm thầm, Thiếu nữ nãi nãi cùng tổ mẫu từng là này tranh luận một phen, một người suy đoán Diệp Thanh khả năng xuất thân từ sau cửa, mà tên còn lại nhưng suy đoán Diệp Thanh xuất thân từ thế gia. Vốn là các nàng đều muốn đem Diệp Thanh thu được trong phòng mình làm như thiếp thân nha hoàn, ai biết "Tiểu tổ tông" mỗi ngày tranh cãi ồn ào muốn cùng Diệp Thanh chơi đùa, bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đem Diệp Thanh cho Hoa Lân cho rằng thư đồng nha hoàn.

Mà Dư Toàn Hải đối với Hoa Lân có ân, Hoa phủ trên dưới đều đối với hắn kính như khách quý, cách một ngày liền phái người nhận lấy Dư phu nhân Như Thị vào phủ. Mặc kệ Dư Toàn Hải làm sao chối từ, cái kia vinh hoa phú quý vẫn cứ hướng hắn đi đầu chụp xuống. Tôn thương rất lâu dài, Dư Toàn Hải liền được bổ nhiệm làm Tàn Châu tuyên phủ sứ. . .

Ngày hôm đó đã là đoàn ngộ đêm trước.

Hoa công phủ dùng dùng đều chính mình ngủ yên, trừ thỉnh thoảng tuần ban đêm thị vệ ở ngoài, xung quanh phong cảnh tất cả đều chìm đắm ở yên tĩnh ánh trăng bên trong.

Ở ngoài đường phố mơ hồ truyền đến phu canh cái mõ âm thanh: Bang bang bang. . . Bang bang!"Trời khô vật hanh, cẩn thận củi lửa!"

Chính là giờ tý ba khắc!

Mọi người đều ngủ, Hoa Lân lại đột nhiên khởi xương sốt cao, mồ hôi mở hai mắt ra, hoảng sợ phát hiện mình toàn thân đưa ra ánh sáng màu hồng, thật

giống đang bị lò lửa nướng. Quay đầu trông thấy gác đêm nha hoàn phục ở trên bàn ngủ, Lân nhi một miếng áo đang chờ khóc nỉ non. "Boong boong boong. . . !" Ở ngoài đường phố xa xa truyền đến tiếng kim loại va chạm, hoàng cung phượng hướng tiếng người huyền ảo, tiếp theo gầy rồi đã lan đến gần Hoa công phủ, ngoài đại viện lập tức vang lên cảnh tấn. Nhiều lần, chỉ thấy sau song loáng một cái, một đường tinh tế bóng người đã chui vào hân gian phòng.

Hoa Lân mảnh tự sững sờ, tên thích khách kia nhìn thấy hân cũng là một trận ngạc nhiên. . . . Lúc này Hoa Lân toàn thân đưa ra ánh sáng màu hồng, giương miệng nhỏ gấp gáp mà thờ hồn hên, lại như một cái nhảy ra mặt nước cá vàng. Thích khách xưa nay chưa từng thấy loại này toàn thân có "Phát sáng" người bạn nhỏ, người nói có thể không sững sốt sao?

Hoa Lân tạm thời quên đau đớn, tò mò quan sát thích khách áo đen. Tuy rằng nàng khăn che mặt, nhưng một chút liền biết đó là một cái cô gái tuyệt sắc. Một đôi trong trẻo mà lại cong cong đôi mắt đẹp đang tò mò đánh giá chính mình, một bộ dạ hành trang phục phác họa ra vóc dáng ma quỷ, đầy đặn bộ ngực mềm ở eo nhỏ tôn lên dung mạo thể để cho bất kỳ nam nhân phát điên. Chỉ là Lân nhi còn nhỏ, cái nào hiểu thưởng thức sắc đẹp?

Cô gái kia hiển nhiên chịu chương thương, nỗ lực gắng gượng chống cự chính mình thân thể mềm mại, trong mắt lộ ra một tia kinh hoàng cùng do dự. Nàng thực sự là mới vừa mới xuất đạo, vốn nên lập tức giết trước mắt đứa bé, hoặc là cưỡng ép làm con tin. Nhưng nhìn thấy Lân nhi thiên chân vô tà ánh mắt, lại đang chịu đựng vô biên thống khổ, nàng làm sao cũng dùng không được cái này tay.

Hoa Lân toàn thân đưa ra kỳ nóng, thấy cô gái mặc áo đen trong tay "Ngọc Nữ kiếm" tỏa ra hàn quang lạnh như băng, thật muốn ôm chuôi này bảo kiếm hàng một hàng nhiệt độ. Vì lẽ đó, hân dùng đáng yêu lại mềm trẻ đồng âm hỏi: "Ồ? . . . Người là ai nha? Có phải là lại tới bắt người ta?"

Cô gái mặc áo đen lắc lắc đầu, hai người ngây ngốc nhìn nhau lên. . .

Bên ngoài truyền đến cấp bách tiếng gõ cửa, nằm ở mặt bàn nha hoàn đuổi người đang muốn lên, lại bị cô gái mặc áo đen gõ ở sau gáy lại tiếp tục té xỉu. Ngoài cửa Lãnh thị vệ căng thẳng hô: "Nguyệt Minh mau đứng lên! Công tử có mệnh khỏe?"

Hoa Lân lớn tiếng la hét: "Ta rất khỏe. . . Không muốn tranh cãi, Lân nhi buồn ngủ!"

Cô gái mặc áo đen sững sờ, không nghĩ tới Hoa Lân dĩ nhiên không khóc không ồn ào, trong lòng không khỏi có chút quái dị.

Ngoài cửa Lãnh hộ vệ cùng đông đảo thị vệ nghe được tiểu công tử làm nũng, đều dồn dập hướng những địa phương khác lục lọi.

Hoa Lân chỉ cảm thấy toàn thân càng ngày càng nóng, đều sắp bị nướng chín, khóc lớn tiếng: "Ư ư ư. . . Ta muốn trên tay người đao nhỏ! Ư ư ư. . . Nóng quá đi!"

Thiếu nữ mặc áo đen kém một chút té xỉu, Hoa Lân ý tứ nàng dĩ nhiên nghe hiểu, biết tiểu thiếu gia này toàn thân khô nóng, muốn mượn chính mình bảo kiếm lạnh giá đến tiêu trừ nhiệt độ.

Hoa Lân lôi kéo toàn thân y vật khóc rống nói: "Nóng quá đi! Lân nhi không muốn quần áo! . . ."

Cô gái mặc áo đen bất đắc dĩ giúp Hoa Lân cởi quần áo, quả nhiên thấy toàn thân hân đưa ra kỳ nóng, vội vàng từ trong lòng lấy ra một viên 'Huyền Băng Đan' cho hân dùng. Thật vất vả giảm bớt một điểm nóng rực, ngoài cửa lại truyền tới tiếng gõ cửa, sát vách nha hoàn nghe được tiểu công tử tiếng khóc đều tới hầu hạ.

Diệp Thanh cũng tới, ở ngoài cửa rụt rè kêu: "Lân ca ca! Nhanh mở cửa. . ."

Chương 6: Giai nhân thích khách

Bất đắc dĩ, cô gái mặc áo đen không thể làm gì khác hơn là xoay người tiến vào nhà kẻ.

Hoa Lân ăn một viên "Huyền Băng Đan" cảm thấy thoải mái rất nhiều, liền quần áo cũng không mặc liền bò xuống giường đi mở cửa. Đang muốn cùng Diệp Thanh cười huyền ảo, đột nhiên toàn thân nhiệt khí bỗng nhiên bạo phát, rên lên một tiếng liền hướng trên đất ngã chổng vó. Cái kia viên 'Huyền Băng Đan' không chỉ cứu không được hân, được lực vừa qua càng thêm hung hiểm vạn phần.

Bọn nha hoàn sợ đến một trận luống cuống tay chân, cuống quýt ôm hân lên giường. Nay bệnh tật đến đến mức dị thường hung mãnh, Hoa Lân toàn thân nóng rực phồng tay, chốc lát liền rơi vào trạng thái hôn mê.

Tối nay thực sự là lắm tai nạn. . .

Bởi hoàng cung đột nhiên xuất hiện thích khách, tuy rằng không có đâm tới hoàng thượng, nhưng vẫn là gây nên bên trong thành một mảnh ầm ầm cảnh tượng, rất nhiều "Vương Công Hầu Tước" phủ tri đều bị lan đến.

Lúc này, "Hoa công phủ" ngoài cửa lớn tầng tầng lớp lớp vây quanh đại đội nhân mã, vài tên đại nội thị vệ mang theo năm ngàn cấm vệ quân đem "Hoa công phủ" vây chặt đến không lọt một giọt nước, thị vệ thống lĩnh yêu cầu lập tức lục soát Hoa công phủ.

Hoa công phủ vốn là bị thích khách ồn ào đắc nhân tâm hoảng sợ hoảng sợ, 'Hoa quốc công' mang theo đông đảo thị vệ nổi giận dưng dưng mà ra đón. Hân tiên phát chế nhân, hướng cấm vệ quân thống lĩnh quát: "Các người ăn cái gì lớn lên? Mấy ngàn cấm vệ quân liền cái thích khách cũng bắt không

được? . . . Hiện tại đều chạy tới nhà ta! . . . Còn không cho ta đi vào lục soát?"

"Hoa quốc công" nguyên danh Hoa Chấn Hòa, thân là "Xu Mật Viện chính sứ", tương đương với toàn quân nguyên soái, chính là Hoa Lâm thân gia gia. Tuy rằng hắn là xuất thân quan văn, nhưng mười mấy năm tay cầm binh quyền dĩ nhiên nuôi thành bản đại khí thế. Lần này gào thét, thẳng sự đến cầm vệ quân thống lĩnh một trận tề ra quân.

Đường phố đầu kia "Cạch cạch cạch cạch!" Lại chạy tới một mảnh tối om om bộ đội, "Cửu môn Đề đốc" Ngụy Thâm Viễn tự mình mang theo đại đội nhân mã chạy tới, xa xa liền hướng 'Hoa quốc công' hành lễ nói: "Đại nhân chân kính! Ty chức đến chậm một bước, mong rằng thứ tội!"

"Hoa quốc công" trầm giọng nói: "Phí lời! . . . Còn không đi vào?"

Cửu môn Đề đốc lại thuộc về Xu Mật Viện quản hạt, chính là Hoa quốc công tự tay điểm rút tướng lĩnh. Lần này hống một tiếng, Ngụy Thâm Viễn cùng cầm vệ quân thống lĩnh đều là một trận rừng mình. Chỉ được nom nớp lo sợ mang theo mười mấy vị cao thủ tiến vào "Hoa công phủ", lưu lại đại đội nhân mã bao vây ở ngoài cửa.

Hoa quốc công một đường mặt lạnh lùng, Thống lĩnh cầm vệ cùng Cửu môn Đề đốc hai người đi theo sau đó đều không dám lên tiếng. Một tên gia tướng đột nhiên vọt tới Hoa quốc công trước mặt, sốt sắng nói: "Đại nhân! Không. . . Không tốt, tiểu công tử. . . Hắn bỗng nhiên nhiễm bệnh tật, tình huống vô cùng nguy hiểm!"

"Cái gì? . . ." Hoa quốc công tâm thần chấn động, ở thị vệ bảo vệ cho, vội vã hướng Hoa Lâm trụ sở bước đi. . .

Hoa phủ biết được 'Tiểu tử tông' sinh mệnh hấp hối, cái nào còn có tâm tình truy tra cái gì bị thương thích khách? Không thể làm gì khác hơn là để Thống lĩnh cầm vệ cùng Cửu môn Đề đốc tự mình lục soát.

Hoa quốc công, lão phu nhân, thiếu chủ, Thiếu phu nhân, Long thị vệ cùng Lãnh thị vệ đám người đem Hoa Lâm "Kỳ Lâm ở" vây lại đến mức nước chảy không lọt. Phút chốc ngự y cũng mời tới, nhưng một cái mạch liền hoàn toàn biến sắc, chạy chồm mạch đập phảng phất Hoàng Hà vỡ, này bệnh tật thấy đều chưa từng thấy!

Lãnh thị vệ thấy Hoa Lâm sinh mệnh nguy cấp, một mực ngự y nhưng ở một bên phiền phiền nhiều nhiều, còn tiếp tục như vậy Lâm nhi khẳng định khó giữ được cái mạng nhỏ này, liền lớn tiếng nhượng đến: "Để cho ta tới!"

Tất cả mọi người đều sững sờ, chỉ có Long thị vệ gật đầu nói: "Vẫn còn lo lắng làm gì? . . . Nhanh đi thử xem!"

Lãnh thị vệ nâng dậy Hoa Lâm, cẩn thận từng li từng tí một đem chân khí từ Lâm nhi trên lưng đầu mối ** rót vào đi vào, dùng huyền môn chính tông nội công hơn nửa làm theo. Lãnh thị vệ luyện tập tập "Hàn Băng chương" trình độ thâm hậu, nội công của hắn đương nhiên thuộc về lạnh giá nhất hệ, khi hắn đem chân khí truyền vào Hoa Lâm trong cơ thể lúc, hiệu quả hết sức rõ ràng, rốt cục tạm thời bảo vệ Lâm nhi này cái mạng nhỏ!

Thế nhưng, Lãnh thị vệ chỉ cần một lui lại nội lực, Hoa Lâm trong cơ thể nhiệt khí liền lập tức phản công! Long thị vệ thấy Lãnh thị vệ cái trán bắt đầu đỏ mồ hôi, không thể làm gì khác hơn là song chương chống đỡ ở Lãnh thị vệ sau lưng, hợp hai người lực lượng mới khổ sở chống đỡ.

Hoa Lâm bên trong phòng đầy áp người, thích khách kia một mực liền trốn ở nhà kè. Chỉ thấy nàng cái trán không được đỏ mồ hôi, lại chịu chương thương, lúc nào cũng nằm ở lo lắng đề phòng bên trong. Ai biết trải qua cả ngày cũng không người đến tóm nàng, lúc này mới tin tưởng "Càng địa phương nguy hiểm càng an toàn" câu châm ngôn này.

Liền như vậy, thích khách sóng gió chỉ có thể sống chết mặc bay. . .

Nhắc tới cũng kỳ quái, Hoa Lâm phát bệnh thời gian vừa vặn là dạng ban đêm, hơn nửa ngày này vừa vặn là tiết Đoan Ngọ. Trải qua ròng rã mười hai canh giờ, nóng rực khí lưu rốt cục tự động rút đi, mọi người lúc này mới kéo dài một hơi.

Thế nhưng chỉ gần như vậy một ngày ma bệnh dần vọt, liền để nguyên bản hoạt bát nghịch ngợm Hoa Lâm nguyên khí đại thương, ròng rã nằm trên giường năm ngày mới thoát thở một hơi. Trong vòng năm ngày này, tiểu tử chỉ là mở to một đôi mắt nhắm nhắm đáng yêu con mắt, lạnh lùng nhìn bên cạnh người nhà lui tới, dĩ nhiên không hề kêu lên một tiếng. Phải biết mặc kệ trước đây tiểu tử nơi nào có không thoải mái, hắn cũng có cái lộn. Mà lần này ma bệnh qua đi, hắn thậm chí ngay cả nhận lấy năm ngày duy trì trầm mặc, người nhà có thể từ bên trong rõ ràng cảm nhận được loại kia ma bệnh mang đến đau đớn.

Thấy Hoa Lâm ít đi ngày xưa loại kia nghịch ngợm gây sự linh động, Hoa phủ trên dưới một mảnh đau xót, cho rằng tiểu tử vẫn là không tránh khỏi Từ Thần triệu hoán. Liền hoài nghi hắn trúng tà.

Hoa Tiến Văn mau mau mang theo phu nhân, ôm Lâm nhi đi chùa Tướng Quốc xin mời Phương Trượng thi pháp. Bởi vì Hoa phủ luôn luôn cùng Phương Trượng vô cùng hợp ý, trực tiếp liền vượt qua Đại Hùng bảo điện đi tới thiện phòng, trải qua thông báo, Phương Trượng vừa thấy Hoa Lâm tướng mạo liền kinh hãi đến biến sắc, thờ dài nói: "Mấy ngày không thấy, Càn Khôn nghịch chuyển. . . Kỳ Lâm vào lửa, Long Tường cứu thiên!"

Hoa Tiến Văn, Hoa phu nhân sững sờ, đồng thời sốt sắng nói: "Chuyện này. . . Có còn hay không cứu?"

Phương Trượng hòa ái mà sờ sờ Lâm nhi đầu nhỏ, trịnh trọng nói: "Kỳ Lâm chính là thần linh, lão nạp không cái này năng lực!"

Hoa Lâm lại gặp được lão hòa thượng có vẻ đặc biệt cao hứng, giờ lên đầu nhỏ, chu mỏ hỏi: "Lão hòa thượng gia gia! Ừ. . . Kỳ Lâm là cái gì đông đông nhỉ?"

Phuong Trọng cười ha ha ôm lấy hấn nói: "Kỳ Lân là long mô hình, người gặp long không?"

Hoa Lân liếc mạng lác đầu. . .

Hoa phu nhân trách cứ phu quân nói: "Ta sớm nói Lân nhi danh tự này không được, người xem đi, đều là bị người hại!"

Hoa Tiến Văn vô tội nói: "Ta lúc đó cũng hỏi qua người rồi? Người nói rất êm tai, ngụ ý lại được!"

Phuong Trọng vẫn như cũ ôm Lân nhi, vui cười hớn hở nói: "Gọi là không hấn đến, còn ở phong vân giáng lâm lúc! Các người cũng không cần phải lo lắng, ta tuy rằng cứu không được Lân nhi, nhưng cũng không đại biểu người khác cũng cứu không được!"

Hoa Tiến Văn, Hoa phu nhân cùng kêu lên hỏi: "Mong rằng Phuong Trọng chỉ điểm!"

Phuong Trọng thờ dài nói: ". . . Lãnh Lăng Phong!"

Hoa Tiến Văn chỉ thoáng sững sờ, như có điều suy nghĩ nói: "Đa tạ Phuong Trọng chỉ điểm!" Nói xong lại từ trong lòng lấy ra một khối trắng như tuyết ngọc phôi nói: "Đúng rồi! . . . Lân trước ngài cho Lân nhi ngọc bội mất đi, mong rằng Phuong Trọng lại thi pháp làm một cái. Gần nhất ta luôn cảm thấy tâm thần không yên, khả năng chính là Lân nhi mất đi ngọc duyên có!"

Phuong Trọng lộ ra cao thâm ý cười nói: "Không cần! Lân nhi bách tà bất xâm, phổ thông yêu ma căn bản không dám gần người, một khối ngọc bội thì có ích lợi gì?"

Hoa Tiến Văn ngạc nhiên.

Đang nói chuyện, đột nhiên nghe được "Ba" một tiếng, trời sinh hiếu động Hoa Lân đem Phuong Trọng trước ngực một viên Phật châu tạo thành nát tan, nguyên lai cái kia viên Phật châu chính là Ngọc Thạch chế tạo, sờ lên trơn bóng không lưu tay, Hoa Lân chơi chơi luôn cảm thấy không đã nghiền, rốt cục hơi hơi dùng sức liền đem Phật châu tạo thành nát tan. Mọi người đều là kinh hãi, Hoa Tiến Văn cùng Hoa phu nhân đều sợ Phuong Trọng trách tội, vội vàng nói: "Phuong Trọng! Khuyển tử vô đáng, mong rằng Phuong Trọng bao dung. . ."

Mà Phuong Trọng giật mình nhưng là Hoa Lân hai cái ngón tay sức mạnh, đây rõ ràng chính là cao cấp nhất cao thủ mới có thể đạt đến cảnh giới, mặt có vẻ ưu lo nói: "Hai vị thi chủ không cần tự trách, chẳng qua Phật châu đã vỡ, chính là dự đoán được biến số. Ta muốn dẫn Lân nhi vào 'Thịnh Thiện Các' chỉ điểm hấn một phen, hai vị trước tiên ở đại điện chờ một chút chốc lát, hi vọng ta có thể vì người con trai yêu dấu chuyển nguy thành an!"

Hoa Tiến Văn đều là sững sờ, không nghĩ tới Hoa Lân ngày sau còn có kiếp nạn, liền vội vàng khom người nói: "Làm phiền Phuong Trọng nhọc lòng!"

Phuong Trọng ôm Hoa Lân đi vào hậu thất, chậm rãi leo lên lầu các, Hoa Lân chỉ là dùng đôi mắt to sáng ngời chung quanh hiếu kỳ nhìn xung quanh, chỉ thấy Phuong Trọng đem chính mình thả ở một cái bồ đoàn bên trên, tay phải bấm quyết, ở Hoa Lân trên trán nhẹ nhàng nhấn một cái. Hoa Lân chỉ cảm thấy đầu đột nhiên một trận nhẹ nhàng khoan khoái, phảng phất có một tia kỳ diệu đồ vật chảy qua. Chỉ nghe Phuong Trọng trầm trầm nói: "Lân nhi! Tuy rằng người bây giờ còn nhỏ, nhưng nhất định phải nhớ kỹ ta ngày hôm nay cùng lời của người nói. Một trong số đó, trên người người hoài có dị bảo, chớ báo cho người khác. Thứ hai, người bây giờ có được một ít khó có thể khống chế năng lực, ngàn vạn nhớ kỹ không muốn dễ dàng kích động, không muốn dễ dàng ở trước mặt người khác triển lộ năng lực, càng không thể cùng người khác sản sinh lòng hiếu thắng, không phải vậy tai kiếp khó tránh khỏi. Thứ ba, nếu như nhìn thấy có kỳ quái người xa lạ tìm kiếm bảo vật, người phải hiểu được bảo vệ mình. . ."

Hoa Lân luôn luôn đều tính cách hiếu động, nhưng chẳng biết vì sao, bị Phuong Trọng chỉ tay điểm tại mi tâm, chỉ cảm thấy một trận nhẹ nhàng khoan khoái khí lạnh thẳng thấu trán, dĩ nhiên đem Phuong Trọng mấy câu nói này đều nhớ kỹ ở trong lòng. Tuy rằng hiện tại không hiểu Phuong Trọng đang nói cái gì, nhưng những câu nói này đã ở trong lòng hấn gieo xuống vững chắc cơ sở.

Khuyên bảo một phen sau khi, Phuong Trọng lúc này mới ôm Hoa Lân đi ra, chỉ thấy hấn một đôi đáng yêu con mắt từ lâu khôi phục vốn có ánh sáng long lanh. Nghịch ngợm cử động không chịu dừng lại nữa khác, Hoa Tiến Văn vợ chồng vừa nhìn xuống thực sự là vui mừng khôn xiết, còn nói phải cho chùa Tướng Quốc tái tạo Kim thân, còn nói muốn hàng năm bố thí bao nhiêu dầu vàng tiền. Nhưng Phuong Trọng lần nữa khước từ, phủ có thâm ý nói: "Ghi nhớ kỹ ghi nhớ kỹ! Phong vân đều bởi vì đảng long khởi, vinh hoa sau lưng hồng trần kiếp."

Hoa Tiến Văn cũng là đọc sách người, nghe vậy trong lòng một trận sóng to gió lớn, nghĩ thầm Phuong Trọng ngày hôm nay tặng vài câu thơ từ, trong đó ý cảnh dĩ nhiên có chút sáng tỏ, ngày khác ỏn thỏa nhân sâm cáo phụ thân.

Sau khi trở về, Hoa Tiến Văn cho rằng Hoa Lân mạng nhỏ đã bảo vệ. Ai nghĩ đến năm thứ hai tiết Đoan Ngọ vừa đến, Hoa Lân bệnh tật lại khó hiểu phát tác, một luồng hùng lực khí lưu theo hấn trẻ thơ kinh mạch khắp nơi tán loạn, thật là đau tận xương cốt. Cũng may Hoa công phủ có Long Thiên Hà, Lãnh Lăng Phong hai đại cao thủ ở bên, lúc lấy toàn thân chân lực chống lại mới bắt tri có việc.

Hoa Tiến Văn lúc này mới nhớ tới Phuong Trọng nói, lập tức sắp xếp Hoa Lân bái Lãnh Lăng Phong sư phụ.

Lãnh thị vệ nghĩ thầm: Tiểu công tử tật xấu chính là xuất hiện ở nhiệt khí bên trên, chính mình "Hàn Băng chương" nói không chắc thật sự có thể cứu tiểu công tử một mạng, vì lẽ đó không chút do dự liền đồng ý. Thế nhưng, Hoa Lân thực sự quá tuổi nhỏ, tuy rằng luyện "Hàn Băng nội công", ma bệnh lúc phát tác vẫn như cũ còn phải dựa * Long Thiên Hà, Lãnh Lăng Phong hai vị cao thủ cứu giúp. Như vậy như vậy mấy năm như cũ, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng. Hoa phủ xin mời khắp thiên hạ danh y quân thức thủ vô sách,

Liền như vậy lại trải qua mấy năm, Lân nhi thực đã mười bốn tuổi, nhưng Long Thiên Hà, Lãnh Lăng Phong hai vị cao thủ dần dần áp chế không nổi cái

kia cổ nhiệt lưu. Tuy rằng Hoa Lân "Hàn Băng nội công" cũng đã có một chút căn cơ, nhưng nhìn đáng đáp hiệu quả rất ít!

Mình đạo hai năm. Đoan ngo ma bệnh vừa qua, Hoa Lân mãi đến tận sau hai mươi ngày mới khôi phục thể lực. Hoa gia mơ hồ biết sang năm e sợ đại sự không ổn, toàn quý phù dùng một mảnh đau xót. Ở Lãnh Lăng Phong đề nghị ra, Hoa phủ không thể làm gì khác hơn là rung rung đưa Hoa Lân trời cao núi học nghệ, muốn mượn nổi tiếng thiên hạ "Huyền Băng Quyết" bảo mệnh.

Diệp Thanh một mực yên lặng mặc hầu hạ Hoa Lân, nàng còn nhỏ tuổi liền so với cùng tuổi người bạn nhỏ thành thực rất nhiều. Xiêm áo trên người dần dần trích không ngăn được tuyết thể đáng người, ở vương phủ hun đúc dùng, nàng khí chất cao quý để người ngoài căn bản suy đoán không tới —— nàng vẹn vẹn là cái thư đồng nha hoàn.

...

Chương 7: Thiên Sơn tuyết giản

"Thiên Sơn Kiếm Tông" vị trí xa xôi tái ngoại, khoảng cách kinh thành có tới hơn bốn ngàn dặm. Cõi như nhanh nhất cước trình, qua lại một chuyến cũng đến muốn nửa năm trở lên. Có văn nhân hình dung nói: "Khuyên quân càng hết một chén rượu, rồi khỏi phía tây dương cửa vô có người!" Có thể tưởng tượng được, ra tái ngoại, muốn gặp phải một cái người Hán đều phi thường khó khăn, chớ đừng nói chi là quen biết bằng hữu!

Kim thu thời tiết, Ngọc Môn quan phóng tầm mắt nhìn tới tất cả đều là đồ rực rừng phong.

Nhưng ở Thiên Sơn, ngàn dặm núi băng tất cả đều là mênh mông vô bờ tuyết trắng. Ba toà ** Vân Tiêu ngọn núi khinh thường quần sơn, ánh mặt trời chiếu ở tuyết trượng trên khúc xạ ra vạn đạo hào quang.

Lúc này, trắng xóa tuyết trên mặt đang có mười sáu người khó khăn hướng trên đỉnh ngọn núi xuất phát, trong đó mơ hồ còn có hai cái bóng đáng bé nhỏ.

Đi đầu người đàn ông trung niên gánh vác trường kiếm, thân mang một bộ đơn bạc áo xanh, đi ở tuyết trên mặt vẫn như cũ tùy ý như thường, vừa nhìn biết ngay thuộc về cao thủ nhất lưu. Sau lưng hắn chăm chú theo hai tên mười ba tuổi thiếu nam thiếu nữ, cái kia bé trai có vẻ đặc biệt nghịch ngợm, một thân da chồn áo gấm trên roi mây khối tinh xảo ngọc bội, vừa nhìn liền biết là cái con nhà giàu. Hắn tay trái còn nắm một vị tuyết trần giống như thiếu nữ, chỉ thấy nàng ở ngoài khoác áo choàng lông trắng, đồ lót sợi kim tuyết trắng quần áo, thật là thanh lệ thoát tục, không nhiễm phàm trần.

Lại sau này, cái khác mười ba người đều là Cẩm Y Vệ trang phục, nghĩ đến đây là một nhóm quan gia vệ đội.

Phía trước người trung niên dặn dò: "Lân nhi! Đợi lát nữa đến Thiên Sơn kiếm phái nhất định phải nhớ tới hướng về các vị sư bá hành lễ, hôm nay hiệp hiệp lại là Thiên Sơn kiếm điện, đến lúc đó không nên tùy tiện đi loạn!"

Hoa Lân khẽ đáp lời, nhưng trên mặt không phản đối. Mấy năm qua Hoa phủ đều đem hắn nuông chiều quen rồi, làm sao nghe người ta sắp xếp?

Thật vất vả vượt qua một ngọn núi tuyết, ở tại bọn hắn phía trước đứng vững hai toà ** Vân Tiêu ngọn núi, nhón tiều trên đỉnh ngọn núi bị từng cái từng cái sương trắng lượn lờ, phẳng phất là nhân gian tiên cảnh.

Lại đi rồi mấy trăm trượng, mọi người tất cả đều há hốc mồm.

Phía trước nói đường đột nhiên xuất hiện đứt gãy. Một cái vạn trượng vách núi nằm ngang ở mọi người trước người, đối với nhai ít nói cũng ở sáu mươi trượng bên ngoài! Muốn qua? —— trừ phi biết bay!

Đứng ở bên cạnh vách núi, chỉ thấy phía dưới quái thạch lớp lớp, này nếu như ngã xuống khẳng định tan xương nát thịt.

Hoa Lân không một chút nào sợ sệt, lộ đầu nhìn phía dưới nói: "Lãnh thúc thúc! Thật giống không đường, có phải là đi nhầm nhi?"

Lãnh Lăng Phong đỡ lấy hắn, cẩn thận quan sát lên địa hình, tự lẩm bẩm: "Kiều lão ca từng nói, đến khe Đoạn Long liền đến Thiên Sơn kiếm phái! Nhưng này làm sao vượt qua đây?"

Đang do dự, một người thị vệ chỉ vào mặt sau bầu trời cả kinh kêu lên: "Lãnh thần vệ! Người xem có ở trên trời hai cái điểm đen hướng chúng ta đuổi theo. . . Oa! Là tiên nhân!"

Lãnh Lăng Phong dõi mắt hướng ra xa, chỉ thấy hai cái ngự kiếm phi hành "Tiên nhân" từ mặt bên xẹt qua, tất cả đều rơi vào "Khe Đoạn Long" bên cạnh vách núi, xem ra là vì tôn trọng phái Thiên Sơn mới không có trực tiếp bay qua khe Đoạn Long. Cái kia hai cái "Tiên nhân" lẳng không hướng đối với nhai đi đến, chớp mắt liền tiến vào đối với nhai thung lũng.

Lãnh Lăng Phong dù sao kiến thức rộng rãi, cải chính nói: "Bọn họ cũng không phải cái gì tiên nhân, mà là tu chân cao thủ! Cùng chúng ta vô công cùng thuộc về một mạch, vẹn vẹn hiểu thấu đạo Ngự Kiếm quyết mà thôi!"

Hoa Lân hiếu kỳ hỏi: "Phổ thông người trong võ lâm có thể học. . . Ngự Kiếm quyết không?"

Lãnh Lăng Phong gật đầu nói: "Có thể! . . . Nhưng nhất định phải nắm giữ một đem mình luyện chế bảo kiếm, hơn nữa chuỗi này bảo kiếm nhất định phải

đã chuẩn bị tốt vô cùng linh tính mới được! Bình thường người trong võ lâm căn bản không biết làm sao luyện kiếm, chớ đừng nói chi là Ngự Kiếm quyết."

Hoa Lâm ngây thơ hỏi: "Chúng ta có thể hướng về người khác thỉnh giáo nha!"

Lãnh Lăng Phong mỉm cười nói: "Ngự Kiếm quyết đều là các môn các phái bí mật bất truyền, cái nào như thể dễ dàng truyền cho người ngoài?"

Hoa Lâm cá giận nói: "Chờ ta học được, ta liền đem Ngự Kiếm quyết dán ở cửa thành trên, để hết thầy bách tính đều đi học!"

Hoa Lâm sinh ở vương công nhà giàu, đầu tiên nghĩ đến chính là dán ở cửa thành bố cáo, hẳn nhận vì là hiệu quả này tốt nhất. —— đây là quan phủ đặc quyền!

Lãnh Lăng Phong cười nói: "Hay lắm! Chờ ngươi học được, ta giúp ngươi đi dán!"

"Hi hi. . ."

Lãnh Lăng Phong mang theo mọi người theo bên phải vách núi đi rồi mấy trăm trượng, ở vừa này "Tiên nhân" bay độ địa phương cẩn thận quan sát lên. Bởi vì hẳn biết, mặc kệ võ công cao bao nhiêu, người cũng chỉ có dựa vào "Ngự kiếm thuật" mới có thể bay lên trời không, ánh sáng bằng năng lực của chính mình là tuyệt đối không có cách nào lơ lửng giữa không trung. Nhưng vừa này hai tên "Tiên nhân" tuyệt đối là một đường đi tới, vì lẽ đó hẳn có thể khẳng định trên vách núi cheo leo nhất định có đường.

Quả nhiên, hẳn rốt cục ở hai nhai trong lúc đó phát hiện một cái đầu sợi tóc nhỏ nhỏ bé "Thiên Tâm tư", trong suốt Thiên Tâm tư ở này trời đất ngập tràn băng tuyết vẫn là rất khó mà phát hiện. Lãnh Lăng Phong đang định hãy đi trước thấy thấy bằng hữu của chính mình, phía sau một tên thì vọt lại reo lên: "Lãnh thần vệ. . . Dưới chân núi lại có bốn tên cao thủ võ lâm tới rồi đây! Có muốn hay không trước tiên hỏi bọn họ một chút trải qua nhai phương pháp?"

Lãnh Lăng Phong quay đầu lại hướng dưới chân núi nhìn tới, cái kia bốn cái điểm đen nhanh đến mức kinh người, đầu tiên chạy tới chính là một người trung niên kiếm khách, hẳn gánh vác danh kiếm, lúc rơi xuống đất không thờ gấp, mặt không biến sắc, vền vẹn đỉnh đầu ngưng tụ một tia sương mù.

Sau đó chạy tới chính là một vị văn sĩ áo trắng, tay cầm quạt ngọc tiêu sái như thường, nhưng trên mặt hơi hơi có chút hồng hào. Mặt khác một cao một thấp hai người công lực so sánh, nhưng đều mang theo thờ dốc.

Lãnh Lăng Phong đang muốn lẫn nhau tuân, vóc dáng thấp dường như muốn chứng minh chính mình võ công tuyệt vời, đầu tiên mạnh mẽ hỏi: "Các người đều là tới tham gia kiếm điển chứ? Khặc. . . Khặc. . . Xem ra chúng ta làm đến cùng chưa muộn lắm!"

Lãnh Lăng Phong hướng bốn người một chấp tay nói: "Tại hạ Lãnh Lăng Phong, nhìn thấy bốn vị cao thủ thật là có phúc ba đời, chưa thỉnh giáo đại hiệp cao danh?"

Trừ đầu tiên đến người trung niên ở ngoài, cái khác ba người đều đáp lễ nói: "Tại hạ quát thương sơn Triệu hoa!"

"Phiêu thiên văn sĩ Đông Phương Cảnh!"

"Hà lạc kim đao Xa Vạn Bằng!"

Lãnh Lăng Phong: "Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu! . . . May gặp may gặp!"

Người trung niên kia lãnh ngạo nói: "Lãnh huynh thực sự là thật có nhã hứng, mang con trai cùng con gái lên Thiên Sơn đến xem kiếm điển?"

Lãnh Lăng Phong không nóng không lạnh nói: "Lãnh mỗ đang muốn lên Thiên Sơn, nhưng này khe Đoạn Long đồng bạn của ta thực sự không cách nào vượt qua được, còn mời cao thủ chỉ điểm một, hai?"

Người trung niên cao ngạo nói: "Vạn trượng núi băng đường quanh co, đoạn long bay độ hai núi! . . . Ngươi là có thể đi qua, nhưng người nhà của ngươi e sợ đến lập tức trở về!" Người trung niên đột nhiên hướng đối diện vách núi cheo leo cất cao giọng nói: "Thục Sơn Cốc Phong Chi trở đến nửa bước, vẫn xin xem xét!" Nói xong thả người nhảy xuống vạn trượng vách núi.

Hoa Lâm lớn tiếng kêu lên: "Oa! Có người nhảy nhai ư?"

Đã thấy người trung niên kia vững vàng đứng ở giữa không trung, nhẹ nhàng hướng đối diện đi đến.

Bờ bên kia thung lũng tránh ra một cái Bạch y nhân, âm ỉ cười nói: "Thục Sơn một chiêu kiếm bay khắp quả nhiên danh bất hư truyền, trải qua mấy năm tất nhiên ngự kiếm cười gió! . . . Chưa từng xa ghênh, đứng là thất kính!"

Cái kia Cốc Phong Chi từng bước một đi chậm rãi, nhưng chớp mắt liền đến bờ bên kia, mọi người tâm trạng đều là một trận ngơ ngác.

Hoa Lâm cũng phát hiện vách núi trong lúc đó Thiên Tâm tư, buồn phiền nói: "Nguyên lai đường quanh co là chỉ thiên tâm ti a? Chẳng trách không nhìn thấy cầu nối!"

Tất cả mọi người đều hướng bên dưới vách núi quan sát, thật vất vả mới nhìn thấy vách núi lóe ánh bạc sợi tơ. Triệu hoa, Đông Phương Cảnh, Xa Vạn

Bằng ba người có chút sợ hãi, nhưng bọn họ đều là nhân vật thành danh, này đều không qua được, lần tiếp theo Thục Sơn Kiếm Điển liền đừng hy vọng.

Này ba người công lực xác thực so với Cốc Phong Chi kém hơn một bậc, lao đảo mới đi tới, phảng phất bất cứ lúc nào cũng sẽ rơi xuống vách núi. . .

. . .

Chương 8: Sinh treo một đường

Lãnh Lăng Phong liếc mắt nhìn Hoa Lân, Diệp Thanh hai người, trong lòng thật là có chút ảo não. Thiên Sơn kiếm tông thu đồ đệ có cái quy củ thói, nói cái gì muốn "Tiến vào" đến Thiên Sơn mới có thể thu làm đệ tử, xem ra chỉ chính là đường quanh co. Thế nhưng để Hoa gia con trai độc nhất bốc lên này lớn nguy hiểm hẳn cũng không dám chuyên quyền, liền hướng bờ bên kia cất cao giọng nói: "Bằng phong kiếm Lãnh Lăng Phong cầu kiến quý phái hai sư huynh Kiều Túy Mộng, mong rằng thông báo một tiếng!"

Bờ bên kia Bạch y nhân thấy hẳn dám gọi thẳng sư bá Kiều Túy Mộng, cho rằng là cao nhân, tiếp lời nói: "Ngài chờ một chút!"

Lãnh Lăng Phong xoay mặt đối với Hoa Lân ôn nhu nói: "Lân nhi! Đợi lát nữa Kiều sư huynh vừa đến bờ bên kia, ngươi liền nhiều gọi hắn vài câu kiều sư bá, nói không chắc hẳn một cao hứng liền thu ngươi làm đồ đệ."

Hoa Lân mờ mịt gật gật đầu, trong lòng tuy rằng rất không muốn, nhưng nghĩ tới hàng năm cái kia đau tận xương cốt bệnh tật, trên thế giới cái khác thống khổ quả thực không đáng nhắc tới.

Diệp Thanh đi tới trước mặt hắn, duỗi tay ngọc giúp hắn thu dọn trang phục, lại lấy xuống mấy khối ngọc bội thu hồi, này bá sư đầu tiên nhìn phi thường trọng yếu, nhìn ra hộp mắt liền thành công một nửa.

Một lúc lâu, đối với nhai thung lũng méo mó cũng cũng đi ra một bóng người, xách ngược túi rượu uống một hộp lớn, mở to lò mờ say mắt nói: "Ai nha! Hóa ra là tiểu lãng a? Đến đến đến. . . Chúng ta lại uống nó ba chén chén lớn, không say không nghỉ!"

Hoa Lân phi thường thất vọng, nếu như bá con sâu rượu này làm sư phụ, e sợ kiếm pháp học không tới, đánh rượu công phu khẳng định nhất lưu.

Lãnh Lăng Phong cười nói: "Uống ba trăm bát còn không phải việc nhỏ như con thỏ, sợ chỉ sợ Kiều huynh lại uống ba chén liền ngã, khi đó ta một người uống chẳng phải là đặc biệt vô vị?"

Kiều Túy Mộng cười ha ha nói: "Ngươi so với ta còn có thể thôi! Mau tới đây uống lại nói, ta ngược lại muốn xem xem tửu lượng của ngươi lớn lên hay chưa?"

Lãnh Lăng Phong cười nói: "Uống thì uống! Chẳng qua ngươi muốn trước tiên thu hai tên đồ đệ mới được, nhớ tới ngày đó ngươi nói muốn tìm cái tốt truyền nhân, ta xem như là ngàn dặm xa xôi giúp ngươi mang đến."

Kiều Túy Mộng đột nhiên tỉnh rượu, nghiêm mặt nói: "Thu đồ đệ chuyện như vậy ta có thể không được! Chẳng qua. . . Thiên Sơn kiếm tông quãng thời gian trước thu rồi rất nhiều đệ tử, nếu như hẳn dám đi tới khả năng còn có cơ hội."

Lãnh Lăng Phong thờ dài, đối với Hoa Lân nói: "Các ngươi chờ ta một chút, ta đi nói với hắn nói chuyện!" Nói xong nhảy lên Thiên Tầm tư bay độ mà đi, cùng Kiều Túy Mộng thương lượng lên.

Hoa Lân rất là vô vị, dùng mũi chân đá tuyết động nói: "Thanh Thanh! Đến Thiên Sơn ngươi liền không cần hầu hạ ta, ngươi tốt nhất mặt khác tìm cái sư phụ, không phải vậy cái tên này uống rượu say còn không biết thì như thế nào?"

Diệp Thanh giọng nói êm ái: "Công tử đến cái nào, ta liền đến cái nào. . ."

Hoa Lân: "Ngươi. . ."

Một lúc lâu, Lãnh Lăng Phong rốt cục mang theo Kiều Túy Mộng trở lại bên này, không nghĩ tới cái kia con ma men vừa nhìn thấy Lân nhi liền mừng rỡ không ngớt, đưa tay liền muốn sờ một cái cái đầu nhỏ của hắn.

Hoa Lân rút lui hai bước, cảnh giác nhìn say mắt lơ mờ Kiều Túy Mộng, từ trên người hắn còn nghe thấy được một luồng mãnh liệt mùi rượu, cô làm sao cũng không chịu gọi hắn sư bá.

Kiều Túy Mộng ngửa đầu cười nói: "Nhĩ? Nhìn dáng dấp ngươi còn không muốn bá ta làm thầy à?" Cười vài tiếng đột nhiên đang nhan nói: "Tiểu tử! Muốn vào Thiên Sơn kiếm tông nhất định phải trải qua đường quanh co, còn ngươi bá không bá ta làm thầy có thể tiến vào Thiên Sơn lại làm quyết định. . ."

Hoa Lân nghe hiểu ý của hắn, không chút do dự hướng vách núi ở ngoài Thiên Tầm tư nhảy xuống. Hắn này không sợ chết dũng khí đem tất cả mọi người giật nảy mình, phải biết coi như cao thủ võ lâm cũng phải "Nhắm vào" một hồi mới dám nhảy xuống, không nghĩ tới hắn này mười bốn tuổi thiếu niên cũng có cỡ này sự can đảm.

Càng làm người ta giật mình chính là: Hoa Lân vừa vọt nhảy xuống, Diệp Thanh cũng theo nhảy xuống, hai người thậm chí ngay cả lông mày cũng không

nhân vừa nhũ.

Lãnh Lăng Phong đang chờ cứu giúp, chỉ cảm thấy một trận rượu gió thổi qua, Kiều Túy Mộng dĩ nhiên một tay một cái đem hai cái đĩa bé đề lên vách đá, đều không ai nhìn thấy hân khi nào ra tay.

Lãnh Lăng Phong xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, không biết là bị Hoa Lân sợ rồi đây, vẫn bị Kiều Túy Mộng thân thù cho làm sợ?

Hoa Lân thông thả dặt Diệp Thanh tay ngọc, hai người nhìn nhau hồi lâu, một lát cũng không ngôn ngữ. . .

. . .

"Thiên Sơn kiếm phái" ở vào Bích Vân phong cùng Thiên Nhận Phong trong lúc đó, hai bên địa thế vuông góc đứng vững, vạn trượng vách núi vắt ngang Đoạn Thiên nhai. Trên đỉnh ngọn núi lượn lờ sương trắng mờ ảo bất định, ánh mặt trời chiếu ở phía trên lúc sáng lúc tối có vẻ đặc biệt mỹ lệ. Thung lũng bầu trời bao phủ một tầng màu tím thuy khí, lại như tiên cảnh bên trong ánh sáng lộng lẫy.

Mọi người thông qua lối đi hẹp, từ mặt nam vào cốc. Trước mắt địa thế rộng rãi sáng sủa, bốn phía vách cheo leo hình thành tấm chắn thiên nhiên, diện tích đủ có mấy chục km. Phía trước dựng đứng một toà cao chừng mười trượng bia lớn, dằng thur "Thiên Sơn kiếm tông" bốn chữ lớn. Bên trên linh khí lượn lờ, xa xa nhìn thấy từ quang chính là này bia lớn gây nên, đứng ở đó bia lớn trước mặt, cái kia bức người khí thế không nói mà ngụ.

Lãnh Lăng Phong chỉnh lại y quan, dắt Hoa Lân, mang theo Diệp Thanh cùng vào Kiều Túy Mộng vòng qua bia lớn, chỉ thấy toàn bộ Thiên Sơn kiếm phái xây dựa lưng vào núi, bảy toà khí thế rộng rãi chủ điện đứng vững ở giữa, ngói mặt càng là bích sóng dập dờn, đều lấy Lưu Ly che đỉnh. Trung tâm là một mảnh trong suốt mà hồ nước, xung quanh hình thành một cái lớn hoa viên, ở giữa còn rải rác to to nhỏ nhỏ mười mấy chòi nghỉ mát. Xanh um tươi tốt vườn hoa biểu hiện nơi này một năm bốn mùa đều là mùa xuân, gió nhẹ thổi qua, bay tới một tia Violet mùi thơm ngát, một loại thể ngoại đảo nguyên cảm giác tự nhiên mà sinh ra.

Phóng tầm mắt nhìn tới, trong đó có ba toà kiến trúc đặc biệt dễ thấy:

Mặt phía bắc, một cái mấy trăm tầng thêm đá chậm rãi mà lên, ở cái kia nguy nhai trên vách đá kiến tạo lẫm lẫm không lâu các, Kiều Túy Mộng giới thiệu: "Đó là Thiên Sơn cấm địa Tàng Kiếm các!"

Mọi người vòng qua một mảnh rừng hoa trắng, ở thung lũng bên phải, một tòa nhà cao chín tầng kiến trúc đứng ngạo nghễ thung lũng, đó là Thiên Sơn chủ điện: Thiên Kiếm các!

Hướng về trái nhìn tới, ở cái kia cách đó không xa, nhưng là toàn bộ "Thiên Sơn kiếm phái" tối chỗ dễ thấy nhất. Một vòng năm tầng lầu cao trụ đá làm thành một cái lớn hình thạch trận, mặt đất toàn do đá hoa cương lát thành, chính là "Thiên Sơn kiếm phái" tập võ lớn thao trường, nó đồng thời có thể chứa đựng mấy vạn người luyện công. —— mà vào lúc này, năm năm một lần "Huyền Thiên kiếm điển" ① liền ở phía trên như lửa như đồ mà cử hành. Hai tên ngự kiếm cao thủ bỗng dưng đối chiêu, từng đạo từng đạo hướng lên trời kiếm khí chèo hướng thiên không, bốn phía lập tức tiếng vỗ tay Lôi Động.

Lãnh Lăng Phong âm thầm thẹn thùng, bằng võ công của chính mình có thể nổi tiếng ở kinh thành, nhưng vừa vào giang hồ vẫn đứng là không tính là gì.

Hoa Lân đám người theo Kiều Túy Mộng hướng về bên phải "Thiên Kiếm các" đi đến, trên đường đi gặp đông đảo đệ tử áo trắng. Xem ra "Thiên Sơn kiếm phái" tất cả đều là cùng một màu trắng như tuyết quần áo, này cũng rất hợp Diệp Thanh tâm ý.

Kiều Túy Mộng vẫn là như vậy méo mó cũng cũng đi tới, một bên còn nắc nứu nói: "Chương Môn sư huynh hiện tại khả năng đang đang chủ trì kiếm điển, cùng buổi tối lại mang bọn người gặp mặt." Hân đột nhiên thở dài nói: "Ai. . . Lân này e sợ muốn đến phiên Thực Sơn kiếm tông chương quản Huyền Thiên kiếm."

Diệp Thanh nghe vậy, thân thể mềm mại khẽ run lên, Hoa Lân như có cảm giác, không khỏi có chút kỳ quái.

Lãnh Lăng Phong ánh mắt từ thao trường phương hướng thu hồi, nghe vậy kinh ngạc nói: "Không thể nào? Lầy Hạng chương môn võ công vẫn chưa thể đoạt giải nhất?"

Kiều Túy Mộng cười khò lắc lắc đầu, ngược lại ngôn nó: "Cùng kiếm điển xong sau lại để hai cái đĩa bé chọn sư phụ chứ? Khả khả. . . Hai cái tiểu tử tư chất không sai, ta xem nhất định sẽ gây nên sư đệ sư muội đến tranh cướp."

Lãnh Lăng Phong biết bá sư sự tình rốt cục có kết quả, đột nhiên dừng bước lại nói: "Kiều sư huynh, bên ngoài còn có ta rất nhiều huynh đệ, ta muốn trước tiên dẫn bọn họ về kinh phục mệnh, Lân nhi sự tình liền bá sư người chăm sóc."

Kiều Túy Mộng ngạc nhiên nói: "Người không muốn gặp gỡ chương môn của chúng ta sao?"

Lãnh Lăng Phong lại hướng về thao trường phương hướng nhìn ngó, nhưng lắc đầu nói: "Vẫn là quên đi, ta chỉ là một tiểu nhân vật, không cái gì cần phải đi làm phiền quý Chương Môn. Còn nữa, bên ngoài huynh đệ không chịu được rét căm căm, trước khi trời tối không nữa xuống núi có thể sẽ tương đối nguy hiểm!"

Kiều Túy Mộng hơi hơi có chút thất vọng, do dự chốc lát, gật đầu nói: "Được rồi! Người yên tâm. . . Ta nhất định sẽ toàn lực chữa khỏi Lân nhi bệnh tật."

Lân Lăng Phong cảm kích cầm Kiều Túy Mộng hai tay. Quay đầu lại lưu luyến không rời mà căn dặn Lân nhi vài câu, dứt khoát quay đầu rời đi. Kinh đô Hoa gia những năm này thường thường tao ngộ thích khách, ánh sáng * Long thị vệ một người e sợ không chống đỡ được, liền đi suốt đêm trở lại kinh thành.

Hoa Lân đột nhiên mất đi dựa vào, ở này xa lạ trong hoàn cảnh có chút thấp thỏm bất an, cũng may Diệp Thanh một mực yên lặng mặc đi theo ở bên người, quay đầu nhìn thấy nàng quan tâm ánh mắt, rốt cục được không ít cổ vũ cùng không muốn xa rời.

...

Chú thích:

① Huyền Thiên kiếm điển: "Huyền Thiên kiếm" chính là một cái tuyệt thế thần kiếm, tịch trời do "Thiên hạ đệ nhất cao thủ" Diệp Thiên Tông bảo quản. Chẳng biết vì sao Diệp Thiên Tông đột nhiên mất tích, hắc bảo kiếm liền lưu lạc đến giang hồ. Truyền thuyết hắc bảo kiếm ở trong ả núp kinh thiên bí mật, vậy thì gây nên người trong giang hồ nhòm ngó. Bất đắc dĩ, mấy đại môn phái không thể làm gì khác hơn là đạt thành một cái nhận thức chung, vậy thì là năm năm cử hành một lần "Huyền Thiên kiếm điển". Ai võ công số một, như vậy người đó liền có thể bảo quản Huyền Thiên kiếm thời gian năm năm. Năm nay "Huyền Thiên kiếm điển" vừa vặn ở Thiên Sơn cử hành, có lại xưng là "Thiên Sơn kiếm điển" !

Ngoại thiên —— Diệp Thiên Tông cái chết!

Lúc ẩn lúc hiện đỉnh Ngọc Long, mây trắng núi trải qua.

'Ngọc Long Sơn' vị trí Đại Lý cùng Thổ Lỗ phiên chỗ giao giới, cái kia chạy chồm biển mây mênh mông vô bờ. Rộng lớn dưới bầu trời, chỉ lộ ra ba toà ** Vân Tiêu ngọn núi. Xa xa nhìn tới, những kia ngọn núi đứng như Huyền Không đảo biệt lập. Cuồn cuộn mây trắng qua lại trong đó, quả thật nhân gian tiên cảnh.

Ở này gió nhẹ che mặt, ánh mặt trời chiếu khắp bên dưới. Một người áo đen dán vào biển mây ngự kiếm bay nhanh, chớp mắt liền gần trong gang tấc, nhìn hắc hoang mang đáng sợ phẳng phất đang trốn tránh cái gì?

Đột nhiên, mặt đất đỉnh núi vọt lên một màn không lồ từ quang, mạnh mẽ đem giữa bầu trời biển mây tách ra hai bên. Mây mù khe hở bên trong, Hắc y nhân bị từ quang đi đâu bỏ trống, đơn giản là như một viên sao chổi hướng chân núi rơi rụng. Tiếp theo, mặt đất vọt lên một cái người áo tím ánh, không tha thứ hướng rơi rụng bóng đen chém tới.

Đem tình hình này, mặt bên đột nhiên lại bay ra hai tên huyền y ngự kiếm cao thủ, cùng kêu lên thét lên: "Chớ có hại người!" Lời còn chưa dứt, thân tới trước, đồng thời hai đạo bạch quang bắn như điện người áo tím phía bên phải.

Người áo tím kia thấy đối phương kiếm khí hung mãnh, bất đắc dĩ né qua, mê hoặc nói: "Các ngươi đây là có gì? . . 'Thanh Thành Tử' bước nhập ma đạo, vì tu chân giả trang mạng người, chẳng lẽ các ngươi còn muốn bao che cho hắn?"

Sau đó chạy tới hai tên Huyền y nhân nghe vậy, vì đó ghen lời.

Chỉ thấy cái kia bóng người màu tím đứng ngao ngễ giữa không trung, cái kia Hạo Nhiên Chính Khí ép người tâm phủ, trong tay chuôi này 'Huyền Thiên kiếm' đưa ra từng vòng vàng sáng, dày nặng thân kiếm toàn thân ánh sáng màu vàng, khí thế càng hơn nghe đồn bên trong ma đạo người. Lúc này, người áo tím lên lút hướng rơi rụng núi Thanh Môn Tử nhìn tới, phát hiện Thanh Môn Tử vẹn vẹn bị trọng thương, cũng không có tại chỗ ngã chết. Mà đã nhanh chóng trốn vào trong rừng.

Người áo tím sốt sắng bên dưới, lúc này quay đầu đuổi sát.

Nhưng giữa bầu trời hai tên Huyền y nhân càng không chậm trễ, song kiếm cùng xuất hiện, mãnh liệt kiếm khí đan xen mà đến, làm cho người áo tím phong kiếm chiêu đá. "Ầm!" một tiếng, hai đạo bạch quang đánh vào người áo tím trong suốt phòng hộ tầng trên, đập dòn ra một từng cơn sóng gợn, không lồ sóng trùng kích giống cơn nước giống như nhện nhào lên, tầng tầng đẩy ra bốn phía mây trắng.

Người áo tím thân hình thoáng một trận, dựa thế hướng về mặt đất rơi xuống, vẽ ra trên không trung một đường duyên dáng hình cung, hướng trong núi Thanh Thành Tử đuổi theo.

Hai tên Huyền y nhân tu vi hiển nhiên kém hơn một bậc, dĩ nhiên đuổi không kịp. . .

Chỉ thấy người áo tím kia vèo một tiếng rơi vào trong rừng, đang chờ truy đuổi Thanh Môn Tử. Đã thấy Thanh Môn Tử không biết từ chỗ nào chộp tới một tên tiểu phu, trường kiếm gác ở tiểu phu gáy, uy hiếp nói: "Diệp Thiên Tông! Ngươi dám to gan tiến lên một bước, ta liền làm thịt trong tay ngươi."

Diệp Thiên Tông hơi sửng sốt. Trên trời mặt khác hai tên Huyền y nhân đã hạ xuống Thanh Thành Tử bên cạnh, lớn tiếng quát đến: "Diệp Thiên Tông, ngài thực sự thật quá mức rồi, càng dám chạy đến đỉnh Ngọc Long đến ngang ngược?"

Diệp Thiên Tông lạnh lùng nói: "Lưu Thế Kiệt, Cao Sĩ Minh! Hai ngươi cùng Thanh Thành Tử rốt cuộc có gì can hệ? Vì sao bao che cớ này bại hoại?"

Nhìn qua có chút tiên phong đạo cốt Lưu Thế Kiệt trầm giọng nói: "Nơi này ở vào 'Thục Sơn' quần hạt cảnh nội, ngươi một mình xông vào cũng là thôi, há dự đoán ngươi dám tự ý truy đuổi vô lâm đồng đạo? Thân là Thục Sơn một phần tử, tuyệt đối không cho phép ngươi làm xằng làm bậy!"

Diệp Thiên Tông cười nhạo nói: "Các người Thục Sơn cũng quản được khá xa ha?"

Lưu Thế Kiệt biến sắc mặt, trầm giọng nói: "Hừ! Nếu như không có chúng ta 'Thục Sơn' trấn thủ nơi này, trong các người nguyên bản sớm bị tây ma xâm lấn." —— Lưu Thế Kiệt nghĩ khi có chút trầm thấp, hiển nhiên có chút không đủ lễ thắng khí hùng. Phải biết Thục Sơn cách Đại Lý như thế nào đi nữa cũng có một ngàn dặm hứa, tuy rằng 'Thục Sơn' trấn thủ phía tây nam hướng về, nhưng nói cứng Đại Lý về Thục Sơn quản hạt vẫn còn có chút gượng ép.

Diệp Thiên Tông khẽ mỉm cười, chỉ là chờ đúng thời cơ chuẩn bị cứu người, lớn tiếng cười nói: "A! Thục Sơn quả nhiên ghê gớm, dĩ nhiên bao che một cái cường ép bình dân bại hoại. Có bản lĩnh gọi hắn thả ra vô tội, các người cùng tiến lên."

Lưu Thế Kiệt cùng Cao Sĩ Minh nghe vậy, sắc mặt khẽ thay đổi.

Đang lúc này, phía sau 'Thanh Thành Tử' bởi bị thương quá nặng, phun ra một ngụm máu tươi, trong tay tiểu phụ đột nhiên chạy ra hắc ma chuông, tàn nhẫn bá mà hướng Diệp Thiên Tông phương hướng trốn đến.

Thanh Thành Tử cả kinh, trường kiếm xoay ngang, nhất thời ở tiểu phụ trên bả vai cắt ra một cái thật dài lỗ hổng.

Diệp Thiên Tông sao có thể bỏ mất cơ hội tốt? Trường kiếm móc nghiêng, "Keng!" một tiếng, kiếm khí phá tan Thanh Thành Tử mũi kiếm, cứu cái kia tiểu phụ một mạng.

Chỉ khác thời gian, Lưu Thế Kiệt, Cao Sĩ Minh cùng với Thanh Thành Tử gần như cùng lúc đó liên thủ, đầy trời kiếm hoa lóng lánh hàn quang chụp vào Diệp Thiên Tông.

Diệp Thiên Tông vùng kiếm vát ngang tước, trong tay Huyền Thiên kiếm hóa thành một màn lấp lánh ánh sáng màu vàng, bỏ về phía đối phương. Đang muốn triển khai toàn thân thế võ. . . Đột nhiên, phía sau 'Tiểu phụ' tay phải giương lên, bắn ra bảy viên lóe hàn quang ám khí, tốc độ nhanh chóng càng thuộc tính cao thủ nhất lưu hàng ngũ.

Diệp Thiên Tông phản ứng thực sự vượt qua người ta một bậc, nghiêng người tránh ra vài thước, chân phải quét về phía kéo tới ám khí. Nhưng bởi quá gần, phía trước lại muốn ứng địch, rốt cục vẫn là có hai mũi ám khí bắn vào trong cơ thể. Chẳng qua, Diệp Thiên Tông Từ Vân thần công tinh khiết cực kỳ, chân phải giờ lên một mảnh mảnh mẽ chân khí, đem còn lại ám khí phản kích mà quay về, trong đó hai viên hàn quang nhanh như tia chớp bắn vào "Tiểu phụ" trong mắt, nhất thời thấy tiểu phụ một trận thét lên ầm ỉ, bụng không ngừng chảy máu hai mắt, hiển nhiên từ đây ở ánh sáng cách biệt. . .

Nhưng phía trước Lưu Thế Kiệt, Cao Sĩ Minh cùng Thanh Thành Tử ba người một trận liều mạng đánh mạnh, hỗn loạn ánh kiếm đao đao trí mạng, dùng Diệp Thiên Tông căn bản hoàn mỹ rút ra bên trong thân thể ám khí.

Giá trị này ngàn cân treo sợi tóc, Diệp Thiên Tông chân khí trong cơ thể nhưng như bị ngưng đọng, xem ra cái kia ám khí có nhiều bí ẩn. Tinh thể nhanh quay ngược trở lại mà xuống, cũng lại không chống đỡ được phía trước ba người đầy trời kiếm hoa, miễn cưỡng đẩy ra hai thanh trường kiếm, ngực rốt cục bị một luồng ánh kiếm đâm trúng, một mảnh sương máu đột nhiên phun ra ngoài.

Tức giận, Diệp Thiên Tông nhắc lên toàn thân nội lực, lớn tiếng quát: "Liệt, trận, ở, trước. . .!"

Sáng sủa Càn Khôn dùng, một mảnh tử quang dâng lên mà ra, chiếu lên núi rừng tất cả đều biến sắc. Diệp Thiên Tông bóng người đột nhiên lóe lóe, phảng phất hóa thành vô số huyền ảnh, ngoác chính là danh chấn thiên hạ "Cửu Tự Kiếm Quyết".

Sắc sắc sắc. . . Ba đạo tử quang xẹt qua mặt đất, xa xa cắt về phía phương xa rừng cây. Chỉ thấy bóng người chấp chôn, ánh kiếm lóe lên liên tục, đột nhiên tất cả mọi người lại tất cả đều chết chôn tại chỗ.

Một lúc lâu, trong rừng cây 'Ào ào ào' truyền đến cây cối gãy vỡ âm thanh, trong sân Cao Sĩ Minh cùng Thanh Thành Tử trên mặt đều chảy ra một cái tinh tế vết máu, cả người đột nhiên nổ ra. . . Càng bị miễn cưỡng chém thành hai mảnh.

Loại kia kiếm khí thực sự làm người nghe kinh hãi! Trừ cái kia mắt bị mù tiểu phụ liều mạng che hai mắt ở ngoài, Lưu Thế Kiệt trên người cũng xuất hiện một cái vết máu, nhưng càng chưa bị mất mạng tại chỗ. Còn cười nham hiểm nói: "Người còn có thể triển khai chiêu thứ hai sao?"

Diệp Thiên Tông máu me khắp người, cả giận nói: "Người dĩ nhiên cũng luyện phệ huyết? . . . Được! Xem ta có thể hay không làm thịt ngươi!" Thanh kiếm xoay ngang, toàn thân lần thứ hai nổi lên tử quang, lớn tiếng quát: "Bình. . .!"

Lưu Thế Kiệt kinh hãi đến biến sắc, bạo nhiên thân lên, một cước đá vào 'Tiểu phụ' trên lưng, đem đáng thương người mù đá hướng về Diệp Thiên Tông, ý muốn mượn hắn chống đỡ chốc lát. Chính mình nhưng nhanh chóng hướng phương xa bỏ chạy, liền quay đầu lại dừng khi đều không. Hắn thoát thân công phu thực sự có thể nói nhất lưu, dĩ nhiên hóa thành hai đạo bóng đen hướng phương hướng khác nhau chạy trốn.

Kỳ thực, Diệp Thiên Tông căn bản triển khai không được chiêu thứ hai "Cửu Tự Kiếm Quyết", vừa nãy mạnh mẽ thôi thúc nội lực đã để hắc kinh mạch vỡ tan, đôi mắt hướng chính mình bay tới tiểu phụ đều có chút lực bất tòng tâm.

Cái kia tiểu phụ hai mắt mù, trong tay dao bổ củi múa tung, căn bản không có chương pháp gì có thể nói. Nhưng dù là như vậy, Diệp Thiên Tông tuy rằng một cước đá văng tiểu phụ, nhưng mình gãy cũng bị tiểu phụ phản chém một đao, nhất thời ngã xuống đất bò không đứng lên. Toàn thân nhiều chỗ bị trọng thương, máu tươi chảy nhỏ giọt chảy ra ngoài chảy, thêm vào triển khai "Cửu Tự Kiếm Quyết" cực kỳ hao tổn chân nguyên, trong cơ thể ám khí nổ tung kinh mạch, dẫn đến một thân chất phác chân nguyên bắt đầu chậm rãi tan rã.

Cái kia "Tiêu phu" cũng vô cùng cường tráng, vẫn cứ rút ra trong mắt ám khí cũng đập tốt thuốc giải, hai tay nắm dao bổ củi, nghiêng tai lắng nghe Diệp Thiên Tông động tĩnh. Đem nhận ra được Diệp Thiên Tông thô thở tiếng hít thở, khoe miệng rớt cục chậm rãi vung lên một tia nụ cười đắc ý.

Diệp Thiên Tông vô lực nói: "Nói vậy ngươi cũng luyện phế huyết chứ?"

Cái kia tiêu phu cười lạnh nói: "Cái gì là tà công? Ngươi luyện Tử Sắc huyền công còn không phải không rõ lai lịch, ta luyện ta thần công liên quan gì đến ngươi? Đúng rồi, trên tay ngươi Huyền Thiên kiếm là chủ động đưa lên đây, vẫn để cho ta đến động thủ?"

Diệp Thiên Tông khặc hai tiếng, thờ dốc nói: "Muốn. . . Huyền Thiên kiếm? Hết. . . Cứ việc cầm đi được rồi, liền xem ngươi có hay không. . . Có hay không mệnh đi hiểu thấu đạo. . . Huyền cơ trong đó!"

Cái kia chùy phu sững sờ, đầu óc né qua vô số ý nghĩ, khoe miệng từng trận run rẩy, hiển nhiên có chút kích động. Nhưng nghe Diệp Thiên Tông thờ dài một hơi nói: "Chỉ tiếc yêu nhân chạy trốn, tương lai ổn thỏa làm hại nhân gian! Khắc khắc khắc. . . Thật không rõ. . . Ngươi tại sao lại cùng. . . Cùng bọn họ. . . Đi tới đồng thời, chuôi này Huyền Thiên kiếm ngươi. . . Ngươi cầm! Ngày sau tự lo lấy. . ."

...

Thời gian lưu chuyển, số lượng qua sang năm

"Huyền Thiên kiếm" lần thứ hai lưu lạc giang hồ, chủ nhân của hắc "Diệp Thiên Tông" từ đây tin tức đập nhiên. Từ đây, Huyền Thiên kiếm liền thành bảo vật vô chủ, dần được thiên hạ cao thủ đón dập lại còn đoạt. Nghe đồn kiếm bên trong ẩn tàng tu tiên điển tịch, này càng thêm đề những kia uống muốn 'Sống mãi' giang hồ cao nhân đón dập ra tay. Vì là đoạt kiếm này, không ngừng trình diễn từng hình ảnh giang hồ thảm án.

Rốt cục, Thục Sơn, Thiên Sơn, Toàn Chân giáo này mấy Đại tông phái liên thủ đem "Huyền Thiên kiếm" bảo đảm lên, cũng hướng về toàn bộ giang hồ tuyên bố: Mỗi năm năm cử hành một lần "Huyền Thiên kiếm điển", đến lúc đó võ công thứ nhất người, đem đạt được Huyền Thiên kiếm bảo quản quyền. Lúc này mới đem "Huyền Thiên kiếm" gọi ra tai nạn rơi xuống điểm thấp nhất.

Chỉ là khiến người ta không hiểu chính là, vì sao Diệp Thiên Tông có mất tích! Mà hắc "Huyền Thiên kiếm" rồi lại lưu lạc tứ phương, mặc người tranh cướp. . .

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Cười ngớ ngẩn chọn sư

Phản Chính văn bắt đầu!!!

Chương 1: Cười ngớ ngẩn chọn sư

Thiên Sơn kiếm phái sừng sững tại Trung Nguyên phía tây, cùng Thục Sơn, Toàn Chân giáo cùng xưng là Tam Thánh Môn.

Một ngày này, lại đến bảy năm một lần Khai Sơn thu đồ đệ thời gian, không sai biệt lắm các đệ tử đều tụ tập ở trung ương trong luyện võ trường.

Thao trường chung quanh đứng thẳng lấy từng cây cao tới năm trượng cột đá, phía trên lưu lại từng đạo nhìn thấy mà giật mình vết kiếm, đầy đều là tổ chức "Huyền Thiên Kiếm Điển" lưu lại ấn ký.

Gió nhẹ che mặt, nơi xa ẩn ẩn bay tới một tia Tử La Lan mùi thơm ngát, nhu hòa ánh nắng nghiêng nghiêng chiếu nhập cự thạch đại trận, hơn một ngàn danh Thiên Sơn đệ tử tụ tập tại thao trường chung quanh, quan sát long trọng đại điển bá sự. Chỗ giữa chỗ đứng vững hơn bảy mươi danh còn chưa nhập môn đệ tử, phục sức của bọn họ đủ loại, lớn tuổi bất quá mười sáu tuổi, tuổi nhỏ chỉ có mười một tuổi, Hoa Lâm cùng Diệp Thanh liền trà trộn ở trong đó.

Thao trường mặt phía bắc trên đài cao, ngồi sáu tên khí như đỉnh uyên tiền bối, sau lưng còn có hơn mười người ngự kiếm cao thủ lơ lửng giữa không trung, hiển nhiên cũng nghĩ tại tân tiến đệ tử bên trong chọn lựa mấy tên ưu tú truyền nhân.

Mấy ngàn người tập hợp một chỗ lại không có tiếng vang nào, chỉ vì tại trước đây không lâu cử hành "Huyền Thiên Kiếm Điển" bên trong, bản phái một

mực chương quân Huyền Thiên Kiếm bị Thục Sơn thứ nhị đại cao thủ Cốc Phi Hồng đoạt được, cho nên bầu không khí có vẻ hơi nặng nề.

Tại bực này tình hình dưới, lại có một cái tiểu gia hỏa hết nhìn đông tới nhìn tây, một lát không được an bình, hần liền là Hoa Lân. Hần đối với nơi xa ngự kiếm phi hành cao thủ vô cùng cảm thấy hứng thú, một đôi đen lúng liếng con mắt tổng đánh giá người khác phi kiếm dưới chân, phảng phất tại nghiên cứu "Ngự kiếm phi hành" nguyên lý. Sau đó trên trụ đá vết kiếm sâu lại hấp dẫn chú ý của hắn, những này vết kiếm rõ ràng là kiếm khí gây nên, không khỏi kinh ngạc nói: "Thật là lợi hại nha!"

Người khác đều thẳng sống lưng, nhìn không chớp mắt, đều muốn gây nên trên đài các vị sư tôn chú ý. Phải biết bá sư của này phi thường trọng yếu, có thể hay không học được bản lĩnh thật sự, có thể hay không tại Thiên Sơn ngừng đầu làm người, đều muốn nhìn sư tôn của người là vị nào. Chỉ có Hoa Lân là một ngoại lệ, hắn quả thực là cái con sâu làm rầu nồi canh, cho nên tất cả mọi người lo lắng bị hắn liên lụy.

Diệp Thanh liền đứng tại Hoa Lân bên trái, gấp hắn nhìn chung quanh, không khỏi âm thầm thay công tử sốt ruột. Nơi này chính là Thiên Sơn a, cũng không phải tại Hoa công phủ, công tử chẳng lẽ liền không muốn bá một cái tốt sư phụ không?

Trên đài sáu đại cao thủ đương nhiên cũng phát hiện cái này đặc biệt thiếu niên khác, đối với hắn đánh giá tự nhiên chẳng tốt đẹp gì, tất cả đều âm thầm kỳ quái, tiểu tử này là như thế nào tiến nhập Thiên Sơn?

Đúng lúc này, bên ngoài sân sư huynh tất cả đều hướng đông mặt nhìn lại, chỉ gặp nơi xa doanh doanh đi tới một vị bạch y tiên tử.

Nàng y phục một bộ tuyết trắng váy to, bên hông nắm chặt đai lưng theo gió tung bay, đưa nàng hoàn mỹ tư thái phác họa đến phát huy vô cùng tinh tế.

Nàng Đinh Đinh hướng bên này đi tới, thật dài váy chậm rãi mon tron bản địa, khiến người không khỏi sinh ra một loại kỳ quái ý nghĩ, đó chính là cam nguyện hóa thành trên đất một khối gạch xanh, mặc cho nàng từ trên người chính mình giẫm qua.

Hoa Lân nhãn tình sáng lên, làm ra một cái làm cho tất cả mọi người vì đó trở mắt cử động, hắn vậy mà lớn tiếng nói: "Oa. . . Thật xinh đẹp tỷ tỷ!"

Hắn thẳng tắp nhìn xem nữ tử kia, dừng đề cập có bao nhiêu thất thố. Diệp Thanh thấy thế, kếm chút tại chỗ bất tỉnh đi. Làm hắn thiếp thân nha hoàn, công tử mỗi lần một động tác nàng đều phải vì thế mà chú mục, hiện tại nàng chỉ nghĩ tìm tìm cái lỗ chui xuống.

Cái kia bạch y tiên tử tìm theo tiếng trông lại, khi nàng nhìn thấy Hoa Lân về sau, rõ ràng sùng sốt một chút, không khỏi nhìn lâu hắn vài lần, tiếp đó như có điều suy nghĩ bộ bước lên bậc thang, tại cuối cùng nhất ghé đá vào chỗ.

Hoa Lân bị nàng nhìn nhiều mấy lần, lập tức cảm thấy tiểu tâm can một trận "Tránh ra ... Tránh ra ..." Nhảy loạn, trong đầu càng thêm choáng hồ hồ, chỉ cảm thấy lại kích thích lại tươi đẹp.

Đám người cũng đều âm thầm kỳ quái, hắn là Tiểu sư thúc nhận biết gia hỏa này hay sao? Đang lo nghĩ đang lúc, Thiên Sơn chương môn Hạng Mạc Thiên hộ tổng Nhị sư huynh Kiều Túy Mộng cũng nhất tịnh đến.

Ngồi xuống về sau, Hạng chương môn hướng dưới đài đệ tử nhìn quanh một lần, cất giọng nói: "Lần này Thiên Sơn chọn người khánh điển có thể được các vị gia nhập, quả thật Thiên Sơn may mắn. Lần này bá sư quy tắc rất đơn giản, trước do trên đài sư tôn đều chọn ba tên đệ tử, sau đó lại từ các đệ tử tuyển chọn sư tôn của mình, đương nhiên làm sư phó có quyền cự tuyệt thu đồ đệ, hiện tại bắt đầu!"

Các thiếu niên đều là sững sờ, mặc dù sớm đã biết Thiên Sơn chọn đồ phương thức có chút kỳ lạ, nhưng lâm trên trận vẫn còn có chút không biết làm sao.

Lại là Hoa Lân cam tâm làm chim đầu đàn, cao giọng reo lên: "Ta muốn sau cùng tiên nữ tỷ tỷ làm sư phụ ta!"

Trong chốc lát, toàn trường hoàn toàn yên tĩnh!

Diệp Thanh kếm chút lần nữa ngất, ở nhà lúc công tử vẫn cả gan làm loạn, nhưng nơi này là núi trời ả.

"Phốc" một tiếng, cuối cùng bạch y nữ tử kia cười duyên nói: "Người sư tôn còn không có chọn đồ đây? Cái nào đến phiên người nói chuyện?"

Đám người nhao nhao mắng: "Gia hỏa này đơn giản không biết xấu hổ!"

"Ha ha ha. . ."

Toàn trường phiến cười vang, cái kia nặng nề bầu không khí lại bị trong lúc vô hình tan rã, Hoa Lân lần thứ nhất bị người giễu cợt, trên mặt tự nhiên có chút nhẹn không được rồi, la hét nói: "Cái này không công bằng, vì cái gì không thể để cho chúng ta trước tuyển chọn sư phó? đều nói là chọn người khánh điển, cũng không phải chọn đồ khánh điển!"

Nhị sư bá Kiều Túy Mộng vỗ tay cười nói: "Tốt! Ta liền thích người tính cách này, sau này người chính là của ta quan môn đệ tử."

Hoa Lân sùng sốt nói: "Người ta không đồng ý a, không muốn!"

Kiều Túy Mộng nhũ mày nói: "Nếu cũng phải nếu, không muốn cũng phải nếu, hiện tại người có thể theo ta đi."

Đám người âm thầm cười trộm, cái này mới đúng mà, để con ma men sư bá mang lên tên này phóng đảng đồ đệ, đây mới là lựa chọn tốt nhất. Tại toàn

trường phiên cười trên nỗi đau của người khác bên trong, Kiều Túy Mộng nhảy xuống đài đến, trực tiếp đem hắc xích lên đài cao, trịnh trọng nói: "Ta Kiều Truy Phong đã chấm người, trừ phi chính người rời khỏi Thiên Sơn kiếm phái."

Hoa Lân có chút choáng, hỏi: "Người không phải là gọi Kiều Túy Mộng sao, như thế nào đổi tên rồi?"

Đây là Thiên Sơn kiếm phái khai tông đến nay điều kỳ quái nhất một lần sư đồ đối thoại, một cái điên bị điên điên sư phụ cứng rắn muốn thu một cái si ngốc ngơ ngác đồ đệ, thẳng đến nhiều năm sau vẫn bị mọi người nói chuyện say sưa.

Kiều Truy Phong gõ hắc mấy cái bạo lật từ nói: "Cái gì Kiều Túy Mộng, cái kia là người khác đối với người sư tôn vô cùng không tôn kính gọi hô, hiểu chưa? Từ nay về sau người nếu làm gương tốt, gọi ta Kiều Truy Phong biết hay không?" Nói xong dừng một chút lại nói: "Nhanh dập đầu bái sư!"

Hoa Lân đã sớm biết chính mình chạy không khỏi hắc ma chương, đó là bởi vì mới tới Thiên Sơn lúc, Kiều Truy Phong vậy mà tự mình đến đường quanh co ghềnh đốn hắc, vì không bái nhập môn hạ của hắc, cho nên đành phải vượt lên trước đến cái nhận người cử động, ai ngờ vẫn là thất bại trong gang tấc.

Hắc không có cam lòng, thế là cò kè mặc cả nói: "Ta gọi Hoa Lân, hoa là Hoa Sơn hoa, lân là Kỳ Lân lân. Mọi người đều nói ta vẫn là một cái sững sờ trên mặt đất rỗng đây, đến tột cùng là rỗng vẫn là rỗng vậy sẽ phải xin nhờ Kiều Truy Phong ngài đến chỉ giờ rồi. Còn có nha, ta có thể là mỗi ngày muốn ăn ba cái đại đùi gà ờ!"

Kiều Truy Phong nghĩ thầm xong, đồ đệ này có vẻ giống như ăn chắc chính mình giống như, lập tức liên tục reo lên: "Được rồi được rồi, liền người nói nhảm nhiều nhất! Nhanh dập đầu. . ."

Hoa Lân bất đắc dĩ, vì mỗi ngày cái kia ba con gà chân, lại vì giải trừ trên người mình cái kia đáng chết tật bệnh, đành phải cung cung kính kính dập đầu tám cái. Thiên Sơn sinh hoạt thực sự quá nghèo khó, ăn mấy ngày rau xanh, Lân nhi trong cổ họng đã sớm nhạt nhẽo vô vị.

Kiều Truy Phong nắm Hoa Lân, vội vàng hướng trận đi ra ngoài, phảng phất đang tránh né cái gì.

Hoa Lân buồn bã quay đầu, nhìn một chút trong đám người Diệp Thanh thân ảnh, chỉ cùng nàng liếc nhau một cái, liền bị ở giữa đám người sinh sinh ngăn cách.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Cô đơn chiếc bóng

...

Thiên Sơn chương môn ngầm ngầm thở dài một hơi, biết Kiều Truy Phong sẽ không bao giờ lại thu những người khác làm đồ đệ, thế là lấy lại tinh thần nói: "Thiên Sơn hướng lấy trừ ma vệ đạo làm nhiệm vụ của mình, vô luận bái tại cái nào sư tôn môn hạ đều không trọng yếu, hết thảy tất cả tại với mình tu hành. Hiện tại hàng phía trước tay trái ba người đệ tử các người đều lên đài, sau này các người chính là ta quan môn đệ tử, các người phải nhớ cho kỹ Thiên Sơn tôn chỉ hiểu chưa?"

Hạng Mạc Thiên vừa dứt lời, cái kia ba tên thiếu niên lập tức ngã nhào xuống đất, phanh phanh phanh đập vô số khấu đầu, kích động nói: "Đệ tử nhất định sẽ nghe từ sư tôn dạy bảo!"

Thiếu niên khác tất cả đều ngạc nhiên, ba tên này ven ven liền là vị trí đứng được tốt mà thôi, cùng tư chất bối cảnh không hề quan hệ, như vậy liền thành chương môn đệ tử? Thật sự là để cho người hâm mộ.

Phút chốc, tất cả sư bá cùng sư thúc cũng đều chọn lựa ba tên đệ tử, Diệp Thanh mặc dù yên lặng đứng tại chỗ, nhưng nàng ôn nhu thanh thuần khí chất sớm đã hấp dẫn đông đảo ánh mắt, đầu tiên liền bị Thiên Sơn Cửu Kiếm ① bên trong Tam sư tỷ Hà Úc Hương đoạt đi, cái này khiến sau đó mấy vị sư muội cảm thấy tiếc hận không thôi.

Cũng liền chừng nửa canh giờ, mỗi lần người thiếu niên đều có sư tôn của mình, trong đó nữ đệ tử phần lớn đều bái nhập "Phi Hoa Kiếm" Hà Úc Hương và "Phiêu Miểu Kiếm" La Tử Linh môn hạ. Bởi vì Hạng chương môn cùng Kiều Truy Phong không còn thu đồ đệ, còn lại nam đệ tử thì bị các vị sư thúc chia đều.

Đáng nhắc tới chính là: Chương môn con trai độc nhất Hạng Tiêu Vân lại bái nhập Ân Quang Kiếm Lý Lôi Vân môn hạ, cái này khiến rất nhiều người rất là không hiểu.

Sáng sớm hôm sau, nhu hòa ánh nắng nghiêng nghiêng chiếu vào rộng rãi trên bãi tập, to lớn cột đá kéo lấy thật dài bóng ma. Trong trăng sớm đã tụ tập mấy trăm tên sư huynh cùng sư đệ, mọi người đều đang luyện tập lấy cao siêu kiếm pháp, trên bầu trời còn có ba tên ngự kiếm cao thủ tại lẫn nhau truy đuổi, bọn hán huyền lệ đánh nhau mô hình bày ra hấp dẫn đông đảo đệ tử quan sát, người ở chỗ này tất cả đều lộ ra hết sức tinh thần.

Hôm qua đệ tử mới cũng cũng dần dần đến đông đủ, "Thiên Sơn Cửu Kiếm" bên trong ngoại trừ Kiều Truy Phong bên ngoài, liền liền Hạng chương môn đều tự mình mang theo đệ tử mới đến quen thuộc hoàn cảnh.

Không phải sao, Hạng Mặc Thiên mang theo ba tên quan môn đệ tử chậm rãi đi tới, đối với một tên Lăng Không múa kiếm đại đệ tử hô: "Liệt Phong, ngươi tới đây một chút!"

Cái này Liệt Phong võ công phi thường cao minh, hắn đang luyện tập uy lực mạnh mẽ "Thiên Kiếm Trảm", chỉ gặp hắn bạt không mà lên, cầm kiếm tung bổ, một đạo kiếm quang bén nhọn hung mãnh chém về phía xa xa Thạch Bì. "Tranh" một tiếng, kiếm khí trên Thạch Bì lưu lại một vết kiếm hằn sâu.

Nghe được thanh âm của chương môn, hắn lập tức lạc trở về mặt đất, "Sắc" một tiếng thuộc về kiếm vào vỏ, cái kia tiêu sái tư thế thấy các thiếu niên tâm linh thần dao động, chỉ gặp hắn xa xa khom người nói: "Sư tôn chào buổi sáng!"

Hạng chương môn gật đầu nói: "Võ công của ngươi tiến rất xa, vì sư rất là vui mừng, tin không bao lâu ngươi liền có thể thi triển Ngự Kiếm Thuật!"

Nghe được sư tôn khích lệ, hắn y nguyên không kiêu ngạo không tự ti nói: "Đệ tử nhất định mau chóng luyện thành Ngự Kiếm Thuật, vì trừ ma vệ đạo tận phần lực lượng nhỏ bé!"

Hạng chương môn khẽ vuốt sợi râu nói: "Ừm . . Rất tốt!" Nói xong quay người, để sau lưng ba tên tân tiến đệ tử tiến lên mấy bước, lại nói: "Ngươi trước dạy bọn họ cơ sở nhất nội công, chờ bọn hắn có thể thôi động chân khí lưu chuyển lúc lại đến cho ta biết. Lại có, ngươi cũng nên làm một lần thu đồ đệ chuẩn bị."

Liệt Phong trở nên kích động, nghĩ thầm tiếp qua bảy năm, thu đồ đệ gánh nặng xem ra là thật muốn đến phiên chính mình đến xử lý, thế là liền vội vàng khom người nói: "Đồ nhi định không hổ thẹn!"

"Thiên Sơn Cửu Kiếm" cách làm cũng đều không khác mấy, tất cả đem đệ tử mới thu toàn vùng cho mình "Môn sinh đặc ý" đến truyền thụ võ nghệ, trên bãi tập đám người có thể nói là tất cả đều vui vẻ.

Đương nhiên, còn có một người ngoại trừ.

Hoa Lân lẻ loi một mình, nhìn qua trong trăng cao hừng bồng bồng các sư huynh, âm thầm hoài nghi chính mình có phải hay không có chút dư thừa?

Đêm qua, Kiều Truy Phong dùng hùng hậu nội lực dẫn đạo hắn vận hành mấy lần chân khí, tiếp đó liền lấp một bản "Huyền Băng Quyết" cho hắn tu luyện, miệng đầy mùi rượu mà nói: "Hảo tiểu tử, nội công của ngươi rất có căn cơ, cái này Huyền Băng Quyết ngươi trước cất kỹ, một mực chiếu vào luyện là được rồi."

Liền một câu nói như vậy, Hoa Lân hiện tại liền thành thân tự do, cái kia Kiều Truy Phong bỏ rơi hắn mặc kệ, chỉ lo ôm bình rượu một trận mãnh liệt rót. Hoa Lân bất đắc dĩ, chỉ tốt chính mình đến đây quan sát cái khác sư huynh tiến độ, âm thầm nghĩ đến: Mặc dù mình ngày xưa nui là vì chữa bệnh, nhưng là võ công vẫn là nhiều ít muốn học một điểm a? Thực sự không thể, vậy liền học trộm một chiêu nửa thức được.

Nhàm chán thời khắc, hắn trong đám người một trận lục soát, từ đầu đến cuối không có trông thấy Diệp Thanh thân ảnh, nghĩ thầm sư tôn của nàng nhất định có an bài khác.

Đang thất lạc thời điểm, bỗng nhiên nhân tình sáng lên, phát hiện đám người xa xa bên trong có cái tuyệt sắc nữ tử hết sức dễ thấy, Hoa Lân chỉ biết là nàng là chính mình Tiểu sư thúc, cũng không biết nàng phượng danh, thế là trực tiếp hướng nàng đi tới. . .

Đi tới nàng bên cạnh thân, chỉ gặp cái kia bạch y tiên tử đang đang chỉ điểm một tên đáng yêu thiếu nữ, ôn nhu nói: "Linh nhi, bắt đầu từ ngày mai, ngươi trước hết đi theo ngươi Hà sư tỷ luyện công, có chỗ không rõ hỏi lại ta, biết không?"

Cái kia thiếu nữ khả ái nhẹ gật đầu, nhưng đột nhiên phát hiện bên người nhiều một cái nam hài, thế là thoáng sững sốt một chút.

Hoa Lân gia hỏa này từ trước đến nay là không sợ trời không sợ đất hạng người, vậy mà chủ động hướng bạch y tiên tử hỏi: "Tiểu sư thúc, ngươi tên là gì nha, giống như ở nơi nào gặp qua đây?"

Tiểu sư thúc kinh ngạc quay đầu nhìn lại, hiển nhiên cũng là sững sờ, bỗng xinh đẹp cười nói: "Ta là Thượng Quan Linh, ngươi có chuyện gì sao?"

Hoa Lân giả ra một bộ bộ đáng khả ái, bĩu môi nói: "Không có. . . Không có a, ta chính là muốn biết ngươi tên gì!"

Thượng Quan Linh bỏ xoẹt cười nói: "Như thế nào chỉ có ngươi một người ở chỗ này, Kiều sư huynh không có để ý ngươi sao?"

Hoa Lân cá giận: "Ta mới không cần hắn quan đây, ta chán ghét uống rượu!"

Bên cạnh cái kia thiếu nữ khả ái "Ha ha ha" cười nói: "Hắn có dạy ngươi uống rượu không? Hi hi ha ha!"

Thượng Quan Linh cũng là nhện không được, một đôi mắt cũng cười thành Nguyệt Nga hình, thật vất vả nhện được ý cười, rồi mới lên tiếng: "Người yên tâm, chờ một hồi ta đi tìm hán nói một câu, nhất định phải hán hảo hảo dạy võ công cho người."

Nào biết Hoa Lân liễu mạng lác đầu nói: "Không muốn không muốn, người ta ưa thích tự do!"

Hoa Lân cùng Tiểu sư thúc trò chuyện không biết trời đất, chung quanh sư huynh lại quăng tới ánh mắt ghen tỵ, phải biết Tiểu sư thúc chính là trong mắt mọi người nữ thần, từ xưa tới nay chưa từng có ai can đảm dám đối với nàng có chút khinh bạc.

Bên cạnh cái kia thiếu nữ khả ái hiển nhiên đối với Hoa Lân hết sức cảm thấy hứng thú, sợ hãi mà hỏi thăm: "Người gọi là Hoa Lân không?"

Hoa Lân sững sờ, nhớ được bản thân giống như cũng không có hướng hán nhắc qua tên của mình mới đúng, thế là kỳ quái mà hỏi thăm: "Làm sao người biết ta gọi Hoa Lân, người lại tên gọi là gì vậy?"

Cái kia thiếu nữ khả ái ngọt ngào nói: "Người ta gọi Dương Phong Linh, người hôm qua không phải nói người là một cái còn sững sờ trên mặt đất rỗng không? Hi hi ha ha!"

"A?" Hoa Lân rất ngượng ngùng gãi gãi cái ót, nghĩ thầm chính mình vẫn là đầy có danh tiếng nha.

Thượng Quan Linh quan sát tỉ mỉ lên trước mắt tiểu tử này, đáy lòng cũng là âm thầm ngạc nhiên, nghĩ thầm thật chẳng lẽ chính là hán? Nhưng là, giống hán loại này cửa sau công tử, như thế nào ngày nữa núi học nghệ đây?

Đang nghĩ ngợi, một cái tương đối ôn trọng thiếu nữ đi tới, hướng Thượng Quan Linh cung cung kính kính hành lễ nói: "Sư tôn, vậy ta trước mang Linh nhi đi luyện công đi!"

Thượng Quan Linh nhẹ gật đầu, chỉ gặp cái kia ôn trọng thiếu nữ lập tức quay người đối với Dương Phong Linh nói: "Sư muội, ta trước dạy người nhất cơ bản nhất thổ nạp tâm pháp, mời đi theo ta!" Nói xong mang theo nàng chậm rãi hướng trận bước ra ngoài.

Dương Phong Linh lưu luyến không rời ngoái nhìn nhìn một cái, chỉ gặp Hoa Lân tiểu tử kia y nguyên ngẩn đầu, si ngốc nhìn qua Tiểu sư thúc.

Thượng Quan Linh cũng là sững sờ, gặp Hoa Lân tiểu tử này như thế chuyên chú mà nhìn mình, còn tưởng rằng hán đối với mình phi thường tôn kính đây, thế là xinh đẹp cười nói: "Người bây giờ luyện cái gì nội công? Nói nghe một chút, có lẽ ta có thể chỉ điểm một phen!"

Hoa Lân phiền mồm mịt, từ trong ngực lấy ra "Huyền Băng Quyết", sủa hô hô đưa lên.

Thượng Quan Linh nhẹ nhàng tiếp nhận, chỉ lật hai trang, lập tức lấy làm kinh hãi nói: "Nhị sư huynh là làm sao vậy, vậy mà cho người cao thâm như vậy nội công tâm pháp? Thật sự là làm loạn!"

Nàng đem Huyền Băng Quyết hợp lên, thấp giọng nói: "Lân nhi, lòng này pháp chính là Thiên Sơn bí mật bất truyền, ít nhất phải mười năm trở lên cơ sở mới có thể tu luyện, đối với người mà nói quá thâm ảo, người phải thật tốt đảm bảo, không nên tùy tiện lấy ra cho người khác nhìn biết không? Như vậy đi, ta trước dạy người một chút cơ bản nhất nội công khẩu quyết, người muốn dần dần tiến dần luyện tập, hiểu chưa?"

Hoa Lân mồm mịt gật đầu, nghĩ thầm cái này cuốn sách bại hoại mặc dù so với Lãnh thị vệ Hàn Băng chương khó khăn rất nhiều, nhưng bắt đầu luyện cũng không tính quá phí sức, nó lại còn là cái gì bí mật bất truyền, có hay không tính sai?

Hán làm sao biết, Huyền Băng Quyết chính là cực kỳ lạnh lẽo tâm pháp, tại toàn bộ Thiên Sơn kiếm phái cũng chỉ có mười mấy người thích hợp tu luyện. Phổ thông đệ tử vùn vụt hành một chu thiên, ngay lập tức sẽ công đến toàn thân kết làm Băng Khối, liên liên cửu đại cao thủ bên trong Lý Lôi Vân cùng Hứa Văn Hà tu luyện đều cảm thấy có chút phí sức. Nhưng bởi vì Hoa Lân thể nội tà hỏa đang tác quái, hán lại vừa vận cần loại này rét lạnh tâm pháp đến chữa bệnh. Kiều Truy Phong vì bất tiện, thế là trực tiếp đem bản này tâm pháp ném cho hán, tại hán nghĩ đến, có thể hay không luyện thành này tâm pháp cũng không trọng yếu, chỉ cần có thể chữa khỏi Hoa Lân bệnh là được.

Cử động của hán, vượt rất xa bình thường dạy đồ tiến độ. Hoa Lân mười hai tuổi bắt đầu luyện tập Huyền Băng Quyết, cái này tại toàn bộ Thiên Sơn lịch sử bên trong, có thể nói là khai sáng xưa nay chưa từng có khơi dòng.

Thượng Quan Linh cũng không rõ ràng Hoa Lân tình huống, nàng chẳng qua là cảm thấy lòng này pháp quá bất hợp lý, thế là kiên nhẫn hướng Hoa Lân giảng giải lên nhân thể kinh mạch, và một chút cơ bản nhất đường lối vận công.

Nàng làm sao biết, sớm tại bảy năm trước Hoa Lân liền thực đã luyện tập từng loại này nội công, lần này là mang người học nghệ. Cho nên hán đối với mấy cái này 'Thô thiên' đồ vật căn bản không có hứng thú, chỉ là mở to một đôi mắt thật to, si ngốc nhìn xem Thượng Quan Linh. Tại lúc này, hán đang dễ dàng hết sức chuyên chú địa, khoảng cách gần địa, thường thức nàng cái kia tuyệt trần mỹ mạo.

Bên cạnh mấy tên thiếu nữ thực sự quá giật mình, phải biết Thượng Quan Linh xưa nay lạnh lùng như băng, cực ít như hôm nay như vậy cẩn thận chỉ điểm đệ tử, huống chi còn là người khác đồ đệ?

Nửa ngày, Thượng Quan Linh nói xong nói xong, mặt chậm rãi bò lên trên một tia đỏ ửng, đột nhiên sáng giọng: "Người không nghe coi như xong!" Nói xong quay người phiêu nhiên mà đi.

Hoa Lân gãi gãi cái ót, nghĩ thầm nàng như thế nào đột nhiên tức giận?

...

① Thiên Sơn Cửu Kiếm theo thứ tự là:

Đại sư huynh : Thiên kiếm Hạng Mạc Thiên (chưởng môn)

Nhị sư huynh : Say kiếm Kiều Truy Phong

Tam sư tỷ : Phi Hoa Kiếm Hà Úc Hương

Tứ sư đệ : Bôn Vân Kiếm Trịnh Thanh Phong

Ngũ sư muội : Mẫu đơn kiếm Lưu tâm linh (chưởng môn Hạng Mạc Thiên phụ nhân)

Lục sư muội : Phiêu Miểu Kiếm La Từ Linh

Thất sư đệ : Trần Phong Kiếm Hứa Văn Hà

Bát sư đệ : Ân Quang Kiếm Lý Lôi Vân

Cửu sư muội : Tuyệt Trần Kiếm Thượng Quan Linh

...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Trí đùa nghịch đồng môn

...

Lấy lại tinh thần lúc, chỉ thấy chung quanh đang có mấy tên thiếu nữ đối với mình chỉ trỏ, thế là hướng các nàng cười cười, hỏi: "Các ngươi tên gọi là gì nha?"

Cái kia mấy tên thiếu nữ lập tức "Ha ha ha" cười không ngừng, nói: "Nhanh đi luyện ngươi công đi, liền biết ở chỗ này mù lòa vào."

Hoa Lâm lắng đầu lắng não vòng quanh thảo trường đi một vòng, phát hiện cơ hồ tất cả mọi người tại cao hứng bừng bừng trò chuyện với nhau, cái bản không người nào nguyện ý phản ứng chính mình. Trong lòng không khỏi có chút thất lạc, chính mình từ nhỏ đã là toàn bộ "Quốc Công Phủ" trung tâm, làm sao tưởng tượng nổi sẽ có hôm nay?

Nhàm chán thời khắc, phát hiện thảo trường bốn phía trung bày nhiều một người cao nam thạch, dứt khoát bò lên, ngồi tại trên tảng đá, bảm lấy cái cầm, ngẩng nhìn xem trong tròng các sư huynh luyện công. Chỉ nghe khắp nơi đều là "Hắc hắc" vang lớn luyện công âm thanh, Tròng Diện nhưng cũng hùng vĩ.

Hắn nhìn hồi lâu, phát hiện có chút người thật đúng là ngốc đến có thể, một bộ đi thẳng về thẳng "Thiết Tỏa Quyền" luôn luôn luyện được bên trên chiêu không đỡ lấy chiêu. Không khỏi âm thầm lắc đầu, nghĩ thầm Thiên Sơn như thế vang dội môn phái, như thế nào tuyển nhận như thế kém cỏi đệ tử, thật sự là kỳ quái cực độ.

Hắn lại quên, đây cũng là bởi vì chính mình nội công rất có căn cơ duyên cớ, vì ngăn cản bệnh ma, hắn đem "Hàn Băng chương" loại này cao thâm chương pháp đều luyện được hơi có tiểu thành, đối với mấy cái này nung gân cốt chiêu thức đương nhiên xem xét liền sẽ.

Thời gian chậm rãi trôi qua, phía đông mặt trời chuyển qua phía tây, hắn vẫn ngồi ở trên tảng đá sừng sờ. Trong tròng tất cả lại còn có một số võ công cao cường đệ tử, Hoa Lâm gặp bọn họ bay tới bay lui, uy lực mạnh mẽ chiêu thức hấp dẫn hơn chú ý của hắn, tí như chiêu kia "Thiên Kiếm Trảm", hắn liền thấy như si như say, cái kia Khí Luyện Sơn Hà tư thế làm hắn phi thường mê muội.

Theo hắn quan sát, trên trận có cái võ công phi thường cao minh thiếu niên, bên cạnh sư đệ đều gọi hắn Trịnh sư huynh, Hoa Lâm quan sát đến nhất cử nhất động của hắn, thẳng đến hoàng hôn tiến đến, người sư huynh kia đều đã thu công rồi đi, hắn mới hồi phục tinh thần lại, lúc này phát hiện trên bãi tập đã không có còn lại mấy người, thế là hăm hực bò xuống cự thạch, tâm muốn trở về sau cũng chiếu vào luyện tập mấy lần, chắc hắn cũng có thể học cái

tám chín phần mười.

Vừa vịn nhảy xuống Thạch Đầu, trên trận liên có hai tên sư huynh thẳng tắp hướng chính mình đi tới. Hoa Lân gấp trong tay bọn họ đều cầm cái chổi, lập tức liền đoán được ý đồ của bọn hắn. Lúc này lúc đầu muốn co cẳng liền chạy, nhưng hắn cao ngạo đã quen, cuối cùng vẫn là đứng ngay tại chỗ, cái kia hai tên sư huynh quả nhiên đi tới trước mặt hắn, lạnh lùng nói: "Hôm nay đến phiên ngươi quét sân!"

Hoa Lân ở nhà lúc chớ nói quét rác, liền liền mặc quần áo đều muốn người khác phục thị, hắn đương nhiên không thuận theo, lớn tiếng nói: "Ai bảo hôm nay là ta quét rác?"

Bên trái người cao sư huynh trầm mặt nói: "Ta nói!"

"Dựa vào cái gì?"

Người cao sư huynh dùng sức đẩy hắn một cái, hung ác nói: "Chỉ bằng ta là sư huynh của ngươi đơn giản như vậy!"

Hoa Lân cả giận nói: "Trừ phi là sư tôn để cho ta quét, nếu không ai cũng đừng hòng ra lệnh cho ta."

Hai tên sư huynh không khỏi liếc nhau một cái, bên trái người kia không nói hai lời nhắc chân hướng hắn đáp đến.

Hoa Lân phản ứng mười phần nhanh nhẹn, lập tức nghiêng người né qua, người cao sư huynh một cước đạp hụt, lập tức giận tím mặt, tiến lên liền là một quyền. Hoa Lân lui một bước, lần nữa né qua, ai ngờ đối phương lại sử xuất Thiên Sơn tuyết học, chân phải quét ngang. Hoa Lân kêu lên một tiếng đau đớn, "Bạch bạch bạch" lui năm bước, phần lưng chấn động, đâm vào sau lưng trên đá lớn.

Người cao sư huynh tiến lên nắm chặt cổ áo của hắn nói: "Ngươi quét vẫn là không quét?"

Hoa Lân cảm thật chặt nắm đầm, liều mạng đè nén xuống hoàn thủ dục vọng. "Tướng Quốc Tự" phương trượng đã từng dạy bảo từng chính mình, tuyệt đối không thể lấy cùng người khác động thủ, nhớ kỹ năm năm trước chính mình tại phát cái lúc, hung hăng đạp bay một tên nha hoàn, dẫn đến nàng xương chậu bị vỡ nát gãy xương, một cái hoa quý thiếu nữ cứ như vậy biến thành tàn tật suốt đời, chuyện này để hắn sợ tội lỗi ba năm.

Trong cơ thể mình nóng rực chân khí rất dễ dàng mất khống chế, lần này tới Thiên Sơn học nghệ, vì cái gì đúng là muốn đè nén xuống cái này đoàn tà hỏa, nghĩ đến đây, thế là đem nắm đầm nói lỏng ra.

Nhưng không nghĩ tới, người cao sư huynh lại được một tác lại muốn tiến một thước, hướng phía Hoa Lân phản búng lại là hai quyền, lạnh lùng nói: "Không quét đúng không? Cái kia tốt!" Nói xong phanh phanh phanh lại là ba quyền.

Hoa Lân có nội công hộ thể, cũng là không thể nào đau đớn, nhưng cái này "Khuất nhục" lại làm cho hắn có chút nhẫn nại không được, may mắn đúng lúc này, nơi xa truyền tới một thiếu niên thanh âm nói: "Phó Thiên Thủy, Kỳ Kiệt, các ngươi đang nói chuyện gì đây?"

Họ Phó sư huynh đành phải hậm hực buông ra Hoa Lân, chỉ vào Hoa Lân chóp mũi nói: "Tiểu tử ngươi nhớ kỹ cho ta, lần sau lại không nghe lời, cẩn thận ta đánh gãy chân chó của ngươi!"

Hoa Lân âm thầm nghĩ tới: Nguyên lai ngươi là Phó Thiên Thủy, bản thiếu gia nhớ kỹ, một ngày nào đó muốn chinh chết ngươi.

Phó Thiên Thủy, Kỳ Kiệt nhặt lên cái chổi, quay người nghênh ngang rời đi, xa xa thiếu niên vội vàng hướng Hoa Lân đưa mắt liếc ra ý qua một cái, gọi hắn sớm một chút trở về trụ sở.

Hoa Lân đứng phải loại này điều sự, tâm tình tự nhiên chẳng tốt đẹp gì, giờ phút này cảm giác tay phải hơi tê tê, cúi đầu xem xét, phát hiện bàn tay đã biến thành màu đỏ sẫm, thế là quay người đem khí tất cả đều rơi tại sau lưng trên đá lớn, "Phanh" một tiếng, tại trên đá lớn đánh một chưởng.

Hòn đá kia cũng không có gì dị trạng, Hoa Lân cũng lơ đãng, quay đầu hướng mình "Thạch Hiên Cư" đi đến.

Hắn đi không lâu sau, một trận gió nhẹ thổi tới, cự thạch kia "Soạt" một tiếng vỡ thành mấy khối, ngay tại quét rác Phó Thiên Thủy giật nảy mình, lập tức phát giác nơi đó đúng là Hoa Lân bị đòn địa phương, nghĩ thầm tiểu sư đệ này hẳn là có cao nhân tương trợ hay sao?

Trở lại Thạch Hiên Cư, Hoa Lân phát hiện riêng lớn trong một cái viện chỉ có chính mình một người ở nhà, sư tôn không biết lại trốn đến nơi đâu đi uống rượu, thế là ngồi tại mép giường, từ trong ngực lấy ra "Huyền Băng Quyết" đến, tự lẩm bẩm: "Sau này phải nhờ vào ngươi!" Nói xong khoanh chân nhắm hai mắt lại.

Bóng đêm dần dần dày, Kiều Truy Phong ôm một cái vò rượu, lưng la lưng lay cuối cùng về tới Thạch Hiên Cư.

Đi tới Hoa Lân ngoài cửa sổ, lập tức phát hiện đồ đệ của mình ngay tại khoanh chân luyện công, không khỏi mất say lơ đãng sáng lên, nghĩ thầm đồ đệ này cư nhiên như thế cố gắng, xem ra chính mình là trách lầm hắn.

Hắn làm sao biết, Hoa Lân thể nội tà hỏa lại đang rực rộ, vì ngăn cản bệnh của mình mà, hắn cũng chỉ có thể luyện công đến chống lại. Không chỉ có như thế, hắn thậm chí cảm thấy vừa vặn bên trong tà hỏa bị hàn khí triệt tiêu, khiến cho hắn cảm thấy thoải mái không gì sánh được, bất tri bất giác lại luyện lên nghiện.

Kiều Truy Phong thấy hắn như thế chăm chỉ, thế là càng thêm lớn gan đi uống rượu của hắn.

...

Ngoài cốc tuyết bay phiêu linh, đảo mắt qua hai năm thời gian. . .

Lúc này lại đến mùa đông lạnh lẽo, Thiên Sơn kiếm phái lại như cũ xuân ý dạt dào, cả cái sơn cốc tựa như một vại mưới dấm vườn hoa, trong đó tươi hoa đua nở, cây cối thường thanh, giếng khắp nơi đá vụn đường quán xuyên mỗi lần một cái góc, ở giữa đình nghỉ mát ghế đá khắp nơi có thể thấy được, đi ở trong đó, giống như thân tại thế ngoại đào nguyên.

Hoa Lân đi lại hai chân, lại tiếp tục ngồi ở trên đá lớn, hần bảm lấy cái cằm, xem xét các sư huynh ngảy thơ đánh nhau, mỗi lần đến điểm đặc sắc, hần cũng là vỗ tay bảo hay, đám người không biết hần uống ai màu, lại càng qua luyện càng qua có lực.

Đang phát ra ngốc, sau lưng đá vụn đường truyền đến tiếng bước chân, chẳng biết tại sao, cách hai mươi trượng khoảng cách, hần lại rõ ràng nghe thấy bọn họ nói chuyện, bên phải một người nói: "Nghe nói Diệp sư muội lại đi bế quan tu luyện, những ngày này không nhìn thấy nàng, luôn cảm thấy trong lòng trống rỗng."

Một thanh âm khác vang lên nói: "Nghe nói Hà sư thúc quán được quá nghiêm, Diệp sư muội thật đáng thương!"

Hoa Lân không khỏi nhủ mảy, bọn hần nói tới Diệp sư muội lộ ra lại chính là Diệp Thanh. Hai năm này nàng trở nên càng thêm thanh lệ thoát tục, đông đảo sư huynh cùng sư đệ đều bị mỹ mạo của nàng hấp dẫn, thường thường vì nàng phát sinh tranh chấp.

Đối với cái này tên nha hoàn, hần đồng dạng cảm thấy có chút xoắn xuýt, ở trước mặt nàng, liền ngay cả mình đều sẽ có loại ước thúc cảm giác, không biết có phải hay không là bởi vì tại Thiên Sơn học kiếm duyên cớ, Diệp Thanh cả người dần dần tản mát ra một loại tiên nữ khí chất, này chỗ nào vẫn tồn tại cái gì chủ tớ quan hệ? Mặc dù mỗi lần qua một đoạn thời gian, nàng đều sẽ tới "Thạch Hiên Cư" thay mình gột rửa quần áo, nhưng hai năm này không còn cùng nàng cùng phòng ngủ cùng ngủ, cảm giác quan hệ của hai người thực đã xuất hiện biến hóa vi diệu.

Đang nghĩ ngợi, bên trái sư huynh đột nhiên thở dài: "Ta nghe nói a, hôm trước Hạng Tiêu Vân đem Triệu sư đệ cho giáo huấn một trận, gọi hần không cho phép lại tới gần Diệp sư muội. Người đối với ý nghĩ của nàng tốt nhất đừng hiển lộ ra, nếu không khẳng định sẽ đưa tới tai vạ bất ngờ."

Bên phải sư huynh lặng lẽ một hồi. . .

Hoa Lân một trận phiền muộn, như thế xem ra, may mắn bọn hần cũng không biết mình hòa thanh xong quan hệ, nếu không bản thiếu gia chẳng lẽ không phải cũng phải tao ương?

Đang nghĩ ngợi, bên trái sư huynh đột nhiên hưng phấn nói: "Kỳ thật thôi, ta cảm thấy vẫn là Tiểu sư thúc càng xinh đẹp một điểm. Người biết không? Tiểu sư thúc thường thường tại Bích Vân đình ngồi xuống, một trận gió núi thổi qua, nàng quần lụa mỏng theo gió tung bay, oa tắc, kia trường cảnh đơn giản giống tiên nữ đồng dạng!"

"Thật. . . Thật? Vậy chúng ta lúc nào đi lên xem một chút a?"

"Ta vừa nhắc tới Tiểu sư thúc, người như thế nào lập tức liền đem Diệp sư muội đem quên đi? Người cái tên này thật sự là sắc mê tâm hồn."

Hai người bọn hần người càng đi càng gần, Hoa Lân lúc này thực đã biết thân phận của bọn hần. Hai người này cùng mình còn có từng thù cũ, đúng là đã từng khi dễ qua chính mình Phó Thiên Thủy cùng Kỳ Kiệt hai người.

Vốn định đối bọn hần đến cái làm như không thấy, ai ngờ phía bên phải Kỳ Kiệt đột nhiên hạ giọng nói: "Xuyt, người nhìn phía trước tên ngu ngốc kia lại ngồi tại trên tảng đá quan sát đây!"

Phó Thiên Thủy cười nói: "Hần quan sát cái rắm, coi như người ở trước mặt hần đánh một trăm lộn Thiết Tỏa Quyền, hần cũng xem không hiểu. Lão Túy Miêu xưa nay không dạy hần võ công, hần hoàn toàn là một phế vật."

Kỳ Kiệt cười hắc hắc nói: "Người nói chúng ta có muốn đi lên hay không cho hần đến hai lần đây?"

"Tốt!"

Hoa Lân lông mày nhảy một cái, âm thầm mắng: Bản thiếu gia không có tìm các người tính sổ sách thì thôi, các người sao dám lại đến khi phụ ta? Đợi lát nữa liền để cho các người biết ta phế vật này thủ đoạn.

Kỳ Kiệt cùng Phó Thiên Thủy lặng lẽ từ phía sau lưng tiếp cận, đang chuẩn bị lỏ hần hai quyền liền chạy, ai ngờ vẫn không có động thủ, liền nghe Hoa Lân tự nhủ khoa tay lấy nói: "Vận chi hoành điểm trúng đỉnh, kiểm ra tề mi, đi vào khôn vị, rẽ phải. . . Cái này sao có thể sao? Đêm nay còn phải lại đi thanh nguyệt đình nghe lên một cái mới được, bộ này quyền Vân Kiếm pháp ta nhất định phải học được! Mẹ nó, liền là quá muộn chút, vì cái gì Hứa sư thúc muốn nửa đêm truyền thụ tuyệt học cho Tiểu thành Trinh đây? Hần là chiều này là Thiên Sơn bí mật bất truyền? Xem ra nhất định là! Tiểu thành Trinh lợi hại như vậy, tu vi vượt xa rất nhiều sư huynh, nguyên lai là Hứa sư thúc mở cho hần tiểu táo duyên cớ. Hắc hắc hắc, đêm nay lại đi học trộm hần hai chiêu, may mắn thanh nguyệt đình còn có mấy nơi có thể ẩn núp!"

Phó Thiên Thủy cùng Kỳ Kiệt đều là sừng sờ, nghe tới sư tôn của mình tại cho Trinh sư đệ thiên vị lúc, hai người đều là rất là giật mình. Nghĩ thầm khó trách cùng một chiêu kiếm pháp tại Trinh sư đệ trong tay liền biến đến hoàn toàn khác nhau, nguyên lai là sư tôn bất công.

Hai người thụ này đã kích, lập tức đem khi dễ Hoa Lân sự tình đem quên đi.

Chỉ thấy Hoa Lân tay chân vụng về bò xuống cự thạch, đột nhiên trông thấy Kỷ Kiệt cùng Phó Thiên Thủy liền đứng ở sau lưng mình, dọa đến lớn tiếng kêu lên: "Oa! Các người. . . Các người đã tới bao lâu?"

Phó Thiên Thủy miễn cưỡng cười nói: "Chúng ta vừa tới, tính tiểu tử ngươi gặp may mắn, vốn định dọa ngươi nhảy một cái, không nghĩ tới bị ngươi phát hiện."

Hoa Lân vội vàng hấp tấp mà nói: "Cái kia, vậy các người có phát hiện hay không chuyện kỳ quái gì?"

Phó Thiên Thủy liền vội vàng lắc đầu nói: "Không có không có, chẳng lẽ ngươi phát hiện cái gì?"

Hoa Lân đột nhiên bụng bít lấy chính mình cái bụng nói: "Ai nha, ta phát hiện được ta đói bụng, hiện tại muốn đi ăn cơm trưa!" Nói xong như một làn khói chạy.

Phó Thiên Thủy cùng Kỷ Kiệt không khỏi liếc nhau một cái, đồng loạt nhẹ gật đầu, chuẩn bị đêm nay liền đi thanh nguyệt đình nghe lén nghe lén, nhìn xem sư tôn có phải thật vậy hay không tại cho Tiểu thành Trịnh đặc biệt chiếu cố. Đã hạ quyết tâm, thế là làm bộ đi tới thao trường, không yên lòng luyện khởi công đến.

. . .

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tục niệm khó nhịn

. . .

Buổi trưa tả hữu, Hoa Lân bụng lấy cơm trưa, một thân một mình ngồi tại "Thanh Nguyệt Đình" dùng bữa.

Mấy tháng này hắn cô độc đã quen, ngoại trừ Diệp Thanh mỗi đêm đến xem hắn bên ngoài, cái khác sư huynh đều coi thường hắn. Đương nhiên hắn cũng không muốn chủ động đi để ý tới người khác, chính mình đường đường một cái thể tập trung dục lang, đâu thêm những người khác cách nhìn?

Thanh Nguyệt Đình là tiến về Lăng Vân điện phải qua đường, một đầu đường đá xa xa thông hướng phương xa, bên trái là một tòa phi thường mỹ quan giả sơn.

Hoa Lân đang đưa lưng về phía đường đá, xa xa nghe thấy một cái nhẹ nhàng tiếng bước chân truyền đến, hắn trong lòng hơi động, xem ra chính mình muốn chờ người đã đến.

Thế là, hắn vừa ăn cơm, một bên hàm hồ nói: "Mụ nội nó, như thế nào tất cả mọi người ưa thích Diệp sư muội đây? Còn khiến cho muốn đánh muốn giết, lại còn dự định đánh lén, thật sự là không có điểm phong độ."

Sau lưng thiếu niên kia đúng là chương môn con trai độc nhất Hạng Tiêu Vân, hắn nghe thấy có người nói lên chính mình ngưỡng mộ trong lòng Diệp sư muội, thế là dừng bước.

Đã thấy Hoa Lân phun ra một tảng mỡ dày, lại tự lẩm bẩm: "Muốn đánh muốn giết thì cũng thôi đi, còn làm cái gì mai phục? Thật không biết xấu hổ!"

Hạng Tiêu Vân rút cục kìm nén không được, bước nhanh đi lên Thanh Nguyệt Đình, vỗ vỗ Hoa Lân bả vai nói: "Hoa sư đệ, ngươi vừa mới đang nói gì đấy?"

Hoa Lân bị "Dọa" đến nhảy dựng lên, sắc ra một ngụm cơm nói: "Không có. . . Không có a? Ta nói gì không?"

Hạng Tiêu Vân lạnh lùng nói: "Ta giống như nghe thấy ngươi đang nói Diệp sư muội cái gì?"

Hoa Lân hoảng loạn rồi nửa ngày, rốt cục bình tĩnh lại nói: "A? Ngươi cũng nghe thấy được? Vậy được rồi, ta đem hết thấy đều nói cho ngươi, ngươi nhất định phải bảo hộ ta à?"

Hạng Tiêu Vân nhẹ gật đầu, lấy thân phận của mình, muốn bảo vệ một người còn không dễ dàng?

Hoa Lân quả nhiên tiến đến gần bên tai nói: "Trước Thiên sư huynh người đối với Diệp Thanh nói lời bị người nghe được, đêm nay có người muốn tại Thanh Nguyệt Đình mai phục, chuẩn bị gây bất lợi cho người!"

"Cái gì, ai muốn ám toán ta?"

Hoa Lân nhìn một chút chung quanh, phát hiện không có có người khác, thế là giảm thấp thanh âm nói: "Chuyện là như thế này. . ."

Hắn cùng Hạng Tiêu Vân nói nhỏ nói thật lâu, lúc này mới ai đi đường này.

Hai người mỗi người đi một ngã về sau, Hoa Lân huyết sáo, bụng còn lại đồ ăn, thật vui vẻ chiếu vào đường cũ trở về. Khi hắn đi ngang qua duyên dáng Bích Thủy Hồ bên cạnh lúc, đem trong chén còn lại đồ ăn từng chút từng chút chọn nhặt trong hồ, một lát liền đưa tới một đoàn lithium cá. Nhìn xem trong hồ vui mừng bày cá, nghĩ đến chính mình hoàn mỹ mưu kế, không khỏi cười khanh khách.

Đúng lúc có hai tên sư tử theo mặt phía bắc đi qua, gặp Hoa Lân một người tại cười ngây ngô không thôi, trong đó một vị dáng người nhỏ nhắn xinh xắn sư muội bỏ xoẹt cười nói: "Vân tỷ tỷ người nhìn, cái kia tên ngốc hão hão chơi a, vậy mà một người đang cười trộm, khó khăn trách người ta nói hắn. . ."

Cái kia Vân tỷ tỷ lập tức đánh gãy nàng nói: "Phong Linh muội muội, nhìn một người không thể vẽn vẽn nhìn hắn bề ngoài."

Được xưng là Vân tỷ tỷ thiếu nữ, đúng là Thiên Sơn tân tú Nam Cung Vân. Nàng tuổi vừa mới mười sáu, so với Diệp Thanh hơi dài hai tuổi. Bởi vì phát sinh dục thành thực, cái kia căng cứng vậy sa sớm đã đem nàng thon thả mà đầy đặn tư thái hoàn mỹ bày ra, nàng tư chất khá cao, càng đến "Phiêu Miêu Kiếm" La Từ Linh yêu thích.

Còn bên cạnh cái kia nhỏ nhắn xinh xắn sư muội, thì tên là Dương Phong Linh, nàng cùng Hoa Lân kỳ thật coi như rất quen, đặc điểm lớn nhất liền là đáng yêu nghịch ngợm, đúng là "Tuyệt Trần Kiếm" Thượng Quan Linh quan môn đệ tử.

Hoa Lân nghe thấy có người giấu cợt chính mình, nhìn lại, thấy là hai vị mỹ nữ đồng môn, nào dám có ý kiến gì? Thế là hướng Dương Phong Linh làm cái mặt quỷ.

Không nghĩ tới các nàng lại thẳng tắp hướng mình đi tới, Dương Phong Linh thấy một lần trong hồ vui mừng bày cá, thế là hưng phấn mà chạy đem đi qua, dùng bàn tay nhỏ bé vốc lên một chén nước hồ, thẳng đem đám kia lithium cá dọa đến chạy trốn tứ phía.

Nam Cung Vân lại đi tới Hoa Lân trước mặt, ôn nhu cười nói: "Tiểu sư đệ một người tại cái này cho cá ăn không? Sao không thấy người đi thao trường luyện công?"

Hoa Lân đang lúc thiếu niên, con mắt thẳng tắp nhìn qua người ta đầy đặn bộ ngực sữa, nghĩ thầm thanh thanh bánh bao nhỏ lúc nào có thể phát đến trình độ này vậy là tốt rồi nhìn. Lại không biết Diệp Thanh mới vừa vặn tròn mười bốn tuổi, cái kia tư thái sớm đã đem tất cả mê diên rồi.

Nam Cung Vân trên mặt bò lên một tia đỏ ửng, gắt giọng: "Người ta tra hỏi người cái kia!"

Hoa Lân khuôn mặt tuấn tú xoát một cái đỏ lên, gãi cái ót hỏi: "Người. . . Người mới vừa nói cái gì?"

Dương Phong Linh nhẹ nhàng đi tới, lập tức "Ha ha ha" cười mở.

Nam Cung Vân một trận ngượng ngùng, lại hỏi: "Như thế nào không thấy người đi trên bãi tập luyện công?"

Hoa Lân gặp nàng ngượng ngùng bộ dáng mười phần thú vị, cho nên cười nói: "Người có tại thao trường chờ ta không? Hỏi như vậy lời nói, rất dễ dàng để người ta hiểu lầm đấy!"

"Người. . ."

Nam Cung Vân dừng một chút đủ, kéo lấy Dương Phong Linh liền đi, xa xa còn truyền đến Dương Phong Linh tiếng cười duyên nói: "Hi hi ha ha, đây chính là người nói người không thể xem bề ngoài a?"

Hoa Lân nhìn qua các nàng đi xa bóng lưng, cũng cười hắc hắc hai tiếng, bụng bát cơm, hấp tấp một đường huyết sáo, hướng phía trụ sở của mình đi đến.

Bỗng nhiên, trên bầu trời truyền đến một tiếng vang thật lớn, ngẩng đầu nhìn lúc, lập tức phát hiện thao trường trên không đang có hai cái tuyệt mỹ thân ảnh tại luận võ. Một người trong đó lại là Tiểu sư thúc Thượng Quan Linh, Hoa Lân lập tức vút xuống bát đĩa, phóng chân hướng bên kia chạy đi.

Chỉ gặp Thượng Quan Linh đang cùng "Chương môn phu nhân" Lưu Tâm Linh thi chiêu, các nàng lơ lửng giữa không trung, tựa như tiên nữ ưu nhã. Từ xa nhìn lại, cái kia thật dài quần lụa mỏng theo gió phiêu lãng, hai người trên không trung bay tới bay lui, tựa như hai cái nhẹ nhàng hồ điệp, thẳng đem đám người thấy như si như say.

Hoa Lân lúc chạy đến, chỉ gặp chương môn phu nhân huy kiếm hất lên, không trung thủy phân lập tức kết thành bảy thạch nhũ, gào thét lên bắn về phía Thượng Quan Linh phía bên phải.

Thượng Quan Linh tay ngọc giơ lên, tay trái ồng tay áo đón bằng chùy bay tới, lập tức đẩy ra chạm mặt tới băng chùy. Nàng tay phải nhẹ nhàng vung lên, phiến trình độ kiếm khí, chặn ngang đánh về phía Lưu Tâm Linh.

Đã thấy Luru Tâm Linh ngự kiếm cất cao mấy trượng, khẽ quát một tiếng, cầm kiếm vẩy ra bảy đóa kiếm hoa, cấp tốc chụp vào Thượng Quan Linh.

Chỉ gặp cái kia bảy đóa hoa sen càng lúc càng lớn, lại sinh ra mạnh mẽ tiếng thét, hải nhiên đúng là Thiên Sơn kiếm phái 'Thất Tinh Quyết'.

Bản địa lại là một tràng thốt lên, có thể ngự kiếm thi triển Thất Tinh Quyết, quả nhiên là kinh thể hải tục. Phải biết "Ngự Kiếm Phi Hành" vốn là mười phần khó khăn, còn muốn thi triển lực công kích cường đại kiếm pháp, vậy thì càng thêm không dễ.

Không ngờ, Thượng Quan Linh vèn vèn tay phải nhẹ nhàng chặn lại, trước người lập tức bỏ tầng tiếp theo trong suốt kết giới. Cái kia bảy đóa kiếm quang đọng ở phía trên, lập tức sinh ra một từng cơn sóng gợn, phảng phất tại trong nước bỏ ra mấy cục đá, "Lộp bộp lộp bộp" một trận vang rền, quả nhiên là mỹ quan dị thường.

Luru Tâm Linh "Thất Tinh Kiếm Quyết" nhìn như lợi hại, nhưng mở rộng kiếm hoa đang là chân khí không kể biểu hiện, cho nên Thượng Quan Linh có thể một tay ngăn cản.

Lại gặp Luru Tâm Linh ngưng khí giờ kiếm, khẽ kêu nói: "Thiên. . . Kiếm. . . Chém!"

Chung quanh tia sáng lập tức tụ đến, hình thành một thanh không lồ thiên kiếm, cái kia lăng lợi kiếm quang thẳng đứng chém xuống, hô một tiếng xẹt qua chân trời, thanh thể kinh người không gì sánh được.

Thượng Quan Linh bắt đắc dĩ, chỉ có thể tạm thời tránh mũi nhọn! Phía dưới người xem dọa đến nhao nhao tránh ra một cái thông đạo, chỉ kiến giải mặt nam thạch "Bá bá bá!" Bị kiếm khí cắt ra một đầu thật sâu vết rách, thẳng tắp hướng phương xa kéo dài. . .

Hai đại cao thủ trên không trung so chiêu, bản địa quan chiến đệ tử đều cảm giác trên đầu từng đợt cương phong thổi qua, tu vi kém, sớm bị bức đến mấy chục trượng ra.

Cái này "Ngự Kiếm Thuật" quả nhiên khác biệt phàm thường, nó không chỉ có thể tránh thoát bản địa công kích, hơn nữa còn có thể chiếm cứ có lợi địa hình, trên không trung theo bất luận cái gì góc độ hướng địch nhân khởi xướng công kích. Đương nhiên Ngự Kiếm Thuật chỗ tốt lớn nhất nhưng thật ra là tránh khỏi mọi người đi đường!

Nếu luận mỗi về kiếm pháp, đương nhiên vẫn là Thượng Quan Linh cao minh một bậc. Nàng cầm kiếm phi hành đồng thời, hai tay ống tay áo còn có thể phát ra lăng lợi kiếm khí. Cái kia thân công lực, chỉ sợ không tại dưới chưởng môn, quả nhiên là cực kỳ làm người kinh hãi.

Bản địa chúng đệ tử đều si ngốc ngơ ngác nhìn lên bầu trời. Không biết là bị võ công tuyệt thế kinh hãi đây? Vẫn là bị Thượng Quan Linh tuyệt thế phương dung gây kinh hãi? Người khác là như thế nào không biết, dù sao Hoa Lâm khẳng định là bị Thượng Quan Linh tuyệt trần mỹ mạo gây kinh hãi.

Chỉ gặp cái kia tuyết trắng quần lụa mỏng lơ lửng không có định, mỗi một lần xoay eo, Thượng Quan Linh động tác đều sẽ đem hấn thấy như si như say. Cái kia ưu mỹ phiêu dật thân thể mềm mại, cái kia tuyệt thế phương dung, nếu như tại bình thường, chính mình chỗ nào có thể thấy lấy? Cho nên người ta đều đánh xong, các đệ tử cũng đều tan cuộc, Hoa Lâm còn ngây ngốc đứng tại chỗ.

Chẳng biết tại sao, hấn mỗi lần nhìn thấy Thượng Quan Linh thời điểm, luôn cảm thấy nàng rất quen thuộc. Nhưng hấn lại có chút không rõ, giống loại mỹ nữ tuyệt sắc này, cho dù ai nhìn thoáng qua, đều sẽ cả một đời quên không được. Chính mình thật gặp qua nàng không? —— Hoa Lâm không dám khẳng định!

Thật lâu, Hoa Lâm theo suy nghĩ bên trong tỉnh táo lại, hậm hực hướng trụ sở của mình "Thạch Hiên Cư" đi đến. Đột nhiên nhớ tới Kỳ Kiệt cùng Phó Thiên Thủy đã từng nói, người Tiểu sư thúc kia thường xuyên tại Bích Vân phong ngồi xuống, không biết nàng phải chăng lại trở lại trên đỉnh núi đi đây?

Vừa nghĩ tới Thượng Quan Linh thân ảnh, tinh thần của hấn liền là một trận đám dao động.

Ma xui quỷ khiến dưới, Hoa Lâm vậy mà đi tới Bích Vân phong dưới chân, nhìn qua cái kia cắm vào vân tiêu núi tuyết, phát trong chốc lát sững sờ.

Lúc này hấn đột nhiên bừng tỉnh, lấy tay hung hăng đánh trán của mình mấy lần, lẩm bẩm nói: "Ta đi như thế nào tới nơi này?" Nói xong khuôn mặt tuấn tú hơi đỏ lên, vội vàng biện giải cho mình nói: "Nhất định là không có việc gì mới có thể dẫn đến tinh thần hoảng hốt, xem ra ngày mai muốn bắt đầu luyện kiếm mới được. Thế nhưng là không ai dạy ta kiếm pháp a, ta nên với ai học tốt đây? Sư tôn Kiều Truy Phong giống như không thể rồi bỏ bình rượu, tìm hấn khẳng định không thể. Trừ hấn ra. . . Có, Thượng Quan Linh kiếm pháp có một không hai Thiên Sơn, ta hấn là bên trên Bích Vân đỉnh hướng nàng thỉnh giáo một chút, không sai không sai!"

Nếu ai muốn tìm cho mình một cái lý do, một vụn cái lý do cũng không tính là nhiều.

Thế là, Hoa Lâm phí hết sức chín trâu hai hổ, rốt cục leo lên Bích Vân đỉnh. Nhưng hấn lại thất vọng phát hiện, trên mặt tuyết căn bản niều không có người ở, thế là hoài nghi mình có phải hay không bị Kỳ Kiệt lừa? Cái này kêu là suốt ngày xạ điêu, lại bị điêu mổ mất bị mù. . .

Cái này "Bích Vân phong" đứng ngạo nghễ dãy núi, chỉ có đối diện "Thiên Nhận Phong" có thể so sánh. Trên đỉnh núi này, quanh năm tuyết trắng mênh mang, nhiệt độ không khí có thể nói nước đóng thành băng, nếu như đối thành người bình thường, hiện tại sớm đã bị đông thành băng người, nhưng hấn là Hoa Lâm, thiên hạ độc nhất vô nhị Hoa Lâm!

Hấn một bên dậm chân, vừa mắng: "Mẹ nó Kỳ Kiệt, dám lừa gạt bản thiếu gia, nhìn lão tử xuống núi không ngay ngăn chết người?"

Đang muốn xuống núi, hần lại phát hiện lên núi dễ dàng xuống núi khó khăn, đi lên lúc còn có thể đảo hồ trôi lên trên, nhưng xuống núi cái này trượt không lưu đầu mặt tuyết, tuyết đối sẽ muốn cái mạng nhỏ của mình. Thử nhiều lần, kém chút thăng tấp quảng xuống núi, thế mới biết hiện tại thân ở tuyết cảnh.

Phía tây đồng đồng mặt trời đỏ chậm rãi chìm xuống, hần đứng tại chỗ cao nhất, như thế thưởng thức mặt trời lặn tuyết hảo địa điểm, nhưng lúc này cái nào còn có tâm tình lại đi thưởng thức phong cảnh? Chỉ thấy sắc trời dần dần biến thành màu đen, hôm nay xem ra là không xuống được, ban đêm nếu là nổi lên gió đến, vậy coi như thảm rồi. Vẫn là trước tiên tìm một nơi tránh tránh gió a?

Hoa Lân nghĩ như vậy, lại phát hiện trên đỉnh núi bóng loáng giống như kính, nào có chỗ an thân? Rơi vào đường cùng đành phải tuyên tại vách núi phía nam ngồi vững vàng, nhìn qua đỉnh đầu khắp trời đầy sao, cảm giác mình hôm nay là "Ly" bầu trời gần đây một lần.

Màn đêm buông xuống, chung quanh càng ngày càng rét lạnh, hần lập tức vận lên chân khí trong cơ thể kháng lạnh, nhưng hần điểm ấy công lực sao có thể bền bỉ? Tới nửa canh giờ, hần công lực toàn thân liền đã hao hết, đang lúc tuyệt vọng thời khắc, thể nội đột nhiên dâng lên một đoàn khí lưu nóng bỏng, hần lập tức phát hiện bệnh của mình mà phục lại phát tác. Nhưng kỳ quái là, tình huống lần này lại có biến hóa cực lớn, hần chỉ cảm thấy chân khí trong cơ thể lao nhanh không thôi, liên tục không ngừng nhiệt lực bùng lên, tại cái này rét lạnh đỉnh núi, cái này cái gọi là "Tật bệnh" vậy mà cứu được hần một mạng, lập tức trong lòng hơi động, nghĩ thầm cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Cũng không biết trải qua bao lâu, hần đã tiến nhập không minh trạng thái, chỉ thấy một cái tuyết trắng bóng hình xinh đẹp nổi lên Bích Vân đỉnh, cái kia phiêu dật quần lụa mỏng theo gió tung bay, trong tình không lộ ra hết sức thanh lệ thoát tục.

Nàng vừa lên đến liền sững sờ, tuyết không nghĩ tới lại có người sẽ đến đoạt địa bàn của nàng, mà lại đoàn kia hồng quang là như vậy quen thuộc.

Thượng Quan Linh nhẹ nhàng lạc sau lưng Hoa Lân, do dự một lát, rốt cục mở ra hàm răng hỏi: "Người đi lên làm gì?"

Hoa Lân ngay tại vận công kháng lạnh, dọa đến kém chút đau xót hông, nhưng nghe gấp thanh âm của nàng, lập tức hưng phấn đến nhảy bật lên nói: "Ài nha, người rốt cục đi lên!"

Thượng Quan Linh ngần ngừ, có chút ngượng ngùng nói: "Người ở chỗ này chờ ta?"

Hoa Lân nhanh liệt gật đầu nói: "Đúng a, ta. . . Ta muốn cầu người dạy ta kiếm pháp đây!"

Thượng Quan Linh nói: "Liền vì việc này?"

Hoa Lân tiếp xúc ánh mắt của nàng, lập tức cảm thấy nhịp tim đều biến nhanh hơn rất nhiều, thế là vội vàng cúi đầu.

Thế nhưng là, nàng thật dài váy phụ đầy bản địa, gió nhẹ thổi tới, đưa nàng hoàn mỹ thân thể mềm mại căng đến rõ ràng rành mạch, ả ả còn truyền đến một tia sâu kín mùi thơm cơ thể, hần mặc dù vừa tròn mười bốn tuổi, nhưng đã dần dần hiểu được một chút chuyện nam nữ, lại thấy nàng váy có chút trong suốt, cái kia tuyết mỹ hình dáng khiến cho hần cảm thấy một choáng váng liên hồi, lập tức cảm giác cái mũi nóng lên, đưa tay sờ lên, còn tốt không có ra máu mũi (nhưng thật ra là bị đông lại).

Hần lập tức phát phát hiện mình có chút thất thố, thế là giả dạng làm rất đáng vẻ khả ái nói: "Người. . . Người thật thật xinh đẹp đây! Hi hi ha ha. . ."

Thượng Quan Linh sắc giọng: "Nghĩ không ra người tuổi còn nhỏ cứ như vậy không đơn thuần, ta là người sư thúc biết không?"

Hoa Lân bị nàng nói toạc, vì vậy nói: "Đơn. . . Đơn thuần? Ta không muốn, ta muốn chính là người. . . Dạy ta kiếm pháp! Sư tôn liền thích uống rượu, cũng mặc kệ người ta."

Thượng Quan Linh phát hiện hần phương thức nói chuyện rất thú vị, bỏ xoẹt cười nói: "Người thật chỉ là vì học kiếm mới bò lên trên Bích Vân đỉnh?"

Hoa Lân cảm thấy nàng mỗi một lần mỉm cười đều có thể trực tiếp giết người, thế là vội vàng nhẹ gật đầu!

Thượng Quan Linh thở dài nói: "Ta còn tưởng rằng người nhớ kỹ ta đây? Tốt a, xem ở người đã cứu mức của ta, ta liền dạy người kiếm pháp a."

Hoa Lân nghi ngờ nói: "Ta đã cứu người?" Gặp nàng không giống đùa giỡn bộ dáng, thế là lại bổ sung: "Người nhất định nhận làm người, mặc dù ta đối với người có loại rất cảm giác quen thuộc, nhưng ta khẳng định chưa thấy qua người. Nếu như người chỉ là bởi vì nhận làm người mới bằng lòng dạy ta kiếm pháp, ta tình nguyện không học."

Thượng Quan Linh gặp hần rất có cốt khí, cười duyên nói: "Vậy được rồi, coi như ta nguyện ý dạy người đi. Ta ngược lại muốn nhìn một chút, một đại nam nhân luyện tập kiếm pháp của ta hội (sẽ) là cái dạng gì. Ha ha ha!"

Hoa Lân: "Không. . . Không phải đâu?"

Thượng Quan Linh nâng lên ngọc thủ, nhẹ giọng cười nói: "Đúng vậy, vậy người có học hay không đây?"

Hoa Lân lập tức nói: "Học, lại một mỗi cũng muốn học!"

Thượng Quan Linh nghiêm mặt nói: "Vậy thì tốt, đang dạy người kiếm pháp trước đó, ta muốn hỏi người một vấn đề, cái gì là kiếm?"

Hoa Lân kinh ngạc nói: "Kiếm liên là kiếm nha, hai mặt sắc bén, có thể đâm vừa chặt."

Thượng Quan Linh lắc đầu nói: "Người chỉ có thấy được nó mặt ngoài mà thôi, không thể làm như vậy được."

Hoa Lân buồn bực nói: "Vậy thì tốt, người nói xem, cái gì là kiếm đây?"

Thượng Quan Linh chậm rãi chuyển qua thân thể mềm mại, nhìn qua phương xa bầu trời đêm nói: "Kiếm giả, luyện thì dễ, tinh thì khó khăn. Có người nói: Sử kiếm sẽ làm lấy tâm quán thông, lấy thân tùy hình, nhưng ta không đồng ý nhân kiếm hợp nhất cảnh giới, ta cho rằng vạn vật đều nhưng vì kiếm. Ứng với khi trong lòng không có kiếm, dĩ khí ngự kiếm, ý phát thì kiếm phát, một đoạn gãy gỗ nói không chừng cũng có thể làm kiếm làm, người cho là thế nào?"

Hoa Lân nhìn xem bên nàng mặt tuyệt mỹ hình dáng, hơi có chút choáng váng cảm giác, chỉ có thể nói: "Được. . . Tốt a!"

Thượng Quan Linh khẽ cười nói: "Thiên Sơn có một bản Thiên Sơn quyết, đó là chúng ta Thiên Sơn kiếm pháp bảng tổng phổ, coi người luyện thành thất tinh trùng điệp về sau, liền có thể đi Thiên Sơn cấm địa quan sát. Cho nên chúng ta Thiên Sơn mỗi người kiếm pháp cũng không giống nhau, đây đều là chính mình lĩnh ngộ ra tới. Sư phó người Kiều Truy Phong kiếm pháp thuộc về Thiên Sơn số một, nhưng ta luôn cảm thấy kiếm pháp của hắn quá khó nhìn, trước học ta cũng tốt, có thể đánh một trận cơ sở, chờ người luyện thành 'Thất Tinh Kiếm Quyết' về sau, lại đi cấm địa quan sát a."

Hoa Lân nghi ngờ nói: "Thất Tinh Kiếm Quyết?"

Thượng Quan Linh gật đầu nói: "Thất Tinh Kiếm Quyết tại Thiên Sơn chỉ là một hạng cơ bản kiếm thuật, mục đích ở chỗ huấn luyện được kiếm tốc độ cùng độ chính xác, muốn đạt tới một kiếm đâm ra bảy đóa kiếm hoa, lúc này mới tính hợp cách. Liền giống như vậy!" Nói xong trong tay nàng đột nhiên toát ra một thanh đoản kiếm, tại Hoa Lân trước mặt vẩy ra phiến chói mắt kiếm hoa.

Hoa Lân lập tức cảm thấy trước mắt tinh quang loạn bốc lên, mặc dù hàn khí bức người, nhưng hấn mắt đều không có nháy một cái, tán dương: "Giống như có mười sáu đóa kiếm hoa nha, vì cái gì gọi Thất Tinh Kiếm Quyết đây?"

...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Tuyệt trần truyền kiếm

...

Thượng Quan Linh lập tức gạt mình, nàng gạt mình không phải là Hoa Lân không có lui ra phía sau, mà là bị hấn rõ ràng nhìn thấy mười sáu đóa kiếm hoa, phần này nhãn lực thực sự để nàng cảm thấy kinh ngạc. Phải biết, hấn chỉ là một tên tân tiến đệ tử, tại đông đảo sư chất bên trong, chỉ sợ chỉ có chương môn đệ tử nghiêm Liệt Phong có thể miễn cưỡng làm được, lập tức gạt đầu nói: "Xem ra người quả nhiên có luyện kiếm tiềm chất."

Hoa Lân cười cười.

Thượng Quan Linh tiếp tục nói: "Kiếm pháp của ta ở chỗ xuất kiếm góc độ cùng tốc độ, khi (làm) luyện đến cực hạn lúc, liền có thể tùy thời phát ra từng đạo kiếm khí, cái này cùng các sư huynh ngưng khí phát kiếm có chút không giống nhau lắm, người còn muốn học không?"

Hoa Lân gật đầu nói: "Học, đương nhiên muốn học!" Trong lòng âm thầm nghĩ tới: Coi như người lộn xộn dạy ta mấy chiêu, ta cũng muốn học.

Thượng Quan Linh lập tức mừng rỡ, quả nhiên đem kiếm pháp giải thích được càng thêm tường tận, có thể so với dạy đồ đệ của mình còn phải nghiêm túc cùng đầu nhập. Sở dĩ sẽ xuất hiện loại tình huống này, chính nàng cũng có chút khó hiểu, nghĩ thâm có lẽ là vì báo đáp hấn tám năm trước ân cứu mạng a?

Chỉ nghe nàng tiếp tục nói: "Kiếm pháp của ta mặc dù tên là Tuyệt Trần Thất Thập Nhị Thức, nhưng trên thực tế căn bản không có cố định chiêu thức, đặc thù rõ rệt nhất liền là kiếm tùy ý hành, nhanh như thiểm điện, mỗi một kiếm nhất định phải thuận lười kiếm vung ra, bằng nhanh nhất quỹ tích mở ra không gian. Tỉ như nói một tờ giấy mỏng, người tiện tay quăng ra, nó chỉ biết thuận gió bay xuống, nhưng nếu như người thuận thiết diện vung đi ra ngoài, chỉ cần rất nhanh, đủ bình ổn, nói không chừng một mảnh giấy liền có thể thiết kim đoản ngọc, Tuyệt Trần Thất Thập Nhị Thức chính là cái đạo lý này. Đương nhiên, đi thẳng về thẳng kiếm pháp chỉ có thể đối phó cao thủ, cho nên người liền muốn nắm giữ tốt góc độ, để trường kiếm trong tay thuận ý nguyện của mình nhanh nhất đâm ra. Người có thể hiểu ý của ta không?"

Hoa Lân nhẹ gật đầu, hân năng lực phân tích cực kỳ tốt, theo Thượng Quan Linh giải thích, hai tay khoa tay lấy nói: "Tì như giống như vậy đối với a?" Nói xong hân tay phải hóa lưỡi đao, vội vàng phía trước.

Thượng Quan Linh nhăn tinh sáng lên, gật đầu nói: "Ngươi ngược lại không đàn!"

Hai người tại "Bích Vân đình" sơ sơ nói chuyện một buổi tối, Hoa Lân thỉnh thoảng còn chen vào một đôi lời, cái này khiến Thượng Quan Linh càng lau mắt mà nhìn.

Lập Nhật sáng sớm, Thượng Quan Linh mang theo Hoa Lân rơi xuống sơn cốc, lúc gần đi vẫn không quên dặn dò: "Ngươi hân là nhiều hơn luyện tập một cái khinh công. Cái này không chỉ có thể vì tương lai ngươi thi triển 'Ngự Kiếm Thuật' gây dựng cơ sở, hơn nữa còn có thể đề cao công lực của ngươi, cái này vẫn có thể xem là một cái cực tốt phương pháp tu luyện!"

Hoa Lân cảm thấy nàng nói rất có đạo lý, mặc dù biết nàng luyện công phương thức không đúng lẽ thường, nhưng hân vẫn là quyết tâm theo lời làm theo.
..

Mặt trời chậm rãi leo lên núi đầu, vạn sợi nắng sớm chiếu nhập Thiên Sơn Cốc, một chút đệ tử đã bắt đầu luyện thân.

Bởi vì một đêm không ngủ, Hoa Lân muốn về đến "Thạch Hiên Cư" bổ sung một giấc. Đi ngang qua trung tâm thảo trường lúc, phát hiện có một đám người ngay tại trao đổi lấy cái gì? Đến gần xem xét, kếm chút cười ra tiếng.

Chỉ gặp Kỳ Kiệt cùng Phó Thiên Thủy trên mặt sưng như cái đầu heo, một chút đồng môn sư đệ ngay tại nói chuyện không đầu an ủi: "Sư huynh chớ khó qua, đợi lát nữa ta mời người ăn một chút gì a?"

Hoa Lân thực sự nhện không được, liền vội vàng xoay người, đang chuẩn bị rời đi, nhưng Kỳ Kiệt cùng Phó Thiên Thủy lại đã thấy bóng lưng của hân. Phó Thiên Thủy cả giận nói: "Hoa Lân, ngươi đứng lại đó cho ta!"

Hoa Lân dừng thân hình, nghĩ thầm không có đạo lý nhanh như vậy lộ tẩy nha? Theo lý thuyết Hạng Tiêu Vân cùng giao tình của bọn hân vô cùng đậm bạc, tuyệt sẽ không nhắc lên quan hệ thế nào, bọn hân sao sẽ phát hiện mưu kế của mình đây?

Hân làm sao biết, Kỳ Kiệt cùng Phó Thiên Thủy vì nghe lên sư phụ kiếm quyết, sớm liền giấu ở trong núi giả. Mậu lúc vừa qua khỏi, Hạng Tiêu Vân vừa vịn đi ngang qua, khó hiểu đem bọn hân bắt tới đau nhức đánh một trận. Kỳ Kiệt cùng Phó Thiên Thủy còn tưởng rằng là Hạng Tiêu Vân nghe được chính mình nói thầm âm thanh, cho nên đành phải nhận mệnh. Thế là ba canh tã hữu, bọn hân lại nhện đau sở tại trong núi giả chờ, ai ngờ một đêm cũng không có nhìn thấy sư tôn cùng Tiểu thành Trịnh xuất hiện, cho nên dần dần hiểu được, chính mình chỉ sợ trúng Hoa Lân gian kế.

Hoa Lân gặp hai cái đầu heo hung thần ác sát hướng chính mình đi tới, lập tức không chút kinh hoảng, ra vẻ kinh ngạc nói: "Hai vị sư huynh đây là thế nào? Tìm ta có việc không?"

Phó Thiên Thủy một cái nắm chặt lên hân vạt áo, phần nộ quát: "Hôm qua có phải hay không là ngươi giờ trò quỷ?"

Hoa Lân vô tội nói: "Cái quỷ gì? Hân là hôm qua nháo quỷ, ở đâu?"

Phó Thiên Thủy hung hăng liền là một bàn tay tát đến, nhưng hân còn chưa tát đến Hoa Lân trên mặt, chỉ thấy bên cạnh một bóng người xinh đẹp hiện lên. "Phanh" một tiếng, Phó Thiên Thủy cả người bị người đá ra cách xa hơn một trượng.

Mọi người một trận ngạc nhiên!

Diệp Thanh đột nhiên đuổi tới, nàng xách bờ eo thon nói: "Uy, ngươi tại sao muốn đánh người?"

Không có người có thể trả lời, bởi vì vừa mới giống như chỉ có nàng tự mình động thủ đánh người mới đúng. Đám người gặp nàng hoạt bát bộ dáng, đều lộ ra ánh mắt bất khả tư nghị. Diệp Thanh niên kỷ xa so với bọn hân còn nhỏ, thân thủ lại nhanh nhẹn như vậy, vừa mới cái kia một cái cang là nhanh như thiểm điện, mọi người căn bản không có thấy rõ động tác của nàng.

Nhất làm cho mọi người đề ý là, nàng vì sao lại trợ giúp Hoa Lân? Phải biết nàng tại trong mắt mọi người, đây chính là nữ thần tồn tại. Trong ngày thường cực ít nói chuyện với người, tại mọi người trong mắt, nàng là một cái nhu thuận mà điềm đạm nho nhã tiểu sư muội, không nghĩ tới lần này vậy mà lại vì một cái phế vật sư đệ mà ra tay.

Hoa Lân thì âm thầm suy nghĩ: Ngươi cũng quá cẩn thận, chỉ bằng Phó Thiên Thủy cái kia công phu mèo quào, sớm đã không phải là đối thủ của mình, vì vậy nói: "Thanh thanh sư muội không nên tức giận, có lẽ hân là bị người đánh ngu, liền cừu hân là ai đều không phân rõ. Nếu là ta có thể đem hân đánh thành như thế, tin tưởng hân cũng không dám lại tới tìm ta tính sổ sách, hân đây là đang muốn chết!"

Câu nói này một câu hai ý nghĩa, chỉ có Phó Thiên Thủy cùng Kỳ Kiệt nghe được trong đó nói bóng gió, đột nhiên cảm thấy người sư đệ này giống như cũng không là mặc người chém giết cừu non.

Hoa Lân âm thầm hừ lạnh nói: Chỉ bằng hai người các ngươi còn muốn cùng ta chơi? Năm đó bản thiếu gia năm tuổi lúc liền có thể đùa chơi chết một đám người, các ngươi là cái thứ gì?

Diệp Thanh gặp Hoa Lân sắc mặt không tốt lắm, quan tâm nói: "Công tử có phải hay không chỗ nào không thoải mái? Giống như rất đáng về một môi."

Hoa Lân lập tức cảm giác không ổn, quả nhiên phát hiện mọi người đối với mình quăng tới ánh mắt quái dị. Giả thiết bị bọn hắn biết mình cùng Diệp Thanh quan hệ, vậy sau này mình thời gian liền càng thêm khó qua. Đầu không nói trước những người khác, liền chương môn kia con trai độc nhất hạng tiêu mây, hắn người thứ nhất liền sẽ không bỏ qua chính mình. Thế là cười cười nói: "Đừng gọi ta cái gì công tử, ta vèn vèn sư huynh của ngươi mà thôi, đừng cho người hiểu lầm. Ta hiện tại có chút buồn ngủ, muốn trở về ngủ một giấc, sư muội nếu như không có sự tình khác, ta muốn cáo từ trước." Nói xong xoay người rời đi, Diệp Thanh thấy thế, chỉ có thể liên tục dặm chân.

Trở lại Thạch Hiên Cư, Hoa Lân ngã đầu liền ngủ.

Ngày thứ hai sớm bò lên, nhớ tới Thượng Quan Linh căn dặn, thế là vòng quanh toàn bộ Thiên Sơn không biết mệt mỏi bắt đầu chạy, đi luyện tập cái kia "Truyền thuyết" bên trong khinh công. Đám người đối với hắn đánh giá là: Gia hỏa này hoàn toàn là thẳng ngu, cả ngày không luyện kiếm pháp, thế mà đi luyện tập cái gì chạy.

Kiều Truy Phong cũng cảm thấy rất là kỳ quái, những ngày này Hoa Lân thường xuyên hướng hắn thỉnh giáo khinh công yếu điểm, mà lại càng hỏi càng sâu nhập, thẳng đem hắn nội tình đều móc rỗng, xem ra có người chỉ điểm đồ đệ của mình! Cũng may Kiêu Truy Phong nguyên bản là một cái rộng rãi người, vui mừng sau khi còn dạy hắn cái khác kỹ xảo, chỉ là như vậy vừa đến, liền đem Kiêu Truy Phong vừa vận chế định dạy đồ kế hoạch cho làm rối loạn.

Đồng đi xuân lại về, Hoa Lân kiên trì mỗi tháng sơ tam, thập tam, hai mươi ba liền lên Bích Vân phong hướng "Tuyệt Trần Kiếm" Thượng Quan Linh học kiếm, bình thường liền vây quanh Thiên Sơn Cốc mò mẫm quay.

Năm này đoan ngo, bệnh của hắn phát tác hơi nhỏ rất nhiều, Kiêu Truy Phong cho hắn chế định "Bảo mệnh kế hoạch" lại một lần nữa thất bại. Thế là phỏng đoán, có thể là Thiên Sơn không có mùa hạ nguyên nhân a? Ngửa có lẽ là Hoa Lân nội công đã có cơ sở, cho nên bệnh mà không còn phát tác.

...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Phiền muộn thiếu niên

...

Mùng ba tháng sáu.

Kiều Truy Phong rốt cục hạ quyết tâm, muốn đem tuyệt học của mình truyền thụ cho đồ đệ, thế là đem Hoa Lân gọi vào trước mặt, thở dài: "Ai, từ nay về sau Kiêu Lão Nhị uống rượu thời gian liền muốn thiếu đi!"

Hoa Lân nghe vậy, chỉ có thể gãi gãi cái ót, không còn gì để nói.

Kiều Truy Phong nhàn nhạt hỏi: "Theo tháng sau bắt đầu, vì sư liền muốn truyền thụ say Kiếm Tâm pháp cho ngươi, ngươi có muốn hay không học đây?"

Hoa Lân buồn bực nói: "Chẳng lẽ không cần theo Thiết Tỏa Quyền, Ngũ Hành quyền, Trảm Phong Kiếm pháp học lên không? Còn có Thất Tinh Kiếm Quyết đây?"

Kiều Truy Phong trừng mắt liếc hắn một cái nói: "Tiểu tử thôi! Ngươi cũng không cần ở trước mặt ta lấp, những vật kia ngươi còn muốn học không?"

"Ách, cái kia tốt a. . ." Hoa Lân gãi gãi cái ót.

Kiều Truy Phong nói tiếp: "Ngươi nhớ kỹ, thượng thừa kiếm pháp ở chỗ kiếm ý, mà không ở chỗ kiếm chiêu. Khiến cho kiếm nhất định phải làm đến nhanh, chuẩn, hung ác ba chữ, Thất Tinh Kiếm Pháp Chính dễ dàng phù hợp cái này ba cái yếu điểm, cho nên ngươi có thể một bên luyện tập Thất Tinh Kiếm pháp, một bên học tập ta say Kiếm Tâm pháp, thẳng đến ngươi ngày nào có thể đâm ra bảy đóa kiếm hoa về sau, ta liền mang ngươi tiến nhập 'Tàng Kiếm Các' tham khảo Thiên Sơn tổng quyết, đến lúc đó ngươi liền có thể tự hành sáng tạo thuộc tại kiếm pháp của mình!"

Hoa Lân bắt đắc dĩ, chỉ tốt nhẹ gật đầu.

Kiều Truy Phong vuốt ve sợi râu nói: "Đương nhiên, nếu như không có cao thâm nội công làm làm cơ sở, học kiếm pháp gì đều không dùng. Để cho ta tới nhìn ngươi một chút nội công luyện được ra sao, thuận nội lực của ta vận hành, không nên phản kháng!"

Hoa Lân nghe vậy, đành phải khoanh chân ngồi xuống. Kiều Truy Phong thì chống đỡ phía sau lưng của hắn, chậm rãi rót vào một tia nội lực.

Lúc này đã qua tết đoan ngọ, cho nên Hoa Lân thể nội lửa nóng khí lưu trở nên phi thường dịu dàng ngoan ngoãn. Kiều Truy Phong ý vào chính mình thâm hậu nội công, cường hành thôi động vận chuyển chân khí. Cái kia chân khí tại Hoa Lân huyết Khí Hải ② nhất chuyển, hướng âm giao huyết phóng đi, lại trải qua huyết Thần Khuyết, Thủy Phân Huyết. . . Tuyền Cơ huyết, theo xông Bách Hội. Thẳng đem Hoa Lân dọa đến thân thể co quắp một trận, không tự chủ được dẫn đạo chân khí hướng phía sau Đại Chuyết Huyết, huyết Đào Đạo, Thân Trụ Huyết. . . Huyết Dương Quan các loại, tiếp đó một lần nữa đạo nhập đan điền.

Lúc đầu Kiều Truy Phong chỉ là nghĩ cho đồ đệ ngoan thuận một thuận kinh mạch, lại không nghĩ rằng cái kia chân khí vừa lên Bách Hội, đột nhiên liền tăng lên vô số lần. Tại thu không trở lại tình huống dưới, đành phải xông qua trùng điệp chương ngại, thuận "Độc Mạch" chạy chảy xuống. Cái này chân khí theo "Nhâm mạch" chuyển hướng "Độc Mạch", rõ ràng là đã thông "Hai mạch Nhâm Độc" lộ tuyến, mà loại tình huống này, vậy mà xuất hiện tại một cái tới mười lăm tuổi trên người thiếu niên, làm sao không gọi hắn kinh ngạc?

Mặc dù trước mắt Trung Nguyên, đã có rất nhiều người bước vào tu chân cảnh giới, nhưng tuổi còn nhỏ liền đã thông "Hai mạch Nhâm Độc", cái này vẫn có chút nghe rộn cả người. "Nhâm Độc" một trận, trăm huyết quen thông. Khí hải sinh ra chân khí có thể không ngừng mà chảy trở về, cái này sinh sôi không ngừng tuần hoàn lộ tuyến, đúng là vô lâm cao thủ mấy chục năm mộng tưởng, nghĩ không ra Lân nhi tuy tiện liền làm được.

Kiều Truy Phong cười hắc hắc nói: "Lúc này thật sự là nhật được bảo, một điều giáo liền là một cái tuyệt đỉnh cao thủ, thiên hạ vô lâm còn không ta là tới cao không? Ha ha ha!"

Hoa Lân lại xoa xoa mồ hôi trên trán, nghịch ngợm nói: "Cái gì tôn? Chỉ sợ là bình rượu a?"

Kiều Truy Phong vỗ một cái đầu của hắn, mắng: "Tiểu tử thú, dám trêu chọc sư phó ngươi, có phải hay không chán sống?" Nhưng vừa nghe đến "Rượu" cái chữ này, Kiều Truy Phong liền lập tức nhin không được, nhắc lên bên cạnh bình rượu liền là một trận mãnh liệt rót.

Hoa Lân lắc đầu nói: "Ài, thật sự là không cứu nổi, ta làm sao lại gặp được ngươi như thế một cái sư phụ đây?"

Kiều Truy Phong nói: "Tiểu tử thú, ngươi tới đây cho ta, vì sư phải thật tốt dạy ngươi một cái cái gì gọi là tôn sư trọng đạo!"

Hoa Lân sớm đã chạy ra ngoài, ở ngoài cửa dò xét lấy đầu nói: "Có gan ngươi đến bắt ta à!"

Kiều Truy Phong cá giận: "Có gan ngươi liền không nên quay lại!"

Hoa Lân hướng hắn thề lưỡi, nghênh ngang đi nha. Bên ngoài đang lúc đang lúc hoàng hôn, nghiêng nghiêng trời chiều lưu luyến không rời ý lại trên ngọn cây, cái kia huyền lệ hồng quang để cho người ta say mê không thôi.

Hoa Lân nhẹ nhàng đi tại hoa gian trên đường nhỏ, nửa năm này khổ luyện kình công, cho tới hôm nay rốt cục có tiểu thành. Cho đến ngày nay, hắn cuối cùng có thể một mình vượt qua Bích Vân đỉnh. Nghĩ đến đêm nay lại muốn bên trên "Bích Vân đỉnh" học kiếm, hắn liền cảm thấy dị thường hưng phấn. Mặc dù Thượng Quan Linh đối với mình càng ngày càng lãnh đạm, nhưng Hoa Lân lại biết rõ, chính mình cùng nàng ở giữa càng ngày càng có một loại ẩn ý cảm giác. Mỗi một lần bên trên Bích Vân đỉnh, đều giống như một lần hẹn hò.

Trong lúc bất tri bất giác, hắn vòng qua một rừng cây, thuận Bích Thủy Hồ thạch bờ, hướng về phương xa "Bích Vân đỉnh" đi đến.

Đột nhiên, hắn phát hiện một cái thân ảnh nhỏ yếu đang cô độc ngồi ở bên hồ, nhằm chán nhạt lên phiến cục đá, tức giận ném vào trong hồ. Hoa Lân biết người tiểu sư đệ này thuộc về Ân Quang Kiếm môn hạ, mặc dù chưa từng thâm giao, nhưng biết vị sư đệ này cũng là luôn luôn trầm mặc ít nói, thường xuyên nhận đồng môn khi dễ. Hoa Lân nhìn hắn bóng lưng, lại sinh ra đồng bệnh tương liên cảm giác. Bỗng nhiên tỉnh ngộ, nguyên lai mình thật rất cô độc. . .

Hoa Lân khoan thai đi đem đi qua, chậm rãi tại bên cạnh hắn ngồi xuống, cũng nhặt lên một khối đá ném vào trong hồ.

Thiếu niên kia quay đầu liếc hắn một cái, lạnh lùng nói: "Hoa sư huynh sao có rảnh đến bên hồ chơi đùa? Có phải hay không muốn nhìn chuyện cười của ta?"

Hoa Lân quay đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện trên người hắn y phục phá mấy chỗ, trên mặt còn có một đoàn ứ sưng, thế là cười nói: "Ta nói ngươi sinh cái gì ngọt ngọt đây, nguyên lai cùng người khác đánh nhau!"

Thiếu niên kia bỗng nhiên một cái đứng lên, trợn mắt nhìn hắn chằm chằm, lòng tự trọng phảng phất bị thương tổn.

Hoa Lân không nghĩ tới người sư đệ này tính tình như thế lớn. Lắc đầu, tiêu sái kẹp lên phiến cục đá, cổ tay chuyển một cái, cục đá kia "Thu thu thu" dán mặt hồ nhảy ra mười cái thủy phiêu. Thiên đêm dần tối, cũng không biết đến tới cùng nhẹ nhàng bao xa. . .

Hoa Lân lẩm bẩm nói: "Đánh thua cũng không có gì lớn! Nhất thời mới hận cố nhiên phiền muộn, nhưng ngày sau có thể hay không ngẩng đầu làm người, cái này mới là trọng yếu nhất!"

Thiếu niên kia rõ ràng không thích nghe người nói dạy, lạnh lùng nói: "Nói đúng êm tai, có loại chúng ta tới độ sức một trận."

Thiếu niên kia toàn thân phát ra lăm lăm sát khí, giống như cùng hắn có cừu hận bất cộng đại thiên. Hoa Lân âm thầm kỳ quái, thân nhiên nói: "Sát khí lộ ra ngoài, người tất cả cảnh chi. Chỉ sợ ngươi là ai cùng giết không được. . ."

Thiếu niên kia sững sờ, tiếp tục khiêu chiến nói: "Có gan ngươi liền đứng lên, ta lại muốn để ngươi xem một chút cái gì là sát khí!"

Hoa Lân ngẩng đầu nhìn hắn một cái, thần nhiên nói: "Ngươi thật coi là đánh thắng được ta sao?"

Thiếu niên kia khinh miệt nói ra: "Ta nếu là liền ngươi cũng đánh không lại, ta liền đập đầu chết ở chỗ này!"

Cái này cũng khó trách. Hoa Lân tại trong mắt mọi người, cái kia là cực kỳ mù bào một cái. Mà thiếu niên này từ khi đi tới Thiên Sơn về sau, mặc dù không chiếm được sự tôn yêu mến, nhưng cũng thượng vàng hạ cám học lên vô số chiêu thức. Tại hắn nghĩ đến, võ công của mình tại cùng trong môn phái hắn là thuộc về bên trong đạt tiêu chuẩn!

Hoa Lân lại lờ đi hắn, y nguyên nhàn nhạt hỏi: "Ngươi là có hay không trước kia gặp biến cố gì? Nếu không sao có như thế sâu nặng sát khí?"

Thiếu niên kia tâm thần như bị ngưng đọng, nghĩ thầm hắn là làm sao mà biết được? Lúc này gặp Hoa Lân không chịu, chính mình lại không tốt mạo muội xuất thủ, thế là cười lạnh nói: "Ta nhìn ngươi liền biết vô ích, lại trên mặt đất, là sợ ta đánh ngươi đi?"

Hoa Lân lắc đầu nói: "Nếu như ta ngồi ở chỗ này cũng có thể đánh bại ngươi, ngươi có thể hay không đem trước kia tao ngộ nói cho ta nghe một chút?"

Thiếu niên kia trầm mặc. . .

Cái này Thiên Sơn kiếm phái ngọa hổ tàng long, ai dám cam đoan Hoa Lân không phải là tuyệt đỉnh cao thủ? Thế là, hắn từ đầu đến chân đem Hoa Lân quan sát một lần. Lúc này lại đột nhiên phát hiện, Hoa Lân mặc dù nhân nhả chơi lấy cục đá trong tay, nhưng đầu ngón tay thoáng chút run rẩy. Cảm thấy mừng thầm, cười lạnh nói: "Tốt! . . . Nếu như ngươi bại, lại nên như thế nào?"

Hoa Lân âm thầm buồn cười, biết hắn trúng kế. Liền hỏi: "Vậy ngươi nói làm sao bây giờ a?"

Thiếu niên thốt ra: "Ngươi thua, liền lập tức cho ta đập đầu ba cái! . . . Hà? Các loại, không bằng thế này. Về sau nhìn thấy ta lúc, nhất định phải kêu ta đại ca! Thắng đến ngươi có thể đánh bại ta mới thôi!"

Hoa Lân con mắt vẩy một cái, đánh cược này có ý tứ! Đồng thời phát hiện tâm địa của hắn còn không tính quá xấu, đánh cược này lại mang theo mãnh liệt bản thân thúc giục cố gắng. Thế là ra vẻ do dự nói: "Cái này. . . Cái này thật muốn đánh không?"

Thiếu niên dùng sức chút đầu nói: "Không sai, hiện tại liền bắt đầu. Không cho phép đùa nghịch. . ."

Hoa Lân trong tay cục đá sớm đã bắn ra, giữa không trung lại chia làm hai mảnh, phiến điểm tại thiếu niên Ngọc Đường huyết, phiến điểm lại điểm vào xây bên trong trên huyết, thủ pháp chính xác xuất quỷ nhập thần.

Thiếu niên kia liền thời gian phản ứng đều không có, lập tức toàn thân không thể động đậy. . .

. . .

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thất ước thành tổn thương

. . .

Hoa Lân khoan thai mang lên trên đất phiến Thạch Đầu, cõ tay chuyển một cái, cục đá kia lại "Thu thu thu" dán mặt hồ nảy ra mười cái thủy phiêu. Lúc này mới cười nói: "Ta cảm thấy ngươi tâm địa rất tốt, có thể hay không kết giao bằng hữu đây?" Vừa mới dứt lời, phải gơ tay lên, vài miếng hòn đá nhỏ lại giải khai thiếu niên huyết đạo.

Thiếu niên kia vạn phần hoảng sợ! Cái này thủ pháp điểm huyết đã thuộc về thượng đẳng võ công, không có trong vòng năm năm công cơ sở, căn bản làm không được. Huống chi là ám khí thủ pháp? Hắn ngây ngốc đứng thật lâu, nửa ngày mới hỏi: "Ngươi luyện võ bao lâu?"

Hoa Lân cười khổ nói: "Ta theo sáu tuổi bắt đầu luyện công, đương nhiên đó cũng không phải bản ý của ta! Ai. . . Nói đến chân chính luyện công, có lẽ còn là gần mấy tháng sự tình! Đúng, ngươi như thế nào ngược lại hỏi ta tới? Lúc này ngươi nên nói nói ngươi tao ngộ a?"

Thiếu niên kia do dự thật lâu, rốt cục chậm rãi tại Hoa Lân bên cạnh ngồi xuống. Thần sắc buồn bã, một năm một mười nói về bi thảm chuyện cũ. . .

Nguyên lai, hần bản danh Trương Thiên Hoa, nhà ở Đại Danh phủ nội thành. Chẳng biết tại sao, nguyên bản giàu có ảm áp gia đình, lại trong vòng một đêm đốt vì đất khô cằn. Trừ hần ra, trong nhà không một người còn sống, liền liền cừ nhân là ai cũng không biết. Nói đến đây, con mắt đã là chứa đầy nước mắt.

Không nghĩ tới, Hoa Lân con mắt cũng đỏ lên. Hần ở nhà làm đã quen thiếu gia, cái nào sẽ nghĩ tới nhân gian còn có bi thảm như vậy người ta? Lau lau nước mắt, nức nở nói: "Không có việc gì! Về sau ta chính là đại ca ngươi, có chuyện gì ta tới giúp ngươi khiêng, hôm nay ngươi cùng ai đánh nhau?"

Kỳ thật, Hoa Lân rất không thích ứng cùng người ở chung. Ở nhà vốn là làm đã quen chủ tử, nói chuyện không khỏi có chút trực tiếp. Bất quá, thái độ của hần phi thường thành khẩn. Trương Văn hoa chỉ cảm thấy gấp tri tâm người, lập tức coi Hoa Lân là thành thân nhân của mình, thế là nức nở nói: "Đại. . . đại ca!"

Hoa Lân sững sờ, đành phải an ủi hần nửa ngày, hai người lại nói chuyện với nhau nửa đêm, Hoa Lân thế mới biết, cùng Trương Thiên Hoa động thủ là Hạng Tiêu Văn. Thế là Hoa Lân lòng đầy căm phẫn nói: "Ai dám khi dễ chúng ta Thiên Sơn song hoa, ta nhất định sẽ làm cho bọn hần không có quả ngon để ăn! Bất quá, hôm nay việc này ngươi cũng không đứng, vì cái nương môn đánh nhau một trận thật đúng là uất ức. Cái này Hạng Tiêu Văn lại từng đã giúp việc khó khăn của ta, ngược lại cũng không tốt trực tiếp đi đánh cho hần một trận, tin về sau hội (sẽ) có cơ hội trừng trị hần!"

Trương Thiên Hoa cũng biết báo thù khó khăn, thế là nói ra: "Ai. . . Được rồi, báo không báo thù cũng không sao cả. Chỉ là có chút phiền muộn, hôm nay chỉ nói Diệp Thanh vài câu nói xấu mà thôi, nghĩ không ra liền tai họa bất ngờ, coi như là một lần giáo huấn a."

Hoa Lân cười nói: "Nếu như hôm nay không có gặp ngươi, nghe được ngươi Diệp Thanh nói xấu, ta nhất định cũng phải sơ sơ ngươi!"

Trương Thiên Hoa về mặt đau khổ nói: "Không phải đâu, ngươi cũng ưa thích Diệp Thanh?"

Hoa Lân âm thầm nghĩ tới: Muốn hay không nói với hần Diệp Thanh chính là nha hoàn của mình đây? Tại Thiên Sơn thời gian hai năm, mọi người thậm chí vẫn không biết chính mình cùng nàng quan hệ, suy nghĩ một chút đều cảm thấy buồn cười. Không chỉ có như thế, nhiều sư huynh cùng sư đệ vì nàng còn náo ra từng các loại mâu thuẫn, như thế xem ra, chuyện này còn tiếp tục giữ bí mật cho thỏa đáng, nếu không chính mình tại Thiên Sơn kiếm phái thời gian liền càng thêm khó qua, nghĩ tới đây, thế là hàm hàm hồ hồ nói: "Ừm, xem như thế đi! Mà lại không riêng gì ưa thích đơn giản như vậy."

"A?" Trương Thiên Hoa buồn bực nói: "Cái kia tốt thôi, ta về sau sẽ chú ý."

Hai vị thiếu niên cô độc càng qua trò chuyện càng qua ăn ý, phát hiện liền tính cách đều giống nhau y hệt, phảng phất có chuyện nói không hết đề. . .

Ánh trăng lặn về tây, Hoa Lân lại đột nhiên chần động, rốt cục muốn lên mình còn có một cái hẹn hò. Nhìn sắc trời một chút, hiện tại cũng nhanh đến lúc nửa đêm. Trong lòng nghĩ đến: Nếu như bây giờ bỏ lên trên Bích Vân đỉnh, chỉ sợ quá muộn điểm a? Không nói trước Thượng Quan Linh có thể hay không dạy mình kiếm pháp, bây giờ nàng chỉ sợ sớm đã ngồi xuống nhập định, lại đi quấy rầy, giống như có chút không ổn. Huống chi, chính mình cùng Thượng Quan Linh ở giữa, chỉ là thừa nhận làm "Phùng Tam" truyền nghề, cũng chưa có xác định thời gian cụ thể! Thế là dứt khoát an tâm, dự định cùng Trương Thiên Hoa trò chuyện cái suốt đêm. . .

Nói chuyện một đêm, Hoa Lân dành thời gian lại chỉ điểm Trương Thiên Hoa một chút võ học thường thức, muốn hần trước luyện tập nội công, bởi vì đây mới là người tu hành cơ sở.

Hoa Lân chỉ lo giao bằng hữu của mình, lại quên một cái chuyện rất trọng yếu: Mấy tháng nay, Thượng Quan Linh chưa từng có thất ước từng. Bởi vì bằng Hoa Lân khi đó khinh công, căn bản hạ không được Bích Vân phong. Cho nên, Thượng Quan Linh đợi chừng hần một buổi tối. . .

Phong đông bắt đầu nôn phí công, người trong sơn cốc dấu vết dần dần nhiều.

Chỉ gặp trên mặt hồ đột nhiên bay tới một đóa mây trắng, Trương Thiên Hoa hoảng sợ nói: "Đại ca mau nhìn, là Tiểu sư thúc!"

Thượng Quan Linh tựa như tiên nữ, dán mặt hồ nhẹ nhàng bay tới, nàng cái kia thật dài váy sa trong gió có chút dập dờn, đơn giản đẹp tới cực điểm.

Hoa Lân lúc này mới muốn từ bản thân thất ước, liền vội vàng đứng lên nói: "Oa. . . Tiểu sư thúc thật rất đẹp đây!"

Hần biết rõ, bất kể là ai, chỉ cần nghe được có người tán thưởng mỹ mạo của mình, mặc dù mặt ngoài sẽ tức giận, nhưng bí mật nhất định sẽ cảm thấy phi thường vui sướng. Nhưng là không nghĩ tới, lần này sáo lộ của hần cũng không có lên đến bất cứ tác dụng gì.

Chỉ nghe "Hoa" một tiếng vang thật lớn, Thượng Quan Linh tay phải nhẹ nhàng vung lên, mặt hồ đột nhiên dâng lên một màn cao ba trượng tường nước, nhanh chóng hướng chính mình cắt tới. Hai bên nước hồ bị nàng làm cho hướng ra phía ngoài lăn lộn, toàn bộ mặt hồ giống như bị cắt thành hai nửa.

Cái kia tường nước ở trước mặt chụp xuống, bay thẳng xa xa Hoa Lân, hần thanh thế như thế hùng vĩ, thẳng đem luyện công buổi sáng Thiên Sơn đệ tử giặt này mình, nhao nhao ở phía xa quan sát.

Trương Thiên Hoa sớm bị dọa đến trợn mắt hốc mồm, lôi kéo Hoa Lân ống tay áo nói: "Đại ca tránh mau. . ."

Ai ngờ Hoa Lân lại cười khổ một tiếng, vận công đứng ngay tại chỗ, mặc cho cái kia tường nước vào đầu chụp xuống. Thượng Quan Linh giặt mình, hung hăng trừng mắt liếc hần một cái, khoan thai hướng phía đông "Thủy Nguyệt tiên" lướt tới.

"Ba" một tiếng, bọt nước văng khắp nơi, đầy trời giọt nước tại nắng sớm bên trong huyền lệ chói mắt. Hoa Lân lại nôn một ngum lớn máu tươi, nhiễm đến "Thiên" đều đỏ. Trương Thiên Hoa cuống quýt đỡ lấy thân thể của hắn, khó hiểu nói: "Đại ca vì sao không tránh?"

Hoa Lân sầm sẫm nói: "Ngươi. . . Ngươi không hiểu! Nếu như ta né, đời này liền rút cuộc học không được kiếm pháp của nàng."

Trương Thiên Hoa kinh ngạc nói: "Kiếm pháp của nàng?"

Hoa Lân còn có thể nói cái gì? Lúc này đã là mặt như giấy trắng, thân thể lao đảo muốn ngã toàn bộ nhờ Trương Thiên Hoa vịn mới có thể đứng ổn.

Xa xa sư huynh lập tức nghị luận âm ỉ: Hoa Lân tiểu tử này thật sự là ngớ ngẩn, dám tại Tiểu sư thúc trước mặt miệng lưỡi trơn tru? Chẳng lẽ không biết Tuyệt Trần Kiếm hàm ý không?

Trương Thiên Hoa thật vất vả vịn Hoa Lân về tới "Thạch Hiên Cư", Hoa Lân lại há miệng lại phun ra một ngum tụ huyết, Trương Thiên Hoa gấp hắt hắt nửa thỏ huyết, lập tức dọa đến mặt mũi trắng bệch, lớn tiếng lấy: "Sư bá, sư bá nhanh tới cứu người, Hoa sư huynh bị thương!"

Qua thật lâu, trong hầm rượu rốt cục đi tới một cái mắt say lơ lơ mờ ảo đầu, hắn thăm dò Hoa Lân mạch đập nói: "Ngươi cho rằng ta đồ đệ dễ dàng chết như vậy nha? Ai đem hắn đánh thành như vậy?"

Trương Thiên Hoa lắp bắp nói: "Là. . . là. . . Tiểu sư thúc!"

Kiều Truy Phong khó hiểu nói: "Nàng vì sao xuất thủ đã thương người đây?"

Trương Thiên Hoa đành phải dứt quãng đem quá trình nói một lần.

Kiều Truy Phong nghe một mực lắc đầu nói: "Không diệu không diệu, phi thường không ổn!"

Hoa Lân bị thương sự tình tựa như như gió truyền khắp toàn bộ Thiên Sơn, có người cười trên nỗi đau của người khác, có người âm thầm than thương. Càng nhiều người thì theo trong lòng bắt đầu chán ghét Hoa Lân, liên liền Thiên Sơn Cửu Kiếm cũng đối người sư đệ này không ôm bất luận cái gì kỳ vọng, Thiên Sơn nếu là thêm ra mấy cái dạng này chấp khổ tử đệ, không đồ mắt cũng phải bị ngoại nhân chết cười.

Diệp Thanh nghe nói tin tức về sau, lập tức buông xuống tất cả bài tập, sớm đứng hầu tại trước giường, khóc nói: "Công tử ngươi không sao chứ? Ô ô ô!"

Hoa Lân mặc dù bị trọng thương, nhưng hắn lợi dụng Huyền Băng Quyết đem ứ huyết đều làm cho phun ra, cho nên cũng không có trở ngại. Hắn vịn vịn bởi vì tối hôm qua ngủ không ngon giấc, cho nên giờ phút này ngay tại nằm ngày o o, không nghĩ tới lại đem Diệp Thanh gấp đến độ bao quanh loạn chuyển, không dám chút nào rời đi nửa bước.

May mắn Trương Thiên Hoa đã đi về nghỉ, nếu không nhìn thấy Diệp Thanh vì hắn khóc rống linh thể, chắc chắn cả kinh trợn mắt hốc mồm.

Sau bữa cơm trưa, Diệp Thanh tại Kiêu Truy Phong khuyên bảo rốt cục bình tĩnh lại. Nàng ngồi tại Hoa Lân bên giường, lại là vì hắn lau mồ hôi, lại là bắt mạch cho hắn, một lát sau, nàng nhưng lại nhếch lên miệng nhỏ, đột nhiên hiện lên ngọt ngào, về phần nàng tại tức cái gì, dù ai cũng không cách nào biết được.

Kiều Truy Phong gấp nơi này không còn chính mình chuyện gì, thế là lặng lẽ lui đi ra ngoài. Tại toàn bộ Thiên Sơn kiếm phái, cũng chỉ có hắn biết Hoa Lân cùng Diệp Thanh quan hệ.

Nửa ngày, Diệp Thanh rút ra chính mình tấm lụa, nhẹ nhàng thay hắn lau đi bên miệng nước bọt, nhẹ giọng sáng giọng: "Ngươi nha, vẫn là cùng khi còn bé đồng dạng, hi hi!" Nhìn xem Hoa Lân thụy thái, Diệp Thanh con ngươi lập tức trở nên vô cùng dịu dàng, loại cảm giác này, thật giống như chính mình lại về tới Hoa công phủ đồng dạng.

Chẳng biết lúc nào, bên ngoài viện đột nhiên truyền tới một mềm mại thanh âm nói: "Kiều sư bá có ở nhà không?"

Diệp Thanh lập tức giật mình tỉnh lại, chẳng lẽ công tử ở bên ngoài còn có cái khác nhân tình? Thế là đột nhiên mở cửa phòng ra. . .

...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Giường bệnh đưa tình

...

Bên ngoài người kia sững sờ, đúng là Dương Phong Linh tới.

Chỉ gặp Dương Phong Linh trong tay giờ một cái bình sứ, nhút nhát hỏi: "Sư tôn gọi ta đem cái này được hoàn đưa cho Hoa sư huynh phục dụng, sư tỷ có thể hay không giúp ta chuyển giao một chút không?"

Dương Phong Linh đúng là Thượng Quan Linh quan môn đệ tử, cho nên Diệp Thanh có chút mất hứng nói: "Đồ đạc của các người chính người đi đút, ta cũng mặc kệ!"

Dương Phong Linh sững sờ, lập tức đổi thành một bộ nhỉnh nọt về mặt, cầu khẩn nói: "Diệp tỷ tỷ, mời giúp một chút mà!"

Ai ngờ Diệp Thanh vung tay liền đi, xa xa nói: "Hừ, ta trở về, chính người nhìn xem xử lý!"

Dương Phong Linh gặp Diệp Thanh nháy mắt không thấy bóng dáng, thế là lẻ loi trợ trợ tại Hoa Lân ngoài phòng dựng lên thật lâu. Do dự nửa ngày, rốt cục đánh bạo đi vào Hoa Lân trong phòng.

Đi tới phòng ngủ, chỉ gặp Hoa Lân đang nghiêng người nằm ngáy o o, khóe miệng lại chảy ra lấy một tia nước bọt. Đầu giường bên trên để một khối tinh mỹ chiếc khăn tay, phía trên đã ướt đầm.

Dương Phong Linh cùng Diệp Thanh không giống. Nàng rất là sợ bẩn, phát ra phiền "Chắc chắc" tiếng nói: "Sư tôn cũng thật là, một cái Bích Vân đan cứ như vậy lãng phí, nếu là ta nha, tuyệt không cho thứ sắc lang này ăn!"

Nói tới nói lui, nhưng sư phó mệnh lệnh dù sao cũng phải nghe đi? Dương Phong Linh đành phải phù chính Hoa Lân đầu lâu, nâng cái cằm của hắn, đem 'Bích Vân đan' nhét đi vào. Miệng bên trong còn khẽ nói: "Lần sau người lại đối với sư phụ ta bất kính, ta liền để người trở thành thái giám!" Nói xong, nàng mặt mình lại đỏ lên. . .

Hoa Lân bị người hành hạ nửa ngày, lúc này rốt cục chậm rãi tỉnh lại, hắn đột nhiên bắt lấy Dương Phong Linh cánh tay nói: "Thơm quá, ta còn muốn!"

Cái này Bích Vân đan mùi thơm để hắn dư vị vô tận, trong lúc mơ mơ màng màng, còn cho là mình nằm tại "Hoa công phủ" đây.

Dương Phong Linh lập tức dọa đến mặt mũi trắng bệch, hét to: "A, không muốn. . . Mau buông ra người ta."

...

Lại nói Thiên Sơn trên bãi tập.

Sư huynh, sư muội y nguyên dùng tâm luyện tập các loại kiếm chiêu. Có người luyện được một mối, vậy tại một chỗ trò chuyện lên các loại chuyện hay việc lạ.

Một tên gọi là Liễu Tùng Minh đệ tử lớn tiếng cười nói: "Hoa Lân tiểu tử kia thật là sống nên, nghe nói sáng nay nôn sơ sơ ba cân huyết, lúc này chỉ sợ ít nhất phải nằm cái thời gian nửa năm!"

Một cái cao gầy, tướng mạo có chút hung ác nham hiểm sư đệ cũng cười nói: "Gia hỏa này thích nhất đối sư muội vung tay múa chân, hoàn toàn là lưu manh hành vi. Nếu như không phải là bởi vì hắn không biết võ công, ta đã sớm muốn đánh hắn một trận!"

Lập tức có người đồng ý nói: "Triệu Vị Minh nói đúng, hắn lại còn dám đối với Tiểu sư thúc chỉ trỏ, nằm hơn nửa năm đã là nhẹ nhất trừng phạt."

Lúc này, một người dáng dấp có chút linh động, tên là Đỗ Thiên sư đệ nói tiếp: "Đầu năm nay quái sự một đại giỏ, người nói Hoa Lân tiểu tử kia làm người ta ghét đi, lại vẫn cứ khiến cho Diệp sư muội yêu thích! Ai. . . Thế đạo thật sự là thay đổi!"

Liễu Tùng Minh giọng Thiên Sinh liền tương đối lớn, lớn tiếng nói: "Không có chứng cứ tốt nhất đừng nói Diệp Thanh nói xấu, cẩn thận đoàn người cùng một chỗ thiên người!"

Diệp Thanh tại Tam đại đệ tử bên trong lực ảnh hưởng cái kia là không như bình thường. Rất nhiều cái sư đệ đều lại gần chỉ trích Đỗ Thiên ngôn luận. Ở một bên nghỉ ngơi Hạng Tiêu Vân, đột nhiên nghe được có người nghị luận Diệp Thanh, thế là cũng vĩnh tai trộm nghe.

Chỉ nghe Đỗ Thiên cả giận: "Nói các người lại không tin. Nói thật cho các người biết đi, sáng nay ta đã nhìn thấy Diệp Thanh đi thăm viếng Hoa Lân tiểu tử kia, mà lại đến bây giờ còn không có đi ra!"

Đám người cả kinh nói: "Không thể nào?"

Hạng Tiêu Vân lại trong lòng căng thẳng, nghe nói Diệp Thanh đi Hoa Lân trụ sở cho tới trưa đều không có đi ra, hắn đương nhiên đứng ngồi không yên. Thế là vội vàng kêu hai tên sư đệ, lấy thăm viếng người bị thương lấy cớ, vội vàng hướng về Hoa Lân "Thạch Hiên Cư" đi tới. Xa xa, chỉ nghe thấy Hoa Lân trong phòng truyền đến nữ tử tiếng kêu sợ hãi. . .

"Không muốn. . . Mau buông ra người ta."

Hạng Tiều Vân không hổ là chưởng môn chi tử, đối với bên người hai vị sư đệ quát: "Các người ở chỗ này chờ, ta vào xem!" Thân pháp của hắn quá nhanh, câu nói này cũng có một nửa là theo trong viện truyền đến.

Hai cái sư đệ mạnh mẽ định ngay tại chỗ, nhìn nhau một chút, âm thầm tán dương: "Không hổ là chưởng môn công tử, ở loại tình huống này, lại ngay cả thanh Thanh cô nương danh dự đều cân nhắc đến."

...

Lúc này, Hoa Lân đang nắm lấy Dương Phong Linh thon thon tay ngọc, chết cũng không chịu buông ra. Hết lần này tới lần khác lúc này, Dương Phong Linh cũng không dám dùng sức hất ra hắn, vạn không cẩn thận đem cái này trọng thương sắc lang ngã chết, vậy coi như nhảy vào Hoàng Hà cũng nói không rõ.

Hạng Tiều Vân hoàn toàn đuối tới, nhìn cũng chưa từng nhìn, hung hăng một cước liền Triều Hoa lân cánh tay đá tới. . .

Cũng may Hoa Lân đã hoàn toàn thanh tỉnh, tranh thủ thời gian rút về ma trảo của mình. Bằng không, cái móng vuốt này liền bị người phé đi.

Tất cả mọi người là sững sờ, tràng diện này quá nằm ngoài dự tính. Thế là, ba người người nhìn ta, ta nhìn người, nửa ngày đều không một người nói chuyện.

Cuối cùng, vẫn là Hoa Lân trước lấy lại tinh thần, liếm môi một cái, trở về chỗ Bích Vân đan yếu ớt điểm hương. Lắm bả nói: "Thật là thơm a!"

Dương Phong Linh mặt bá một cái đỏ cả, kiều hét lên: "Người. . . Người không nên nói lung tung có được hay không?"

"Vốn là rất thơm mà!"

"A?" Hạng Tiều Vân đột nhiên cảm thấy, Dương Phong Linh đáng yêu như vậy hoa tươi hủy ở Hoa Lân trong tay thật sự là thật là đáng tiếc! Nhưng cũng còn tốt, không phải là Diệp Thanh hủy trong tay hắn, thế là cười hắc hắc nói: "Các người ngược lại phối hợp rất khá, ta một cước đá tới, các người lập tức liền tách ra." Kỳ thật, Hạng Tiều Vân cũng đang âm thầm đồ mò hỏi. Vừa mới cặp chân kia nếu là thật đá trúng, cái kia chỉ sợ. . .

Dương Phong Linh mặt đỏ đến tựa như mùa thu quả táo, liễu mạng đậm chân nói: "Không. . . Không phải như thế! Ta chỉ là cho hắn cho ăn một viên thuốc mà thôi mà! Không có gì!"

Hai nam nhân đều dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn xem nàng. Hoa Lân cảm thấy nàng đầy đáng yêu, mà Hạng Tiều Vân gia hỏa này lại tràn đầy vẻ hoài nghi.

Dương Phong Linh vành mắt đỏ lên, vừa khóc bên cạnh mắng: "Chết Hoa Lân, thôi Hoa Lân! . . . Ta hận người! Ô ô ô. . ." Nhún chân liền chạy vội ra ngoài.

Hạng Tiều Vân cảm thấy không ổn, lớn tiếng kêu lên: "Uy! Bên ngoài còn có hai cái. . ." Hắn đang muốn nói bên ngoài còn có hai vị sư đệ đây, nhưng Dương Phong Linh đã khóc chạy ra ngoài. . .

Hoa Lân trong lòng rất cảm giác khó chịu! Hạng Tiều Vân một cước kia thật quá mãnh liệt, thật không biết hắn là vì cái gì tới nơi này. Chẳng lẽ liền vì đá một cước này?

Hai người lập tức có chút xấu hổ, Hạng Tiều Vân giả bộ quan hoài nói: "Sư đệ thương thế được chứ?"

Hoa Lân: "Không có vấn đề gì, ngày mai là có thể đi lên. Thật cảm tạ sư huynh quan tâm!"

Hạng Tiều Vân có chút kì quái, không phải nói ít nhất phải nằm nửa năm không? Làm sao lại có thể đi lên? Lập tức đoán chi không thấu, thế là lưu lại hai viên thuốc, hòa nhả nói: ". . . Cái kia, vì huynh sẽ không quấy rầy người nghỉ ngơi, hảo hảo dưỡng thương!" Đang muốn rời khỏi, đột nhiên nhìn thấy đầu giường phiền tinh xảo tuyết trắng khăn tay, không khỏi chấn động toàn thân. Mím cười nói: "A? Dương Phong Linh chiếc khăn tay ngược lại rất xinh đẹp đây!" Nói xong đưa tay dò xét.

Hoa Lân lại đoạt trước một bước, dùng tay trái đè lại khăn tay. Lúc này mới phát hiện khăn tay sớm đã ướt đầm, cũng không biết là nước miếng của mình đâu vẫn là Diệp Thanh nước mắt. Cho nên người ngửi. Mẹ nó, là nước bọt!

Thế là liền tưởng đến Diệp Thanh đang ôn nhu cho mình lau lấy bên miệng, trong lòng một hồi cảm động. Nghĩ thầm nàng tương lai nhất định là vị tốt thê tử! Ngẩng đầu đã thấy Hạng Tiều Vân nghi hoặc nhìn chính mình, thế là cười nói: "Thật là kỳ quái a? . . . Ngày mai ta liền trả lại cho nàng!"

Hoa Lân chỉ nói trả lại cho "Nàng". Còn nàng là ai, liền để Hạng Tiều Vân chính mình đoán.

Hạng Tiều Vân dù sao cũng là chưởng môn chi tử, lập tức "Thoải mái" quay người đi ra ngoài. Giống như hắn tịnh không để ý. . .

Hoa Lân cúi đầu si ngốc nhìn xem khăn tay, trong đầu tất cả đều là chút lộn xộn ý nghĩ. Nhưng đột nhiên liền nghĩ tới tuyệt trần mỹ lệ Thượng Quan Linh. Thế là nuốt lưng một cái, lắm bả nói: "Nàng vậy mà lại để cho người đưa Bích Vân đan tới, xem ra đã bớt giận. Hắc hắc!"

Vừa dứt lời, đột nhiên một cái mềm mại thanh âm bay tới nói: "Ồ? Vậy ngươi chẳng phải là rất là đặc ý? Chỉ sợ vì nàng chết cũng cam tâm tình nguyện đi à nha?"

Diệp Thanh lại không biết từ nơi nào yếu ớt phiêu vào.

"A?" Hoa Lân lập tức giật mình.

Chỉ gặp Diệp Thanh đẩy cửa tiến đến, nhẹ nhàng tại bên giường ngồi xuống, yếu ớt khuyên nhủ: "Công tử, ngươi cũng không nên đùa với lửa tới, nếu như bị chương môn phát hiện, các ngươi coi như. . ."

Hoa Lân tranh thủ thời gian nói tránh đi: "Ngươi vừa mới tới qua?"

Diệp Thanh lờm hẩn một cái, theo trong tay hẩn rút về khăn tay, cười duyên nói: "Ngươi vẫn giống như trước kia, hi hi. . ."

...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Thiên Sơn trạch kiếm

...

Hoa Lân tay chân vụng về bò xuống giường, xấu xa cười nói: "Đến, đem khăn tay cho ta, ta sau khi tắm rửa lại ngươi."

Diệp Thanh đem bàn tay nhỏ bé giấu ở sau lưng, nhẹ nhàng đứng đưa thân thể mềm mại, hai con ngươi tràn đầy nhu nhu ý cười.

Hoa Lân gấp nàng nũng nịu bộ dáng mười phần đáng yêu, Tiêm Tiêm eo nhỏ tại trối buộc hạ trạng thái đáng yêu chân thành, nhịn không được đưa nàng ôm đi qua. Diệp Thanh ngọc thủ chống đỡ ở trước ngực, dịu dàng nói: "Không. . . Không muốn, sư bá sắp trở về rồi."

Hoa Lân nhắm mắt lại, tại nàng cái cổ trắng ngọc bên trên ngửi ngửi, chỉ cảm thấy một trận yếu ớt Lan Hương bay vào chóp mũi, mê say nói: "Thơm quá đây. . ."

Diệp Thanh then thùng tránh ra bên cạnh trán, chống ra thân thể của hẩn nói: "Nào có nàng hương a? Hừ!"

Hoa Lân hai tay vẫn vòng tại nàng trên eo nhỏ, cười hắc hắc nói: "Như thế nào luôn tìm ngươi không đến? Có phải hay không có người trong lòng, cho nên. . ."

Diệp Thanh vội la lên: "Thanh Thanh nào có nha? Sư tôn yêu cầu rất nghiêm, lại muốn luyện công lại muốn luyện kiếm, còn nói Thiên Sơn sau này trách nhiệm ngày tại trên người của chúng ta đây, thật sự là đáng ghét!"

Hoa Lân ma đảo chậm rãi bên trên dờn, đang muốn được một tác lại muốn tiến một thước, lại nghe bên ngoài viện lại truyền đến tiếng bước chân. Thanh Thanh lập tức tránh thoát ra ngoài, sẵn giọng: "Có người tới rồi! Đúng, ta lần này tới là muốn hỏi ngươi, mỗi năm một lần Thiên Sơn kiếm bình liên muốn bắt đầu, công tử muốn hay không báo danh a?"

Hoa Lân lắc đầu nói: "Ta mới không đi đây, những bảo bối kia có cái gì muốn?"

Diệp Thanh hơi có chút thất vọng, lẩm bầm nói: "Vậy ta cũng không đi."

Một lát, Nam Cung Vân cùng một vị tiểu sư muội đẩy cửa tiến đến, gặp Diệp Thanh cùng Hoa Lân đứng trong phòng, các nàng đều sững sờ một chút.

Nam Cung Vân nói: "Hoa sư đệ, Diệp sư muội đều tại a? Ta đang muốn tìm các ngươi đây? . . . Hoa sư đệ thương thế được chứ?"

Diệp Thanh cười trừ nói: "Xem ra công tử nhân duyên cũng không tệ lắm mà!"

Hoa Lân gãi gãi cái ót nói: "Phải không? Ta như thế nào không cảm thấy?"

Nam Cung Vân nghiêm nghị nói: "Diệp sư muội không nên hiểu lầm, ta chỉ là phụng sư mệnh mà đến." Trong lòng vẫn đang suy nghĩ, Hoa Lân cùng Diệp Thanh đến tột cùng là quan hệ như thế nào?

Diệp Thanh hỏi: "Là vì kiếm bình sự tình a?"

Nam Cung Vân gật đầu nói: "Cũng có thể nói như vậy. Ngày mai sư tôn đem có chuyện quan trọng tuyên bố, muốn mọi người buổi sáng giờ Tỵ, tại trên bãi tập tập hợp. Ngươi nhất định phải đến a! Hoa sư đệ, nếu như ngươi có thể hoạt động, tốt nhất cũng tới. . ."

Diệp Thanh ngoái nhìn nhìn Hoa Lân một chút, đang định nói chuyện, Hoa Lân cũng đã tiếp lời nói: "Ta thương thể chưa lành, thì không đi được!"

Nam Cung Vân yếu ớt thở dài: "Ai, thật sự là đáng tiếc. . ."

Hoa Lân cười nói: "Hiện tại đã không có gì đáng ngại, tạ tạ sư tỷ quan tâm!"

Nam Cung Vân gật đầu: "Vậy ngươi nghỉ ngơi nhiều mấy ngày, ta đi trước thông tri cái khác sư đệ. Không phải đều đi bế quan tu luyện, vậy thì phiền toái." Nói xong quay người đi ra ngoài cửa.

Nam Cung Vân mới vừa đi ra cửa sân, Diệp Thanh liền bĩu môi nói: "Thanh nhi cũng không đi!"

Hoa Lân thuận tay lại dựng vào eo nhỏ của nàng, ôn nhu nói: "Sư phụ ta lại mặc kệ ta, nhưng ngươi không giống. Ngươi thể nhưng là sư phó ngươi nhất bảo bối nhất đệ tử đâu, mà lại . . . Tại Thiên Sơn. . ." Hắn vừa nói, một bên chậm rãi bóc lên Diệp Thanh gương mặt, nhìn qua nàng cái kia kiều diễm ướt át môi đỏ, chậm rãi, từng chút từng chút tiếp cận.

Diệp Thanh chỉ là mở to con ngươi sáng ngời nhìn qua hắn, ánh mắt càng ngày càng ôn nhu. Rốt cục, chậm rãi, gương gương khép lại hai con ngươi, ngay tại Hoa Lân dính vào đôi môi trong nháy mắt đó, Diệp Thanh đột nhiên thanh tỉnh, "Y ninh" một tiếng, lại trốn ra hắn ma chướng.

Hoa Lân còn duy trì động tác kia, miệng bên trong còn lẩm bẩm nói: "Ai, ta thật sự là thất bại. Lại như vậy một chút. . ."

"Phốc" một tiếng yêu kiều cười, Diệp Thanh sáng giọng: "Ngươi thật là xấu, cũng không để ý tới ngươi nữa!" Nói xong mặt sớm đã đỏ bừng, quay người phiêu ra ngoài cửa, nháy mắt không thấy bóng dáng.

Gặp người ấy đi xa, Hoa Lân tà tà cười nói: "Hắc hắc, nhanh nhanh, lần sau nhất định có thể thành công."

Hắn bình tĩnh một hạ tâm tình, chậm rãi ngồi trở lại bên giường chữa thương. Phát hiện nội thương của mình quả nhiên gần như khỏi hẳn. Từ nhỏ đến lớn, hắn đã cảm thấy kỳ quái, chính mình bất luận nặng hơn nữa tổn thương đều có thể trong vòng mấy ngày khép lại. Miệng vết thương tiểu nhân, thậm chí liền vết thương đều không có lưu lại.

. . .

Sáng sớm ngày thứ hai, Hoa Lân vẫn ngồi ở trên giường ngồi xuống chữa thương. Hắn phát hiện, thuận hai mạch Nhâm Đốc vận công, tuyệt đối là một cái phi thường mỹ diệu sự tình. Cái kia thư sướng khoái cảm, để hắn không muốn ngừng, căn bản không giống một ít người nói như vậy khó chịu.

Luyện luyện, phương xa đột nhiên truyền đến chín tiếng vang dội tiếng chuông. Đây là Thiên Sơn triệu tập tân tiến đệ tử tin tức.

Hoa Lân không muốn đi, phản chính tự mình "Có tổn thương" mang theo, vừa vận trộm một cái lười!

Trong chớp mắt, Thiên Sơn thao trường tập hợp bảy mươi một vị thiếu niên. Tại tân tiến đệ tử bên trong, duy chỉ có thiếu đi Hoa Lân thân ảnh. "Mẫu Đan Kiếm" Lưu Tâm Linh gặp người đều đã đến đông đủ, thế là cất giọng nói: "Thiên Sơn kiếm phái thành lập hơn ngàn năm lâu, thanh danh vang vọng vô lâm. Thân là Thiên Sơn đệ tử, nếu như không có một thanh kiếm tốt, có thể nào tiểu ngạo giang hồ?"

Dưới đài đệ tử tất cả đều sững sờ, nhao nhao lộ ra vẻ mặt kích động. Chẳng lẽ nói sư môn có bảo kiếm gửi đi?

Quả nhiên, Mẫu Đan Kiếm lập tức xác nhận mọi người suy đoán, nói ra: "Các vị đến Thiên Sơn cũng gần một năm, hôm nay ta liền mở ra Tàng Kiếm Các, để mọi người chọn lựa mình thích bảo kiếm. Tất cả mọi người đi theo ta đi. . ."

Lưu Tâm Linh không hồ là chương môn phu nhân, nói chuyện tuyệt không dây dưa dài dòng, quay người liền mang theo đồng đạo đệ tử hướng mặt phía bắc "Cấm địa" đi đến.

Diệp Thanh phỏng đoán, công tử bây giờ còn chưa rời giường, loại chuyện tốt này có thể không thể bỏ qua. Thế là thoát ly đội ngũ, cấp tốc hướng Hoa Lân trụ sở lao đi. Nhưng nàng đột nhiên phát hiện, phía trước còn có một sư đệ Triều Hoa lân "Thạch Hiên Cư" phi nước đại, Diệp Thanh rất là vui mừng, xem ra công tử cũng không cô độc. . .

Thế là, Diệp Thanh cũng đi theo đến "Thạch Hiên Cư".

Chỉ gặp Trương Thiên Hoa đang cố gắng khuyên lơn Hoa Lân: "Đại ca, lúc này có thể có bảo kiếm có thể chọn lựa nha. Nếu như chọn đến một thanh tuyệt thế hảo kiếm, nói không chừng tương lai liền có thể thi triển Ngự Kiếm Thuật."

Nhưng Hoa Lân thực sự đối với bảo kiếm không có hứng thú, áy náy nói: "Được rồi, ta tại Bích Vân phong có một thanh Thanh Cương kiếm."

Diệp Thanh hợp thời phiêu vào, thanh tú động lòng người nói: "Người ta Trương sư đệ tận tình khuyên bảo tới khuyên người, người còn không biết xấu hổ lại trên giường không nổi? Chờ các sư huynh đều thanh hảo kiểm cướp đi, Trương sư đệ tay không mà quay về, đến lúc đó nhìn người như thế nào xứng đáng hân?"

Hoa Lân "A?" một tiếng, chợt tỉnh ngộ, nói liên tục: "Đúng đúng đúng, đi mau đi mau!" Nói xong, kéo lấy đang đang sững sờ Trương Thiên Hoa, liền mạng cửa trước bên ngoài chạy đi.

Trương Thiên Hoa hiện lên vẻ kinh sợ, nghĩ thầm Diệp Thanh sư muội sao hội (sẽ) xuất hiện ở đây? Nàng cùng Hoa đại ca đến tột cùng là quan hệ như thế nào? Tại hân nghi hoặc bên trong, ba người trải qua Bích Thủy Hồ, xuyên qua toàn bộ Thiên Sơn Cốc, hướng về Tàng Kiếm Các phương hướng đặt đi.

Cái này "Tàng Kiếm Các" ở vào Thiên Sơn kiếm phái nhất phương bắc, to lớn ban công dựa vào núi huyền không xây lên, đại bộ phận kiến trúc đều thâm tàng tại ngọn núi nội bộ. Bên trong càng có lối hơn tông phức tạp thông đạo, để cho người ta hoàn toàn không mò ra phương hướng. Ba mươi sáu tên "Huyền Kiếm Đường" cao thủ thay phiên đóng giữ lấy Tàng Kiếm Các, tương truyền bên trong thủ hộ lấy một cái tuyệt đại bí mật, nghe nói chỉ có tiến nhập Huyền Kiếm Đường mới có cơ hội biết được.

Hoa Lân, Diệp Thanh, Trương Thiên Hoa ba người chậm chạp mà đến, bò lên trên mấy trăm cấp bậc thang, tại một đầu thâm thúy 'Đường hầm' trước, bị hai tên tiên bối ngăn lại. Bên trái cái kia tiên bối có vẻ hơi tiên phong đạo cốt, vuốt ve râu dài nói: "Ba người các ngươi là đệ tử của ai? Tới nơi này làm gì?"

Diệp Thanh khom người nói: "Vãn bối Diệp Thanh cùng Hoa sư huynh, Trương sư đệ muốn hộ tống Lưu sư thúc đi vào lấy kiếm, đến chậm một bước, còn xin tiên bối thứ lỗi."

Trương Thiên Hoa lập tức ở một bên liên tục gật đầu, e sợ cho hai vị tiên bối không chịu phóng chính mình thông qua.

Bên phải cái kia tương đối hòa ái tiên bối cười nói: "Nguyễn sư huynh cũng không cần đùa giỡn người ta a, nhìn để người ta cấp bách?"

Nguyễn tiên bối cười ha ha nói: "Mời, mời. . . Ha ha ha!"

Ba người lúc này mới theo bên cạnh bọn họ đi qua, tiến nhập mười trượng sâu trong đường hầm. Hoa Lân cười nói: "Nhìn hân một phái tiên phong đạo cốt, không nghĩ tới đầu óc cũng rất nhiều."

Trương Thiên Hoa cũng gật đầu nói: "Đúng đấy, thật sự là người không thể xem bề ngoài, ha ha!"

Ba người mỉm cười đi vào một cái trống trải hang, lập tức bị trước mắt hùng vĩ cảnh sắc thật sâu chấn trụ. . .

. . .

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Tuyệt thế tàn kiếm

. . .

Bậc thang phía dưới là cái đủ để dung nạp mấy vạn người nhiều động rộng rãi, cao tới vài chục trượng nam đỉnh có vẻ hơi u ám. Tại mặt phía nam trên vách đá, còn đã thông nhiều hình tròn cửa sổ mái nhà, từng sợi tia sáng nghiêng nghiêng chiếu tại mặt đất, để cho người ta không thể không cảm thán nơi đây thật sự là xảo thuật thiên công. Mà trong động đang xen vào nhau tinh tế phân bố mười mấy cái nam thạch to lớn, phía trên đều cắm vô số thanh bảo kiếm. Dưới ánh mặt trời, mỗi lần chỉ bảo kiếm đều điệu ra chói mắt hàn quang.

Lúc này, mười mấy tên sư huynh đệ đang ở phía dưới "Đồi tới đồi lui", tìm kiếm lấy chính mình vừa ý mục tiêu. Rút kiếm người cũng rất ít, bởi vì nhìn thấy nhiều như vậy hoa mắt bảo kiếm, ai đều có chút không biết làm sao, thực sự khó mà chọn lựa.

Hoa Lân kinh ngạc nói: "Oa. . . Nhiều như vậy kiếm? Chúng ta phái Thiên Sơn thật sự là dồi dào a!"

'Mẫu Đan Kiếm' Lưu Tâm Linh gặp bọn họ rốt cục đến, thế là ôn nhu nói: "Các ngươi nhanh đi tuyển kiếm đi! Chỉ cho tuyển một cái, rút ra sẽ là của ngươi."

Hoa Lân hướng Diệp Thanh, Trương Thiên Hoa chép miệng, nói ra: "Mau đi đi! Nhiều như vậy bảo kiếm ta tùy ý chọn một cái là được rồi."

Mẫu Đan Kiếm âm thầm gật đầu: Hoa Lân cái này lời nói nói đến phi thường có đạo lý! Thiên Sơn kiếm phái góp nhặt mấy trăm năm danh kiếm, có thể bị các trưởng bối coi trọng bảo kiếm, đương nhiên danh bất hư truyền. Mà lần này tuyển kiếm còn ẩn giấu đi một mục đích khác: Cái này giống cao thủ so chiêu, bình tĩnh tinh táo mới có thể nhìn rõ mọi việc, chứ tham chó tảo mới là Thiên Sơn tương lai trụ cột! —— lần này biểu hiện tốt đệ tử, đem trực tiếp tuyển nhập "Huyền Kiếm Đường".

Hoa Lân, Diệp Thanh, Trương Thiên Hoa ba người đều đứng tại chỗ không nhúc nhích, bọn hắn mờ mờ ảo ảo thành một cái cùng tiền cùng lui đoàn thể. Mặc dù Trương Thiên Hoa có chút lo lắng, nhưng lão đại đều không có động thủ, chính mình lại làm sao có ý tứ xuống dưới đoạt kiếm?

Hoa Lân sớm liền phát hiện hần rục rịch, hướng hắn cười nói: "Ngươi còn không đi xuống?"

Trương Thiên Hoa cười hắc hắc một tiếng, lập tức lao xuống đi tùy đại lưu. . .

Kỳ thật, tại như thế phân loạn kiếm quang bên trong, có ba thanh bảo kiếm phi thường dễ thấy, nhưng không có người lựa chọn bọn chúng!

Hắn một, mới vừa vào cửa có một thanh gươm đến bỏ đi trường kiếm, trên chuôi kiếm vậy mà treo một tấm nói rõ bức, trong đó viết: "Rõ ràng thiếu ngắn chiều lòng son, tích tích máu đào tẩy oán Trần nhĩ!" Kiếm này chính là Thiên Sơn đòi thứ bảy cao thủ Vị Kính chi kiếm, đây là Thiên Sơn vĩnh viễn đau nhức, không thể nhỏ!

Nhìn đến đây, Hoa Lân thì thảo mắng: "Rách nát như vậy kiếm, lại không thể nhỏ, còn bày ở chỗ này làm gì?"

Tất cả mọi người vội vàng đoạt kiếm, Hoa Lân lại rất nhàn nhã, tựa như một tên du khách. Ung dung đi tới thanh thứ hai dán nói rõ bức kiếm trước. Chỉ thấy phía trên viết đến: Thiên Sơn đệ tử mười ba vô danh chi kiếm. Từng trăm mấy trăm người tại dưới kiếm, mặc dù xây kỳ công, nhưng vì thế không dung. Không thể nhỏ!

Lúc này Hoa Lân mắng càng vang lên: "Có làm hay không? Thanh kiếm này trong trời chói mắt, tuyệt đối là một cái lưỡi dao, nhưng lại không thể nhỏ, cái này lại bày tới làm gì?"

Thanh âm hắn quá lớn, lập tức đưa tới chung quanh sư huynh ánh mắt quái dị.

Còn có một thanh kiếm là nghiêng nghiêng cắm ở cao cao trên vách đá, tại đông đảo bảo kiếm bên trong, là thuộc nó nhất là cô độc! —— nhưng là, nó lại không có nói rõ bức!

Khi (lâm) Hoa Lân nhìn thấy nó thời điểm, tâm thần run lên, thật giống như. . . Thấy được chính mình!

Thanh kiếm này gươm đến tương đối nghiêm trọng, hai bên mũi nhọn mập mờ, tất cả đều là lỗ hồng. Cái này giống một cái hấp hối người, bất cứ lúc nào cũng sẽ đứt gãy, khó trách không ai muốn nó. Nhìn kỹ, Hoa Lân càng cảm thấy không hợp thói thường, kiếm này thân kiếm, có một đạo hết sức rõ ràng vết rách, chỉ sợ một rút ra, nó liền sẽ vỡ thành vài miếng. Hoa Lân tâm thần khẽ động, hết lần này tới lần khác liền thích nó. Không vì cái gì khác, chỉ vì nó cô độc.

Hoa Lân giẫm tại trên tảng đá, kiễng hai chân như thế nào cũng với không tới chuôi kiếm, thế là nhảy dựng lên, bắt lấy chuôi kiếm bỗng nhiên ra bên ngoài nhỏ. Nhưng chuôi kiếm này niên đại lâu lắm, thân kiếm lại không tròn nhẫn, lập tức lại không có rút ra. Cho nên, Hoa Lân cả người liền bị xâu ở bên trên.

Mẫu Đan Kiếm thấy thế, lắc đầu, thầm nghĩ đứa nhỏ này quả nhiên đặc biệt, cái gì kiếm không tốt tuyển, liền hết lần này tới lần khác tuyển cái kia thanh kiếm mẻ. Đang muốn đi qua giúp hắn một chút, ai ngờ Hoa Lân hung hăng đá một cái vách đá, tranh một tiếng rột cục rút ra bảo kiếm. Hắn một cái du đẹp lộn ngược ra sau, vững vàng rơi vào bàn đá. Tiêu sái thanh kiếm quét ngang, đầu ngón tay thương tiếc chạm rai vuốt ve lưỡi kiếm. Đột nhiên, hắn chỉ cảm thấy ngón tay đau xót, kiếm kia lưỡi đao tất cả đều là lỗ hồng, không cần thận liền vạch phá ngón tay của hắn. Ngay sau đó toàn thân phảng phất bị điện giật một cái, cách một tiếng, kiếm kia liền rơi trên mặt đất. Điều kỳ quái nhất chính là, kiếm kia vậy mà vỡ thành tứ đoạn.

Hoa Lân không để ý chính mình vết thương, cởi quần áo ra, đem cái kia vài miếng đoạn nhận bao lên, chán nản nói: "Danh kiếm nha danh kiếm, xem ra chúng ta vẫn là vô duyên."

Diệp Thanh, Trương Thiên Hoa nhao nhao tới an ủi. Trương Thiên Hoa càng là nghi ngờ nói: "Đại ca, thanh kiếm này có cái gì đặc biệt?"

Hoa Lân nhặt lên phiến đứt gãy lưỡi kiếm, nghiêm mặt nói: "Tịch Nhật, kiếm này nhất định danh chấn giang hồ. Ngươi nhìn, kiếm này lỗ hồng chồng chất, định là năm đó lực chiến vô số cao thủ, lại vẫn chưa bể gãy? Bởi vậy có thể thấy được, năm đó tay cầm kiếm này người, nhất định công lực cao tuyệt!"

Diệp Thanh mới không quan tâm cái gì bảo kiếm, ở trong mắt nàng, chỉ có công từ ngón tay quan trọng. Thế là đau lòng từ trong ngực rút ra một khối khăn tay, ôn nhu giúp hắn bó thuốc băng bó.

Lúc này, xa xa Hạng Tiêu Vân rột cục tận mắt thấy Diệp Thanh đối với Tiểu Lân nhu tình, âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải nghĩ trăm phương ngàn kế đánh bại Hoa Lân. . .

"Mẫu Đan Kiếm" cũng hướng bên này đi tới, thờ dài nói: "Chuôi kiếm này gọi là Hà Chiếu, là Thiên Sơn đòi thứ bảy cao thủ đoạn hồn hết thấy. Khi đó giang hồ đang đứng ở cực độ hỗn loạn thời kỳ, hắn cùng Vị Kính hai người, song song bị Thiên Sơn vô tội trục xuất sư môn. Hai người trải qua cừu từ

nhất sinh, lúc này mới giết trở lại Thiên Sơn. Chỉ tiếc mất hồn một ý nghĩ sai lầm. . . Ai, chuỗi kiếm này đã hủy, liền giao cho ta xử lý đi!"

Hoa Lân lại tỉ mỉ đem tàn kiếm gói kỹ, chán nản nói: "Không được, ta muốn đúc lại Hà Chiếu Kiếm." Nói xong, Hoa Lân nhắc theo cái kia bao phục, dứt khoát đi ra Tầng Kiếm Các, nghĩ thầm bằng vào Hoa phủ năng lực, muốn đúc lại một thanh bảo kiếm còn không dễ dàng?

Diệp Thanh cũng không tâm tình tuyển kiếm, dù sao khắp nơi đều là bảo kiếm, tiện tay rút ra một thanh kiếm liền đi theo ra ngoài.

Trương Thiên Hoa cảnh giới mặc dù kém một chút, nhưng đại ca đã đi ra, đành phải học Diệp Thanh đồng dạng, rút một thanh kiếm liền đi ra ngoài. Nhưng không nghĩ tới, cái này co lại, liền đem chính mình rút tiến vào "Huyền Kiếm Đường."

"Mẫu Đan Kiếm" âm thầm nhẹ gặt đầu, xem ra Hà sư đệ nhìn lầm Trương Thiên Hoa tên đệ tử này.

Diệp Thanh đuổi kịp Hoa Lân, mở miệng hỏi: "Công tử, người thật không muốn bảo kiếm?"

Hoa Lân dừng bước lại, đột nhiên nhớ tới Thượng Quan Linh dạy bảo, thế là mạnh mẽ chiếu dời ra ngoài nói: "Ta cho rằng vạn vật đều có thể làm kiếm, ứng với khi trong lòng không có kiếm, dĩ khí ngự kiếm. Ý phát thì kiếm phát, một cây côn gỗ nói không chừng cũng có thể làm kiếm làm, người cho là thế nào?"

Diệp Thanh ngạc nhiên!

Đuổi theo phía sau Trương Thiên Hoa đột nhiên ổn định ở tại chỗ, trong đầu phiến nghiêng trời lệch đất. Nhớ tới Hoa Lân đã từng nói, luyện võ nên trước luyện nội công, xem ra mục đích chính là ở đây. Mà Hoa Lân đối với kiếm nhận biết, lại vô cùng huyền ảo, để Trương Thiên Hoa phảng phất minh bạch thứ gì. Thế là ngây ngốc đứng tại chỗ. Chờ hân thanh tỉnh lúc, lại phát hiện Hoa Lân cùng Diệp Thanh sớm không thấy bóng dáng, Trương Thiên Hoa đột nhiên nhẹ gặt đầu, dùng không gì sánh được thanh âm kiên định nói: "Bất kể hân là cái gì kiếm pháp không kiếm pháp, từ hôm nay trở đi, ta mỗi ngày luyện hân trong vòng tám canh giờ công."

Nơi xa một tên quét rác lão giả nghe nói lời ấy, đột nhiên dựng cây chổi, trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng, nguyên bản mờ nhạt con mắt hiện lên phiến tinh quang, phảng phất cũng làm một cái quyết định gì?

...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Dạ Thất Hà Chiếu

...

Diệp Thanh bồi tiếp Hoa Lân, cùng nhau trở về "Thạch Hiên Cư", trên đường trải qua phiến rực rỡ vườn hoa.

Đây là phiến biển hoa. Hồng, lam, Tử. . . Các loại đoá hoa đón gió phấp phới, kéo dài mấy chục trượng phạm vi, lại có không nhìn thấy bờ cảm giác.

Mọi người đều biết khối này vườn hoa là La sư thúc yêu nhất, bình thường đệ tử đều tùy tiện không dám mặc cang qua. Nhưng mà, đây chính là Hoa Lân mục đích của chuyến này. Hắn đột nhiên đem bao phục hướng trên mặt đất vừa để xuống, nhẹ nhàng dựa vào Diệp Thanh eo nhỏ nhắn, tay phải lấy xuống một đoá hoa hồng, vịn đang thân thể mềm mại của nàng, đem cái kia đoá hoa hồng ôn nhu cắm ở nàng tóc mai bên trên, ôn nhu nói: "Thanh Thanh. . ."

Diệp Thanh quả nhiên nhẹ nhàng "Ừm?" một tiếng, mở to sáng tỏ hai con ngươi, nhu nhu mà nhìn xem hắn.

Hoa Lân lập tức có điểm ý loạn tình mê, tối hôm qua lưng tốt ca ngợi chi từ, bây giờ lại cũng không nói ra được. Bởi vì, hắn luôn cảm thấy quá mức khuôn sáo cũ.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau thật lâu. Hoa Lân rốt cục khai thác chủ động, nhìn chăm chú Diệp Thanh con ngươi. Thân thể chậm rãi, cơ hồ lấy không phát hiện được tốc độ, chậm rãi tới gần. Miệng bên trong lâm lâm nói: "Nhận biết người, là ta. . . Đồi này. . . Lớn nhất. . . Hạnh phúc. . ."

Diệp Thanh một hồi cảm động, mấy năm qua áp, trĩu trĩu đồng loạt tụ chạy lên não. Trong con ngươi càng trở nên phiến mê mang, thế là chậm rãi nhắm lại hai con ngươi. Nàng cái kia lông mi thật dài có chút rung động, bộ dáng kia đúng là khả ái như thế. Hoa Lân hấp thu lần trước giáo huấn, nắm ở hô hấp, chậm rãi, rốt cục chạm đến nàng cái kia non mềm môi đỏ. Một tia hương thơm truyền đến, cái kia ấm áp thấm ngọt cảm giác làm cho người say

mê.

Diệp Thanh thân thể mềm mại từng đợt run rẩy, vô lực nhào vào trong ngực hắn. . .

Tiểu Lâm ôm thân thể mềm mại của nàng, hôn môi của nàng, đang muốn tiến một bước xâm phạm. Ai ngờ một câu hừ lạnh, tựa như sấm sét giữa trời quang dạng tại sau lưng vang lên. "Hừ!"

Hai người cấp tốc tách ra, Diệp Thanh hai gò má lập tức bay lên phớt đỏ bừng, trong con ngươi càng là phớt bối rồi. Nàng chưa thấy rõ người tới là người nào, liền lập tức quay người triều hoa phổ bên ngoài lướt tới. Chỉ gặp nàng mũi chân tại trên mặt cánh hoa nhẹ nhàng điểm một cái, chớp mắt liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

"A, quả nhiên là thân thủ tốt, liền Thảo Thượng Phi đều học xong." Một mặt nghiêm túc La Tử Linh chậm rãi theo trong bụi hoa bước đi thong thả đi ra. Nàng lạnh lùng nhìn xem Hoa Lâm, trong ánh mắt lại mang theo một tia nghiêm khắc.

Hoa Lâm trên mặt cũng bắt đầu phát nhiệt. Hắn mặc dù da mặt rất dày, nhưng loại sự tình này bị người bắt được chân tướng, trong lòng vẫn là có chút không chịu đựng nổi. Thế là nhặt lên túi xách trên đất phục, không để ý La sư thúc quát bảo ngưng lại, vọt người bỏ trốn mất dạng. Chỉ tiếc khinh công của hắn so với Diệp Thanh kém xa, gãi chết mấy cây hoa cỏ về sau, cái này mới thoát ra La sư thúc ánh mắt.

Hắn đột nhiên cảm thấy có điểm gì là lạ.

Như thế nào Diệp Thanh khinh công vậy mà như thế cao minh, chính mình cường luyện nửa năm vẫn là so với nàng kém xa, chẳng lẽ mình thật quá đàn? Không có đạo lý nha! Không thể, đầu tháng sau ba nhất định phải hảo hảo hỏi một chút Thượng Quan Linh, có lẽ nàng biết nguyên nhân chỗ.

Đêm nay, Hoa Lâm triệt để mất ngủ, nghĩ đến Diệp Thanh cái kia tron mềm thân thể mềm mại, cái kia dễ như trở bàn tay ôn nhu, hắn thật lâu không thể ngủ say.

Thế là hắn dứt khoát ngồi dậy, đem bao khóa bên trong tàn kiếm từng mảnh từng mảnh chấp vá phục hồi như cũ, tâm muốn như thế nào mới có thể đúc lại 'Hà Chiếu' đây?

Hắn suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, hồi tưởng vừa vặn tiếp xúc "Hà Chiếu Kiếm" lúc, hắn đột nhiên cảm thấy chuôi kiếm này giống như muốn hướng mình tỏ nói gì đó? Cái kia kỳ quái dòng điện, lại cũng không là kịch liệt đau nhức mang đến. Thế là, hai tay của hắn chống đỡ cái cầm, ngốc ngốc nhìn qua tàn kiếm, nào hải đáng lên một chút ý niệm kỳ quái. Thẳng đến nửa đêm về sáng, hắn rốt cục buồn ngủ, thế là nằm trên bàn, treo lên chợp mắt đến.

Có lẽ ngồi đi ngủ không an ổn a? Đêm nay, hắn làm một cái giấc mơ kỳ quái!

Hắn mộng gặp toàn thân mình tản mát ra nóng rực hồng quang, cái kia quái bệnh lại phát tác. Nhưng hắn nhớ mang máng bây giờ không phải là tiết Đoan Ngọ nha? Mà càng thêm kỳ quái là: Trên bàn chuôi này "Tàn kiếm" vậy mà chậm rãi dung tiến vào thân thể của mình, thật giống như nó vốn chính là chính mình giống như. Cái này mộng rất chân thực, cái kia hỏa diễm nóng rực đốt được bản thân không thờ nổi.

Ngày thứ hai, nhu hòa ánh nắng theo ngoài cửa sổ nghiêng nghiêng chiếu trên bàn. Hoa Lâm duỗi lưng một cái, đang chuẩn bị thu thập một chút trên bàn tàn kiếm, nhưng mà cúi đầu xem xét, không khỏi thân thể chấn động. Hắn hoảng sợ phát hiện: Cái kia thanh chấp vá tốt, để ở trên bàn bảo kiếm vậy mà không thấy. Toàn thân không khỏi một trận tê dại mất.

Chẳng lẽ là bị người đánh cắp? Nhưng chuôi kiếm này thực sự không có gì giá trị lợi dụng nha! Thế là, hắn nhớ tới khi còn bé làm qua một hồi ác mộng, giấc mộng kia cũng phi thường chân thực. Hắn nhớ mang máng, chính mình tại một cái mộ địa ngủ suốt cả một buổi tối, từ nay về sau hắn liền phải thứ quái bệnh này. Mỗi lần nhớ tới đoan ngộ cái kia nóng bỏng đau đớn, cái kia nứt tâm thống khổ để hắn hiện tại cũng cảm thấy lòng còn sợ hãi!

Chẳng lẽ tối hôm qua mộng thấy đồ vật là chân thật phát sinh qua? —— hắn bị chính mình sợ đến chảy mồ hôi lạnh rùng rùng!

Nhưng trên bàn cũng không có hỏa thiêu vết tích nha? Hoa Lâm có chút mê mang. . .

Lúc này, "Luyện võ tràng" đột nhiên truyền đến mười hai âm thanh hồng vang lên tiếng chuông, đây là chiêu tập các đệ tử tín hiệu.

Hoa Lâm nghĩ thầm hôm qua mới vừa vặn chọn xong bảo kiếm, hôm nay như thế nào lại có chuyện rồi? Thế là, khi hắn đuổi tới thao trường thời điểm, chỉ gặp bậc thang hạ đã đen ngịt ngồi một mảng lớn đệ tử.

Thao trường hai bên, chinh chinh tề tề đứng đầy hai đội trẻ tuổi cao thủ, trên lưng đều vác lấy trường kiếm, cái kia anh tư ào ào thân ảnh, lộ ra một loại khí thế bức người. Chẳng lẽ Thiên Sơn xảy ra đại sự gì? Hoa Lâm nghĩ như vậy đến.

Xem chung quanh, chỉ gặp bên trái là một đội "Huyền Kiếm Đường" thiếu niên, mà bên phải thì là "Thần Mộc Đường" cao thủ. Bọn hắn đều là làm người hâm mộ Thiên Sơn tinh anh, cơ hồ tất cả mọi người muốn gia nhập bọn hắn hàng ngũ. Liền Hoa Lâm đã từng có ý nghĩ thế này!

Lúc này, trên bậc thang một tên khí độ phi phàm trung niên nhân đi ra, hắn đứng yên ở trung ương, toàn thân tản mát ra lấy hạo nhiên chính khí. Bởi vì người còn chưa tới Tề, cho nên hắn cũng không có lên tiếng.

Hoa Lâm chưa bao giờ chưa thấy qua cái này người, vội vàng hướng bên cạnh sư huynh nghe ngóng, ai ngờ hỏi mấy người, đều biểu thị không biết. Một tên lớn tuổi sư huynh đáp: "Hắn là Thần Mộc Đường thủ tọa lý thương hải, là Bát sư thúc phụ thân. Nhanh ngồi xuống đi!"

Hoa Lân thực tại lấy làm kinh hãi, nghĩ thầm Lý Lôì Vân còn có phụ thân? Vậy cái này Lý Thương Hải thân phận chẳng phải là so với Hạng chương môn còn cao? Nhưng hắn còn như thể trẻ tuổi? Thật làm cho người kinh ngạc!

Thiên Sơn hơn một ngàn tên đệ tử, rốt cục lục lục tiếp tục đến đông đủ. Nam đệ tử đều ngồi ở bên phải, nữ đệ tử tất cả ngồi ở bên trái, bên trong gian cách một đầu thật dài lối đi nhỏ, cái này thanh thể thực sự có chút hùng vĩ.

Hoa Lân đứng lên quan sát, muốn tìm một chút Diệp Thanh cùng Trương Thiên Hoa thân ảnh. Ai ngờ bên cạnh lớn tuổi sư huynh lập tức dất hấn ngồi xuống, thấp giọng nói: "Tiểu sư đệ! Nhanh ngồi xuống đi, cẩn thận có người chỉ trích!"

Hoa Lân bất đắc dĩ, chỉ có thể ngồi xuống, hỏi: "Đây là làm gì đây? Như thế nào tất cả mọi người đến đông đủ?"

"Hắn là khai đàn dạy pháp!"

Hoa Lân lại hỏi: "Sư huynh xưng hô như thế nào?"

"Ta là Cổ Tại Quân."

Hoa Lân còn phải lại hỏi, trên đài lý thương hải gặp các đệ tử đều đến đông đủ, trầm giọng nói: "Chúng ta Thiên Sơn mặc dù kiếm pháp văn danh thiên hạ, nhưng tu chân tâm pháp lại thoáng có chút theo không kịp. Cho nên, hôm nay chúng ta Thần Mộc Đường muốn đem hết thầy hiệu thấu đáo pháp thuật truyền thụ cho mọi người, lần này giảng giải đại khái muốn ba ngày tam đó thời gian, trong đó hội (sẽ) dính đến các loại trận pháp bố trí cùng vận dụng. Mọi người có lẽ đã biết, mười hai năm trước kinh đô xuất hiện huyết sắc thiên tượng, huyết ma xuất thế tiên đoán giống như được chứng minh, chúng ta Thiên Sơn kiếm phái cũng nên nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng, nếu không đến lúc đó các ngươi liền một cái phổ thông ác linh đều đánh không lại, chẳng phải là trở thành thiên hạ trò cười? Thiên Sơn lập phái đã có ngàn năm lâu, trừ ma vệ đạo trách nhiệm liền muốn thả trên người các ngươi, hiểu chưa?"

Đám người sớm đã nghe nói qua huyết ma truyền thuyết, lúc này lập tức nhiệt huyết sôi trào, cùng kêu lên đáp: "Chúng ta nguyện ý nghe theo sư môn luận điệu phải!" Vang dội thanh âm tại Thiên Sơn Cốc quanh quẩn, thật lâu không giảm, phấn chấn lòng người.

Nhưng Hoa Lân nghe được mười hai năm trước thiên tượng, lại khó hiểu rung mình một cái, nhẹ giọng hỏi bên người Cổ Tại Quân nói: "Thế gian thật sự có quỷ hồn không?"

Cổ Tại Quân gật đầu nói: "Có tiên liền có ma, có Lục Đạo Luân Hồi liền hữu thần quỷ yêu quái, bởi vì nơi dương khí sung túc, cho nên rất khó nhìn thấy."

Kỳ thật, Hoa Lân đối với khi còn bé ký ức có chút mê vờng, chỉ là nghĩ chứng thực một chút mà thôi.

Trên đài lý thương hải tiếp tục giải thích: "Kỳ thật mỗi người đều có Nguyên Thần, người bình thường Nguyên Thần bởi vì làm lực lượng không đủ, nếu rời đi, bản thể liền sẽ chết. Mọi người nhìn thấy ác linh, kỳ thật liền là người nào đó Nguyên Thần mà thôi. Khi (làm) một phạm nhân sau khi chết, hẳn nhất định phải nhanh tiến nhập Quỷ giới, nếu không sau bảy ngày nhất định Nguyên Thần tiêu diệt. Đương nhiên, một chút oán khí quá nặng Nguyên Thần sở dĩ có thể lưu tại thế gian, là bởi vì bọn chúng tìm được bổ sung năng lượng cách thức. Vì cái gì có chút ác linh dị thường hung mãnh, có chút quỷ hồn lại yếu đuối thiện lương đây? Kỳ thật đây đều là do bọn chúng thu hoạch được năng lực đường tắt đến quyết định. Một chút ác linh phi pháp thu hoạch lấy lực lượng của phạm nhân, phi thường tàn nhẫn đến bổ sung chính mình, loại này ác linh đúng là chúng ta Thiên Sơn kiếm phái kiên quyết muốn tiêu diệt đối tượng. . ."

Hoa Lân nghe trên đài giải thích, cúi đầu, dùng ngón tay tại mặt đất vạch lên một chút xem không hiểu đồ án, nào hải hiện lên một vài bức hồi nhỏ ký ức. Tại trong óc của hắn, vật gì đó giống như dần dần rõ ràng. Lúc này, trên đài giảng giải pháp thuật cũng là càng ngày càng sâu áo, bằng Hoa Lân tài trí lại cũng cảm thấy từ từ ăn cổ gắng. Hoa Lân không khỏi âm thầm kỳ quái: Những này cao thâm pháp thuật, bọn hắn chỉ cấp mọi người ba ngày thời gian đi lĩnh hội? Như thế thời gian ngắn ngủi, có thể nào có thể học được đây? Nghĩ tới đây, Hoa Lân đột nhiên nhãn tình sáng lên, lập tức minh trợn nhìn dụng ý của bọn hắn. . .

...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tu chân đạo pháp

...

Chỉ gặp "Thần Mộc Đường" tuần tự có mấy danh cao thủ trên đài giảng giải. Cho mọi người giải thích như thế nào mở Âm Nhân, sử dụng như thế nào các loại pháp bảo, như thế nào thi triển Diệt Hồn Kiếm Pháp, như thế nào trình sát quỷ hồn phương vị . . . chờ một chút pháp thuật. Đồng thời, bọn hắn lại trịnh trọng nhấn mạnh một lần, mọi người chưa cho phép, không cho phép dễ dàng đi ném thử. Mà lần này bực giảng mục đích, vẹn vẹn khai thác mọi người tầm mắt mà thôi.

Hoa Lân cười cười, rốt cục xác nhận chính mình suy đoán, thế là hướng bên người Cố Tại Quân hỏi: "Người nghe hiểu không?"

Cố Tại Quân do dự một chút, gật đầu nói: "Có chút hiểu, nhưng có chút cao thâm pháp thuật lại không biết rõ. Cái gì khôn ma đại pháp, lại muốn dùng tinh thần niệm lực đến thi triển, chẳng lẽ tinh thần niệm lực cùng nội công là hai chuyện khác nhau?"

Hoa Lân gật đầu nói: "Không sai, tinh thần lực là vì tu luyện pháp thuật, nội công lại là vì nung chính mình thể năng. Đơn giản tới nói, người dùng hai tay của mình giờ lên một khối mấy trăm cân cự thạch, lúc này người sử dụng đến đồ vật, liền là của người nội công. Nhưng là còn có một loại cách thức, liền là hoàn toàn dùng ý niệm đến nâng lên tảng đá kia, cái này liền cần dùng đến pháp thuật. Cho nên pháp thuật cùng nội công là hai cái khái niệm khác nhau." Nói đến chỗ này, Hoa Lân đột nhiên như có điều suy nghĩ nói: "Thật giống như ta nghe nói Ngự Kiếm Thuật cũng phải tinh thần lực đến phối hợp, nếu không bằng vào cao thâm nội công, căn bản là không còn cách nào Ngự Kiếm Phi Hành! ... Bất quá ta coi như không rõ, vì cái gì Thiên Sơn không cổ vũ mọi người cùng nhau tu luyện tinh thần lực đây? Chẳng lẽ nói trong này còn có một chút phong hiểm hay sao?"

Cố Tại Quân nghe vậy, lại là bưng tỉnh đại ngộ nói: "Là... Nhớ kỹ mấy năm trước, Thiên Sơn có vị phi thường xuất chúng đệ tử đột nhiên phát cuồng, chương môn nói hắn ôn tập Ngự Kiếm Quyết thời điểm gây ra rui ro, xem ra chính là nguyên nhân này."

Hoa Lân nghi ngờ nói: "Phát cuồng? ... Không thể nào?"

Cố Tại Quân nghiêm túc gật đầu nói: "Khẳng định đúng! Không phải vì sao 'Ngự Kiếm Quyết' không chế được như vậy nghiêm? lấy nghiêm Liệt Phong như thế đệ tử xuất sắc, luyện tập Ngự Kiếm Thuật tiến độ y nguyên phi thường chậm chạp."

Hoa Lân suy tư một lát, đột nhiên đưa mắt tại Cố Tại Quân bên người nhẹ nhàng nói: "Người có muốn hay không tiến Thần Mộc Đường?"

Cố Tại Quân sững sờ, lớn tiếng nói: "Đương nhiên muốn! Chẳng lẽ người không muốn sao?"

Hoa Lân gật đầu nói: "Ta cũng nghĩ! ... Bất quá, người có thể hay không nói nhỏ thôi?"

Cố Tại Quân quan sát bốn phía, quả nhiên phát hiện mấy cái sư huynh trách cứ hân thanh âm quá lớn, nhao nhao hướng bên này trông lại. Thế là vội vàng hướng bọn hắn bồi lý nói: "Không có ý tứ, không có ý tứ..."

Hoa Lân chờ giây lát, gặp bốn phía các sư huynh lại bắt đầu chăm chú nghe giảng bài, thế là lại dán tại Cố Tại Quân bên tai nói ra: "Người trở về nhìn cho kỹ tu chân phương diện sách, đem không hiểu đồ vật toàn bộ tìm ra, trở về cẩn thận hỏi một chút sư phụ của người. Bảo đảm ba ngày sau, người liền có thể tiến Thần Mộc Đường! ... Bất quá người ngàn vạn nhớ kỹ không thể lộ ra, nếu không tự gánh lấy hậu quả."

Cố Tại Quân sững sờ một hồi lâu, đột nhiên chấn động toàn thân, đột nhiên minh bạch Hoa Lân ý tứ, trong lòng trở nên kích động. Bất an nói: "Người... Người vì sao đối với ta tốt như vậy?"

Hoa Lân nhún vai nói: "Không có gì, nhìn người thuận mắt mà thôi!"

...

Buổi chiều ăn cơm trưa, các đệ tử lại đang trên bãi tập lắng nghe tu chân cách thức. "Thần Mộc Đường" cao thủ thay phiên ra trận giải thích.

Trương Thiên Hoa đột nhiên đi tới Hoa Lân bên người, hưng phấn nói: "Đại ca! Ta... Ta có chuyện muốn thương lượng với người một cái!"

Hoa Lân kỳ quái nói: "Cái đại sự gì? Nói nhanh một chút đi!"

Trương Thiên Hoa hỏi: "Người nói chúng ta tiến Huyền Kiếm Đường tốt đây? Vẫn là tiến Thần Mộc Đường tốt?"

Hoa Lân sững sờ.

Bên cạnh Cố Tại Quân kém chút nhảy dựng lên, miễn cưỡng hạ giọng nói: "Không thể nào? Người cũng quá tham lam không biết chừng mực!"

Trương Thiên Hoa có chút ngượng ngùng nói: "Đây đều là Hoa đại ca ân huệ... . Sáng nay Huyền Kiếm Đường phái người trưng cầu sư phụ ta ý kiến, muốn đem ta thu nhập Huyền Kiếm Đường! ... Ta cùng sư phó đều cảm thấy khó hiểu. Nghĩ tới nghĩ lui, có thể cùng hôm qua tuyển kiếm sự tình có quan hệ!"

Hoa Lân bất đắc dĩ nói: "Cái này giống như không quan hệ với ta a?"

Trương Thiên Hoa trầm tư một lát, kinh ngạc nói: "Như thế nào không quan hệ? Chẳng lẽ... Đại ca người không có nhận được Huyền Kiếm Đường thông tri?"

Hoa Lân lắc đầu.

Trương Thiên Hoa sắc mặt lập tức hơi khó coi, buồn bực nói: "Không thể, đại ca không tiến Huyền Kiếm Đường, Thiên Hoa cũng không đi!"

Cố Tại Quân cho là bọn họ đang chơi thủ đoạn gì, thực sự nhịn không được, lại gần nói: "Các ngươi làm như vậy không công bằng!"

"Cái gì không công bằng?" Hoa Lâm ngẩn ngơ, lập tức biết hấn hiểu lầm, thế là cười nói: "Cổ sư huynh không cần khẩn trương! ... Kỳ thật cho tới bây giờ, ta còn không có thu đến bất cứ tin tức gì! Tiến cái gì đường đều muốn dựa vào bản lĩnh thật sự mới được..."

Trương Thiên Hoa lập tức nhỏ giọng nói: "Cái kia... Vậy chúng ta cùng một chỗ tiến nhập Thần Mộc Đường a?"

Hoa Lâm nhũn mảy, lập tức khuyên nhủ: "Thiên Hoa, thế sự khó liệu a! Ngươi phải bắt được nhân sinh mỗi lần một cơ hội, không phải, rất có thể hai tay trống trơn! ... Hiểu chưa?"

Trương Thiên Hoa giật mình, nghĩ thầm đúng vậy a, cái này hai đầu đều không có thành kết cục đã định đây!

...

Liên tiếp ba ngày pháp thuật tọa đàm, đem rất nhiều đệ tử đều nghe được như lọt vào trong sương mù, càng đi về phía sau thì càng thâm ảo khó hiểu. Thần Mộc Đường lần đầu tiên đem "Ngự Kiếm Thuật" nguyên lý cũng giải nói một lần, mấy tên "Trẻ tuổi" cao thủ trả hết đài biểu diễn một phen. Dưới đài đệ tử lộ ra hết sức hưng phấn, Ngự Kiếm Phi Hành cơ hồ là tất cả mọi người mộng tưởng!

Hoa Lâm chẳng qua là cảm thấy kỳ quái, luôn cảm thấy Ngự Kiếm Thuật tâm pháp có chút quá phức tạp: Nói cái gì muốn trước luyện chế một cái linh kiếm, tiếp đó còn muốn cuồng luyện khinh công, sau đó còn muốn học tập rất bao sâu áo khẩu quyết. Đến cuối cùng, lại còn muốn luyện tập tinh thần lực. Mà cửa ải cuối cùng luyện tinh thần lực, vậy coi như phiền phức lớn rồi. Trước hết luyện đến tăng tâm pháp thứ bốn mới được... lấy Hoa Lâm thông minh tài trí, nghe được nhiều như vậy trình tự đều cảm thấy có chút thức thù vô sách, huống chi người khác?

Quả nhiên, tại ngày thứ ba buổi chiều...

"Thần Mộc Đường" cao thủ quả nhiên đưa ra rất nhiều vấn đề. Lúc này, chỉ có chút ít mấy người có thể hoàn chỉnh trả lời đi ra. Cái kia mấy tên đệ tử đương nhiên bị chọn lấy đi ra, trực tiếp gia nhập vào "Thần Mộc Đường" bên trong. Mọi người giờ mới hiểu được, nguyên lai ba ngày tọa đàm toàn là vì chọn lựa tu chân tinh anh, bọn hấn thực đang hồi hận chính mình tại sao không có đi hảo hảo tham tường một cái đạo thuật đây?

Mà Hoa Lâm lại một mực giữ im lặng. Mặc dù hấn hiểu được rất nhiều tu chân chi pháp, nhưng hấn cũng không dám lộ ra. Bởi vì mười hai năm trước, kinh thành sinh ra thiên tượng giống như cùng chính mình có quan hệ, mà Tướng Quốc Tự phương tượng đã sớm dặn dò qua chính mình, tuyệt đối không thể lấy quá trương dương! Cho nên hấn chỉ có thể trầm mặc.

Lúc này, Hoa Lâm đột nhiên nghĩ đến một sự kiện: Hấn phát hiện Diệp Thanh ba ngày này cũng không có trả lời từng vấn đề gì, nghĩ thầm lấy thông minh của nàng tài trí, hấn là hầu như đều đã hiểu nha, nhưng nàng vì cái gì cũng lựa chọn trầm mặc đây? Thật không biết nàng suy nghĩ cái gì!

Hoa Lâm bên người Cố Tại Quân thực sự rất may mắn, bản thân hấn liền đối với tu chân sự tình cảm thấy rất hứng thú. Lại đi qua Hoa Lâm chỉ điểm, đương nhiên liền đối đáp trôi chảy. Sau đó, hấn lập tức liền gia nhập "Thần Mộc Đường".

Lúc này Cố Tại Quân mới phát hiện, ngày xưa vị này không có tiếng tăm gì Hoa sư đệ, thực sự có chút cao thâm mạt trắc, giống như hết thảy đều tại hấn nắm giữ bên trong giống như. Xem ra, tất cả mọi người đánh giá thấp hấn.

Còn tốt Cố Tại Quân làm người phi thường ôn trọng, đương nhiên sẽ không tuyên dương khắp chốn Hoa Lâm bí mật.

Lại nói Trương Thiên Hoa, hấn cuối cùng vẫn quyết định gia nhập "Huyền Kiếm Đường", bởi vì Hoa Lâm nói đúng, phải bắt được bên người mỗi lần một cơ hội. Nhưng hấn cảm thấy kỳ quái là: lấy Hoa Lâm võ công cùng tài trí, hấn vậy mà không trả lời bất luận cái gì "Thần Mộc Đường" vấn đề, chân chính rơi xuống hai tay trống không hoàn cảnh, thật không rõ hấn là nghĩ như thế nào.

...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Sự truyền thuyết học

...

"Thần Mộc Đường" pháp đàn vừa vận kết thúc, mỗi năm một lần "Thiên Sơn Kiếm Bình" cũng càng ngày càng gần. Các sư huynh vì tranh đoạt Thiên Sơn bảo vật đều quyết chí tự cường.

Thu hoạch được hạng nhất đệ tử, có thể đảm bảo văn danh thiên hạ "Định Tinh Bàn" một năm. Cái này "Định Tinh Bàn" tựa như một cái thần bí không gian, bên trong tất cả đều là một chút khó có thể lý giải được tình vực đồ. Nghe nói tham tường qua món bảo vật này đệ tử, các phương diện cảnh giới đều có thể cấp tốc tăng lên. Thứ này thực sự có chút quái dị!

Thu hoạch được hạng hai đệ tử, có thể đảm bảo "Hàn Băng Kiếm" một năm. Dùng Hàn Băng Kiếm luyện tập kiếm pháp, có thể cấp tốc đề cao tự thân nội công cùng các loại kiếm chiêu.

Thu hoạch được hạng ba đệ tử, có thể đảm bảo "Kiền Khôn Ấn" một năm. Kiền Khôn Ấn là Thiên Sơn trấn sơn pháp bảo, phía trên trận pháp độ sức đại tinh thâm, nghe nói cho tới bây giờ vẫn không có có thể triệt để lý giải nó công dụng. Chỉ biết là đây là một cái đối phó yêu ma quỷ quái bảo vật. Nhưng trước mắt nào có cái gì yêu ma quỷ quái dám lên "Thiên Sơn kiếm phái" giương oai đây? Thực sự có chút đại tài tiểu dụng!

Thu hoạch được hạng tư đệ tử có thể đảm bảo "Kỳ Môn Bát Quái Kinh" một năm. Thu hoạch được hạng năm đệ tử có thể đảm bảo "Bích ngọc đỉnh" một năm. Thu hoạch được thứ ba mươi hai danh đệ tử, có thể đảm bảo "Im ắng chuông" một năm. . .

Thiên Sơn hết thấy xếp đặt ba mươi hai cái thứ tự, có ba mươi hai cái bảo vật... Lấy các đệ tử đảm bảo. Thứ tự có phải hay không có hơi nhiều? Kỳ thật cái này hoàn toàn là vì giải quyết truyền nghề không đều tai hại. Muốn học thượng thừa võ công? Vậy sẽ phải xuất ra một điểm bản lĩnh thật sự đến cướp đoạt!

Kiều Truy Phong cũng buông xuống bình rượu, đem Hoa Lâm gọi vào trước mặt, nói ra: "Đồ đệ ngoan, vì sư biết ngươi luyện công rất chịu khổ, cho nên từ hôm nay trở đi dạy ngươi Túy Kiếm tâm pháp, có muốn học hay không a?"

Hoa Lâm đối với sư tôn của mình từ trước đến nay rất là bất đắc dĩ, chỉ có thể gộp lưng phản nói: "Thật? Quá tuyệt vời, ta muốn học!"

Kiều Truy Phong rất là đắc ý gật đầu nói: "Ha ha, nhớ năm đó Hạng Tiêu Vân muốn bái ta làm thầy ta cũng không chịu đây, ngươi biết tại sao không?"

Hoa Lâm mù miệng Hồ nầm nói: "Bởi vì hấn đàn nha, hi hi ha ha!"

Nào biết Kiều Truy Phong lại liều mạng gật đầu nói: "Hào đồ đệ, lại bị ngươi nói trúng. lấy tư chất của hấn luyện tập Túy Kiếm, đơn giản liền là chà đạp kiếm pháp của ta. Đây chính là ta vì cái gì nhất định phải thu ngươi làm đồ đệ nguyên nhân."

Hoa Lâm gãi cái ót, cái trán bắt đầu đỏ mồ hôi. . .

Kiều Truy Phong rồi nói tiếp: "Túy Kiếm cũng không phải là uống rượu say mới múa kiếm, Túy Kiếm tồn tại là bởi vì xuất kiếm phương vị hoàn toàn nằm ngoài dự tính, có khi tựa như uống rượu say. Luyện tập Túy Kiếm mấu chốt nhất tư chất chính là muốn thông minh, bởi vì muốn sớm đoán ra đối thủ mỗi một chiêu biến hóa. Tỉ như, ta có một vấn đề muốn thi thi ngươi, khi (làm) một người gặp được thời điểm nguy hiểm, hấn hội (sẽ) theo phương hướng nào tránh né?"

Hoa Lâm rất là mê mẩn, cho nên lắc đầu nói: "Cái này có quy luật không?"

Kiều Truy Phong nói: "Có, người bình thường đều sẽ phía bên phải bên cạnh tránh né. Bởi vì hấn quen thuộc dùng tay phải, cho nên ngươi đứng tại hấn đối diện, nên tại hấn còn không có né tránh trước đó, ngay sau đó về phía bên trái đâm bên trên một kiếm, bởi vì nơi đó hoàn toàn là bên phải hấn."

Hoa Lâm giật mình, thất thanh nói: "A, có phải thật vậy hay không?"

Kiều Truy Phong lại nói: "Đương nhiên, hấn cũng có khả năng quen dùng tay trái a? Loại này tỷ lệ mặc dù chỉ có một phần trăm, nhưng ngươi chỉ cần cùng hấn giao thủ mấy chiêu, cũng đã biết hấn quen thuộc. Đương nhiên Túy Kiếm ý chính cũng không phải là chỉ có những này, tổng thể tới nói, Túy Kiếm mục đích đúng là phong kín đối phương tất cả có thể, tại hấn còn không có động thủ trước đó, liền để hấn nghênh tiếp lưỡi kiếm của ngươi. Có đôi khi, ngươi có lẽ muốn sử dụng rất nhiều chiêu, từng bước một đem hấn đưa vào đến cái chết của ngươi (ván) cục, chỉ cần thời cơ đã đến, có lẽ chỉ cần nhẹ nhàng khê một kiếm, liền có thể đem hấn chế phục. Kiếm pháp của ta còn có một cái đặc điểm, vậy liền là đối thủ võ công liền xem như cao mình hơn ngươi một chút, ngươi cũng có cơ hội đánh bại hấn. Cho nên, luyện tập kiếm pháp của ta nhất là có ý tứ thiên phú, Hạng Tiêu Vân coi như so với ngươi kém xa!"

Hoa Lâm dần dần minh bạch loại kiếm pháp này diệu dụng, hấn bắt đầu cười thầm: Nguyên lai sư tôn cũng là một vị công vụ tâm kế người. Kiếm pháp này liền cùng mình cả người thủ đoạn đồng dạng, trước lạc tốt bộ, lại từng bước một đem người khác đưa vào đến.

Đã minh bạch Túy Kiếm thâm ý, Hoa Lâm luyện tập có thể nói là thuận buồm xuôi gió, nhưng hấn lại ngại loại kiếm pháp này thực sự quá khó nhìn, có đôi khi khó hiểu kéo kiếm, vận eo, cái này thật giống uống rượu say đồng dạng, cho nên hấn vẫn tương đối thích quan lĩnh Tuyệt Trần Kiếm pháp, xem ra lại xinh đẹp, một chiêu "Độc bồ Hoa Sơn" thực có Khí Luyện Sơn Hà lực uy hiếp, đó mới là kiếm pháp bên trong mẫu mực đây.

Thế nhưng là "Túy Kiếm" chính là sư tôn độc môn tuyệt học, không học lại không thể, thế là Hoa Lâm đem "Túy Kiếm" cùng "Tuyệt Trần Kiếm pháp" trộn lẫn hợp lại cùng nhau luyện tập, đột nhiên cũng cảm thấy thật có ý tứ, kiếm pháp trở nên càng thêm phiêu hốt khó lường.

...

Hôm nay lại là mười ba, chiều thường ngày tới nói, đêm nay lại nên leo lên "Bích Vân phong" chờ đợi Thượng Quan Linh chỉ giờ rồi. Nhưng bởi vì lần trước chính mình thất ước, Hoa Lân thực sự có chút lo lắng bất an. Thầm nghĩ: Nếu như Thượng Quan Linh đã tiêu tức giận, đêm nay nhất định sẽ bên trên Bích Vân phong. Liền nhìn nàng tới hay không!

Thế là, Hoa Lân rất sớm đã bò lên trên Bích Vân phong, ngồi tại trong động tuyết, yên lặng chờ nàng đến.

Ngồi tại vách đá, Hoa Lân nằm chán nhìn qua xa xa Thiên Nhận Phong! Chỉ gặp này tòa đỉnh núi xuyên thẳng vân tiêu, tựa như một viên dựng ngược đỉnh sắt. Không khỏi ý tưởng đột phát, nếu như mình có thể bò lên trên này tòa đỉnh núi, vậy đã nói rõ khinh công luyện đến nhà. Tưởng tượng lấy chính mình cầm kiếm đứng ngạo nghễ trên Thiên Nhận Phong, cái kia tuyệt thế thân ảnh, nhất định có rất hùng vĩ, có đủ hùng vĩ! Nghĩ đi nghĩ lại, miệng miệng không khỏi liên lộ ra tiêu dung.

Thượng Quan Linh quả nhiên tới, chính nàng cũng không hiểu vì sao sẽ còn đi lên. Có lẽ Hoa Lân một điểm liền rõ ràng ngộ tính, để cho mình không có cách nào thu tay lại, cho "Tuyệt Trần Thất Thập Nhị Thức" tìm một cái dạng này truyền nhân, thế này mới có thể phát dương quang đại, nàng là như thế này cho mình giải thích.

"Ngươi đang cười cái gì?"

Thượng Quan Linh vừa lên Bích Vân phong, đã nhìn thấy Hoa Lân đang cười trộm, cho nên nàng có chút không cao hứng!

Hoa Lân nói đến rất thẳng thắn: "Ta muốn cầm thanh kiếm, leo đến đối diện toà kia Thiên Nhận Phong bên trên, cái kia đứng ngạo nghễ thiên hạ cảm giác nhất định rất tốt, ha ha ha!"

"Bỏ xoẹt" một tiếng, Thượng Quan Linh thực sự nhịn không được. Nàng liền ưa thích Hoa Lân loại này nghĩ sao nói vậy tính cách, thế là cười duyên nói: "Ngươi thật liền suy nghĩ cái này? . . . Ta nhìn ngươi cũng không cần cầm kiếm đi lên, phía trên vốn là có một thanh tuyệt thế hảo kiếm!"

Hoa Lân giật mình nói: "Phía trên có đem tuyệt thế hảo kiếm? Làm sao ngươi biết?"

Thượng Quan Linh: "Bởi vì thanh kiếm kia là ta tám năm trước để lên!"

"Vì cái gì?"

Thượng Quan Linh bị hấn nhắc lên tâm sự, lập tức sầm mặt lại, nói ra: "Bởi vì, ta đột nhiên không thích thanh kiếm kia, mà lại từ đó về sau, ta lại cũng không cần bắt luận cái gì tuyệt thế hảo kiếm!"

Hoa Lân gặp nàng có chút thương cảm, thế là tro mặt ra nói: "Ngươi thật lợi hại, nếu như ta có thể học được ngươi cái kia ngưng thủy thành kiếm cảnh giới, ta cũng không cần cái gì bảo kiếm."

Thượng Quan Linh tâm tình rất là sáng sủa, hỏi: "Ngày đó ngươi vì cái gì không tránh?"

. . .

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Thế ngoại cao nhân

. . .

Hoa Lân âm thầm nghĩ đến: Nếu như ta tránh qua, tránh né, ngươi đoán chừng sẽ không bao giờ lại dạy ta kiếm pháp. Mặc dù trong lòng là nghĩ như vậy, ngoài miệng lại chính nghĩa lẫm nhẫm nói: "Đã làm sai chuyện liền nên thoái mái thừa nhận, trốn tránh cũng không phải tính cách của ta."

Thượng Quan Linh ngẩn ngơ, nghĩ thầm gia hòa này ngược lại là có chút cốt khí.

Hoa Lân lập tức đánh gãy ý nghĩ của nàng nói: "Khinh công có phải hay không có cái gì quyết khiếu a, vì cái gì ta luyện lâu như vậy, vẫn là so với Diệp Thanh kém một chút?"

Thượng Quan Linh sờ lấy đôi mi thanh tú nói: "Khinh công quyết khiếu ngươi không phải là đều nắm giữ không? Ngươi chỉ bắt quá luyện nửa năm liền có

loại trình độ này, ta đều rất là kinh ngạc."

Hoa Lân nói: "Thế nhưng là. . . Thế nhưng là Diệp Thanh liền Thảo Thượng Phi đều học xong."

Thượng Quan Linh cả giận: "Người làm gì lảo cùng Diệp Thanh so sánh, nói không chừng nàng trước kia liền luyện tập qua đây."

Hoa Lân lần thứ nhất trông thấy Thượng Quan Linh loại này hờn dỗi vẻ mặt, phát hiện nàng cái kia ánh mắt sáng ngời phi thường mê người, cùng ngày xưa băng lãnh khí chất rất khác nhau.

Thượng Quan Linh gặp hấn bệnh cũ lại phạm vào, lập tức mặt nghiêm, hừ lạnh nói: "Người đến cùng luyện không luyện kiếm?"

"Luyện, luyện!"

Hoa Lân rút ra trường kiếm liền đâm tới. . .

Thượng Quan Linh ở trước mặt hấn từ trước tới giờ không tăng tư.

Hoa Lân phát hiện, quần áo của nàng tùy thời có thể lấy bỏ ra từng đạo lăng lệ kiếm khí, mặc kệ là cái gì, chỉ cần trên tay nàng liền nhất định đều có thể dùng ra "Độc bổ Hoa Sơn", loại này mãnh liệt chiêu thức.

Hoa Lân đồng thời còn phát hiện, chính mình muốn chạm đến trên người nàng bất luận một cái nào đồ vật đều làm không được, bởi vì nàng bản thân liền là một thanh kiếm. Coi người đứng phải nàng thời điểm, mới phát hiện cái kia kỳ thật liền là một thanh lưỡi dao, bị thương khẳng định là chính mình. Cho nên, Hoa Lân chăm chỉ không ngừng thử nghiệm, liền thân pháp đều dung nhập Tuyệt Trần Kiếm pháp, cái kia tốc độ di động có khi ngay cả mình đều không thể tin được! . . . Hấn hiện tại chỉ nghĩ, chỉ cần đánh vào Thượng Quan Linh bên người, coi như mình thắng lợi.

Thế nhưng là, cảnh giới của hấn cùng Thượng Quan Linh cách biệt quá xa, bất kể như thế nào ra sức, đều không cách nào đụng tới góc áo của nàng. Vô số lần thất bại, cũng không có đánh hấn, ngược lại kích phát ra cường đại hơn tin niệm. Chỉ cần không làm gì, Hoa Lân liền leo lên Bích Vân phong luyện kiếm. Từ nay về sau Bích Vân phong bên trên, lại nhiều thêm một vị mất ăn mất ngủ luyện kiếm người. . .

Kết quả là, một năm này "Thiên Sơn Kiếm Bình", Hoa Lân lại không có tham gia, bởi vì hấn đã say mê đang luyện kiếm bên trong.

Tuế Nguyệt Như Toa. . .

Khó luyện mấy năm kiếm pháp, Hoa Lân chưa từng có tham gia qua một lần "Thiên Sơn Kiếm Bình", bởi vì trong mắt hấn, kiếm pháp của mình thực sự không chịu nổi một kích. Bởi vì lâu dài không nhìn thấy cái bóng của hấn, có chút sư huynh thậm chí hoài nghi hấn có phải hay không đã thối lui ra khỏi Thiên Sơn kiếm phái?

Mấy năm qua này, Kiều Truy Phong lúc đầu đối với hấn rất có ý kiến, nhưng đột nhiên phát hiện hấn chân thực võ công đã siêu việt hết thầy đồng môn, cho nên cũng liền mở một con mắt nhắm một con mắt. Khó được nhất là, Hoa Lân y nguyên duy trì điệu thấp phong cách, loại này bình hòa tâm tính càng là đáng quý, cho nên hấn nhìn thoáng được, ngoại trừ thỉnh thoảng giải thích mấy lần kiếm quyết bên ngoài, cũng không tiếp tục thúc giục Hoa Lân luyện kiếm.

. . .

Tại xa xôi Trung Nguyên, yên tĩnh thành Biện Kinh trên không, đột nhiên xẹt qua sáu đạo nhân ảnh. Những người này ngự kiếm mà đến, nhanh chóng rơi vào thành nam hai mươi dặm bên ngoài trong bãi tha ma. Từ xa nhìn lại, sáu người này cách ăn mặc thực sự có chút quái dị, ngắn ngủi áo, rộng rãi quần dài, trên chân còn y phục một đôi nhẹ nhàng giày vải. Tuổi tác xem ra chỉ có chừng ba mươi tuổi, nhưng ánh mắt thâm thúy lộ ra cùng tuổi bọn họ vô cùng không tương xứng, toàn thân đều tản ra khí thế bức người.

Sáu người đồng loạt đáp xuống trong bãi tha ma, toàn bộ mộ địa bên trên hàn vụ nhanh chóng hướng bốn phía tán đi, có đen một chút sương mù thậm chí "Sưu sưu" chui vào bùn trong đất.

lấy bọn hấn làm trung tâm, phương viên trong vòng trăm trượng sương mù tất cả đều bị bức không còn thấy bóng dáng tăm hơi, hoàn toàn tạo thành một cái hình khuyên kết giới, có thể gặp bọn họ sáu người khí thế như thế nào kinh người.

Chỉ nghe một người trong đó cảm thán nói: "Thật là lợi hại, xem ra 'Phân Tinh Luân' đã thông linh, vậy mà biết tìm phiền âm khí tươi tốt nghĩa địa đến che dấu linh khí? Món bảo vật này nếu như bị 'Phân Âm Tông' thu hồi, bọn hấn thế tất lại phải gia tăng một cái tuyệt đỉnh cao thủ, kể từ đó, bọn hấn 'Liệt Thiên Trận Pháp' có thể liền có thể vận hành!"

Ở giữa một tên chân khí lượn lờ cao thủ gật đầu nói: "Độ Không nói đúng! Cho nên chúng ta nhất định phải đoạt tại bọn hấn trước đó tìm tới 'Phân Tinh Luân'. Không phải tiếp qua trăm năm, chỉ sợ chúng ta những người này rốt cuộc không làm gì được vị này 'Phân Tinh Luân' truyền nhân. Đến lúc đó nếu như lại mời các trưởng lão xuất thủ, vậy liền không mặt mũi thấy người."

Nguyên lai, sáu người này đến từ phi thường "Xa xôi" địa phương, bọn hấn bỏ ra sơ sơ tám năm mới đuổi đến chỗ này. Sáu người này theo thứ tự là "Thánh Thanh Viện" Nhược Phong cùng Nhược Uyên, "Kiếm Cương Tông" Độ Không, "Không Túc Phái" Lý Trần Ai, "Vô Cực Tông" Vô Tâm đạo trưởng, và "Trần Duyên Tinh" Minh Kính tán nhân.

"Vô Cực Tông" Vô Tâm đạo trưởng nghi ngờ nói: "Nhắc tới cũng kỳ quái, trong bọn họ nguyên hiện tại lưu truyền huyết ma xuất thế lời đồn, người nhìn

cái này cùng 'Phản Âm Tông' có quan hệ hay không?"

Cầm đầu Nhược Phong lắc đầu nói: "Hắn không có thêm nhiều quan hệ, trong bọn họ nguyên chỗ phải trải qua gặp trắc trở, là phổ thông Tu Chân Giả 'Tàu hỏa nhập ma' quá trình. Loại chuyện nhỏ nhặt này chúng ta liền không cần lo, tin tưởng bọn họ mình có thể giải quyết."

"Không Túc Phái" Lý Trần Ai lại rùng mình một cái nói: "Thế nhưng là như Phong sư huynh, huyết ma thành hình thời điểm phi thường khủng bố, chúng ta vẫn là giúp một tay bọn hắn a?"

Độ Không cùng Minh Kính tán nhân đều lắc đầu nói: "Vô dụng, huyết ma cùng phổ thông Tu Chân Giả đồng dạng, tới thành hình ngày, nó là tuyệt đối sẽ không bại lộ chính mình. Huống chi, chúng ta bên này còn muốn lưng bắt 'Phản Âm Tông' cao thủ, cùng Phản Âm Tông 'Liệt thiên đại trận' so sánh với, những chuyện này căn bản cũng không đủ gây sợ hãi."

Lý Trần Ai thở dài một hơi, biết dựa vào bản thân một người căn bản nói không nổi những người khác, đành phải quay đầu nhìn về Nhược Uyên nhìn lại. Hắn biết, trong sáu người chỉ có 'Nhược Uyên' nhất là hiền lành, cũng mềm lòng nhất. Nguyên lai tưởng rằng hắn nhất định sẽ giúp chính mình nói chuyện, ai ngờ Nhược Uyên vèn vèn cúi đầu nghĩ đến tâm sự, cũng không có làm ra tỏ bất kỳ thái độ gì.

Lý Trần Ai bắt đắc dĩ, nghĩ thầm vẫn là chính mình một mình làm việc được rồi, một khi phát hiện huyết ma, liền lập tức động thủ đưa nó trừ bỏ.

Dẫn đầu Nhược Phong trầm ngâm chốc lát nói: "Phản Tinh Luân đảo được thời gian đã lâu, hiện tại rất khó lại truy tra hướng đi của nó, không bằng chúng ta còn là dựa theo quen liệ làm việc, mọi người nghĩ như thế nào? Nhược Uyên sư đệ, ngươi cứ nói đi?"

Nhược Uyên đứng là đồng môn của hắn sư đệ, lúc này chậm rãi ngẩng đầu lên nói: "Vây được rồi, ta phụ trách lục soát mặt tây nam, đồng thời tìm một cái 'Người dẫn đường' đến tương trợ."

Những người khác gặp Nhược Uyên chủ động nâng lên tìm "Người dẫn đường" nhiệm vụ, thế là nhao nhao biểu thị nguyện ý riêng phần mình lục soát một cái phương hướng. Đám người lại thương lượng phiên, quyết định nửa năm sau tại Lăng Vân đình đoàn tụ. Đã thương lượng xong tất, sáu người đột nhiên phân tán ra đến, ngự kiếm mà lên, chớp mắt biến mất tại mê mang trong bầu trời đêm.

Sáu vị cao thủ vừa đi, bãi tha ma hàn vụ lập tức một lần nữa ngưng kết. . .

...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Tiên tử tình hoài

...

Trong nháy mắt, mới tiến tới đệ tử tất cả đều thành từng cái thiếu niên nhanh nhẹn, Hoa Lân cũng gần mười bảy tuổi.

Hắn chưa từng có tham gia qua "Thiên Sơn Kiếm Bình", bởi vì hắn đối với mình rất không hài lòng. Mặc dù kiếm pháp của hắn sớm đã đột phá "Thất Tinh Kiếm Quyết" tầng thứ bảy, nhưng hắn cũng không có đi tham tường cái gì Thiên Sơn tông quyết, bởi vì hắn thực đã bị Tuyệt Trần Kiếm pháp hấp dẫn. Hắn đối với mình duy nhất không đầy chính là: Hắn còn là một vị kẻ thất bại. Cho tới hôm nay, hắn y nguyên đứng nghĩ bằng võ công tiếp cận Thượng Quan Linh, nàng toàn thân tán phát kiếm khí so với dĩ vãng càng thêm lăng lợi, mặc dù võ công của mình đang tăng nhanh như gió, nhưng Thượng Quan Linh sao lại không phải như thế?

Tính toán đi tới Thiên Sơn đã nhanh có thời gian năm năm, mà năm năm này tuế nguyệt bên trong, Thiên Sơn hết thấy giống như cũng không có gì thay đổi. Thượng Quan Linh vẫn là như vậy tuyệt trần mỹ lệ, Thiên Sơn kiếm phái vẫn là trong giang hồ số một số hai kiếm tông. Duy nhất có biến hóa chính là: Tịch Nhật những thiếu niên kia, bây giờ từng cái phong thái trắc tuyệt, chói lọi.

Trong đó còn lấy Diệp Thanh biến hóa nhất là rõ rệt, mười bảy tuổi nàng trở mã đến quốc sắc thiên hương, cái kia khuynh thành khuôn mặt tăng thêm hoàn mỹ tư thái, cơ hồ khiến hết thấy các sư huynh đệ vì đó khuynh đảo.

Mà Hoa Lân trong mắt mọi người vẫn là như thế không có tiền đồ, bởi vì vì mọi người mỗi lần trông thấy hắn thời điểm, hắn đều tại đi dạo. Từ xưa tới nay chưa từng có ai nhìn qua hắn động thủ, tại mọi người nghĩ đến, một cái liền "Thiên Sơn Kiếm Bình" cũng không dám tham gia người, võ công nhất định thừa thốt bình thường cực kỳ.

Đi qua cái này bốn năm kiếm binh luận bàn, chúng đệ tử võ công đại khái phân ra cao thấp:

Nghiêm Liệt Phong thân là chương môn thủ tịch đệ tử, tu vi khi (làm) số thứ nhất.

Hạng Tiêu Vân thì dựa vào "Thiên Kiếm Thập Tam thức" lệ vi thứ hai, huống chi hắn còn luyện tập Hà sư thúc cái bóng kiếm pháp.

Diệp Thanh thì lại lấy phiêu miểu kiếm pháp cùng cao tuyệt kinh công danh lệ thứ ba, mọi người cùng nàng so chiêu, bình thường đều là trực tiếp "Hôn mê" đi qua.

Trịnh Phi Vũ, Hà Kiếm Minh, Lê Hành Không, Cố Tại Quân, Nam Cung Vân, Dương Phong Linh, Liễu Tùng Minh, Kỳ Kiệt, Triệu Vị Minh, Trương Thiên Hoa . . . chờ một chút đệ tử cũng hơi có tiểu thành, Thiên Sơn kiếm phái bày biện ra một phái phồn vinh cảnh tượng.

Những năm gần đây, Hoa Lân bệnh ma không còn có tái phát. Thế là, hắn có chút nhớ nhung nhà. Chỉ bất quá, hắn đối với võ học truy cầu lại càng ngày càng mãnh liệt, thể nội cái kia tràn đầy nội lực đã đạt đến tùy tâm sở dục cảnh giới, bằng vào một thanh phổ thông trường kiếm, hắn có thể dùng kiếm khí mở ra năm trượng có hơn cự thạch. Cái này nếu như bị người trông thấy, chắc chắn rất là chấn kinh, ngàn người bốn năm có thể luyện đến nước này, có thể nói là Thiên Sơn kiếm phái tuyệt vô cận hữu nhân vật.

Sáng sớm, Hoa Lân dạo bước tại Bích Thủy Hồ bên cạnh, cúi đầu, đang đang suy tư như thế nào mới có thể "Đánh bại" Thượng Quan Linh. Đột nhiên, hồ trung tâm truyền đến ưu giương tiếng đàn. Quay đầu nhìn lại, chỉ gặp xa xa hồ trung ương, có cái bạch y tiên tử khoanh chân tung bay ở mặt nước, một cái cổ cầm nằm ngang ở đầu gối trước, thân ảnh là như vậy thanh lệ, cùng quen thuộc như vậy.

Ngưng thần nghe qua, chỉ cảm thấy tiếng đàn yếu ớt, phảng phất nhớ lại một chút chuyện cũ, cảm thán thời gian trôi qua.

Hoa Lân tâm hữu sở động. Lại nghe tiếng đàn nhất chuyển, lại đổi thành nhàn nhạt đau thương, đối với người đang lúc bất đắc dĩ, và không biết làm thế nào cảm giác. Loại này biến hóa rất nhỏ, người bình thường căn bản nghe không ra khác nhau, bởi vì sâu kín tiếng đàn phảng phất cũng không có thay đổi. Thế nhưng là Hoa Lân từ nhỏ chịu đủ bệnh ma làm phức tạp, đối với người thế cách nhìn hướng tới thành thực, lại cảm nhận được tâm tình của nàng ba động. Phát giác nàng đối nhân sinh quá mức bi quan, cứ thế mãi, tuyệt không phải chuyện gì tốt. Thế là, Hoa Lân tâm thần vì đó run lên, trông thấy bên hồ có phiến tấm ván gỗ, dứt khoát tung người mà lên, đạp trên tấm ván gỗ, cấp tốc hướng xa xa Thượng Quan Linh chạy tới. Hắn dùng đúng là thượng thừa khinh công, Thủy Thượng Phiêu. . .

Tại hồ mặt khác, luyện công buổi sáng sư huynh đều nhìn qua hồ trung tâm tiên tử khởi xướng sương sớm đến. Đỗ Thiên sư đệ tán dương: "Tiểu sư thúc chẳng những võ công cao cường, liền cảm nghệ đều có một không hai Thiên Sơn. Nếu như nàng có thể đối với ta cười một tiếng, chết cũng cam tâm. . ."

Một người sư huynh mắng: "Người cũng dám đối với Tiểu sư thúc kỳ kỳ oai oai? Căn thận có người hội (sẽ) đẹp người!"

Đỗ Thiên cười nói: "Nguyên lai là Trần Kiều a? Người thiếu lai, ta cũng không sợ người!"

Cái này Trần Kiều tại các sư đệ trước mặt có phần có thân phận, hắn là gần đây gia nhập "Huyền Kiếm Đường" thiếu niên cao thủ. Lập tức đối Đỗ Thiên cười lạnh nói: "Người có phải hay không muốn bộ Hoa Lân tiểu tử kia theo gót? Hừ!"

Đỗ Thiên lại nghiêm mặt nói: "Người khoan hãy nói, gần đây ta phát hiện Hoa Lân càng ngày càng có chút cao thâm mặt trắc, nói không chừng người ta võ công sớm tại người trên ta!"

Trần Kiều xoẹt cười nói: "Người liền thôi đi! Tiểu tử kia hoàn toàn liền là ngớ ngẩn một cái, chưa từng thấy hắn chăm chú luyện võ qua công, liền biết đem chỗ có tâm tư đều đặt ở các sư muội trên thân. Gần đây còn nghe nói, hắn đối với Phong Linh muội muội có gây rối hành vi, loại này rác rưởi, sớm nên thanh ra Thiên Sơn kiếm phái!"

Nhưng Đỗ Thiên lại lắc đầu, trầm giọng nói: "Hoa Lân hắn là không phải loại người như vậy! Diệp Thanh sư muội cùng hắn quen như vậy, nhưng chúng ta theo không nghe thấy giữa bọn hắn có gì không ổn a?"

Trần Kiều hừ lạnh nói: "Đó là bởi vì Diệp Thanh từ trước tới giờ không để ý đến hắn, cho nên Hoa Lân tiểu tử này lại bắt đầu treo lên Phong Linh muội muội chủ ý!"

Đỗ Thiên phát hiện, cái này Trần Kiều như thế nào luôn nâng lên cái kia Phong Linh muội muội đây? Đang kỳ quái, một người sư huynh đi tới giáo huấn: "Trần Kiều, người vì sao luôn nhằm vào Hoa sư đệ, hắn đắc tội từng người sao?"

Tới đúng là "Thần Mộc Đường" Cố Tại Quân. Luận tư cách, Cố sư huynh nên tính là thế hệ trẻ tuổi trưởng giả, đối với Hoa Lân phi thường có hảo cảm. Khi (làm) nghe được có người nói Hoa Lân nói xấu lúc, hắn đương nhiên là có điểm không cao hứng.

Nào biết Trần Kiều căn bản không nể mặt Cố Tại Quân, ngạo nghễ nói: "Ta thực sự nói thật, như thế nào người không phục?"

Cố Tại Quân hừ lạnh nói: "Người nói hết thảy đều có chứng cứ sao, không có tốt nhất liền im miệng!"

Trần Kiều cười ha ha nói: "Người cũng dám gọi ta im miệng? Ta nhìn hắn là người nên im miệng mới đúng." Nói xong phất phất tay, đằng sau lập tức vây quanh mấy tên sư đệ, đồng loạt lạnh lùng nhìn qua Cố Tại Quân.

Gần đây Thiên Sơn đệ tử thực sự nhiều lắm, không khỏi cũng có chút trộn lẫn xấu không đủ, trong đó ả ả còn chia làm mấy cái tiểu đoàn thể. Trần Kiều nhóm người này hoàn toàn liền là bằng vào "Người nào đó" thế lực mới tiến nhập Huyền Kiếm Đường, thực sự có ô Huyền Kiếm Đường thanh

danh.

Cố Tại Quân làm người từ trước đến nay chính trực, vẫn chính nghĩa lắm nên nói: "Phía sau nói người nói xấu há lại hành vi quân tử? Có gan người liền ngay trước mặt Hoa Lân đi nói, xem hán có thể hay không giáo huấn người?" Cố Tại Quân vẫn cho rằng, Tiểu Lân võ công thâm bất khả trắc, cảm thấy để cho hán trực tiếp giáo huấn một cái Trần Kiều thích hợp nhất.

Ai ngờ Trần Kiều lớn tiếng cười nói: "Coi như ở ngay trước mặt hán nói lại như thế nào, lấy phế vật này võ công, hán chỉ có nghe lời nói phàn."

Đám người càng nói càng cương, Đỗ Thiên bỗng nhiên hoảng sợ nói: "Uy, các người mau nhìn, Hoa Lân tiểu tử kia lại muốn làm chuyện gì?"

Đám người theo tiếng nhìn lại, quả nhiên gặp trên mặt hồ một cái thân ảnh màu tím đập trên "Bè gỗ", nhanh chóng trượt mĩ chín chần nước lạnh, hướng Thượng Quan Linh thẳng tấp chạy tới. Tại Thiên Sơn kiếm phái, chỉ có hán phục sức không giống bình thường, cho nên mọi người vừa nhìn liền biết là tên phế vật kia.

Trần Kiều hừ lạnh nói: "Hừ, gia hỏa này khinh công ngược lại cũng không kém."

Đỗ Thiên lắc đầu nói: "Ai, hán còn dám đi quấy rầy Tiểu sư thúc, quả thực là không chết từng."

Trần Kiều hặn hặn nói: "Yên tâm đi, đợi lát nữa Tiểu sư thúc liền sẽ đánh hán rơi xuống nước, các người tin hay không?"

Nhiều người gật đầu nói: "Không sai không sai, cái này kêu là đánh chó mù đường."

"Ha ha ha. . ."

Cố Tại Quân nhìn qua phương xa, âm thầm nghĩ tới: Hoa Lân nha Hoa Lân, người vì cái gì liền không thể an phận một điểm đây?

. . .

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Lục bình luận đàn

Lại nói Hoa Lân còn chưa tiếp cận Thượng Quan Linh, liền phát hiện nàng tiếng đàn có chút loạn, hiển nhiên chính mình đến, đã ảnh hưởng tới tâm cảnh của nàng. Không khỏi trái tim bỗng nhiên nhảy một cái, đứng tại trên ván gỗ thân ảnh cũng thoáng lung lay. Cái này cảm giác vi diệu, chỉ có bọn hán có thể trải nghiệm, cho nên Thượng Quan Linh đột nhiên dừng lại đánh đàn. Chậm rãi ngừng đầu, yên lặng nhìn xem càng ngày càng gần "Sự chất" . . .

Hoa Lân rốt cục tại trước người nàng dừng lại. Thượng Quan Linh lạnh lùng nói: "Người tới đây làm gì? Có phải hay không muốn cho ta đánh người xuống nước?"

Hoa Lân bỏ xoẹt một tiếng cười nói: "Người thật nghĩ đánh ta?"

Thượng Quan Linh lườm hán một cái, cả giận: "Nói đi! Tìm ta có chuyện gì? . . . Sau khi nói xong chính người nhảy xuống nước, tránh khỏi ta động thủ!"

Hoa Lân nói chuyện từ trước đến nay gan lớn, linh cảm đột phát, cảm thán nói: "Ai nói tiên giới không sự tình? Thần nữ yếu ớt tình đầy cõi lòng! . . . Ta cảm thấy tiếng đàn của người không ai có thể hiểu, cho nên muốn làm người người nghe."

Từ khi Hoa Lân học được Kiều Truy Phong Túy Kiếm về sau, đối với mỗi người về mặt có thể nói là quan sát nhập vi. Hán cảm thấy Thượng Quan Linh giọng nói chuyện mang theo một tia nghịch ngợm, cái bản không có ý tức giận. Bằng không, Thượng Quan Linh đã sớm một bàn tay thường hán xuống nước.

Thượng Quan Linh không nghĩ tới Hoa Lân thoáng qua một cái đến liền thi hứng đại phát, cho nên ngăn người, phát giác tiểu tử này thật đúng là có điểm tài hoa. Thế là lạnh lùng nhìn xem hán, muốn nhìn một chút hán đến tột cùng muốn như thế nào.

Hoa Lân gặp nàng không nói, lại nói tiếp: "Cầm luật chi đạo, tri âm khó cầu! . . . Tịch Nhật Bá Nha một khúc 'Cao sơn lưu thủy' không người thể vị, vèn vèn đến một cái bình thường tiểu phu chung tử kỳ năng hiểu. Từ kỳ sau khi chết, Bá Nha gượng Cầm Tuyết dây cung, chung thân lại không gảy hồ cầm. Tiếng đàn của người mỹ diệu hàm súc, từng tia từng tia tình cảm rót vào trong đó, biểu hiện được phát huy vô cùng tinh tế. . ."

Thượng Quan Linh gặp hấn dám đối với mình cảm nghệ khoa tay múa chân, thế là ngắt lời nói: "Nói như vậy, ngươi cũng hiểu đàn? Vừa mới ta đánh lại là cái nào một khúc?"

Hoa Lân tiêu sái đứng tại mặt nước, sáng sủa nói: "« Dương Xuân Bạch Tuyết » vốn là nhẹ nhàng làn điệu, ai ngờ đàn của ngươi âm uẩn chuyể u dài, nhưng lại đúng như « Hán Cung Thu Nguyệt ». Ngươi đây không phải đang khảy đàn! Ha ha. . . Mà là tại Thư Tình!"

Hoa Lân nói đến phi thường uyển chuyển, ví von đến càng phi thường thỏa đáng! —— phải biết « Dương Xuân Bạch Tuyết » là một khúc vui sướng làn điệu, mà « Hán Cung Thu Nguyệt » thì hoàn toàn tương phản. « Hán Cung Thu Nguyệt » ý tại biểu hiện cung trong thiếu nữ u oán tình hoài, đối với tuổi tác trôi qua, đối với cuộc sống bất đắc dĩ.

Thượng Quan Linh đương nhiên hiểu hấn ý tứ, hồi tưởng vừa mới chính mình thật có phương diện này suy nghĩ, không khỏi có chút kỳ quái. Hoa Lân mười ba tuổi mới tiến nhập Thiên Sơn, về sau căn bản không có cơ hội học tập âm luật, chẳng lẽ hấn trước kia liền hiểu? Chuyện này không có khả năng lắm a? Khi đó hấn mới bao nhiêu lớn?

Lại không biết, Hoa Lân thuở nhỏ rất thích nghe đùa giỡn, mắc phải tuyệt chứng về sau, thường thường tại kẻ cận cái chết lăn lộn. Hấn dựa vào kiên cường tín niệm tới đỉnh, đối với nhạc khúc đương nhiên cũng có sẵn đủ. Đối với tình người cũng đem so với thường nhân càng thêm thông thấu, hấn "Lớn mặt tác phong", chính là vì nắm chặt sinh mệnh phấn khích trong nháy mắt.

Thượng Quan Linh bị hấn bình luận một phen, ngược lại không tức giận, chỉ là xinh đẹp cười nói: "Nghe ngươi nói đến đạo lý rõ ràng, chắc hấn cảm nghệ tất nhiên không tầm thường, có thể hay không biểu hiện ra một phen?"

Hoa Lân gặp nàng cười lên giống như băng sơn tan rã, trong lòng không khỏi rung động. Còn tốt, hấn bây giờ ý chí tương đối kiên cường, nghĩ thầm hôm nay nếu như không đàn một bản từ khúc cho nàng nghe, đoán chừng nàng lập tức liền sẽ đánh chính mình xuống nước. Thế là cười ha ha nói: "Đàn gấp tri âm tâm cũng hợp, cổ nhân tương phùng cười đón lấy. Vậy ta liền đến một bài đi! . . . Chỉ là, khinh công của ta trình độ quá kém, chỉ sợ đánh đến phân nửa liền sẽ chìm xuống. Ngươi nhìn. . ."

Thượng Quan Linh gặp hấn tài văn chương quả nhiên xuất chúng, thế là lại cười nói: "Thôi được, ngươi một mực hảo hảo cho ta đánh đàn! Ta từ có biện pháp để ngươi lơ lửng ở mặt nước."

Hoa Lân lại là trong lòng rung động. Phải biết từ xưa đến nay, nam nữ đánh đàn (đàm tình) có nhiều bí ẩn. Lúc này Thượng Quan Linh lại muốn chính mình cùng với nàng đàn một bản. Đây có phải hay không là. . .

Hoa Lân rất gấp gáp, cũng không dám lại suy nghĩ lung tung xuống dưới, mau từ Thượng Quan Linh trong tay tiếp nhận cổ cầm. Nhưng bây giờ thân ở mặt nước, như thế nào mới có thể đánh đàn đây? Như thế cái nan đề.

Thượng Quan Linh nhìn hấn bứt rứt bộ dáng, trong lòng âm thầm buồn cười, thế là thân thể nhẹ nhàng bay lên, lộ ra dưới chân một thanh ngắn ngùi Phi Kiếm. Nàng lại đem Phi Kiếm chậm rãi chuyển qua Hoa Lân dưới chân, ra hiệu để hấn đứng lên trên.

Hoa Lân mới chợt hiểu ra, khó trách nàng có thể thời gian dài bồng bềnh ở trên mặt hồ, nguyên lai là một mực thi triển "Ngự Kiếm Thuật" đây. Hoa Lân cũng không khách khí, không chút do dự liền đứng ở trên phi kiếm.

Thượng Quan Linh chân ngọc giẫm ở trên mặt nước, thân thể lại không hạ Trầm nhi. Nàng phiêu dật thân hình, chân chính như cái Lăng Ba tiên tử xinh đẹp. Hoa Lân không khỏi ngẫm thâm bội phục, nghĩ thầm chỉ bằng nàng chiêu này, hấn võ công đã đủ để tiểu ngạo giang hồ.

Hoa Lân chậm rãi khoanh chân ngồi xuống, đem cổ cầm đặt trước người, hai tay tùy ý gảy mấy lần dây đàn, muốn tìm một cái đánh đàn cảm giác. Ai ngờ mấy năm không có gảy, tăng thêm có mỹ nữ ở bên quan sát, trong lúc nhất thời lại có điểm tay chân thất thố, nửa ngày cũng không tìm tới cảm giác. Thế là, đành phải tại dây đàn bên trên một đường thử xuống dưới. . .

Thượng Quan Linh gặp hấn loạn xạ gảy dây đàn, đem tâm tình của mình cũng phát phải là lộn xộn. Mặt lạnh lùng nói: "Ngươi đến cùng có thể hay không a?"

Hoa Lân trên đầu đỏ mồ hôi nói: "Chiều cổ! . . . Ngươi đừng vội, dù sao cũng phải để cho ta tìm được trước cảm giác rồi nói sau?"

Thượng Quan Linh thật nghĩ một cước đạp hấn xuống nước, nhưng lúc này, đột nhiên nghe được Hoa Lân dứt quãng bắn ra một tia khúc ý, mặc dù rất khó nghe, nhưng lại không tốt mạo muội đá hấn xuống dưới.

Hoa Lân đột nhiên ngẩng đầu cười cười, nói ra: "Tốt tốt, lúc này có cảm giác! Ta liền đàn một bản « Hán Cung Thu Nguyệt » đi, tránh khỏi ngươi hoài nghi ta vừa mới nói hươu nói vượn. . ."

Kỳ thật, Hoa Lân nghe được nhiều nhất liền là « Hán Cung Thu Nguyệt », đây là kinh thành là lưu hành nhất nhạc khúc, chính mình đã từng lặp đi lặp lại luyện qua. Cho nên Thượng Quan Linh vừa mới cái kia đầu « Dương Xuân Bạch Tuyết » bên trong, ần ần chứa « Hán Cung Thu Nguyệt » làn điệu, cho nên nghe xong liền đã hiểu.

Chỉ gặp Hoa Lân nhắm mắt lại, y theo dáng dấp bắn lên. . .

Vừa mới bắt đầu tiếng đàn còn có chút loạn, nhưng hấn dần dần thay vào các cung nữ u oán sinh hoạt, nghe cũng là rất có căn cơ. Thế nhưng là, Thượng Quan Linh vẫn còn bất mãn ý, cảm thấy Hoa Lân cảm nghệ cũng không gì hơn cái này.

Ai ngờ, Hoa Lân tiếng đàn đột nhiên biến đổi. Bởi vì hắn bị chính mình u tổn thương giai điệu lây, đột nhiên nhớ tới chính mình trên người bệnh nan y. Mặc dù bây giờ bệnh ma lại không có tái phát, nhưng hồi nhỏ kinh lịch gặp trắc trở há lại thường nhân có thể hiểu được? . . . Những thống khổ kia quá khứ, lần nữa hiện lưu tâm đầu. Trong tay tiếng đàn, cũng giống như sống lại. Thế là, hắn bắt đầu yếu ớt nói hồi nhỏ bất đắc dĩ, và chết đi tuổi thơ. —— trận này bệnh ma, sợ sớ hành hạ hắn thời gian mười năm, để hắn theo một cái trẻ người non dạ nhi đồng, trong lúc đó coi nhẹ sinh tử, nhìn thấu nhân thế. Cái này trực tiếp dẫn đến hắn thiếu niên trưởng thành sớm, trí lực nhanh chóng trưởng thành, vô luận học thứ gì đều hết sức nhanh chóng. Quan trọng nhất là, hắn từ nay về sau trở lên lớn gan không gì sánh được, bởi vì hắn chết còn không sợ, đâu còn sẽ sợ người khác giễu cợt?

Hắn còn âm thầm quyết định, muốn càng thêm cố gắng đi hưởng thụ sinh mệnh. . .

Hoa Lân lần này tiếng đàn, lập tức lấy nhiễm Thượng Quan Linh, nàng không nghĩ tới một thiếu niên trong lòng, lại hội (sẽ) có nhiều như vậy tang thương cảm giác. Mà càng thêm làm nàng kinh ngạc chính là, Hoa Lân tiếng đàn đột nhiên lại là biến đổi, đột nhiên phao khước u oán tiếng đàn. Chỉ vì, Hoa Lân đột nhiên nhớ tới Diệp Thanh. . . . Vô luận từ lúc nào, nàng từ đầu đến cuối đều sẽ canh giữ ở bên cạnh mình, đi theo chính mình vui vẻ, cùng mình cùng một chỗ bị thương. Thế là, hắn cảm thấy người sống một đời, liền nên hưởng thụ sinh mệnh, bắt lấy hết thấy sự vật tốt đẹp.

Cho nên, một bài u oán « Hán Cung Thu Nguyệt » đột nhiên trong tay hắn trở nên hoan mau dấy đi, chẳng những kéo theo tâm tình của mình, mà lại cũng nâng lên Thượng Quan Linh vui sướng suy nghĩ. Để nàng đột nhiên cảm thấy, sinh mệnh là tốt đẹp như thế, dù người như vậy. Đến mức, cái này khúc tiếng đàn dần dần hòa tan Thượng Quan Linh băng lãnh, để nàng có chút kim lòng không được. . .

Tiếng đàn tiêu tán, Hoa Lân đột nhiên ngừng đầu, vừa vặn đón nhận Thượng Quan Linh hai con ngươi, gấp nàng như có điều suy nghĩ bộ dáng, thế là âm thầm thở phào một cái. Xem ra hôm nay khuyên người công phu cuối cùng không có uống phí. Thế là nhảy xuống Thượng Quan Linh Phi Kiếm, trở xuống dưới chân trên ván gỗ. Lo lắng nói: "Ai. . . Ta cảm nghệ chỉ có thể như thế, ngươi cảm thấy như thế nào!"

Thượng Quan Linh lấy lại tinh thần, theo trong tay hắn muốn về cổ cầm, nghiêm mặt nói: "Đánh đến không tệ! Đúng, ngươi gần đây võ công nhưng có đột phá? Hậu thiên cũng đừng để cho ta thất vọng a?"

Hoa Lân gấp nàng đột nhiên chuyển đổi chủ đề, tâm muốn giải thật sự là thay đổi bất thường, chỉ có thể cười hắc hắc nói: "Nghe nói tu chân có thể kéo dài tuổi thọ, một người sở dĩ gọi là người trẻ tuổi, cũng không phải là nàng bản thân tuổi trẻ, mà là tâm tình của nàng còn trẻ. Võ công của ta gần đây có chút tiến bộ, hậu thiên nhất định khiến ngươi giật nảy cả mình."

. . .

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Thâu hương khiếu ngọc

Chương 17: Thâu hương khiếu ngọc

Mấy câu nói đó có chút bừa bãi, nhưng Thượng Quan Linh đều hiểu. Nghĩ thầm kẻ trước mắt này, cái này không bày rõ ra đang giáo huấn chính mình không? Không khỏi đỏ mặt lên, gắt giọng: "Tốt, vậy ta hiện tại liền nhìn xem ngươi lớn bao nhiêu tiến bộ?" Nói xong, ngọc thủ xẹt qua dây đàn, "Tranh" một tiếng, một trận mạnh mẽ tiếng gầm thẳng tắp vọt tới Hoa Lân.

Chung quanh mặt hồ bị âm luật chấn động đến sôi trào lên, một vòng gợn sóng cấp tốc Triều Hoa lân dâng đến.

Hoa Lân không nghĩ tới lại có người thế này "Đánh đàn", thân thể đành phải nghiêng về phía trước, hai tay ngăn tại bộ mặt làm chống cự. Một trận cường đại sóng xung kích đụng ở trên người hắn, dưới chân tấm ván gỗ "Bá" một cái hướng sau lưng đi vòng quanh, chớp mắt liền rời khỏi hơn hai mươi trượng xa. Đồng thời dưới chân mặt nước cấp tốc hướng hai bên tách ra, rất có theo gió vượt sóng khí thế.

Hoa Lân cười ha ha: "Cảm ơn Tiểu sư thúc tiễn ta về nhà bờ!"

Thượng Quan Linh đậm chân nói: "Nhìn ta lần sau không hảo hảo giáo huấn ngươi?" Hoa Lân lại giẫm lên tấm ván gỗ, quay người trở về bên bờ, cười hi hi mà đi..

Thượng Quan Linh y nguyên ôm cổ cầm đứng lặng tại trình độ, nhìn qua Hoa Lân bóng lưng, tâm thần không khỏi run lên. Đột nhiên cảm thấy Hoa Lân phía sau giống như ẩn giấu đi rất nhiều mê vụ..

Tại Bích Thủy Hồ một bên khác, ngắm nhìn đệ tử đều cảm thấy có điểm quái dị. Dĩ vãng lãnh nhược băng sương Tiểu sư thúc hôm nay như thế nào không có tức giận chứ? Hoa Lân nói với nàng nhiều lời như vậy, vậy mà không có đánh hấn rơi xuống nước, hơn nữa còn tiến hấn về bờ? ... Thật sự là không hợp thói thường!

...

Hai ngày về sau, lại là mừng ba tháng ba.

Những ngày này, Diệp Thanh đều đang bế quan, Hoa Lân trong lòng không khỏi có chút thất lạc. Cũng may đêm nay lại phải cùng Thượng Quan Linh so chiêu, cho nên hắn đã sớm bò lên trên "Bích Vân đỉnh", khoanh chân ngồi tại trên mặt tuyết trầm tư cái gì.

Cắm ở bên cạnh hắn Thanh Cương kiếm, lòng lánh cô độc quang mang...

Mấy năm qua này, Hoa Lân từ đầu đến cuối công không tiến Thượng Quan Linh bên người, cùng hắn nói là cái gì "So chiêu", kỳ thật liên y vật áo đều không đụng tới. Một người thất bại nhiều lần, tự nhiên sẽ muốn một chút bằng môn tà đạo để đạt tới mục đích, cho nên Hoa Lân kế hoạch có thay đổi.

Lúc này trong đầu của hắn không ngừng tính toán công kích sáo lộ, và tất cả có thể. Hắn rốt cục quyết định, phải dùng Kiều Truy Phong phương thức "Đánh bại" Thượng Quan Linh.

Phương đông chậm rãi bò lên trên một vòng trong sáng trắng khuyết, tại khắp trời đầy sao bên trong, cái kia luân trăng non lộ ra vô cùng sắc bén, phẳng phát một cái ngân câu. Lờ lờ sao trời đang ở trước mắt, giống như dễ như trở bàn tay.

Dưới ánh trăng, một đạo tuyết trắng thân ảnh khoan thai nổi lên Bích Vân phong, Hoa Lân khoe miệng chậm rãi lộ ra một cái cười quỷ dị cho.

"Hi hi! Ngươi đêm nay nếu có thể tiếp được ta mười sáu chiêu, coi như ngươi thắng." Thượng Quan Linh nói như vậy.

"Chưa hẳn muốn mười sáu chiêu! Xem kiếm..." Hoa Lân đột nhiên rút kiếm, nhảy vọt lên trời. Giữa không trung, ba đạo kiếm quang thẳng cắt Thượng Quan Linh. Cái kia kiếm khí bén nhọn để Thượng Quan Linh không dám coi thường, thế là nàng phía bên trái dịch ra nửa bước, tay phải ông tay áo vung ra một đạo hoàn mỹ kiếm quang, đảo ngược Hoa Lân sườn phải cắt tới.

Hoa Lân thân giữa không trung, sớm lướt ngang vài thước, tay phải trường kiếm đột nhiên đâm ra tám đóa tinh quang, đóa đóa kiếm hoa phong bế Thượng Quan Linh bên trái đường lui, ngay sau đó một chiêu "Thiên quân vạn mã" ép đi qua. Cái này mấy chiêu nhanh càng thêm điện, đem Thượng Quan Linh toàn thân gắn vào dưới kiếm. Thượng Quan Linh nếu như không muốn đem hắn đánh thành bị thương nặng, vậy cũng chỉ có thể phải tránh. Cho nên, Hoa Lân đã dán nàng bên trái xoa tới...

Đây là một bộ liên hoàn công kích hình thức! Hoa Lân thân giữa không trung, đã nhanh nhanh xoay tròn, xoát xoát xoát lại là ba đạo thân ảnh lao thẳng tới Thượng Quan Linh trái phải giữa ba đường. Cái này kỳ thật liên là một loại ảo giác, Hoa Lân ba kiếm tốc độ quá nhanh, lại ở giữa không trung lưu lại ba đạo tàn ảnh. Mà cái này mấy đạo tàn ảnh, liền ngày hôm đó sau chân kinh thiên hạ "Phân Thân Trảm" tiền thân.

Thượng Quan Linh rất là giật mình, tay phải vung ra một cái thập tự kiếm quang, "Phanh phanh phanh" ba đạo tàn ảnh hung hăng đâm vào vừa lên mặt, lập tức hóa thành bột. Thượng Quan Linh thân thể mềm mại lui về sau nửa bước, chân ngọc nghiêng đá, thật dài vẩy vạch ra một đạo mỹ lệ hình cung, một màn kiếm khí không lồ đã hình thành, nhanh chóng cuốn về phía Hoa Lân, liền cả mặt đất tuyết động cũng bị quét ra một mảng lớn diện tích.

Nhưng là, tại đây trời tuyết bay bên trong, Hoa Lân vậy mà đã mất đi bóng dáng. Trên mặt đất, chỉ để lại một cái vỡ vụn trường bào. Tiểu tử này vậy mà chơi lừa gạt...

Thượng Quan Linh lập tức giật mình, cũng cảm giác một đạo lăng lệ kinh khí dán bên hông chém ngang mà đến. Vốn định lập tức thi triển 'Đoạn thủy lưu' chiêu thức phản công. Thế nhưng là, nàng dù sao có chút bó tay bó chân, sợ không cẩn thận, liền đem tiểu tử kia một kiếm giết đi. Cho nên, nàng đành phải phóng người lên...

Bay lên trên trời, nàng khó khăn lắm tránh thoát dưới chân chém ngang một kiếm, lại phát hiện chính mình lại bị lừa. Một thanh trường kiếm xoay tròn lấy theo dưới chân bay qua, trên mặt đất căn bản là không có người...

Thượng Quan Linh tu vi thực đã siêu thoát võ công phạm trù, giữa không trung thay đổi thân thể mềm mại, nhấc chân bốc lên một màn hàn quang, cấp tốc cắt về phía không trung Hoa Lân.

Ai ngờ, Hoa Lân trống rỗng xoay xoay người, nghiêng người tránh thoát, cái kia phiến kiếm quang liền thiếp lấy chớp mũi của hắn vội vàng đi xa. Hắn nghiêng người đồng thời, tay trái cũng đã dựng lên eo nhỏ của nàng, đem nàng một cái ôm đi qua.

Hai người đều ngây ngẩn cả người...

Chậm rãi rơi vào trên mặt tuyết, bọn hắn y nguyên duy trì động tác kia. Kỳ thật Thượng Quan Linh muốn giết Hoa Lân dễ như trở bàn tay! Chỉ cần phát ra mạnh mẽ kiếm khí, lại dựa vào "Ngư Kiếm Thuật", mấy chiêu liền có thể đem hắn thu thập. Nhưng nàng không thể làm như thế, lại tăng thêm khinh địch, cho nên nàng bại.

Hoa Lân ôm nàng mềm mại không xương eo nhỏ nhắn, ngày xưa cái kia thật dài vẩy theo gió tung bay, mà Hoa Lân lại cúi đầu nhìn xem người ta địa phương không nên nhìn, cách một tầng tơ lụa, chỉ gặp nàng linh lung đường cong vô cùng sống động, thế là hắn bệnh cũ lại phạm vào, đầu não "Ồng!" một tiếng, nằm rạp người hôn xuống.

"BA~!" một tiếng vang giòn, một cánh tay ngọc hung hăng cho hấn một bàn tay. Tiếp đó bóng trắng lóe lên, trong ngực Thượng Quan Linh đã không biết tung tích.

Hoa Lân có chút không thể tin được chuyện mới xảy ra vừa rồi, sờ sờ gò má, lại ngửi ngửi tay trái lưu lại dư hương, hấn biết rõ, vừa mới hai người ở giữa đã sinh ra một loại không còn cách nào ngôn ngữ từ trường, cho nên hấn càng thêm không chịu nổi, thế là vội vã bỏ xuống Bích Vân phong, trong đầu tất cả đều là lộn xộn ý nghĩ...

Ban đêm Thiên Sơn, lộ ra hết sức thanh tĩnh, Bích Thủy Hồ bên cạnh miếu miếu côn trùng kêu vang, tăng thêm phiến an tường.

Hoa Lân đi đến nơi đây, cuối cùng bình tĩnh lại. Lúc này hít một hơi thật sâu, lập tức đi vòng hướng trụ sở của mình đi đến.

Thế sự trên người, dự vọng của hấn vừa vụn vỡ, nhưng đi qua phiến u tĩnh rừng cây lúc, lại nghe thấy có người tại trong bụi cỏ nhẹ nhàng rên rỉ. Thanh âm kia nghe đã thống khổ lại vui sướng, thế là hiếu kỳ đi tới, lập tức nhìn thấy một màn vĩnh không bỏ quên hình ảnh.

Hoa Lân liền vội vàng lui lại trở về, thì thào mắng: "Mẹ nhà hấn chết Hạng Tiêu Vân, các người là thù thân, bản thiếu gia lại ở chỗ này chơi lên hỏa. Ai... Thật không nghĩ tới Nam Cung Vân như thế lang thang, uống phí ta đôi nàng như thế có hảo cảm!"

Là muộn, hấn lật qua lật lại liền là ngủ không yên, nghĩ thầm ngày mai nhất định phải nghĩ biện pháp tìm Diệp Thanh đến giảm nhiệt mới được. Thế là, hấn kẻ hoạch rất nhiều bản thủ mưu kế, nhất định phải làm cho Diệp Thanh thuận theo chính mình. Hành hạ nửa đêm, thẳng đến hừng đông lúc mới mơ mơ màng màng thiếp đi...

Ngày kế tiếp, Hoa Lân thẳng ngủ thẳng tới giữa trưa ngày thứ hai, lại bị cái kia ăn trưa tiếng chuông đánh thức, sờ lên cái bụng nói: "Vẫn là ăn cơm quan trọng, hắc hắc..." Nhớ tới đêm qua quyết định thấu hương kẻ hoạch, hấn hung hăng rút chính mình hai lần miệng, mắng: "Bản thủ!"

Thiền phòng bên trong, đã sớm bu đầy người. Hôm nay nhà bếp chuẩn bị đồ ăn cực kì tốt, hấn đẩy rất hàng dài mới bụng tứ đồ ăn một chén canh, hướng vị trí của mình đi đến.

Đột nhiên, bên phải một vị sư đệ bụng đồ ăn đánh tới, Hoa Lân vội vàng đem trong tay đĩa nâng quá đỉnh đầu, khó khăn lắm để từng. Nhưng bởi vì nhiều người chen chúc, đằng sau lại có một người nhanh chóng đụng hướng bờ vai của mình. Hoa Lân cấp tốc quay người né tránh, lại không nghĩ rằng, một vị sư huynh vừa vặn lại chặn phía bên phải của chính mình, lúc này mới phát hiện trước sau mấy cái phương vị, lại đều đứng đầy người. Thế là "Phanh" một tiếng, Hoa Lân bị người đụng thẳng.

Mà trên tay cái kia mâm đồ ăn đồ ăn, liền "Hoa" một tiếng, hướng trên người mình ngã xuống. Đồng thời tất cả đều ngã xuống trên đầu của mình, tất cả mọi người một trận cười vang...

Hoa Lân đẩy người bóng mờ ngăn người, lúc này mới phát hiện, vừa mới rõ ràng là có người tại âm toán mình. Nếu không bằng võ công của mình, làm sao có thể đem đồ ăn đến tại trên đầu mình? Thế là lặng lẽ đảo qua bên người mấy tên sư huynh, chỉ gặp bọn họ tranh thủ thời gian nghiêng đầu tránh đi, không dám tiếp xúc ánh mắt của mình.

Toàn bộ đại sảnh, lập tức truyền đến nhiệt liệt cười vang, đối Hoa Lân chỉ trỏ, đều đang cười nhạo sự bất lực của hấn.

Hoa Lân một trận lên cơn giận dữ, lập tức vận công lắng nghe chung quanh nhất cử nhất động. Quả nhiên loáng thoáng nghe được tám trọng bên ngoài, có vị sư huynh cười gian nói: "Hắc hắc, Thiên Sơn Thất Tuyệt Trận quả nhiên lợi hại, vậy mà tránh cũng không thể tránh."

...

(mỗi ngày đổi mới 4 chương, mời mọi người ủng hộ, không cần khen thưởng, chỉ hy vọng các vị có thể thu tròn một chút!)

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Phong thanh hạc khởi

Hoa Lân cũng không có phát cuồng, ngược lại tự giễu nói: "Ai! Ta thật là vô dụng, bụng thức ăn cũng bụng không xong! . . . Bất quá so với có người đi trên đường, khó hiểu té gãy chân, ta còn tính là tốt. Hi vọng các vị sư huynh, đi đường lúc ngàn vạn nhớ kỹ nhìn đường a?" Hấn mặc dù nhặt nhặt nói, nhưng này cổ lạnh lẽo hàn ý, để chung quanh các sư huynh cảm thấy một trận hoảng sợ.

Hoa Lâm liêu mạng bên trên mờ đông, thê buồn bã nhìn qua bốn phía hết thấy, chỉ gặp trong đại sảnh hơn một trăm người, chỉ lo ha ha giễu cợt chính mình, lại không ai chịu tiến lên đây thăm hỏi! Mà Diệp Thanh, Trương Thiên Hoa cùng Cố Tại Quân ba cái tốt bằng hữu đều không ở tại chỗ, xem ra bọn hắn đều đang khổ luyện võ công a?

Trừ cái đó ra, Hạng Tiêu Vân lại ở một bên đắc ý cười trộm, Hoa Lâm rốt cuộc biết, đây đều là hắn bày ra (ván) cục, nếu không ai có năng lực tổ chức bày vị "Huỳnh Kiếm Đường" cao thủ đồng loạt động thủ đây?

Hoa Lâm cảm giác mình rất đau xót, thê là cười khổ đi ra ngoài. . .

Dương Phong Linh do dự thật lâu, lúc này mới đuổi tới, nói ra: "Hoa sư đệ! Ngươi không sao chứ? . . . Trên đầu ngươi còn có một gốc rau xanh đây!"

Hoa Lâm căn bản không có nghe rõ Dương Phong Linh đang nói cái gì, bởi vì hắn đột nhiên nhìn thấy Thượng Quan Linh cái kia tuyệt trần thân ảnh, đang Đinh Đinh theo cửa phòng ăn trước thối qua. Không khỏi chấn động toàn thân! Nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, trên mặt rất mất tự nhiên.

Bên người Dương Phong Linh cũng là cả kinh, vội vàng cúi đầu kêu: "Người . . . Sư tôn!"

Thượng Quan Linh đột nhiên tại Hoa Lâm bên người dậm chân, lẳng lẳng nhìn xem hắn, đột nhiên "Bỏ xoẹt" một tiếng yêu kiều cười, ôn nhu hỏi: "Người đang làm cái gì a?"

Lúc này Hoa Lâm "Cách ăn mặc" phi thường có đặc sắc, một gốc rau xanh nằm sắp lên đỉnh đầu, hắn cũng không chịu hái xuống. Vài miếng hành tỏi tại trên đầu của hắn, tựa hồ đang điểm xuyết lấy cái gì. Thượng Quan Linh vươn ngọc thủ, giúp hắn lấy xuống cây kia rau xanh, giọng dịu dàng cười nói: "Người có phải hay không muốn mang về loại a? Ha ha ha. . ."

Hoa Lâm tâm tình đột nhiên rất là sáng sủa, xem ra Thượng Quan Linh cũng không có trách cứ ngày hôm qua thất lễ. Thê là cũng cười nói: "Không có cách, vóc người đẹp trai mà!"

"Ha ha ha. . ."

"Hi hi ha ha. . ."

Dương Phong Linh cũng cười. Không nghĩ tới sư tôn cũng có ôn nhu một mặt, còn hiểu đến hài hước đây.

Nhưng không nghĩ tới, Thượng Quan Linh lại đột nhiên sầm nét mặt, hừ lạnh nói: "Hừ! Ngươi chẳng lẽ không có học qua võ công không? Thật vô dụng. . ."

Hoa Lâm gãi gãi cái ót, lập tức nhớ tới một câu cổ huấn: Điều nói lòng của phụ nữ, mây trên trời. Đây không phải không? Trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn.

Dương Phong Linh vội vàng giúp hắn giải thích nói: "Hắn võ công vốn là chênh lệch, những người kia còn cần Thất Tuyệt Trận tới đối phó hắn, thật sự là dư thừa!"

Thượng Quan Linh lại hừ lạnh nói: "Phải không? . . . Ngươi nếu có thể có hắn một nửa bản sự, ta cũng không cần bức ngươi đi luyện võ công gì!"

Dương Phong Linh nghe được là như lọt vào trong sương mù, trầm nghĩ: Hoa Lâm võ công rất cao?

Thượng Quan Linh cũng đã đi được xa, hướng phía "Thiên Kiếm Các" phương hướng lướt tới. . .

. . .

"Thiên Kiếm Các" là Thiên Sơn chủ yếu nhất kiến trúc, hết thấy trọng yếu cử động, đều là ở chỗ này thương nghị quyết định.

Thượng Quan Linh khẽ nâng quần lụa mỏng, khoan thai leo lên cao trúc thềm đá. Toàn bộ Thiên Kiếm Các chia làm trên dưới chín tầng, hắn hạ lấy mười hai cây bát giác cột đá Lăng Không chèo chống, thượng tầng vì đầu cùng mái cong kết cấu, tạo hình cực kỳ to lớn, đứng trên Thiên Kiếm Các, có thể quan sát cả cái sơn cốc.

Thượng Quan Linh leo lên tầng cao nhất thời điểm, Thiên Sơn Cửu Kiếm cổ đã đến Tề. Đám người gặp nàng đến, đều hướng nàng ngach thủ ra hiệu, bát sư huynh Lý Lôi Vân vội vàng kéo ra bên người gỗ lim dựa vào ghế dựa, ôn nhu nói: "Đến. . . Tiểu sư muội ngồi ở đây!"

Thượng Quan Linh nở nụ cười xinh đẹp: "Thật cảm tạ sư huynh, ta ngồi bên này là được rồi!" Nói xong, nàng nhẹ nhàng kéo ra một cái ghế gỗ, dán Tam sư tỷ Hà Úc Hương ngồi xuống. Các sư huynh đều âm thầm buồn cười. . .

Hạng chương môn gặp Lý sư đệ có chút xấu hổ, thê là vội vàng cắt vào chính đề nói: "Lần này đem tất cả gọi đến là bởi vì trong giang hồ phát sinh liên tiếp chuyện trọng đại kiện. Vì thiên hạ an bình, cho nên muốn cùng các vị thương thảo thương thảo!"

Đám người nghe vậy đều chăm chú mà đối đãi, Hạng chương môn nói tiếp: "Tất cả mọi người nghe qua huyết ma sắp xuất hiện tiên đoán a?"

Kiều Truy Phong kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ huyết kiếm đã xuất?"

Hạng Mạc Thiên thở dài: "Hiện tại còn không dám xác định, nhưng trên giang hồ đã truyền đến mấy món chấn kinh thiên hạ đại sự. Gần một, năm nay tháng tư hai mươi ba, Thanh Phong Các Chủ Đông Phương Linh Yên suất lĩnh ba trăm thiết kỵ do Thanh Châu tiến về Giang Ninh, trên đường đi qua An Huy nam thời điểm cả đội nhân mã đột nhiên biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Có người tại Ngự sông tìm được mấy cỗ khô cạn thi thể, lờ mờ liền là Thanh Phong Các thiết kỵ trang phục, nhưng Các chủ Đông Phương Linh Yên cho tới bây giờ y nguyên bất âm vô tín."

Trịnh Thanh Phong cả kinh nói: "Chẳng lẽ lấy Thanh Phong Các thực lực, vậy mà không ai sống sót?"

Hạng Mạc Thiên gật đầu nói: "Ta hoài nghi, cái này khô cạn thi thể, rất có thể liền là huyết ma gây nên!"

Thượng Quan Linh bọn người là một trận hải nhiên. . .

Hạng Mạc Thiên lại tiếp tục nói: "Tháng năm ngày hai mươi sáu, Mạch Tích Sơn đột nhiên lôi điện đan xen, mấy chục đạo thiểm điện bổ vào cùng một cái địa điểm. Bản địa bị đánh ra một cái cự đại động rỗng rỗng, phía dưới là vô số cái thông đạo, ẩn ẩn có thể phát hiện là nhân công tạc thành. Nhưng bên trong thực sự quá to lớn, đi vào một số người đều không có còn sống trở về. Có người đồn phía dưới cất giấu một cái Tiên Khí, lúc này mới dẫn tới lôi điện oanh minh. Lại có người đồn phía dưới cất giấu một cái ma đầu, sắp làm hại nhân gian. Hiện tại rất nhiều người đều liều mạng hướng nơi đó hội tụ, trước mắt không biết tường tình."

Hứa Văn Hà: "Chẳng lẽ. . . Thật chẳng lẽ muốn thiên hạ đại loạn rồi?"

Hạng Mạc Thiên ho khan mấy tiếng, nói: ". . . Chuyện thứ ba, cái này thực sự để cho chúng ta Thiên Sơn kiếm phái cảm thấy phi thường xấu hổ! Trung Nguyên vì ứng phó kiếp nạn, đã kết thành một cái Thất Kiếm Minh. Mà trong đó, lại đơn độc thiếu đi chúng ta Thiên Sơn kiếm phái. Bởi vì làm thứ tự có hai tên đến đây kết minh cao thủ, đều mất mạng tại Ngọc Môn quan. Bên trong nguyên lai tưởng rằng Thiên Sơn độc chuyên, đã đem chúng ta bài trừ bên ngoài!"

Hết thấy sự đệ đều thất kinh, chuyện này quá mất Thiên Sơn mặt mũi. Nhao nhao cả giận nói: "Là ai làm? Đây rõ ràng liền là nhắm vào chúng ta Thiên Sơn kiếm phái hạ độc thủ!"

Hạng Mạc Thiên tiếp tục nói: "Thất Kiếm Minh mặc dù trên danh nghĩa chỉ phái ra bảy vị đệ tử hành kiếm giang hồ, nhưng cơ hồ tất cả mọi người đang âm thầm chú ý giang hồ động thái, cho nên ta chuẩn bị cũng phái mấy tên đệ tử ưu tú xuống núi, để trùng chấn Thiên Sơn uy danh! . . . Mọi người có người nào tuyên?"

Trịnh Thanh Phong nói: "Ta cảm thấy Phái Tiêu Vân, Diệp Thanh, Trịnh Phi Vũ, Nghiêm Liệt Phong, Liễu Tùng Minh, Hà Kiếm Minh, Lê Hành Không. . . Đều tương đối phù hợp! Mọi người nói thế nào?"

Kiều Truy Phong, Hà Úc Hương, La Tử Linh, Hứa Văn Hà, Lý Lôi Vân, Thượng Quan Linh đều biểu thị đồng ý. Thiên Sơn những năm này, chỉ lo luyện kiếm, không sai biệt lắm có mười năm không có phái người hành tẩu giang hồ, lần này nhất định phải phái đệ tử kiệt xuất nhất đi vào giang hồ.

Hạng Mạc Thiên gật đầu nói: "Còn có một việc ta muốn mời tiểu sư muội tự thân xuất mã!"

Thượng Quan Linh nghi ngờ nói: "Sư huynh sao khách khí như thế? Có việc cứ việc phân phó liền tốt!"

. . .

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Âm mưu phủ xuống

. . .

Hạng Mạc Thiên thân nhiên nói: "Hai mươi năm trước, Diệp Thiên Tông ① bằng vào Huyền Thiên Kiếm tận diệt quần ma, tự thân tu vi càng là chấn kinh võ lâm, lấy hán chưa tới ba mươi tuổi tác thực sự có chút không thể tưởng tượng. . . Huyền Thiên Kiếm cất giấu có bí mật, tất cả mọi người tham tường qua a? Còn có một năm liền là Thục Sơn Kiếm Điển, ta hi vọng tiểu sư muội có thể tự thân xuất mã, đoạt lại Huyền Thiên Kiếm!"

Thượng Quan Linh ngượng ngập nói: "Có thể là tiểu muội ta? . . . Tốt a, ta nhất định kiệt lực mà vì!"

Hạng Mạc Thiên lại cười khổ nói: "Còn có một chuyện! . . . Hạng mỗ hiện tại võ công thấp, không còn cách nào thắng Nhâm chương môn chức. Cho nên quyết định thoái ẩn, nhìn các vị sư đệ khác nâng hiền nhân."

Trịnh Thanh Phong người thứ nhất phản đối nói: "Su huynh! Ngài là vì Thiên Sơn mới mạo hiểm luyện tập tu chân bí điển, người làm ra công hiến, chúng ta đều khắc trong tâm khảm. Chương môn không nhất định phải võ công cái thế, muốn là lấy đức phục người! Các người nói đúng không?"

"Đúng, đúng. . ."

Một cái quan hệ Thiên Sơn trọng yếu quyết sách tại "Thiên Kiếm Các" ủy quyết không dưới, mà bên ngoài những đệ tử kia lại chỉ lo tính toán ích lợi của mình cùng nhi nữ tư tình. . .

Hoa Lâm về nhà tẩy sạch toàn thân trần dầu về sau, hung hăng mắng: "Hừ! Các người chờ coi, lão tử nhất định muốn các người bồi thường gấp đôi."

Hắn thay đổi một cái bộ đồ mới, trong lúc vô tình nhìn thấy y phục bên trái phá một cái lỗ nhỏ, giống như là bị cúp phiền vãi, thế là muốn đổi lại từng một thân áo khoác. Nhưng phi thường kỳ quái, hắn từ đầu đến cuối cũng không tìm tới cái khác quần áo. Nghĩ thầm tới hôm qua cùng Thượng Quan Linh giao thủ, mặc dù hủy đi một cái, nhưng mình hắn là còn có hai kiện mới đúng nha? Bọn chúng đều đi nơi nào?

Tìm nửa ngày cũng chưa từng tìm tới, thế là quyết định chấp nhận một cái, đem y phục rách rưới xuyên tại trên người mình!

Hoa Lâm dùng ngón tay móc móc trên quần áo lỗ rách, cười hắc hắc nói: "Cũ không mất đi, mới sẽ không đến. Xem ra lại có quần áo mới mặc vào, gọi Thanh Thanh giúp ta làm một cái đi. Hắc hắc. . ."

Gần một tháng không thấy được Diệp Thanh, Hoa Lâm trong lòng không khỏi có chút hoang mang rối loạn, thế là cả sửa lại một chút đáng vẻ, hướng phía mặt phía nam "Thủy Trúc uyển" bước đi.

Buổi chiều ánh sáng mặt trời chiếu ở trên thân, để cho người ta có chút ấm áp cảm giác, đầu hắn bên trong lại tưởng tượng lấy Diệp Thanh mỹ lệ ngọc thể, không khỏi có chút dắc ý. . .

Bất quá chờ hắn đến "Thủy Trúc uyển", lại lại cao hứng không nổi. Bởi vì Hà sư thúc mới từ "Thiên Kiếm Các" trở về, trực tiếp đem hắn đánh ra đại môn, còn giáo huấn nói: "Cả ngày liền biết không có việc gì, Thanh Thanh hiện đang bế quan, ít nhất phải tháng sau mới có thể đi ra ngoài! Coi như nàng xuất quan, người nếu là muốn gặp nàng, nhất định phải đánh bại nàng mới được!"

Hoa Lâm thật sự là khí khổ, gặp gặp nha hoàn của mình cũng phải như thế bởi vì khó khăn? Nếu là tại Hoa công phủ, hắn đã sớm đem một cước đem Hà Úc Hương đá ra đại môn. Bất đắc dĩ, hiện tại đành phải nhận mệnh. Cúi đầu phờ phạc mà đi trở về, lúc này liền cảm giác mình trên quần áo lỗ rách, có chút chói mắt. Thế là nhắc lên lỗ rách nhìn hồi lâu, nghĩ thầm vẫn là chính mình bỏ một chút a? Lấy tay thọc cái kia lỗ rách, không nghĩ tới "Kẹt kẹt!" Một tiếng, còn đem lỗ hổng xé lớn một phần. Hoa Lâm gãi gãi cái ọt nói: ". . . Có lắm hay không?"

"Bỏ xoẹt. . ." Phía trước có vị nữ tử yêu kiều cười.

Hoa Lâm ngẩng đầu nhìn lại, cười ha ha nói: "Tiểu sư thúc người tốt lắm! Hắc hắc. . . Chúng ta giống như rất có duyên đây! Mỗi lần ta lúng túng thời điểm người cũng ở đây."

Thượng Quan Linh sắc giọng: "Duyên cái đầu của người! Lại nói lung tung, coi chừng ta đánh gãy chân chó của người!"

Hoa Lâm xoa xoa mồ hôi trên trán (trên đầu căn bản không có mồ hôi), nói ra: "Chẳng lẽ bây giờ nói chuyện đều không có tự do?"

Thượng Quan Linh lườm hắn một cái, đột nhiên nghiêm mặt nói: "Sang năm Thiên Sơn muốn phái mấy người đệ tử đến trên giang hồ xông vào một lần, người phải thêm gấp luyện công biết không?"

"Nha!" Hoa Lâm ứng với, hai con mắt chỉ là từ trên xuống dưới đánh giá Thượng Quan Linh thân thể mềm mại.

Thượng Quan Linh trên mặt đã nổi lên một đoàn đỏ ửng, "Hừ!" một tiếng, quay người rảo bước, nhẹ nhàng đi xa, chớp mắt liền biến mất nơi cuối đường.

Nhưng Hoa Lâm trong đầu, vẫn còn lưu lại nàng tịnh ảnh, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Phút chốc, Hoa Lâm về tới "Thạch Hiên Cư". Thế nhưng là sư tôn Kiều Truy Phong cũng không biết chạy đi đâu rồi, rơi vào đường cùng, đành phải một mình ở nhà ngồi xuống. Vận lên thần công, không biết một hồi bắt đầu vận hành khởi "Huyền Băng Quyết" đến. . .

Trong lúc bất tri bất giác, Hoa Lâm đã luyện đến đêm khuya. Lúc này, phía tây đột nhiên truyền đến một tiếng tiếng kêu thảm thiết đau đớn, phụ cận đệ tử đều đứng lên quan sát. Nhưng Hoa Lâm đang luyện công luyện đến thời khắc mấu chốt, cho nên chưa từng nghe thấy.

Phút chốc, "Trần Phong Các" phương hướng lập tức tụ tập rất nhiều thân ảnh. Mà "Trần Phong Kiếm" Hứa Văn Hà liền tại phụ cận, cho nên hắn đến nơi trước tiên xảy ra chuyện địa điểm. Người bị thương, là đệ tử của hắn Liễu Tùng Minh. Đáng thương tên kia trong giấc mộng, bị người dùng côn sắt đánh gãy hai chân, hiện tại tựa như mỏ heo giống như kêu thảm không thôi.

Hứa Văn Hà cấp tốc cho Liễu Tùng Minh nôi xương trị liệu, chỉ chốc lát sau, một đại bang người đẩy cửa tiến đến, nhao nhao tuân hỏi xảy ra chuyện gì. Trong đó Triệu Vị Minh lấy tay quạt quạt lỗ mũi, cau mày nói: "Đây là cái gì mùi thơm?"

Mọi người đột nhiên cảm thấy có chút đầu óc quay cuồng, kinh hoảng nói: "Móa nó, là mê hương!"

Có người hỏi: "Đây là có chuyện gì a?"

"Không biết đây!" Mọi người một trận mê mang.

Hứa Văn Hà lúc này đã cho Liễu Tùng Minh tiếp hảo kết thúc xương, gặp hấn không còn kêu lên đau đớn, liền hỏi: "Ngươi có nhìn thấy hay không hung thủ?"

Liễu Tùng Minh nhìn đau lác đầu, nói ra: "Ta. . . Ta đang ngủ ngon giấc, đột nhiên cảm thấy hai chân kịch liệt đau nhức, nhìn không được liền hừ đi ra. Su phó. . . Ta. . ."

Kỳ thật Hứa Văn Hà lúc tiến vào, đã nghe đến trong phòng phiêu đảng một tia mùi thơm, nghe ngóng khiến người choáng váng. Cho nên đoán chừng Liễu Tùng Minh cũng không thấy rõ là ai ra tay. Bất quá cửa sổ là mở ra, thế là Hứa Văn Hà đi tới, phát hiện trên bệ cửa dính một chút bùn đất, xem ra người đánh lén là theo trên cửa sổ bò vào. Lúc này, hấn đột nhiên phát hiện một cái chốt cửa treo một mảnh nhỏ bỏ mảnh, thế là lặng lẽ đem cái kia phiến bỏ mảnh thu vào trong lòng bàn tay. Bất động thanh sắc hướng Liễu Tùng Minh lạnh giọng nói: "Hừ! . . . Đã nói với ngươi rồi, làm người muốn phúc hậu! Hôm nay bị người đánh lén, nói rõ ngươi ngày xưa xử sự đại có vấn đề. Nói đi, những ngày này ngươi đắc tội người nào?"

Liễu Tùng Minh kính nể nói: "Không có. . . Không có a?"

Lúc này, Kỳ Kiệt cùng Triệu Vị Minh hai cái sư đệ lại nấp máy mũi muốn nói lại thôi. Rốt cục, từ trước đến nay Hoa Lân có thù Kỳ Kiệt nhịn không được kêu lên: "Chẳng lẽ là Hoa Lân tiểu tử kia?"

Phó Thiên Thủy cũng lọt vào hạ con đường bằng đá: "Đúng thế, đúng thế! Buổi trưa hôm nay, Hoa Lân tiểu tử kia chính mình quảng phá đĩa, lại muốn dất giận người khác, hiện tại lại không trước tới thăm Liễu sư huynh. Nhất định là hấn có tật giật mình!"

Lập tức liền có rất nhiều các sư đệ đều trầm miệng một lời: "Không sai không sai, nhất định là hấn!"

Hứa Văn Hà mặt lạnh lùng nói: "Đuốc càn thông! . . . Có phải hay không là ngươi khi dễ hấn rồi?"

Liễu Tùng Minh sắc mặt trắng bệch, lẩm bẩm nói: "Ta. . . Ta không có a! Bên trong. . . Giữa trưa lúc ăn cơm, bởi vì quá nhiều người, hấn bị người va vào một phát. Ta. . . Ta không cẩn thận đứng tại trước mặt hấn, cho nên hấn không có né tránh, đem thức ăn toàn ngã vào trên người mình!"

Triệu Vị Minh cùng Kỳ Kiệt lại lập tức nói khích: "Buổi trưa hôm nay nhiều người, cái này sao có thể quai Liễu sư huynh chặn đường đi của hấn lại? Lại nói cũng không phải Liễu sư huynh đụng hấn, Hoa Lân tiểu tử này cực kỳ âm hiểm, liền loại này thủ đoạn đánh lén đều dùng được đi ra!"

. . .

^^

Chú thích: ① Diệp Thiên Tông: Hai mươi năm trước danh xưng thiên hạ đệ nhất cao thủ, nghe đồn kiếm khí của hấn đạt tới ngàn dặm giết một người tình trạng. Nhưng chẳng biết tại sao, đột nhiên liền mai danh ẩn tích.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thiên y vô phùng

...

Hứa Văn Hà lạnh giọng nói: "Hừ! Chuyện của chính các ngươi, chính các ngươi rõ ràng!" Hấn mặt lạnh lùng chậm rãi đảo qua mọi người, có mấy người tiếp xúc đến ánh mắt của hấn, đều bất tri bất giác cúi thấp đầu xuống.

Hứa Văn Hà lại lạnh nói: "Bất quá... Người sáng mắt không làm chuyện mờ ám! Nếu như hấn dùng quang minh chính đại phương pháp đánh gãy hai chân của ngươi, ta cũng không nói chuyện có thể lời nói. Đuốc càn thông yên tâm, vì sư nhất định vì ngươi làm chủ!" Nói xong, hấn nhanh chân hành ra ngoài cửa, khí thế hùng hăng hướng Hoa Lân "Thạch Hiên Cư" đi đến. Một đoàn sư chất thấy thế, lập tức theo ở phía sau xem náo nhiệt...

...

Lại nói Hoa Lân vừa vận thu công nằm ngủ, ngoài cửa viện liền truyền đến ồn ào tiếng bước chân. Hứa Văn Hà cao giọng gọi vào: "Kiều sư huynh... Sư

đệ tìm người có chút việc thương lượng!"

Hoa Lâm âm thầm chửi mắng: Sư tôn ta lại không ở nhà, muộn như vậy đến làm điều? Bất đắc dĩ, chỉ có thể biếng nhác khoác lên y phục, mở ra cửa sân, chỉ gặp một đám người đi đến, đem Hoa Lâm đều làm hồ đồ rồi. Gặp bọn họ khí thế hung hăng bộ dáng, trong lòng hơi động, lạnh lùng nói: "Đây là làm gì? Xét nhà sao?"

Hứa Văn Hà gặp hấn dùng loại này khẩu khí nói chuyện, rõ ràng không đem chính mình để vào mắt! Nhưng lúc này vẫn kiềm nén lửa giận, hỏi: "Người sư tôn có ở nhà không? Ta có việc muốn tìm hấn lý luận."

Hoa Lâm bên cạnh mặc quần áo, vừa lắc đầu nói: "Sư tôn không tại, có việc cùng ta nói cũng giống vậy!"

Hứa Văn Hà đột nhiên nhìn hấn quần áo bên trái lỗ rách, lạnh lùng nói: "Đừng tưởng rằng Kiều sư huynh không tại, ta cũng không dám động tới người! Cởi quần áo ra!"

Hoa Lâm sững sờ!

Hứa Văn Hà mở ra trong tay trái vải nói: "Nếu như mảnh này áo sợi không phải là từ trên người người xé xuống, ta hiện tại liền xin lỗi người!"

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, gặp Hứa sư thúc ngón tay kẹp lấy phiến vải rách, lập tức phiến giạt mình!

Hoa Lâm giạt mình, lấy tay sờ một cái cái kia lỗ rách, liền biết đại sự không ổn. Trong lòng mắng: Mẹ nó! Nghĩ không ra cái này động là người khác làm tay chân, ta còn tưởng rằng là bị Tiểu sư thúc dùng kiếm gạt sạch đây này? ... Xong, cái này âm mưu khẳng định là nhắm vào mình, mà lại kế hoạch đến phi thường nghiêm mật. Cũng không biết đến tốt cùng chuyện gì xảy ra, lại càng không biết chính mình có thể hay không trốn qua cái này âm mưu?

Mọi người nhìn thấy Hoa Lâm bật tai mà đi trộm chuông tư thế, liền cảm thấy muốn cười. Động đều phá, còn bung bít lấy cái kia động có cái rầm dừng? Hoa Lâm nha Hoa Lâm, lần này người thật ngoạn hoàn.

Hoa Lâm đột nhiên trấn định lại, ánh mắt lạnh lùng đảo qua tất cả mọi người ở đây, ung dung cười nói: "Cao minh cao minh, phương pháp bắt phạm a! Không cần nhìn, trên tay người cái kia phiến vật áo khẳng định là ta! Đến... Lấy tới cho ta dán đi lên thử một chút, nói không chừng có thể thiên y vô phùng đây!"

Hứa Văn Hà thật đem cái kia phiến vải rách ném tới. Người bên cạnh đều khần trương, cái này còn không hủy thi diệt tích nha?

Nhưng Hoa Lâm cùng Hứa Văn Hà không phải người bình thường?

Chỉ gặp Hoa Lâm đem khối kia vải rách, khảm tiến chính mình quần áo trong động, quả nhiên trùng điệp đến thiên y vô phùng! Thế là cười ha ha nói: "Ha ha ha... Có ý tứ, có ý tứ, quả nhiên lợi hại!"

Nhiều đệ tử bắt đầu mắng: "Mẹ nhà hấn Hoa Lâm, người thật sự là không biết xấu hổ, vì báo thù liền dùng loại này hạ lưu phương pháp, liền mê hương đều đã vận dụng."

"Người cũng đừng giả điên, lần này xem người như thế nào chống chế?"

Còn có người nói: "Khó trách hấn còn nói, muốn mọi người cẩn thận hội (sẽ) té gãy chân, nguyên lai là chỉ ám toán a? ... Thật sự là vô si!"

"Gia hỏa này đơn giản không phải là người!"

Hoa Lâm trong lòng run lên, nguyên lai thật sự có người chân gãy, thật sự là họa từ miệng mà ra a? Suy tư một chút, đột nhiên gầm to lên: "Câm miệng hết cho ta!"

Màng nhĩ của mọi người bị chấn động đến ông ông tác hưởng, thế là toàn đều yên tĩnh trở lại.

Hoa Lâm dừng một chút, quay người hướng Hứa Văn Hà khom người nói: "Hứa sư thúc, không biết đã xảy ra chuyện gì?"

Hứa Văn Hà lập tức hừ lạnh nói: "Người vẫn còn giả bộ tới?"

Hoa Lâm ngăn chặn nộ khí, lặng lẽ lại quét mắt một lần chung quanh. Phút chốc, trong lòng đã đoán được tám chín phần mười. Hôm nay nhắm vào mình Thất Tuyệt Trận bên trong, chỉ có Liễu Tùng Minh là Hứa Văn Hà đệ tử. Mà Liễu Tùng Minh lúc này không có tới, nói rõ chính là cái này một tên đáng thương bị người đánh gãy chân. Thế là trầm tư một lát, lạnh lùng nói: "Hừ! Thật là độc ác, quả thực là tính không lộ chút sơ hở!"

Ngay sau đó âm thầm kinh hãi, cái này âm mưu phi thường kín đáo. Đối phương đầu tiên đoán chắc Kiều sư bá hôm nay sẽ ra cửa mua rượu, tiếp đó vụng trộm xé rách chính mình một bộ y phục, sau đó lại đem chính mình còn lại quần áo tất cả đều trộm đi. Đến trưa, lại đem chính mình chỉnh toàn thân ô uế, ép mình trở về thay quần áo. Cuối cùng, ban đêm lại hành hung đã thương người, còn để lại chính mình vải rách đặt ở trên bệ cửa sổ. Lúc này, bởi vì không có cái khác quần áo có thể mặc, chính mình đành phải y phục cái này "Áo thùng váy" đi ra, bị Hứa Văn Hà tại chỗ tóm gọn!

Hoa Lâm trong lòng run lên, thủ đoạn này cao minh như vậy, không có thể lực, không có năng lực, căn bản là không làm nên chuyện. Xem ra chỉ có Hạng Tiều Vân có thể đồng thời làm đến. Nhưng là, Hạng Tiều Vân thủ đoạn cũng không có cao minh như vậy, hấn là còn có một cái "Quân sư" tại bày mưu tính kế mới đúng!

Hứa Văn Hà gặp hấn trăm tư thật lâu, không nhận được nói: "Ngươi là chính mình thúc thủ chịu trời đây? Văn là để ta đến động thủ?"

Hoa Lân lớn tiếng nói: "Tốt! ... Ta đi theo ngươi Thiên Kiếm Các, nhưng ta muốn Hạng chương môn tự mình đến đây bắt công xử lý!"

Một chút sư huynh đệ âm thầm cao hứng: Đề chương môn tự mình đến quản việc này, vậy khẳng định liền trực tiếp đưa ngươi đá ra Thiên Sơn kiếm phái. Thế là cùng một chỗ nói khích: "... Ngươi đơn giản không chết từng!"

Còn có người la hét: "Đánh gãy hấn chân chó!"

Hứa Văn Hà giờ tay mọi người tâm tình kích động, lạnh lùng nói: "Thiên Sơn ra ngươi tên bại hoại này, thật sự là cho chúng ta mất hết mặt mũi. Cũng tốt, ngươi cùng ta lập tức đi Thiên Kiếm Các nhận tội!"

Trong đêm khuya, một đám người kêu loạn đem Hoa Lân áp lên "Thiên Kiếm Các", quả nhiên là lao tới pháp trường.

Hoa Lân ý thức thật nhanh vận chuyển, kỳ thật hấn hơi chút cân nhắc liền có đối sách. Xế chiều hôm nay, trên quần áo cái kia lỗ rách Thượng Quan Linh khẳng định là nhìn thấy, chỉ cần nàng làm chứng, chính mình liền có thể không có việc gì. Nhưng loại sự tình này, nếu để cho Tiểu sư thúc đề làm chứng, liền sợ sẽ khiến lời ra tiếng vào! Cho nên, không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không nên đem nàng cuốn vào. Thế là, Hoa Lân lại bắt đầu muốn những biện pháp khác... Muốn mở ra chính mình hiềm nghi, liền phải chứng minh chính mình lúc ấy không ở tại chỗ. Có thể chính mình một thân một mình ở nhà, chiều này khẳng định không thể thực hiện được. Hoa Lân lại muốn đi hiện trường nhìn xem, nhưng đoán chừng hiện trường đã sớm bị người phá hư. Nghĩ tới nghĩ lui, thật chẳng lẽ muốn đề Tiểu sư thúc đến làm chứng không? Đúng lúc này, Hoa Lân đột nhiên linh quang lóe lên, chợt tỉnh ngộ đến: Nơi này cũng không phải cái gì chân chính công đường, nói không chừng có thể dùng những biện pháp khác mở ra thoát...

Một đoàn người đi trên "Thiên Kiếm Các", tại lầu hai vào chỗ, nhao nhao đem Hoa Lân giống tội phạm đồng dạng nhìn quản. Hạng chương môn ngược lại tới rất nhanh, hấn trào lên một lần lên lầu hai, tất cả mọi người khom mình hành lễ nói: "Chương môn sư bá tốt!"

Hoa Lân lại chậm rãi đứng lên nói: "Sư bá mời cho ta làm chủ, có người muốn hãm hại ta!"

Hạng Mạc Thiên nhẹ gật đầu, hướng Hứa Văn Hà hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Hứa Văn Hà: "Không có gì, chỉ là một chuyện nhỏ. Lúc đầu sư huynh đệ ở giữa luyện võ, cũng sẽ thường xuyên đá gãy gân cốt cái gì... Theo ý ta, liền để Hoa Lân đến bằng phong sườn núi nghỉ qua nửa năm là được rồi."

Hạng Mạc Thiên trầm giọng nói: "Chờ một chút... Trước không cần mở cho hấn thoát, đem chuyện đã xảy ra nói nghe một chút!"

Hứa Văn Hà lại nói: "Đêm nay, Liễu Tùng Minh trong lúc ngủ mơ bị người hạ thuốc mê, tiếp đó hai chân bị côn sắt đánh gãy. Cái kia côn tổn thương vô cùng nghiêm trọng, mặc dù ta đã nối xương cốt định, nhưng xương cốt có chút vỡ vụn, sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến tuổi già. Ta phát hiện, trên bệ cửa sổ lưu lại một cái dấu chân, còn treo hạ phiến vật áo. Trải qua chứng thực, đây chính là Hoa Lân trên người quần áo... Hoa Lân, ta nói có đúng hay không?"

...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Mới lộ sở trường

...

Hoa Lân thần nhiên nói: "Không sai! ... Trên tay ngươi vải, có thể là của ta. Nhưng ta đầu tuyên bố trước, chuyện này cũng không phải là ta làm. Cái này căn bản là có người muốn hãm hại ta!"

Hứa Văn Hà cả giận nói: "Hãm hại ngươi? Ngươi nói như vậy ý tứ, nói đúng là ta muốn hãm hại ngươi rồi? Có đúng hay không?"

Hoa Lân nghiêm mặt nói: "Sư thúc! ... Ta cũng không phải là ý tứ này, hãm hại ta người, nhất định một người khác hoàn toàn."

Hứa Văn Hà nghiêm nghị nói: "Hừ! Hiện tại sự thật bày ở trước mặt, ngươi còn狡 biện?"

Hạng Mạc Thiên vội vàng khua tay nói: "Các ngươi trước chờ quá vội, từng bước từng bước tới nói... Hứa sư đệ, ngươi trước nói rõ chi tiết một chút

tình huống!"

Hứa Văn Hà nhẹ gạt đầu, thế là đem hôm qua Hoa Lân thất thủ đồ nhào đồ ăn bàn, ghi hận các vị sư huynh từ đầu đến cuối, từng cái nói rõ. Lại lấy ra tổn hại bố sợi, nói ra đủ loại dấu hiệu, tất cả đầu mâu, tất cả đều chỉ hướng Hoa Lân.

Hạng Mạc Thiên sắc mặt càng ngày càng khó coi, đây chính là "Đồ đàn", cũng có thể đánh giá ra đây là Hoa Lân đang trả thù. Mà lại nhân chứng vật chứng vô cùng xác thực, cho nên Hạng Mạc Thiên mặt lạnh lùng trừng Hoa Lân một chút.

Hứa Văn Hà lại nói tiếp: "Lúc đầu đệ tử đang lúc nháo sự, chúng ta cũng không cần quá để ý, nhưng Hoa Lân thủ đoạn quá mức hèn hạ, thực sự có hại Thiên Sơn danh dự! Ta đề nghị, đề hấn đi nghỉ qua nửa năm, hảo hảo tĩnh lại tĩnh lại!"

Hạng Mạc Thiên lắc đầu nói: "Được rồi! ... Hối lỗi liền miễn đi, bệnh của hấn cũng kém không nhiều tốt, hấn là tiền hấn trở lại kinh thành."

Lời này ý tứ, đương nhiên là đem Hoa Lân trục xuất Thiên Sơn.

Hoa Lân vì đó sững sờ, mặc dù mình đúng là vì chữa bệnh mới đi đến Thiên Sơn, nhưng con giận này thực sự nhấn giả chi không hạ, thế là cười lạnh nói: "Chương môn sư bá là không định nghe ta giải thích?"

Bên cạnh hơn hai mươi danh sư huynh đều kêu gào: "Người đây là thái độ gì, dám đối chương môn nói năng lỗ mãng?"

Phó Thiên Thủy lập tức lớn tiếng nói: "Cái này sớm đã tra ra manh mối, người còn giáo biện cái gì?"

"Đuổi hấn ra Thiên Sơn!"

"Đứng đứng, đuổi hấn ra ngoài..."

Hạng Mạc Thiên lập tức trầm giọng nói: "Ngừng!"

Mọi người chỉ cảm thấy màng nhĩ ông ông tác hưởng, lập tức an tĩnh lại. Hạng Mạc Thiên quay đầu hướng Hoa Lân hỏi: "Người còn có lời gì, hiện tại cứ nói đi!"

Hoa Lân cười lạnh một tiếng nói: "Hừ! Ta cảm thấy trong này có bốn cái điểm đáng ngờ... . Hấn một, hung thủ vì sao muốn dùng mê hương đây? Ai có thể nói cho ta biết?"

Kỷ Kiệt thuận miệng đáp đến: "Cái này không rõ ràng nha, bởi vì người võ công thấp, đã đánh không lại, cho nên đành phải dùng hạ lưu thủ pháp." Cái này Kỷ Kiệt một mực cùng Hoa Lân có thù, loại này đánh chó mù đường cơ hội, há có thể buông tha?

Hoa Lân nhẹ gạt đầu, nói ra: "Tốt, người nói rất có lý! Hiện tại ta nói nghi điểm thứ hai... . Vì cái gì hung thủ nhất định phải dùng côn sắt hành hung đây? Các người tìm tới hung khí sao?"

Lúc này Triệu Vị Minh giành nói: "Ta nhìn người là tới Hoàng Hà chưa từ bỏ ý định. Đây chính là tại ngoài cửa sổ nhặt đến côn sắt, người còn có lời gì muốn nói." —— nguyên lai, lão nhân gia ông ta đã sớm tìm được hung khí, trọng yếu như vậy căn cứ chính xác vật, há có thể không mang theo?

Hoa Lân gặp cái kia côn sắt dài ước chừng hai thước, thô một tấc, đúng là tam tiết côn tài liệu tốt. Thế là nhẹ gạt đầu, nói ra: "Không sai, dùng côn sắt hành hung là bởi vì công lực của ta không đủ, người là ý tứ này à?"

Triệu Vị Minh: "Dừng a! Đây còn phải nói?"

Hoa Lân lại cười lạnh nói: "Điểm thứ ba liền là cái kia phiến vật áo, điều này nói rõ người hành hung khinh công nhất định quá kém, liền y phục bị phá vỡ hấn cũng không biết! Đúng hay không?"

Người thông minh đã nghe ra Hoa Lân ý tứ, chung quanh ồn ào âm thanh lập tức nhỏ đi rất nhiều.

Hoa Lân lại nói tiếp: "Hừ! Nghi điểm thứ tư liền là: Thiên Sơn từ trước đến nay tôn trọng võ công, nếu như lấy quang minh chính đại thủ pháp đánh gãy sư đệ chân, chỉ sợ tội danh cũng sẽ không quá nặng, đúng không?"

—— lúc này, đã không có người lại nói tiếp, bởi vì vì mọi người đều dùng quái dị mắt chỉ nhìn Hoa Lân.

Hạng Mạc Thiên nhú nhú mày nói: "Như thế nói đến, người có nắm chắc mười phần, chỉ bằng võ công thắng qua Liễu Tùng Minh? ... Nhưng vừa mới mấy cái kia điểm đáng ngờ, còn là nói rõ không là cái gì vấn đề!"

Hoa Lân nhẹ gạt đầu, xoay mặt lại hướng Hứa Văn Hà bái nói: "Hứa sư thúc võ công cao cường, làm việc quang minh lỗi lạc, cho nên Lân nhi cho tới bây giờ chưa từng hoài nghi ngài muốn hãm hại tại ta... . Chỉ vì, ngài tùy tiện tìm một cái lý do, một cước liền có thể đem ta đá lên nóc nhà, muốn giáo huấn ta, tùy thời đều có thể làm được. Cho nên, người căn bản không cần làm thủ đoạn gì!"

Mọi người cũng không biết đây là ý gì, cho nên tất cả đều ngây ngẩn cả người!

Chỉ nghe Hoa Lân tiếp tục nói: "... Cho nên, ta cũng không cần thiết dùng hèn hạ như vậy thủ pháp tổn thương Liễu sư huynh. Nếu như ta muốn trả thù,

tùy tiện tìm tỹ vô lý có, đều có thể đánh gãy hấn chân chó!"

Triệu Vị Minh đầu tiên cười ha ha nói: "Hoa Lân nha Hoa Lân! Mọi người đều nói ngươi cuồng ngạo đến có thể, nghĩ không ra cái này đều là thật! ... Chiêu ngươi ý tứ, Liễu sư huynh 'Tuyệt đối' đánh không lại ngươi à? Ngươi đừng quên, hấn là Huyền Kiếm Đường đệ tử. Bằng ngươi? Còn chưa đủ tư cách!"

Chung quanh lập tức truyền đến một trận hư thanh. Hoa Lân lại cười lạnh không nói...

Hạng chương môn nhũ mầy, mặc dù hấn cũng không thích Hoa Lân, nhưng tám trăm năm trước Thiên Sơn tiếu nuối để hấn cảm thán không thôi. Khi đó, 'Vị Kinh' bị oan uổng trục xuất Thiên Sơn, nhưng hấn chưa bao giờ hướng vận mệnh cúi đầu, ngược lại tụ tập vô lâm chính đạo, cố gắng xấn giang hồ hạo kiếp. Cuối cùng còn giết tới Thiên Sơn, tự tay đem gian tề diệt trừ. Đáng tiếc, Vị Kinh tại cùng địch nhân quyết chiến lúc, cùng lúc ấy thiên hạ đệ nhất tà phái cao thủ đồng quy vu tận. Từ nay về sau, hấn thành Thiên Sơn vĩnh viễn đau nhức.

Cho nên, Hạng Mạc Thiên thường thường tỉnh lại, nhắc nhở chính mình không muốn phạm đồng dạng sai. Mặc dù hấn đối với Hoa Lân rất là phản cảm, nhưng loại cảm giác vì điều này giống như đã từng quen biết. Thế là suy tính thật lâu, rốt cục nói ra: "Như thế nói đến, lấy Liễu Tùng Minh võ công, hấn tuyệt không phải là đối thủ của ngươi à? ... Ân, vậy sao ngươi chứng minh đây? Đừng quên, trước mắt hấn bị thương nặng chưa lành. Ngươi chẳng lẽ muốn thừa này cơ hội tốt, mời hấn tỷ thí một trận?"

"Không cần!" Hoa Lân đột nhiên thân hình thoát một cái, theo Triệu Vị Minh trong tay đoạt lấy cái kia thanh côn sắt. Sau đó tay hất lên, đem cái côn sắt ném về nơi xa, lúc này, hấn xoay người lần nữa rút ra Triệu Vị Minh trong tay bội kiếm, giơ tay chém xuống, "Xoát xoát xoát" ba đạo lăng lợi kiếm khí, đem côn sắt trên không trung chém thành tứ đoạn. Không đợi bốn đoạn đoạn côn rơi xuống đất, Hoa Lân cấp tốc quay người, nhắc chân quét ngang, một cỗ cuồng đại kinh khí, đem cái kia bốn đoạn đoạn côn "Đoạt đoạt đoạt đoạt!" Chính chính tề tề đá tiến vào xa xa tường gỗ.

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người. Hấn đối với thời gian nắm chắc, đối với sức lực nắm, và mạnh mẽ chân khí, tuyệt đối có thể được xưng là nhất đẳng chờ cao thủ.

"Tranh" một tiếng, Triệu Vị Minh bảo kiếm cũng đã vào vỏ!

Hoa Lân hừ lạnh nói: "Triệu sư huynh! Nếu như ta muốn giáo huấn ngươi, ngươi có thể tiếp được mấy chiêu?"

Triệu Vị Minh trong lòng bật lại, trên đầu lập tức chảy xuống mồ hôi lạnh. Hấn bị Hoa Lân chiếm nhiều lần đồ vật, đừng bảo là phản kháng, hấn thậm chí ngay cả mình phối kiếm đều không bảo vệ được. Cho nên, hấn lập tức sùng sờ tại đương trường.

Hoa Lân chậm rãi quay người, đối với chung quanh các sư huynh lạnh lùng nói: "... Hiện tại, vị sư huynh nào có nắm chắc có thể thắng ta, có thể đứng ra thử một chút?"

Đồng đảo sư huynh tất cả đều sùng sờ, nhìn qua đối diện trên tường cọc gỗ, nửa ngày không người đáp lại.

Hoa Lân lúc này mới quay người hướng Hạng Mạc Thiên, Hứa Văn Hà khom người nói: "Mời sư bá, sư thúc minh giám!"

Nói xong, Hoa Lân xoay người rời đi, chậm rãi bước xuống "Thiên Kiếm Các". Nghĩ thầm, nên nói đều nói rồi, coi như ngày mai bị trục xuất sư môn, bản thiếu gia cũng muốn các người những này Tam đại đệ tử biết, bằng bản lãnh của các ngươi, còn không có tư cách cùng bản thiếu gia so chiêu...

Hoa Lân sau khi đi, đồng đảo sư huynh còn tại nơi nhìn ta, ta nhìn ngươi, nửa ngày không người lên tiếng!

Hạng Mạc Thiên âm thầm thở dài một hơi. Nghĩ thầm, chẳng lẽ hết thầy kiệt xuất đệ tử, đều có một thân tật xấu không? Ai...

Hấn thấy chung quanh đệ tử vẫn đang sùng sờ, thế là hướng bọn họ trầm giọng nói: "Chuyện này ta phải cẩn thận điều tra rõ ràng, mọi người đi về trước đi! Hứa sư đệ, ngươi đến một cái!"

...

(cầu cất giữ, cất giữ, cất giữ, cất giữ... Cảm ơn!)

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Kinh thiên biến cố

. . .

Hoa Lân trở lại "Thạch Hiên Cư" lúc, mặt trăng đã lên tới chính không. Trong lòng âm thầm hận nói: Bản thiếu gia nhất định phải bắt được là ai hãm hại ta, lão tử nhất định phải làm cho người ăn không ngon, ngủ không yên.

Hoa Lân chính muốn nghỉ ngơi một lát, đột nhiên phát hiện trên giường nhiều một bộ tiệm quần áo mới. Hoa Lân bất khả tự nghị nhắc lên, phát giác y phục kia bên trên còn lưu lại một tia nhàn nhạt mùi thơm. Cái kia hương khí là quen thuộc như vậy, như vậy say lòng người. Xem ra nàng nhất định còn không đi xa. . .

Hoa Lân rất muốn đuổi theo ra ngoài, lại cuối cùng vẫn lắc đầu một cái.

Thay đổi bộ đồ mới, Hoa Lân vậy mà phát hiện vô cùng vừa người. Chẳng những vừa người, mà lại bộ này trường bào màu trắng kiểu dáng còn phi thường mỹ quan, đi đến trước gương đồng đánh giá đến chính mình, cái kia sáu thước cửu vóc dáng, tiêu sái phiêu dật đáng người, còn có tuấn lãng thoải mái khuôn mặt, ngay cả mình nhìn đều có chút động tâm. Thế là cười hắc hắc nói: "Thật sự là người dựa vào ăn mặc, phật dựa vào mạ vàng a. . ."

Hoa Lân không nghĩ tới người ấy vậy mà lại cho mình may quần áo, làm hại hần đêm nay, lại ngủ không ngon giấc!

Sáng sớm hôm sau.

Hoa Lân thật sớm bò lên, dự định đi xem một chút Liễu Tùng Minh cái kia một tên đáng thương. Nói không chừng có thể theo chỗ của hắn tìm tới một chút dấu vết để lại. Thế là thay đổi tiệm quần áo mới, đẩy cửa phòng ra, chỉ gặp nhu hòa ánh sáng mặt trời chiếu ở đối diện trên đỉnh núi tuyết, chói xạ ra tia sáng chói mắt. Phản chiếu toàn bộ "Thiên Sơn Cốc" phiến hào quang.

Hoa Lân thuận đại đạo, hướng về phía tây "Trần Phong Các" đi đến, mới vừa tới đến một cái ngã tư đường, trong rừng cây lại đột nhiên "Xoát xoát xoát. . ." Nhảy ra bảy vị sư huynh đệ.

Triệu Vị Minh hừ lạnh nói: "Lân sư đệ, như thế có hào hứng, muốn đi đâu nha?"

Hoa Lân xoay người xem xét, phát hiện lại bị người khác dùng "Thất Tuyệt Trận" khống trụ. Thất tuyệt người —— Tuyệt Thiên, tuyệt địa, tuyệt sinh, tuyệt tình, tuyệt đạo, tuyệt môn, tuyệt vật!

Trận pháp này, đúng là Thiên Sơn "Huyền Kiếm Đường" dùng để ngăn địch bí mật bắt truyền, uy lực thực sự có một không hai vô lâm. Vừa vào "Thất Tuyệt Trận", tả hữu không đường, trên dưới không cửa. Nhưng bây giờ, cái này bảy người lại cầm tới đối phó người một nhà, lấy tên đẹp: "Thử một chút uy lực!"

Hoa Lân hít hai mắt, nhìn xung quanh Triệu Vị Minh, Kỳ Kiệt, Vạn Thế Tông, Lưu Phi Mưa, Hồ Kiệt, cao thẳng phong, tiền bên trong hào bảy người. Bởi vì Liễu Tùng Minh hiện tại còn nằm ở trên giường, cho nên bọn hắn lâm thời đổi một vị tiền bên trong hào. Sáu người khác, thì vẫn là hôm qua tập kích chính mình những tên kia. Thế là lạnh lùng nói: "Các người đến tới cùng muốn như thế nào? Ta cùng các người hẳn là không có thù hận gì a?"

Triệu Vị Minh cười lạnh nói: "Người nói đúng, giữa chúng ta là không có có cừu hận! Cho nên, chúng ta chỉ là nghĩ thử một chút trận pháp uy lực mà thôi. Động thủ!"

Tranh tranh tranh. . .

Bảy thanh trường kiếm "Ngâm" âm thanh ra khỏi vỏ, chung quanh cảnh sắc đột nhiên đại biến, trong tròng phảng phất đã nổi lên tuyết lớn. Từng sợi hàn quang, thẳng bức Hoa Lân toàn thân. Thương hại hần thân vô trường vật, trong tay liền một tác miêng sắt cũng không tìm tới. Nhưng bảy vị sư huynh thủ hạ lại không chút lưu tình, xoát xoát xoát đem hần quần áo mới tinh cắt thành từng đầu đầu cờ xí.

Đây là Hoa Lân thân thủ đến, nếu không tay chân của hắn sớm bị đánh gãy. Lúc này mới biết được bọn gia hỏa này là làm thật, không khôi vì đó biến sắc. Lập tức song chưởng hóa lưỡi đao, toàn lực thi triển ra mạnh mẽ kiếm khí, liều mạng đẩy ra trường kiếm bên người. Đồng thời, thân thể lại đang trong trận không ngừng lăn lộn, lấy né tránh chung quanh lưỡi đao.

Triệu Vị Minh cười vang nói: "Người không phải là rất lợi hại không? Ha ha ha ha. . . Các anh em, phé đi hắn!"

Hoa Lân âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, biết bằng bọn hắn "Huyền Kiếm Đường" địa vị, tổn thương người còn không phải một kiện việc nhỏ?

Lúc này, "Thất Tuyệt Trận" bên trong đột nhiên diêu ra chướng mắt hàn quang, từng đạo băng trụ ngổn ngang lộn xộn đâm tới, căn bản không có một điểm quy luật. Có thể tìm ra. Cũng may Hoa Lân 'Hai mạch Nhâm Đốc' sớm đã đã thông, liều ra chân khí toàn thân, cái này mới miễn cưỡng bảo vệ chung quanh. Nếu là đổi lại người khác, chỉ sợ sớm đã nằm xuống.

Hai tay của hắn liên tục vung ra, đem đâm tới băng trụ nhao nhao đánh nát, chiêu thức mạnh mẽ thoải mái, dùng đúng là Thượng Quan Linh Tuyệt Trần Kiếm pháp. Nhưng là, những cái kia băng trụ không ngừng không nghỉ xuất hiện, loay hoay hắn căn bản không rảnh bận tâm cái khác. . .

Triệu Vị Minh sợ lúc này có các sư thúc chạy đến, khi đó có thể liền phiền toái. Thế là quyết tâm quát: "Tuyệt sinh trận!"

Tranh tranh tranh. . . Trận pháp đột nhiên đại biến, một mảng lớn tinh quang phân loạn chụp xuống, liền chỗ núp cũng bị mất. Hoa Lân lúc này đã không có cách nào có thể nghĩ, hét lớn một tiếng: "Áo choàng thức. . ." Song chưởng thành lưỡi đao, hướng ra phía ngoài đẩy ra từng vòng từng vòng kiếm khí bén nhọn, đúng là "Tuyệt Trần Kiếm thức thứ mười ba!"

Bởi vì bọn họ noi tranh đấu ngay tại ngã tư đường, quá khứ đệ tử tương đương nhiều. Kiếm khí một phát, lập tức liền đưa tới rất nhiều đệ tử quan sát. Mọi người còn cho là bọn họ đang luyện kiếm, nhìn thấy Hoa Lâm có thể ngăn cản bảy đại ca thủ vậy công, toàn đều thất kinh!

Khi (làm) Hoa Lâm dùng ra "Tuyệt Trần Thất Thập Nhị Thức" lúc, liền có người hoảng sợ nói: "A? . . . Tuyệt Trần Kiếm pháp!"

Dương Phong Linh cũng tới, nàng thân là Thượng Quan Linh đệ tử, đương nhiên vừa nhìn liền biết đây là sư tôn tuyệt học thành danh. Chỉ là, nàng thực sự quá không dám tin, Hoa Lâm có thể bằng vào tay không phát ra lăng lợi kiếm khí, cái này thân công lực, lập tức cả kinh nàng tròn mắt hốc mồm.

Trong tràng, Hoa Lâm hiểm giống cái này tiếp cái khác. Mà bên ngoài sân, các sư đệ môn lại khoanh tay đứng nhìn. Mà lại càng ngày càng nhiều người vây xem tới. Thịnh thoảng còn âm thanh kêu sợ hãi, tất cả đều đắm chìm trong cao thâm trong kiếm chiêu.

Đây là Hoa Lâm lần thứ nhất ở trước mặt mọi người lộ ra công phu thật, mà lại là liều chết mà vì!

Tất cả mọi người hoảng sợ phát hiện: Hoa Lâm võ công thực sự cao hơn chính mình ra rất rất nhiều, một chút sư muội trong mắt đều lộ ra vẻ sùng bái. Cảm thấy hân phiêu dật thân pháp, là như vậy lóa mắt, là như vậy biến ảo khó lường!

Thế nhưng là Hoa Lâm lại tại âm thầm kêu khổ!

Chỉ cảm thấy thiên ngoại bay tới từng mảnh từng mảnh sắc bén lưu tinh, vô luận như thế nào liều mạng, chung quanh kiếm quang vẫn liên miên bất tuyệt. Hắn chỉ có thể bằng vào Thượng Quan Linh "Áo choàng thức" mới có thể miễn cưỡng đứng vững, thân thể không ngừng lảo đảo, hai tay đẩy ra từng mảnh từng mảnh kinh khí. Lúc này, hắn mặc dù có thể chống đỡ, nhưng thể nội chân lực lại là khuynh tiết ra. Lúc này, hắn là hy vọng đường nào trong tay có một thanh trường kiếm a! Hắn thể mới biết, làm một tên 'Kiếm khách', trường kiếm nhất định phải lúc nào cũng mang theo trên người! —— chính mình thực sự quá bất cần!

Mà Triệu Vị Minh bọn người trong mắt cũng lộ ra vẻ kinh hãi. Bọn hắn tuyệt đối không nghĩ tới, Hoa Lâm võ công đúng là cao cường như vậy, tiếp tục đánh xuống, chỉ sợ các sư thúc liền muốn chạy tới! —— quan trọng hơn chính là, nếu như hôm nay không thể phế đi Hoa Lâm, như vậy về sau liền muốn "Một mình" đối mặt Hoa Lâm trả thù. Cái kia là cỡ nào chuyện kinh khủng, nghĩ đến đây, bọn hắn không khỏi xuất mồ hôi lạnh cả người.

Bảy cái sư huynh đều là loại ý nghĩ này. Cho nên, bọn hắn không hẹn mà cùng hét lên: "Thiên Tuyệt Trận. . ."

Tranh. . .

Một tiếng câu hồn phách người kiếm ngân vang phảng phất từ thiên ngoại truyền đến. Lần này, "Thất Tuyệt Trận" đã phát vung tới phát huy vô cùng tinh tế tình trạng!

Bảy thanh trường kiếm, lúc này cũng chỉ sinh ra một tiếng kiếm ngân vang mà thôi. Trong chốc lát, thiên địa vì đó tối sầm lại, cường đại kiếm khí hướng bốn phía đẩy ra, làm cho đông đảo sư đệ liền tiếp lui về phía sau. Đứng ngoài quan sát đệ tử thể mới biết, đây là đùa thật! Tất cả mọi người lộ ra vẻ hoảng sợ. . .

Dương Phong Linh cả kinh kêu lên: "Đừng a!" Nàng lập tức liền xông ra ngoài, muốn đi ngăn lại thảm kịch phát sinh. . .

. . .

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Hà Chiêu ra khỏi võ

. . .

Nhưng mà, 'Tuyệt Thiên Trận' cường đại kiếm khí, chấn động đến nàng lui trở về, chỗ nào có thể đến gần nửa bước?

Đúng lúc này, Hoa Lâm phát hiện chung quanh kiếm quang tựa như ánh nắng đồng dạng chiếu xạ mà đến, căn bản tránh cũng không thể tránh. Mà lại, hắn cảm giác lại cũng mất chống đỡ chỉ lực. Thế là, hắn đem toàn thân công lực, đều ngưng tụ ở tay phải trên ngón giữa. Chuẩn bị trước khi chết, cũng phải tìm một tên chôn cùng.

Nào biết đúng lúc này, chỉ nghe "Sắc" một tiếng kiếm ngân vang, hàn quang chợt hiện, trong tay hắn đột nhiên nhiều một thanh trường kiếm. Một thanh

sóng biếc dập dờn, vô cùng sắc bén tuyệt thế bảo kiếm, liền theo Hoa Lân trong ngón tay "Đánh" đi ra!

Tình huống này thực sự hơi khác thường. Chuôi này chói mắt trường kiếm, cơ hồ đâm vào "Thất Kiếm" con mắt không mở ra được đến. Ai cũng không rõ ràng Hoa Lân chuôi này bảo kiếm là từ đâu mà đến —— bao quát Hoa Lân chính hấn.

Dương Phong Linh lại cả kinh kêu lên: "A? Chẳng lẽ đây là... Hà Chiếu Kiếm?"

Nói thì chậm, bảy tên sư huynh cũng không có dừng tay. Kiếm quang chớp động, sắc trời tối sầm lại, "Tuyệt Thiên Trận" cũng phát vung tới cực hạn. Vạn trọng hàn quang hướng về Hoa Lân toàn thân áp súc mà đến, cái kia mãnh liệt bạch quang, hải nhiên hình thành một đoàn kết giới, để người đứng xem ý thức trống rỗng.

Đúng lúc này, Hoa Lân trường kiếm trong tay đột nhiên trở nên toàn thân đỏ sẫm, hét lớn một tiếng: "Muốn ta chết, không dễ dàng như vậy..."

Nói xong, hấn cầm kiếm hướng bốn phía đâm đi, đồng thời đem công lực toàn thân phát vung tới cực hạn, mà lại thể nội đột nhiên trào lên một đoàn nóng bỏng nhiệt lưu, vậy mà tại bên ngoài cơ thể dựng thành một màn trong suốt phòng hộ thuẫn. Cái kia "Tuyệt Thiên Trận" phát ra bạch quang vì đó trì trệ, chăm chú bao lấy thân thể của hấn. Nhưng lúc này Hoa Lân bên ngoài cơ thể hồng sắc quang thuẫn, lại đem bạch quang một mực ngăn cản tại một thước có hơn, làm cho chúng nó không còn cách nào tiến sát.

Mà "Thất Kiếm" thân ảnh, cũng bị bách ngừng lại. Bảy thanh trường kiếm, tất cả đều đứng tại Hoa Lân vạt áo chỗ. Chênh lệch một trong hào, liền có thể thấu thể mà vào... .

Loại hiện tượng này, tuyệt đối là nghe rộn cả người, liền xem như tuyệt đỉnh cao thủ, cũng khó có thể thi triển. Mà Hoa Lân học võ mới mấy năm, làm sao có thể đạt đến như thế cảnh giới. Tại sao lại như thế, mọi người ở đây không người có thể giải.

Lại nói Triệu Vị Minh chờ công lực của người ta, đã sớm bị "Tuyệt Thiên Trận" hao hết, lúc này hải nhiên mở to hai mắt, trơ mắt nhìn lấy trường kiếm trong tay định giữa không trung, không chút nào có thể tiến thêm!

Hoa Lân cũng là đầu đầy mồ hôi, hai tay liều mạng đỉnh lấy bảo kiếm, thể nội một cỗ chân khí nóng bỏng cấp tốc lưu chuyển lên. Hấn hoàn toàn là dựa vào tầng kia màu đỏ "Quang hoàn" ngăn cản, nếu không sớm đã chết oan chết uổng. Cho tới hôm nay, hấn mới lần thứ nhất xong thể nội "Hỏa diễm" trợ giúp, mười năm bệnh ma hành hạ, đến hôm nay, rốt cục có hồi đáp.

Hấn đao thương bất nhập hồng quang, khiến cho mọi người quá sợ hãi, tất cả không dám tin vào hai mắt của mình.

Lúc này, Hoa Lân hồng quang đột nhiên chậm rãi co vào, Triệu Vị Minh bảy người lập tức một trận hưng phấn. Bởi vì, hạp bọn hấn bảy người chỉ lực, mỗi kiếm rốt cục chậm rãi tiến lên, đã đâm tới Hoa Lân da thịt. Cho nên bọn họ tin, chỉ cần lại kiên trì nữa khắc, nhất định có thể làm thịt tên trước mắt này.

Thật tình không biết, Hoa Lân đang đem toàn thân công lực chậm rãi ngưng kết, chuẩn bị toàn lực phản kích.

Lúc này, chung quanh lập tức có sư huynh nghị luận: "Lúc này Hoa Lân xong, xem ra hấn không chống nổi..."

Nhưng mà, đứng ngoài quan sát Đỗ Thiên lại cười lạnh nói: "Ta xem là Triệu Vị Minh bọn hấn xong..."

Mở trước tên sư huynh kia nghi ngờ nói: "Giải thích thế nào?"

Đỗ Thiên cười lạnh nói: "Đây chỉ là trực giác của ta!"

Quả nhiên, Hoa Lân chân khí trong cơ thể cuối cùng đã tới tình thuận tình trạng. Hấn cảm thấy toàn thân sắp thoát lực, thế là rút cuộc không chế không nổi thể nội mãnh liệt hỏa diễm. Vô lực nói: "Các người chờ có trách ta..."

"Oanh" một tiếng, Hoa Lân vừa dứt lời, phiên trình độ hồng quang đột nhiên nổ tung, trên không trung đầy ra từng vòng từng vòng mãnh liệt gọn sóng. Bản địa cỏ dại, đá vụn, nhao nhao bị chân nguyên màu đỏ làm cho hướng ra phía ngoài kích xạ... .

Cho đến lúc này, nơi xa mới truyền đến tiếng hét thất thanh: "Thủ hạ lưu tình..."

Nhưng đã quá muộn, cái kia màu đỏ "Gọn sóng" đã nhanh nhanh khuếch tán, vây xem sư huynh nhao nhao bị "Sóng xung kích" đâm đến rút lui năm, sáu bước xa, bản địa bị đẩy thành một cái cự đại đất trống.

Nhưng là, Triệu Vị Minh bảy người lại vẫn đứng tại chỗ, bọn hấn không nhúc nhích. Một lát "Oa" một tiếng, bảy người há miệng phun ra một mảng lớn huyết vũ. Trường kiếm trong tay "Tranh" một tiếng cắm vào bản địa, thân thể nhao nhao ngã xuống đất... .

Hoa Lân phóng lên tận trời, một cái lộn ngược ra sau, tránh thoát bọn hấn máu đen. Lúc rơi xuống đất, trường kiếm trong tay cũng cắm trên mặt đất. Hấn vừa vận đứng vững, lại đột nhiên có chút kỳ quái, thế là giơ lên trong tay bảo kiếm, đang chuẩn bị xem rõ ngọn ngành. Ai ngờ hồng quang lóe lên, trường kiếm kia xoát một tiếng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, phảng phất rút vào thân thể của mình. ①

Sau đó chạy đến Hứa Văn Hà khoe mất một trận cuồng loạn, thân ảnh đột nhiên bỗng nhiên ngay tại chỗ. Bởi vì, hấn lúc này nhớ tới "Thiên kiếm" truyền thuyết... .

Vây xem sư huynh ngậy ngọc nhìn xem Hoa Lân, trong lòng càng là phiền sóng to gió lớn!

Phút chốc, bốn phương tám hướng rốt cục chạy đến rất nhiều ngày núi tiền bối. Liền Hạng chương môn, Thượng Quan Linh, Hà Úc Hương cũng đều nhao nhao đuổi tới.

Triệu Vị Minh bọn người sớm đã hôn mê, đông đảo sư thúc lập tức xông lại cứu người.

Hoa Lân lại lẩm bẩm nói: "Chớ có trách ta. . ." Nói xong, hắn tập tễnh trong đám người đi ra, cùng Thượng Quan Linh gặp thoáng qua lúc, còn hướng nàng bắt đầu cười khổ một tiếng.

. . .

Thất Kiếm đến tột cùng bị thương thành như thế nào, Hoa Lân cũng không biết rõ tình hình!

Dù sao hắn vừa về tới nhà, liền tranh thủ thời gian bắt đầu ngồi xuống. Hắn chỉ cảm thấy chân khí trong cơ thể lộn xộn, lao nhanh nhiệt lưu tựa như ngựa hoang mất cương. Không cẩn thận, rất có thể bạo tạc nổ tung mà chết.

Cũng không biết điều tức bao lâu, Hoa Lân rốt cục chậm rãi làm theo chính mình kinh mạch. Thu công lúc, chỉ cảm thấy toàn thân bất lực, tựa như sinh một con bệnh nặng.

Trong lúc này, hắn ần ần cảm thấy có rất nhiều người đến thăm hắn. Có lẽ, những người kia đều là tìm đến mình tính sổ a? Hắn là nghĩ như vậy!

Khi hắn mở hai mắt ra thời điểm, bên ngoài đứng là sâu muộn. Không nghĩ tới, chính mình đối diện còn có một người đang bảo vệ hắn. Hoa Lân nước nôi nói: "Sư phó. . . Người rốt cục trở về à nha?"

Kiều Truy Phong từ ái sờ lấy tóc của hắn, lúng túng nói: "Ài, xuống núi đi mua rượu. . ."

Hắn há to miệng, vốn định nói thêm gì nữa, nhưng cuối cùng vẫn là thở dài một hơi nói: "Trước ngủ một giấc đi, người cũng ba ngày không có nghỉ ngơi!"

Hoa Lân bất lực gật gật đầu. . .

. . .

Lân này đồng môn đánh nhau chết sống, làm cho cả Thiên Sơn vì thế mà chấn động!

"Huyền Kiếm Đường" bảy tên đệ tử đắc ý, lại bị trong một đêm đánh gãy kinh mạch, vĩnh viễn không có thể tập võ. Cái này tổn thất, để Huyền Kiếm Đường vô cùng đau lòng. Một chút sư thúc nghiêm chỉnh yêu cầu, gọi Kiêu Truy Phong lập tức giao ra người gây ra họa. Nhưng Kiêu Truy Phong, Thượng Quan Linh cầm đầu thực lực phái, lại cực lực phản đối. Sau đó điều tra, rốt cuộc biết Hoa Lân là bị ép xuất thủ, lúc này mới may mắn thoát khỏi tại khó khăn.

Chỉ là bọn hắn không rõ, ở phía sau tiến đệ tử bên trong, như thế nào giấu cớ cao thủ như thế, thực sự để cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Ngay tại mọi người coi là Hoa Lân có thể tiếp tục lưu lại phái Thiên Sơn lúc, lại đột nhiên đang lúc truyền ra một cái lời đồn: Nói Hoa Lân luyện là ma công, loại kia hồng quang căn bản không phải Thiên Sơn tuyệt học.

Theo sát lấy, một cái thảo thiên cự lãng bắt đầu áp ủ. . .

Thiên Kiếm Các.

Mười mấy người chính tụ tại một đường, liền rất ít lộ diện "Huyền Kiếm Đường" đều phái người tham gia.

Thượng Quan Linh nói: "Chương môn sư huynh! Người sẽ không thật tin tưởng cái này lời đồn a?"

Hạng chương môn không có trả lời, chỉ là đi qua đi lại, lập đi lập lại câu nói: "Huyết kiếm hoành không nhiễm phạm trần, Huyền Thiên ma huyết chiến khung châu! . . . Huyết kiếm ra, nhiễm phạm trần! Các người tin hay không lời tiên đoán này đây?"

Đông đảo đồng môn ý kiến, đều sinh ra nghiêm trọng khác nhau. Kiêu Truy Phong lớn tiếng nói: "Sư huynh! . . . Lời tiên đoán này cùng Lân nhi tuyệt không quan hệ, người tuyệt đối không nên tin vào người khác phi báng."

"Bôn Vân Kiếm" Trịnh Thanh Phong lại nói: "Không phải vậy! . . . Đó cũng không phải phi báng, cái này Hoa Lân nội công xác thực phi thường kỳ quái."

Kiều Truy Phong cá giận: "Sư đệ! Cái kia hồng quang là Lân nhi khi còn bé luyện công pháp, tại hắn chưa đi đến Thiên Sơn lúc, hắn có học qua một điểm nội công. . ."

Huyền Kiếm Đường trưởng lão không đồng ý nói: "Sai! . . . Các người cũng nhìn thấy, cái kia Hoa Lân điều tức thời điểm, bên ngoài cơ thể hồng quang dài ra. Mà hắn chỗ vận hành, lại là chúng ta điển hình Thiên Sơn Huyền Băng Quyết! . . . Điểm này, người lại giải thích như thế nào?"

Trịnh Thanh Phong gật đầu nói: "Không sai không sai! Luyện 'Huyền Băng Quyết' lúc hắc là thành màu trắng mới đúng, mà cái kia Hoa Lân toàn thân đều hiện lên đỏ sậm về, xem ra không chỉ là hồng quang đơn giản như vậy!"

Mà Lý Lôi Vân cũng lẫn vào nói: "Không tệ. . . Cái này cùng ma công giống nhau y hệt!"

Hứa Văn Hà tâm thần một trận khuấy động, hắc cũng rất muốn bổ khuyết thêm một câu: Hoa Lân thể nội còn có một thanh huyết trường kiếm màu đỏ, hội (sẽ) không phải là huyết kiếm đây? —— nhưng chẳng biết tại sao, Hứa Văn Hà đột nhiên đối với Hoa Lân sinh ra một loại cảm giác vi diệu, cho nên cũng không có bổ đá xuống giềng.

Thượng Quan Linh là buồn bực nhất một cái. Nàng rất muốn vì Hoa Lân cầu tình, nhưng lại không tốt nhiều lời. Bởi vì Hoa Lân thi triển kiếm pháp, đúng là mình "Tuyệt Trần Thất Thập Nhị Thức" . . . Vì thế, đã có người hướng nàng hỏi thăm qua rất nhiều lần.

Đã thấy Hạng chương môn phát phát tay, nói ra: "Năm nay trên giang hồ phát sinh rất nhiều chuyện! Có một số việc, vậy cũng là thuận theo thiên mệnh. Theo ta thấy. . ."

Thượng Quan Linh nghe ra Hạng chương môn ý tứ, rốt cục vội la lên: "Sur huynh! Cái này cùng Hoa Lân là không quan hệ!"

Hạng chương môn lắc đầu nói: "Mười hai năm trước, kinh đô Biện Lương chột hàng mưa to, đêm đó rất nhiều người đều nhìn thấy một đạo yêu diễm hồng quang. . . Cho tới bây giờ, vẫn có người, không ngừng tại thăm dò hồng quang lai lịch. Mà Hoa Lân, hắc lại hiệp hiệp sinh ra ở kinh đô, chúng ta không thể không cẩn thận a!"

Kiều Truy Phong toàn thân run lên, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, bởi vì hắc từng nghe Lãnh Lăng Phong nói qua, Hoa Lân sinh bệnh một năm kia, đúng là mười hai năm trước. Thế là, Kiều Truy Phong lập tức truy vấn: "Sur huynh, cái kia người tính xử trí như thế nào Lân nhi đây? Phải biết, hắc nhưng là đường đường Xu Mật Sứ cháu ruột. . ."

Hạng chương môn ngửa đầu nhìn qua nóc nhà, chậm rãi nói: "Ta lại có thể thế nào? Thiên Sơn kiếm phái tuyệt không thể cõ tức dường gian, nhưng cũng sẽ không oan uổng người tốt! . . . Hiện tại mặc dù không có chứng cứ gì, nhưng hắc đã thương người sự thật vẫn là bày ở mọi người trước mắt. Theo ý ta, đành phải đem Hoa Lân đưa về Trung Nguyên!"

Thượng Quan Linh vội la lên: "Sur huynh chẳng lẽ quên Vị Kính Chi Thống?"

Hạng chương môn đột nhiên quay đầu lại nói: "Ta chưa! Cho nên ta không có đem hắc giam cầm! . . . Nếu như hắc thật sự là bị oan uổng, coi như dẫm vào Vị Kính con đường, vậy thì thế nào?"

Kiều Truy Phong lần này, không còn có kiên trì. Nghĩ thầm, chi cần không phế bỏ Hoa Lân võ công, cái khác đều không trọng yếu. Thế là, hắc lựa chọn trầm mặc.

Đám người hết thảy đều im lặng. Có lẽ, đây cũng là lựa chọn tốt nhất!

Hạng Mạc Thiên xử sự quả nhiên đứng trọng tâm, không hổ là Thiên Sơn chương môn. . .

. . .

Hoa Lân thật vất vả khôi phục thể lực, nhưng chờ đợi hắc lại là một cái không công bằng quyết định!

Hôm nay, Hạng chương môn tự mình tìm Hoa Lân nói chuyện nửa canh giờ rồi nói. Chương môn sau khi đi, Hoa Lân đòi phế ngồi tại mép giường, hồi tưởng lại Hạng chương môn nói qua mỗi lần một câu, trong lòng thật sự là phiền muộn phi thường!

Bốn năm, hắc vẫn luôn không vui. Lúc này ngược lại tốt, Thiên Sơn lấy cớ ý đã thương người tội, đem chính mình trục xuất đại môn. Mặc dù nhưng lý do này phi thường gượng ép, nhưng Hoa Lân cũng biết, chính mình thật không thích hợp tại Thiên Sơn ở lại nữa rồi.

Kiều Truy Phong đi tới bên cạnh hắc, ngữ trọng tâm trường an ủi: "Lần này kỳ thật không thể trách người, chương môn cũng biết đạo lý này. Thế nhưng là Huyền Kiếm Đường là Thiên Sơn cơ sở, người lập tức hủy đi bảy cái tương lai cao thủ, bọn hắc đương nhiên không thể ngồi yên không lý đến. Vì . . . Vì Thiên Sơn hòa thuận, chỉ có để người. . . Ai!"

Hoa Lân im lặng, rung rung nhẹ gật đầu.

Kiều Truy Phong hòa ái vuốt tóc của hắc nói: "Sau khi rời khỏi đây, người ngàn vạn phải nhớ kỹ, người là Thiên Sơn kiều ngao. Muốn lấy Vị Kính làm gương, dùng hiền lành tâm đi đối với đối người khác, dùng chính mình cao thượng nhân cách, đi chính phục đối thủ! Vì sư mãi mãi cũng đứng tại người bên này, yên lặng vì người chúc phúc! . . . Người là vì người quan môn đệ tử, cũng là ta đệ tử duy nhất, người nhất định phải ưỡn ngực làm người, làm cho cả Thiên Sơn biết, người là đỉnh thiên lập địa chính nghĩa chi sĩ!"

Hoa Lân biết, sư tôn cho tới bây giờ đều không bắt buộc chính mình cái gì, nhưng là mình nhưng lại chưa bao giờ báo đáp từng hắc. Thậm chí, chính mình chưa từng có vì sư tôn tranh đến từng một tia vinh dự. Lần này ly biệt, có lẽ sẽ không còn được gặp lại lão nhân gia ông ta, thế là cũng nhịn không được nữa nước mắt, tránh ra . . . Một tiếng quỳ gối Kiều Truy Phong trước mặt, cất tiếng đau buồn khóc ròng nói: "Sur phụ! . . . Đồ nhi bất hiếu, cho tới bây giờ đều không có cho sư phụ làm về vang, ngược lại bị trục xuất Thiên Sơn. Đồ nhi xin lỗi sư phụ, càng xin lỗi ngài tha thiết dạy bảo! Ô ô ô. . ."

Kiều Truy Phong triu mến vuốt ve tóc của hắc, giọt lệ già nua rốt cục rơi xuống, run giọng nói: "Đi đi! . . . Nhất định phải nhớ kỹ vì sư!"

Hoa Lân ngửa đầu nhìn qua sư tôn, trong mắt nước mắt lại mờ hồ ánh mắt, nức nở nói: "Đệ tử. . . Đệ tử nhất định ghi nhớ sư phụ dạy bảo, nhất định sẽ vì ngài không chịu thua kém! Tuyệt không cho sư phụ mất mặt! Ô ô ô. . ."

Kiều Truy Phong nghiêng đầu đi, run giọng nói: "Đi đi. . ."

Hoa Lân đứng dậy xông ra Thạch Hiên Cư.

Kiều Truy Phong ngạc nhiên quay đầu, nhìn qua Hoa Lân bóng lưng biến mất, đứng yên thật lâu thật lâu. . .

Ngày xưa cái kia nhu thuận đồ đệ, cái kia cười hi hi thanh âm, từ nay về sau liền muốn đi ra khỏi Thiên Sơn, lại khó gặp nhau. Kiêu Truy Phong trong lòng chua chua, không chịu được một giọt lão lệ rớt xuống. . .

. . .

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Phúc vũ phiên vân

. . .

Bên ngoài đang lúc buổi chiều, Hoa Lân ra Thiên Sơn Cốc, mờ mịt đi tới đường quanh co. Chỉ phải qua đầu này "Đoạn Long Giản", chính mình liền rất cuộc không phải là Thiên Sơn đệ tử.

Trong bí thương cái này mới nhớ tới Diệp Thanh, nàng lúc này vẫn đang bế quan, chính mình tuyệt không thể buông tay mặc kệ. Đương nhiên còn có Thượng Quan Linh. . .

Thế là hần lại lặng yên quay trở về Thiên Sơn Cốc, nhưng lần này lại thẳng đến "Thiên Nhận Phong" mà đi.

Đến một lần Thiên Nhận Phong ít ai lui tới, mình có thể ở phía trên dừng lại lâu một chút thời gian. Hai đến mình còn có giấc mộng nghĩ, đó chính là trèo lên "Thiên Nhận Phong" đi hảo hảo cảm thụ một chút cái kia quân lâm thiên hạ hào hùng. Chính mình đi tới Thiên Sơn thực đã có thời gian năm năm, nhưng chưa bao giờ leo lên từng ngọn núi này.

Phút chốc, đi tới thẳng tắp "Thiên Nhận Phong" dưới, ngửa đầu nhìn qua cái kia cắm vào mây trời tuyết bích, Hoa Lân đột nhiên cảm thấy, mình tựa như một bụi cỏ nhỏ, tại cái này tuyệt dưới đỉnh lộ ra nhỏ bé như vậy, lúc này thậm chí cảm giác cổ đều ngứa đến ần ần đau nhức.

Hoa Lân hít một hơi thật sâu, quay người lui về phía sau hơn mười bước, đem trên người quần áo hất lên, đột nhiên hướng Thiên Nhận Phong chạy đi.

Suru suru suru suru. . .

Mũi chân hần liên tục điểm tại trên tảng đá, thân thể bật không mà lên, dán vách núi lên như điều gặp gió.

Hần lúc này khinh công đã luyện đến đại thành, bất quá cái này "Thiên Nhận Phong" gọi là ngàn trượng, tên như ý nghĩa, hần dốc đứng trình độ có thể nói đao tước giống như kính. Hoa Lân thuần dựa vào một ngụm chân khí bò tới giữa sườn núi, lúc này mình là một môi thờ hồn hèn, cái này mới cảm nhận được Thiên Nhận Phong không dễ.

Trên vách núi không có nửa điểm tuyết đọng, có thể nghĩ cái kia thẳng đứng góc độ như thế nào kinh người. Càng lên cao cái kia nham thạch càng là kiên lạnh, lấy tay leo lên đã phi thường phí sức. Nghĩ thầm nếu có một thanh trường kiếm nơi tay liền tốt, nào biết ý nghĩ này vừa vận hiện lên, lập tức sinh ra một loại cảm giác kỳ dị, thế là thấp giọng nói: "Xuất kiếm. . ."

"Tranh" một tiếng, trong tay quả nhiên thoát ra một cái óng ánh sáng long lanh trường kiếm, đúng là mất mà được lại Hà Chiếu. Hần cũng không biết Hà Chiếu Kiếm một mực giấu ở Phần Tinh Luân bên trong, mà cái kia Phần Tinh Luân lại là hồi nhỏ chỗ nhặt được cái kia thần bí vòng tay. Mắt thấy có trường kiếm nơi tay, không khỏi một trận cuồng hỉ, mãnh liệt mà thanh kiếm cắm vào vách núi, lần nữa rút ra trường kiếm lúc, mụn lực hướng lên nhảy lên, sau nửa canh giờ rốt cục leo lên đỉnh núi.

Phóng nhãn nhìn lên, Thiên Nhận Phong giống như một viên dựng ngược đỉnh sắt, xa xa cuộn cuộn biển mây và chung quanh núi tuyết thu hết vào mắt. Tâm tình của hần rốt cục giãn ra, hét dài một tiếng, trường kiếm trong tay chỉ xéo nắng gắt, lớn tiếng cười nói: "Trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn, ha ha

ha ha ha ha ha. . ."

Hắn rất là hài lòng, cảm thấy động tác này rất là bá khí, giờ "Hà Chiêu" đứng lặng hồi lâu. Lúc này xa xa mây mù phảng phất bị hấn hấp dẫn, theo bốn phương tám hướng tụ đến, trong đó còn kẹp cất giấu mấy đạo thiểm điện quang mang.

Đáng tiếc hắn cũng không có phát hiện cái này dị tượng, mỉm cười đem "Hà Chiêu Kiếm" thu vào, đặt ở trước mặt nhìn một chút, phát hiện thanh bảo kiếm này vô cùng sắc bén, thân kiếm phảng phất một chiếc gương, có thể đem dung mạo của mình rõ ràng in ở phía trên.

Hắn trong lòng hơi động, nghĩ thầm "Ngự Kiếm Thuật" bước đầu tiên không phải là muốn luyện chế một cái linh kiếm không? Hắn là trong lúc vô tình mình đã đã đạt thành bước đầu tiên?

Nhìn xem cái kia sóng biển nhộn nhạo bảo kiếm, hắn đột nhiên nhớ tới, thanh kiếm này rõ ràng đã vỡ thành tứ đoạn, mà bây giờ lại hoàn hảo không chút tổn hại, đây thật là kì quái. Suy nghĩ hồi lâu, vẫn không hiểu được, thế là hậm hực thu hồi Hà Chiêu.

Mất thấy chính mình liền muốn rời khỏi Thiên Sơn kiếm phái, cứ như vậy tay không mà quay về thực sự không có cam lòng, không biết có thể hay không lưu lại cái thứ gì làm kỷ niệm đây? Nghĩ đến đây, hắn đột nhiên nhớ tới Thượng Quan Linh đã từng nói, nàng tại cái này đỉnh núi giống như chôn xuống từng một cái tuyệt thế bảo kiếm, không biết có thể hay không tìm ra, mang về hảo hảo lưu niệm lưu niệm. Kỳ thật hắn căn bản không rõ, tại hắn trong tiềm thức, đây mới là hắn bên trên "Thiên Nhận Phong" nguyên nhân thực sự.

Quay đầu hướng chung quanh nhìn lại, cái này Thiên Nhận Phong đỉnh núi cũng liền mười mấy vuông, đi đến chỗ giữa lúc, hắn đã cảm giác tuyệt động phía dưới giống như song song cảm mấy chục thanh trường kiếm. Hắn lập tức lấy làm kinh hãi, tâm muốn làm sao lại có nhiều người như vậy quảng kiếm nơi này?

Không kịp nghĩ kĩ, xốc lên mặt ngoài tuyệt động, chỉ gặp sáu thanh kiếm vọt vào mí mắt. Hoa Lân ngẩn ngơ, lập tức trông thấy trong đó một thanh nạm vàng Ngọc Nữ kiếm. Rất kỳ quái, hắn đột nhiên cảm giác thanh kiếm này giống như đã từng quen biết, cái kia tinh xảo vô kiếm, cái kia lẫm liệt hàn khí, đúng là quen thuộc như vậy. Đầu óc hắn lập tức hiện lên rất nhiều tạp nhạp hình ảnh, giống như một loại nào đó ký ức liền muốn thức tỉnh. . .

Đáng tiếc cẩn thận muốn lúc, nhưng lại bất không được bất kỳ vật gì. Cứu lại chính mình ở nơi nào gặp qua chuỗi này bảo kiếm đây? Hoa Lân một trận kinh ngạc, đưa tay thanh kiếm rút ra.

Cái này "Ngọc Nữ kiếm" chưa ra khỏi vỏ, liền lập tức tản mát ra một cỗ lạnh lùng hàn ý. Thanh kiếm này so với chính mình Hà Chiêu chỉ có hơn chứ không kém, thật không rõ Thượng Quan Linh tại sao lại quảng kiếm nơi này?

Nghĩ tới đây, không khỏi rút ra nửa thước mũi kiếm, toàn thân lập tức rung mình một cái. Cái này Thiên Nhận Phong nguyên bản liền rét lạnh không gì sánh được, "Ngọc Nữ kiếm" một khi ra khỏi vỏ, không khí chung quanh lập tức ngưng kết. Hoa Lân không khỏi suy nghĩ lung tung đến: Thanh kiếm này rét lạnh như thế, nói không chừng còn có thể bay trong nhà hàng vừa giấm ẩm đây!

Ý nghĩ này vừa mới hiện lên, hắn lập tức cảm thấy tràng cảnh này quá mức quen thuộc, chính mình khi còn bé giống như thật ôm cái chuỗi này Ngọc Nữ kiếm, dùng nó hàng từng nhiệt độ cơ thể.

Hắn đứng ngẩn ngơ hồi lâu, phục lại nghĩ tới chủ nhân của nó Thượng Quan Linh, trong lòng đột nhiên một trận cự khiêu, hôm nay cũng không phải là sơ tam, nhưng hắn lại có một loại kỳ lạ cảm giác, nàng có thể hay không ở phía trên chờ lấy ta đây?

"Ha ha ha. . . Sẽ không, nhất định là ta nghĩ nhiều rồi!"

Nhưng chẳng biết tại sao, ý nghĩ này lại vung đi không được, thế là ngậy ngốc nhìn qua đối diện Bích Vân phong, dần dần cảm thấy hô hấp đều trở nên dồn dập lên. Hắn rốt cục cái biến vốn có kế hoạch, theo trên vách đá nhảy xuống. . .

Giữa không trung, hắn thanh kiếm cắm vào trong vách núi, mượn lực đánh tan giảm xuống tình thế. lấy hắn tu vi hiện tại, xuống núi muốn so lên núi dễ dàng nhiều.

Hắn nhanh chóng xuyên qua Thiên Sơn Cốc, thẳng hướng đối diện Bích Vân phong lao đi, mặc dù hắn cũng biết ở phía trên gặp được Thượng Quan Linh cơ sẽ phi thường xa vời, nhưng chẳng biết tại sao, tiếng lòng của hắn lại một rung động dồn dập.

Chính mình cùng nàng ở giữa có thể nói là cũng vừa là thầy vừa là bạn, nhưng tại ở sâu trong nội tâm, hắn lại ần ần cảm thấy tuyệt không chỉ đơn giản như vậy

Khi hắn bò lên trên "Bích Vân đỉnh" lúc, cả người đều ngây ngẩn cả người. . .

Một cái tuyệt mỹ thân ảnh chính xinh đẹp đứng ở vách đá, nàng yếu ớt nhìn qua phương xa mây trắng. Gió núi thổi lên nàng nhu hòa quần lụa mỏng, ần ần còn bay tới nàng cái kia sâu kín mùi thơm cơ thể. Tầm lưng kia đúng là như thế cô đơn, Hoa Lân thật muốn xông qua đưa nàng ôm vào lòng, nhưng vẫn còn tồn tại lý trí tại miễn cưỡng khống chế chính mình. Run giọng nói: "Tiểu thành. . . Tiểu sư thúc, người một mực ở chỗ này chờ ta sao?"

Thượng Quan Linh u oán nói: "Ta đã không phải là người sư thúc, về sau cũng không cho phép thế này gọi ta!" Nói xong nàng chậm rãi quay người, đột nhiên trông thấy Hoa Lân ngọc trong tay nữ kiếm lúc, nàng cũng ngây ngẩn cả người, lẩm bầm nói: "Nguyên. . . Nguyên lai, người vẫn nhớ!"

Hoa Lân cảm thấy một trận như lọt vào trong sương mù, thanh kiếm này mặc dù giống như đã từng quen biết, nhưng vắt hết óc cũng nhớ không nổi ở nơi nào gặp qua. Lúc này lại nhìn tới quan linh trong tay chính kéo một bộ mới tinh y phục, cái kia kiều dáng quả nhiên cùng hôm trước giống nhau như đúc.

Lập tức trăm mối cảm xúc ngổn ngang, ngây ngốc nhìn xem nàng. . .

Gió nhẹ che mặt, một đóa mây trắng chậm rãi theo bên người thổi qua, hai người si ngốc nhìn nhau. Thượng Quan Linh nhẹ giọng lên ngọc thủ, nhẹ nhàng sửa sang tai tóc mai mái tóc, nói ra: "Xem ra ngươi là thật quên! Thế này cũng tốt, chúng ta duyên tận ở đây, rốt cuộc không cần lo lắng."

Hoa Lâm chấn động toàn thân, đột nhiên nhớ tới vừa mới lóe lên những cái kia hình ảnh quen thuộc, lập tức cảm thấy tất cả mọi điều đều gom lại. Hắn lập tức nhớ tới, chính mình khi còn bé tại Hoa công phủ lần thứ nhất bệnh ma lúc phát tác, giống như nhìn thấy qua một cái thiếu nữ che mặt, lúc ấy trong tay nàng nắm lấy một thanh "Ngọc Nữ kiếm". Hắn là nàng liền là Thượng Quan Linh? Những năm gần đây, chính mình vẫn cho là cái kia là một giấc mộng. . .

Hoa Lâm thất thanh nói: "Cái kia, người bị mặt kia. . ."

Thượng Quan Linh phốc cười nói: "Ngươi cái này tên ngốc, cuối cùng nghĩ tới không?"

Nụ cười của nàng bên trong mang theo ít có hoạt bát vẻ, hai tính mạng con người lịch trình, tại thời khắc này rốt cục một lần nữa hàm nhận. Thế nhưng là ở trong mắt Hoa Lâm, nụ cười của nàng lại là như vậy làm cho lòng người đau nhức. Bởi vì bắt đầu từ ngày mai, chính mình sẽ không còn được gặp lại nàng, cũng không còn cách nào nghe được nàng thanh âm thanh thúy kia, càng nghĩ không thấy nàng cái kia trên thân nhàn nhạt mùi thơm. . .

Nghĩ đến đây, Hoa Lâm nội tâm cảm thấy từng đợt quặn đau. Hai người nhìn nhau hồi lâu, Hoa Lâm rốt cục dứt bỏ hết thấy, sai bước đi đi lên, ôm eo nhỏ của nàng. Thượng Quan Linh lại quên đi chính mình biết võ công, chỉ là cả kinh nói: "Ngươi. . . Ngươi làm cái gì?"

Hoa Lâm chiều vào nàng kiều diễm ướt át môi đỏ thật sâu hôn xuống, tay trái dọc theo nàng váy tơ, lặng lẽ hướng phía dưới dời đi.

Thân thể mềm mại của nàng lập tức từng đợt run rẩy, phảng phất bị sét đánh, toàn thân trở nên phiến rã rời, lúc này liễu mạng muốn đẩy hắn ra, lại cảm thấy tay đủ bất lực. Chỗ chết người nhất chính là, nội tâm của nàng lại tràn đầy mâu thuẫn, dần dần cảm thấy thân thể trở nên nóng lên, cuối cùng lại quên đi chính mình người ở chỗ nào. . .

. . .

(hôm nay bộc phát một cái, dự tính sẽ có canh năm, mời mọi người thêm cất giữ thêm. . .)

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Sơ nhập giang hồ

. . .

Chờ nàng khi tỉnh lại, phát hiện bên người một mảnh hỗn độn, Hoa Lâm kinh hoàng nói: "Tiểu thành. . . Tiểu sư thúc, ta. . . Ta. . ."

Thượng Quan Linh nhẹ nhàng kéo từng quần lụa mỏng, quay đầu sang chỗ khác nói: "Nay. . . Chuyện ngày hôm nay coi như là báo đáp mười hai năm trước ân cứu mạng, theo. . . Từ nay về sau, ngươi. . . Ta. . ."

Nàng cảm thấy trên mặt phẫn nóng hồi, câu nói kế tiếp rốt cuộc nói không nên lời, thế là mặc xong quần áo, hoảng hốt trốn xuống dưới núi.

Hoa Lâm cũng là hỗn loạn lung tung, cơ hồ hoài nghi mình chính là trong mộng, hung hăng cho mình một bàn tay, thế mới biết vừa mới hết thấy đều là thật. Lúc này bên tai không ngừng mà nhớ lại nàng lúc rời đi câu nói kia, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy từng đợt quặn đau.

Hắn tại "Bích Vân phong" ở một cả đêm, ngày kế tiếp mới trở về bản địa, ngơ ngác ngác xuyên qua Thiên Sơn thảo trường, chuẩn bị đi "Thúy Trúc Uyển" tìm hiểu Diệp Thanh tin tức.

Thiên Sơn đệ tử nhìn thấy hắn lúc, tất cả đều lộ ra ánh mắt lộ vẻ kỳ quái, hôm qua hắn không phải là đã xuống núi sao, như thế nào còn tại Thiên Sơn?

Hoa Lâm đi tới Thúy Trúc Uyển, bị Hà Úc Hương ngăn ở ngoài cửa, chỉ nghe nàng hừ lạnh nói: "Thanh Thanh đang bế quan, ngươi bây giờ lập tức rời đi Thiên Sơn, nếu không lấy tự tiện xông vào Thiên Sơn luận xử!"

Tại mấy tên sư huynh giám thị dưới, Hoa Lâm bị trục xuất Thiên Sơn Cốc, đứng tại đường quanh co đối diện, ngơ ngác nhìn qua đã từng quen thuộc địa phương, biết đời này cũng đã không thể bước vào Thiên Sơn nửa bước, cảm thấy phẫn ảm đạm.

Đứng lặng hồi lâu, hắn cuối cùng nhớ ra cái gì, thế là xuống núi mua một bộ nghiên giấy, viết một lá thư, lần nữa trở lại Thiên Sơn, đem thư giao cho Thiên Sơn thủ vệ, nói ra: "Đây là một phong giao cho Diệp Thanh phong thư, mời Hà Úc Hương xem trước, nếu không là các người Thiên Sơn tôn thất." Nói xong dứt khoát quay người rời đi. . .

Hắn đi, mặc dù còn treo đọc lấy Diệp Thanh dung nhan tuyệt thế kia, nhưng nàng dù sao trưởng thành, phục thị chính mình nhiều năm như vậy, ân oán cũng đã trưởng thành. Huống chi Thiên Sơn tất cả mọi người quan tâm nàng, bảo vệ nàng, chính mình không còn lo lắng tất yếu, hiện tại là hắn là trả lại nàng tự do.

Hà Úc Hương nghe nói Hoa Lân có một phong thư muốn giao cho Diệp Thanh, kém chút tại chỗ xé nát, cũng thua thiệt đưa tin sư huynh nhắc nhở, lúc này mới mở ra xem nhìn.

Chỉ gặp được nói: Thanh Thanh ta muội, thuở nhỏ đến như tha thiết chăm sóc, đã trải mười hai năm vậy, bỗng nhiên thu tay, giống như hôm qua. Vì huynh hôm nay xuống núi du lịch, phải nên còn như thân tự do, như cũng khi (làm) tự lập, là trời núi tận một phần lực lượng nhỏ bé. Cuối cùng tặng một câu thơ: Hiểu nhau ân minh không dứt, duyên tới duyên đi cười hồng trần. Hoa Lân ngừng bút.

Hắn thấy, Thanh Thanh cũng không tiếp tục thiếu chính mình bất kỳ vật gì, hắn lại quên đi phần ân tình này tại Diệp Thanh trong mắt đến tội cùng nặng bao nhiêu!

Tại Thiên Sơn, cơ hồ không có ai biết hắn cùng Diệp Thanh quan hệ, thẳng đến xem hết phong thư này về sau, Hà Úc Hương mới biết được mức độ nghiêm trọng của sự việc. Nếu không có phong thư này, Diệp Thanh khẳng định hội (sẽ) đi theo hắn rời đi, nàng hiện tại chỉ hy vọng phong thư này có thể tạo được một tia tác dụng, nếu không đồ đệ của mình chỉ sợ là giữ không được.

. . .

Thiên Sơn chân núi là vô biên vô tận thảo nguyên, từng bầy trâu ngựa nhàn nhã hưởng dụng mỹ thực.

Hoa Lân dùng ngọc bội đổi một thớt lương câu, tề mở ý chí, giục ngựa gió roi, tại trên thảo nguyên vạch ra một đạo Tịnh Lệ phong cảnh, mũi tên hướng Trung Nguyên phi đi.

Sau bảy ngày, trên cùng một quan lộ bên trên, những mục dân phát hiện lại có một tên áo trắng tiên nữ vội vã mà qua, tốc độ của nàng càng so bảy ngày trước nam tử còn muốn gấp rút, càng đều kiên quyết.

Ngọc Môn quan, cũng xưng là Tiểu thành phương bàn thành, kéo dài nghìn dặm thảo nguyên dừng ở đây, phương viên trăm dặm đều đổi thành hiểm yếu sa mạc. Tại đầu này "Xuống dốc" con đường tơ lụa bên trên, vẫn có thể trông thấy từng đội từng đội thương khách thỉnh thoảng đi qua. Cái kia du dương lục lạc âm thanh dần dần đi xa, nếu như từ quan sát kỹ, liền sẽ phát hiện mỗi cái thương đội đều tăng lên lượng lớn hộ vệ, cái này hoàn toàn nói rõ, cỗ đạo này càng ngày càng không an toàn. . .

Ngọc Môn quan nội thành kiến trúc phần lớn hiện lên thổ hoàng sắc, đi trên đường, tổng khiến người ta cảm thấy nơi này quá mức tiêu điều. Kỳ thật không phải, nơi đây mặc dù nhưng đã xuống dốc, nhưng xuất quan chỉ có đầu này đường có thể đi, vắng lai khách thương không thẳng phồn hưng, chỉ cần người có thể nghĩ tới đồ vật, ở chỗ này đều có thể mua được!

Lúc này, một cái cô độc thiếu niên nắm một ngựa một mỗi tuần mã chậm rãi nhập quan, trên đường vô lâm nhân sĩ vì thế mà choáng váng. Phải biết "Rời khỏi phía tây Dương Quan vô có người", cái này đơn kỵ lên đường thật là hiếm thấy, huống chi cái kia trong tay thiếu niên vậy mà nắm một thanh nạm vàng Ngọc Nữ kiếm, cùng thân phận của hắn có phần không cân đối.

Chỉ gặp thiếu niên kia tại bên đường "Quán rượu" trước ngừng chân hồi lâu, cuối cùng sờ lên túi, chỉ có thể thở dài một hơi, tiếp tục tiến lên.

Đám người xem xét, liền biết hắn người không có đồng nào, thế là lại không chú ý.

. . .

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Hươu chết vào tay ai

. . .

Thiếu niên này đúng là Hoa Lân, hần phui bụi trên người một cái nói: "Tiền loại vật này thật sự là chán ghét, ở đâu đều phải tốn chênh lệch tiêu xài, muốn bản thiếu gia bình thường muốn gì được nấy, cái nào cần phải loại này vật mọn?"

Đằng sau vừa vặn có một đội võ sĩ theo bên cạnh hần sượt qua người, trong đó một vị giang hồ hào khách còn vung câu tiếp theo lời thô tục: "Bà mẹ nguoi chứ gấu à, gia hỏa này là ngớ ngẩn!"

Hoa Lân ngừng lại, nhìn qua tên kia bóng lưng dần dần đi xa, vốn định mắng về vài câu, nhưng lại cảm thấy không thú vị, chỉ là cúi đầu nắm một mồi ngựa tiếp tục tiến lên.

Bên cạnh quán trà có vị trung niên mập ra gian thương mắt thấy hết thấy, phát tay áo đi ra, cười nói: "Vị công tử này xin dừng bước!"

Hoa Lân ngạc nhiên dừng bước, nghiêng đầu hỏi: "Lão bản có phải hay không muốn mời ta ăn cơm? . . . Vậy được rồi! Ta liền cố mà làm, cùng nguoi ăn một bữa tốt!"

Cái kia gian thương nghĩ không ra vị công tử này da mặt dày như vậy, nghĩ thầm gia hỏa này xem ra không phải là kẻ ngốc a? Liên hỏi: "Xin hỏi thiếu hiệp họ gì? . . . Ta cũng là một mình lên đường, vừa vặn thiếu một con ngựa cùng một thanh trường kiếm, không biết thiếu hiệp có nguyện ý hay không bán ra?"

Hoa Lân nhắc lên trong tay "Ngọc Nữ kiếm" nhìn một chút, ánh mắt sáng lên nói: "Thật, vậy thì tốt quá! Ta gọi Hoa Lân, nguoi thật muốn mua hai thứ đồ này?"

Cái kia gian thương gặp hần liền thanh truy vấn, cảm thấy một trận mừng thầm, vèn vèn nhìn cái kia "Ngọc Nữ kiếm" vô kiếm, là hần biết có giá trị không nhỏ, nếu như có thể giá thấp mua được, khẳng định phải kiếm lật, thế là gật đầu nói: "Vậy thì mời Tiểu Lân ra giá a!"

Hoa Lân lại sờ lên cái bụng nói: "Nguoi không phải mới vừa nói muốn mời ta ăn cơm không?"

Cái kia gian thương sững sờ, mắng thầm: Ta cái nào có nói qua? Nhưng vì mua xuống thanh bảo kiếm này, hần vẫn miễn cưỡng cười vui nói: "Đúng đúng đúng! Tiến đến ngồi, tiến đến ngồi!"

Nói xong, hần dẫn Hoa Lân đi vào phía sau quán trà, cất giọng nói: "Chủ quán! Đến năm cái bánh bao. . ." Vừa dứt lời, trong tiệm đang dùng ăn ngũ nguoi thiếu niên, lập tức liền nhường ra một cái bàn.

Hoa Lân âm thầm nghĩ đến: Còn nói một mình lên đường? Những này mang kiếm nguoi xem ra đều là thủ hạ của nguoi mới đối thoại, nếu không làm sao lại chủ động nhường đường? Hoa Lân một bên buộc cương ngựa, một bên mắng thầm: Gia hỏa này thật nhỏ mọn, mới lên năm cái bánh bao?

Cái kia gian thương trơ mặt ra nói: "Bên đường đồ quán không có cái gì quà vật, mong rằng thiếu hiệp thứ lỗi!"

Hoa Lân nhắc chân ngồi xuống, đem bảo kiếm trong tay hướng trên bàn một đặt nói: "Kỳ thật thanh kiếm này cũng không là của ta. Ngày hôm trước ta đi ngang qua vạt ngang sườn núi, trông thấy có nguoi ăn cướp, trong đó có nữ tử tại trong lúc bối rối rơi mất chuỗi kiếm này, ta liền bốc lên nguy hiểm tính mạng nhất được trở về." Vừa nói, một bên đột nhiên rút ra nửa thước lưỡi kiếm, chỉ gặp trong trẻo thân kiếm phát ra hàn quang lạnh lẽo, chiếu lên cái kia gian thương làm cho không thể mở mắt ra được.

Bên đường vô lâm hảo thủ nhao nhao bị kiếm quang hấp dẫn, vô số ánh mắt tham lam nhìn sang.

Cái kia gian thương "Vội vàng" giúp Hoa Lân đẩy kiếm vào bao, thấp giọng nói: "Cái này. . . Cái này, Tiểu Lân còn xin ra giá!"

Hoa Lân thần nhiên nói: "Hiện tại không còn khí lực cùng nguoi trả giá, để cho ta ăn xong đồ vật lại nói!" Nguyên lai, đồ quán lão bản đã bùng lên năm cái bánh bao, Hoa Lân một tay một cái, liều mạng liền dón vào trong miệng.

Cái kia gian thương cũng không phải nguoi ngu! Nhưng năm cái bánh bao có thể đáng vài đồng tiền? Cho nên cũng không nóng nảy.

Hoa Lân một bên gặm mán thầu, một bên hàm hồ nói: "Lão bản nguoi họ gì nha?"

"Tiểu đệ họ Tăng, tên một chữ một cái minh chữ."

Tên thật? Hoa Lân mắng thầm: Gia gia nguoi, thật coi bản thiếu gia là ngớ ngẩn a? Thế là không để ý đến hần nữa, chỉ lo lấp đầy chính mình cái bụng, năm cái bánh bao lập tức liền mất tung ảnh.

Hoa Lân ợ một cái, nâng chung trà lên bát uống một hớp lớn, chậm rãi nói ra: "Cái kia nữ phi thường mỹ mạo, ta đoán chừng nàng nhất định sẽ tìm ta muốn về kiếm này. Cho nên, ta muốn chờ hần trở lại sau lại nói! . . . Con ngựa này ngược lại là có thể hiện tại liền bán! Nguoi nói giá a?"

Tăng Minh sắc mặt có chút khó coi, hần chủ yếu dụng ý liền là mua kiếm, không nghĩ tới tên ngốc này đột nhiên lật lọng. Còn tốt Tiểu Lân đồng ý bán cho hần ngựa, thế là hỏi: "Vậy được rồi! Ta nhìn cái này ngựa có phải hay không cái hai lượng bạc tả hữu, nguoi cảm thấy thế nào?"

Kỳ thật hần xem xét con ngựa này, liền biết có phải hay không cái mười lượng bạch ngân. Nhưng hần không thể hòng chính mình cái này "Gian thương" tên tuổi, cho nên liều mạng báo ra giá thấp.

Ai ngờ Hoa Lân lại kích động nói: "Oa! Vậy thì tốt quá, cái giá tiền này phi thường công đạo, thành giao!"

"A?" Cái kia gian thương có chút giật mình, phổ thông ngựa đều có thể bán cái ngũ lượng bạc tả hữu, con ngựa này mặc dù một mồi chút, nhưng vừa nhìn liền biết là trên thảo nguyên thuần chủng lương câu, bán cái mười hai mười ba hai cũng không vì cao a? Với là có chút hoài nghi, nghĩ thầm có phải hay không cái này ngựa có vấn đề a? Thế là đi tới trước ngựa, quan sát tỉ mỉ, hần nhìn một chút ngựa răng, lại nhìn một chút móng ngựa, cũng không có phát hiện không ổn!

Hoa Lân kỳ quái mà nhìn xem hần nói: "Có. . . Có vấn đề không? Không. . . Sẽ không liền hai lượng cũng không đáng a? Nếu không. . ."

Tăng Minh kỳ thật cũng không quan tâm cái này hai lượng bạc, nhà hần nghiệp khá lớn, lại có phi thường hùng hậu gia đình bối cảnh. Hần chi là có cái kỳ quái tích tốt: Hần làm ăn chỉ vì kiếm bạc khoái cảm, chỉ cần có bạo lợi, vậy liền lớn nhỏ thông thu. Nhưng nếu như muốn hần lỗ vốn? Cái kia dù chết cũng sẽ không làm! Cho nên hần vui tươi hơn hờ mớ ra hai lượng bạc, giao cho Hoa Lân trong tay, giống như nhặt được một cái thiên đại tiện nghi.

Hoa Lân cũng giống nhặt được một cái thiên đại tiện nghi giống như, mà lại thái độ so với hần càng sâu, ha ha cười nói: "Oa nha nha! . . . Cuối cùng có tiền mua rượu uống!" Nói xong bụng lấy bạc, chuyển trên thân đối diện quán rượu.

Tăng Minh thấy thế, không khỏi lắc đầu nói: "Bao nhiêu tốt một gốc người kế tục, cứ như vậy làm hỏng. Ai. . ."

...

Bóng đêm phủ xuống.

Bên đường quán rượu nhao nhao nâng lên đèn cung đình, Ngọc Môn quan chợ đêm phi thường phồn hoa, bên đường thanh lâu ganh đua sắc đẹp, thường có cả đội cả đội quan binh phong tuôn ra vào xem, sinh ý muốn không tốt cũng không được.

Hoa Lân cũng rất là bất đắc dĩ, chỉ có thể uốn tại chính mình đơn sơ trong phòng khách, sớm đi ngủ. Mà lại hần ngủ còn rất chết, liền một cái tiểu tặc nhẹ nhàng nạy ra mở cửa sổ, hần cũng không biết.

Tiểu tặc kia hướng trong phòng thổi một ngụm khói mê, lúc tiến vào lại là nghênh ngang, phảng phất nơi này là nhà hần đồng dạng.

Tiểu tặc kia mục tiêu rất đơn giản, đưa tay liền chụp vào đầu giường cái kia thanh "Ngọc Nữ kiếm".

Thế nhưng là rất kỳ quái, tiểu tặc kia vừa vịn sờ đến "Ngọc Nữ kiếm" lúc, nụ cười trên mặt còn không có thu lại, cả người đột nhiên ổn định ở tại chỗ. . .

Lúc này, chỉ thấy trên giường Hoa Lân đột nhiên duỗi lưng một cái, bò xuống giường đến, đi đến tiểu tặc bên người, đưa tay liền ồ trên người hần một trận sờ loạn. Nửa ngày, cong lên ngón tay, gõ gõ tiểu tặc cây đu đủ ý thức mẫn: "Thật mẹ nhà hần một kẻ nghèo rớt mồng tơi, làm tặc làm đến người mức này, không bằng nhảy lầu tự sát tốt. Liền như thế ba trăm lượng ngân phiếu, nhét không đủ để nhét kẻ rằng!"

Tiểu tặc trên mặt gạt ra một cái kỳ quái vẻ mặt, hần làm tặc nhiều năm, đã từng sờ đến từng trần trùng trực thân thể, đã từng sờ đến từng lưỡi dao sắc bén, nhưng lần này, hần lại sờ đến đời này ly kỳ nhất một lần tao ngộ, bởi vì hần phản bị người ta sờ đi ba trăm lượng bạc ròng, mà lại người kia còn chê hần làm tặc làm được quá thất bại. Nếu như hần còn có thể hành động, thật nghĩ đập đầu chết tại mặt đất.

Càng kỳ quái hơn chính là, tên kia đem chính mình đem đến giường sau, tiếp lấy ngã đầu lại ngủ. . .

...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Sơn ngoại hữu sơn

...

Ngoài cửa sổ ánh trăng dần dần trôi đi, người đi trên đường chậm rãi tuyệt tích, ánh trăng chiếu ở Tiểu thành phương bàn trên thành, lộ ra hết sức mỹ lệ.

Tiểu tặc bất lực đứng tại phía sau giường, thử nghiệm xông mở trên người mình huyết đạo, ai ngờ không dùng được, hần rốt cuộc mình bạch tói, chính mình gặp nhất đẳng cao thủ. Chính phiên muộn thời khắc, đột nhiên một cái bóng đen theo phía trước cửa sổ thoáng qua, tại tuyệt không có khả năng tình huống dưới, bóng đen kia đã chui vào phòng. Thân thủ bức này, càng làm cho tiểu tặc cảm thấy không bằng.

Lại nói bóng đen kia mới vừa vào đến, lập tức cảm giác được phía sau giường đứng đầy một người, hẳn cho là mình trúng mai phục, cho nên phải giơ tay lên, hai mũi ám khí cấp tốc hướng tiểu tặc phóng tới.

Tiểu tặc hãi nhiên biến sắc, trong lòng thở dài một hơi, nghĩ thầm cái chết này thật sự là không minh bạch, lại sẽ chết tại đồng hành trong tay.

Ngay tại lúc trong khoảng chớp nhoáng này, đạo hắc ảnh kia cũng không động đậy nữa, mà lại hai cái kia ám khí cũng hư không tiêu thất, căn bản không có bắn trên người mình.

Lúc này, chỉ thấy trên giường tên kia lại lật thân ngồi dậy, hơn nữa còn ngáp một cái, đi đến đèn ánh trước mặt, ở trên người hắn một trận sờ loạn. Lúc này hắn rốt cục hài lòng, giương lên trong tay một nắm lớn ngân phiếu nói: "Người xem một chút người ta, đây mới gọi là làm thần thâu. Người muốn học tập lấy một chút, muốn trộm liền trộm những người có tiền kia người, lăn lộn thành người dạng này, còn không bằng về nhà làm ruộng tốt."

Hoa Lân mấy câu nói đó đương nhiên là đang giáo huấn phía sau giường tiểu tặc, ai ngờ tiểu tặc kia chẳng những không tức giận, ngược lại trong lòng mừng rỡ, một đầu sốc hồng, vậy mà giải khai một chỗ huyết nói, "ha ha ha" bật cười!

Đang sau tiến đến bóng đen nguyên bản không rõ ràng cho lắm, lúc này rốt cục nghĩ thông suốt hết thảy, trong lòng lấy làm kinh ngạc, nguyên lai tại chính mình trước đó liền đã có người trúng kế, ai là ai con mồi, liếc qua thấy ngay.

Lúc này, đột nhiên cửa sổ lại là nhoáng một cái, một cái bóng đen lại phiêu vào, trong phòng tất cả mọi người đều thất kinh, liền liền Hoa Lân đều hoài nghi chính mình có phải hay không đang nằm mộng. Ở đây ba người âm thầm cảm thấy buồn cười, nghĩ thầm nơi này hẳn là biến thành một cái ổ trộm cướp?

Đáng tiếc bọn hắn đều đoán sai, bóng đen kia nhảy một cái tiến đến liền rống to: "Vô danh bọn chuột nhắt, trốn chỗ nào?"

Gia hỏa này hiển nhiên là cái đại hiệp, hẳn là có ý chạy tới bắt tặc. Nhưng hắn vừa nhìn thấy trong phòng tình hình lúc, lập tức cũng sững sờ tại đương trường. Đám người người nhìn ta, ta nhìn người, tình hình này thực đang quái dị!

Hoa Lân mau đem ngân phiếu nhét vào trong ngực, sờ lên cái bụng nói: "A...? Nghĩ không ra Tăng đại lão bản lại là vị cao thủ a? Thất kinh thất kinh! Tới tới tới, mọi người không muốn đứng đó như lọt vào mê hồn trận, ta đói bụng, hôm nay bản thiếu gia mời khách!"

Nói xong, hắn một thủ mang theo một cái, đem hai cái tặc nhân khiêng đi xuống lầu đi, tiếp đó thẳng đến Thúy Hồng Lâu. Tại cái này trong đêm khuya, cũng chỉ có Thúy Hồng Lâu mới có thể suốt đêm buôn bán.

Tăng Minh giật mình đi theo phía sau, chỉ gặp Hoa Lân tràn đầy phấn khởi địa điểm đầy bàn thịt rượu, dừng lại ăn như hổ đói về sau, lúc này mới đổi cái khác nói: "Uy! Các người cho chút mặt mũi có được hay không? Uống rượu uống rượu!"

Tăng Minh nói: "Người là cái nào môn phái?"

Hoa Lân không có trả lời.

Một lát sau, người thứ nhất tiểu tặc rốt cục chủ động nói: "Uy, người không giải khai chúng ta trên tay huyết đạo, ta như thế nào ăn cơm a? Dù nói thế nào, ta cũng phải đem cái kia ba trăm lượng bạc ròng ăn trở về!"

Hoa Lân cười ha ha nói: "Có đạo lý!" Nói xong đem trên người hắn huyết đạo hoàn toàn giải.

Tiểu tặc kia cũng không khách khí, lại gọi tú bà đưa tới một bàn lớn thịt rượu, chuẩn bị ăn đồ Tiểu Lân không thể.

Hoa Lân hôm nay tích lũy đủ ngân lượng, hắn ngược lại hào phóng cực kì, cười ha ha nói: "Không cần khách khí, không cần khách khí, ăn hết mình!"

Tăng Minh đã minh bạch huyền bí trong đó, ha ha cười nói: "Tiểu ca phương pháp bắt phạm a, đem ta cũng tính kể đi vào. Tại hạ Giả Duyên, không bằng chúng ta kết giao bằng hữu thôi, tên thật của người xưng hô như thế nào?"

Hoa Lân nắm lấy một cái đùi gà liêu mạng hướng miệng bên trong nhét, liếc hắn một cái nói: "Cái gì tên thật xưng hô như thế nào? Ta gọi Hoa Lân, Hoa Sơn hoa, Kỳ Lân lân! Người nghĩ rằng ta và người đồng dạng a? Thật đúng là danh đây, hừ!"

Giả Duyên mặt toát mồ hôi nói: "Xin lỗi, xin lỗi! Cái này kêu là lòng tiểu nhân. Ha ha ha..."

Một bên tiểu tặc cũng cười nói: "Tiểu đệ Tây Môn Vô Ngân, hôm nay gãy trong tay người, ta là thật nhận cắt, đền phạm cái này một bát!"

Mặt khác một người áo đen lại một mực giữ im lặng, vẻ mặt cay đắng. Ai mắt đi hơn một vạn lượng bạc, đương nhiên cao hứng không nổi. Chính mình Tây Vực chuyến này hoàn toàn chạy không, quái chỉ tự trách mình quá tự phụ, vậy mà mang theo nhiều như vậy ngân phiếu ra ngoài "Dắt dê", đây không phải tự phụ là cái gì? Đương nhiên, lần này thất thủ cũng có chút coi thường, không nghĩ tới trong phòng lại có hai người, suy nghĩ một chút đều cảm thấy không phục.

Hoa Lân lại hào phóng, dứt khoát đem trên người hắn huyết đạo cũng cởi ra. Hắn huyết đạo một trận, đột nhiên mà một tiếng đứng lên, âm trầm nói: "Tiểu bằng hữu, núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, sau này còn gặp lại!" Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Hoa Lân gãi gãi cái ót nói: "Có ý tứ gì?"

Cái kia tự xưng Tây Môn Vô Ngân người cười ha ha nói: "Hắn ý tứ nói là, lần sau tìm người tính sổ sách, ha ha ha ha!"

Giả Duyên động dung nói: "Người như thế nào cũng không hỏi một chút hắn tên gọi là gì, cứ như vậy thả, lần sau định ăn thiệt thòi ở trên đây."

Hoa Lân ngẩn ngơ, hướng về phía người áo đen kia bóng lưng kêu lên: "Người nếu là không có can đảm lưu lại tính danh, vậy ta có thể không hứng thú chơi với người!"

Cổng người áo đen kia dừng bước lại, cũng không quay đầu lại nói: "Giang Ninh Phi Ưng Đường, Sở Hạo Phi! Người trở về chuẩn bị kỹ càng quan tài đi, cáo từ!" Nói xong hắn thân ảnh nhoáng một cái, theo cửa sổ bên trên nhảy xuống.

Giả Duyên cùng Tây Môn Vô Ngân cũng sợ hãi tại đường trường, nghĩ thầm Hoa Lân lần này trò đùa thật sự là lớn rồi. Phi Ưng Đường cũng không phải cái gì phổ thông tổ chức, trong đó đều là không muốn mạng kẻ liều mạng.

Tây Môn Vô Ngân động dung nói: "Tiểu Lân, người thật không nên tùy tiện thả hắn đi a, lại thế nào cũng muốn hỏi một chút rõ ràng. Giống ta loại này giang hồ tiểu tốt, cầm trên tay người cũng không có gì lớn, nhưng Phi Ưng Đường Nhị đương gia lại khác biệt. Ài!"

Giả Duyên lại vô cùng có kiến thức, hỏi: "Tiểu Lân là cái nào môn phái?"

Hoa Lân phi thường ngay thẳng mà nói: "Hắc hắc, ta vừa vặn bị Thiên Sơn trục xuất môn tường!"

"A?" Giả Duyên cùng Tây Môn Vô Ngân giật nảy cả mình.

...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Quay về Trung Nguyên

...

Giả Duyên lắc đầu nói: "Tiểu Lân a, người dạng này hành tẩu giang hồ không thể được, là phái Thiên Sơn đệ thì cũng thôi đi, như thế nào còn thuận miệng nói bị Thiên Sơn cho xóa tên rồi? Có đôi khi người đến cứng rắn sung một cái Trảng Diện biết không?"

Hoa Lân cười nói: "Không cần lo lắng, trở lại Trung Nguyên đừng nói là Phi Ưng Đường Nhị đương gia, liền coi như bọn họ tất cả mọi người đến đông đủ, ta chỉ cần một câu, tùy thời đều có thể để bọn hắn hôi phi yện diệt. Hừ hừ, các người có tin hay là không?"

Giả Duyên cùng Tây Môn Vô Ngân lập tức hai mặt nhìn nhau, hiển nhiên đối với hắn cũng không có làm thật.

Hoa Lân thấy thế, cũng không muốn giải thích nhiều, chỉ là cười nói: "Còn có a, xin nhờ về sau đừng lại gọi ta Tiểu Linh, nghe tựa như là nữ hài nhi, về sau liền gọi ta Tiểu Lân đi, xưng hô thế này ta ưa!"

Giả Duyên xoa xoa mồ hôi trên trán, nghĩ thầm tiểu gia hỏa này phách lối cực kỳ, làm không tốt bị trục xuất phái Thiên Sơn chính là nguyên nhân này a?

Ba người tại "Thúy Hồng Lâu" uống rượu nói chuyện phiếm, từ phía trên nam cho tới bắc, theo triều đình cho tới võ lâm, vậy mà cái gì cũng có sẵn đủ. Hoa Lân giang hồ lịch duyệt trong mắt bọn hắn thực sự ngây thơ đến buồn cười, cũng may hắn cũng có một chút tự mình hiểu lấy, chỗ nào không hiểu liền trực tiếp đặt câu hỏi, Giả Duyên cùng Tây Môn Vô Ngân cũng cho hắn hung hăng bỏ một đường giang hồ khóa.

Từ câu chuyện phiếm biết được rằng, Giả Duyên chính là Hoa Sơn đệ tử đích truyền, gia cảnh mười phần giàu có, nhưng hắn luôn luôn kiên trì kiếm tiền là vui vẻ gốc rễ, cái này khiến Hoa Lân cảm thấy phi thường thú vị. Mà Tây Môn Vô Ngân gia cảnh liền muốn nghèo khổ nhiều, cũng may hắn học lên một thân thủ bắt phàm, nuôi sống tự mình ngã không quá khó khăn. Hiện tại hắn nguyện vọng lớn nhất liền là kết hôn với một mỹ mạo nàng dâu về nhà nối dõi tông đường. Dần dần, đề tài của bọn họ liền kéo tới thiên hạ tứ đại mỹ nữ trên thân.

Tây Môn Vô Ngân nói: "Hắc hắc, các người biết trên đời này ai xinh đẹp nhất không? Đó chính là Mộ Dung Tuyết, lần trước ta tại Giang Nam vội vàng một mắt, gió nhẹ thổi lên khăn che mặt của nàng, vậy thì thật là tựa thiên tiên tuyệt sắc a!"

Liên liền luôn luôn trầm ổn Giả Duyên, tại vậy tinh hun đúc hạ cũng nói dài nói dài, nói ra: "Đó là bởi vì người chưa từng nhìn thấy mẫu đơn Hà Thanh Phụng, nếu không nàng đã gả làm người khác, cái kia tứ đại mỹ nữ đứng đầu liền trừ nàng ra không còn có thể là ai khác."

Hoa Lân chỉ có nghe phần, tự nhủ: "Chẳng lẽ trên đời này còn có so với Thượng Quan Linh hòa thanh thanh càng xinh đẹp người, ta thật cảm thấy hoàng thượng Thu Quý Phi cũng không sánh nổi các nàng."

Tây Môn Vô Ngân mắt say lơ lơ mờ mờ mà nói: "Ai . . Ai là Thu Quý Phi?"

Giả Duyên trầm tư nói: "Người nói không phải là Tuyết Trần Kiếm Thượng Quan Linh? Ta nghe nói nàng tư sắc có một không hai hoàn vũ, chính là tứ đại mỹ nhân đứng đầu, chỉ tiếc ta chưa bao giờ thấy qua, nàng chẳng lẽ là các người Thiên Sơn người?"

Hoa Lân gật đầu nói: "Đúng vậy, nàng là ta Tiểu sư thúc!"

Nghĩ tới Thượng Quan Linh, Hoa Lân trong lòng lập tức vì đó rung động, Bích Vân đỉnh một màn lại tiếp tục hiện lên ở trước mắt, nhớ tới nàng cái kia mềm mại không xương thân thể mềm mại, trên mặt bất tri bất giác lại tưởng đến phiến đỏ bồng.

Tiếc nuôi duy nhất là, chính mình đem Diệp Thanh lưu tại Thiên Sơn, không có nàng ở bên người, luôn cảm thấy mất đi một cái vô cùng trọng yếu đồ vật, trong lòng trống rỗng, giống như nhân sinh đều đã mất đi ý nghĩa.

Mặt trời chậm rãi mọc lên ở phương đông, "Thủy Hồng Lâu" lại bắt đầu đánh dương, Hoa Lân, Giả Duyên, Tây Môn Vô Ngân đành phải tính tiền rồi đi. Đi ra đại môn, Tây Môn Vô Ngân lập tức oa một tiếng, xoay người nôn đầy đất, mắt say lơ lơ mờ mờ mà nói: "Ta . . Chúng ta đây là ở đâu?"

Giả Duyên đỡ lấy hán nói: "Chúng ta tại Ngọc Môn quan, lão huynh người từ lượng thật là không được, còn không bằng Tiểu Lân đây!"

Tây Môn Vô Ngân lập tức quái khiếu mà nói: "Ai . . Ai nói ta không bằng hán, tới tới tới, chúng ta lại uống hán ba trăm chén lớn."

Ba người lão đảo đi lên đường cái, đối diện lại đi tới chín cái gánh vác lấy trường kiếm thiếu niên, bọn hán xếp thành một hàng, cầm đầu thiếu niên xa xa hành lễ nói: "Xin hỏi sư thúc, chúng ta hôm nay muốn hay không lên đường?"

Giả Duyên khua tay nói: "Buổi chiều lại nói thôi, hai vị này là ta vừa vận kết giao bằng hữu, các người mau tới giúp đỡ phù một cái!"

Hoa Lân mặc dù đã quá say, nhưng người coi như thanh tỉnh, lập tức rời ra hai danh tay của thiếu niên nói: "Ta . . Ta không cần phù, bản thiếu gia có thể chính mình đi."

Giả Duyên lo lắng mà nói: "Tiểu Lân chuẩn bị đi nơi nào?"

Hoa Lân ngẩn ngơ, Thanh Thanh không ở bên người, hán thật không muốn cứ như vậy trở về Hoa phủ, vì vậy nói: "Ta . . Ta có thể sẽ đi Giang Nam giải sầu một chút."

Giả Duyên nói: "Không bằng như vậy đi, người cùng chúng ta cùng lên đường, thuận tiện còn có thể giúp ta áp một áp tiêu, chỉ cần đưa đến Giang Lăng, ta liền trả cho người một chút tương ứng thù lao, người xem coi thế nào?"

Hoa Lân chân kế tiếp loạng choạng, quay đầu lại nói: "Áp . . Áp cái gì tiêu?"

Hai tên thiếu niên đỡ lấy hán, Hoa Lân lúc này mới phát hiện, trong đó ba người sau lưng đều công một cái nho nhỏ cái rượu, hán vừa nhìn liền biết, bên trong đựng nhất định là trân châu mã não loại hình dị bảo, cái này Giả Duyên thực biết làm ăn, áp tiêu đều là văn bối của hán, chắc hán liền tiền công đều bớt đi, thế là cười cười nói: "Vậy được rồi, dù sao ta không sao, liền theo người đi Giang Lăng nhìn kỹ một chút."

Đang nói, một bên Tây Môn Vô Ngân cũng hàm hàm hồ hồ nói: "Ta . . Ta nói Tiểu Lân, cái kia thanh ta cũng coi là đi, ta hiện tại người không có đồng nào, người . . Người cũng không thể thấy chết không cứu."

Giả Duyên cùng Hoa Lân liếc nhau một cái, không khỏi cười ha ha, gia hỏa này mặc dù say đến bất tỉnh nhân sự, nhưng còn giống như nhớ rõ mình tiền đều bị Hoa Lân tịch thu, cho nên tổng nhớ việc này đây.

Đám người trở lại Giả Duyên ở "Phong trần nhà trọ", tại mấy tên thiếu niên nâng đỡ, Hoa Lân cũng một đầu cắt tại trên đệm chăn, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Buổi chiều giờ Mùi, ba người cuối cùng tỉnh táo lại, Giả Duyên nghiêm mặt nói: "Ta nói Tiểu Lân, dọc theo con đường này liền nhờ người."

Hoa Lân tỉnh lại sau giấc ngủ, lúc này đã hiểu Giả Duyên dụng ý, hán sợ mình bị Phi Ưng Đường người để mắt tới, cho nên mới gọi mình thay hán áp tiêu, Giả Duyên người bạn này lại đáng gia kết giao, vì vậy nói: "Người quá khách khí, phải nói cảm ơn người là ta."

Tây Môn Vô Ngân lại đem sáng nay đối thoại quên mất không còn một mảnh, nói ra: "Các người muốn cùng lên đường không? Cái này. . Cái kia, vậy ta cáo từ trước."

Hoa Lân cười nói: "Người không phải nói muốn cùng đi với chúng ta không?"

Tây Môn Vô Ngân nói: "Ta . . Ta có nói qua không?"

Hoa Lân nói: "Đương nhiên nói qua, không bằng như vậy đi, ngươi cũng thay Giả đại ca áp một áp tiêu, về phần tiền công nha, liền để ta tới ra tốt. Dù sao lông dê xuất hiện ở dê trên thân, ba trăm lượng vừa vặn đủ."

Giả Duyên cười ha ha nói: "Không sai không sai, có ba trăm lượng bạc ròng, đầy đủ thanh toán hẳn đến Giang Lăng tiền công."

Tây Môn Vô Ngân cả giận: "Các ngươi thật quá mức, cái này ba trăm lượng bạc ròng nguyên bản là ta có được hay không!"

Hoa Lân cười nói: "Lời này coi như không đúng, hiện tại những bạc này đã đổi chủ nhân, ngươi đến tốt cùng làm vẫn là không làm?"

Tây Môn Vô Ngân rũ rập lấy ý thức nói: "Đường. . . Trên đường nuôi com không?"

Giả Duyên cười to nói: "Dù sao đối tới ngươi, ha ha ha!"

Đám người thương nghị sẵn sàng, tại đích đứng đối một nhóm ngựa, dự định trải qua Tây Hạ đến Tần Châu, tiếp đó theo Hưng Nguyên thẳng đến Giang Lăng. Tính toán lộ trình, lại có hơn bốn ngàn dặm, đoán chừng ít nhất phải đi cái chừng ba mươi thiên.

Một ngày này, bọn hắn vừa vặn qua Cam gia trang, xa xa liền phát hiện có người ở phía sau treo. Cũng không biết là tìm Hoa Lân tính sổ sách đây? Vẫn là coi trọng nhóm này hàng? Đám người nhớ nhà sốt ruột, tự nghĩ võ công cao cường, đâu thêm có hay không cướp đường cường đạo?

Lại đi hơn mười ngày, cuối cùng đã tới Trung Nguyên khu vực, ai ngờ cái kia theo dõi mà đến người từ đầu đến cuối không có xuất thủ.

Tây Môn Vô Ngân cười nói: "Bọn gia hỏa này quả nhiên là hướng về phía Tiểu Lân tới!"

Hoa Lân thúc mạnh ngựa, cười lạnh nói: "Hướng ta đến tốt lắm, lần sau ta còn muốn lột sạch y phục của hắn đây, hừ hừ!"

"Ha ha ha" đám người một trận cười to, hơn mười ngày ở chung xuống tới, bọn hắn đều phát hiện Tiểu Lân mười phần thú vị, nào giống là một cái người chính đạo vật?

Tiếng cười nói bên trong, vòng qua một cái khe núi, xa xa trông thấy một tòa thành thị phồn hoa tọa lạc ở phương xa.

Đây là tiến nhập Trung Nguyên tòa thứ nhất thành lớn, hẳn diện tích khoảng chừng mấy chục cây số vuông. Hẳn phòng ngự càng là mười phần cao minh, cái kia cao hơn năm trượng tường thành, để cho người ta thấy mà sợ, còn có cái kia rộng lớn sông hồ thành, phía trên mang lấy một tòa nặng hơn ngàn cân cầu treo bằng dây cáp, trên cửa thành sách "Tần Châu thành" ba cái khám kim chữ lớn (hiện thiên thủy là), cửa thành ngựa xe như nước, người đi đường thương giáp chậm rãi vào thành.

Hoa Lân hí hóp mắt, ngẩng đầu nhìn cái kia Tần Châu thành ba chữ to, khoe miệng lộ ra một cái nụ cười ảm áp. Nghĩ thầm bảy năm thời gian trôi qua, Lân nhi rốt cục trở về, cũng không biết Dur thúc thúc phải chăng còn ở chỗ này người hầu?

...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Quán rượu phong ba

...

Giả Duyên đẩy hắn một cái nói: "Ngươi có phải hay không lại đang có ý đồ gì rồi? Nơi này chính là Trung Nguyên, lại không có thể làm bừa làm loạn!"

Tây Môn Vô Ngân lại hoàn toàn tương phản, trơ mặt ra nói: "Ta nói Tiểu Lân, có phải hay không có cái gì phát tài đại kế?"

Hoa Lân nói: "Ta đều phân cho ngươi hơn một ngàn hai, ngươi còn muốn như thế nào nữa?"

Tây Môn Vô Ngân nói: "Một ngàn lượng trong mắt ngươi tính là gì? Ta chủ yếu là muốn học kiếm tiền tuyệt chiêu!"

Hoa Lân tròn trắng mắt nói: "Ta cũng không rảnh rồi để ý đến ngươi!"

Vừa mới vào thành, tất cả mọi người ngáy ngẩn cả người.

Trên đường trong người đi đường, trộn lẫn lấy nhiều nhân vật võ lâm, vừa nhìn liền biết giang hồ có chuyện phát sinh.

Sau khi nghe ngóng mới biết được, nguyên lai truyền ngôn Mạch Tích Sơn xuất hiện dị bảo. Nói cái gì thượng cổ Tiên Khí, có được có thể bay thẳng tiên đạo. Càng kỳ quái hơn chính là, đã có hơn mười vị cao thủ chết oan chết uổng, liền hung thủ là ai cũng không biết. Thế là, mọi người càng tin loại thuyết pháp này, càng ngày càng nhiều người hướng bên này tụ đến.

Giả Duyên xoe cười nói: "Hiện tại giang hồ đây là thế nào? Người người đều đi nghiên cứu thành tiên công pháp, thật đáng buồn đáng tiếc a!"

Hoa Lân nhìn qua đây đường thiếu nam thiếu nữ, lại làm dấy lên tâm sự của mình: Diệp Thanh sau khi xuất quan, nếu như tìm không thấy chính mình, nàng sẽ làm sao đây?

Mờ mịt theo đoàn người đi qua tốt mấy con phố đạo, ai ngờ bên cạnh nhà trọ toàn bộ đầy ngập khách, đành phải lại đi vài dặm. Lúc này, tại Tàn Châu thành bắc cửa, rốt cục nhìn thấy có nhà "Minh Nguyệt Khách Sạn" có phòng trống. Mà lại, còn không phải có phòng trống đơn giản như vậy, bên trong đơn giản liền không người ở. Loại tình huống này, đúng là quái dị!

Lúc này, trước cửa chính có mấy cái nôm nớp lo sợ tiểu nhị cọ rửa mặt đường, đoàn người vừa vào đại đường, liền phát hiện bên trong toàn ướt đầm.

Giả Duyên nhũn mày nói: "Giống như có mùi máu tươi!"

Tây Môn Vô Ngân nói: "Đi vào đi, đều không có khách sạn!"

Một cái chạy đường tiểu nhị nhìn thấy có khách đến cửa, lộ ra hết sức cao hứng. Tiếp nhận cương ngựa, khom người nói: "Mời khách quan, mời khách quan! . . . Trước mấy ngày có người giới thiệu, bản điểm hôm nay mới vừa mở cửa, hiện tại không sao!"

Chương quỹ là cái trung niên Bàn Tử, cúi người cười nói: "Quý vị khách quan muốn phòng như thế nào? Hôm nay mướn phòng một suất (*ti lệ) giảm còn 80% ưu đãi."

Giả Duyên đem ba thỏi bạc hướng quầy hàng kê chụp, nói ra: "Năm gian chữ thiên phòng trên!"

Chương quỹ tinh thần lập tức nhắc lên, cao hứng nói: "Có ngay! . . . Tiểu Trần, nhanh đi cầm chìa khoá!"

Ngay tại xử lý thủ tục đang lúc, ngoài cửa lại đi tới hơn mười người, cầm đầu lại là cái cực kỳ mỹ mạo nữ tử. Chỉ gặp nàng một thân vàng nhạt lai quần, nhu thuận tơ lụa, phác hoạ ra nàng cái kia hoàn mỹ đường cong. Bên hông còn buộc lên một đầu nạm vàng đai lưng, tay trái cổ chấp một thanh "Thanh Ngọc song linh kiếm". Tại trên chuỗi kiếm, còn rơi lấy hai đầu tơ vàng kiếm tuế. Lúc này nàng dùng ngọc thủ phẩy phẩy không khí, nhũn mày nói: "Làm cái gì sao?"

Sau lưng hơn mười vị tùy sớm đã đoạt vào trong điểm, bá một cái nhao nhao đứng ngay ngắn có lợi địa thế, xem xét liền biết, bọn hắn nghiêm chỉnh huấn luyện. Thiếu nữ bên người thiếu niên áo trắng nói liên tục: "Hình Nhi tỷ, không bằng đổi một nhà a? Nhà này giống như có vấn đề!"

Cái kia tuyệt sắc nữ tử lại nói: "Liền nhà này đi, đều không có khách sạn!"

Thế là, bên phải một cái người áo xám lập tức móc ra hai mảnh vàng lá, hướng trên quầy vừa để xuống, cất giọng nói: "Bảy gian thượng phòng! Trong đó một gian muốn ngõ hẻm, u tĩnh mới được, tốt nhất muốn gần nước, sát bên hoa viên!"

Hoa Lân nhìn thấy có mỹ nữ ở bên, mà lại phải đoàn cùng mình giống nhau y hệt, thế là lẩm bẩm nói: "Lợi hại lợi hại, so với ta còn sẽ hưởng thụ!"

Giả Duyên tranh thủ thời gian dắt hắn đi vào Nội đường, tâm nghĩ những thứ này áo xám người cũng không dễ chọc, vì cái này đánh nhau một trận, vậy liền quá uống phí.

Quả nhiên, đám kia người áo xám đều ánh mắt lạnh lùng trông lại, từng cái sắc mặt lãnh khốc, cũng may song phương nhân số tương đương, cho nên đều không có ý tứ động thủ.

Chương quỹ đã sớm dọa đến mặt mũi trắng bệch, hai ngày trước mới đánh xong, lúc này nếu là lại đánh nhau, tiệm này cũng không cần mở. Nói liên tục: "Có có có. . . Các người muốn phòng trên đều có! . . . Tiểu Trần! Mau dẫn khách quan lên lầu!" Nói xong cầm một chuỗi trúc bài, giao cho điểm tiểu nhị.

Hoa Lân bọn người, chậm rãi theo tiểu nhị đi vào hậu viện. Phát hiện nhà này "Minh Nguyệt Khách Sạn" quy mô quả thực không nhỏ, ngồi trước vì hai tầng lầu trà một lầu lầu, hậu viện vườn hoa còn có ba hàng khách phòng. Hoa Lân bọn hắn mới vừa ở Tây Sương phòng ở lại, những người áo xám kia cũng tại đông sương phòng lạc giường. Trong đó đang lúc, vèn vèn cách một tòa Tiểu thành tiểu hoa viên.

Nghỉ ngơi nửa ngày, bởi vì gần đây giang hồ hiệp khách quá nhiều, đến trời tối lúc, căn này nhà trọ vậy mà đều đều đã chật cứng người.

Đêm nay, trên lầu lầu, Hoa Lân bàn này đã sử dụng hết bữa tối. Mọi người một bên uống nước trà, một bên lắng nghe giang hồ tin đồn thú vị.

Chỉ nghe cách bàn bốn cái nhân vật võ lâm hết sức náo nhiệt, một cái râu quai nón hào khách lớn tiếng nói: ". . . Từ Tàn Thủy Hoàng treo về sau, Tàn Châu chưa từng có náo nhiệt như vậy qua. Hiện tại cả tòa thành nhà trọ đều đều đã chật cứng người, nghe nói liền Thất Kiếm Minh bảy vị trẻ tuổi cao

thủ cũng đều chạy đến."

Một cái áo xanh văn sĩ lại nói: "Nghe nói Thất Kiếm chính đang đuổi bắt Vân Thiên Hóa, giống như cũng không là vì Vạn Quật Sơn mà đến!"

Người mặt sẹo khác hán từ cười lạnh nói: "Ta xem bọn hán chưa hán thanh cao, tới về sau, khẳng định cũng là tìm bảo bối thứ nhất."

Áo xanh văn sĩ phản bác: "Chu huynh người cái này sai. Thất Kiếm hai năm này cầm kiếm giang hồ, cho tới bây giờ chưa ngừng từng đủ. Tháng trước, cái kia đáng chết Vân Thiên Hóa hồng Giang Nam uông nhà tiểu thư danh tiết, bị Thất Kiếm gắt gao truy đến nơi này. Hắc hắc. . . Ta nhìn lúc này, Vân Thiên Hóa khí số đã hết!"

Râu quai nón lại lắc đầu nói: "Chỉ sợ chưa hán! Cái kia 'Thiên Biến Ngọc Lang' đã tung hoành giang hồ mười năm, liền Phàm Y Thượng Nhân đều không làm gì được hán, bằng vào vừa mới xuất đạo Thất Kiếm, chỉ sợ chưa hán thành sự."

Mặt sẹo hán từ gạt đi nói: "Nói chuyện gì Thất Kiếm a? Mạch Tích Sơn bảo vật đều sắp biến thành Vô Cực Môn. Nghe nói bọn hán xuống dưới mấy lần đều không có xảy ra việc gì, đều nhanh đem phía dưới địa đồ về ra tới. Thật đáng buồn! Chúng ta lúc nào mới xuống dưới a?"

Ngồi cùng bàn một mực không lên tiếng một cái nhu nhược văn sĩ đột nhiên chen lời nói: "Ta khuyên các người vẫn là đừng đi tầm bảo! . . . Cho dù có mệnh nhật, chỉ sợ cũng mất mạng tiêu thụ a!"

Đám người đều là phiền im lặng, kỳ thật tất cả mọi người minh bạch đạo lý này. Nhưng là, cái kia bảo vật dụ hoặc thực sự quá lớn, cường hành "Dẫn dắt" lấy chính mình cái này đáng thương thân thể. Chỉ nghe cái kia nhu nhược văn sĩ rồi nói tiếp: "Ai. . . Thật cảm ơn các người một đường chiếu cố ta, chờ ta gặp được dương Các chủ về sau, nói không chừng ngày mai liền muốn về Giang Nam. . . Các người không bằng cùng ta cùng một chỗ trở về đi?"

Áo xanh văn sĩ lại đổi chủ đề, cười nói: "Văn là người phong lưu, theo Giang Nam chạy đến nơi đây, liền vì một cái. . ."

Đúng lúc này, râu quai nón đột nhiên "Xuyt" một tiếng, hướng đầu bậc thang chỉ chỉ.

Hoa Lân cũng quay đầu nhìn lại, chỉ gặp ban ngày gặp phải thiếu nữ chính khê nâng váy, chậm rãi lên lầu.

Ồn ào quán rượu lập tức thanh yên tĩnh, đều bị thân ảnh của nàng hấp dẫn. Hoa Lân luôn cảm thấy thiếu nữ này rất giống một người, thế là trêu chọc nói: "Quả nhiên là mỹ nữ a, lớn hơn ta hô yên lặng còn muốn hữu hiệu! Ha ha ha. . ."

Giả Duyên, Tây Môn Vô Ngân đều không làm gì được hán, thật lo lắng tiểu gia hỏa này "Không còn sống lâu nữa"! Ngồi cùng bàn Hoa Sơn đệ tử lại ngẫm thâm bội phục, lại đều khâm phục sự can đảm của hán.

Ai ngờ thiếu nữ kia vậy mà trực tiếp hướng bên này đi tới.

"Xoạt!" một cái, phía sau nàng tám cái áo đen thị vệ đem Hoa Lân bàn này bao quanh vây lại, tay trái đều đặt tại bên hông trên chuôi đao.

Đồng lý, Hoa Sơn đệ tử cũng không biết cảm giác đụng vào chuôi kiếm, song phương bầu không khí liền lộ ra có chút lảng lơi. Minh Nguyệt Lâu thực khách đều lộ ra vẻ hưng phấn —— có kịch vui để xem, không buông tha.

Chỉ gặp, thiếu nữ bên cạnh thiếu niên áo trắng mặt lạnh lùng nói: "Người có phải hay không không muốn sống?"

Thiếu nữ kia cũng nói: "Người mới vừa nói cái gì? Mời lặp lại lần nữa!"

Hoa Lân nâng chung trà lên uống một ngụm, thân nhiên nói: "Ta mới vừa nói, người quả nhiên là mỹ nữ! Lớn hơn ta hô yên lặng còn hữu hiệu!" Trong lòng lại nói thầm lấy: Ta cũng không tin người hội (sẽ) thật sự tức giận. . .

"Bỏ xoạt!" Một tiếng, thiếu nữ kia quả nhiên không có sinh khí, thái độ ngược lại trở nên thật tốt, giọng dịu dàng cười nói: ". . . Người là gan thật sự là không nhỏ! Người là mới từ Thiên Sơn xuống a? Ta có thể hay không hỏi người một vấn đề đây?"

Hoa Lân xấu xa cười nói: "Tốt! Nhưng người nhất định phải nói cho ta biết trước, người phương danh? Hắc hắc. . ."

Thiếu nữ sững sờ, nghiêm nghị nói: "Tiểu muội Thanh Phong Các Dương Hình Nhi! Người đây?"

Hoa Lân nói: "Tại hạ Hoa Lân, có việc người cứ hỏi đi!"

Dương Hình Nhi ngọt ngào cười nói: "Xin hỏi, Dương Phong Linh tại Thiên Sơn được chứ?"

"Bỏ" một cái, Hoa Lân sắc ra một miệng nước trà. Muốn từ bản thân từng đùa bốn qua Phong Linh muội muội, hại đến người ta truyền ngôn giữa bọn hán cầu kết. Thế là ho khan nói: "Thật không tốt. . . Khụ khụ. . . Thật không tốt! Nàng thường xuyên bị người khi dễ. . . Khụ khụ!"

Lúc này, Hoa Lân tuyệt đối là "Vừa ăn cướp vừa la làng". . .

. . .

Chương 30: Ôm cây đợi thỏ

...

Dương Hinh Nhi khẩn trương nói: "Nàng... Nàng thế nào? Vì sao lại thế này?"

Hoa Lân ngược lại nói nó nói: "Kì quái! Làm sao ngươi biết ta là từ phía trên núi xuống? Trên mặt ta có chữ sao?"

Dương Hinh Nhi cười nói: "Bởi vì ngươi trên bàn kiếm! ... Nếu như ta nhớ không lầm, thanh kiếm này phải gọi Hàn Tinh Kiếm! Đúng không?"

Hoa Lân đem trên bàn kiếm nhắc lên, lẩm bẩm nói: "Cái này gọi Hàn Tinh Kiếm? Thiên! Ta chính mình cũng không biết!" Thế là lại nghi ngờ nói: "Chuôi kiếm này đều vài chục năm không có xuất thế, ngươi tại sao biết?"

Dương Hinh Nhi thân nhiên nói: "Bởi vì chuôi kiếm này, là chúng ta Các chủ mười lăm năm trước đưa cho Tuyệt Trần Kiếm, ta đương nhiên biết!"

Hoa Lân nghi ngờ nói: "Dùng a! Ngươi khi đó được bao nhiêu tuổi?"

Dương Hinh Nhi không phục nói: "Ta là rất nhỏ, nhưng chuôi kiếm này địa vị lại rất lớn a! Ta bây giờ hoài nghi, ngươi chuôi kiếm này không rõ lai lịch, đó căn bản không thích hợp ngươi dùng mà! Có phải hay không là ngươi trộm trộm được? ... Nói!"

Hai người bọn họ càng nói càng to tiếng, bên cạnh người xem đều cảm thấy giật mình, nghe tới "Tuyệt Trần Kiếm Thượng Quan Linh" bảo kiếm bị người đánh cắp hạ Thiên Sơn, thế là đều quăng tới kinh ngạc ánh mắt. Có mấy cái hiệp khách trong mắt càng là thả ra sát khí lạnh lẽo.

"Ách" Hoa Lân gãi gãi cái ót nói: "Hắn... Kỳ thật là như vậy, nàng nói muốn đem Hàn Tinh Kiếm đưa cho ta tương lai nàng dâu! Ngươi muốn? Cái kia cho ngươi tốt..."

"Tranh..." một tiếng, một cái sáng lấp lánh trường kiếm đã chỉ vào Hoa Lân chớp mũi, cái kia Dương Hinh Nhi bên người thiếu niên áo trắng thân thủ quả nhiên cấp tốc.

Dương Hinh Nhi vội vàng nói: "Đẹp trai sư đệ, mau để kiếm xuống!" Nói xong, nàng ngọc thủ nhẹ nhàng đè xuống thiếu niên áo trắng kia cánh tay phải.

Thiếu niên này đúng là Thanh Phong Các Chủ 'Đông Phương Linh Yên' thân đệ đệ Đông Phương Suất, trong hai năm qua, hắn cũng chậm chậm trong giang hồ tiệm lộ phong mang. Cái này Đông Phương thế gia kiếm pháp luôn luôn lấy nhanh lấy xung, rất nhiều người đều không thấy rõ ràng hắn là thế nào rút kiếm...

Hoa Lân lạnh lùng nói: "Ta ghét nhất người ta dùng kiếm chỉ vào người của ta!"

Đông Phương Suất nghe vậy, vừa vặn buông xuống bảo kiếm lại chậm rãi giơ lên, lạnh lẽo kiếm khí lần nữa chỉ vào Hoa Lân chớp mũi. Tất cả mọi người là sửng sốt, hai cái này thiếu niên tính tình như thế nào đều như thế bùng binh đây?

Hoa Lân sắc mặt biến đổi, nhẹ nhàng lấy tay dời trước mắt lưỡi kiếm nói: "Không phải đâu? Ta chỉ nói là nói mà thôi!"

Mọi người một trận ngạc nhiên, gặp Hoa Lân như thế mềm yếu, bên cạnh xem náo nhiệt thực khách đều quăng tới ánh mắt khinh bỉ.

Đông Phương Suất lạnh lùng nói: "Hừ... Ta cũng là chỉ chỉ mà thôi!"

Dương Hinh Nhi vội vàng gạt ra Đông Phương Suất, hướng Hoa Lân nói: "Ngươi còn chưa nói Dương Phong Linh sự tình đây! Nàng gần đây ra sao?"

Hoa Lân lạnh lùng nói: "Ta hiện tại tâm tình không tốt, không bàn nữa!" Lập tức quay người hướng Giả Duyệt, Tây Môn Vô Ngân cúi lễ nói: "Hai vị huynh đệ! Ta trước đi tìm một vị cố nhân, đêm nay có lẽ không trở lại... Các ngươi không cần lo lắng cho ta!"

Dương Hinh Nhi sắc mặt biến đổi, nhưng lại không tiện phát tác. Lập tức đưa tay ngăn lại đang muốn nổi lên Đông Phương Suất.

Giả Duyệt cũng đứng lên nói: "Cái kia ta đưa ngươi đi!"

Hoa Lân cười nói: "Cám ơn Giả huynh! Ngươi cứ yên tâm đi, tại Tân Châu không người nào dám đụng đến ta một cọng lông mày, Sở Hạo Phi nếu như muốn thử một chút, ta liền cho hắn biết cái gì gọi là biến thiên."

Giả Duyên sững sờ, nguyên lai hắn vẫn luôn biết mình đang bảo vệ hắn? Tiểu gia hỏa này quả nhiên tâm cơ kín đáo. Nhưng Giả Duyên vẫn là không yên lòng, lo lắng mà nói: "Không thể, ta vẫn là cùng ngươi đi một chuyến."

Tây Môn Vô Ngân cùng Hoa Sơn chúng đệ tử cũng đều đứng lên, chuẩn bị cùng nhau ra ngoài.

Hoa Lâm một hồi cảm động, cười nói: "Các ngươi như thế nào cũng không tin ta đây? Ở chỗ này, thật không người nào dám đụng đến ta."

Đây đã là lần thứ hai nói loại lời này, liền nghe nơi xa truyền đến hừ lạnh một tiếng nói: "Hừ, chỉ sợ chưa hần!"

Hoa Lâm tìm theo tiếng nhìn lại, chỉ gặp có cái đèn thấp lấy áo choàng người, bước nhanh đi xuống Minh Nguyệt Lâu. Một tên Hoa Sơn đệ tử mắng: "Mẹ nó, đã bảo chạy đi, thật sự là không có loại!"

Hoa Lâm thần nhiên nói: "Chính là..."

Tây Môn Vô Ngân biến sắc nói: "Vừa mới người kia cũng không phải là Sở Hạo Phi, xem ra Phi Ưng Đường đã tụ tập nhân thủ, Tiểu Lâm vẫn là cẩn thận mới là tốt."

Ai ngờ vừa dứt lời, Hoa Lâm lại không thấy bóng dáng, chỉ nghe thanh âm của hắn xa xa theo lầu một truyền đến nói: "Các ngươi yên tâm thôi, ta Hoa mỗ người nhưng không có dễ dàng đối phó như vậy."

Trên đường đang lúc đèn hoa mới lên, trên đường đều là người đi đường. Hoa Lâm xâm nhập vào giữa đám người, hắn cũng không tiếp tục muốn ở tại "Phái Hoa Sơn" bảo hộ phía dưới. Lần này Đông Phương Suất chỉ vào chớp mũi của hắn, hắn đều không có động thủ, cái kia là bởi vì chính mình một khi xuất thủ, phái Hoa Sơn chắc chắn tham chiến, cái này thật không phải hắn bản nguyện.

Rốt cục bỏ rơi theo tới Giả Duyên, Hoa Lâm âm thầm nghĩ tới, Giả Duyên người này mặc dù có chút dài dòng, nhưng xác thực bạn chí cốt.

Vừa mới đi qua một đầu hẻm nhỏ, hắn đột nhiên cảm giác lại bị người theo dõi, trong lòng mắng thầm: Sở Hạo Phi nha Sở Hạo Phi, đây chính là chính ngươi muốn chết.

Hắn lúc đầu muốn lập tức đi gặp Dur Toàn Hải thúc thúc, nhưng cảm giác được đằng sau gia hỏa này thực sự chán ghét, thế là chuyên chọn vắng vẻ địa phương bước đi, vượt qua tường thành, đi tới ngoài thành, tại một rừng cây bên cạnh yên lặng chờ.

Phút chốc, hai cái bóng đen quả nhiên tuân tự đuổi tới, trong đó một tên thon gầy nam tử nghi hoặc nói: "Tiểu tử này đang giờ trò quý gì?"

Một tên khác âm theo đuổi nam tử cau mày nói: "Tiểu tử này quý kẻ đa đoan, đằng sau khẳng định có mai phục, chúng ta muốn coi chừng!"

Trước đó nam tử kia lại thấp giọng nói: "Ta nói nhị ca, hần thật có lợi hại như vậy không?"

Cái sau đứng là Sở Hạo Phi, nghe vậy hung hăng nói: "Gia hỏa này âm hiểm xảo trá, hần tựa như là có ý dẫn chúng ta đến đây, khẳng định có mai phục."

Thon gầy nam tử lắc đầu nói: "Không thể nào? Ta một đường theo dõi hần mà đến, cũng không có phát hiện bất luận cái gì không ổn. Không chỉ có như thế, hần thậm chí liền bằng hữu của hần đều quăng."

Sở Hạo Phi do dự chốc lát nói: "Vậy được rồi, ta theo chính diện công kích, ngươi cuộn vào trong rừng cây, chúng ta đến cái hai mặt giáp công, ngươi xem coi thế nào?"

Thon gầy nam tử nhẹ gạt đầu, hai người lập tức phân tán, theo hai cái phương hướng bọc đánh mà đến.

...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31: Xảo ngộ cao nhân

...

Hoa Lân tựa tại trên một cây đại thụ, miệng bên trong ngậm một cái nhánh cây, tự lầm bầm: "Đều đi ra đi!"

Sở Hạo Phi quả nhiên nghênh ngang tại hán năm trượng ngoại trạm định, cười lạnh nói: "Tiểu tử thú, xem ra ngươi đối với mình rất có lòng tin nha."

Hoa Lân cười lạnh nói: "Không sai, lấy võ công của ta, đối phó các ngươi hai cái tiểu cầu căn bản cũng không cần cái gì mai phục."

Sở Hạo Phi trong lòng hoảng hốt, nghĩ thầm chính mình cùng thất sư đệ nói lời chẳng lẽ đều bị hán nghe thấy được? Cái này sao có thể?

Hoa Lân gặp sắc mặt hán không thích hợp, hừ lạnh nói: "Ta đã đã cho ngươi cơ hội, ngươi có thể sống đến bây giờ, vậy cũng là bản thiếu gia lòng từ bi, ngươi chẳng lẽ vẫn không rõ?"

Sở Hạo Phi giọng căm hận nói: "Tiểu tử thú chó phách lối, hôm nay là tử kỳ của ngươi... Xem kiếm!"

Không đợi hán tiếp cận, Hoa Lân vậy" tranh" một tiếng rút ra Hàn Tinh Kiếm, trường kiếm vót ngang, chỉ thấy một màn trong suốt kiếm quang cấp tốc hướng Sở Hạo Phi cắt tới.

Sở Hạo Phi dọa đến sắc mặt đại biến, quả thực là thi triển 'Thiết Bản Kiềm' công phu ngửa người né qua, chỉ gặp luồng kiếm khí này qua đi, trên trán vài sợi tóc đã chém làm hai đoạn.

Sở Hạo Phi sợ hán lần nữa xuất kiếm, dọa đến thuận thế hướng bên phải lăn khỏi chỗ, toàn thân đã xuất mồ hôi lạnh cả người. Nhất làm cho hán kinh hãi là, không trung "Ào ào" rớt xuống vài miếng miếng băng mỏng, nghĩ không ra Hoa Lân kiếm khí vậy mà có thể ngưng tụ thành thực thể.

Một kiếm này lại có bức này uy lực, liền Hoa Lân đều ngần ở đây đương trường. Càng không có nghĩ tới chính là, cái này "Hàn Tinh Kiếm" vậy mà có thể ngưng thủy thành băng, không hồ là thần binh lợi khí.

Sở Hạo Phi trên mặt một trận vận vẹo, phóng nhãn giang hồ, có thể sử dụng kiếm khí đã thương địch thủ tới một trăm người, kiếm khí có thể đạt tới ba trượng cao thủ, vậy tuyệt đối có thể tham gia "Năm năm một lần" Huyền Thiên Kiếm Điện. Cho nên, hán lập tức hiện lên vô số suy nghĩ, chẳng lẽ đây đều là "Hàn Tinh Kiếm" tác dụng?

Hoa Lân tâm tình rất là sáng sủa, cười trừ nói: "Thế nào, còn muốn đánh nữa hay không?"

Sở Hạo Phi trong mắt lóe lên một tia giao hoạt hàn quang, ha ha một trận cười to, chấn động đến trên cây lá héo úa vù vù rơi đi xuống.

Hoa Lân khoe miệng cũng nổi lên một tia cười lạnh, đột nhiên quay người vót ngang, phiến trình độ kiếm quang "Tranh" một tiếng hướng phía sau người đánh lên cắt tới. Thân thể sau đó bật không mà lên, khó khăn lắm tránh thoát chính diện Sở Hạo Phi một kiếm.

Hán thân ở giữa không trung, cảm kiếm quát to: "Thiên Kiếm Trảm!"

Chiều này là hán theo Hạng Mạc Thiên nơi đó trộm học được, chỉ gặp không khí chung quanh nhanh chóng hướng trên thân kiếm tụ tập, một thanh đoản người thiên kiếm đã thành hình, không khí như bị ngưng đọng. "Hô" một tiếng chém xuống, màn này không lồ kiếm khí "Tranh tranh tranh tranh" mở ra bản địa, thẳng hướng xa xa rừng cây kéo dài vô hạn...

Chiều kiếm pháp này dù sao cũng là học trộm mà đến, ra chiều tốc độ thực sự có chút chậm, Sở Hạo Phi sớm đã tránh ra đi một bên.

Nhưng dù là như thế, Sở Hạo Phi cùng hán Thất đệ vẫn bị dọa đến hai chân phát run, thế mới biết Tiểu Lân kiếm khí cũng không phải bằng vào "Hàn Tinh Kiếm" mới có thể phát ra tới.

Hoa Lân chậm rãi lạc trở về mặt đất, nghiêng đầu đánh giá hai cái bại hoại, đang muốn nói chuyện, liền nghe phía trước rừng cây truyền đến bùm một tiếng giòn vang, ba người đều sửng sốt một chút, ngay sau đó "Rầm rầm" phiến thanh âm truyền đến, một mảng lớn cây cối ầm ầm ngã xuống đất.

Sở Hạo Phi con mắt một trận cuồng loạn, cơ bắp từng đợt vận vẹo, nghĩ thầm lúc này thật sự là nhìn lầm.

Hoa Lân tâm tình càng thêm sáng sủa, cười hắc hắc nói: "Hai cái tiểu cầu, hỏi này biết sự lợi hại của ta đi à nha? Lần sau gặp được bản thiếu gia, ngàn vạn phải nhớ đến đường vòng mà đi. Nếu không, ta nhất định sẽ chặt các ngươi hiểu chưa? Hắc hắc!"

Hoa Lân cũng không phải là người hiểu sát, nói xong khiêng bảo kiếm, huyết sáo liền trưng dương mà đi.

Sở Hạo Phi chính đang sửng sốt, Thất đệ dùng cánh tay nhẹ nhàng đụng đụng hán nói: "Ta nói nhị ca, gia hỏa này tên gọi là gì?"

Sở Hạo Phi cho tới bây giờ mới hồi phục tinh thần lại, lầm bầm nói: "Đều nói cho ngươi, hán gọi Hoa Lân!"

"Hoa Lân? Ta luôn cảm thấy cái tên này giống như rất quen, nhưng tổng là nghĩ không ra. Hoa... Hoa Lân?" Lão Thất con mắt con ngươi đột nhiên rút lại một hồi, thất thanh nói: "Hán... Hán gọi Hoa Lân? Không... Sẽ không tính sai à? Nhị ca phải chăng còn nhớ kỹ, mười hai năm trước chúng ta tại kinh đô Hoa công phủ..."

Sở Hạo Phi toàn thân đều nổi lên một hơi khí lạnh, cả kinh nói: "Không... Không sai, khi đó bị chúng ta bắt cóc tiểu oa nhi cũng gọi Hoa Lân, không... Sẽ không như thế đúng dịp à?"

Lão Thất rùng mình một cái nói: "Khẳng định là hắc, ta trông hắc một buổi tối, sao lại nhìn lầm? Huống chi Hoa phủ không phải là đưa con trai độc nhất thượng thiên núi học nghệ sao? Gia hỏa này có phải hay không mới từ Thiên Sơn xuống tới?"

Sở Hạo Phi chấn động toàn thân nói: "Không... Không sai, gia hỏa này đúng là mới từ Thiên Sơn xuống tới. Nguy hiểm thật nguy hiểm thật!"

Lão Thất lập tức mồ hôi chảy mang lưng mà nói: "Ông trời của ta, nếu là bị hắc nhớ tới khi còn bé kinh lịch, chỉ sợ Phi Ưng Đường..."

Sở Hạo Phi vội la lên: "Đừng... Đừng nói nữa, cẩn thận bị hắc nghe thấy."

Lúc này, bản địa đột nhiên có cái bóng ma vọt tới, dọa đến bọn hắc kém chút hồn phi phách tán. Ngẩng đầu nhìn lên, nguyên lai trên bầu trời có cái thân ảnh phiêu dật từ đỉnh đầu lướt qua, chớp mắt liền mất tung ảnh.

Hai người đồng thời hoảng sợ nói: "Ngự... Ngự Kiếm Thuật?"

...

Hoa Lân tâm tình đột nhiên trở nên rất không tệ, đi qua vừa mới dùng dao mổ trâu cắt tiết gà, hắc đột nhiên cảm thấy võ công của mình đã là đệ nhất thiên hạ.

Chính dương dương đắc ý đi trở về, đột nhiên một cái bóng đen nhanh chóng từ đỉnh đầu lướt qua, mãnh liệt ngừng đầu một cái, chỉ thấy một người thi triển "Ngự Kiếm Thuật" đáp xuống phía trước cách đó không xa.

Hoa Lân giật mình, dùng nắm đấm hung hăng đánh một cái đầu của mình nói: "Cái gì thiên hạ đệ nhất, đúng là mẹ nó ếch ngồi đáy giếng!"

Một cái hòa ái thanh âm truyền đến nói: "Hắc hắc... Tiểu bằng hữu, ngươi nói ai là ếch ngồi đáy giếng đây?"

Người kia xa xa đứng tại đối diện, mỉm cười nhìn xem hắc, người này quần áo mùi phần cổ quái, hắc y phục ngắn ngủi áo, rộng rãi quần dài, tóc vậy mà chỉ có dài một tấc, trên chân đạp trên một đôi kỳ quái giày vải. Theo tuổi tác bên trên xem ra, hắc là chỉ có chừng ba mươi tuổi. Nhưng trong mắt của hắc lại tràn đầy hiền hòa ánh mắt, cái kia ánh mắt thâm thúy lộ ra tuổi tác cùng hắc vô cùng không tương xứng.

Hoa Lân đi tới bên cạnh hắc, vòng quanh hắc chuyển tầm vài vòng, xem xét hồi lâu mới nói: "Kỳ quái kỳ quái, huynh đài họ gì? Ngươi là nơi nào người? Năm nay bao nhiêu niên kỷ? Tìm ta có việc không?"

Hắc vấn đề tầng tầng lớp lớp, quả thực là một mạch mà thành.

...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Dẫn vào mê (ván) cục

...

Người kia gặp hắc vấn đề liên tiếp, vậy mà từng cái hồi đáp: "Ta gọi Nhược Uyên, nhà tại địa phương rất xa rất xa, về phần niên kỷ nha, năm nay đang lúc tráng niên. Ngươi đây?"

"Ta gọi Hoa Lân!" Hắc trả lời ngược lại rất thẳng thắn.

Nhược Uyên cười cười, đột nhiên hỏi: "Có thể hay không xin ngươi giúp một chuyện?"

Hoa Lân từ trước đến nay ưa thích chiếm tiện nghi, không chút do dự nói: "Có thể! Bất quá ngươi muốn dạy ta Ngự Kiếm Thuật mới được!"

Nhược Uyên sững sờ, nhưng chợt lại hòa ái cười nói: "Ngươi rất biết làm ăn, ha ha! Kỳ thật Ngự Kiếm Thuật cũng chính là mấy câu mà thôi, coi như dạy ngươi lại có làm sao? ... Bất quá, học Ngự Kiếm Thuật cái kia là muốn giảng ngộ tính, có ít người cả một đời đều không luyện được!"

Hoa Lân nghiêng đầu nói: "Nói đúng êm tai, vậy ngươi đem cái kia mấy câu nói nghe một chút đi!"

Nhược Uyên lắc đầu, thân nhiên nói: "Ai! Tốt a, người ngự kiếm: Chính là đưa thân vào vật, quên tại hư, trong ngực không. Dùng tâm không chế vật, niệm trên đó, cảm giác lẫn nhau ứng với. Vật cùng tâm liên, thúc chi động, tùy theo đòi..."

Hoa Lân ngẩn ngơ, gặp hấn thật độc, thế là tranh thủ thời gian vãnh tai lắng nghe. Lúc này đột nhiên cảm thấy chính mình "Suru" một cái, tiến vào một cái hư ảo không gian. Theo Nhược Uyên khẩu quyết, tư duy từng chút từng chút rõ ràng. Vậy mà ẩn ẩn mình bạch Nhược Uyên nói tới ý cảnh. Thật không nghĩ tới, trước mắt trung niên nhân này đối với "Ngự Kiếm Quyết" miêu tả vô cùng rõ ràng, so với Thiên Sơn kiếm phái yếu quyết cao minh quá nhiều. Cơ hồ khiến Hoa Lân nghe xong liền hiểu!

Nhược Uyên vừa vận niệm xong, lập tức phát hiện Hoa Lân trên mặt vẻ mặt đang không ngừng biến hóa lấy, không khỏi giật mình nói: "Ngộ tính của người thực sự rất hiếm thấy, mới vừa nói liền là Ngự Kiếm Thuật yếu quyết. Ai... Chỉ tiếc 'Thánh Thanh Viện' không thu bên ngoài hệ đệ tử, bằng không ta liền... Cũng được, ta hữu duyên, đây là một bộ tu chân mật điển, có thể hay không nhìn hiểu, vậy phải xem người duyên phận!" Nói xong, hấn xuất ra phiến trong suốt thủy tinh, nhét vào Hoa Lân trong tay.

Lúc này Hoa Lân vừa mới theo ý cảnh bên trong khôi phục thanh tĩnh, mờ mịt tiếp nhận trong tay hấn thủy tinh. Cúi đầu xem xét, chỉ gặp vật này bề rộng chừng một chỉ, giống như là một viên tinh nữ ngọc thạch, không khỏi ước lượng nói: "Đây là cái gì? Một bộ sách? Người có làm hay không? ... Đồ đàn cũng biết đây là một khối ngọc bội mà!"

Nhược Uyên nghiêm mặt nói: "Thánh Thanh Viện tâm pháp từ trước đến nay không truyền ra ngoài, đã người nói nó là một cái ngọc bội, đó chính là một khối ngọc bội a. Bất quá ta phải nhắc nhở người, việc này tuyệt đối không thể nói cho những người khác biết được, nếu không phát sinh đột cho nên, cũng không nên nói ta không có chuyện nhắc nhở trước từng người."

Hoa Lân sững sờ, cúi đầu lại kiểm tra một chút trong tay tinh thạch, lại từ đầu đến cuối không có phát hiện cái gì dị thường.

Nhược Uyên cười cười, lại nói tiếp: "Thế nào, hiện tại có thể giúp ta một chuyện không?"

Hoa Lân không có trả lời ngay, mà là tiện tay đem thủy tinh nhét vào trong ngực của mình. Tiếp lấy miệng bên trong lại là nói lảm bảm, lập đi lập lại niệm mấy lần vừa mới Ngự Kiếm Thuật khẩu quyết, sợ qua đi hội (sẽ) quên. Bởi vì hấn biết, khẩu quyết kia khẳng định là tâm pháp chính tông, lúc này thật sự là kiếm lật ra! Tới tại cái gì tu chân bí tịch, ngày sau lại đi chậm rãi xác minh đi.

Nhược Uyên gặp hấn cúi đầu không nói, coi là tiểu gia hỏa này không chịu hỗ trợ, thế là cười khò nói: "Ai... Lại bị người lừa bòn!"

Hoa Lân cười mắng: "Ai lừa nghịch người rồi? ... Nói đi, chuyện gì?"

Nhược Uyên trầm tư một lát, nói ra: "Chuyện này có chút hung hiểm, ta trước nói cho người nghe nghe. Có giúp hay không, người có thể suy nghĩ một chút lại làm quyết định!"

Hoa Lân không nhịn được nói: "Nói đi, nể mặt Ngự Kiếm Quyết, ta nhất định giúp người! Đương nhiên, chuyện xấu ta cũng không làm!"

Nhược Uyên thường thức nói: "Tốt! Ta liền thích người loại tính cách này. Sự tình là như thế này: Ở trên đời này, có cái vô cùng vô cùng hung tàn môn phái, cũng chính là các người nói tới Ma giáo! Bọn chúng thường xuyên bắt người đi tiến hành Huyết Ma đại pháp. Cái này một vạn năm đến, giết hại vô số người tốt. Cứ việc thiên hạ chính phái khắp nơi tại đuổi giết bọn hấn, nhưng bởi vì bọn họ ma công phi thường lợi hại, vài vạn năm đến vậy mà giết chỉ không dứt, cho nên chúng ta..."

Đối phương chưa nói xong, Hoa Lân liền không nhịn được ngắt lời nói: "Oa oa oa... Ma... Ma giáo? Mấy vạn năm trước ân oán? Còn có cái gì Huyết Ma đại pháp? Cái này. . . Ta đây có thể giúp được một tay không?"

Nhược Uyên còn tưởng rằng Hoa Lân không chịu hỗ trợ, thế là ngửa mặt lên trời thở dài nói: "Ai... Trừ ma lưu lạc Thiên Nhai Lộ, thế nhân e sợ dưng vệ đạo khó khăn a!"

Hoa Lân sững sờ, lập tức đối với hấn nổi lòng tôn kính, lớn tiếng nói: "Uy... Ta lại không nói không giúp người!"

Nhược Uyên mừng rỡ, mừng lớn nói: "Cái gì, người đồng ý giúp ta rồi? Muốn hay không lại suy nghĩ một chút?"

Hoa Lân buồn bực nói: "Còn cần nhắc cái gì? Mặc dù ta tu vi còn thấp, bất quá ta chuyện đã đáp ứng liền nhất định sẽ làm được, tuyệt đối hứa một lời sinh tử. Mà lại đối phó người trong ma đạo, chính là người người đều có trách nhiệm, cho dù chết, ta cũng đã chết chính nghĩa lẫn nhiên!"

Nhược Uyên trong lòng run lên, trong lòng lập tức đối với Hoa Lân sinh ra một tia hảo cảm. Mặc dù tiểu gia hỏa này có chút lòng tham không đáy, nhưng tâm địa lại là phi thường chính trực cùng thiện lương. Càng khó hơn chính là, tiểu gia hỏa này mới mười bảy tuổi khoảng chừng. Thế là không nói thêm lời, từ trong ngực lấy ra một khối huyết hồng sắc Thạch Đầu nói: "Đây là một khối Hỏa Vân Thạch, người đem toàn thân công lực đưa vào, nó liền sẽ tỏa sáng, thế này liền có thể đưa tới Phần Tinh Tông cao thủ. Mà ta thì hội (sẽ) liền hợp mấy vị đồng đạo, đột nhiên xuất hiện, đồng loạt đem hấn bắt, chuyện này coi như xong rồi."

Hoa Lân tiếp nhận Hỏa Vân Thạch, nghi ngờ nói: "Người không phải nói muốn truy sát Ma giáo cao thủ không? Tại sao lại đổi thành Phần Tinh Tông rồi?"

Nhược Uyên sững sờ, ho khan mấy tiếng nói: "Cái này... Phần Tinh Tông lại gọi Phần Âm Tông, là cái người người e ngại kinh khủng tông giáo. Bọn hấn hấn là đã sớm phái người đến chỗ này!"

Hoa Lân gãi gãi cái ót nói: "Ồ? Vậy chúng ta chừng nào thì bắt đầu đây?"

Nhược Uyên nói: "Người mang theo tảng đá kia, tại năm nay ngày mười lăm tháng chín lúc nửa đêm, bên trên Thục Sơn 'Lăng Vân đỉnh' thấp sáng cái này Thạch Đầu! Ta cùng sáu tên đồng đạo, nhất định sẽ mai phục ở bên người ngươi, toàn lực bảo hộ ngươi!"

Hoa Lân về chỉ tính một cái, lẩm bẩm nói: "Mười lăm tháng chín, Lăng Vân đỉnh? Khi đó vừa lúc ở cử hành Thục Sơn Kiếm Điển a?"

Nhược Uyên lập tức gạt đầu nói: "Không sai, cũng là bởi vì nhiều người, cho nên đại ma đầu mới có thể tìm kiếm hạ thủ mục tiêu! ... Đúng, lúc không có chuyện gì làm tuyệt đối không nên đi loay hoay Hóa Vân Thạch, không phải có thể sẽ sớm đưa tới ma đầu, mang cho ngươi đến họa sát thân!"

Hoa Lân lại gãi gãi cái ót, việc này thật là có điểm nguy hiểm, không cẩn thận chính mình liền muốn đưa đồ ăn tới cửa. Nhưng hắn vẫn là kiên quyết một chút đầu nói: "Người cứ yên tâm đi! Vì trừ ma vệ đạo, coi như lại nguy hiểm ta cũng giúp ngươi!" Hoa Lân nói loại lời này thời điểm, phảng phất cảm giác mình đã biến thành một tên đại hiệp.

Nhược Uyên lại là một hồi cảm động, lại trịnh trọng dặn dò: "Người sau khi trở về, phải thật tốt tham tường một cái khối ngọc bội kia, biết không? Nói không chừng tương lai có thể cứu ngươi một mạng!" Nói xong phiêu nhiên đi xa.

...

Hoa Lân nhìn qua Nhược Uyên bóng lưng dần dần đi xa, trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút quái dị. Nghĩ thầm đêm nay tao ngộ có phải hay không có chút không hợp thói thường? Nghĩ đi nghĩ lại, bất tri bất giác đã về đến khách sạn bên trong.

Đêm đã thật khuya, khách điểm đã sớm là phiên im ắng. Già Duyên bọn hắn sớm đã ngủ.

Trở lại gian phòng của mình, Hoa Lân trên giường không ngừng loay hoay cái kia phiến ngọc bội cùng "Hóa Vân Thạch". Đầu tiên, hắn cảm lấy ngọc bội nhìn một chút, nhưng coi như hắn đưa vào lại nhiều nội lực, cũng từ đầu đến cuối tham không thấu bất kỳ vật gì. Thế là, hắn lại cảm lấy "Hóa Vân Thạch" loay hoay một phen. Tại lòng hiếu kỳ điều khiển, hắn thoáng hướng "Hóa Vân Thạch" bên trong rót vào một tia chân khí, tại hắn nghĩ đến, một chút xú chân khí hắn là không quan hệ nhiều lắm a?

Nhưng hắn sai!

Hắn vừa vận đưa vào một tia nội lực, "Hóa Vân Thạch" đột nhiên hồng quang dài ra, chớp mắt chiếu sáng cả phòng. Dọa đến hắn "BA~" một tiếng đem Hóa Vân Thạch hướng trên mặt đất hất lên, trái tim "Bồ oành bồ oành!" Một trận nhảy rộn. Trong miệng lớn tiếng mắng: "Không phải nói đưa vào toàn thân công lực mới có hiệu không? ... Mẹ nhà hắn, lại dám gạt ta!"

Hoa Lân đồng thời còn phát hiện, cái kia "Hóa Vân Thạch" phát ra hồng quang hơi hơi mang theo một điểm đỏ sậm, cùng chân khí trong cơ thể của mình nhan sắc giống nhau y hệt. Lập tức không kịp nghĩ kỹ, tranh thủ thời gian nhặt về Hóa Vân Thạch, dùng vải rách bao.

Hắn lại không biết, cái này "Hóa Vân Thạch" vền vẹn gần như vậy lóe lên, cái kia hồng quang lực xuyên thấu lại không gì sánh được lợi hại. Xuyên thấu qua cửa sổ, vượt qua mái hiên, cấp tốc khuếch tán ra ngoài...

Trong chớp mắt, ở trên không trung, có thể rõ ràng xem gặp Tần Châu thành một điểm hồng quang hiện lên, cũng cấp tốc bao trùm "Minh Nguyệt Lâu", thậm chí khuếch tán đến cả tòa thành thị. Cái kia đêm đen như mực không, cũng theo đó sáng lên, cái này mới khôi phục nguyên trạng.

Bên ngoài mây trầm đậm, tại một cái rừng rậm nguyên thủy bên trong, một tên người áo đen đột nhiên bắn lên, ngẩng đầu nhìn "Tần Châu thành" phương hướng, tự lẩm bẩm: "Chẳng lẽ hắn tại phía tây?"

Nói xong, chỉ gặp bóng đen lấp lóe, chớp mắt liền không thấy bóng dáng. Hải nhiên đúng là chán kinh thiên hạ thuận di đại pháp, cái này tại Trung Nguyên, còn chưa bao giờ gặp người thi triển qua...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Tần Châu dịch sự tình

...

Tần Châu nội thành.

Hồng quang vừa vịn hiện lên, trên đường liền truyền đến phân loạn tiếng âm ỹ, có người hô lớn: "Bảo vật đào được á! Bảo vật đào được nha..."

Đầy đường rướn cổ lên nhìn chung quanh võ lâm cao thủ, nhưng hồng quang tránh đến quá nhanh, căn bản không ai thấy rõ đến từ phương hướng nào. Khắp nơi là ào ào, loạn thành phiên.

Hoa Lân đương nhiên biết, đây đều là chính mình xông họa, thế là vội vàng đem "Hỏa Vân Thạch" cùng ngọc bội hướng trong bao bịt lại. Gãi gãi cái ót nói: "Cổ lắm hay không? Vẫn là nhanh lên đi ngủ được rồi..."

Đột nhiên, một cái hòa ái thanh âm chui vào lỗ tai nói: "Ha ha ha... Tiểu bằng hữu, ta đều gọi ngươi không muốn đùa bỡn Hỏa Vân Thạch, lần sau còn như vậy lắm, thật hội (sẽ) rất nguy hiểm!"

Hoa Lân biết nói chuyện liền là Nhược Uyên, thế là lập tức mở cửa sổ ra, nhưng lại gặp không đến bóng người. Thế là ngáp một cái, cũng không tiếp tục quan ngoại nhai hồ hết âm ỹ Trừng Điện, trở lại trên giường, nằm xuống liền nằm ngáy o o.

...

Sáng sớm hôm sau, ngoài cửa sổ trên cây chim tước sớm đã líu ríu náo không ngừng, nhưng Hoa Lân y nguyên không hề hay biết.

Giả Duyên gõ cửa kêu lên: "Tiểu Lân đã dậy rồi! Chương quý nói ngươi trở về, tối hôm qua không có xảy ra chuyện gì a?"

Hoa Lân lúc này mới mơ mơ màng màng bò lên, mở cửa nói: "Chuyện gì? ... Nha! Là phát sinh rất nhiều chuyện, ta bây giờ còn chưa kịp phản ứng đây!"

Giả Duyên khẩn trương nói: "A? Đã xảy ra chuyện gì?"

Hoa Lân ngáp một cái nói: "Chuyện gì? Ta còn tưởng rằng ngươi biết đây. Được rồi, ta đi trước tẩy cái mặt..."

Giả Duyên chỉ có thể cười xấu hổ cười.

Hoa Lân đi vào trong sân, tại bên giếng nước buông xuống thùng treo, đang chuẩn bị múc nước, lại phát hiện đông sương phòng bên kia đứng chỉnh chỉnh tề tề hai hàng người áo xám. Hoa Lân sửng sốt, chỉ gặp bọn họ từng cái tinh thần phấn chấn, trái tay vịn cán đao, liền vò đao nghiêng góc độ đều giống nhau như đúc.

Hoa Lân lẩm bẩm nói: "A! So với nhà ta thị vệ còn uy phong. Không thể, sau khi về nhà bản thiếu gia cũng phải đem thù hạ người huấn luyện huấn luyện không thể!"

Chính phát ra sửng sốt, đối diện cửa phòng một tiếng cọt kẹt, Dương Hinh Nhi Đinh Đinh đi ra. Nàng gặp Hoa Lân chính nhìn lấy mình, thế là xinh đẹp cười nói: "Hoa công tử sớm như vậy liền đã dậy rồi?"

Hoa Lân ngẩng đầu nhìn sắc trời, buồn bực nói: "Còn sớm? Ngươi có phải hay không cố ý giểu cọt ta à?"

"Bỏ xoẹt! Ngươi còn không có nói cho người ta xá muội tin tức đây!"

Hoa Lân nghiêng đầu, nhìn thấy nàng xinh đẹp tiểu dung, trong tay thùng nước liền nhất thời quên tăng lên.

Dương Hinh Nhi y nguyên nhắc theo "Song linh kiếm", trên thân mình đổi thành cao cổ cung trang, một bộ màu xanh nhạt vẩy xoè, biểu hiện ra linh lung đường cong, tóc dài sau xán, cũng lấy phiến ngọc kẹp cổ định, thật có tuyệt thế mỹ nữ phong phạm. Hoa Lân si ngốc nhìn qua nàng, trong lòng lại nhớ tới Thanh Thanh, ngực đột nhiên đau xót, cảm thấy trong lòng tốt không tốt không...

"Oành!" một tiếng, Hoa Lân trên tay thùng nước lại rớt xuống giếng nước.

"Bỏ xoẹt" một tiếng, Dương Hinh Nhi tú mắt đều cười cong.

Mới từ sát vách đi ra Đông Phương Suất lập tức lớn tiếng mắng: "Ngươi chưa thấy qua mỹ nữ không? Cha ngươi chẳng lẽ không có dạy ngươi không phải lý chó nhìn?"

Dương Hinh Nhi cũng mặc kệ Đông Phương Suất phản ứng, Triều Hoa lân sẵn giọng: "Người ta tra hỏi ngươi na!"

Hoa Lân nghi ngờ nói: "Ai hỏi ta lời nói? Là y người hay là tên lỗ mắng?"

Dương Hinh Nhi chỉ khí đến liên tục dậm chân.

Đông Phương Suất chậm rãi tiếp cận, một cổ lẳng lợi sát khí phủ kín Hoa Lân toàn thân, mặt lạnh lùng nói: "Hinh Nhi tỷ hỏi ngươi, Dương Phong Linh tại Thiên Sơn đến tột cùng là thế nào? Còn không mau mau trả lời?" —— hần nhìn thấy Hoa Lân hôm qua lùi bước, khẩu khí này đương nhiên giống ăn chắc hần như vậy.

Vừa ra khỏi phòng Tây Môn Vô Ngân cùng Giả Duyên gặp bên này tình huống không ổn, đều nhích lại gần. Giả Duyên thần nhiên nói: "Thanh Phong Các thật sự là hăng hái a, liền đi đường tư thế cũng không giống nhau!"

Đông Phương Suất nói: "Người có ý tứ gì?"

Giả Duyên cười lạnh nói: "Ta không có ý gì!"

Hoa Lân lắc đầu, xoay người lại lần nữa đánh lên đến một thùng nước. Một bên rửa mặt súc miệng, một bên lại đối Dương Hinh Nhi nói: "Muội muội của người đáng dập nhưng so sánh người kém một chút, bất quá rất ngọt! ... Nhắc tới cũng kỳ, các người Thanh Phong Các đều như vậy chảnh, còn đưa nàng thượng thiên núi chịu khổ làm gì?"

Dương Hinh Nhi vội la lên: "Người... Người nói những thứ này làm gì? Nàng rốt cuộc thế nào sao?"

Hoa Lân đột nhiên ngẩng đầu lên nói: "Ai nha... Trong mắt tiến hạt cát, tôi giúp ta xuy thôi!"

Giả Duyên, Tây Môn Vô Ngân hai người liếc nhau, Tiểu Lân gia hỏa này thực sự là...

Đông Phương Suất một cước liền đạp tới, Hoa Lân khó khăn lắm để từng. Dương Hinh Nhi cấp tốc dùng võ kiếm đem hai bọn họ ngăn cách, cao giọng nói: "Chưa từng thấy người người xấu xa như vậy, không nói coi như xong! Hừ..." Nói xong, nàng xoay từng thân thể mềm mại, theo Hoa Lân bên người đi tới, xa xa còn nói ra: "Ngày mai, chính ta thượng thiên núi đi xem nàng. Đẹp trai sư đệ! Chúng ta đi..."

Dương Hinh Nhi dẫn một đội thủ hạ phiêu nhiên đi xa, Đông Phương Suất lúc gần đi còn mắng: "Liền người loại kia mù bòa dạng, đi tìm 疾 bà còn tạm được!"

Gặp bọn họ rốt cục đi xa, Tây Môn Vô Ngân cũng trêu ghẹo Hoa Lân nói: "Cái kia Dương Hinh Nhi người là không giải quyết được, vẫn là về nhà mua tên nha hoàn được rồi! Ha ha..."

Hoa Lân liếc hần một cái nói: "Ta bao lâu nói muốn truy Hinh Nhi rồi?"

Tây Môn Vô Ngân: "Còn Hinh Nhi đây, đồ đàn đều nhìn ra á!"

Hoa Lân: "Các người tại sao không đi chết?"

Giả Duyên cười nói: "Ha ha ha... Tây Môn huynh đệ đừng có đùa người ta á! Chúng ta mau đi ra dạo chơi đi, hơn một năm không có gặp Trung Nguyên phong thổ!"

Hoa Lân sững sờ, cùng Tây Môn Vô Ngân trầm miệng một lời: "Tốt, chúng ta đi!"

Ba người bỏ rơi còn trong sân Hoa Sơn đệ tử, cất bước liền hướng ngoài khách sạn bước đi...

Ban ngày Tần Châu thành, vẫn là tương đương náo nhiệt. Các loại nhân vật giang hồ thần thái trước khi xuất phát vội vàng, từng đội từng đội quân Tổng "Gian nan" duy trì lấy trật tự. Hai bên bán hàng rong, các loại cửa hàng sinh ý đều mười phần lửa nóng, đem những cái kia chương quỹ đều cười đến không ngậm miệng được.

Ba người thích ý đi trên đường, yên lặng cảm thụ được cổ thổ hương tình.

Hoa Lân liền là cùng người khác không giống, trên vai hần khiêng Hàn Tinh Kiếm, nghênh ngang đi tới, phảng phất cả tòa Tần Châu thành, liền là nhà hần hậu hoa viên giống như. Khoan hãy nói, Tiểu Lân một bộ áo trắng trang phục, người lại lớn lên đẹp trai, vác kiếm giả thức rất có lãng tử phong thái, đưa tới trên đường đông đảo cô nương vụng trộm thăm dò.

Giả Duyên sớm đã xem quen rồi hần phách lối khí diễm, lắc đầu, cái này giống thấy được chính mình năm đó cái bóng. Cho nên cũng không là lạ. Điều kỳ quái nhất chính là, Tây Môn Vô Ngân tiểu tử này vậy mà theo dạng học dạng, cũng nâng lên bảo kiếm. Chỉ là, hần vác kiếm hình tượng có điểm giống cái phối hợp diễn, tựa như là Hoa Lân một cái tùy tùng.

Trên đường nhân vật vô lâm thấy thế, đều nể sợ: "Giang hồ bại hoại!"

Hoa Lân há sẽ để ý ánh mắt của người khác? Chính đi tới, đột nhiên phát hiện đường phố đối diện có rất nhiều tên ăn mày, trong đó có cái năm tuổi tiểu ăn mày đưa tới chú ý của hần.

Đứa bé kia bụng một cái chén bẻ, nhìn chằm chằm đối diện bán hàng rong bên trên nóng hôi hổi bánh bao, trong mắt lộ ra lấy sờ sờ chờ đợi. Hoa Lân ngực lại là tê rần, luôn cảm thấy loại ánh mắt này ở nơi nào gặp qua? Thế là dừng bước lại, nhìn qua cái kia tiểu ăn mày sững sờ.

Do dự một lát, hần rốt cục mua năm cái bánh bao, hướng tên tiểu khát cái kia đi đến. Giả Duyên cùng Tây Môn Vô Ngân đều là phiến ngạc nhiên!

Đi tới chỗ gần, chỉ gặp đứa bé kia ngựa đầu nhìn qua Hoa Lân, đen lúng liếng trong con người cũng không có toát ra vẻ hưng phấn. Hần chỉ là không ngừng tại Hoa Lân trên mặt tìm kiếm cái gì? —— tựa như ngay tại phân biệt lấy thân nhân của mình!

Hoa Lân chậm rãi ngồi xuống, giương lên trong tay bánh bao. Bụng từng tiểu ăn mày chén bẻ, dùng quần áo xoa xoa, bên trong căn bản không có cái gì, nhưng rất sạch sẽ. Cho nên Hoa Lân đem bánh bao đều bỏ vào trong chén, phui tay, cái này đứng lên rồi đi. Bởi vì, hần sợ lại ở lại, chính mình sẽ đau lòng.

Ai ngờ, Hoa Lân vừa vặn trở lại Giả Duyên cùng Tây Môn Vô Ngân bên người, liền nghe phía sau vang lên một trận ồn ào âm thanh. Quay đầu nhìn lại, đứa bé kia y nguyên sờ sờ nhìn lấy mình, nhưng trong chén bánh bao sớm bị đồng bạn đoạt cái một lợi hai chi toàn. Mà hân y nguyên đứng tại chỗ thờ ơ, một đôi đen nhánh con mắt lưu luyến không rời nhìn lấy mình.

Hoa Lân thật sâu thở dài một hơi, cúi đầu xuống mắng: "Ai... Ta thật sự là nhiều chuyện!"

Giả Duyên, Tây Môn Vô Ngân đều dùng ánh mắt quái dị nhìn xem hân, đột nhiên phát hiện Tiểu Lân thật rất hiền lành...

...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Ngọc nữ xuất quan

...

Hoa Lân do dự thật lâu, không ngờ trở về mua năm cái bánh bao. Giả Duyên cùng Tây Môn Vô Ngân rốt cục nhìn không được, hô: "Tiểu Lân. . . Coi như vậy đi! Trên đời này nhiều như vậy tên ăn mày, người khả năng giúp đỡ được mấy cái?"

Hoa Lân không có để ý đến bọn họ, lại đang tiểu ăn mày trước mặt ngồi xuống, sờ lên hân ấu tiểu ý thức, ôn nhu nói: "Ta khảo thí người một việc. Nếu như người có thể làm được, ta liền thu người làm đệ tử, người có chịu không?"

Đứa bé kia cũng không đáp lời, con mắt còn tại Hoa Lân trên mặt tìm kiếm cái gì, chỉ là đen thui trong con người đã chứa đầy nước mắt. Hoa Lân rốt cục bị hân đánh bại, quát lớn: "Ta nói với người lời nói, người rốt cuộc nghe đã hiểu ra chưa?"

Giả Duyên, Tây Môn Vô Ngân đều âm thầm buồn cười, Tiểu Lân dù sao cũng là cái thiếu gia tính tình, căn bản cũng không có cái gì kiên nhẫn. Đang muốn khuyên hân từ bỏ, ai ngờ người đi trên đường đột nhiên kinh hoàng. Đầu tiên là mấy cái, sau đó là nhiều người hướng cửa thành chạy tới, cuối cùng đơn giản liền là chen chúc mà ra.

Thành tường xa xa bên trên, có người la lớn: "Mọi người mau đến xem a. . . Tiên nữ đại chiến Thiên Nhai Bát Kiếm!"

Giả Duyên cùng Tây Môn Vô Ngân cũng theo đám người chạy mấy bước. Đột nhiên, Giả Duyên mạnh mẽ ngừng lại, hung hăng vỗ một cái chính mình ý thức, mắng: "Nghĩ không ra Giả mỗ cao tuổi rồi, hay là không thể tâm như chỉ thủy. . . Hồ thẹn hồ thẹn!"

Nơi xa Tây Môn Vô Ngân mặt càng thêm đỏ, sờ lên cái ót, đối với mình tùy đại lưu hành vì cảm thấy có chút khó tin.

Trên đường cái, cũng chỉ có Hoa Lân cùng tên tiểu khát cái kia không nhúc nhích.

Đứa bé kia nửa ngày mới kỳ nhưng nói: "Người. . . Người muốn ta làm cái gì đây?"

Hoa Lân thở dài, đem ngũ cái bánh bao lần nữa bỏ vào hân chén bễ, lại từ trong ngực lấy ra một khối thiếp thân ngọc bội, thần nhiên nói: ". . . Người hãy nghe cho kỹ, người ăn trước hai cái bánh bao, sau đó lại về đi tắm. Cầm khối ngọc bội này, đi thẳng đến Tri Châu phủ, tìm một cái tên là Dư Toàn Hải đại quan, liền nói người là đệ tử của ta, muốn hân đưa người về kinh đô Hoa gia! . . . Người nếu có thể làm được chuyện này, người chính là của ta khai môn đại đệ tử."

Tiểu hài tử dùng non trẻ con khẩu khí hỏi: "Hân. . . Bọn hân có thể hay không đem ta đuổi ra nha?"

Hoa Lân vui mừng nói: "Có thể sẽ a? . . . Nhưng nếu như người cái này đều làm không được, thu người làm đồ cũng không có ý nghĩa, người nói đúng a?"

Đứa bé kia cắn môi một cái, non tiếng nói: "Tốt! Cái kia. . . Cái kia người tên gì vậy?"

Hoa Lân phi thường tán dương nhẹ gật đầu, khoắc lác nói: "Ta là trong thiên hạ, độc nhất vô nhị, tuyệt đỉnh thông minh, phong lưu phóng khoáng, danh xưng thần long tại thế Hoa Lân! Người đây?"

"Phong Nhi!" Đứa bé kia lại không hân như thế dài dòng.

Hoa Lân giúp Phong Nhi đem ngọc bội nắp kỹ, sờ lên đầu của hân nói: "Ngươi đi đi?"

Phong Nhi bánh bao cũng không ăn, chạy mấy bước, quay đầu, lại nhìn Hoa Lân một chút, lúc này mới một đường chạy như điên. . .

Giả Duyên lắc đầu, chậm rãi đi tới trước mặt, nói ra: "Tiểu Lân, quên đi thôi! Hân vên vện đứa bé!"

Hoa Lân: "Ta biết, cho nên yêu cầu của ta cũng không tính quá cao. . ."

Giả Duyên cùng Tây Môn Vô Ngân gần như đồng thời gọi vào: "Cái này cũng chưa tính quá cao?"

Phải biết, Hoa Lân thuở nhỏ thông minh tuyệt đỉnh, gặp vừa mới đứa bé kia tràn ngập linh khí, cùng chính mình có chút tương tự, cho nên không đành lòng gặp hân theo gió trực lưu. Mà lại đứa bé kia trong mắt chờ đợi thần sắc, lại phảng phất ở nơi nào gặp qua, thế là trong lòng có chút đau nhức. . .

※※※

. . .

"Tướng ân tướng biết mười mấy năm, không rời không bỏ vĩnh gắn bó!"

Đây là một bài thơ, nó bị thêu tại một khối tinh xảo tuyết trắng chiếc khăn tay bên trên. Cái này giống chủ nhân của nó đối với mình ưng thuận lời hứa đồng dạng. . .

Thiên Sơn "Thúy Trúc Uyển "

Diệp Thanh rốt cục xuất quan, Hà Úc Hương mau đem Hoa Lân thư giao cho trong tay nàng.

Mở ra Tiểu Lân tin lúc, Diệp Thanh khóc.

Mười hai năm yêu thương, đến nay vẫn rõ mồn một trước mắt. Chưa bao giờ rời đi nửa bước nàng, cảm thấy trong lòng đau quá đau quá. Cảm giác này tựa như trên đời đột nhiên chỉ còn lại có chính mình lẻ loi một mình, nước mắt không tự chủ toàn bùng lên. Lâm bầm nói: "Không. . . Không, ta không tin! Ta không tin Lân ca ca không cần ta nữa, ta không tin. . ."

Hà Úc Hương an ủi: "Hoa Lân đứa bé kia quá mức kiêu căng, ta cho rằng ngươi không thích hợp đi cùng với hân. Ngươi cũng đã trưởng thành, nên tự lập!"

Diệp Thanh đột nhiên ngừng đầu, cong cong trong con ngươi nhộn nhạo từng vòng từng vòng gợn nước, bắt lực hô hào: "Không. . . Ta không tin, ta chết cũng không tin!"

Hà Úc Hương sắc mặt hơi khó coi, Diệp Thanh là nàng chú ý nhất đệ tử, thực sự không nghĩ nàng càng lún càng sâu. Đang định lại khuyên, ai ngờ Diệp Thanh đã quay người chạy vội ra ngoài, liền theo không rời người "Minh Nguyệt kiếm" đều không có cầm.

Hà Úc Hương lách mình đuổi theo ra, tại trong rừng trúc rốt cục ngăn cản Diệp Thanh, quát lớn: "Ngươi tỉnh đi! . . . Hoa Lân chỉ sợ đã nhập ma, cùng huyết kiếm có thể đại có quan hệ, không cho phép ngươi tới gần hân!"

Diệp Thanh buồn bã hô: "Không! . . . Nếu như hân nhập ma, ta cũng nhập!"

Đây là một câu phát ra từ nội tâm lời thề, một cái siêu thoát thế tục thành kiến, không oán không hối, có thể vĩnh viễn không siêu sinh lời thề.

Hà Úc Hương nghe nàng nói đến chém đinh chặt sắt, lập tức giận tím mặt, đột nhiên thi triển "Thiên biến phát huyết thủ", muốn chế trụ Diệp Thanh. Dự định ngày sau mới hảo hảo điều giáo một phen. . .

Lập tức, chỉ gặp bóng trắng tung bay, đầy trời bông tuyết bay tới, thẳng đem Diệp Thanh toàn thân gắn vào những nơi. Chính xác kín không kẽ hở.

Mà lúc này, Diệp Thanh một lòng muốn đuổi theo Tiểu Lân hỏi thăm rõ ràng, thế là không chút do dự cũng thi triển cao tuyệt võ công chống lại."Phanh phanh phanh. . ." Ba chương liễu mạng phía dưới, bốn phía lá trúc mạn thiên phi vũ, đường mòn hai bên Thúy Trúc bị chương phong quyền đến hướng về sau thẳng ngược lại, chấn động đến trong rừng lá trúc xoay tròn kích xạ.

Hà Úc Hương quả thực lấy làm kinh hãi, thế là đem nội công lấy tới bảy phần mười, hai sư đồ giao thủ lần nữa."Ầm!" một tiếng, không khí phảng phất ngưng kết, không lồ sức lực tức nổ tung ra, bên ngoài sân Thúy Trúc "Răng rắc răng rắc" bị xung kích đột đánh gãy mười mấy cái.

Hà Úc Hương tuyệt đối không nghĩ tới, đồ đệ của mình võ công đã cao minh như thế, nàng cảm thấy có chút thật mất mặt, nếu như cái này đều không thu thập được, về sau mặt mũi này thật để nơi nào? Cho nên, nàng rốt cục sử xuất "Băng phong chương pháp". Chỉ gặp trong tròng đột nhiên đại biến, hai người nơi giao thủ, càng trở nên cách ngoại hân lãnh. Một đoàn trong suốt hân khí chậm rãi thành hình, chung quanh thậm chí bắt đầu kết băng. . .

Diệp Thanh đang đứng ở trong đó, nàng cảm giác toàn thân bắt đầu cứng lại, hết thảy vận hành bên trong vật thể phảng phất đều chậm lại. .

Nào biết, Diệp Thanh võ công thực sự đại xuất Hà Úc Hương ngoài ý muốn, chỉ gặp một đạo tử quang hiện lên, Diệp Thanh cùng nàng lần nữa rần rần

chắc chắc chạm nhau một chuông. Không gian rụt lại một hồi, "Bành!" một tiếng, vụn băng vấy ra, vụn vật nổ ra.

Một mảng lớn lá trúc kẹp lấy vụn băng, "Thu thu thu" bốn phía kích xạ, Diệp Thanh đã thuận thế lật ra sáu trượng có hơn, "Ừ" một tiếng, khoe miệng chảy ra một tia máu tươi.

Hai sư đồ người lần nữa liếc nhau một cái, tất cả đều ngu. . .

Một trận "Soạt" âm thanh truyền đến, trong rừng trúc đổ một mảng lớn cây trúc, lúc này mới tỉnh lại chính đang sững sờ người đột ngột hai.

Hà Úc Hương sắc mặt biến đổi, đang định hỏi thăm, Diệp Thanh đã doanh doanh ở phía xa quỳ gối, rần rần chắc chắc đập đầu tám cái. Lúc ngẩng đầu, trong mắt đã chảy xuống nước mắt trong suốt. . .

Nàng cũng đi nha. . .

Diệp Thanh lúc nào rồi đi, Hà Úc Hương cũng không hiểu biết. Nàng một mực nhớ lại, Diệp Thanh vừa mới dùng chính là cái nào một môn tuyệt học? —— cái kia đạo tử quang, tuyệt đối là chính tông huyền môn nội công. Mà chính mình cùng nàng ở chung mấy năm, cũng không biết Diệp Thanh là mang nghệ bái sư? Cái này thực sự để nàng mờ mịt thất thố. . .

. . .

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Ngàn dặm truy tìm

. . .

Diệp Thanh rời đi Thiên Sơn thời điểm, Hoa Lâm chỉ đi chừng bảy ngày.

Từ phía trên núi đến Trung Nguyên, xa xôi hơn bốn ngàn dặm. Theo lộ trình tới nói, chỉ sợ Tiểu Lâm còn tại Đại Liêu cảnh nội. Cho nên Diệp Thanh khoải mã mau chóng đuổi. . .

Nàng cái này độc thân lên đường áo trắng tiên nữ, lập tức đưa tới người qua đường chú mục. Vừa vào Ngọc Môn quan, càng là đem cả tòa "Tiểu thành phương bàn thành" chấn động. Có người không khỏi thờ dài: "Dung nhan tuyệt thế trịch không được, liệt Liệt Phong Trần nhi còn gặp yêu!"

Cái này "Ngọc Môn quan" đúng là Hoa Lâm cùng Giả Duyên kết bạn địa phương. Mặc dù chỗ Tây Hạ, nhưng nội thành đại đa số dân đều là người Hán. Lúc này đã là buổi chiều giờ Thân, ánh nắng hơi có chút ngã về tây, rộn rộn rang rang phố xá, thỉnh thoảng đi qua nhiều vội vàng khách qua đường.

Diệp Thanh vừa mới vào thành, lập tức liền hấp dẫn hắc bạch hai đạo chú ý. Nàng tay không tác sát, cái kia mềm mại bộ dáng, tựa như một cái đội làm thịt dê con, đây chính là Ác Lang môn lựa chọn tốt nhất.

Đương nhiên, danh môn chính phái cũng có người tốt!

Không phải sao, Diệp Thanh đang tìm dịch trạm thay ngựa, ba tên thiếu niên mặc áo gấm hương nàng đi tới. Ở giữa một mặt chính khí thiếu hiệp quan tâm nói: "Cô nương phải chăng muốn đổi ngựa?"

Diệp Thanh nghi ngờ nhìn hắn một cái, nhẹ gật đầu.

Thiếu niên kia lại là khom người chào, chân thành nói: "Gần đây Ngọc Môn quan cường đạo ảm hiên, cô nương một người lên đường, còn phải thêm cẩn thận nhiều mới đúng! Ta phát hiện phía sau người theo mấy cái nhân vật khả nghi, muốn hay không giúp người dọn dẹp một chút?"

Diệp Thanh kỳ thật sớm đã phát hiện có người theo dõi chính mình, chỉ là không rảnh đi để ý tới bọn hắn mà thôi. Không nghĩ tới thiếu niên trước mắt tâm địa tốt như vậy, thế là cảm kích nói: "Cám ơn. . ."

Thiếu niên kia gặp nàng từ chối cho ý kiến, còn tưởng rằng nhận được đồng ý của nàng. Hón hờ nói: "Không đối gạt cô nương nói, cái này Ngọc Môn quan dịch trạm ngựa, tất cả đều còn lại một chút già yếu bệnh câu. Chạy cái một hai ngày liền sẽ bị bệnh. Cô nương như vậy vội vã đi đường, son trang của chúng ta cũng có thể đổi vài thốt lương câu cho ngài! . . . Ài! Không cần phải lo lắng, người có thể trở lại Trung Nguyên, lại sai người đưa về 'Thiên Nhai son trang' là được rồi! . . . Cô nương biết Thiên Nhai son trang ở nơi nào không?"

Diệp Thanh lắc đầu.

Thiếu niên kia hưng phấn nói: "Thiên Nhai Bát Kiếm danh hào trong giang hồ số một số hai, trong đó 'Chấn thiên kiếm' còn đã từng tham gia qua Huyền Thiên Kiếm Điển đây! Hắc hắc. . ."

Hắn gặp Diệp Thanh không nhận được bộ dáng, vội vàng sửa lời nói: "Cô nương chờ chút! Ta đi dắt con ngựa cho ngài, còn là của ngài chính sự quan trọng!"

Bên trái, một cái áo xám hơi thấp thiếu niên cười nói: "Không bằng cô nương theo chúng ta cùng đi dắt a? Tránh khỏi rất nhiều phiền não!"

Mở trước thiếu niên kia cũng ha ha cười nói: "Xin lỗi, xin lỗi! Quên cho ngài giới thiệu. . . Bên trái vị này là 'Kiền Thiên Kiếm' công tử Lưu Ngọc quyền, mặt phải vị này là 'Ly Nhai Kiếm' đích truyền lô thế thắng, tại hạ tên là Trần Vệ! . . . Còn chưa thỉnh giáo cô nương phương danh?"

Diệp Thanh cảm giác đến bọn hắn đều rất hữu hảo, trong lòng cũng hy vọng có thể có một con khoái mã, thế này mới có thể đuổi kịp Tiểu Lân, thế là yếu ớt thấp giọng nói: "Ta. . . Ta gọi Diệp Thanh, vậy trước tiên cảm ơn các người."

Trần Vệ đại hi: "Chúng ta lạc giường tại phong trần nhà trọ. . . Cô nương mời!"

Ba vị này thiếu niên cũng coi như anh tuấn bất phàm, thay đổi ngày xưa cao ngạo bộ dáng, tại Diệp Thanh trước mặt, lại lộ ra có chút tay chân bị gò bó. Hiển nhiên, đều bị Diệp Thanh cái kia thanh lệ thoát tục khí chất trấn trụ. Bốn người có một dừng, không có một dừng cười nói, hướng trong thành 'Phong trần nhà trọ' bước đi.

Diệp Thanh trong lòng có việc, cho nên không yêu nhiều lời, mà cái kia ba vị thiếu hiệp bên trong, ngoại trừ Trần Vệ tương đối hay nói bên ngoài, Lưu Ngọc quyền, lô thế thắng đều rất ít nói chuyện. Bất quá, hai người bọn họ đều ra vẻ thâm trầm, muốn gây nên chú ý của nàng.

Diệp Thanh căn bản cũng không hiểu những này, chỉ cảm thấy bọn hắn so với Thiên Sơn sư đệ vẫn là tốt một chút, chỉ ít có không có mồm năm miệng mười nịnh nọt chính mình.

"Diệp cô nương. . . Chúng ta đến! Người tại cửa ra vào chờ một lát một lát, ta đi dắt con ngựa đi ra!" Trần Vệ ôn nhu nhắc nhở.

Diệp Thanh mờ mịt nhẹ gật đầu. Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ gặp cao cao trên đầu cửa, sách có "Phong trần nhà trọ" bốn cái kim son thể chữ lệ. Như thế lớn nhà trọ, tại Tiểu thành phương bàn thành thật đúng là gần như không tồn tại. Xem ra Ngọc Môn quan con đường tơ lụa cũng không hề hoàn toàn xuống dốc.

Trần Vệ, Lưu Ngọc quyền, lô thế thắng ba người đi vào dẫn ngựa, Diệp Thanh thì đứng tại trên bậc thang chờ. Đang nghĩ ngợi tâm sự, sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng kinh hô: "Ai nha, mau tránh ra!"

Tiếp lấy "Cạch lang" một tiếng, một cái cao cỡ nửa người bình sứ ném xuống đất.

Diệp Thanh ngạc nhiên quay đầu, nhìn qua mảnh vụn đầy đất, có chút không rõ ràng cho lắm?

Đó là một tên trung niên phú thương, hướng về phía nàngร้อง to: "Tiểu cô nương người mất mù à nha? Đánh vỡ ta cổ đại đồ sứ, người cho ta bồi thường tiền đến!"

Diệp Thanh âm thầm buồn cười, đã sớm nghe qua loại này "Đánh vỡ đồ" thủ đoạn, nghĩ không ra chính mình tự mình gặp được một lần. Quả nhiên, chung quanh chỉ chốc lát sau liền vây quanh một vòng lớn người, cơ tới còn có mấy danh quan binh đây!

Diệp Thanh xinh đẹp cười nói: "Trò cười, ta căn bản cũng không đụng tới đồ người!"

Cái kia phú thương sững sờ, lại bị mỹ mạo của nàng cho làm sợ hãi. Vẫn là bên cạnh một vị "Quan gia" nhặt lên trên đất mảnh vỡ, đột nhiên hoảng sợ nói: "Oa! Hấn đại bình sứ, quả thật quốc bảo a! Đáng tiếc. . . Đáng tiếc nát. . ."

Phú thương cái này mới thanh tỉnh lại, vội vàng nói: "Đừng động tới ta quốc bảo, ô ô ô. . . Phí hết ta thời gian ba năm, thật vất vả theo Ba Tư trộm chờ về bình sứ, cứ như vậy nát? Thiên lý ở đâu, thiên lý ở đâu?"

Diệp Thanh cảm thấy rất thú vị.

Nhưng nàng đánh giá quá thấp loại này thấp kém thủ pháp. Trên đường rất nhanh tụ tập mấy trăm tên người xem, lập tức liền đem "Phong trần nhà trọ" nhét vào. Trong đó lại có phần nửa người hô hào muốn nâng bồi thường tiền. Một cái "Công chứng viên" ngắm nghía một cái bình hoa, đoán sơ qua, giá trị ít nhất ba mươi vạn lượng bạc ngàn trở lên.

Nếu là cô gái bình thường gặp gỡ như thế thanh thế, khẳng định dọa cũng hù chết. Nhưng Diệp Thanh không giống, nàng chẳng qua là cảm thấy thật buồn cười. Bất quá chờ nàng nhìn kỹ một cái chung quanh tình hình về sau, đột nhiên cũng không cười được. Hơn ba trăm người vây quanh ở phong trần nhà trọ trước cửa, không ai giúp chính mình nói chuyện. Mà lại cái này ba trăm người bên trong, còn giấu giếm mấy tên nhất lưu cao thủ. Nàng rốt cuộc biết, cái này cái bày là vì chính mình chuẩn bị, mà lại vận dụng lượng lớn nhân lực cùng vật lực.

Đang muốn nổi giận, theo "Phong trần nhà trọ" Nội đường cùng nhau đi ra mười ba vị chính đạo cao thủ. Đi đầu một người, là người đàn ông tuổi trung

niên, hấn một bộ trường bào màu xanh có vẻ hơi tiên phong đạo cốt, phải tay mang theo hai thanh Thanh Nguyệt song long kiếm. Phía sau, mười hai người tất cả tay phải khoác lên binh khí phía trên, ở trong liền có mới vừa quen Trần Vệ, Lưu Ngọc quyền, lô thể thắng ba vị thiếu niên.

Nghĩ đến, bọn hấn tại khách điểm nghe được có người nháo sự, cho nên đi ra chủ trì công đạo a?

Trần Vệ đầu tiên cửa trước bên ngoài những cái kia thô phi mắng: "Các ngươi nhốn nháo cái gì mà nhốn nháo? Có phải hay không muốn cùng Thiên Nhai son trang khai chiến?"

Bên ngoài sân lập tức an tĩnh nhiều, một cái thon gầy nam tử không tật không chậm hô: "A...? Trung Nguyên Thiên Nhai son trang thật sự là thật là uy phong a? Quân sự đều quân đến Ngọc Môn quan tới? . . . Khâm phục khâm phục!"

Tất cả mọi người cảm thấy thanh âm kia mặc dù trầm thấp, nhưng mường nhĩ ần ần bị chấn động đến một trận nổ vang. Diệp Thanh trong lòng run lên, xem ra đối phương lúc này thật sự là kẻ đến không thiện.

...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Tiên tử gặp nạn

...

Lúc này, Trần Vệ đi đến Diệp Thanh bên người, nghi ngờ nói: "Diệp cô nương! Cái này. . . Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?"

Diệp Thanh đành phải đem việc trải qua nói một lần.

Trần Vệ nghe ngóng giận tím mặt, đang muốn phát tác, lại bị khí thế kia phi phàm trung niên nhân sinh sinh đè lại. Cũng nhỏ giọng dặn dò: "Vệ nhi không muốn cây mạnh, Hoàng Sa Trại nhân mã toàn đều đến đông đủ! Khó trách dám ở chúng ta ngay dưới mắt gây án!"

Trần Vệ lẫm nhẫm nói: "Cha! . . . Liền coi như bọn họ tới đông đủ thì sao? Chúng ta là danh môn chính phái, tuyệt không thể khoanh tay đứng nhìn!"

Diệp Thanh nghe hấn nói đến như thế chính nghĩa lẫm nhẫm, trong lòng ngược lại đối với hấn cũng lau mắt mà nhìn. Lưu Ngọc quyền, lô thể thắng hai vị thiếu niên cũng lập tức rút ra bảo kiếm, kiên quyết muốn cùng hắc đạo thể bất lưỡng lập, lấy biểu hiện chính mình nam nhi khí khái.

Bậc thang dưới, vài trăm người y nguyên kêu gào bồi thường tiền, đem "Phong trần nhà trọ" chương quỹ dọa đến gần chết, tranh thủ thời gian đóng cửa tránh họa.

Khách sạn này đại môn hợp lại. Diệp Thanh, Trần Vệ, Lưu Ngọc quyền, lô thể thắng chờ mười bốn người lập tức lâm vào tuyệt cảnh. Cũng may "Thiên Nhai Bát Kiếm" tên tuổi thực sự không nhỏ, phía dưới "Hoàng Sa Trại" nhân mã lại cũng không dám mạo muội xuất thủ.

Phụ thân của Trần Vệ tên là Trần Thế Đông, là Thiên Nhai Bát Kiếm bên trong lão tam, nhưng luận võ công tới nói, hấn đúng là tám trong kiếm thứ nhất. Mà "Chấn Thiên Kiếm" thanh danh, cũng đã vang vọng vô lâm. Cho nên "Thiên Nhai son trang" một chút chuyện trọng đại, đều do hấn ra mặt bãi bình. Chỉ nghe hấn cao giọng hỏi: "Là ai bình sứ cho rút bể?"

Cái kia mập mạp phú thương ngẩng đầu lên reo lên: "Là ta Hán đại bình sứ, giá trị ba mươi vạn lượng. Ngươi nếu là xuất ra nổi cái giá tiền này, vậy liền kéo từng!"

"Chấn Thiên Kiếm" nhật lên phiến mảnh vỡ nhìn một chút, cười vang nói: "Không sai, quả nhiên là chính phẩm! Nhưng giá cả quá đắt, nếu như một vạn lượng ta liền mua!" Nói xong, quay đầu cùng bên người Trần Vệ nói khẽ: "Vệ nhi! Chuyện này ngươi liền toàn quyền xử lý đi, có thể nói tới ba vạn lượng liền thành giao!"

Diệp Thanh nghe gặp bọn họ thì thầm, ngẫm thầm bội phục tên này "Chấn Thiên Kiếm" thủ đoạn. Hấn một, cái này bình sứ rõ ràng không phải là Hán sứ, hấn lại nói là chính phẩm, rõ ràng cho đối phương dưới mặt mũi đài. Nó hai, bởi vì nhìn ra đối phương không dám danh mục trương gan vậy công, cho bọn hấn ba vạn lượng bạch ngân, mua cái "Xuất tràng phi" xong việc. Thứ ba, hấn để cho mình hài tử xuất mã bãi bình loại đại sự này, dụng ý rất sâu. Thứ tư, "Thiên Nhai Bát Kiếm" tên tuổi, về sau có thể sẽ càng vang lên.

Quả nhiên, Trần Vệ gắt gao cán ba vạn lượng bạch ngân không chịu tăng giá, đối phương liền miễn cưỡng đồng ý. "Thiên Nhai Bát Kiếm" làm ăn này làm

mặc dù lỗ vốn, nhưng mua rất nhiều rất nhiều thứ. . .

Chờ song phương thương lượng xong giá cả về sau, trời đã tối rồi. Ôn ào "Hoàng Sa Trại" dạo tặc được ba vạn lượng xuất tràng phí, lúc này mới dương dương đắc ý tán đi.

Bởi vì sắc trời đã tối, "Thiên Nhai Bát Kiếm" nhường ra một gian khách phòng cho Diệp Thanh nghỉ ngơi. Mà những ngày này, Diệp Thanh xác thực không có hảo hảo đi ngủ, thế là tại người khác tha thiết khuyên bảo, đành phải tại "Phong trần nhà trọ" tìm nơi ngủ trọ.

Lại nói 'Phong trần nhà trọ' hoàn cảnh quả thực không sai, tại cái này đất vàng sa mạc thế giới bên trong, lại còn trồng lên rất nhiều đại thụ. Trong sân, Thiên Nhai sơn trang một đám người làm thành một bàn, đang dùng bữa tối, kích động đàm luận ngày ở giữa chuyện xảy ra.

Trần Vệ thông cảm Diệp Thanh có thể không quen ôn ào, thế là lại đang trong phòng khách khác mở một tịch tiệc rượu.

Diệp Thanh bắt đắc dĩ, hôm nay bị người vô duyên vô cớ "Cứu" một lần, lập tức cũng không tiện cự tuyệt, tại Trần Vệ mời mọc, chỉ có thể miễn cưỡng đi ăn cơm.

Một bàn này cũng chỉ có nàng cùng Trần Vệ, Lưu Ngọc quyền, lô thể thắng bốn tên người trẻ tuổi, đối với viện tử ôn ào hoàn cảnh, nơi này liền lộ ra hết sức thanh tĩnh.

Diệp Thanh vẫn rất trầm mặc, hôm nay buồn bực nhất chính là nàng. Hết thấy phát sinh sự tình đều vây quanh nàng phát động, nhưng là bây giờ lại lại hình như cùng nàng không có bất cứ quan hệ nào. Ba vạn lượng bạc không cần đến nàng đi gánh vác một hào, mà "Thiên Nhai sơn trang" cũng không có ý định hướng nàng yêu cầu, cho nên nàng càng thêm phiền muộn!

Trần Vệ phát hiện nàng không thể nào ăn, thế là cố ý để cho người nấu một bát canh hạt sen đưa tới. Diệp Thanh bắt đắc dĩ, đành phải chậm rãi nuốt mấy ngụm. Phút chốc, bên tai nghe ba vị "Thiếu hiệp" xuy hư giang hồ kỳ vãn, trong lòng lại hơi khác thường. . .

Nghĩ thầm: Nếu để cho Tiểu Lân biết mình chính bởi tiếp người ta ăn cơm, không biết hấn hội (sẽ) nghĩ như thế nào đây? Liền nghĩ tới Tiểu Lân, nhớ lại mình bị hấn lừa gạt hôn đi qua, lúc ấy còn bị La sư thúc tóm gọn đây, trên mặt lạnh lẽo bò lên trên một đoàn ửng đỏ, lập tức cảm thấy toàn thân có chút nóng lên.

Trần Vệ, Lưu Ngọc quyền, lô thể thắng ba người bị nàng thẹn thùng bộ dáng hấp dẫn, tất cả đều ngừng cao đàm khoát luận, không nháy một cái nhìn qua nàng.

Diệp Thanh nhắm mắt, chậm rãi hồi tưởng đến Tiểu Lân nhu tình đủ loại, trên mặt trở nên càng thêm kiều diễm hồng nhuận, thân thể mềm mại hơi có chút ngứa ngáy, không chịu được nhẹ nhàng kiêu ngạo một tiếng.

Trần Vệ gặp Lưu Ngọc quyền, lô thể thắng hai người còn không chịu rời đi, thấp giọng quát nói: "Các người đợi lát nữa tiến không đi được không?"

Lưu Ngọc quyền, lô thể thắng chỗ nào còn nhớ rõ mình ước định? Tất cả đều si ngốc nhìn xem Diệp Thanh. Chỉ gặp xuyên thấu qua cái kia tuyết trắng quần lụa mỏng, Diệp Thanh cái kia đường cong hoàn mỹ, theo nhiệt độ cơ thể lên cao, lại tản mát ra một tia sâu kín mùi thơm cơ thể. Cái kia mặt đỏ thắm trúng, chậm rãi nổi lên một đoàn mê người đỏ ửng, eo thon thân, càng làm cho nhân ái không đáng yêu.

Trần Vệ sầm mặt lại, đột nhiên xuất thủ, trong nháy mắt điểm trúng Lưu Ngọc quyền, lô thể thắng hai người huyết đạo, lạnh lùng nói: "Đã các người không phối hợp, vậy sau này cũng đừng nghĩ hợp tác!"

Lưu Ngọc quyền, lô thể thắng vừa định đáp lời, lại lại bị điểm trúng dây thanh.

Diệp Thanh cũng không có nghe thấy bọn hấn đang nói cái gì, chỉ vì nàng đã bắt đầu sinh ra ảo giác. Không chỉ có như thế, nàng toàn thân nhiệt lượng còn tại từ từ đi lên. Mà lại nàng còn "Trông thấy" Hoa Lân nhẹ nhàng ôm chính mình, để nàng không thể tự thoát ra được.

Trần Vệ ôm lấy Diệp Thanh, nhanh chóng đi đến bên giường, đem nàng hướng trên giường quăng ra, liền bắt đầu thoát quần áo của mình. —— hấn thực sự sắp bị dục hỏa đốt thành tro bụi.

. . .

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Thâm tình kêu gọi

...

Diệp Thanh ngay tại tường tượng lấy Tiểu Lân vuốt ve chính mình, trong lòng phiền ôn nhu triền miên, cái nào sẽ nghĩ tới bị người hung hăng ném lên giường lớn? —— phải biết, công tử từ trước đến nay đối với mình vô cùng dịu dàng, "Ném lên giường" loại sự tình này, Tiểu Lân tuyệt đối làm không được! Mà lại, Tiểu Lân chỉ sợ đối với bất luận cái gì mỹ nữ đều sẽ không như thế thô lỗ. Cho nên nàng tính. . .

Cho nên, bên ngoài viện tất cả mọi người nghe thấy được một tiếng thê lương kêu thảm. Đoàn người đều sững sờ, thanh âm này giống như không đúng đây?

Mấy người đi tới cửa trước, cao giọng hỏi: "Vệ thiếu gia. . . Làm đã định chưa?"

Kêu mấy âm thanh, đều không người trả lời. Thiên Nhai Bát Kiếm giật mình, đá văng đại môn vọt vào. . .

Chỉ gặp đáng thương Trần Vệ thoát đến không sai biệt lắm tình quang, trước ngực lõm kếp tiếp Tiêm Tiêm chưởng ấn, phần lưng làn da, đã nứt ra một đạo thật sâu lỗ hồng. Tất cả mọi người thấy một lần loại tình hình này, liền biết hẳn không cứu nổi. Phần này chưởng lực thực sự quá mức dọa người, nặng hơn nửa một phần, liền có thể thấu ngực mà ra.

Nhưng bọn hắn sợ liệu không kịp chính là, một chưởng này là Lăng Không phát. . .

"Chấn Thiên Kiếm" Trần Thế Đông trên mặt cơ bắp run không ngừng, hét lớn một tiếng, rút kiếm hướng vờ vụn ngoài cửa sổ đuổi theo.

Ngay sau đó, suru suru suru. . . Thiên Nhai Bát Kiếm cũng đều rút kiếm đuổi theo.

...

Tối nay không có chút nào ánh trăng, đen kịt sa mạc bãi khắp nơi ẩn giấu đi nguy hiểm. Nhưng ở như thế trong bóng tối, lại như cũ có người trong đêm đi nhanh.

"Suru suru suru. . ."

Tuần tự mấy nhỏ nhân mã, đều thuận dịch đạo phóng chân phi nước đại, ai nói người được không như mã tốc? Chỉ gặp từng chuỗi bóng người như thiểm điện xẹt qua gò núi cùng rừng cây, cách xa nhau cũng bắt quả một chén trà quang cảnh.

Diệp Thanh thi triển khinh công một đường đi nhanh, dùng cái kia đêm khuya gió lạnh, xuy tỉnh nàng hỗn loạn suy nghĩ. Sự tình hôm nay, cho nàng lên thật sâu bài học. Giang hồ hiểm ác, cũng không phải tùy tiện nói lấy chơi đùa.

Ba canh giờ liên tục thi triển 'Thảo Thượng Phi', Diệp Thanh không khỏi cũng có chút kiêu * thờ. Nhưng nguyên nhân chính là như thế, sau lưng truy tung Thiên Nhai Bát Kiếm lập tức bị kéo ra rất lớn một đoạn cự Ly. Nàng căn bản không biết đi theo phía sau mấy nhỏ nhân mã, nàng chỉ là vì sớm một ngày nhìn thấy Tiểu Lân, cho nên chỉ làm sơ nghĩ ngơi, lại phóng chân chạy như điên.

Ngày kế tiếp đến "Chim én lửa bíp", Diệp Thanh rút cục thay ngựa gấp chạy. Đằng sau truy tung cao thủ quả nhiên ghê gớm, quả thực là tìm được tung tích của nàng, xa xa treo ở sau lưng. Ngày thứ hai, vậy mà tuần tự có tứ nhỏ nhân mã theo đuôi phía sau, quả thật giang hồ một lấy làm kỳ nghe.

Nhưng là. . .

Có mấy đầu sói đói rớt cục không chống nổi, người thông minh đã sớm nhìn ra Diệp Thanh thân thủ bất phàm. Bình Thường cô nương nhà, sao có thể không ngủ không nghỉ trong đêm đi gấp?

Tính tể suy nghĩ dưới, bọn hắn âm thầm giật mình, biết Diệp Thanh là Thiên Sơn khách đến thăm, thế là chỉ có thể âm thầm lui bước. Nhiều lần ngày, vừa qua khỏi Trần gia sang, chỉ còn lại có "Thiên Nhai Bát Kiếm" còn đang liều mạng điên cuồng đuổi theo.

Diệp Thanh tốc độ thực sự quá nhanh, chân chính có thể nói là ngựa không dừng vó. Trên đường đi, nàng vền vẹn chỉ đánh mấy cái chớp mắt mà thôi! —— cái này khiến phía sau "Thiên Nhai Bát Kiếm" sắc mặt càng ngày càng ngưng trọng, bởi vì điều này nói rõ Diệp Thanh công lực không kém chính mình. Thế là, bọn hắn cũng đoán được Diệp Thanh đến từ Thiên Sơn. Nhưng là vì báo tang tử thống khổ, Thiên Nhai Bát Kiếm y nguyên nỗ lực đi theo mà đến. . .

Truy người cùng bị truy là hai việc khác nhau, cho nên tại phương diện tốc độ khẳng định có chỗ khác nhau.

Theo Ngọc Môn quan đến Tần Châu thành, xa xôi hai ngàn năm trăm dặm, Hoa Lân dùng mười hai ngày mới vừa tới. Mà Diệp Thanh, nàng chỉ dùng bảy ngày.

Nhưng mà Thiên Nhai Bát Kiếm lợi hại hơn, nửa đường mất dấu một lần Diệp Thanh, nhưng sau đó đã gặp phải! —— ngay tại Tần Châu ngoài thành, đuổi kịp nàng.

Diệp Thanh mặc kệ đi tới chỗ nào, dung nhan tuyệt thế kia khẳng định dễ cho người ta chú mục, coi như xếp hàng vào thành, đều lộ ra như vậy chói mắt.

Cho nên Thiên Nhai Bát Kiếm một cái liền xông tới.

Cái này đã không có cái gì chỗ thương lượng, mặc dù mọi người đều rất mệt mỏi, nhưng động thủ khí lực còn có.

Diệp Thanh ăn thiệt thòi trên tay không có kiếm, nhưng Thiên Nhai Bát Kiếm giữa ban ngày cũng không tốt vậy công. Huống chi, đây là đang "Tàn Châu thành" dưới chân.

Đầu tiên ra sân đương nhiên là "Chấn Thiên Kiếm" Trần Thế Đông, hắn muốn lấy năng lực của mình nhất cử thành cảm, thế này liền có thể tốc chiến tốc thắng, sẽ không khiến cho công phần. Nhưng giết mình là, Diệp Thanh võ công còn ở phía trên hắn, bằng vào một đôi tay không liền có thể ngăn cản hắn "Chấn Thiên Kiếm pháp".

Chỉ gặp hàn quang lóe lên, Trần Thế Đông không chút do dự liền hướng Diệp Thanh bỏ ra phiến lăng lợi kiếm khí. Diệp Thanh thay đổi thân thể mềm mại, hoành thân tránh thoát, ngọc thủ Lăng Không điểm nhanh, một sợi rét lạnh kinh phong đánh thẳng đối phương mặt. Song phương chớp mắt đều ra mười mấy chiêu, nhất thời bán hội đang lúc, lại cũng không làm gì được đối phương.

Ngoài thành ầu đã, đương nhiên sẽ khiến rất nhiều người chú ý. Huống chi là một vị tuyệt thế mỹ nữ, đơn đầu "Thiên Nhai Bát Kiếm!".

Một đám quan binh muốn tới cùng giải, lại bị đứng ngoài quan sát Thất Kiếm ném ra ngoài. Thế là, cái này lại đưa tới càng nhiều người vây xem. Nội thành ngoài thành, mấy ngàn người phong tuôn ra mà tới. .

"Thiên Nhai Bát Kiếm" trong giang hồ danh vọng chính long, người người đều muốn nhìn một chút, đến tốt cùng là ai dám can đảm cùng bọn hắn động thủ. Chỉ chốc lát sau, liền trên tường thành đều đứng đầy người vây xem.

Lại nói Trần Thế Đông "Kiếm pháp" đã luyện đến mức lô hỏa thuần thanh, một thức "Quét sạch thiên nhai" xoay tròn, phương viên ba trượng bên trong hình thành một cái không lồ bát quái đồ án, hướng về Diệp Thanh ép đi qua.

Mà Diệp Thanh "Huyền băng chi" đúng là Thiên Sơn tuyệt học, toàn lực hướng bát quái đồ trung điểm đi, "Tranh" một tiếng, một sợi hàn quang đánh vào Trần Thế Đông trên thân kiếm, đâm đến cánh tay hắn có chút run lên. Trần Thế Đông trong lòng run lên, lập tức kéo kiếm chém ngang, một đạo bá đạo kiếm khí hướng Diệp Thanh chặn ngang chém tới.

Ai ngờ Diệp Thanh đang không mà lên, tốc độ nhanh như thiểm điện. Giữa không trung, vận lên huyền băng chi liên tục bắn về phía Trần Thế Đông hai mắt, thủ hạ cũng không chút lưu tình. Trần Thế Đông tranh thủ thời gian nghiêng đầu để từng, rất kiếm lại đâm đi qua, muốn thừa Diệp Thanh còn giữa không trung lúc, cấp tốc đánh bại nàng.

Thế nhưng là, Diệp Thanh tay phải toàn lực đánh ra, một cổ rét lạnh cuồng phong đánh thẳng Trần Thế Đông trước ngực, cái kia tiếng gió bén nhọn dọa đến Trần Thế Đông tranh thủ thời gian giơ kiếm ngăn cản."Đang!" một tiếng, Trần Thế Đông phải kiếm cơ hồ nắm bắt ổn, tâm thần cự chiến. Rống to: "Lệ Phong Trảm!"

Một màn hàn quang nhanh chóng hướng Diệp Thanh cắt tới, Diệp Thanh mũi chân khó khăn lắm điểm xuống mặt đất, cả người lại phóng người lên. Hai đạo Hàn Băng Chi nhanh chóng bắn về phía bản địa đối thủ. .

Nàng cái kia phiêu dật dáng người, theo gió bay múa đai lưng, tăng thêm hàn băng lượn lờ, để cho người ta nhìn hoa cả mắt. Khó trách có người xưng nàng là tiên nữ.

Trần Thế Đông trong lòng hoảng hốt, Diệp Thanh loại kia biến ảo khó lường thân pháp, để trận thế đông căn bản là sờ không tới bên cạnh. Càng qua đánh xuống, lại càng thấy đến không thắng nổi Diệp Thanh. Mà sáu mươi bốn chiêu "Chấn Thiên Kiếm pháp" thoáng qua một cái, Trần Thế Đông liền biết mình phải thua.

Quả nhiên, khi hắn lần nữa bỏ ra "Lệ Phong Trảm" chiêu này tuyệt học lúc, hắn liền thấy hai điểm tinh quang hướng chính mình phóng tới! Trần Thế Đông khó khăn lắm nghiêng đầu né qua, Diệp Thanh lại mất tung ảnh.

"Phanh" một tiếng, một đạo lăng lệ cuồng phong hung hăng đánh vào Trần Thế Đông sườn trái, đây chính là "Lệ Phong Trảm" chỗ sơ hở. Cũng chỉ nghe "Răng rắc" một tiếng truyền đến tiếng gãy xương, Trần Thế Đông lập tức há mồm phun ra một đám sương máu lớn. .

Còn lại Thất Kiếm rất là hải nhiên, đáp lấy cứu giúp tam đệ cơ hội, đồng loạt ra tay. Lấy tên đẹp: Cứu người!

Diệp Thanh nhất thời nội lực không kế, lập tức bị người vây lại. Nguyên bản vui vẻ người xem tất cả đều hoảng sợ gào thét, cũng bắt đầu vì nàng lo lắng.

Thất Kiếm hợp bích lực lượng quả nhiên không thể coi thường, Diệp Thanh mỗi lần bị quán lên, liền rút cuộc không thoát thân được. Cũng may "Thiên Nhai Bát Kiếm" kỳ thật luyện liền là Bát Quái kiếm trận, hiện tại hết lần này tới lần khác thiếu đi "Chấn vị" một người, để Diệp Thanh chui không ít chỗ trống. Đau khổ ủng hộ thật lâu, "Thiên nhai Thất Kiếm" kiếm pháp càng ngày càng kín đáo, bọn hắn dù sao sinh sống mấy chục năm, kiếm pháp tự nhiên tâm ý tương thông, phút chốc, đầy trời kiếm quang làm cho Diệp Thanh căn bản không còn chỗ ẩn thân.

"Tranh tranh tranh", Diệp Thanh cánh tay trái trúng một kiếm, một tia máu tươi chảy ra. Diệp Thanh chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, mấy ngày qua mệt mỏi, đột nhiên đồng loạt lóe lên trong đầu. Lúc này cảm giác rốt cục chống đỡ không được, lui lại mấy bước, rốt cục ảm đạm dùng ra kinh thế tuyệt học. . .

Đây là nàng lần thứ nhất gặp được sống chết trước mắt, cũng là nàng lần thứ nhất thi triển Cửu Tụ Kiếm Quyết. Chỉ nghe nàng kêu quát một tiếng:

"Lâm . ."

Chỉ gặp tử quang lóe lên, phảng phất thời gian đều tùy theo đình chỉ, tất cả mọi người chỉ cảm thấy ánh mắt hoa lên, Diệp Thanh thân ảnh vậy mà hư không tiêu thất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Ngay sau đó lại nghe nàng thì thầm: "Bình, đầu, người. . ."

Từng đạo tử quang tựa như từ thiên ngoại phóng tới, "Thiên nhai Thất Kiếm" một trận run rẩy, thân bản cũng không khỏi dừng lại một lát. . .

Liền nghe "Bành bành bành!" Ba tiếng, Diệp Thanh ngưng tụ lại toàn thân nội lực liên phát ba chưởng, phân biệt đánh vào "Ly khám kiếm", "Cần chưa kiếm", "Đôi phong kiếm" ba trên thân thể người. Ba người kia lập tức phun ra đầy trời máu tươi, căn bản không rõ chính mình sao sẽ trúng chiêu.

Mà Diệp Thanh chính mình, cũng bởi vì nội lực khô kiệt, thứ tư chưởng như thế nào cũng không phát ra được.

Cho dù là như thế, nàng vẫn là đem bốn người khác gạt nảy mình. Bốn hắc sủng sốt nửa ngày, rốt cục phát hiện Diệp Thanh có chút liệt bỗng nhiên, cái này mới phản ứng được, tứ thanh trường kiếm lắc một cái, tung ra đầy trời tinh quang, chớp mắt hướng Diệp Thanh đâm đến.

Diệp Thanh nhìn qua đầy trời hàn tinh, căn bản là bất lực tránh né. Trong con ngươi không khỏi lộ ra vô hạn thương cảm, chỉ bởi vì chính mình cũng không còn cách nào trở lại Tiểu Lâm bên người! Tại sinh cùng tử trong nháy mắt đó, nàng trong đầu tất cả đều là Tiểu Lâm cái kia yêu thương chính mình chuyện cũ. Một màn kia màn quan tâm nhập vi bảo vệ, còn có cái kia khiến người say mê cộng minh, từ nay về sau sẽ không bao giờ lại quay lại. Diệp Thanh thê lương kêu: "Lân ca ca! Lúc này ngươi thật muốn đem Thanh Thanh làm mất rồi. . ."

...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Tạo hóa trên người

...

Diệp Thanh một mình ở ngoài thành đánh nhau chết sống tám đại cao thủ, có thể nàng đau khổ tìm kiếm Tiểu Lâm, lại trong thành điều giáo một tên tên ăn mày!

Hoa Lâm nhìn qua Phong Nhi nhỏ yếu bóng lưng chậm rãi đi xa, lúc này mới phát hiện trên đường người đi đường chợt giảm. Lúc này lại nghe được người khác nói cái gì tiên nữ đại chiến Thiên Nhai Bát Kiếm, trong lòng đột nhiên động một cái. Nhưng hắc lại lắc đầu, nói ra: "Không có trùng hợp như vậy! . . . Cái gì tiên nữ? Cái gì Thiên Nhai Bát Kiếm? Giang hồ liên là nhiều chuyện, hội (sẽ) một chiêu kiếm pháp liền gọi là Thiên Ngoại Lưu Tinh! Đi một vạn dặm đường, liền kêu cái gì vạn lý độc hành hiệp? . . . Ngày nào ta đã luyện thành Ngự Kiếm Thuật, ta liền chính mình đổi tên nhất phi trùng thiên."

Tây Môn Vô Ngân ha ha cười nói: "Đúng đúng đúng! Nhất phi trùng thiên êm tai, ha ha ha. . ."

Giả Duyên cũng theo đó mỉm cười.

Hoa Lâm sờ lên cái bụng nói: "Ai! . . . Các ngươi có phát hiện hay không, chúng ta còn có một cái chuyện quan trọng không có xử lý đây!"

Giả Duyên cười nói: "Thế nào, ngươi bây giờ mới nhớ tới muốn ăn điểm tâm? . . . Ta vừa mới gặp ngươi đi mua bánh bao thịt, còn tưởng rằng ngươi hội (sẽ) nhớ tới đây!"

Hoa Lâm sờ lên cái ót nói: "Cũng không phải ta muốn ăn thịt bao, là đứa bé kia muốn ăn mà thôi!"

"Ha ha ha. . ." Mọi người đều cười!

Ba người đang chuẩn bị tìm một chỗ ăn chút "Sóm" bữa ăn, nhất định đem cơm trưa cũng giải quyết được rồi. Đúng lúc này, phía trước đột nhiên đi tới một đám võ lâm hiệp khách, ngạc nhiên lại là Dương Hinh Nhi một đám người. . .

Hoa Lâm lẩm bẩm nói: "Ta cùng Hinh Nhi thật đúng là có duyên a!"

Tây Môn Vô Ngân đã kích hắc nói: "Ngươi ta hiện tại là về nhà trọ có được hay không? Con đường này đúng là phải qua đường đây!"

Hoa Lâm kỳ quái nói: "Có hay không tính sai? Khách sạn chúng ta tại mặt phía bắc, nơi này cũng coi như phải qua đường?"

Chỉ nghe được một cái mềm mại thanh âm truyền đến nói: "Hi hi ha ha. . . Đùng là phải qua đường!"

Hoa Lân kinh ngạc nói: "Không thể nào? Hình Nhi xa như vậy liền nghe đến chúng ta nói chuyện?"

Dương Hình Nhi còn tại ngoài mười trượng liền sáng giọng: "Cái gì Hình Nhi không Hình Nhi? Hình Nhi là người kêu không?"

Hoa Lân gãi cái ót nói: "Tên người liền gọi Hình Nhi a? Như thế nào sợ người gọi không?"

Đương nhiên, Đông Phương Suất mãi mãi cũng ở tại Dương Hình Nhi bên người, khi (lâm) nghe được có người muốn nhúng chàm chính mình Hình Nhi tỷ? Hẳn đương nhiên muốn trở mặt. Thế là mặt lạnh lùng nói: "Như thế nào các người luôn luôn đứng là âm hồn bất tán đi theo chúng ta? Lân sau lại để cho ta nhìn thấy, cẩn thận ta phế bỏ người!"

Giả Duyên, Tây Môn Vô Ngân đều lắc đầu bắt đầu đi. Nghĩ thầm, cái này đều cái nào cùng cái nào a?

Hoa Lân mạnh miệng nói: "Nếu là ta Hình Nhi chủ động tới tìm ta đây, người nhưng lại nên như thế nào?"

Đông Phương Suất bá một cái rút ra bảo kiếm, lần nữa chỉ vào Hoa Lân chớp mũi, nghiêm nghị nói: "Ta làm theo hội (sẽ) phế bỏ người!"

Hoa Lân khỏe mắt nhảy lên, nhưng hắn vẫn lấy tay nhẹ nhàng đẩy ra trước mặt lưỡi kiếm, ngữ trọng tâm trường nói: "Ta nói huynh đệ! Người dạng này tùy tiện phát kiếm mao bệnh thật không tốt, tương lai có thể sẽ mang cho người đến tai nạn! Dừng cẩn thận dừng cẩn thận. . ."

Dương Hình Nhi nhẹ nhàng kéo ra Đông Phương Suất, thanh tú động lòng người nói: "Hừ! . . . Ta nhìn người nói lung tung mao bệnh cũng phi thường không tốt! Tương lai có thể mang đến họa sát thân, thận trọng thận trọng!"

Hoa Lân lại trở mặt ra nói: "Không sao, chết tại người loại mỹ nữ này thủ hạ, khẳng định tâm có chỗ đáng. Cũng không biết người khi nào tới lấy tính mạng của ta đây?"

Dương Hình Nhi sáng giọng: "Nhàm chán! Ta mới mặc kệ người!"

Đông Phương Suất hung hăng trừng Hoa Lân một chút, đối với Dương Hình Nhi khuyên như: "Hình Nhi tỷ! Đã tra được manh mối, không bằng chúng ta bây giờ liền lên đường đi?"

Dương Hình Nhi đột nhiên nghiêm mặt nói: "Vây được rồi! Chúng ta lên đường!"

Nói xong đang muốn mang theo thủ hạ rời đi, sau đường phố lại truyền đến chính tề bộ pháp âm thanh. Chỉ gặp phiến đen nghịt quân đội lái tới, bản địa đều vì thế mà chấn động. Mà hai bên đường phố bán hàng rong, càng là cuống quýt thu quán, đãi lập.

Hoa Lân dùng ánh mắt đo một cái, cười hắc hắc nói: "Oa. . . Sợ sợ tám ngàn đội ngũ, bọn hắn đây là làm gì đây?"

Tây Môn Vô Ngân kỳ quái nói: "Người thế nào biết là tám ngàn người? . . . Ta nhìn không sai biệt lắm có một vạn ba ngàn tả hữu."

Hoa Lân cười nói: "Ta số đã quen ngân lượng, tự nhiên biết một đồng ngân lượng có bao nhiêu!"

Tây Môn Vô Ngân sủa hô hô hướng Giả Duyên hỏi: "Có phải thật vậy hay không? Giả huynh!"

Giả Duyên cũng học Hoa Lân dạng, sờ lên cái ót nói: "Ta mỗi ngày số ngân lượng, thế nào không nhìn ra nhóm người này có bao nhiêu người đây?"

Hoa Lân gặp hắn bị chính mình truyền nhiễm, cười ha ha nói: "Chúng ta tới đó đánh cược một cược! Ta nói bọn hắn hết thấy mới tám ngàn người, sẽ không sai lắm một trăm, mỗi lần chênh lệch một người, liền thua người hai mươi lượng bạc. Như thế nào? . . . Nếu như ta đoán đúng, người liền bại bởi ta hai ngàn lượng bạc, người có chịu không?"

Giả Duyên cuống hì, nghĩ thầm lúc này lại có bạc kiếm lời. . .

Nào biết, mấy người tổng số ngân lượng hoàn toàn liền là hai chuyện khác nhau. Chỉ cần lên hai ngàn người, cái kia cũng rất dễ dàng sinh ra ảo giác. Giả Duyên gặp nhóm này binh sĩ nói ít cũng có một vạn có thừa, cho nên liền vội vàng gật đầu đáp ứng đặt cược.

Dương Hình Nhi cũng hé miệng cười nói: "Ta cũng coi là một cái, cược bọn hắn có một vạn ngũ tả hữu!"

Tây Môn Vô Ngân cũng lẫn vào nói: "Ta cũng tới, ta cũng tới. . ."

Hoa Lân nghiêm mặt, một cước đá văng Tây Môn Vô Ngân nói: "Người chết đi! . . . Người toàn bộ gia sản đều không có một ngàn lượng, đi một bên! . . . Mà lại, người chút tài sản vẫn là ta cho đây."

Tây Môn Vô Ngân lập tức về mặt đau khổ nói: "Người là nhà cái, nên lớn nhỏ thông thu!"

Hoa Lân sờ lên cái ót nói: "Đánh bạc có cái này cái điều khoản không?"

"Có..."

Mọi người trăm miệng một lời, xem ra tất cả mọi người hi vọng đem Tiểu Lâm mở hàng huyệt!

Chính tề bộ pháp lái tới, đem tất cả tiếng nói đều đè xuống. Hoa Lâm đột nhiên ngồng nghênh đi đến giữa lộ, quát lớn: "Ai là lĩnh đội? Xu Mật Viện có quyền kiểm tra hết thầy quân đội điều động!"

Hoa Lâm xuất thân Phủ nguyên soái, tự có một phen vương giả phong phạm. Lại thêm, cái này căn bản liền không ai nghĩ đến có người dám can đảm ngăn lại quân đội. Cho nên toàn quân đều ngừng lại.

Đi đầu cười ngửa "Phó đốc thống" biết rõ triều đình luật pháp, đương nhiên biết điều động một ngàn người trở lên quân đội nhất định phải có "Xu Mật Viện" mệnh lệnh. Thế là xuống ngựa cung kính nói: "Mặt tướng Mộc Trọng Dung gặp qua đại nhân, còn xin đại nhân đưa ra thủ dụ."

Giả Duyệt cùng Tây Môn Vô Ngân, Dương Hình Nhi cái trán cũng bắt đầu đổ mồ hôi, thật hy vọng chính mình cho tới bây giờ chưa thấy qua Hoa Lâm cái này người. Chỉ có Đông Phương Suất âm thầm đắc ý, nghĩ thầm Hoa Lâm nha Hoa Lâm, ngươi đây là thật không có chết qua rồi?

Ai ngờ Hoa Lâm nhẹ gật đầu, đi đến "Phó đốc thống" bên người, đưa lỗ tai đi qua nói: "Kỳ thật, ta cũng biết ngoài thành phát sinh đại án, nhưng các ngươi phải nhiều người như vậy ra khỏi thành cũng nên lên tiếng kêu gọi nha! Ngươi nhìn phía trên, tuần kiểm làm đại nhân chính nhìn xem ngươi đây!" Nói xong, Hoa Lâm hướng Giả Duyệt chếp miệng.

Cái kia 'Mộc Trọng Dung' nghiêng đầu nhìn thoáng qua Giả Duyệt, phát hiện hẳn quả nhiên có mấy phần quan giống, thế là lại tin mấy phần. Hoa Lâm lập tức hướng Mộc Trọng Dung đưa mắt liếc ra ý qua một cái, đưa tay đem hân dất đến Giả Duyệt bên người, lớn tiếng hỏi: "Lân này ngươi mang theo nhiều ít người ra khỏi thành?"

Mộc Trọng Dung kinh hoàng nói: "Tám trăm người!"

"A?" Đám người một trận kinh ngạc, cái này khắp nơi đen nghìn nghịt, mới chỉ có tám trăm người a? Thật sự là mở mắt nói lời bịa đặt. . .

Hoa Lâm cũng cả giận nói: "Ta là chỉ chân thực số lượng, như thế nào trình báo Xu Mật Viện, ta từ có chừng mực!"

Mộc Trọng Dung hoảng hốt vội nói: "Thêm. . . Tăng thêm đều lâm, tổng cộng 8,007 người!"

Lúc này, Giả Duyệt, Tây Môn Vô Ngân, Dương Hình Nhi cái trán, đã toát ra mồ hôi. Đều cảm thấy Tiểu Lâm tiểu tử này quá lớn mật, cũng dám đem chiêu này ra, thật sự là kiếm tiền không muốn sống!

Hoa Lâm nghe được người chân thật số, hài lòng gật gật đầu, giả ý dò hỏi: "Lân này ngoài thành xảy ra đại sự gì? Lại muốn nhiều người như vậy áp trận?"

Mộc Trọng Dung hoảng hốt vội nói: "Theo bẩm báo, là Thiên Nhai Bát Kiếm cùng một vị Thiên Sơn xuống áo trắng tiên nữ tại quyết đấu! Máy ngày gần đây, Tàn Châu lại phát sinh rất nhiều máu án, cho nên nha môn quá mức phí sức. Cho nên Tàn Châu đường quân đội đều điều hướng nơi này trợ giúp. . ."

Hoa Lâm vừa nghe đến "Thiên Sơn áo trắng tiên nữ" mấy chữ, trái tim đột nhiên nhảy một cái, lớn tiếng ngắt lời nói: "Ngươi dám khẳng định là Thiên Sơn xuống tiên nữ?"

Mộc Trọng Dung nom nớp lo sợ nói: "Là. . . là. . . Chép vệt nói như vậy, muốn bắt tới xem một chút mới biết được!"

Hoa Lâm vội vàng quát: "Vậy ngươi còn thất thần làm gì? Vậy còn không nhanh bắt người? . . . Không thể, ta trước đi xem một chút!" Nói xong, Hoa Lâm nhanh như chớp liền hướng ngoài thành tránh đi. . .

. . .

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 39: Kiểm Trùng Vân Tiêu

. . .

Giả Duyệt, Tây Môn Vô Ngân bọn người biết Hoa Lân xuất thân từ Thiên Sơn, gặp hần đột nhiên cấp bách thành thế này, cũng biết tình có thể hiểu. Thế là, bọn hần cũng theo đi theo ra ngoài.

Đi tới ngoài thành, chỉ gặp người xem thật sự là có đủ hùng vĩ. Máy ngàn quân chúng chắn tại phía trước quan sát quyết đấu, người người đều lộ ra hết sức hưng phấn.

Có câu nói là ngoài nghề xem náo nhiệt, người trong nghề xem môn đạo. Rất nhiều võ lâm cao thủ cũng trộn lẫn ở trong đó học trộm chiêu thức. Đương nhiên, còn có không ít là đến xem mỹ nữ, vung tay múa chân ồn ào phi thường.

Hoa Lân thật vất vả vây quanh phía trước, nhưng đột nhiên cả người đều ngu. Khi hần nhìn thấy Diệp Thanh lúc, hần thật không dám tin vào hai mắt của mình. . . . Những ngày này, chính mình ra roi thúc ngựa trở về Trung Nguyên, giữa đường căn bản không có nghỉ ngơi một lát. Lại không nghĩ rằng, Diệp Thanh vậy mà sau đó liền đuổi tới chính mình. Cảm giác này, tựa như một mình đi phương xa, tại tha hương gặp nhất thân cận nhất bằng hữu đồng dạng. Cái này thực sự để Hoa Lân không dám tin nổi. . .

Đương nhiên, Tiểu Lân căn bản không có nhìn thấy trước đó đánh nhau quá trình. Hần chỉ có thấy được Diệp Thanh nguy cơ!

Hần tới đúng lúc, trong cổ u minh vừa vặn nghe thấy được Diệp Thanh kêu gọi: "Lân ca ca. . . Ngươi lúc này thật đem Thanh Thanh làm mất rồi. . ."

Nội tâm của hần kinh ngạc, tuyệt đối không thua gì động đất cấp mười!

Khi hần nhìn thấy Thanh Thanh ở vào bên bờ sinh tử lúc, lập tức cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, thể nội mãnh liệt nội lực căn bản không bị khống chế, tay phải nhắc lên Hàn Tinh Kiếm, liền hung hăng hướng Thiên Nhai Bát Kiếm bổ tới.

Mọi người chỉ cảm thấy bầu trời đột nhiên tối sầm lại, hai đạo khổng lồ kiếm quang xẹt qua bản địa, như chiếu sáng đồng dạng hiện lên. Thậm chí, rất nhiều người cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Khi kiếm quang qua đi, bản địa lúc này mới nhắc lên hai đạo trùng thiên bụi bặm, tất cả mọi người không dám tin vào hai mắt của mình, bao quát Hoa Lân chính hần.

Lúc này, thiên nhai bốn kiếm đã đâm tới Diệp Thanh y phục! . . . Nhưng ngay một khắc này, bọn hần bảo kiếm trong tay đột nhiên nổ thành vớ nát, liền đối thiên nhai bốn kiếm cánh tay, đều lập tức đã mất đi tri giác.

Lúc này, cái kia hai mảnh kiếm quang mang theo khói bụi bặm, lúc này mới dán Diệp Thanh bên người tìm tới. . .

Buồn cười nhất chính là, Hoa Lân trong tay Hàn Tinh Kiếm cũng không chú ý ném ra ngoài."Tranh" một tiếng, liền cắm vào Diệp Thanh trước người. Lực đạo này dùng đến cũng rất chuẩn, bằng không, Diệp Thanh liền sẽ chết tại Hoa Lân chính mình dưới kiếm.

Toàn trường đột nhiên an tĩnh lại. . .

Vậy cái này loại kinh ngạc, thực sự để bọn hần khó tiếp thụ.

Diệp Thanh u oán hai con ngươi, rốt cục tìm thấy được Hoa Lân thân ảnh, buồn bã hô: "Lân ca ca. . . Ngươi. . . Ngươi không muốn Thanh Thanh à nha? Ô ô ô. . ."

Tất cả mọi người là một trận đau lòng!

Diệp Thanh cái kia thê lương lại ôn nhu nức nở, nhẹ nhàng phủ từng trái tim tất cả mọi người, cái kia khắc cốt minh tâm quyền luyến, để người không thể tự kiềm chế. . . Ai bỏ được ném xinh đẹp như vậy tiền từ đây? Hần nhất định là cái quái vật!

Hoa Lân không là quái vật, tim của hần đều vỡ nhanh! Cảm giác mình làm một cái phi thường chuyện phi thường ngu xuẩn! Hần thật không thể giải thích Diệp Thanh, cũng thật không thể giải thích chính mình cùng Diệp Thanh ở giữa cảm thấy sâu bao nhiêu! Hần hiện tại rốt cuộc minh bạch, những ngày này vì sao nhớ tới Diệp Thanh, hần liền sẽ đau lòng. Chỉ vì, Diệp Thanh vốn chính là chính mình trọng yếu nhất một bộ phận. Hần đem chính mình cũng làm mất rồi, há có thể không đau lòng?

Mà Diệp Thanh hơn mười ngày bôn ba, rốt cục gặp được Hoa Lân. Nàng lại cảm giác, cái này sơ sơ cách một thế kỷ.

Nàng thật xa liền chạy vội tới, muốn nhào vào Hoa Lân trong ngực khóc rống một hồi. Nhưng nàng thực sự quá mệt mỏi, chạy mấy bước liền té ngã trên đất, vron ngọc thủ, thật sâu ngóng nhìn chạm đến Hoa Lân. . .

Bên người Giả Duyệt, Tây Môn Vô Ngân, Dương Hinh Nhi những người bạn này môn tất cả đều ngây ngẩn cả người. . .

Đông Phương Suất chết cũng không tưởng ánh mắt của mình, nếu như vừa mới cứu cái kia "Tiên tử" hai đạo kiếm khí, thật sự là Hoa Lân phát ra. Theo uy lực của nó, chính mình cùng Hoa Lân động thủ, coi như chết một trăm lần cũng không đủ. . .

Hoa Lân nhảy đến Diệp Thanh bên người, chăm chú đưa nàng ôm vào lòng, dán nàng mặt, tại bên tai nàng run giọng nói: "Thanh nhi, ta. . ."

Diệp Thanh yếu ớt nhìn hần một chút, lúc này mới "An tâm" ngắt đi. . .

Nàng hôn mê lúc, ngọc thủ còn gắt gao nắm lấy Hoa Lân vạt áo, sợ hãi chính mình hội (sẽ) lần nữa mất đi hần!

Hoa Lân dán mặt của nàng, nói như trong mơ cam kết: "Ta thề, đời này sẽ không bao giờ lại để ngươi rời đi ta nửa bước. . ."

Đây là một cái lời hứa! Một cái hần căn bản là thực hiện không được lời hứa! Nhưng nó đại biểu Hoa Lân tâm tình lúc này! . . . Cứ việc ngày sau đó phát sinh rất rất nhiều biến cố, nhưng Diệp Thanh ngủ mơ bên trong nghe được câu nói này, lại hần sâu ở đáy lòng của nàng! Nàng một mực ầm ầm nhớ kỹ câu nói này, từng lần một nghe được Hoa Lân đối nàng hứa hạ lời thề! Cái này tín niệm, theo nàng vượt qua vô số chờ đợi tuế nguyệt. . .

Lúc này, Hoa Lân chính toàn thân tâm bảo vệ lấy Diệp Thanh, "Thiên Nhai Bát Kiếm" bên trong bị thương nhẹ nhất "Ly khảm kiếm" chậm rãi tiến đến gần, vận lên cuối cùng công lực, chuẩn bị đến cái "Tứ Ngự Phiến Thân". Nhưng Giả Duyệt đã đi tới, lạnh lùng nói: "Quý lạnh! Ngươi có phải thật vậy hay không không muốn sống?"

Quý lạnh thật sâu thở dài một hơi, chậm rãi tán đi ngưng tụ nội lực.

Đúng lúc này, xa xa người xem đột nhiên bị đuổi tản ra, phiến đen ngịt quân đội ập đến. Trong chớp mắt, liền đem Hoa Lân, Diệp Thanh, Giả Duyệt, Tây Môn Vô Ngân, Dương Hình Nhi, Thiên Nhai Bát Kiếm, Đông Phương Suất và Thanh Phong Các thủ hạ . . . chờ một chút hơn hai mươi người vây lại.

Một cái uy nghiêm tướng lĩnh, tách ra đội ngũ chính tề, xa xa quát: "Mới vừa rồi là ai giả mạo tuần kiểm làm? Đứng ra cho ta!"

Binh lính chung quanh cũng đều rất là phẫn nộ, cùng kêu lên quát: "Đứng ra cho ta. . ." Cái kia thanh thế chấn động đến đại địa vì đó rung động, "Đứng ra. . . Đứng ra. . ." tiếng vang không dứt bên tai. . .

Trong vòng hơn hai mươi người, không quản vô công của bọn hần cao bao nhiêu, nhưng vẫn là bị dọa đến tè ra quần. Coi như cho dù tốt tu dưỡng, cũng cũng không khỏi biến sắc.

Diệp Thanh cũng bị tiếng rống làm tỉnh lại, nhưng nàng thực sự quá mệt mỏi, xoay người, lại tiến vào Tiểu Lân trong ngực "Bất tỉnh" tới! Bởi vì nàng biết, có Tiểu Lân ở bên người, trời sập xuống đều có thể bị hần bãi bình. . .

Quả nhiên, Hoa Lân mặt không đổi sắc nói: "Cái gì giả mạo không giả mạo? Hiến chương mười ba điều quy định, điều động một ngàn người trở lên quân đội, phải đi qua Xu Mật Viện phê chuẩn. Mặc dù châu phủ có thể thích hợp làm việc, nhưng chỉ giới hạn trong hai ngàn người! Ta nói có đúng hay không?"

Cái kia tướng lĩnh cười lạnh nói: "Không sai, ngươi toàn nói đúng! Nhưng ngươi tuyệt đối không nghĩ tới a? Xu Mật Viện tuần kiểm làm, lão đã sớm tới Tần Châu thành! Hừ hừ. . . Ngươi đâu! Bắt lại cho ta!"

Tranh tranh tranh! Một đoàn binh sĩ xông tới, nhao nhao liền muốn động thủ. . .

Hoa Lân đem Diệp Thanh bế lên, lớn tiếng cười nói: "Tốt a! Ta có thể đi với các ngươi một chuyến, nhưng cái này cùng những người khác không có quan hệ, ngài trước đề bọn hần ra ngoài đi?"

Cái kia uy nghiêm tướng lĩnh cười lạnh nói: "Một cái đều không cho buông tha! Ai biết bọn họ có phải hay không ngươi đồng đảng!"

Các binh sĩ ba chân bốn cẳng bắt đầu trời người, Hoa Lân lại đứng tại chỗ cho bọn họ trối, ngạo nghễ nói: "Được. . . Rất tốt! Ta muốn hỏi một câu, ngươi biết kinh thành Triệu cảm, Lý Văn quân, tư chính, phạm chí cao, Dịch Phong, Trịnh Thiên Hà, Lân Lăng Phong. . . Những người này không? Ta tùy tiện gọi một người đi ra, liền có thể thôi ngươi chức. Tin cũng không tin?"

Không có cách, Hoa Lân thượng thiên núi gần năm năm rồi, hần cũng không biết hiện tại do ai cầm quyền, cho nên liền báo ra một nhóm lớn "Xu Mật Viện" đại thần. Hi vọng có thể trấn trụ đối phương.

"Dừng tay. . . !" Cái kia tướng lĩnh sững sờ, lớn tiếng quát dừng thủ hạ. Một cái binh dân bách tính cái nào có thể biết nhiều như vậy đương triều đại thần? Cho nên hần cũng có chút dao động.

Hoa Lân cười nói: "Ngươi biết, ta vì cái gì đơn độc không nói Hoa gia người sao? Hắc hắc. . . Bởi vì bản thiếu gia tên là Hoa Lân, chính ngươi hảo hảo nghĩ đi!"

Lời này vừa ra khỏi miệng, tại chỗ chấn động đến đông đảo quân sĩ cùng nhau biến sắc.

"Cạch lạch" một tiếng, có mấy cái tướng quân giật nảy mình, thậm chí liền kiểm đều rơi trên mặt đất. Cái này cũng khó trách, lúc ấy trong quân đội tướng lĩnh rất nhiều đều là xuất thân quan văn, dọa đến gần chết ngược lại cũng bình thường. . .

. . .

Câu vote 9-10 dưới mỗi chương truyện !! cảm ơn :D

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Hoàng Sơn chi hành

...

Hoa Lân nhìn ở trong mắt, lắc đầu, lớn tiếng giáo huấn: "Nhìn các người cái kia hùng dạng! Nhìn thấy quyền quý liền kiếm đều cảm không vững, cái này còn thể nào trên chiến trường? Ai! . . . Hoa gia thực sự thẹn với triều đình! Các người dẫn đường cho ta, ta hiện tại liền muốn đi gặp Dư Toàn Hải đại nhân!"

Tiểu Lân trong ngực ôm một cái tuyệt sắc mỹ nữ, hần đứng đấy nói chuyện khí thế, lại như cũ là như vậy chán nhiếp lòng người. Loại này khí thế không lồ, ai cũng làm ra vẻ không ra! Phải biết, "Tam thế mới hiển lộ ra phú quý mệnh, Đế Vương tướng tướng năm đời truyền" —— xuất thân khác biệt, khí thế tự nhiên khác biệt. Có người có thể giả mạo phú thương, vậy ta tin. Nhưng nếu có người đi giả mạo nguyên soái, đó chính là muốn chết!

Giả Duyên, Tây Môn Vô Ngân, Dương Hình Nhi nhìn thấy Tiểu Lân khí thế lúc, bọn hắn cũng đều tin. Loại khí thế này cũng không phải sát khí, muốn giả ngu? Vậy khẳng định là tìm không thấy nửa phần cảm giác. Cho nên bọn hắn nhìn xem Tiểu Lân ánh mắt, đều đổi thành khâm phục vẻ. Loại này trước núi thái sơn sụp đổ khí thế, đúng là làm đại tướng quân "Vật liệu" . . .

Cái kia tướng lĩnh không phải người ngu, cho nên cung cung kính kính đi một cái quan lễ nói: "Tại hạ Tần Châu đường tuần kiểm làm Lý Văn chiêu, ra mắt công tử!"

Hoa Lân cười nói: "Nghĩ không ra người mới thật sự là tuần kiểm làm a? Thất lễ thất lễ!"

Nói này cũng buồn cười, "Tuần kiểm làm" đúng lúc là Xu Mật Viện ngoại phái quan sử. Nói cho cùng, cũng chính là "Hoa gia" trực hệ bộ hạ. Nghe tới chủ tử của mình liền đứng ở bên cạnh, Lý Văn chiêu kém chút liền quỳ xuống. . .

...

Một đám người trùng trùng điệp điệp bộ vào trong thành, Hoa Lân y nguyên ôm này thiên tiên Diệp Thanh, đưa tới vô số ánh mắt hâm mộ.

Dư Toàn Hải đi qua mười hai năm phấn đấu, đã lên tới "Châu phủ" đại nhân. Hắn hiện tại, quản lý "Tần Phong đường" to to nhỏ nhỏ hơn sáu mươi phủ. Bên ngoài quan thăng đến nước này, cái kia là đã lên tới đỉnh.

Hắn khi (lâm) nghe nói Tiểu Lân tùy quân tới chơi, thật xa liền đứng tại châu phủ ngoài cửa lớn nghênh đón. Nhìn thấy Tiểu Lân xa xa mà đến, không khỏi lộ ra nụ cười vui mừng.

Hoa Lân trong tay ôm Diệp Thanh, căn bản là không có cách hành lễ, chỉ có thể hô: "Dư thúc thúc! Lân nhi rất nhớ người đây. . ."

Dư Toàn Hải khóe mắt nổi lên phiến lơ mờ nước mắt, liền tục gật đầu nói: "Đây là Thanh Thanh a? Nàng thế nào?"

Hoa Lân lắc đầu: "Không có việc gì! Nàng chỉ là ngủ thiếp đi!" Nói xong, theo Dư Toàn Hải tiến nhập châu phủ nha môn.

Giả Duyên, Tây Môn Vô Ngân, Dương Hình Nhi tự do đã quen, không nguyện ý cùng quan phủ đáp lên quan hệ, thế là nhao nhao hướng Hoa Lân chào từ giả. Nguyên lai tưởng rằng Hoa Lân hội (sẽ) liền tục giữ lại, ai ngờ Tiểu Lân lớn tiếng đồng ý nói: "Các người đi tiêu sái đi! Hắc hắc. . . Hai ngày nữa ta liền đi Hoàng Sơn đi dạo, nhìn xem Giả đại ca có gạt ta hay không!"

Giả Duyên vui vẻ nói "Vậy người cứ việc đi du ngoạn tốt! Nhưng nhất định phải cấp tốc một điểm, bởi vì năm tháng sau, Thục Sơn Kiếm Điện liền muốn cử hành. Nghe nói lần này kiếm điện hội (sẽ) hướng khắp thiên hạ mở ra, loại này võ lâm thịnh hội, người có thể không thể bỏ qua."

Hoa Lân mừng lớn nói: "Tốt! Đến lúc đó ta nhất định đuổi tới, người nhất định phải nhớ mời ta ăn hươu các-bô-xít cooh chàng nghịch a?"

Giả Duyên cười ha ha, cùng Tây Môn Vô Ngân, Dương Hình Nhi bọn người lưu luyến cùng hắn nói lời tạm biệt, Hoa Lân nhìn lấy bọn hắn dần dần đi xa bóng lưng, trong lòng đột nhiên nổi lên một cảm giác mất mát. Hắn cảm thấy, giang hồ mới hắn là chính mình gốc địa phương. . .

Dư Toàn Hải làm sao cho hắn thời gian nghỉ ngơi? Mạnh mẽ kéo hắn dạ ẩm ba trăm ly lớn. Như thị lúc đầu âm thầm kế hoạch muốn đem năm gần tám tuổi nữ nhi gả cho hắn, nhưng nhìn thấy Diệp Thanh cái kia tuyệt trần mỹ mạo, cũng chỉ có thể nuốt tiếc!

Hoa Lân vừa cùng Dư Toàn Hải đối ẩm, một bên lại nghĩ đến tâm sự. Nghĩ ngợi nói: Chính mình tại Dư thúc thúc "Bảo vệ" dưới, rất có thể sẽ bị trực tiếp đưa về kinh đô. Đến lúc đó, Thục Sơn Kiếm Điện có thể liền không kịp đi thăm. Mấu chốt nhất là, chính mình đối với Nhục Uyên hứa hẹn cũng sẽ biến thành bọt nước! Vừa nghĩ tới "Huyết kiếm hoành không nhiễm phạm trần, Huyền Thiên ma huyết chiến khung châu!" câu này tiên đoán. Lại tăng thêm

Nhược Uyên xuất hiện, hần lần thứ nhất tin tưởng cái này "Lời nói vô căn cứ" .

Tự nhận võ công cái thể hần, liền nghĩ tới Kiều Truy Phong căn dặn, trong lồng ngực lập tức nhiệt huyết dâng trào, âm thầm lập thế nhất định phải cố gắng xấn thiên hạ hạo kiếp, làm cho cả "Thiên Sơn" biết mình so với Vị Kính càng thêm ưu tú. Thế là hần liền phạm ba chén lớn rượu, đem Dư Toàn Hải giặt này mình!

Dư Toàn Hải đột nhiên để chén rượu xuống cười nói: "Lân nhi say, Dư thúc thúc thật sự là xấu hổ!"

Hoa Lâm đứng lên lớn tiếng nói: "Ta cái nào say? Ta không có say! Lại uống ba trăm chén!"

Dư Toàn Hải gặp hần một cái lão đạo, kém chút liền muốn ngã sấp xuống, thế là tranh thủ thời gian đi hần trở về phòng nghỉ ngơi. . .

. . .

Sáng sớm hôm sau, một cái gia đình vội vàng hướng Dư Toàn Hải bẩm báo nói: "Đại nhân! . . . Ngoài cửa có tên ăn mày nhỏ đưa lên một khối ngọc bội, bên trên khắc một cái 'Hoa' chữ, đã là lần thứ tám yêu cầu gặp người! Hần còn nói, là công tử nhà họ Hoa muốn hần tìm người, đại nhân gặp hay không gặp?"

Dư Toàn Hải ngăn người, Lâm nhi không đang phủ bên trong nghỉ ngơi không? Gọi thế nào tiểu ăn mày đưa cái gì ngọc bội tới? Thế là nghi ngờ nói: "Đem ngọc bội lấy tới xem một chút!"

Gia đình trình lên!

Dư Toàn Hải thấy một lần liền biết là Hoa Lâm chi vật, nghĩ thầm công tử cái này lại đang giờ trò quý gì? Thế là cầm ngọc bội đi tìm Hoa Lâm, ai ngờ mở cửa phòng xem xét, Tiểu Lâm sớm liền mất tung ảnh, liền liền ngủ cả ngày Diệp Thanh cũng không thấy. Trên bàn chỉ lưu lại một phong thư, Dư Toàn Hải lật đầu bắt đầu đọc nói: "Tiểu gia hỏa này! Chạy cũng thật là nhanh. . ."

. . .

Ngày mùa hè Hoàng Sơn có một phen đặc biệt cảnh trí.

Ánh nắng chiều bên trong, kỳ phong hội tụ, vách đá ngàn trượng. Mây khói tại phong khe bên trong dày đặc, thái hà tại trên vách đá lưu quang.

Mà lúc này, Thiên Đồ Phong đỉnh, ánh rạng đông đỉnh đứng có một loạt bảy người.

Trong bảy người này, lớn tuổi nhất cũng bất quá ba mươi tuổi, sau lưng đều gánh vác danh kiếm, đứng tại ven núi cheo leo, từng cái thân như đỉnh uyên, nhìn một cái biết ngay thuộc về thiên hạ tuần kiệt.

Ở trong một vị áo xanh thiếu hiệp trầm giọng nói: "Chúng ta những này cái gọi là thất đại môn phái tuần kiệt liên thủ, nghĩ không ra hay là không thể đem cái kia đáng chết đâm tặc đến tội, đây thật là làm cho người rất thất vọng! . . . Mọi người nói một chút, đây là vì cái gì đây?"

Tay trái một vị thiếu hiệp đáp: "Cái kia đâm tặc khinh công cao tuyệt, võ công lại thâm bất khả trắc, liền Phàm Y Thượng Nhân đều không làm gì được hần, nghĩ đến chúng ta. . ."

Đi đầu tên kia người áo xanh quả quyết nói: "Sai! . . . lấy phái Toàn Chân bảy phần kiếm, Côn Luân Truy Hồn kiếm, Thục Sơn định tiên châm, còn có Hoa Sơn linh tiêu kiếm pháp. Chúng ta bảy đại tuyệt kỹ đồng thời thi triển, coi như năm đó tung hoành thiên hạ Diệp Thiên Tông, cũng phải tránh né mũi nhọn! Chỉ là một cái đâm tặc, chẳng lẽ so với Diệp Thiên Tông lợi hại hơn?"

Còn lại sáu người hết thảy đều im lặng, kỳ thật mọi người đối với nhiều lần thất thủ, đều hiểu vấn đề chỗ. Nói trắng ra là, cũng chính là không đồng lòng, mọi người chỉ lo tranh công, tốt là bản phái (bản thân) làm vẻ vang. Mở an bài trước sách lược, một cái cũng không dùng tới.

Bảy người này, đứng là 'Thất Kiếm Minh' kiệt xuất nhất thiếu niên cao thủ.

Toàn Chân giáo lịch sử dài lâu nhất, Tân Tú đệ tử Khâu Lạc Bình đương nhiên ẩn ẩn thành bảy người đứng đầu. Thục Sơn Cốc Nhược Hư thân phụ mây trôi kiếm quyết cùng Phi Vân tưng tuyệt học, vững vàng xếp tại thứ hai. Phía sau Côn Luân Vạn Nhận, Võ Đang Trương Kiếm Thành, Hoa Sơn Ngụy Trùng, Nga Mi Phong Kỳ Không, Thánh Thủy Cung Vô Trần, cái này ngũ vị tân tú, thân tu vì kia quả thật có một không hai thiếu niên một đời.

Nhưng không nghĩ tới, bọn hần lại năm lần bảy lượt đưa tại đâm tặc Vân Thiên Hóa trong tay. Cái này nếu là trở về, khẳng định sẽ bị đồng môn cười đến rụng răng.

Cầm đầu Khâu Lạc Bình thở dài một hơi, nói ra: "Như vậy đi! . . . Về sau chúng ta đều nghe Thục Sơn Cốc huynh chỉ huy, nếu ai không nghe hiệu lệnh, liền mời rời khỏi Thất Kiếm liên minh, tất cả mọi người có dị nghị gì không?"

Cốc Nhược Hư lập tức phản đối nói: "Đời huynh chỉ huy rất tốt a, có mưu lược, Cốc mỗ mặc cảm! Tất cả mọi người thất thần làm gì? Mau tới khuyên hần một chút!"

Trương Kiếm Thành, Vạn Nhận, Ngụy Trùng, Phong Kỳ Không, Vô Trần lúc này mới nhao nhao góp lời. Nhưng Khâu Lạc Bình kiên quyết đề cử Cốc Nhược Hư, khẳng định nói: ". . . Mọi người không nên tranh cãi, Cốc huynh mưu trí mọi người rõ như ban ngày, vì toàn cục, để tỏ lòng toàn lực ủng hộ,

mọi người liền nên ủng hộ đề nghị của ta. Đây không phải tranh công! Nếu ai phản đối do Cốc Nhựt Hư chỉ huy, vậy đã nói rõ còn có tư tâm!"

Lời này vừa nói ra, mọi người tất cả đều sững sốt. Mà lại Cốc Nhựt Hư võ công, mưu trí cũng rất xuất chúng, thế là đành phải ngậm thừa nhận.

Cốc Nhựt Hư cũng là người hào sảng, thật sâu cảm nhận được Khâu Lạc Bình bụng lớn, thế là mở miệng nói ra: "Không bằng như vậy đi? Mọi người cùng nhau thương lượng đối sách, chung sức hợp tác, bất phân cao thấp. Nhiệm vụ sau khi hoàn thành, cũng không tồn tại ai là đầu lĩnh. Thất Kiếm thanh danh, đều tại chúng ta trên bả vai mình, chúng ta muốn vì chính mình phụ trách!"

"Tốt, chung sức hợp tác!" Sáu người khác đều hô vang.

Cốc Nhựt Hư lại nói: "Nghe nói cái kia đám tặc, theo dõi một vị tuyệt thế giai nhân đến tận đây. Mỗi lần xuất thủ không thể thất bại nữa, không phải thật không mặt mũi về Thục Sơn. Ha ha. . ."

Phong Kỳ Không cũng cười nói: "Nếu như lại muốn thất thủ, ta liền từ nơi này nhảy xuống!"

Nguy Trùng lại nghiêm nét mặt nói: "Lời không thể nói quá vụn toàn! . . . Vân Thiên Hóa có thể độc hành vạn dặm, từ hắc có sinh tồn chi đạo. Người ta chỉ cần toàn lực ứng phó, có thể cười đối với thương sinh. Ta đề nghị, lần này nhất định phải dẫn hắc bên trên Hoàng Sơn lại động thủ, đến lúc đó mặc hắc có chấp cánh cũng không thể bay!"

Còn lại sáu người đều gật đầu đồng ý.

Khâu Lạc Bình nhìn sắc trời một chút, nói ra: "Sắc trời đã tối, chúng ta đi trước chuẩn bị, Vân Thiên Hóa rất có thể đã đi lên, tất cả mọi người ẩn tàng tốt!"

Bảy người không hẹn mà cùng phóng người lên, mấy cái lên xuống về sau, đã tại phía xa trăm trượng có hơn. Bọn hắc một đường hướng "Chùa Thanh Lương" phương hướng bay vọt, trong nháy mắt liền đã không thấy tăm hơi, không hổ là đương thời tuổi trẻ tuấn kiệt.

...

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương truyện !! cảm ơn :D

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Tuyệt thế phong tình

...

Hoàng Sơn phong cảnh từ xưa nghe tiếng khắp thiên hạ, nổi danh có thể đếm được sơn phong liền có bảy mươi hai toà. Hoặc cao ngất hùng hồn, hoặc núi cao dốc đứng tú lẫm, bố cục xen vào nhau tinh tế, thiên nhiên tạo thành.

Thiên Đô Phong, Liên Hoa phong, Quang Minh đỉnh là Hoàng Sơn ba đại chủ phong, độ cao so với mặt biển độ cao tất cả tại 1,800 mét trở lên, cũng lấy ba đại chủ phong làm trung tâm, hướng bốn phía trải ra. Rơi xuống vì hang sâu u cốc, hở ra thành núi non vách đá, bày biện ra điển hình phong cảnh rừng mào. Từng có người bình nói: "Trèo lên Hoàng Sơn, thiên hạ không núi, xem thế là đủ rồi vậy!"

Hoàng hôn sắp tới, một cái xanh biếc thân ảnh khoan thai thuận đường núi, hướng Thiên Đô Phong nhẹ nhàng di chuyển. Ven đường người đi đường nhao nhao ngừng chân. Chỉ gặp đó là một tên thanh lệ thoát tục thiếu nữ xinh đẹp, đầu nàng mang trong suốt đầu bông, thân mang màu xanh biếc váy sa, cái kia yêu điệu đáng người, tại trong gió nhẹ kiều hình tất lộ ra. Lúc này, nàng tay trái cổ chấp một chi sáo ngọc, cao vút thuận đường núi mà lên, cái kia u nhã thoải mái thần thái, khiến cho người nhìn lòng say.

Bên đường nam nữ già trẻ, đều nghiêng đầu nhìn, tất cả đều ngừng chân đưa mắt nhìn. Có người thở dài: "Không hổ là trong bốn phương thúy ảnh, cùng trong truyền thuyết giống nhau như đúc!"

Người nói chuyện, là một vị nhân vật giang hồ, hắc vừa nhìn liền biết thiếu nữ kia là người phương nào.

Bên cạnh đồng hành một cái văn sĩ dao động trong tay quạt xếp nói: "Thanh Phong thúy ảnh, mẫu đơn tuyệt trần —— đương nhiên danh bất hư truyền. Khá may mắn, toàn đều gặp! . . . Hắc hắc, các ngươi biết tứ phương hội (sẽ) Thiên Sơn là bức nào tình cảnh không?"

"Cát. . . Ta chỉ nghe qua năm năm trước Thiên Sơn kiếm điện, theo chưa từng nghe qua cái gì tứ phương hội (sẽ) Thiên Sơn." Đồng hành một vị thiếu hiệp, bởi vì không quen nhìn thư sinh ra vẻ cao nhả, do đó phản bác.

Tên văn sĩ kia mỉm cười nói: "Ngươi thật sự là cô lậu quả văn. Thiên Sơn kiếm điện, cái kia tứ phương đều đi nha, cho nên lại xưng là tứ phương hội (sẽ) Thiên Sơn!"

Có người cười mắng: "A! . . . Đã sớm nghe nói Phiêu Thiên Văn Sĩ từ trước đến nay có thể vô ích! Không muốn quả là nơi này? Thăm mỗ thực sự thán phục!"

"Ha ha ha ha. . ." Mọi người đều cười.

Phiêu Thiên Văn Sĩ không chút phật lòng nói: "Ngươi đến hôm nay mới biết a? Thật sự là phí công cùng ngươi giao lâu như vậy bằng hữu." Nói xong, lại đặc ý nói: "Hừ! Nói đến Thiên Sơn kiếm điện, đó cũng không phải là tất cả mọi người có thể tham gia. Nhớ năm đó, Thiên Sơn đỉnh cũng chỉ có hơn bốn mươi vị cao thủ luận kiếm, ta bằng vào một tay tơ bông từng thắng, mới có thể may mắn tham gia. . ."

Họ Trầm kiếm khách đột nhiên dùng sức giật giật hần, con mắt nhìn qua dưới núi có chút đăm đăm, thấp giọng nói: "Lại một cái tuyệt sắc mỹ nữ đi lên, biết người không này?"

Dưới núi chậm rãi đi tới một cái tuấn nữ thiếu niên, muốn mạng chính là, phía sau hần còn đi theo một tên áo trắng tuyệt sắc thiếu nữ. Nàng cái kia tập tuyết trắng váy dài, tại gió núi bên trong tùy ý tung bay, đai lưng phác hoạ ra hoàn mỹ eo nhỏ nhắn, như tơ mái tóc, dùng phiến kẹp ngọc tại sau lưng, trong tai mấy sợi lộn tóc tại gió núi bên trong lơ lửng không cố định. Nàng khẽ nâng ngọc thủ, nhẹ nhàng đem trước trán sợi tóc vén lên, cái kia con ngươi sáng ngời, phảng phất trên trời Hạo Nguyệt. Toàn thân không thi nửa điểm phấn trang điểm, thế nhưng là cái kia thanh lệ thân ảnh, lại sâu sâu ánh vào đáy lòng của mọi người. Như thế tiên tử thiếu nữ, thật sự là trên đời hiếm thấy.

Thẳng đến nàng theo bên người đi qua, những người này mới thanh tỉnh lại. Một tên đao khách đột nhiên hỏi: "Đây cũng là giang hồ trong bốn phương vị kia?"

Phiêu Thiên Văn Sĩ phảng phất bị người theo xa xô dị giới giật trở về, lẩm bẩm nói: "Chưa thấy qua! . . . Ai da, giang hồ lại phải ra một vị mỹ nhân tuyệt sắc."

Trầm kiếm khách đột nhiên cười ha ha nói: "Ai nha! Ta có thứ gì quên ở Vân Hải Lâu, ai muốn theo giúp ta cùng một chỗ tìm về?"

Bốn người khác hơi sững sờ, Phiêu Thiên Văn Sĩ lập tức nói: "Ai nha, nhà ta tổ truyền 'Cái bó' cũng quên dưới giường! Mau trở về. . . Mau trở về!"

"Ha ha ha ha. . . Gia gia ngươi, cái bó cũng có tổ truyền?"

. . .

Màn đêm buông xuống, "Vân Hải Lâu" lý chính ồn ào phi thường. Hiệp khách, công sai tụ tại một đường, oản tù tì hành lệnh, tiếng mời rượu âm thanh bên tai không dứt.

Giờ này khắc này, cũng chỉ có nhả tọa, coi như sơ qua thanh tĩnh.

Một chút mang theo binh khí giang hồ kỳ nhân, nhìn qua lầu một hồ hết âm ỉ Trảng Diện đều cảm thấy bất đắc dĩ. Đột nhiên, toàn bộ đại đường an tĩnh lại, một cái thanh âm thanh thúy truyền đến nói: "Chủ quán! Còn có hay không chữ thiên phòng?"

"Có. . . Có! Phía tây còn có một bộ đỉnh cấp phòng, chỉ là giá cả là năm mươi lượng một đêm!"

Đây là một vị xanh biếc thiếu nữ, nàng nhử mảy, kiều phần nói: "Ngươi cho rằng ta rất có tiền a? Năm mươi lượng đều có thể mở một gian tiểu điểm!" Nói tới nói lui, nhưng nàng vẫn là móc ra hai mảnh vàng lá đặt lên quầy, nói tiếp: "Muốn nhất thanh tĩnh gian phòng!"

Chương quỹ liên tục cúi người gạt đầu, phân phó Tiểu Tư cho mỹ nhân mở đường.

Nhưng vào lúc này, đại đường lại là một trận Thanh Phong thổi qua, một vị bạch y tiên tử bước vào trong đường. Nhất thời, nâng ngời chân kinh, lại phía sau nàng theo sát anh tuấn thiếu niên, lại không người đi chú ý.

Cái kia bạch y tiên tử ồng tay áo tại quầy hàng một phúc, ngọc thủ khi nhắc lên, đã lưu lại một loạt vàng lá, ôn nhu nói: "Muốn hai gian thượng phòng!"

Tất cả mọi người nghe được cái kia nhu nhu thì thầm, đều nín thở liếm khí, chỉ nghe cái kia u nhu giòn âm, lại mang theo không còn cách nào kháng cự ma lực. Mà sau lưng nàng anh tuấn thiếu niên, lúc này lại hết nhìn đông tới nhìn tây, giống như đối với cái gì đều cảm thấy hứng thú. Đám người lúc này mới phát hiện, hần có chút không tầm thường.

Khi (làm) trước tiến đến thúy y nữ tử, lúc này mới xuyên thấu qua áo choàng, nhìn một chút đằng sau tiến đến thiếu nữ áo trắng. Lại đột nhiên bắn ra một tia ánh mắt phức tạp. Mấy năm qua này, vô lâm tứ phương danh hào ai ai cũng biết, không nghĩ tới bên người thiếu nữ mặc áo trắng này tư sắc lại không kém các nàng. Thế là chủ động tiến lên hô: "Tiểu muội là Nga Mi môn hạ Mộ Dung Tuyết, chưa thỉnh giáo cô nương phương danh?"

Thiếu nữ mặc áo trắng kia ôn nhu cười một tiếng, còn chưa đáp lời. Sau lưng nàng anh tuấn thiếu niên lại đầu tiên tiếp tra nói: "Hi hi. . . Nguyên lai là tứ phương đứng đầu thúy ảnh cô nương nha? Thật kính thật kính! Ta gọi Hoa Lân, hoa là Hoa Sơn hoa, lân là Kỳ Lân lân!"

Mộ Dung Tuyết sững sờ! Theo lẽ thường mà nói, tại tuyệt sắc mỹ nữ nam tử bên người, phần lớn đều tương đối thu liễm, tuyệt không dám đối với thiếu nữ khác nhúng chàm. Nhưng không nghĩ tới, vị công tử ca này lại chủ động đối với mình điều cười lên, cho nên cảm thấy hắn có chút kỳ quái.

Quả nhiên, trong đường nhao nhao vang lên xì xào bàn tán, đều đang suy đoán hắn cùng nữ tử áo trắng quan hệ giữa.

Mộ Dung Tuyết trợn nhìn Hoa Lâm một chút, lạnh lùng nói: "Thật xin lỗi, ta không biết người!"

Hoa Lâm ăn một cái bẻ môn canh, gãi gãi cái ót nói: "Ai. . . Xem ra Hoa Lâm cái tên này lấy được không tốt lắm, về nhà nhất định phải sửa lại. Không phải đáng đáp lại đẹp trai, cũng không ai để ý." Hắn thanh âm không lớn, nhưng bốn phía nhân vật giang hồ đều nghe thấy được.

Diệp Thanh hé miệng cười khê, giật giật Tiểu Lâm ống tay áo, đi đầu hướng trên bậc thang đi đến. Hoa Lâm quay đầu hướng Mộ Dung Tuyết làm cái mặt quỷ, lúc này mới đi theo Diệp Thanh lên lầu tìm gian phòng đi.

Mộ Dung Tuyết cũng lập tức lên lầu, phía dưới hoa một tiếng lại náo. Lúc này mọi người đem thoại đề đều chuyển tới mỹ nữ trên đầu.

Chỉ một lát sau, ngoài cửa lại đi tới một số nhân vật giang hồ, nhao nhao yêu cầu ở trọ, cái kia đất đỏ phòng một lát liền bị định * mua trống không.

...

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương truyện !! cảm ơn :D

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Nửa đêm tặc hành

Hoa Lâm gian phòng tại tay trái căn thứ hai.

Sắc trời bên ngoài tối mịt, hắn dựa thành cửa sổ nhìn qua dưới cửa đen kịt vách núi. Hoàng Sơn cảnh đêm mười phần say lòng người, từng tia mây mù trôi qua sơn lâm, tại tuyệt kích bên trong hình thành từng đầu sương trắng.

Hoa Lâm nhẹ giọng gọi nói: "Thanh Thanh mau đến xem... Những cái kia mây mù thật xinh đẹp đây! Không biết khinh công luyện đến cực hạn, có thể hay không đi ở phía trên a?"

Diệp Thanh ngay tại cúi người trải đệm chăn, nhẹ nhàng bày ngay ngắn thêu hoa ngọc chằm, vừa tỉ mỉ đem giường điệp sắp xếp như ý, nghe vậy vèn vèn "Ừ" một tiếng.

Hoa Lâm gấp lại sau nàng vẫn loay hoay giường chiếu, hơi cảm thấy có chút không cao hứng. Bất quá khi nhìn thấy Diệp Thanh một bộ tuyết trắng váy tơ rủ xuống đất, lại lưng đối với mình, cái kia mê người tư thái quả thực để hắn có chút ý nghĩ kỳ quái. Thế là chậm rãi đi đến bên người nàng, mãnh quan sát kỹ khôi nhất cử nhất động của nàng. Gãi gãi cái ót, nghĩ thầm, nên như thế nào mới có thể âu yếm đây?

Diệp Thanh sửa soạn xong hết, đứng thẳng người, tay phải nhẹ nhàng khẽ vuốt tóc, con ngươi hắn một cái nói: "Công tử, giường đã trải xong, người chùng nào thì an nghỉ nha?"

Hoa Lâm đưa tay trái ra, lặng lẽ quần chiếm hữu nàng eo nhỏ nhắn, đưa nàng ôm đi qua. Tay phải thì nhẹ nhàng bóc lên nàng trán, động tĩnh nói: "Thanh Thanh..."

Diệp Thanh lên tiếng, nhu nhu nhìn chăm chú lên hắn, không ngừng mà tại hắn con mắt bên trong tìm kiếm lấy cái gì.

Hoa Lâm lần nữa tiến hành ném thư, nhìn qua nàng ướt át môi đỏ, chậm rãi, chậm rãi tiếp cận. Rốt cục chạm đến nàng cái kia ướt át môi đỏ, cũng nhẹ nhàng hút. Diệp Thanh lông mi rất nhỏ rung động, trên thực tế nàng đã bị hắn hôn qua rất nhiều lần, nhưng Tiểu Lâm nếu muốn giật ra nàng đai lưng, nàng liền lập tức hội (sẽ) phản kháng.

Hoa Lâm nhịp tim bất tri bất giác thêm nhanh hơn rất nhiều, đôi mắt cái này cái gọi là nha hoàn, hắn chỉ cảm thấy trời chân trời tay, không dám chút nào chủ quan, tay trái dán nàng lưng lưng đường cong, lặng lẽ dời xuống, thật đáng tiếc vừa vặn vượt qua nội địa, Diệp Thanh liền tỉnh táo lại, một tay lấy hắn đẩy ra nói: "Thanh... Thanh Thanh muốn trở về phòng, công tử cũng sớm đi đi ngủ!" Nói xong nàng lặng lẽ con ngươi hắn một chút, đỏ mặt, quay người chạy ra ngoài.

Hoa Lân ngửi ngửi tay trái lưu lại mùi thơm cơ thể, nghĩ thầm chính mình thật thất bại, hẳn là thật muốn đến cái bá vương mạnh lên cung mới được? Hẳn lúc đầu, Thanh Thanh tựa như là muối muối của mình, mặc dù sau đó nàng nhất định sẽ tha thứ chính mình, nhưng nhiều năm như vậy tương cứu trong lúc hoạn nạn, có thể nào vào hôm nay thất bại trong gang tấc?

Vì giới tất trong lòng ngực dục hỏa, Hoa Lân đi tới trước cửa sổ, đẩy mở cửa sổ, mặc cho lạnh gió thổi vào mặt, bỗng nhiên xa xa nghe được rầm rầm một tiếng, giống như là nhánh cây bẻ gãy thanh âm, hẳn lập tức trong lòng run lên, lập tức nhớ tới trong giang hồ truyền ngôn, cái kia "Thiên diện ngọc lang" chuyên tìm đẹp người hạ thủ, mà cái này "Vân Hải Lâu" hoàn toàn ở hai vị tuyệt thế mỹ nữ, hẳn không phải là liếc tới nơi đây a?

Hoa Lân ngưng thần nhìn lại, ngạc nhiên phát hiện xa xa vách núi cùng cách đó không xa tán cây bên trong đều cất giấu một bóng người, nhìn kỹ lại, chỉ ít có ba bốn người mai phục tại chung quanh đây, nghĩ thầm đây là có chuyện gì? Hẳn là "Vân Hải Lâu" có chuyện muốn phát sinh? Nhưng kỳ quái là, chính mình rõ ràng nhìn thấy bọn họ, nhưng bọn hắn cũng không có lập tức động thủ, xem ra mục tiêu cũng không phải mình, nghĩ tới đây, không khỏi tự lẩm bẩm: "Mặc kệ nó, trước ngủ một giấc lại nói!"

Hắn bò lên trên khắc hoa giường gỗ nằm xuống, nhắm mắt liền nghĩ tới "Thủy ảnh" Mộ Dung Tuyết, nghe nói cái kia Mộ Dung Tuyết bây giờ vẫn là lẻ loi một mình, chắc hẳn vẫn còn tâm thần xử nữ a? Kể từ cùng Thượng Quan Linh từng có tiếp xúc da thịt về sau, hẳn đây ý thức liền là loại này ý niệm kỳ quái.

Ánh trăng chếch đi, Hoa Lân rốt cục ngủ thiếp đi. Cũng không biết bao lâu trôi qua, một đạo hắc ảnh dán mái hiên nhẹ nhàng thổi qua, khinh công của hắn có thể nói là đập tuyết vô ngân, rơi xuống đất im ắng. Nhưng chẳng biết tại sao, Hoa Lân lại đột nhiên bừng tỉnh, hắn cảm thấy chân khí trong cơ thể rục rịch, trong ý nghĩ phiên thành mình, hắn bắt đầu lắng nghe phía ngoài tiếng vang, nhưng trong đầu hình thành cũng không phải là thanh âm phương vị, mà là phiền nhiễu hình nổi giống, hắn bị năng lực của mình cho sợ ngây người, phát phát hiện mình giống như liền đứng ở bên ngoài đồng dạng, đem trọn cái "Vân Hải Lâu" đều thu hết vào mắt, hắn căn bản không có chú ý tới, mình đã bắt đầu choáng đầu...

Đánh bậy đánh bạ bên trong, hắn thi triển ra trong truyền thuyết lục soát thần thuật, đây là tu vi xong đột nhiên tăng mạnh một loại thể hiện.

Hắn rõ ràng xem gặp Diệp Thanh trong phòng hết thấy, liền gió nhẹ thổi vào tấm màn che đều nhìn một cái không sót gì. Cho nên hắn còn trông thấy Diệp Thanh lặng lẽ theo bên gối rút ra chính mình đưa cho nàng "Hàn Tinh Kiếm".

Ngoài cửa sổ có cái che mặt nam tử nhẹ nhàng ôm lấy mái hiên, treo ngược tại ngoài cửa sổ, từ trong ngực lấy ra một cái mảnh quần, mở ra một nhét, đem một sợi khói nhẹ thổi vào Diệp Thanh trong phòng. Trôi qua nửa ngày, hắn mới đắc ý mím môi một cái, nhẹ nhàng nhảy vào Diệp Thanh trong phòng...

...

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương truyện !! cảm ơn :D

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Ngộ nhập tu chân

...

Cùng lúc đó, Hoa Lân còn rõ ràng "Trông thấy" bên ngoài bảy đạo nhân ảnh cấp tốc hướng Diệp Thanh gian phòng xúm lại, trong tay đều nhắc theo lạnh lóng lánh bảo kiếm. Nhưng Tiểu Lân đột nhiên cảm thấy đầu vầng mắt hoa, trong đầu tất cả hình ảnh lấp lóe, đầu đầu giống muốn nứt ra, nhin không được rên khẽ một tiếng. . .

Hắn cái này kêu rên, lại giống tại yên tĩnh trong đêm khuya phát ra một đạo mệnh lệnh công kích."Tranh tranh tranh. . ." Trong phòng ngoài phòng tám thanh kiếm, cửu đạo nhân ảnh tùy âm thanh mà động. Kiếm quang, âm khí, sát khí đồng thời bộc phát! Phòng trên, vẩy bắt, vỡ vụn, xuyên tường cùng một chỗ tiến hành!

Diệp Thanh trong phòng người áo đen đứng là nhất đẳng cao thủ. Diệp Thanh cái kia "Hàn Tinh Kiếm" vừa ra, hắn liền lập tức cảm thấy không lành, lúc này nghiêng người né tránh, ai ngờ Diệp Thanh kiếm pháp thực sự quá nhanh, người áo đen kia không khỏi rên khẽ một tiếng, cổ tay trái bị tận gốc cắt xuống. Hết lần này tới lần khác ngoài phòng lại có bảy đạo nhân ảnh nhào tới, đồng thời phong kín đường lui của hắn. Người áo đen phản ứng có thể xưng trên đời hiếm thấy, chỉ gặp tay phải hắn giương lên, phát ra một mảng lớn âm khí, thoáng đem phía ngoài bảy người chặn một lát. Nhờ vào đó cơ hội tốt, hắn lại "Phanh" một tiếng, đụng nát bên giường tường gỗ, lên đến sát vách trong phòng.

Nơi đây lại là Hoa Lân phòng ngủ, người áo đen kia ngạc nhiên nhìn thấy trên giường Hoa Lân có chút liệt vểnh lên không phản chấn, thế là quyết định thật nhanh, phải tay run một cái, dùng một thanh dài hai thước kiếm nhỏ, so với Hoa Lân cổ họng hét lên: "Ai dám đi vào? Ta liền lập tức làm thịt vị công tử ca này!"

Hai thôn dày tường gỗ tại trong mắt cao thủ, giống như bột, "Phanh phanh phanh" đồng thời xông vào đến bảy đạo thân ảnh, đem hấn bao bọc vây quanh.

Diệp Thanh vội vàng duyên dáng gọi to nói: "Mọi người không muốn đi lên, không muốn làm bị thương công tử nhà ta!"

Thục Sơn Cốc Nhược Hư ngừng đám người, hướng người áo đen nói ra: "Vân Thiên Hóa, ngươi còn muốn trốn sao? Thả ra trong tay trường kiếm, chúng ta có thể thả ngươi một con đường sống."

Vân Thiên Hóa liền chút Hoa Lân bảy chỗ đại huyết, giờ tay trái lên, chỉ gấp đứt cổ tay chỗ máu tươi dâng trào, hướng Diệp Thanh hung hăng nói: "Hắn là người công tử? Tốt. . . Rất tốt! Ta hội (sẽ) để hắn chết so với ta còn thảm gấp mười lần!"

Diệp Thanh dọa đến sắc mặt trắng bệch, kỳ nào nhìn qua Hoa Lân, con ngươi không ngừng lấp lóe, phảng phất tại hỏi đến cái gì. Đồng thời nàng liền không rõ, lấy công tử võ công, coi như dầu gì cũng sẽ không dễ dàng bỏ tay a? Thật làm cho người khó hiểu. . .

Hoa Lân cười khổ một tiếng, chính mình cũng là khó hiểu, không phải là dùng một cái "Thỉnh Phong Biện Vị" không? Như thế nào ngày xưa hùng hậu nội công liền tiêu hao đến tận đây? Lại không biết, hắn vừa mới dùng "Sưu Thần Đại Pháp", đã không thuộc về võ công phạm vi ①. Hắn tiêu hao chính là tinh thần lực, hắn siêu "Cảnh giới" phát huy, đương nhiên muốn đại thương nguyên khí.

Vân Thiên Hóa cũng là choáng váng, đứt cổ tay chỗ máu tươi liền như như nước suối ào ào chảy xuống, như thế tình trạng, cho dù ai cũng chịu không được. Thế là cổ tay phải chấn động, đoản kiếm nhẹ nhàng tại Hoa Lân trên cổ họng cắt ra một đạo vết máu, lạnh lùng nói: "Các ngươi lui ra khỏi phòng năm mươi trượng, nhường ra một cái thông đạo. Nếu không, ta lập tức giết vị công tử này."

Diệp Thanh kinh thanh duyên dáng gọi to: "Không. . . Không nên thương tổn công tử nhà ta!"

Thất Kiếm dù sao thân là chính phái cao thủ, do dự một chút, liền lui ra ngoài phòng. Trong hành lang, đã sớm tụ tập đông đảo võ lâm hảo thủ, Thất Kiếm sợ phức tạp, từng cái đem mọi người cản về.

Vân Thiên Hóa gặp Thất Kiếm đã rời khỏi, cười u ám nói: "Tiểu cô nương khoan hãy đi, ta còn có việc để ngươi làm đây!"

Diệp Thanh sững sờ dừng bước, ngạc nhiên xem.

Cái này Vân Thiên Hóa tại bị thương nặng chi tức, lại còn có tâm tình thương thức sắc đẹp. Hắn một bên băng bó vết thương, còn vừa đánh giá Diệp Thanh cái kia tuyệt trần tư thái. Một trận gió núi rớt vào, thổi lên nàng mê người lụa trắng váy, mà khía cạnh bộ ngực sữa căng là lộ ra hết sức đầy đặn, eo nhỏ nhắn bên trên đai lưng theo gió bồng bềnh, không trung ản ản thổi tới Diệp Thanh yếu ớt mùi thơm cơ thể.

Hoa Lân cũng có chút say mê, lâm lâm nói: "Thanh Thanh! Ngươi sẽ không lại cho ta cơ hội, nói không chừng lần sau thật không có cơ hội."

Diệp Thanh toàn thân run lên, chẳng biết tại sao, nghe được Tiểu Lân lần này tự lâm lâm, nàng đột nhiên sinh ra một loại mãnh liệt dự cảm không tốt. Không chờ nàng nghĩ lại, Vân Thiên Hóa lại cười ha ha nói: "A...? Tiểu tử thói vậy mà biết dụng ý của ta a? Xem ra chúng ta thật sự là một loại người đây!"

Vân Thiên Hóa quay đầu nhìn về Diệp Thanh phần khởi mà quát: "Ngươi cho ta chậm rãi, từng cái từng cái đem quần áo cởi cho ta, không phải một kiếm giết công tử nhà ngươi! Dù sao ta gãy mất một cái tay, sống sót cũng không có ý nghĩa."

"A. . ." Diệp Thanh phi thường chấn kinh!

Vân Thiên Hóa tay phải nhẹ nhàng tăng lực, Hoa Lân trên cổ họng máu tươi lập tức thuận lưỡi kiếm chảy nhỏ giọt hướng xuống trôi. Diệp Thanh trong mắt lập tức hiện lên thần sắc hốt hoảng, yếu ớt nhìn thoáng qua Tiểu Lân, tay trái nắm lên bên hông đai lưng. . .

Hoa Lân trầm giọng nói: "Dừng tay! Coi như ngươi hôm nay đã cứu ta, ngày mai ta nhất định phải chết ở trước mặt ngươi. . ." Lời còn chưa dứt, Vân Thiên Hóa đã chọn hấn dây thanh, quát lạnh nói: "Nhanh thoát. . . ! Ngươi đoạn ta một cổ tay, ta nhìn ngươi một chút, xem như tiện nghi ngươi."

Lúc này, Hoa Lân nào hải hiện ra từng đoạn chuyện cũ. Mười ba năm đến, Diệp Thanh vì bảo vệ mình, đã từng vì hắn cản từng một kiếm, vì hắn cam nguyện thoát ly Thiên Sơn. Mà tiết Đoan Ngọ bệnh phát lúc, cái kia không ngủ không nghỉ chờ đợi, thực sự làm người run sợ. Hắn biết, Diệp Thanh nhất định sẽ vì hắn cởi quần áo, chỉ mong nhìn đoạt trước một bước tự sát liền tốt. Thế là, hắn liều mạng thôi động thể nội những cái kia tan rã chân khí, hy vọng có thể liều mạng một lần. . .

Diệp Thanh buồn bã nhìn qua Hoa Lân. Chỉ gặp Vân Thiên Hóa đoản kiếm thực đã khảm vào Tiểu Lân cổ họng, căn bản không thể nào thi cứu. Nhớ lại năm đó ở trên ngự đạo, Tiểu Lân cái kia chính nghĩa lâm lâm bảo hộ, tăng thêm bình thường thật sâu bảo vệ, để nàng ảm đạm lộ xuống đai lưng. . .

Diệp Thanh đang muốn trút bỏ tuyết trắng quần lụa mỏng, Vân Thiên Hóa lập tức hưng phấn mà mở to con mắt. Đúng lúc này, Vân Thiên Hóa cảm thấy dưới kiếm không còn, một trận sôi trào mãnh liệt kinh khí đánh tới. Trong lòng giật mình, cũng may võ công của hắn thâm bất khả trắc, một giác không đúng, liền "Phanh" một tiếng, dựa vào cái kia bành trướng kinh khí xô ra ngoài cửa sổ. . .

【 tầng thứ tám 】: Thanh Hư Kỳ

【 tầng thứ chín 】: Chứng Ngộ Kỳ

【 tầng thứ mười 】: Thần Hợp Kỳ

【 tầng thứ mười một 】: Niết Bàn kỳ

【 tầng thứ mười hai 】: Thiên Thừa Kỳ

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương truyện !! cảm ơn :D

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Nghe tin bất ngờ Quỷ thành

...

Hôm qua Hoa Lân ngộ nhập tu chân cảnh giới, tăng thêm mất máu không ít, thẳng ngủ đến trời tối mới tỉnh.

Diệp Thanh một mực ngồi ở bên cạnh lẳng lặng chờ đợi, si ngốc nhìn qua Hoa Lân buồn cười thuy thái, rốt cục gặp hân mơ màng tỉnh lại, thế là vội vàng phục thị lấy rửa mặt dùng bữa.

Tiểu Lân gấp ngoài cửa sổ lại là tối om om bộ dáng, liền biết lại là khác một buổi tối, nghĩ thầm cái này đêm dài đằng đẵng, xem ra lại muốn luyện một đêm nội công mới có thể đuổi.

Diệp Thanh giúp hân mở ra phần cổ băng vải, phát hiện vết thương quả nhiên đã sớm khép lại, liền chút vết sẹo đều không. Nàng thường thấy, cũng liền lơ đãng. Vội vàng gọi người phục vụ đánh tới nước nóng chuẩn bị cho Tiểu Lân tắm rửa.

Hoa Lân như thường lệ nằm ở eo nhỏ của nàng trên giường: "Không bằng chúng ta cùng một chỗ tắm rửa không vậy? Hi hi..."

Diệp Thanh sắc giọng: "Người ta đã sớm tắm rửa qua!"

Hoa Lân tại nàng cần cổ người người, quả nhiên người được nhận nhậ mùi thơm ngát. Không khỏi trong lòng rung động..

Diệp Thanh nhẹ nhàng đẩy ra Tiểu Lân, quay người lại đi sắp xếp chăn đệm.

Hoa Lân đương nhiên biết sẽ không có kết quả gì, thế là chỉ có thể hừ phát điệu hát dân gian, đi thiên phòng tắm rửa.

Chờ hân tắm rửa hoàn tất, về đến phòng thời điểm, đã thấy Diệp Thanh nằm tại ngủ trên giường. Cái kia một bộ trong suốt váy dài phác hoạ ra hoàn mỹ đường cong, toả lộ nhu thuận dính sát phụ ở trên người nàng. Hoa Lân chỉ cảm thấy nhiệt huyết dâng lên, liều mạng ngăn chặn sự vọng động của mình, chậm rãi tại bàn trà bên cạnh ngồi xuống.

Vừa mới vào chỗ, ánh mắt chạm đến Diệp Thanh ưu nhã tư thế ngủ, trái tim bỗng nhiên nhảy một cái. Bởi vì hân phát hiện giường bên trên hiện lên một tầng tuyết trắng ga giường, tại là nhớ tới "Thị tâm" quy củ...

Hoa Lân đi tới nàng bên giường, thử thăm dò vuốt Diệp Thanh bên tai mái tóc, gặp nàng cũng không phản ứng, thế là đánh bạo hôn xuống, nàng lập tức nhẹ nhàng run rẩy, cũng không tiếp tục cự tuyệt hân. Bực này phản ứng, không khác ấn chứng hân phỏng đoán.

Dục ngày sáng sớm, Hoa Lân đang thỏa mãn bên trong tỉnh lại, nhìn một chút trong ngực khá nhân nhĩ. Đã thấy Diệp Thanh đang dùng cong cong con người "Hệ" lấy chính mình, hiển nhiên nàng sớm đã tỉnh táo lại, chỉ là không muốn rời đi ngực của hân mà thôi. Giữ vững được nhiều năm như vậy, nàng cuối cùng vẫn từ bỏ chống cự. ý vị này, sau này chỉ có thể làm nha hoàn của hân, không bao giờ còn có thể có thể trở thành hân chính thất, chỉ ít tại Hoa phủ mà nói, việc này đã trở thành kết cục đã định.

Nàng hiện tại ý nghĩ đã có rất lớn chuyển biến, chỉ cần mỗi ngày có thể trông thấy công tử, cái kia đã là hạnh phúc lớn nhất, về phần thân phận cái gì rốt cuộc không trọng yếu nữa.

Hoa Lân mặc quần áo, giúp Diệp Thanh sắp xếp chăn đệm, cúi người tại môi nàng hôn một cái nói: "Người lại ngủ một hồi, ta đi một chút sẽ trở lại!" Nói xong hân chạy xuống lầu, chuẩn bị để cho người đưa tới bữa sáng.

Hắn chưa từng có phúc thị từng người khác, hôm nay có thể nói là lần đầu tiên.

Đi tới dưới lầu, lại phát hiện hôm nay "Vân Hải Lâu" có chút lạnh tanh, trong đại sảnh chỉ ngồi bảy người, rõ ràng là lấy Cốc Nhượng Hư cầm đầu Thất Kiếm.

Cốc Nhượng Hư gặp hắn xuống lầu, xa xa ôm quyền nói: "Hoa công tử đã hoàn hảo? Hôm qua mạo phạm các hạ, mong rằng công tử chớ trách Thất Kiếm lỗi mẫn."

Hoa Lâm vội vàng đáp lễ nói: "Đâu có đâu có, bị nhân từ trước đến nay ngửa mặt giang hồ hiệp sĩ, nhìn thấy bảy vị thiếu hiệp, quả thật tam sinh hữu hạnh."

Thất Kiếm gặp hắn tựa như không biết võ công, nhưng nha hoàn của hắn thân thủ lại hết sức cao minh, phỏng đoán hắn nhất định là vị nào của sau công tử, cho nên mà đối với hắn rất là khách khí.

Ai ngờ sau lưng lại truyền đến một cái nữ tử thanh âm nói: "Một cái sách quý quái sinh mà thôi, các ngươi đối với hắn khách khí như vậy làm gì? Ta nhìn hắn khẳng định là cái ăn chơi thiếu gia, liền biết hưởng phúc, nào hiểu được các ngươi liều sống liều chết bảo hộ hắn?"

Hoa Lâm quay đầu nhìn lại, chỉ gặp có cái thân ảnh kiều tiểu liền đứng ở sau lưng mình, nàng mang theo trong suốt đầu bông, chậm rãi từ trên lầu đi xuống.

Hoa Lâm đã thu liễm rất nhiều, nghiêng người nói: "Nguyên lai là thúy Anh tỷ, ngài trước hết mời!"

"Tránh ra á!" Mộ Dung Tuyết dùng cây sáo tách rời ra thân thể của hắn, bước nhanh đi xuống thang lầu.

Chỉ gặp nàng đi tới Cốc Nhượng Hư trước người nói: "Cốc sư ca, các ngươi hẳn là lại phải xuống núi? Lần này nhất định phải mang lên người ta!"

Thất Kiếm con mắt vì bừng sáng, Cốc Nhượng Hư cười nói: "Tuyết Nhi muội muội, ngươi không phải là tại Hán Giang chơi không? Như thế nào tới chỗ này?"

Mộ Dung Tuyết dịu dàng nói: "Cha nói Thất Kiếm xuống núi, muốn ta hướng các ngươi cố gắng học tập!"

Nguyên lai Xuyên Trung Mộ Dung thế gia cùng Thục Sơn từ trước đến nay muốn tốt, cái này Mộ Dung Tuyết thuở nhỏ liền yêu chạy ngược chạy xuôi, không mấy năm ngược lại xông ra một chút tên tuổi. Chỉ tiếc ở trong mắt người khác, võ công của nàng xa kém xa mỹ mạo của nàng, cho nên nàng đem mặt mình che lên, mưu đồ cái biến người khác cách nhìn.

Cốc Nhượng Hư cười cười, trực giác đến cảm nàng không có cách nào.

Mộ Dung Tuyết giọng dịu dàng nói ra: "Ngươi biết không? Ta đi ngang qua An Huy nam Nguyên Lý Trấn lúc, nghe nói nơi đó có yêu ma xuất hiện. Vừa đi phía dưới, quả nhiên phát hiện rất không thích hợp! Riêng lớn thôn trấn hoang tàn vắng vẻ, thành nam bãi tha ma thêm vô số ngôi mộ mới, có thể đi đều đi, chỉ để lại một chút gìa yếu tàn tật bách tính, tốt không đáng thương!" Nàng một bên nói, vừa quan sát Cốc Nhượng Hư phản ứng, hiển nhiên là muốn gọi hắn cùng đi.

Hoa Lâm tại bên quầy chọn chút thức ăn, nghe vậy quan tâm nói: "Vậy là ngươi như thế nào đi ra đây?"

Mộ Dung Tuyết ngửa đầu nói: "Hừ! Bản cô nương võ công siêu cường, nếu như đổi lại là ngươi, khẳng định mất mạng trở về!"

Hoa Lâm cười cười, cũng không phản bác.

Cốc Nhượng Hư cũng đoán được dụng ý của nàng, thế là nói ra: "Mộ Dung sư muội, chúng ta còn muốn vây bắt Vân Thiên Hóa, có thể trong thời gian ngắn không thể cùng ngươi đi, ta nhìn ngươi vẫn là về trước Thục trung tốt một chút."

Mộ Dung Tuyết cắn môi nói: "Hàng yêu trừ ma cũng là trách nhiệm của các ngươi a! Nếu là bỏ mặc không quan tâm, chỉ sợ sẽ còn chết càng nhiều người."

Thất Kiếm cũng nhìn ra nàng đối với Cốc Nhượng Hư vô cùng có hảo cảm, lần giải thích này rất có thể là vì gây nên cái trước chú ý, cho nên đối với nàng có chút không tin.

Chỉ có Hoa Lâm ghi tạc trong lòng, nghĩ thầm lần này xuống núi, cũng không biết mình sở học đồ vật có hữu dụng hay không chỗ. Dù sao Thục Sơn Kiếm Điện còn có bốn tháng mới bắt đầu, không bằng đi Nguyên Lý Trấn nung luyện nung luyện.

...

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương truyện !! cảm ơn :D

Chương 45: Huyết ma sắp xuất hiện

...

Trở lại trong phòng, chỉ gặp Diệp Thanh ngồi ngay ngắn ở bên cạnh bàn, một bộ tuyết trắng cao cổ trang phục chính thức, để nàng lộ ra càng thêm phong thái trác tuyệt. Thế là đề nghị: "Đêm nay chúng ta đi ánh rạng đông đình chờ trời sáng có được hay không? Bên trên Hoàng Sơn hai ngày, còn không nhìn thấy mặt trời mọc cùng biển mây đây."

Diệp Thanh gật đầu nói: "Tốt!"

Hoa Lân lại nói: "Về sau chúng ta lại đi Nguyên Lý Trấn, nghe nói nơi đó có ma đầu xuất hiện, chúng ta vừa vặn đi nung luyện nung luyện."

Diệp Thanh lo lắng mà nói: "Ma... Ma đầu?" Nàng phản ứng đầu tiên liền là công tử an toàn, cho nên có chút do dự.

Hoa Lân nói: "Đúng vậy, có lẽ là lời đồn nhảm thôi, chúng ta đi xem thấy được hay không?"

Diệp Thanh khuyên nhủ: "Công tử chẳng lẽ không muốn về một chuyến Hoa phủ không?"

Hoa Lân nói: "Tiếp qua bốn tháng liền là Thục Sơn Kiếm Điện, cái này nếu là trở về, chỗ nào còn có thể đi ra?"

Diệp Thanh nguyên bản là cực kì thông minh người, lập tức nghĩ đến: Công tử sớm đem hành trình đều kế hoạch tốt, xem ra hẳn mục đích cuối cùng nhất là muốn đi Thục Sơn gặp Thượng Quan Linh. Ai... Thiên Sơn nghe đồn quả nhiên là thật.

Ngày kế tiếp rạng sáng, Hoa Lân mang theo Diệp Thanh tại ánh rạng đông đình nhìn mặt trời mọc, chỉ gặp chân trời đám mây giống như lau mấy bút màu đỏ thuốc màu, dần dần phiếm hồng, mây khói lắng lẽ ẩn lui, phút chốc chân trời đã là náo nhiệt phiến, mặt trời mọc thời khắc rốt cục đến, du khách nín thở, chỉ gặp biển trời đụng vào nhau chỗ nhảy ra một cái điểm đỏ, tiếp theo biến thành hình cung đĩa CD, tại từ từ lên cao bên trong, lại biến thành nửa vòng tròn. Trong chớp lát kim quang bắn ra bốn phía, một vòng mặt trời đỏ dâng lên mà ra, ngàn vạn cây cối đón mặt trời mới mọc, lóe ra dị sắc, khiến cho người hoa mắt.

Du khách thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, lại nghe có cái thô lỗ người lớn tiếng reo lên: "Lão tử về sau liền ở tại ánh rạng đông đình, nếu ai đoạt giường của ta giường, lão tử nhất định phải vặn gãy cổ của hắn!"

Đám người ghé mắt nhìn lại, lại là một vị đầu trọc người xuất gia, thân cao tám thước, tay phải dựng thẳng một cây trượng hai huyền thiết thiên trượng. Trên mặt râu ria xồm xoàm, tựa như một cái thổ phi. Mấy cái nhân vật vô lâm thấy thế, vội vàng xuống núi tránh né mũi nhọn. Tất cả bởi vì nhận biết người này lợi hại, trong truyền thuyết hắn hi vọng vô thường, giết người như ngắt sâu kiến, cho nên phía sau xưng là Sư Diện Ma Tôn. Bởi vì võ công cao tuyệt, các đại môn phái đều không làm gì được hắn, nghe nói Tịch Nhật thiên hạ đệ nhất cao thủ "Diệp Thiên Tông" cùng hắn tại Lăng Vân đỉnh đại chiến ba trăm hiệp, trận chiến kia không có người biết kết quả, chỉ biết là Ma Tôn không chết. Phía sau hắn lại thường thường tự biến tự diễn, nói mình chống đỡ được "Tứ Vân thần công ba trăm thức, từ đó thanh danh lan xa, không nghĩ tới xuất hiện ở đây.

Hoa Lân căn bản không biết được hắn, cười nói: "Đại hòa thượng, người thật là uy phong nha!"

Diệp Thanh nghe vậy sắc mặt biến hóa, nhưng khuyên khác đang lúc liền đã bình phục.

Hòa thượng kia liếc một cái Diệp Thanh, đi tới đập Tiểu Lân một chưởng nói: "Ừm! Ta cảm thấy người cũng tương đối thuận mắt, không bằng ta làm chủ, mời người uống đàn rượu ngon như thế nào?"

Hòa thượng kia một chưởng này rất mạnh, mặc dù cũng không nội lực, lại đánh cho Tiểu Lân một cái lão đảo, lập tức vuốt chỗ đau mắt: "Nãi nãi người, chào hỏi cũng dùng như vậy lực mạnh không?"

Sư Diện Ma Tôn cười ha ha, lại là một chưởng vỗ đến, Tiểu Lân bỗng cảm thấy theo Diệp Thanh thể nội truyền đến một trận nhu hòa nội lực, che lại quanh người hắn. Sư Diện Ma Tôn đột nhiên lấy làm kinh hãi, như chuông đồng mất to gát gạo trừng mắt Diệp Thanh, nửa ngày mới gạt ra một câu: "Thu Nhược Thủy là gì của người?"

Diệp Thanh giật mình, nghĩ không ra chỉ dùng một cái nội công liền bị nhận ra khỏi nhà. Tốt ở bên cạnh du khách đều tránh ra thật xa, chưa từng nghe được hòa thượng lời này. Không phải, bằng vào câu nói này liền sẽ đưa tới thao thiên cự lãng. Lập tức giọng điệu dằn hỏi: "Thu Nhược Thủy là người phương nào, năng rất lợi hại phải không?"

Sư Diện Ma Tôn sắc mặt không ngừng đổi tới đổi lui, đột nhiên thở dài: "Người vẫn là về nhà sớm sinh con đi, không phải một ngày nào đó tai họa bắt

ngờ phù xuồng!"

Hoa Lân cả giận: "Uy! Đại hòa thượng, người tại nói mò gì a? Khó hiểu!"

Diệp Thanh ân ân biết hòa thượng chỉ ý, lãnh đạm nói: "Họa từ miệng mà ra, câu nói này chẳng lẽ người không biết không?"

Sư Diện Ma Tôn vỗ vỗ miệng của mình, nói liên tục: "Là... Là vậy!" Nói xong quay người liền đi xuống chân núi. Chưa được mấy bước, bỗng xoay người nói: "Tai họa bắt đầu tới, chỗ sinh cường mà ở lại, Chung Nam sơn hạ tự cầu phúc!" Nói xong quay người nhanh chân xuống núi.

Hoa Lân lớn tiếng reo lên: "Uy! Đại hòa thượng người không phải nói muốn tại ánh rạng đông đình lạc giường không? Ta nhìn người vẫn là đem thạch tháp khiêng về nhà coi như vậy đi! Ha ha ha..."

Sư Diện Ma Tôn dừng dừng, lắc đầu nói: "Ai! Gặp sai lang, vọng si tâm, phong vân sẽ làm sẽ đến cửa!"

Hoa Lân cũng không phải đồ ngốc, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nói ra: "Chỉ sợ chưa hẳn!" Thế là ôm Diệp Thanh eo nhỏ nhắn, nói ra: "Đừng nghe hấn vô ích, Hoa gia chưa hẳn sợ ai cả?" Nói xong, nắm nàng cũng hướng phía dưới núi bước đi.

...

Theo Thiên Đô Phong đến Nguyên Lý Trấn cũng không tính quá xa, Hoa Lân một đường ôm lấy mỹ nhân thương thức cảnh đẹp, căn bản không thèm để ý cái gì yêu ma quỷ quái.

Trên đường đi, Diệp Thanh lại có chút trong lòng không yên. Lão là nhớ tới Sư Diện Ma Tôn ý trong lời nói, để nàng một hồi lâu trong lòng run sợ. Cũng may Hoa Lân mỗi ngày kề cận nàng, ở trọ chỉ cần phòng đơn, hàng đêm gió xuân, khiến nàng càng thêm phong thái trắc tuyệt, cảm thấy đối với Hoa Lân càng là không muốn xa rời.

"Nguyên Lý Trấn" chỗ An Huy nam thiên ngoại ô, quá khứ khách thương thực sự thừa thót, đường núi bụi gai khắp nơi trên đất, dịch đạo gấp ghe khó đi.

Còn chưa tới Nguyên Lý Trấn, bầu không khí liền có chút không đúng. Một cái lại thế nào xa xôi tiểu trấn, hấn phương viên một trăm dặm cũng có dấu chân người có thể tìm ra nha. —— nhưng nơi này không có cái gì!

Trên đường gặp một tòa thôn trang, bên trong vậy mà không có một ai. Đi trong thôn, cái kia không khí chết chóc thực đang làm cho để cho người ta không thở nổi. Không nhưng nghe tới tiếng người, liền gà gáy chó sủa đều không.

Hoa Lân, Diệp Thanh không khỏi sinh ra muốn chạy trốn cảm giác. Tươi sáng căn khôn dưới, cái kia lay động thôn xá, lại có loại âm trầm cảm giác.

Diệp Thanh bắt tri bắt giác hướng Hoa Lân bên người nhích lại gần, nhẹ nhàng kêu: "Lân ca ca, chúng ta thật muốn đi Nguyên Lý Trấn a?"

Hoa Lân cười nói: "Thiên Sơn tôn chỉ liền là trăm yêu trừ ma, mặc dù chúng ta không còn là Thiên Sơn đệ tử, nhưng trừ ma vệ đạo chúng ta vẫn phải làm! ... Nơi này, chính là chúng ta trạm thứ nhất!"

Diệp Thanh ôn nhu gật gật đầu, Thiên Sơn tôn chỉ, vẫn là chính mình không đổi tín niệm.

Hoa Lân mang theo Diệp Thanh đi dạo một cái thôn, quả nhiên phát hiện mấy bộ thi thể. Cái kia xác người khô kiệt, để cho người ta có chút sợ hãi. Mà lại, những cái kia người chết đều hoảng sợ mở to hai mắt, giống như là trước khi chết thấy được không gì sánh được đáng sợ tình cảnh.

Diệp Thanh lại hướng Hoa Lân bên người nhích lại gần. Mặc dù nàng từ trước đến nay gan lớn, bất quá từ khi theo Hoa Lân về sau, càng trở nên có chút nhất gan.

Đột nhiên, nơi xa "Đoạt, đoạt, đoạt..." Truyền đến thanh âm kỳ quái, cũng chậm rãi tới gần. Tại cái này yên tĩnh trong thôn, lộ ra là như vậy dọa người.

Hoa Lân ôm Diệp Thanh, ngạo nghễ đứng tại thôn chỗ giữa, lẳng lặng chờ đợi lấy cái thanh âm kia từ xa đến gần. Bốn phía cây cối âm u, phảng phất bắt đầu di chuyển, cảnh sắc trước mắt phảng phất bắt đầu biến ảo.

Diệp Thanh run giọng nói: "Được... Giống như biến thiên!"

Hoa Lân ha ha cười nói: "Không cần sợ, đây chẳng qua là ảo giác mà thôi! Người chẳng lẽ quên, bản thiếu gia thế nhưng là yêu ma khắc tinh!"

Lúc này, phương xa góc rẽ, bỗng nhiên chuyển qua một cái phiêu miểu bóng đen. Hấn tay trái chống đỡ một mặt cờ đen, cái kia "Đoạt đoạt" âm thanh, đúng là cờ đen động trên mặt đất tiếng vang.

Hoa Lân thị lực siêu cường, an ủi: "Thanh Thanh đừng sợ! Vén vén cái coi bói người, trên lá cờ viết ba chữ: Quỷ Thần Trắc!"

Cái kia Quỷ Thần Trắc chậm rãi tiếp cận, Diệp Thanh rốt cục thấy rõ, cái kia là một cái gậy trơ cả xương lão đầu. Chỉ gặp hấn hai mắt trắng dã, vừa nhìn liền biết là cái người mù. Mà cái kia lá cờ vải, lại bị hấn làm dò đường sử dụng, cho nên bỗng nhiên trên mặt đất phát ra loại này "Khó nghe" thanh âm.

Cái này đoán mệnh lão nhân lỗ tai phi thường nhọn, đột nhiên dừng bước, nghiêng đầu lắng nghe.

Hoa Lân trong lòng hơi động, cười hắc hắc nói: "Còn là một vị võ lâm cao thủ đây!"

Diệp Thanh rốt cục đã hết bị hoảng sợ, dậm chân cười duyên nói: "Cái này chết coi bói, không có việc gì dọa người nào sao?"

Quý Thần Trắc nhanh chân hướng bọn họ đi tới, trầm giọng nói: "Phong vân đem biển, hai vị thí chủ xin hãy cho lão hủ đoán một quẻ, nếu như không đúng, sẽ không lấy tiền."

Hoa Lân cười nói: "Ta luôn luôn không tin số mệnh, không cần phí công!"

Quý Thần Trắc lại quan tâm nói: "Hai vị chẳng lẽ không có phát hiện nơi này có gì không ổn không?"

Hoa Lân lập tức hỏi ngược lại: "Nói như vậy, người biết có gì không ổn là?"

Quý Thần Trắc chậm rãi nhẹ gạt đầu, trầm giọng nói: "Không sai, đây chỉ là bắt đầu mà thôi!"

Hoa Lân hỏi: "Bắt đầu cái gì? Bệnh dịch?"

Quý Thần Trắc lắc đầu nói: "Huyết ma sắp xuất hiện!"

...

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương truyện !! cảm ơn :D

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Mới vào quỷ vực

...

Hoa Lân nheo mắt, lớn tiếng nói: "Vậy người vì sao tới đây?"

Quý Thần Trắc thật sâu thờ dài, nói ra: "Ai... Coi như hấn phải chết, cũng tận hết sức!"

Hoa Lân lập tức cười nhạo nói: "Nói đến thật vĩ đại a? ... Ta nhìn nơi này yên vẹn bệnh dịch mà thôi!"

Quý Thần Trắc: "Người thật cho rằng là bệnh dịch? Đến bệnh dịch triệu chứng là bực này bộ đáng không?"

Hoa Lân cười lạnh nói: "Vậy người nói đây là cái gì?"

Quý Thần Trắc nói: "... Bàn đạo mười lăm năm đến, đi khắp thiên hạ, toàn lực thuyết phục chính đạo đi ngăn cản huyết ma tiên sinh! Nhưng vì cái gì các người hết lần này tới lần khác không tin đây? Hiện tại rốt cục muộn!"

Hoa Lân cười nhạo: "Dùng thời gian mười lăm năm đi làm một việc, vậy mà đều không thành công. Điều này nói rõ người muốn làm sự tình vốn chính là nói mò."

Quý Thần Trắc kếm chút bị hấn tức giận đến thổ huyết, cũng may tu vi rất sâu, cố đè xuống giận dữ nói: "Nếu như công tử không có quan hệ gì với Huyền Thiên Kiếm, khuyên người mau mau rời đi Nguyên Lý Trấn, không phải Huyết Sát sẽ đến!"

Nãy giờ không nói gì Diệp Thanh đột nhiên linh hồn rung mình một cái, nắm Hàn Tinh Kiếm ngọc thủ, đều bị ướt đầm mồ hôi.

Hoa Lân cũng không có cảm thấy được Diệp Thanh biến hóa, y nguyên cười nhạo nói: "Huyền Thiên Kiếm ta ngược lại nghe qua, không biết 'Nghe qua' có tính không nhắc lên một chút quan hệ đây?"

Quý Thần Trắc cảm thấy nói với hấn tới một khối, dựng cò đen liền đi, vừa đi bên cạnh giận dữ nói: "Ai! ... Thiên ý không thể trái!"

Nhìn xem Quý Thần Trắc đi xa bóng lưng, Hoa Lân, Diệp Thanh trông thấy lá cò vài đàng sau viết hai hàng chữ nhỏ: "Huyết kiếm hoành không nhiễm"

phàm trần, Huyền Thiên ma huyết chiến khùng châu!"

Hoa Lân cười cười, nói ra: "Như thế nào đi tới chỗ nào, đều có thể nhìn thấy hai câu này đây? Chẳng lẽ thiên hạ thương sinh, thật tai kiếp khó thoát? Thanh Thanh..."

"Ừm?"

"Ngươi tin hay không?"

Diệp Thanh: "Ta tin!"

Hoa Lân ngạc nhiên nói: "Vì cái gì?"

Diệp Thanh: "Ừm... Không biết đây!"

Hoa Lân im lặng, nắm nàng, xa xa đi theo Quỷ Thần Trắc hướng Nguyên Lý Trần phương hướng đi đến.

Diệp Thanh khó hiểu nói: "Lân ca ca! Ngươi đã không tin, cái kia còn đi theo hấn làm gì nha? Không bằng chúng ta trở lại kinh thành a?"

Hoa Lân thản nhiên nói: "Ta có nói không tin sao? Ta chỉ là nghĩ nhìn xem lão này là địch hay bạn?"

Diệp Thanh tại Hoa Lân bên người mười mấy năm, đương nhiên biết Hoa Lân mục đích. Nhưng chẳng biết tại sao, Quỷ Thần Trắc câu kia "Nếu như không có quan hệ gì với Huyền Thiên Kiếm, Huyết Sát sẽ đến!" Để nàng thật sâu nghĩ mà sợ, cho nên nàng rất muốn kéo lấy Tiểu Lân trở lại kinh thành. Thế là lại nài nỉ: "Thế nhưng là Thanh Thanh sợ, ta muốn về nhà..."

Hoa Lân ngăn người! Thăm nghĩ mang theo Diệp Thanh đi mạo hiểm, quả thật có chút không ổn, không bằng đưa nàng đưa đến một cái địa phương an toàn, chính mình lại lặng yên trở về. —— kỳ thật, Hoa Lân trong lòng một mực có một vướng mắc, rất muốn làm rõ vì cái gì chân khí trong cơ thể của mình hiện lên đỏ sẫm vậy? Cuối cùng cùng huyết kiếm có quan hệ hay không? Cho nên hấn không thể lui bước...

Diệp Thanh gặp hấn đang trầm tư cái gì, đột nhiên liền hiểu tính toán của hấn, cảm thấy phiền âm đạm, lập tức xinh đẹp cười nói: "Lân ca ca... Kỳ thật Thanh Thanh mới không sợ đây! Hi hi... Chúng ta bây giờ liền đi xem một chút cái kia coi bói lão gia hỏa đang giờ trò quỷ gì đi!"

Hoa Lân lại đứng tại chỗ không nhúc nhích. Diệp Thanh dùng sức dắt hấn hướng thầy tướng số đuổi theo, còn vừa cười duyên nói: "Lại không nhanh chút lão gia hỏa kia liền tránh người ờ!"

Hoa Lân kế hoạch lại một lần bị nàng quấy đến rối tinh rối mù. Trên đời này, có thể phá hư chính mình kế hoạch, cũng chỉ có Diệp Thanh một người. Thế là, thẳng bị nàng mang theo hướng Nguyên Lý Trần chạy như bay...

(Nguyên Lý Trần —— ở vào nay An Huy tỉnh, trước mắt đã trở thành một cái điểm du lịch, hi vọng mọi người không muốn dò số chỗ ngồi!)

...

Trời chiều dần khuất.

Bên đường cây cối kéo lấy thật dài bóng ma, chỗ trùng sơn cốc bắt đầu nổi sương mù. Từng đầu dài sương bắt đầu tràn ra khắp nơi, đem vốn là âm u con đường, trích đến càng thêm u ám

Hướng "Nguyên Lý Trần" hành chi không lâu, chung quanh đúng là càng ngày càng yên tĩnh. Tiếng côn trùng kêu vang cũng chậm chậm tuyệt tích, im ắng sợ hãi, như là một ngọn núi lớn đè xuống.

Hoa Lân cười nói: "Hắc hắc... Nơi này rất yên tĩnh đây, chắc hẳn ban đêm đi ngủ nhất định rất an nhàn. Ta thích nơi này!"

Diệp Thanh gặp hấn một mặt nhẹ nhõm bộ dáng, lập tức hạnh phúc tới gần. Sâu vô cùng bảo vệ, không ở chỗ ăn cần khẩu thuật, mà ở chỗ nhập vi chi tiết.

Đi trên một đầu rộng rãi đại đạo, ven đường phòng ốc cấp tốc tăng nhiều lên, nhưng bốn phía y nguyên phiến vắng ngắt!

Rốt cục tiến nhập Nguyên Lý Trần.

Chỉ gặp đầy đường cửa hàng, trà tứ, công giải cái gì cần có đều có, chính tề đường cái, xa xa vượn dài đến phương xa. Cái này không lẽ một cái thị trấn, vậy mà hào không một tiếng động, một trận gió lạnh thổi qua, cuốn lên tàn mát lá héo úa cùng giấy tiền vàng mã, theo gió tung bay.

Vắng ngắt trong trấn, chỉ có nơi xa "Đoạt đoạt" âm thanh truyền đến, cái kia thị quỷ thần đo trụ bộ pháp.

Trời đã tối hẳn! Một trận âm phong thổi qua mặt đường, "Xuyt xuyt xuyt..." vang lên, phảng phất có vô số người chính thể lương kêu gào. Diệp Thanh không sai biệt lắm đem cả người đều tiến sát Tiểu Lân trong ngực...

Phía trước Quỷ Thần Trắc đột nhiên dừng bước, cờ đen vũng vàng động trên mặt đất, toàn thân tản mát ra nhàn nhạt hồng quang.

Hoa Lân thoáng sửng sò, đường cái nơi xa đột nhiên hào không một tiếng động bay tới một mảnh đen kịt mây đen. Nhìn kỹ, hẳn nhiên là đầy đủ vũ trang kỵ binh. Chỉ bất quá đám bọn hắc tặc cả đều Hắc đầu mặt đen, chạy vội ở giữa, vậy mà không mang theo nửa điểm âm thanh, chớp mắt liền trôi dạt đến Quý Thần Trắc bên người...

Chỉ gặp cái kia "Quý Thần Trắc" nghiêng tai lắng nghe, tay phải có chút phát ra đỏ sạm chi quang, tùy thời chuẩn bị xuất thủ. Đồng thời rống to: "Các ngươi không muốn khinh cử uổng động!"

Cuối cùng câu nói này, đương nhiên là hướng về phía Hoa Lân nói.

"Bá bá bá..." Những kỵ binh kia vậy mà tất cả đều là huyền ảnh, xuyên thấu qua Quý Thần Trắc thân thể, hung mãnh hướng Hoa Lân đánh tới. Diệp Thanh dựa vào Hoa Lân bên người, tay phải "Hàn Tinh Kiếm" cầm thật chặt.

Liền nghe "Tranh" một tiếng, Hoa Lân đột nhiên rút ra thể nội Hà Chiếu Kiếm. Diệp Thanh sửng sò, nàng vẫn là lần đầu trông thấy Hoa Lân bảo kiếm, thể là ngây ngốc nhìn qua "Hà Chiếu", trong lúc nhất thời quên đi chung quanh sợ hãi.

Trong chớp mắt, hết thảy huyền ảnh đều nhào tới Hoa Lân trước người, nhưng chúng nó lại đột nhiên hướng hai bên tản ra, phẳng phất đang tránh né cái gì. Cái này giống hồng thủy bộc phát lúc, đột nhiên gặp một tòa cự thạch, từ đó một phân thành hai.

Chỉ thấy nó xa xa vòng qua Hoa Lân, tiếp tục hướng về sau phương lao nhanh mà đi.

Quý Thần Trắc rút cục thờ ra một hơi, nói ra: "Thật là lợi hại Khiên Hồn Đại Pháp!"

...

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương truyện !! cảm ơn :D

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Sơ khuy bí tịch

...

Hoa Lân thu kiếm cười nói: "Rất bình thường a!"

Quý Thần Trắc căn bản không có chú ý vừa mới Hoa Lân bên người tình cảnh, cho nên xa xa nói: "Nếu như vừa mới các ngươi hơi nhúc nhích, rất có thể liền sẽ bị bọn chúng dắt đi hồn phách, đến lúc đó ai cũng không thể nào cứu được ngươi!"

Hoa Lân kéo Diệp Thanh đi tới, xong Quý Thần Trắc cười nói: "Ngươi lương tâm còn không tính hồng, xin hỏi một tiếng, tôn tính đại danh?"

Quý Thần Trắc lạnh lùng nói: "Ta lá cờ vải bên trên đã viết rõ, ta khuyên ngươi vẫn là lập tức rời khỏi Nguyên Lý Trấn, bởi vì nơi này đã hoàn toàn biến thành quỷ vực."

Hoa Lân đang muốn nói chuyện, một trận âm phong thổi qua, cuốn lên trên đất mấy trương giấy tiền vàng mã, cảnh sắc chung quanh bắt đầu bắt đầu vận vẹo.

Quý Thần Trắc giật mình, lập tức vung ra một tấm bùa, thì thảo niệm vài câu chú ngữ, tấm kia "Phù" đột nhiên trên không trung nở thành nhiều đốm lửa, chung quanh lập tức lại khôi phục nguyên trạng.

Quý Thần Trắc mắng: "Lại muốn thi triển di hồn thuật? . . . Chúng ta trước tiên tìm một nơi nghỉ ngơi một chút, không phải cả đêm theo chân chúng nó giằng co, sẽ rất mệt mỏi."

Đúng lúc này, "Đắc đắc, đắc đắc. . ." Một trận gấp gáp tiếng vỗ ngựa truyền đến, Quý Thần Trắc lớn tiếng nói: "Như thế nào còn có người chạy đi tìm cái chết?"

Hoa Lân cùng Diệp Thanh lại thờ phào nhẹ nhõm, tại quỷ này vực, nghe được tiếng người thật sự là một loại an ủi vô cùng. Bởi vì, đây là thật sự tiếng vang, tuyệt không phải Quý giới mảnh khoe.

"Thất Kiếm Minh" quả nhiên danh bất hư truyền!

Mặc dù bọn hán không tin Mộ Dung Tuyết chuyện ma quỷ, nhưng bọn hán phía sau thất đại môn phái, lập tức xác nhận nguyên lý tai ương khó khăn. Bảy vị trẻ tuổi kiếm khách, nhất trước một bước đã tới tử trấn. Liên đuôi bắt "Thiên Biến Ngọc Lang" kế hoạch, đều tạm thời dừng tay.

Bọn hán người chưa đến, tiếng đã phát ra, quát lớn: "Thất Kiếm liên minh, trăm yêu trừ ma!"

Hết thấy tám cười, gió trì điện chỉ đuôi tới. . .

Hoa Lâm nhẹ giọng cười nói: "Nguyên lai bọn hán cũng sợ a? Hắc hắc. . ."

Diệp Thanh kéo cánh tay của hán, liếc mắt cười duyên nói: "Nghĩ không ra bọn hán cũng yếu tráng đảm! Hi hi ha ha. . ."

Trừ Thất Kiếm bên ngoài, Mộ Dung Tuyết vậy mà cũng theo tới. Nàng liên thanh hoảng sợ nói: "Trời ạ! Chúng ta tới trễ, người ta chết hết rồi!"

Khi bọn hán đột nhiên trông thấy trên đường ba đạo nhân ảnh lúc, lập tức lấy cương ghim ngựa. Một trận "Xuyt thu xuyt thu" tiếng ngựa hí truyền đến, tám ngựa tuần mã đột nhiên đứng lên, nhưng trên lưng ngựa tám người đều võ công cao tuyệt, mạnh mẽ định trên ngựa.

Mộ Dung Tuyết hoảng sợ nói: "Có lầm hay không? Các người thật tới rồi?"

Bảy sắc mặt người biến đổi, Khâu Lạc Bình hòa nhã nói: "Hoa công tử khi nào đến nơi? Có thể Tăng gấp biến số?"

Hoa Lâm nói: "Hắc hắc. . . Chúng ta vừa tới!"

Mộ Dung Tuyết cả giận nói: "Hừ! Không biết sống chết người, hết lần này tới lần khác muốn tới vương chân vương tay!"

Hoa Lâm phát hiện cái này mỹ nữ đối với mình tồn có rất lớn thành kiến, tại là cười nhạo nói: "Chờ một lát, còn không biết ai sẽ vương chân vương tay đây!"

Cốc Nhược Hư nhìn một chút Hoa Lâm cùng Quỷ Thần Trắc, đột nhiên ngắt lời nói: "Trần này quá mức hung hiểm, mong rằng Hoa công tử có thể cùng chúng ta liên thủ đối kháng."

Hoa Lâm trầm tư nói: "Cũng tốt! Lại thêm vị này đoán mệnh thuật sĩ đi, hán cũng có chút bản lĩnh thật sự, nói không chừng có thể cứu các người một cái mạng nhỏ!"

Kỳ thật, Hoa Lâm nói đều là tình hình thực tế. Ở trong sân người, chỉ có bọn hán Thất Kiếm tương đối yếu kém. Bọn hán đã chưa quen thuộc Quỷ giới tình huống, lại không rõ nơi đây tình huống, rất dễ dàng bị huyền thuật chỗ lừa gạt. Mà "Quỷ Thần Trắc" đối phó lệ quỷ cũng rất có một bộ, chắc hán không đến nỗi có việc. Còn Hoa Lâm chính mình, hán tà ma bắt xâm, căn bản không e ngại bất luận cái gì lệ quỷ. Cho nên luận đến thực lực, ngược lại là Thất Kiếm hơi kém một chút.

Nhưng Cốc Nhược Hư, Khâu Lạc Bình, Trương Kiếm Thành, Vạn Nhận, Ngụy Trùng, Phong Kỳ Không, Vô Trần Quân cũng không biết những này, hán là chẳng qua là cảm thấy Hoa Lâm là tại cứng rắn sung bề ngoài mà thôi.

Quỷ Thần Trắc đột nhiên nói ra: "Vậy được rồi, mọi người đi theo ta!"

Quỷ Thần Trắc mang theo đám người, bước nhanh đi vào trên trần một tòa nhà môn. Ra hiệu đoàn người đêm nay liền trên công đường túc dạ. Hoa Lâm lại âm thầm kỳ quái: Lão nhân này không phải là người mù không? Như thế nào cùng nhau đi tới, tựa như trong nhà mình giống như?

Quỷ Thần Trắc từ trong ngực xuất ra một chi ống trúc nhỏ, vòng quanh đại điện đi một vòng, ở chung quanh vùng vòng tiếp theo bụi đất. Tất cả mọi người tò mò nhìn hán, đều muốn nhìn hán muốn bỏ cái trận pháp gì.

Chỉ gặp Quỷ Thần Trắc tại trong trận ngổn ngang lộn xộn vùng một chút ẩn ký, đột nhiên đi tại chính giữa, quát to: "Thiên Địa Vô Cực, Huyền Thanh dương trận! . . . Kết!"

"Hô" một tiếng, trên đất bụi đất đều dấy lên, sau khi lửa tắt, vậy mà tại bản địa lưu lại một bức ngăm trận đồ màu đỏ.

Cốc Nhược Hư hoảng sợ nói: "Thái Thanh Thuận Dương Trận?"

Quỷ Thần Trắc nhẹ gạt đầu, thân nhiên nói: "Hi vọng mọi người đêm nay không muốn đi ra cái vòng này, trông thấy bất luận cái gì vật lý kỳ cổ quái, nhớ lấy không đáng kinh ngạc hoảng!"

Cốc Nhược Hư cung kính nói: "Tha thứ vẫn bối thất lễ, tiền bối xưng hô như thế nào!" —— phải biết, Thái Thanh Thuận Dương Trận là Thục Sơn bí mật bất truyền, cái này mắt mù thuật sĩ rất có thể đúng là trưởng bối của mình.

Quỷ Thần Trắc lại không đáp lời, tranh một tiếng, đem lá cờ vải cắm vào bản địa, tiếp đó chậm rãi khoanh chân ngồi xuống, hai tay nắm một cái thủ quyết, trong nháy mắt liền bắt đầu nhập định. Một trận nhân loại không thể nhận ra cảm giác ba động, chậm rãi từ trên thân Quỷ Thần Trắc tản ra, chậm rãi bày khắp Thái Thanh Thuận Dương Trận. . .

Diệp Thanh, Cốc Nhựt Hư, Khâu Lạc Bình, Vạn Nhận, Trương Kiếm Thành, Vô Trần sáu thân thể người đều là khẽ run lên, chỉ có bọn hắn mới phát giác được loại ba động này. Đồng thời trong lòng bọn họ tất cả giật mình, có thể cảm ứng ba động người, tuyệt đối không chỉ là nhân vật võ lâm đơn giản như vậy. Phải biết, đây là người tu chân mới có tinh thần lực. Hắn tinh thần lực càng mạnh, thân thể rung động liền càng ít rung động. Tất cả mọi người minh bạch đạo lý này, thế là, mọi người hơi có chút kinh ngạc. Bởi vì, Diệp Thanh vẹn vẹn liền là nhũ mây, lấy năng công lực cỡ này, đã cùng Quỷ Thần Trắc không xê xích bao nhiêu.

Nhưng là, còn có một người bọn hắn không có chú ý tới.

Hoa Lân như có điều suy nghĩ nghĩ đến: Loại này chân nguyên ngoại phóng, chính mình đã từng thử qua. Lần trước tại Hoàng Sơn lúc, cũng bởi vì thả quá rộng, cái này mới đưa đến kém chút hôn mê. Làm hại "Thiên diện ngọc lang" thừa cơ mà vào. Tại là có chút không hiểu, bởi vì loại tinh thần lực này giống như cùng nội công không giống nhau lắm, ba động phương thức không mang theo bất luận cái gì lực công kích. Chẳng lẽ nói, loại này năng lực mạnh yếu, cũng có chia cao thấp?

Hoa Lân trong đầu chuyển qua rất nhiều suy nghĩ, bất tri bất giác mò tới trong ngực "Nhựt Uyên" cho hắn ngọc bội. Thế là thả ra một tia tinh thần lực rót vào đi vào. . . Đột nhiên! Hắn cảm giác chính mình bỗng nhiên tiến vào một cái không gian, một mảng lớn phân loạn tin tức truyền đến. Ngưng thần xem xét, lập tức cả kinh trợn mắt hốc mồm.

Chỉ gặp trước mắt thể hiện ra từng bức họa, một đồng lớn văn tự đồ hình theo trước mắt thoáng qua, hắn tập trung tinh thần, mới có thể miễn cưỡng thấy rõ phía trên nhất văn chương. Chỉ thấy phía trên viết:

"Tu chân sáu bước: Luyện Hình Hóa Tinh, Luyện Tinh Hóa Khí, Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Hoàn Hư; Hoàn Hư Hợp Đạo, Vị Chính Thuần Dương. Cái này sáu cái tâm pháp thiết yếu từng bước một dần dần tiến dần tu luyện, coi đây là cơ sở, có thể đại khái chia làm mười hai cái cảnh giới: 【 Ngưng Khí Kỳ, Tập Khí Kỳ; Hoàn Khí Kỳ, Thái Cực Kỳ; Tích Cốc kỳ, Nội Đan Kỳ; Nguyên Thần kỳ, Thanh Hư Kỳ; Chứng Ngộ Kỳ, Thần Hợp Kỳ; Niết Bàn kỳ, Thiên Thừa Kỳ. 】

Trong đó, "Ngưng Khí", "Tập Khí"; "Hoàn Khí", "Thái Cực" bốn cái cảnh giới, có thể xưng là nội công. Cũng chính là phạm nhân nói tới võ lâm cao thủ! Từ nơi này đó có thể thấy được, võ học cùng con đường tu chân kỳ thật liền là có cùng nguồn gốc, khác nhau khoảng chừng tại tu vi chỗ đạt tới cấp độ mà thôi.

Phía sau, đạt đến "Tích Cốc", "Nội đan", "Nguyên Thần", "Thanh hư" bốn cái cảnh giới, mới tính hơi có tiểu thành. Giai đoạn này, cũng chính là phạm nhân nhận lầm là "Tiên nhân"! Rất nhiều người đều coi là tu chân đến nơi này đã là cuối cùng, kỳ thật không phải. Con đường tu tiên tràn đầy bụi gai, tu vi hơi kém một chút người căn bản không độ được chặt vật "Tích Cốc kỳ", liền hướng chỉ về sau bốn cái giai đoạn.

Cuối cùng, "Chứng ngộ", "Thần hợp", "Niết Bàn", "Thiên Thừa" bốn cái giai đoạn. Tên như ý nghĩa, Niết Bàn kỳ liền muốn vượt qua hung hiểm vũ hóa, mới có thể chân chính phi thăng thiên đạo (thành tiên). Theo thống kê, Tu Chân Giả có thể thành công tiến hành "Niết Bàn" phi thăng, hắn tỷ lệ vẫn chưa tới vạn phần chi ngũ! Cho nên, rất nhiều Tu Chân Giả có chút lo lắng, liền có khả năng chọn nhập ma. Đây chính là Ma Đạo tại sao lại như thể hung hăng ngang ngược nguyên nhân!

Hoa Lân nhìn đến đây, lập tức cả kinh trợn mắt hốc mồm. Thế mới biết tu chân con đường, đúng là như thế gian khổ.

...

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương truyện !! cảm ơn :D

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Đề hành việc

...

Hoa Lân thần thức đã chìm vào đến tu chân trong điển tịch, thân thể của hắn mặc dù mở to con mắt, nhưng hắn căn bản là không có ý thức được sự thất thố của mình.

Diệp Thanh gặp hắn cái dạng này, lập tức dọa đến hoa dung thất sắc, liều mạng đem đưa Hoa Lân cánh tay, bồi rồi hô hào: "Lân ca ca... Lân ca ca! Ngươi làm sao rồi... Ngươi làm sao rồi? Ô ô ô... Ngươi không muốn dọa Thanh Thanh nha! Ô ô ô..."

Trừ Quỷ Thần Trắc bên ngoài, tất cả mọi người bị Hoa Lân giết này mình, cho là hấn bị yêu ma phụ thể.

Mộ Dung Tuyết hừ lạnh nói: "Gọi các ngươi đừng tới, lại muốn tới, thật sự là không có điểm dừng!"

Diệp Thanh dùng sức đóng cửa Hoa Lân, gặp hấn lão không thanh tỉnh, đang chuẩn bị mời Quỷ Thần Trắc cứu hấn một mạng, Hoa Lân lại đột nhiên ôn nhu nói: "Xin lỗi, xin lỗi! Thất thố thất thố!"

Diệp Thanh nghẹn ngào nói: "Thanh Thanh sợ... Không nên rời đi Thanh Thanh..."

Hoa Lân vội vàng đem nàng ôm trong ngực, cười hi hi đùa nàng nói: "Ta nói chuyện tiếu lâm cho ngươi nghe đi... . Lại nói a, một con phở bên trên có tên ăn mày, mỗi ngày đều ở nơi đó xin tiền. Một ngày, người nào đó chợt phát hiện tên ăn mày bên người nhiều một cái chén bẻ, có thể bên cạnh lại không người khác? Thế là tò mò hỏi: 'Vì sao trước người người thả hai cái bát' . Tên ăn mày kia cười cười nói: 'Nha, không biết sao, gần đây sinh ý đặc biệt tốt, cho nên mở nhà chi nhánh.' "

"Bỏ xoẹt" một tiếng, Diệp Thanh quả nhiên nín khóc mỉm cười. Sảng giọng: "Ngươi thật là xấu..."

Đoàn người đều bật cười, Mộ Dung Tuyết cũng có chút nhịn không được, nhưng nàng lại nhíu mày nói: "Muốn ồn ào, bên ngoài nào đi!"

Vừa mới dứt lời, đại môn đột nhiên truyền đến vài tiếng tiếng gõ cửa, cửa sổ một tiếng cọt kẹt bị gió thổi mở, một trận âm phong kẹp lấy mấy trương giấy tiền vàng mã, rớt cửa sổ mà vào. Mọi người giật mình, đều quay đầu nhìn lại, nhưng nào có cái gì động tĩnh?

Ngoài cửa lại là "Đồng, đồng, đồng... Thùng thùng!" Ngũ âm thanh tiếng gõ cửa, Ngụy Trùng cười ha ha nói: "Ta lại không tin vào ma quỷ!"

Hấn nhắc chân muốn đi ra ngoài vòng tròn mở cửa, Quỷ Thần Trắc đột nhiên nói: "Đợi một chút, ngươi có chú ý hay không vừa mới gõ cửa tiết tấu?"

Mộ Dung Tuyết hoảng sợ nói: "Không hay xảy ra?"

Quỷ Thần Trắc gật đầu nói: "Rất cục có cái gì tới cửa." Hấn đang nói chuyện, trong điện không khí một con chấn động, trên đất "Thái Thanh Thuần Dương Trận" đột nhiên lấp lóe, tất cả mọi người là giật mình. Chỉ gặp Quỷ Thần Trắc lớn tiếng thì thầm: "Cần khôn tá pháp, tà ma hiện hình... Mở!"

"Phanh" một tiếng, hấn vung ra một tấm bùa, đồng thời trên không trung đột nhiên nổ tung. Hồng quang lóe lên, mọi người mơ hồ trông thấy một cái trắng bệch bóng người đứng ở ngoài trận, dọa đến Mộ Dung Tuyết "A!" rít lên một tiếng.

Hoa Lân đột nhiên cảm thấy chân khí trong cơ thể đột nhiên sôi trào mãnh liệt, một cỗ bạo nhiên chính khí đang muốn phun ra ngoài thân thể. Cái này lập tức dọa đến hấn tranh thủ thời gian vận may đạo lưu, để cái kia cỗ chân khí chậm rãi chìm vào đan điền.

Cứ như vậy một bỏ công sức, ngoài vòng tròn u hồn đã sợ đến quay đầu trốn chui như chuột. Cũng không biết là bị Quỷ Thần Trắc lá bùa hù dọa? Vẫn là bị Hoa Lân hồng quang dọa?

Nhưng ngoài cửa y nguyên vang lên tiếng gõ cửa, cửa sổ bị gió thổi đến loảng xoảng rung động. Quỷ Thần Trắc nhíu mày nói: "Thật sự là nghiệp chương a! Đây đều là một chút oan hồn, chân chính hung thần cũng không có đến đây!"

Trương Kiếm Thành đột nhiên đứng lên nói: "Chúng ta là đến trừ ma, hiện tại hấn là đi bên ngoài điều tra một chút tình huống. Không hiểu pháp thuật có thể lưu tại trong trận, lấy sách an toàn!"

Cốc Nhược Hư cũng nhẹ gật đầu, bọn hấn đều mang bản môn pháp bảo, chỉ là mấy cái quỷ hồn có gì có thể sợ? Thế là cũng đứng lên nói: "Tốt! ... Hoa công tử cùng Diệp cô nương, các ngươi lưu lại. Ngụy Trùng, Phong Kỳ Không, Mộ Dung Tuyết ba người các ngươi, muốn lưu lại hảo hảo bảo đảm an toàn của bọn hấn. Những người khác, cùng đi ra nhìn xem tình huống!" Nói xong, quay đầu lại hướng Quỷ Thần Trắc hỏi: "Tiền bối nghĩ như thế nào?"

Quỷ Thần Trắc bản vốn tính chắc, huyết ma nhất định sẽ chủ động tìm tới chính mình những người này. Bản muốn lưu lại lấy bắt biến ứng vạn biến. Nhưng người tuổi trẻ tính cách cao ngạo khiến cho hấn có chút do dự, như quả không ngoài đi đi? Cốc Nhược Hư khẳng định vẫn không thay đổi. Cho nên chỉ tốt nhẹ gật đầu, Trịnh trọng nói: "Vậy được rồi! Không hiểu pháp thuật mời lưu lại, đối thủ của chúng ta không phải nhân loại!"

Ngụy Trùng, Phong Kỳ Không, Mộ Dung Tuyết lúc đầu muốn phản đối, nhưng "Bảo hộ" Hoa công tử cùng Diệp cô nương nhiệm vụ cũng rất trọng yếu, cho nên đành phải giữ im lặng.

Cốc Nhược Hư, Khâu Lạc Bình, Vạn Nhận, Trương Kiếm Thành, Vô Trần cùng Quỷ Thần Trắc sáu người sửa lại hành trang, nhao nhao đem pháp bảo chuẩn bị thỏa đáng. Cái kia Trương Kiếm Thành đột nhiên kéo ra đại môn, một trận hàn phong gào thét lên cuốn vào, ngoài cửa tiếng đập cửa đột nhiên ngừng lại, quả nhiên không có một ai.

Trương Kiếm Thành tay phải đẩy ngang, một tầng bạch quang nhàn nhạt hình thành một màn kết giới, lại đem hàn phong đè vào ngoài cửa. Sáu người đi ra đầu phố, Quỷ Thần Trắc nói ra: "Thành tây hàn khí nặng nhất, nơi đó hấn là từ vong đầu nguồn. Chúng ta có hay không muốn đi qua?"

Mặt khác năm người lập tức đồng nói: "Đương nhiên đi..."

...

Lưu lại Phong Kỳ Không, người đưa bọn hấn đi xa, lập tức đóng lại nha môn, lại cái chốt tốt cửa sổ. Quay đầu nhìn Hoa Lân một chút, nói ra: "Nếu như

ngươi sợ, vậy trước tiên ngủ đi. Ngủ thiếp đi, cũng liền không sợ!"

Mộ Dung Tuyết trừng mắt Hoa Lâm nói: "Đều tại ngươi! Vương chân vương tay, làm hại ta đều không thể đi ra!"

Hoa Lâm hướng Mộ Dung Tuyết làm một cái mặt quỷ, quay đầu lại cùng Diệp Thanh bắt đầu chơi oẳn tù tì trò chơi.

Chỉ gặp Diệp Thanh lại thua một ván, bĩu môi làm nũng nói: "Không tới rồi, ngươi lão là chơi lừa gạt!"

Hoa Lâm nhìn xem nàng nhăn mày bộ dáng khả ái, cười nói: "Ngươi cũng có thể chơi lừa gạt nha! Ha ha..." Nói xong, hai người lại bắt đầu chơi tiếp.

Nửa ngày, Hoa Lâm đột nhiên kêu lên: "Ai nha không tốt! Quá mệt, ta trước đi tiểu tiện một cái!"

Diệp Thanh cũng nói: "Ta cũng đi!"

Hoa Lâm kêu lên: "Ta đi đi tiểu, ngươi cũng đi?"

Diệp Thanh mặt đỏ lên, đứng tại Hoa Lâm trước mặt, chỉ dùng đôi mắt to sáng ngời buộc lên hắn.

Hoa Lâm biết trốn không thoát, cười hắc hắc nói: "Vậy chúng ta cùng đi đi tiểu đi!" Nói xong đi về hướng đại môn, chuẩn bị ra ngoài.

Mộ Dung Tuyết thấp giọng mắng: "Thô lỗ!"

Ngụy Trùng đột nhiên lớn tiếng kêu: "Hoa công tử, trong nha môn có phương pháp liên địa phương, ngươi ra ngoài làm thật?"

Hoa Lâm lại reo lên: "Không khí bên ngoài tốt, đi tiểu mới vui được nhanh! ... Đùng, ngươi chẳng lẽ chưa từng nghe qua, quý hồn sợ hải đồng tử nước tiểu không?"

Đám người sững sờ, giống như xác thực nghe qua nói vậy.

Chỉ có Diệp Thanh mặt càng thêm đỏ, nghĩ thầm công tử đâu còn là cái gì đồng tử thân đây?

...

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương truyện !! cảm ơn :D

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Quỷ vực kỳ thuật

...

Hoa Lâm mở ra đại môn, một trận âm phong nhào tới. Nhưng chẳng biết tại sao, âm phong kia đột nhiên một trận nhanh quay ngược trở lại, chớp mắt liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Hoa Lâm thoáng sửng sốt một chút, nắm Diệp Thanh, bước dài ra ngoài.

Diệp Thanh cảm thấy an lòng, "Tướng Quốc Tự" phương trượng nói đến quả nhiên không sai, Hoa Lâm bách tà bất xâm, căn bản không cần bắt luận cái gì hộ thân pháp bảo!

Đen kịt đường cái.

Gào thét âm phong thổi lên đầy trời giấy tiền vàng mã, bốn phía phiến vắng ngắt. Chỉ có đại hai bên đường chiêu bài, bị gió thổi đến hoa hoa tác hưởng. Một chút cửa sổ chưa đóng, bị thổi làm "Kèo kẹt kèo kẹt" phát ra khó nghe thanh âm.

Hoa Lâm kéo Diệp Thanh đi về phía trước mấy trăm trượng, bốn phía cảnh sắc đột nhiên bắt đầu vận vận.

Hai người sững sờ, trong chớp mắt, thời không đột nhiên chuyển đổi. Hai người hải nhiên phát hiện, chính mình đang đứng tại phiến mộ phần giữa sân, phía sau là một đạo vực sâu vạn trượng. Xa xa, còn có thể trông thấy chân núi "Nguyên Lý Trấn" phiến quỷ dị, hắc ám tựa như bao phủ cả vùng. . .

Mà càng khiến người ta kinh khủng là: Trước mắt bải tha ma đột nhiên duỗi ra một cái tối om om bàn tay, chậm rãi, một cánh tay xốc lên bùn đất, sau đó là cái màu đen ý thức chui ra bản địa. Nó dùng trống rỗng hốc mắt, đen kịt miệng rộng trùm mắt Hoa Lân. Chậm rãi, toàn bộ bóng đen theo bản địa bò lên, cứng ngắc Triều Hoa lân cùng Diệp Thanh bức tới. . .

Không chỉ có như thế, toàn bộ bải tha ma bản địa tất cả đều duỗi ra từng cái Hắc Thủ, trong nháy mắt, vô số cái bóng đen leo ra bản địa, chậm rãi "Kèo kẹt kéo kẹt" đem hai người bao vây lại.

Diệp Thanh vậy mà không lại sợ hãi, tay phải chậm rãi rút ra Hàn Tinh Kiếm. Bởi vì nàng biết, chính mình tuyệt không thể trở thành Hoa Lân gánh vác. Bất quá, mồ hôi vẫn là ướt đầm lòng bàn tay của nàng.

Hoa Lân cười nói: "Bọn gia hỏa này cùng ta chơi quý đã tường?" Nói xong, cùng nổi lên hai ngón tay, thì thảo thì thầm: "Ngưng thần ngoại vật. . . Âm Nhân mở!"

Hắn ngón giữa điểm tại chính mình mi tâm, trong mắt lúc thì đỏ quang thiểm từng, đem cảnh sắc chung quanh thấy nhất thanh nhị sở. Còn không phải sao? Hai người y nguyên thân ở Nguyên Lý Trần đường cái, nào có cái gì bải tha ma? Lại trên đường phiêu đảng mười mấy cái trắng bạch thân ảnh, vừa tiếp xúc với Hoa Lân ánh mắt, bọn chúng liền chạy tứ tán bốn phía.

Nhưng bên người Diệp Thanh y nguyên khẩn trương vạn phần, Hàn Tinh Kiếm cơ hồ hoàn toàn ra khỏi vỏ. Hoa Lân biết, Diệp Thanh y nguyên ở vào trong ảo giác, thế là hét lớn một tiếng: "Âm Nhân. . . Mở!" Hai chỉ điểm tại Diệp Thanh mi tâm, ôn nhu nói: "Thanh nhi! Ngươi nên làm sử dụng pháp thuật, không muốn lo lắng cái này nhiều!"

Diệp Thanh thân thể khẽ run lên, ngẩng đầu nhìn Tiểu Lân, thấp giọng nói: "Đúng. . . Thật xin lỗi, Thanh Thanh không phải là cố ý."

Hoa Lân gật đầu nói: "Ta biết!"

. . .

Trên đường cái thổi tới một trận gió lạnh, không trung phiêu đảng bóng trắng toàn bộ lẫn mất không thấy bóng dáng. Một đầu dài sương tại đường cái cuối cùng bắt đầu lan tràn, chớp mắt liền bao trùm cả tòa "Tứ thành".

Hoa Lân cũng không hiểu nhiều pháp thuật, đương nhiên không biết đầu này dài sương ý vị như thế nào. Khi (làn) sương trắng không có bốn phía, cái kia cổ rét lạnh, để Diệp Thanh khiến cho rung mình một cái.

Hậu phương phiến đen ngịt bóng đen đột nhiên phiêu đi qua, Hoa Lân đột nhiên cảm giác được nguy hiểm, mãnh liệt xoay người, nhưng không khỏi cười nói: "Làm cái gì? . . . Lại tới?"

Diệp Thanh quay đầu nhìn lại, cũng cảm thấy thật kỳ quái. Vừa tiến vào "Nguyên Lý Trần" lúc, những này u linh kỳ binh liền đến từng một lần! Làn kia bọn chúng vền vẹn gào thét mà qua, cũng không có mang đến cái uy hiếp gì. Cho nên Diệp Thanh liền kì quái, bọn chúng lần này tại sao lại tới. . .

Nói thì chậm, cái kia đen ngịt "Kỳ binh" có chút hùng vĩ, lại không mang theo một tia tiếng vang. Thanh trường thương kia, trường mâu, trường đao, đều tản ra lạnh lùng hàn quang. Xa xa, Triều Hoa lân cùng Diệp Thanh trên thân chém tới. . .

Đương nhiên, đây đều là huyền ảnh, Diệp Thanh cười nói: "Lần này ta ngược lại muốn xem xem, bọn chúng đến tột cùng còn trốn hay không?"

Nhưng là, Hoa Lân tiểu dung lại đột nhiên cứng đờ, tay phải hàn quang lóe lên, "Hà Chiếu Kiếm" đã nắm trong tay. Chỉ gặp "Sưu sưu sưu. . .", vô số huyền ảnh bay thẳng mà đến, từng cái từ trên thân Hoa Lân xuyên thấu mà qua. Đột nhiên, Hoa Lân thể nội có chút phát ra lúc thì đỏ ánh sáng, từ trên người hắn xuyên thấu qua "Kỳ binh", lập tức liền bốc cháy lên, chớp mắt thiêu đến không còn một mảnh.

Hoa Lân cười lạnh nói: "Lại đến nha! Ta chờ đốt các ngươi. . ."

Có lẽ, những quỷ hồn này cũng sợ "Chết" a? Thiêu chết mười mấy cái về sau, phía sau "Kỳ binh" cũng không dám lại xuyên qua Hoa Lân thân thể. Thế là, đều giờ sáng loáng đại đao chém tới. . .

Cảm giác này phi thường kỳ diệu, liên tục không ngừng "Kỳ binh" chạy qua bên người, đại đao theo trên thân ~" chặt" từng, liền như chính mình đột nhiên biến thành trong suốt hình, bị người chặt vô số kiếm, lại vẫn bình an vô sự. Chỉ bất quá, những cái kia "Chặt" từng Hoa Lân đại đao, nhanh chóng tại u linh trong tay bốc cháy lên. Đồng thời, hỏa điểm còn thuận đại đao, đốt tới kỳ binh trên thân, dọa đến những kỳ binh kia cuống quýt vứt bỏ trong tay binh khí.

Diệp Thanh cười duyên nói: "Đao của bọn nó, như thế nào chính mình cháy rồi?"

Nằm ngoài dự tính, Hoa Lân vậy mà không có trả lời nàng, hai mắt vẫn gắt gao nhìn qua đối diện bỏ tới đại đao. Diệp Thanh trong lòng giật mình, coi là Hoa Lân đã bị "Khiên Hồn Đại Pháp" tổn thương, dọa đến lớn tiếng kêu: "Lân ca ca! Ngươi. . . Ngươi không sao chứ?"

Lời còn chưa dứt, Hoa Lân tay phải Hà Chiếu Kiếm đột nhiên bỏ ra, liền nghe "Đương" một tiếng, tại cái kia vô số đao quang kiếm ảnh bên trong, lại có một thanh chân chính lưỡi dao. Chỉ nghe "Tranh" một tiếng, một thanh trường đao bị Hoa Lân cắt đứt, mà đứt lưỡi đao lại nghiêng nghiêng đâm vào bản địa, Hoa Lân cả người đang không mà lên, quát lớn: "Muốn đi? Không cửa. . ."

Diệp Thanh tại tốt không kịp đề phòng dưới, còn theo Hoa Lân trên vật áo kéo xuống phiến vải vóc, dậm chân sẵn giọng: "Ngươi. . . Các ngươi những

tên bại hoại này, còn dám cùng ta công tử giờ trò mưu? . . . Đơn giản không chết từng!"

Hoa Lân khinh công khá cao minh, đuổi theo một con chiến mã bắn ra ngoài, đồng thời trong tay một màn hàn quang hiện lên, kiếm khí thẳng tới mười trượng bên ngoài. Cái kia "Kỵ binh" vội vàng bay lên không tránh né, nhưng đã không còn kịp rồi, cái kia không lồ kiếm khí "Xoát" một tiếng, liền theo "Kỵ binh" bên hông chém qua. Dọa đến tên kia "Kỵ binh" sững sờ giữa không trung, cho là mình xong đời đại cát!

Hoa Lân lại ngây ngốc đứng trên mặt đất, nhìn qua cái kia không trung u linh kỵ binh, cũng ngây ngẩn cả người. Bởi vì, cái kia không lồ kiếm quang chỉ là theo kỵ binh trên thân chém qua, cũng không có đem nó chặt thành hai đoạn. Thế là, cái kia kỵ binh sờ lên toàn thân, phát hiện một chút việc cũng không có, rốt cục thật lâu thở một hơi.

Hoa Lân hung hăng đập đầu mình một chưởng, mắng: "Ta thật sự là heo!"

Diệp Thanh đuổi tới bên người, vậy" hi hi ha ha. . ." Nở nụ cười.

Không trung cái kia kỵ binh sững sờ từng sau một lúc, đột nhiên cũng là một trận ngửa mặt lên trời cười dài. Nó là u linh chi thể, phổ thông kiếm khí, sao có thể thương tổn được chính mình? Thế là, hần mở ra đen kịt miệng rộng, chỉ vào Hoa Lân liền là một trận chế giễu: "@# \$%! . . ."

Hoa Lân cùng Diệp Thanh đều là sững sờ, mặc dù biết cái kia kỵ binh đang cười nhạo mình, nhưng hai người căn bản nghe không đến bất luận cái gì thanh âm.

Thế là, Hoa Lân cùng Diệp Thanh liếc nhau, trầm miệng một lời: "Người biết lái 'Âm Nhĩ' không?"

Hai người sững sờ, lại đồng loạt lắc đầu nói: "Sẽ không!"

"Ây. . ."

. . .

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương truyện !! cảm ơn :D

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Thiện ác khó phân

...

Chung quanh "U linh" lần nữa xông tới, một mảnh đen kịt, không khí đột nhiên trở nên rét lạnh không gì sánh được.

Tay cầm một nửa binh khí kỵ binh, cũng ưỡn ngực ép tới. Lung lay trong tay đao gãy, phảng phất tại nói: "Lúc này nhìn người như thế nào đối phó ta?"

Hoa Lân lại vẫn đứng tại chỗ cũ, âm thầm đem thể nội nhiệt khí ngưng tụ tại trên trường kiếm, trong tay "Hà Chiếu Kiếm" lập tức trở nên toàn thân đỏ sậm, chờ bọn chúng tiếp cận lúc, đột nhiên một kiếm bổ ra, chỉ thấy một đạo hồng quang hiện lên, cái kia kỵ binh sững sờ, lập tức dọa đến hồn phi phách tán. Hần cổ tay phải bị Hoa Lân một kiếm cắt đứt, trong tay một nửa trường đao cũng "Đương" một tiếng rơi trên mặt đất. Kinh người nhất là, miệng vết thương của nó cấp tốc bốc cháy lên, đồng thời cấp tốc hướng trên bờ vai đốt đi. Ngọn lửa này đúng là như thế tà môn, hễ nhiên đúng là khắc tính của nó.

Diệp Thanh từ trước đến nay cùng Hoa Lân ở giữa còn có ấn ý, nằng thân hình lóe lên, nhặt lên trên đất một nửa trường đao, giơ tay chém xuống, đem kỵ binh thiêu đốt cánh tay phải tận gốc chặt xuống, cuối cùng cứu được nó một cái mạng nhỏ. Chỉ gặp đầu kia tay cụt trong nháy mắt liền đốt không còn thấy bóng dáng tăm hơi...

Diệp Thanh nhắc lên trong tay đao gãy, nhìn một chút, cười nói: "Chuôi này đao giống như rất đặc biệt đây?"

Chuôi này đao đương nhiên đặc biệt, nó bị làm pháp thuật, cho nên u linh kỵ binh có thể "Cầm" trong tay chém người. Nguyên nhân chính là như thế, đao này cũng có thể làm bị thương cái khác quỷ hồn!

Hoa Lân lạnh lùng trừng mắt chung quanh u linh, trong tay hần Hà Chiếu trở nên toàn thân đỏ sậm, cái kia nóng bỏng nhiệt độ, dọa đến chung quanh u linh cũng không dám lại tiến lên. Hoa Lân hừ lạnh nói: "Thức thời, đều rút xa một chút cho ta, không phải ta đem các ngươi đều diệt!"

Chung quanh u linh kỳ binh quả nhiên chậm rãi thối lui, đôi mắt Hoa Lân trên người nhiệt lưu, bọn chúng rốt cuộc biết cái này người không thể trêu vào, thế là âm vang tứ tán, một lát trốn không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Chỉ có cái kia tay cụt u linh kỳ binh ngậy ngốc nhìn xem Diệp Thanh, trong mắt lộ ra lòng căm kích.

Diệp Thanh lại lạnh nhạt nói: "Người cũng không cần cảm ơn ta! Nếu như công tử nhà ta muốn giết người, kiếm khí chỉ cần chặt ở trên thân thể người, sợ rằng cũng không thể nào cứu được người!"

Hoa Lân cười nói: "Vẫn là Thanh Thanh hiểu ta!" Hai người bọn họ từ nhỏ phối hợp ăn ý, cho nên Diệp Thanh hơi chút suy tư, liền biết Tiểu Lân cũng không có đại khai sát giới suy nghĩ.

Cái kia tay cụt u linh kỳ binh hướng bọn họ thật sâu khom người chào, chớp mắt cũng biến mất tại đường cái cuối cùng. Hoa Lân thản nhiên nói: "Xem ra Quý giới u linh, cũng không gì hơn cái này đi!"

"Hừ! ... Các người không khỏi cười đến quá sớm!" Một cái âm lãnh thanh âm truyền đến, một tên nữ tử áo xanh theo đường phố đối diện trong vách tường xuyên ra ngoài, trong tay nàng còn cầm một thanh hàn quang bắn ra bốn phía trường kiếm.

Hoa Lân cùng Diệp Thanh đều là sững sờ, chỉ gặp nữ tử kia sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên cũng là u hồn một cái.

Hoa Lân ngạc nhiên nói: "Lợi hại lợi hại! Người cứ việc nói ra tiếng người rồi? Xem ra tu vi còn có chút trình độ đây?"

Áo xanh nữ tử kia cười lạnh nói: "Ta là tới tiếp các người, không bằng cùng ta cùng một chỗ đối kháng huyết ma a?"

Diệp Thanh gặp nàng lớn lối như thế, tại là tức giận nói: "Người là đi tìm cái chết a?"

Bất quá Hoa Lân nghe nàng nói muốn đối kháng huyết ma, đột nhiên trong lòng hơi động, thầm nghĩ: Chẳng lẽ nàng cùng huyết ma ở giữa có cừu hận gì? Thế là gật đầu nói: "Gia nhập cũng được, nhưng ta muốn hỏi một câu cô nương phương danh!"

Nữ tử áo xanh bản ý, là muốn giết Hoa Lân, để hấn gia nhập chính mình hàng ngũ. Không nghĩ tới Hoa Lân "Hiểu lầm", thế là hận hận nói: "Tốt, chỉ muốn gia nhập chúng ta, người tự nhiên là biết ta tên gọi là gì. Đến đây đi..."

Hoa Lân thật đi đến nữ tử áo xanh trước mặt, cười nói: "Vậy xin hỏi cô nương họ gì?"

Ai ngờ nữ tử áo xanh đột nhiên tay phải lóe lên, trường kiếm xuyên thẳng Hoa Lân phần bụng. Lại nghe "Đinh!" một tiếng, Hoa Lân rời ra nàng trường kiếm, "Hà Chiếu Kiếm" đã thuận thế gác ở trên cổ của nàng, lạnh lùng nói: "Chỉ bằng người cái này chút thủ đoạn? Có tin ta hay không tùy thời đều có thể làm thịt người?"

Nữ tử kia không nghĩ tới Hoa Lân võ công cao cường như vậy, lúc này muốn lui đã muộn một bước, chỉ gặp "Hà Chiếu Kiếm" toàn thân đỏ sẫm, nhiệt lượng làm cho nàng phiến kinh hoàng. Hoa Lân lại đột nhiên chế trụ cổ tay nàng, ôn nhu nói: "Hiện tại người có thể nói nói chuyện người phương danh đi à nha?"

Hoa Lân tay trái hơi đỏ lên, vậy mà có thể chế trụ phiêu miểu quý hồn, cái này mấy lần biến hóa, thấy Diệp Thanh trong lòng giật mình. Nghĩ thầm đi theo Tiểu Lân vài chục năm, cũng không biết, cho Tiểu Lân mang đến vô biên thống khổ nhiệt khí, đúng là lợi hại như thế!

Thế nhưng là, áo xanh nữ tử kia tại "Sinh mệnh" hấp hối dưới, y nguyên ngao ngễ ngẩng đầu, nhìn cũng không nhìn Hoa Lân một chút.

Bất đắc dĩ, Hoa Lân thở dài nói: "Mà thôi, người đi đi!" Nói xong cắt kiếm thả nữ tử kia.

Nữ tử áo xanh quả nhiên xoay người rồi đi, nhưng nàng đột nhiên xa xa xoay người nói: "Nơi đây không nên ở lâu! Cưỡi huyết ma còn chưa thức tỉnh, khuyên các người nhanh rời đi. Nếu không các người tuyệt không phải là đối thủ của hấn! Chỉ có tiên nhân cùng Tu La mới có thể đánh với hấn một trận, nhanh đi thông tri Thiên Sơn kiếm phái Thượng Quan Truy Vân, có lẽ còn có ngăn cản huyết ma một tia hi vọng!"

Hoa Lân sững sờ, chính mình tại Thiên Sơn ngay người hơn bốn năm thời gian, mặc dù cũng nghe qua "Thượng Quan Truy Vân" cái này người, nhưng mình nhưng chưa từng thấy qua. Nghe người ta nói, hấn là phụ thân của Thượng Quan Linh, sớm tại mười mấy năm trước liền ẩn cư thế ngoại, cho đến ngày nay, đừng bảo là chính mình, chỉ sợ Thượng Quan Linh bản thân cũng chưa chắc tìm được hấn! Gặp nữ tử áo xanh dần dần đi xa, đột nhiên rộng to: "Uy... Người tên là gì?"

Nơi xa yếu ớt truyền đến nhỏ bé thanh âm nói: "Tôn yên nhiên..."

Hoa Lân cảm thán nói: "Ai... Thật đáng tiếc a!"

Diệp Thanh đi đến bên cạnh nói: "Đáng tiếc cái gì? Chẳng lẽ lại người còn muốn thử xem nhân quý tình?"

Hoa Lân lại nhẹ nhàng dựa vào Diệp Thanh eo nhỏ, nói ra: "Ta nào dám a? Ta có Thanh Thanh là đủ rồi..."

Diệp Thanh vận bụng ra hấn ma chường, cả giận: "Có quỷ mới tin câu hỏi đay của người!"

Hoa Lân xấu xa cười nói: "Không tin? Loại kia ta diệt huyết ma về sau, ta liền chứng minh cho người xem..."

Đúng lúc này, đột nhiên một thanh âm xa xa truyền đến nói: "Hào khí phách!" Chỉ thấy một cái người áo trắng từ đầu đường kia chậm rãi đi đến.

Diệp Thanh sớm xấu hổ đỏ mặt, lời nói mới rồi, chắc hẳn đối phương toàn bộ nghe thấy được.

Hoa Lân kỳ quái nhìn qua xa xa người áo trắng. Chỉ gặp đó là một tên thư sinh, ngũ quan cực kỳ tuấn tú, đi đường có âm thanh, trên mặt đất còn có bóng dáng. Rất hiển nhiên, hẳn cũng không phải là quỷ hồn. Cho nên Hoa Lân âm thầm cả kinh nói: Khá lắm! Thư sinh này chắc hẳn lại là một vị cao thủ tuyệt thế, nếu không sao dám một mình đến đây Nguyên Lý Trấn? Liền không biết là cái nào môn phái đây này?

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Thần bí bóng đen

Cái kia bạch y thư sinh đi tới trước mặt, từ đầu đến chân đánh giá Hoa Lân một lần, nói rằng: "Không tồi không tồi, quả nhiên là nhân gian hiếm thấy mỹ vị. . ."

Cái kia bạch y thư sinh lời còn chưa dứt, Hoa Lân ánh mắt lại đột nhiên nhảy một cái. Phải biết, hẳn từ khi luyện Kiều Truy Phong "Túy kiếm" sau, đối với người và vật phán đoán phi thường chuẩn xác. Lúc này đột nhiên cảm thấy không lành, tay phải "Hà Chiếu kiếm" nhanh chóng che ở trước người mình. . .

Quả nhiên, Bạch y nhân kia tay phải đột nhiên dài ra, móng tay ngo ngoe duỗi ra dài hơn nửa thước, mạnh mẽ đâm vào Hoa Lân yết hầu.

Thế nhưng, Hoa Lân động tác thoág nhanh hơn một phần, "Tranh" một tiếng, một chiêu kiếm đem đối phương năm mảnh móng tay tước đi. Nếu như không phải Bạch y nhân nhanh rút tay, e sợ ma trảo liền phải đương trường bị bỏ xuống đến rồi.

Hoa Lân trường kiếm xoay một cái, lập tức vắt ngang tước, giờ lên một mảnh đỏ sậm kiếm khí, cấp tốc hướng Bạch y nhân quét tới. Nhưng thấy bóng người lóe lóe, Tiểu Lân ánh kiếm nhất thời thất bại, "Tranh" một tiếng, một luồng ánh kiếm xa xa cắt về phía phương xa, nơi nào còn có Bạch y nhân hình bóng? Cái kia thân pháp, thực sự nhanh đến mức làm người nghe kinh hãi.

Chẳng qua, Hoa Lân không hề nghĩ ngợi, đột nhiên xoay người, mạnh mẽ chém ra mười ba kiếm, đao đao bổ về phía bên người Diệp Thanh.

Diệp Thanh toàn thân run lên, nhưng nàng vẫn cứ đứng tại chỗ, không động chút nào. Bởi vì nàng tin tưởng, công tử chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ xuống tay với chính mình.

Quả nhiên, "Boong boong boong" mười ba ánh kiếm dán vào Diệp Thanh da thịt, cấp tốc xẹt qua. Trắng xóa hoàn toàn vài từ không trung bay xuống, chính là Bạch y nhân lưu lại vật áo. Mà hai bên đường phố phòng ốc, chịu đến Hoa Lân kiếm khí tập kích, lập tức "Sặc sặc sặc" lưu lại mười ba đạo kiếm ngân. Không lâu, mấy đống phòng ốc nhất thời âm ẩm ngã xuống đất. . .

Hoa Lân căn bản không nhìn thấy bạch y thư sinh bóng người, hẳn hoàn toàn là dựa vào cảm giác của chính mình, cướp trước một bước đối với Diệp Thanh chém tới. Hẳn loại này dự trước công kích hình thức, sợ đến bạch y thư sinh kinh hồn bạt vía, còn tưởng rằng Hoa Lân tu vi không kém chính mình. Vì tốc chiến tốc thắng, Bạch y nhân dứt khoát rút ra chính mình bảo kiếm. . .

Trong phút chốc, Hoa Lân cùng Diệp Thanh chỉ cảm thấy trước mắt ánh sáng màu hồng lóe lên, trong cơ thể mình dòng máu một con chấn động, phảng phất có bất cứ lúc nào phun ra ngoài thân thể. Hoa Lân ánh mắt sắc bén cực kỳ, sợ hãi nói: "Huyết kiếm xuất thế. . . Thanh Thanh mau tránh ra!" Đồng thời trong tay Hà Chiếu kiếm nhanh chóng chém về phía ánh sáng màu hồng khởi nguồn. . .

"Huyết kiếm" rốt cục xuất thế, hơn nữa bị Hoa Lân đụng phải vững vàng. Diệp Thanh thế mới biết, công tử võ công sớm cao hơn chính mình mấy lần có thừa, lúc này không giúp được hẳn một tay, không thể làm gì khác hơn là thả người lui về phía sau hơn mười trượng "Coong!" một tiếng, trở tay rút ra Hãn Tinh kiếm, chuẩn bị ở thời khắc mấu chốt cứu lên công tử một mạng!

Hoa Lân hét lớn một tiếng: "Tuyệt trần Phi Phong thức. . ." Hai tay cầm kiếm, nhanh chóng bổ ra chín chín tám mươi mốt kiếm. Hẳn tuy rằng không thấy rõ Bạch y nhân bóng người, nhưng nguyên nhân chính là như vậy, cho nên mới bức ra chính mình toàn bộ tiềm lực. Vô hợp Kiều Truy Phong Túy kiếm tâm pháp, mỗi lần cảm thấy được năng lượng gọn sóng, trường kiếm trong tay ngay lập tức sẽ theo gót đi đi qua. Hẳn nghĩ tới nơi nào là chém đến đó bên trong, đương nhiên kiếm pháp so với người bình thường nhanh hơn vô số lần. . .

Kỳ thực 'Bạch y thư sinh' muốn giết Hoa Lân, bất cứ lúc nào đều có thể làm được. Nhưng Hoa Lân trường kiếm chăm chú đuổi theo thân thể của chính mình, ánh kiếm hỗn loạn đã cực. Muốn giết Hoa Lân mình cũng phải ai hẳn một chiêu kiếm mới được. Nhất là cho hẳn đầu đầu chính là, Hoa Lân ánh

Kiểm mang theo ngọn lửa nóng bỏng, chính là sở hữu tà ma khắc tinh. Nếu như thật muốn ai hấn một chiêu kiếm? Chỉ sợ cũng phải chữa thương mấy tháng. . .

Tình huống này, trực tiếp đem 'Bạch y thư sinh' tức giận đến nổi trận lôi đình. Nhưng hấn một mực lại không thể làm gì, bởi vì nó "Phệ huyết" quá nhiều, vừa vận mới thức tỉnh, công lực vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, vì lẽ đó phản ứng hơi có chút trì hoãn. Hấn lúc này chỉ có thể ở Hoa Lân trong ánh kiếm đi khắp, hy vọng có thể thừa cơ mà vào.

Nhưng Hoa Lân kiếm pháp nhưng thực sự quá hỗn loạn, đông một chiêu kiếm tây một chiêu kiếm, chỉ là che chở thân thể của chính mình, không cho hấn tới gần. Kinh người nhất chính là, Hoa Lân kiếm khí thẳng tới mấy trượng có hơn, trực tiếp đem bốn phía phòng ốc tước đến từng tấc từng tấc bóc ra từng mảng, kèm một chút đem xung quanh đi vì bình địa.

'Bạch y thư sinh' rốt cục không kiềm chế nổi, đột nhiên quát to: "Máu. . . Chi. . . Chém!"

Kiểm khí tiêu tan, bóng trắng đột nhiên bay lên bầu trời, vì lẽ đó Hoa Lân bỗng nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn tới.

Chỉ thấy 'Bạch y thư sinh' treo ở trên không, một đoàn đồ như màu máu mây đen cuộn cuộn mà đến, chớp mắt che hết toàn bộ bầu trời. Mà trong tay hấn "Huyết kiếm" thì lại trở nên toàn thân đỏ sẫm, quanh quanh tia sáng nhanh chóng hướng kiếm lên hội tụ tới, cuối cùng hình thành một thanh to lớn Huyết Nhận, phảng phất cùng đỉnh đầu "Mây máu" nối liền một thể. . .

Hoa Lân một trận kinh hãi, một mực chính mình cũng sẽ không "Ngự Kiếm thuật", không cách nào đuổi tới kéo giết. Liền thẳng thân đứng trên mặt đất, đề trong tay Hà Chiếu kiếm, ngưng tụ công lực toàn thân, chuẩn bị làm lần gắng sức cuối cùng. Nhắc tới cũng kỳ quái, Hoa Lân trong tay "Hà Chiếu kiếm" bị hấn toàn lực thôi thúc dưới, dĩ nhiên cũng sản sinh kỳ dị cảnh tượng, xung quanh hơi nước tất cả đều bị nó hút tới, cuối cùng một tia chớp cắt ra đâm tới, "Oanh" một tiếng, liền rơi vào Hoa Lân trên mũi kiếm, trực tiếp đem toàn thân hấn tê liệt đến không thể động đậy. May là tia chớp này còn không thành cái gì khí hậu, nếu không sẽ coi hấn là bị điện giật chết. Buồn cười nhất chính là, Hoa Lân nhưng cho rằng tia chớp này là Bạch y nhân gây nên. Hấn nhưng làm sao biết, phạm là yêu ma quỷ quái đều sợ sấm sét, đừng nói là triệu hoán chớp giật, khủng sợ chúng nó tất cả đều e sợ cho tránh lấy mà không kịp!

Lại nói lúc này cái kia bạch y thư sinh "Huyết Quang Trảm" cũng rốt cục phát động, đầu tiên là ba đạo Huyết Nhận từ trên trời giáng xuống, Hoa Lân miễn cưỡng né qua, còn chưa kịp vui mừng, đã thấy giữa bầu trời lít nhít rơi xuống vô số ánh sáng màu máu lấy dao, che ngợp bầu trời lại như trời mưa giống như, cái kia thanh thế, căn bản là liền chỗ ẩn nấp đều không có! Hoa Lân mí mắt giật lên, lại phát hiện này ánh sáng màu máu bao phủ phạm vi trăm trượng, không cần nói chính mình, liền có thể Diệt Thanh đều không thể tránh né. Bất đắc dĩ, Hoa Lân cấp tốc hướng về Diệt Thanh nhảy tới, chỉ hy vọng có thể cùng nàng chết cùng một chỗ. . .

Nhưng hấn còn chưa đi tới Diệt Thanh bên người, liền nghe "Ầm" một tiếng vang thật lớn, vô số ánh sáng màu máu rơi vào mặt đất, vung lên đầy trời tro bụi, dùng mặt đất cũng vì đó rung động. Đường phố cảng bị máu tươi bao phủ lại, uy lực to lớn, thực sự là thế gian hiếm thấy.

Lúc này không trung 'Huyết Ma' lập tức đắc ý cười to lên. —— bởi vì nó tin tưởng, tuyệt đối không có loài người có thể tránh được Huyết Quang Trảm công kích!

Quả nhiên, ánh sáng màu hồng tan hết, mặt đường ngang dọc tứ tung bị chém thành mạng nhện, nơi nào còn có Hoa Lân cùng Diệt Thanh tung tích? Nói vậy hai người bọn họ đã bị chém thành thịt Mạt chứ? Liền Huyết Ma ha ha cười nói: "Huyết kiếm vừa ra, ai cùng so tài?"

"Ồ? Thật sao?" Một cái cười lạnh âm thanh truyền đến.

Huyết Ma bỗng nhiên quay đầu lại!

Chỉ thấy phía sau mình, bỗng đứng đứng lặng một tên nam tử mặc áo đen, trong tay hấn phân biệt mang theo một nam một nữ, ngơ ngác chính là mặt đất Hoa Lân cùng Diệt Thanh hai người. Mà lúc này, bọn họ lại như lượng con gà con giống như, bị hấn nhắc trong tay!

Lấy Huyết Ma tu vi, dĩ nhiên không có thấy rõ người mặc áo đen này là làm sao ra tay, coi là thật là gọi hấn khiếp sợ vạn phần.

Mà Hoa Lân bị người mang theo sau cổ, cảm thấy thật mất mặt, liền giả lên ngốc đến, hướng về đối diện Huyết Ma phát phát tay, chào hỏi nói: "Này. . . Chúng ta lại gặp mặt!"

Huyết Ma nhưng nhìn chăm chú Hắc y nhân, bởi vì hấn phát hiện người này dưới chân căn bản không có đạp lên Phi Kiếm, bằng vào ngón này huyền không bản lĩnh, liền có thể nói có một không hai! Phải biết, coi như là Huyết Ma, hấn cũng đến dựa vào bảo kiếm trong tay mới có thể trôi nổi ở giữa không trung. Rất rõ ràng người mặc áo đen này cảnh giới cao hơn chính mình sáng tỏ vô số lần, hơn nữa trong tay hấn còn mang theo lượng con gà con, cõ này công lực, làm sao không đề hấn khiếp sợ. Liền Huyết Ma cười như điên nói: "Nếu ngươi không muốn sống, vậy lão tử sẽ tác thành ngươi. . . Xem chiêu!" Huyết kiếm vung lên, đột nhiên hướng về Hắc y nhân cắt tới.

Thế nhưng Hoa Lân lại đột nhiên kêu lên: "Không được, hấn muốn chạy. . ."

. . .

Câu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Bầu trời cuộc chiến

Người mặc áo đen đang chuẩn bị tiếp chiêu, đột nhiên nghe thấy trên tay mình "Con gà con" đối với mình vung tay múa chân, vì lẽ đó sững sốt một chút. Nhưng mà liền như thế một hồi, Huyết Ma đã hóa thành bốn bóng người, hướng về phương hướng khác nhau bỏ chạy. . . Đây chạy trốn công phu, thực sự là đệ nhất thiên hạ!

Người mặc áo đen buồn phiền nói: "Ngươi. . . Ngươi sao biết hấn muốn trốn?"

Hoa Lân mắng: "Ngươi cũng thật là胆 muốn chết! Ngươi nhìn hấn ánh mắt đều lộ ra sợ hãi đáng ghét, nhưng hấn một mực còn dám ra tay với ngươi, này không tỏ rõ cổ lăm ra về sao? Cũng chỉ có ngươi không thấy được! Này này này, có thể hay không trước tiên cho ta xuống đi? Như ngươi vậy đem ta nhắc theo, người ta có thật mất mặt!"

Diệp Thanh cũng bị người mặc áo đen mang theo, nhưng nàng nhưng ngoan ngoãn nhiều hơn mở to một đôi mắt thật to, nhìn Hoa Lân một chút, rồi cục "Xì" một tiếng nở nụ cười.

Người mặc áo đen sững sốt nói: "Thì ra là như vậy, tiểu tử thú xem người bản lĩnh vẫn đúng là không nhỏ." Vừa dứt lời, hấn lại đột nhiên cuồng thanh cười nói: "Chẳng qua muốn ta thả ngươi, vậy coi như khó khăn, bản tôn tìm ngươi hơn một ngàn năm, lúc này cuối cùng đem ngươi cho tóm lại! Ha ha ha. . ."

Hoa Lân đầu oanh một hồi nổ vang, chợt tỉnh ngộ nói: "Ngươi. . . Ngươi là Phần Tinh tông người?"

Người mặc áo đen kỳ quái nói: "Ồ? Làm sao ngươi biết? Nha, đúng rồi, Phần Tinh Luân trên có viết!"

Hoa Lân khiến cho rung mình một cái, âm thầm cảm hận chính mình làm sao hồ đồ như vậy?

"Phần Tinh tông" không phải vẫn đang tìm người phát triển "Huyết Ma đại pháp" sao? —— Nhược Uyên từng nói, chỉ cần dùng "Hỏa Vân Thạch" ánh sáng màu hồng liền có thể đưa tới Phần Tinh tông cao thủ! Mà chân khí của chính mình màu sắc, cùng "Hỏa Vân Thạch" như vậy tương tự, làm không tốt chính mình chính là Phần Tinh tông muốn tìm "Luyện trận vật liệu". Lúc này rơi xuống trong tay người khác, chính mình hiện tại mới hiểu được, có phải là quá đần độn?

Người mặc áo đen kia hiển nhiên hết sức cao hứng, ha ha cười nói: "Tiểu tử! Chúng ta cuối cùng cũng coi như tìm tới ngươi, chỉ cần ngươi vừa đến, chúng ta cái kia trận pháp liền ngay trong tầm tay! Ha ha ha ha. . . Ta thực sự thật là vui!"

Hoa Lân sớm bị dọa đến trái tim đều sắp nhảy ra, xem ra chính mình cái này "Vật liệu" còn tương đối trọng yếu đây?

Đang lúc này, từ "Trần Nguyên Lý" phía tây nam hướng về, nhanh chóng chạy tới sáu bóng người. Bọn họ chính là Cốc Nhược Hư, Khâu Lạc Bình, Vạn Nhận, Trương Kiếm Thành, Vô Trần cùng Quý Thần Trắc đám người. Mấy người bọn họ chớp mắt đi tới trước mặt, Cốc Nhược Hư sử dụng kiếm chỉ vào giữa bầu trời người mặc áo đen quát: "Ngươi là yêu nghiệt phương nào? Mau mau thả xuống Hoa công tử cùng Diệp cô nương! Bằng không đừng trách bản thân. . ."

Khâu Lạc Bình liền so sánh thẳng thắn chút, lớn tiếng kêu gào nói: "Ma đầu! Có loại ngươi liền thả xuống Hoa công tử, ta cùng ngươi đại chiến ba trăm hiệp!"

Làm nửa ngày, bọn họ còn tưởng rằng "Huyết Ma" bắt cóc Tiểu Lân đây!

Hoa Lân thấy người mặc áo đen sự chú ý bị bọn họ hấp dẫn, đang chuẩn bị sử dụng kiếm cắt đứt nó mà chướng, ai biết xa xa né qua vài điểm ánh sáng trắng, người mặc áo đen bỗng nhiên ngẩng đầu lên nói: "Nguy rồi!" Song nhẹ buông tay, giữa không trung liền đem Tiểu Lân cùng Diệp Thanh ném xuống đất. Bóng người lóe lên, nhanh chóng hướng về hướng về trên không. Tốc độ kia, vậy thì thật là nhanh như chớp giật. . .

Thế nhưng, còn có người so với hấn động tác càng nhanh hơn! Chỉ thấy giữa bầu trời né qua vài điểm ánh sáng trắng, "Xoát xoát xoát!" Lên đỉnh đầu đan dệt thành một tấm võng trời, che ngợp bầu trời hướng người mặc áo đen đi đầu chụp xuống. May là hắc y công lực của người ta cao tuyệt, trong tay ánh sáng màu hồng lóe lên, một đạo kiếm khí đón đỉnh đầu màu trắng võng trời bỏ tới. Chỉ nghe "Chê lý cách cách" một trận vang rền, không khí từng trận khuấy động, mới vừa vừa xuống đất Hoa Lân cùng Diệp Thanh kém một chút bị chấn động lật trên mặt đất. Ngẩng đầu nhìn tới, chỉ thấy người mặc áo đen đã đem 'Máu trắng võng trời' xé ra một cái lỗ hổng, đồng thời nhanh chóng hướng đông mặt phương hướng bỏ chạy. . .

Nhưng vào lúc này, lại nghe "Coong" một tiếng vang thật lớn, sớm có một cái ngự kiếm cao thủ giành trước đóng kín người mặc áo đen đường đi, song phương nhanh như tia chớp liều mạng một chiêu. Nhưng thấy tia lửa văng gấp nơi, trong suốt cương khí hướng bốn phía dấy ra, xung quanh mây đen lập

tức bị chấn động đến mức hướng ra phía ngoài lẫn lộn.

Mặt đất người tất cả đều sợ đến trợn mắt ngoác mồm, bầu trời này bên trong song phương giao chiến, vậy còn là nhân loại sao?

Người mặc áo đen từ dưới mà lên, theo lý thuyết nằm ở tuyệt đối thể yếu. Nhưng đỉnh đầu người áo trắng lại bị chấn động đến mức khí huyết sôi trào, lập tức bị đẩy ra mấy trượng. Nhưng là xung quanh lại xuất hiện bốn cái thân ảnh màu trắng, giữa bầu trời lại là một trận kiếm khí phân tán, người mặc áo đen chỉ có chống đỡ phần!

Lúc này năm đại ca thủ liên hợp đối phó một người, đã thấy người mặc áo đen kia hét lớn một tiếng, trường kiếm ánh sáng màu hồng tăng vọt, hình thành một thanh dài đến mười trượng lưỡi kiếm, lên đỉnh đầu cắt ra một đường mỹ lệ đường vòng cung, song phương kiếm khí dồn dập va vào, "Ầm ầm" truyền đến đỉnh tai nhức óc tiếng vang. . .

Bầu trời nguyên bản liền mây đen nằm dày đặc, bị bọn họ như thế mỗi lần trợn, lập tức sấm vang chớp giật, vài giọt đậu tương mưa lớn điểm đột nhiên hạ xuống, tiếp theo mưa to "Rào" một tiếng khuyh đảo mà xuống, trong đó thậm chí còn che giấu mưa đá.

Hoa Lâm những người này đều miệng há hốc, ngây ngốc nhìn lên bầu trời, liền trong nha môn Mộ Dung Tuyết ba người cũng đi ra, vừa vặn các nàng gặp gỡ trận này đột nhiên xuất hiện mưa đá, lập tức lại bị đập đến chạy trời chết. . .

Mọi người vội vã trốn về nha môn, Hoa Lâm mạnh mẽ nói: "Có hay không tính sai? Thực sự là long trời lở đất a!"

Diệp Thanh trở lại Tiểu Lâm bên người, ôn nhu mà giúp hắn thu dọn hỗn độn y quan. Trận chiến ngày hôm nay, Diệp Thanh mới biết Tiểu Lâm võ công càng là mạnh mẽ như vậy, thật làm cho nàng vừa mừng vừa sợ. . .

. . .

Trong nha môn, tối tăm ngọn đèn không thể vuran xa, bốn phía vẫn như cũ có chút quỷ khí âm trầm. Mọi người trở lại "Thái Thanh Thuần Dương Trận", ngoài cửa sổ vẫn như cũ là sấm sét đan xen, ở hí hí sách sách tiếng mưa rơi bên trong, thỉnh thoảng giáp tham dự mưa đá gõ nổ vang.

Trương Kiếm Thành lòng vẫn còn sợ hãi mà hướng về Hoa Lâm hỏi: "Chúng ta thật xa liền nhìn thấy một cái huyết kiếm vắt ngang giữa không trung, vì lẽ đó lập tức chạy về, người mặc áo đen này xem ra nhất định chính là Huyết Ma chứ?"

Hoa Lâm nhưng lắc đầu nói: "Hắn không phải. . ." Hoa Lâm thấy mọi người toàn quay đầu nhìn mình, liền lại bổ sung: "Chẳng qua, cái tên này cũng chẳng tốt đẹp gì!"

Mộ Dung Tuyết vội la lên: "Ngươi đây là ý gì? Rốt cuộc là còn không phải?"

Hoa Lâm lắc đầu nói: "Đều nói hắn không phải, Huyết Ma là cái người áo trắng, tướng mạo vẫn tính anh tuấn. Ai, với các ngươi nói cũng không nói được! Ta rất mệt, muốn nghỉ ngơi một chút!" Hắn cùng áo trắng Huyết Ma đại chiến mấy chục hồi hợp, thêm vào độ cao triển khai trong cơ thể mình hòa điễm, sắc mặt sớm đã có chút uest oải. Nói xong cũng mà ngồi xuống, vỗ tới trên đất tro bụi, ngã đầu liền ngủ.

Diệp Thanh chỉ được ở Tiểu Lâm bên người ngồi xuống, làm cho nàng gối lên chân của mình lên, thấy hắn lập tức tiến vào mộng đẹp. Phút chốc, Tiểu Lâm khoe miệng lại bắt đầu chảy xuối óng ánh chất lỏng, Diệp Thanh rút ra trong lồng ngực khăn tay, nhẹ nhàng giúp hắn lau đi, cúi đầu nhìn hắn ngủ lẫn nhau, "Khi khi" một tiếng bật cười. . . (từ y học lên giải thích, Tiểu Lâm trong mộng chảy nước miếng tặc xấu, kỳ thực chính là trong cơ thể nhiệt độ qua cao đưa đến. Cái này thói xấu, e sợ muốn cả đời theo hắn.)

Diệp Thanh hiện thực động tác, nhìn ra mọi người trong lòng ngứa, chính mình nếu là có một cái như thế ngoan ngoãn nha hoàn, coi như chết cũng cam tâm

Mộ Dung Tuyết thông thả ở Diệp Thanh bên người ngồi xuống, khuyên nhủ: "Thanh nhi muội muội nhất định sống được rất khổ cực, không bằng ta giúp ngươi chuộc thân chứ? Thế giới bên ngoài có thể mặc ngươi bay lượn!"

Diệp Thanh lắc lắc đầu, sâu xa nói: "Ngươi sẽ không hiểu! Không có công tử, sẽ không có ngày nay Diệp Thanh, vì lẽ đó ta muốn cả đời đều bảo vệ hắn, để hắn cả đời đều không buồn không lo!"

Mộ Dung Tuyết buồn phiền nói: "Hắn đối với ngươi thật sự trọng yếu như vậy? Ta nhìn hắn chấp khổ vô lý, đối với ngươi cũng không giống như tốt như thế nào a?"

Diệp Thanh ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Tuyết một chút, nói rằng: "Ngươi khả năng không biết, hắn ở sáu tuổi lúc, nhiều lần liều mạng đến bảo vệ ta. Từ đó trở đi, ta liền quyết định muốn cả đời theo hắn!"

Mộ Dung Tuyết hoài nghi nói: "Sáu tuổi? Khi đó hắn biết cái gì nhỉ?"

Diệp Thanh nghiêm mặt nói: "Hắn có hiểu hay không ta không biết. . . Nhưng ta sáu tuổi lúc, ta liền phi thường rõ ràng ai tốt với ta, ai đối với ta xấu."

Mộ Dung Tuyết lắc lắc đầu, nghĩ thầm vị này Diệp cô nương khả năng là lưu luyến giàu sang chứ?

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Không hiểu vòng xoáy

Xa xa bảy kiếm đều ngời ở "Thái Thanh Thuần Dương Trận" bên trong thương thảo cái gì. Bởi vì Huyết Ma xuất thế sự tình, nhất định phải lập tức thông báo cho Chương Môn. Mà "Quý Thần Trắc" thì lại một mình ngồi ở góc tường, trong tay nắm bắt Bát Quái, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc vẻ mặt, thật giống gặp tìm không ra vấn đề khó.

Ngoài cửa sổ, tiếng sấm dần dần ngừng lại.

Lúc này, cửa lớn đột nhiên không gió tự mở, cửa xuyên bị không lý do gió lên.

Mọi người ngơ ngác nhìn tới, nhưng hóa ra là ba tên khí độ phi phạm người áo trắng đi vào. Trước tiên một người, cả người đưa ra nhàn nhạt linh khí, hấn dùng ánh mắt lạnh lùng, đảo qua điện bên trong tất cả mọi người. Cuối cùng, nhưng dừng ở trên mặt đất ngủ say Hoa Lân trên người.

Ở tại bọn hắn khí thế không lộ dưới, mọi người đều có chút không thờ nổi."Quý Thần Trắc" càng sâu, hấn bắt tri bất giác càng hướng trong vách tường nhích lại gần.

Hoa Lân cũng từ trong mộng thức tỉnh, mờ mịt nhìn lại, càng biết bọn hắn bên trong một người trong đó!

Chỉ thấy bên phải Nhược Uyên lập tức cướp trước hai bước, hướng về Hoa Lân hỏi: "Ngươi quả nhiên ở đây?"

Hoa Lân xoa xoa mắt buồn ngủ lơ mơ con mắt, đứng lên nói: "Ồ? Nhược tiên bối sao đến đây? Nha, nguyên lai vừa nãy trên trời đông tổ, chính là lão nhân gia ngươi gây nên chứ? Khả khả. . ."

Ai biết, luôn luôn hòa ái Nhược Uyên liên tục hỏi tới: "Ta hỏi ngươi lời nói đây! Vừa nãy là không phải ngươi sử dụng Hóa Vân Thạch?"

Hoa Lân sững sờ, chỉ thấy Nhược Uyên liên tục hướng chính mình nháy mắt, trong phút chốc đầu óc linh quang lóe lên, liền vội vàng gật đầu nói: "Đúng đúng! Vừa nãy trời quá đen, vì lẽ đó ta liền khiến cho dùng một hồi! Chuyện này làm sao?"

Nhược Uyên cau mày nói: "Ta đều gọi ngươi không muốn đùa bỡn Hóa Vân Thạch, ngươi làm sao chính là không nghe? Giờ có khỏe không, rốt cục đánh rần động cỏ. . . Như vậy đi, ngươi vẫn là đem Hóa Vân Thạch trả lại ta, Thực Sơn hành trình ta khác làm sắp xếp."

Hoa Lân một trận phiền muộn, không thể làm gì khác hơn là từ trong lồng ngực móc ra Hóa Vân Thạch, đầu cấp tốc phân tích đã phát sinh tất cả. Đột nhiên chấn động toàn thân, sống lưng không khỏi bay lên một hơi khí lạnh.

Nhược Uyên tiếp nhận Hóa Vân Thạch, xoay người đối với Nhược Phong nói: "Sur huynh! Xem ra người dẫn đường kế hoạch cần phải sửa đổi một lần, chúng ta trước tiên đi Thực Sơn an bài chứ?"

Nhược Phong lại nhìn một chút Hoa Lân, nghe vậy chậm rãi gật gật đầu. Ba người lúc này mới xoay người đi ra nha môn, dặt tay nhau biến mất ở mệnh mộng nước mưa bên trong. . .

Bọn họ từ lâu đi xa, nhưng Hoa Lân nhưng vẫn cứ ngây ngốc đứng tại chỗ. Lúc này, trong lòng đột nhiên né qua mấy cái đáng sợ ý nghĩ. Vừa nãy Nhược Uyên vì sao lên lút hướng mình nháy mắt? Chẳng lẽ mình chính là Phần Âm tông muốn tìm 'Vật liệu' ? Hơn nữa, người mặc áo đen đã từng tự nhủ, bọn họ tìm chính mình rờn rã một ngàn năm lâu dài, bây giờ trận pháp rốt cục có hi vọng mở ra. Xem ra chính mình tình cảnh phi thường không ổn! Tức giận nhất chính là, dựa theo tình thế trước mắt, vì ngăn cản Phần Âm tông âm mưu, e sợ Nhược Uyên sư huynh cũng sẽ gây bất lợi cho chính mình, cướp trước một bước diệt trừ chính mình!

Nghĩ tới đây, Hoa Lân cảm thấy một trận bất lực, liền bảy kiếm hướng mình hỏi dò tình huống, đều không dành cho để ý tới.

Diệp Thanh nhìn trong trầm tư Tiểu Lân, trong lòng đột nhiên nổi lên một tia cảm giác xấu. . .

. . .

Sáng sớm ngày thứ hai, bảy kiếm quyết định dọn dẹp một chút trấn Nguyên Lý, sau đó ở bãi tha ma làm một tràng pháp sự siêu độ vong hồn. Thuận tiện, còn phải tiếp tục truy tra Huyết Ma tung tích.

Hoa Lân khuyên nhủ: "Huyết Ma từ lâu chạy mất dép, mọi người không cần thiết lại ở lại."

Quý Thần Trắc cũng gật gù đầu, hần ngày hôm qua cầu quái lẫn nhau, hiển nhiên phù hợp đề nghị của Hoa Lân.

Nhưng Ngụy Trùng không đồng ý nói: "Nơi này oán khí như vậy dày, nói vậy Huyết Ma nên vẫn còn, chúng ta nhất định phải truy xét được đây!"

Liền, bày kiểm đều biểu thị tán thành.

Mọi người mở ra cửa lớn, sóng vai đi ra nha môn. Ngẩng đầu nhìn lại, đều bị đường phố tàn bại cảnh tượng kinh ngạc đến ngây người.

Ở phía xa mặt đường, trên đất tất cả đều là ngang dọc tứ tung vết rách, hơi hơi dùng sức, mặt đất liền sụp dưới một đám lớn diện tích. Tối hôm qua còn rất hoàn chỉnh khách sạn, cửa hàng tất cả đều bị di vì phế tích. Bị hao tổn đường phố, có tới bảy mươi triệu phạm vi.

Vạn Nhận kinh hô: "Tối hôm qua xảy ra chuyện gì? Huyết kiểm uy lực càng không lồ như thế?"

Hoa Lân nghĩ thầm, người nếu như thấy tận mắt "Huyết Quang Trảm", liền rõ ràng cái gì gọi là khủng bố.

Cốc Nhược Hư không nói hai lời, từng cái cho mọi người phân công một chút nhiệm vụ. Mọi người trước tiên muốn thanh lý trên trấn hài cốt, sau đó còn muốn ở Thành Tây bãi tha ma, bày xuống Chiêu Hồn trận cùng thuận dương trận, chuẩn bị buổi tối siêu độ vong hồn.

Hoa Lân từ không chấp nhận bất kỳ nhiệm vụ, chỉ là mang theo Diệp Thanh từ nam đến bắc, từ đông đến tây lục soát toàn bộ. Người khác còn tưởng rằng hần công tác chăm chú, ai biết cái tên này hoàn toàn ngay ở thu thập ngân phiếu. Lấy tên đẹp: Phế phẩm thu về!

Khoan hãy nói, hoàng kim như thế đất giá đồ vật, Hoa Lân mới không lọt nỗi mắt xanh đây. Bởi vì chế nó quá nặng. Diệp Thanh từ trước đến giờ không thích tiền tài vật chất, nhưng công tử nếu thói tiền lẻ tìm đến khổ cực, cho nên nàng không thể làm gì khác hơn là hỗ trợ đồng thời thu thập.

Mãi đến tận hoàng hôn, Tiểu Lân một mõi cái quá chừng, ngồi vào một gian tửu lâu trong một phòng trang nhã, hưng phấn bưng bưng đếm lấy một ngày thu hoạch. "Mười hai vạn sáu, mười hai vạn bảy, mười hai vạn tám. . . Khả khả! Rõ ràng mười ba vạn lạng ngân phiếu, lúc này có thể lại đi kiến tạo một toà quốc công phủ!"

Diệp Thanh cười nói: "Công tử, ta chỗ này còn có một đồng lớn ngàn lạng trở xuống ngân phiếu đây! Ta giúp người lại đếm một chút!" Nói xong, Diệp Thanh tung ra một bao quần áo, lan ra một đồng lớn ngàn phiếu ở trên bàn xếp lên.

Hoa Lân buồn phiền nói: "Người xếp người đi ta đối với tiểu ngạch ngân phiếu không có hứng thú!"

Diệp Thanh cười cợt, cúi đầu chuyển tâm đưa đưa mà xếp nổi lên ngàn phiếu. Hoa Lân nhưng lại không biết từ nơi nào tìm đến rồi một bức danh họa, mở ra để thưởng thức mấy lần, lắc đầu nói: "Ái! Chỉ tiếc phẩm chất!" Nói xong lại cuộn lên.

Diệp Thanh ngẩng đầu liếc mắt nhìn hần, không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái. Phải biết 'Hoa quốc công' chính là văn nhân xuất thân, trong nhà tranh chữ thu gom phong phú biết bao, công tử sao nhìn tới loại này trấn nhỏ thu gom tranh chữ? Không kịp suy nghĩ nhiều, nàng lại vui đầu xếp lên ngàn phiếu đến. Ai ya. . . Tổng cộng hai mươi một vạn, so với Hoa Lân trên người lớn ngạch ngân phiếu còn nhiều. Liền hưng phấn nói: "Công tử, công tử. . . Nơi này còn có 214,000 nhiều lượng đây, đưa hết cho người!"

"A? Quá tốt rồi!" Hoa Lân cao hứng nhảy lên, hần đi tới Diệp Thanh bên người, trái lại đem trong tay mười ba vạn ngàn phiếu tất cả đều ném cho Diệp Thanh, nói rằng: "Sau đó Hoa gia tài chính mỗi lần dẫn giao cho người xử lý tốt, chính người nhìn làm!"

"A?" Diệp Thanh một trận kinh ngạc, nhưng trong lòng đồng thời bay lên một tia ngọt ngào cảm giác! Chiếu ý của công tử. . .

Đang say sưa, Hoa Lân đột nhiên từ phía sau lưng nhẹ nhàng ôm Diệp Thanh eo nhỏ, một trận vành tai và tóc mai chạm vào nhau nói: "Ngày hôm qua còn giống như không có chạm qua người đây, ngày hôm nay nhất định phải bù đắp!"

Diệp Thanh trên mặt bay lên một đoàn đỏ ửng, sắc giọng: "Hiện tại là ban ngày đây! Không muốn. . ."

Hoa Lân một đôi tay từ lâu không thành thật lên, Diệp Thanh một trận muốn cự còn nghĩ, đang lúc này, xa xa trên đường nhưng truyền đến tiếng kêu gào: "Hoa công tử, Diệp cô nương! Trời sắp tối, các người ở nơi nào?"

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Chiêu Hồn trận pháp

Diệp Thanh vội vã đẩy ra Hoa Lân, sắc giọng: "Người. . . Người thực sự là xằng bậy, chúng ta mau đi ra đi! Không phải vậy người ta có hoài nghi." Nói xong nàng mau mau cấp thấp đồ bùng gò má.

Hoa Lân cười hi hi cầm lấy trên bàn danh họa, ở Diệp Thanh thu thập thỏa đáng, lúc này mới nắm nàng chạy xuống từ lâu. Ra ngoài cửa, vừa vận nhìn thấy xa xa Ngụy Trùng cùng Khâu Lạc Bình về phía tây đường phố bước đi, một bên còn gọi tên của bọn họ. Hoa Lân lập tức trả lời nói: "Đừng gọi nữa, chúng ta vậy thì đến rồi!"

Ngụy Trùng cùng Khâu Lạc Bình đồng loạt quay đầu lại, mấy cái lên xuống liền đến đến Hoa Lân bên người, trách nói: "Các người vừa nãy đi nơi nào? Trời đều sắp tối rồi, không nữa tiến vào Thái Thanh Thuần Dương Trận, chỉ sợ sẽ có nguy hiểm. Ngày hôm nay chúng ta muốn làm pháp, có thể sẽ so với tối hôm qua còn hung hiểm mấy phần!"

Diệp Thanh vẫn cảm giác trên mặt của chính mình thiếu đến lợi hại, vẻ mặt rất không tự nhiên, trốn trốn tránh tránh không dám nói lời nào. Cũng may sắc trời đã tối, nàng ửng đỏ hai gò má cũng không có gây nên người khác chú ý.

Hoa Lân giờ giờ lên trong tay danh họa cười nói: "Trần Nguyên Lý xem như là xong, chúng ta đang tìm thất lạc văn vật, nếu như bị người hư hao, vậy coi như thực sự quá đáng tiếc!"

Khâu Lạc Bình gật đầu tán dương: "Vẫn là Hoa công tử nghĩ đến chu đáo, này văn vật phương diện vấn đề, chúng ta còn không có lực cùng. Xem ra ngày mai là nên hảo hảo thu thập một hồi!"

Diệp Thanh âm thầm buồn cười. Chẳng trách công tử vẫn cảm này tám tranh tám thường, hóa ra là vì che lấp "Vết vết của cái" sự thực.

Bốn người theo phố lớn, chậm rãi hướng về thành nam đi đến. Ngụy Trùng đột nhiên nghiêm mặt nói: "Ngày hôm nay, chúng ta ở bãi tha ma bố trí hai cái trận pháp. Một cái là dùng để chiêu hồn, một cái khác vẫn là phòng ngự dùng Thái Thanh Thuần Dương Trận. Vì lẽ đó đêm nay, mọi người chỉ có thể ở bãi tha ma chấp nhận một đêm, hai vị sẽ không đề tâm chứ?"

Tiểu Lân cùng Diệp Thanh cái nào có ý kiến gì, không thể làm gì khác hơn là theo Khâu Lạc Bình cùng Ngụy Trùng đi tới bãi tha ma. Chỉ thấy vùng hoang dã bên trong, mới thêm mấy trăm cái mộ mới, nói vậy là "Bảy kiếm" bỏ ra rất nhiều sức lực mới dựng thành.

Mà ở rộng rãi trên mặt đất, đã bố trí xong hai cái trận pháp. Phía trước chính là phòng ngự dùng "Thái Thanh Thuần Dương Trận", cái này Hoa Lân từ lâu từng trải qua, vì lẽ đó cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Mặt sau cái kia nhưng là Chiêu Hồn trận, mặt đất vẽ một cái to lớn bát quái đồ hình, hai bên lại cắm đầy chính tề hai hàng chiêu hồn phiến. Trước trận, còn xếp đặt mỗi lần cái bàn bát tiên, trên bàn tất cả đều là kiếm gỗ đào, lá bùa, đồ phẩm, nến thơm, hạt gạo. . . Văn văn pháp khí, thực sự là không thiếu gì cả.

Hoa Lân đi tới bàn bát tiên trước, bốc lên một nhúm nhỏ hạt gạo, hỏi: "Ồ? Oan hồn cũng sẽ ăn cơm sao?"

Mộ Dung Tuyết không hiểu phép thuật, sốt sắng mà hô: "Này! Người không nên lộn xộn nha, chờ một lát liền mất linh!"

Cốc Nhược Hư ha ha cười nói: "Thi qua pháp gạo, có thể công kích ác linh. Chúng ta mục đích hôm nay, là đưa chúng nó xuống Luân Hồi, hi vọng sẽ không dùng lên những này hạt gạo!"

"Thi ra là như vậy!" Hoa Lân gật gật đầu, lại tò mò xoay chuyển vài vòng. Ở Thiên Sơn lúc, hẳn xưa nay liền chưa từng thấy những này vật ly kỳ cổ quái, bởi vì Thiên Sơn kiếm phái luôn luôn tôn trọng cao thâm "Diệt Hồn Kiếm Pháp", đối với những này đạo cụ luôn luôn khịt mũi con thường. Vì lẽ đó Hoa Lân có chút hưng phấn, nhìn hồi lâu mới trở lại Diệp Thanh bên người.

Sắc trời dần tối. . .

Gió núi thổi đến mức chiêu hồn phiến "Ào ào" vang vọng, bãi tha ma bầu trời chậm rãi bay lên từng cái từng cái màu trắng dải sương, xung quanh phảng phát lạnh lẽo rất nhiều.

Mọi người không khỏi có chút sốt sắng lên, tất cả mọi người đều mở ra "Âm nhân", lặng lẽ chờ đợi Quỷ Hồn xuất hiện.

Cốc Nhược Hư vỗ phui bụi trên người, nói rằng: "Mọi người chú ý, ta hiện tại liền muốn bắt đầu chiêu hồn đại pháp. Nếu như các vị nhìn thấy thứ không sạch sẽ, tuyệt đối không nên kinh hoảng. Bởi vì chúng ta nằm ở thuần dương trong trận, chúng nó là không thương tổn tới chúng ta."

Nói xong, hắn đứng ở bàn bát tiên trước, nhắc lên kiếm gỗ đào, đốt lên Tam Trụ Hương, nhen lửa mỗi lần tám bùa văng ra ngoài. Giữa không trung, tám bùa kia chỉ oanh một hồi lên, không trung lúc thì đồ chỉ dập dờn. Cốc Nhược Hư lập tức thấp giọng thì thầm: "Thiên Đạo xa xôi, lục đạo luân hồi, nhân quỷ tiên ma, ai về chỗ nấy. Thần quỷ ban đạo, huyền cửa mở ra. . ."

Vừa vận niệm xong, trên đất Bát Quái đồ lóe lóe, không trung đột nhiên xuất hiện một cái đen thui thông đạo, một đen một trắng hai bóng người nhắc theo gong xiêng, U Linh giống như từ trong lối đi nhẹ nhàng đi ra.

Mộ Dung Tuyết một tiếng kêu sợ hãi, nhất thời sợ đến run lẩy bẩy.

Chỉ thấy cái kia một đen một trắng hai cái bóng mờ, mạnh mẽ hướng về nàng trừng một chút. Lúc này mới một bên đứng một cái, ở màu đen thông đạo bên cạnh chờ đợi. . .

Hoa Lâm thấy cái kia hai cái trắng đen bóng người 'Mơ mơ màng màng' nhìn không rõ ràng, căn bản không thấy rõ khuôn mặt vẻ mặt. Liền cười nói: "Vấn đúng là thật sự có tài à?" Vốn định đến gần hai cái trắng đen bóng người cẩn thận quan sát một phen, nhưng trước sau đối với cái kia đen thui 'Hang động' có chút sợ hãi, vì lẽ đó chỉ có thể khoe khoang mỗi lần khoe khoang miệng lưỡi nhanh chóng.

Cốc Nhược Hư hướng về trắng đen hai vị 'Sứ giả' chấp tay, lúc này mới nhắc lên kiếm gỗ đào, hướng xa xa bầu trời đêm đề khí lớn tiếng thì thầm: "Âm Dương Luân Hồi, sinh sôi liên tục. Hỗn phách trở về vị trí cũ, lấy ở kiếp sau. . ."

Công lực của hắn xác thực vững chắc, du dương tung từ mây đạt bên ngoài mây đậm. Xa xa dãy núi, mơ hồ còn truyền đến "Lấy ở kiếp sau. . . Lấy ở kiếp sau. . ." hồi âm.

Quý Thần Trắc âm thầm gật gật đầu, nghĩ thầm coi như mình triển khai 'Chiêu hồn đại pháp', cũng chỉ có thể đạt đến cái trình độ này mà thôi. Vì lẽ đó, hắn không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái, bởi vì đội nửa ngày, dĩ nhiên không có bất kỳ u hồn đưa tới cửa. —— phải biết, trấn Nguyên Lý ít nói cũng chết mấy ngàn người, không thể không có oan hồn.

Một lúc lâu, ở trước trận chờ đợi trắng đen bóng người có chút thiếu kiên nhẫn, quơ quơ trên tay gông xiềng, biểu thị muốn trở về Minh giới.

Cốc Nhược Hư bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là lại liên tục hô mười sáu lần, nhưng vẫn cứ không có U Linh chịu đến. Không khỏi quay đầu lại hướng Quý Thần Trắc hỏi: "Tiền bối! Chẳng lẽ ta nơi nào làm không đúng? Vì sao lại không có oan hồn đến đây?"

Quý Thần Trắc lắc đầu nói: "Người làm được phi thường hoàn mỹ, vì lẽ đó nên không phải người nguyên nhân. Ta nghĩ, khả năng là vong linh oán khí quá nặng, không muốn tiến vào quý giới. . . Người xem trận hai vị trí đầu 'Đại tiên' vừa nãy về mặt không quá hữu hảo, hay là bởi vì bọn họ cũng từng nhiên từng làm thử nghiệm, nhưng gặp phải vấn đề cùng người gần như, vì lẽ đó bọn họ mới có chút thiếu kiên nhẫn. Ai. . . Xem ra trấn Nguyên Lý oán khí quá nặng, chúng nó toàn cũng không chịu nhắm mắt."

Hoa Lâm thấy bọn họ tay trắng trở về, đột nhiên cười ha ha nói: "Làm sao mất linh? Vậy hãy để cho ta đến thử xem đi! Khả khả. . ."

Nói xong, hắn nhắc lên 'Hà Chiêu kiếm', nhanh chân đi tới Cốc Nhược Hư bên người. Mọi người đều là sững sờ!

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Bàng môn tà đạo

Mọi người đều không hiểu hắn muốn giờ trò quý gì? Lại phát hiện Hoa Lâm trên tay trường kiếm bích sóng dập dờn, vừa nhìn biết ngay vô cùng sắc bén. Nghĩ thầm cái tên này nơi nào nhặt được tốt như vậy mỗi lần thanh bảo kiếm, xem ra nhất định là hắn ban ngày thu thập bảo vật, trong lòng không khỏi có chút động lòng.

Cốc Nhược Hư nghe nói Hoa Lâm muốn thử một lần, liền không thể làm gì khác hơn là để hắn 'Lấy ngựa chết làm ngựa sống'. Lúc này đi xuống đài dưới nói: "Chuyện này. . . Vậy người đến thử xem đi!"

Ai biết, Tiểu Lâm căn bản không lên bát tiên đài, nhưng nghênh ngang đi thẳng ra ngoài trận, ngạo nghễ giơ lên trong tay "Hà Chiêu kiếm", hướng về bầu trời đêm rồng to: "Mọi người đều nghe! Ta Hoa Lâm, ngày hôm nay ở đây tuyên bố ba chuyện lớn. Thích nghe liền nghe, không thích nghe tự gánh lấy hậu quả. . ."

Diệp Thanh khi khi một tiếng cười duyên, tán dương: "Công tử rất đẹp trai nha, hi hi hi. . ."

Nguy Trùng vừa nhìn không đúng, vội vã đi tới Hoa Lâm bên người, nắm ống tay áo của hắn, muốn đem hắn lôi trở lại. Ai biết một hồi càng không có né động, Hoa Lâm thân thể vững vàng đóng đinh trên mặt đất. Nguy Trùng hơi kinh hãi, lúc này mới phát hiện Hoa Lâm võ công dĩ nhiên không kém.

Lại nói Hoa Lâm vẫn cứ giơ chuôi này Hà Chiêu kiếm, tư thế phi thường kiên cường, cái kia đứng ngạo nghễ thiên hạ bóng người, phảng phất bỗng mờ

rộng vô số lần. Dẫn tới trên trời mây đen cuộn cuộn mà đến, mơ hồ còn mang theo vài sợi chớp giạt. Hắn sử dụng kiếm chỉ vào bầu trời đêm, đối với lũ u linh 'Đe dọa' nói: "Ta biết các ngươi đều bị chết rất oan uổng, vì lẽ đó. . . Ta Hoa Lân ở đây lấy Thiên Thần danh nghĩa xin thề, ta nhất định sẽ dùng suốt đời tinh lực đi giúp các ngươi diệt trừ Huyết Ma, báo thù cho các ngươi huyết hận. Nếu như ngay cả ta đều không làm nổi, các ngươi tự tin có thể làm được không?" Hoa Lân dừng một chút, lại tiếp tục quát: "Thứ hai, đây là các ngươi cuối cùng đầu thai cơ hội, bỏ qua lần này, các ngươi khả năng muốn vĩnh viễn làm một con cô hồn dã quỷ, các ngươi thật sự đồng ý sao?"

Mọi người đều chỉ ngây ngốc mà nhìn Hoa Lân, này cùng Quỷ Hồn còn có thể đàm luận đạo lý gì nhỉ? Đề âm thầm cảm thấy buồn cười!

Đã thấy Hoa Lân ngữ khí đột nhiên chuyển dày đặc, thanh sắc bên trong nhắm quát: "Thứ 3, ta chỉ nói một lần! Muốn đầu thai hiện tại liền đến, lập tức trở về quỷ giới đi đợi mệnh. Bằng không bốn thiếu gia lập tức tìm tới phương viên 500 dặm, đem các ngươi từng cái từng cái bắt tới đốt thành tro. Các ngươi có tin hay là không! Ta mấy chục âm thanh, liền bắt đầu Suru Hồn Đại Pháp. Một, hai, ba, bốn, năm. . ."

Hoa Lân tiếng gào lớn vô cùng, chấn động đến mức mọi người màng tai rầm rầm vang vọng. Mộ Dung Tuyết tức giận nói: "Ngươi quả thực xằng bậy, đe dọa Quỷ Hồn nào có cái gì dùng à? Thực sự là. . ." Còn chưa nói xong, liền thấy xa xa bay tới vài con trắng bệch bóng người, từng cái từng cái trong lòng run sợ mà không dám lại đây.

Mộ Dung Tuyết ngực bịt lại, nhất thời đem phía dưới nuốt xuống.

Hoa Lân hướng về xa xa mấy cái bóng trắng liếc mắt nhìn, đột nhiên cười ha ha nói: "Này! Ngươi tới đây một chút!"

Nguyên lai, cách đó không xa có chỉ đứt đoạn mắt cánh tay phải U Linh sợ hãi rụt rè không dám tới gần, nghe được Hoa Lân điểm đến chính mình, nó lúc này mới phiên phiên nhiều nhiều, thật vất vả "Bay khắp" đến Tiểu Lân trước mặt.

Hoa Lân trầm giọng nói: "Ngươi đi đem Tôn Yên Nhiên gọi tới cho ta. Liền nói chuyện báo thù mặc dù trọng yếu, nhưng Luân Hồi đầu thai càng trọng yếu hơn! Ngươi nghe hiểu không có?"

Cái kia đứt đoạn mắt cánh tay phải U Linh liền vội vàng gật đầu, chớp mắt không thấy bóng dáng.

Chỉ chớp lát, xa xa bóng trắng liền thiềm, xung quanh nhiệt độ phảng phất đột nhiên giảm xuống, vô số thâm đạm U Linh theo nhau mà tới. Chúng nó xếp thành hàng, ở trước trận "Hắc Bạch sứ giả" dưới sự chỉ huy, chỉnh tề mức độ vào Quỷ Môn quan. Tình hình này, chỉ nhìn ra Cốc Nhược Hư trở mặt ngoác mồm, trong lòng rất cảm giác khó chịu.

Chỉ nghe Ngụy Trùng cười khò nói: "Nguyên lai chiêu hồn đại pháp có thể như vậy triển khai a? Ai. . . Thế đạo thực sự là thay đổi!"

Không riêng là Ngụy Trùng cảm thấy quái dị, bảy kiếm đều là rất là kinh dị. Trong chớp mắt, đối với thân phận của Hoa Lân đều sản sinh hoài nghi.

Đang lúc này, không trung đột nhiên lóe lên, một đường bóng người màu xanh từ trên trời giáng xuống, một tên thiếu nữ xinh đẹp nhấc theo bảo kiếm đứng ở Hoa Lân trước mặt. Nàng rõ ràng bóng người hiển nhiên cùng cái khác U Linh rất không giống nhau, nàng mặt lạnh lùng, hướng Hoa Lân quát lên: "Ngươi thật lớn mật, dám đe dọa thù hạ của ta?"

Bảy kiếm dồn dập binh khí ra khỏi vỏ, xông tới, chỉ lo yêu nữ có xúc phạm tới Tiểu Lân tính mạng.

Ai biết Hoa Lân dễ dàng cười nói: "Vậy sao ngươi lại để cho chúng nó đến rồi?"

Tôn Yên Nhiên vì đó sững sờ, hiển nhiên trong lòng vô cùng mâu thuẫn, rốt cục thờ dài nói: "Ngươi. . . Ngươi nói không sai, bọn họ là nên đi Luân Hồi!"

Hoa Lân nghiêm mặt nói: "Vậy thì đối với nha! Vậy ngươi sau này có tính toán gì không?"

Tôn Yên Nhiên đột nhiên lại cả giận nói: "Ta có thể có tính toán gì? Thù hạ của ta toàn đi đầu thai, ta còn có thể có tính toán gì không?" Nói, nàng thăm thăm nhìn Hoa Lân một chút, đột nhiên than thở: "Ta. . . Ta dự định tiếp tục tu luyện Tu La Đạo, giống như có thể ngự trị ở Tiên giới bên trên!"

Hoa Lân sững sờ, quan tâm nói: "Lẽ nào ngươi không trở về quỷ giới?"

Tôn Yên Nhiên không chút do dự nói: "Tiến vào quỷ giới? Đến nơi đó, ngươi lại muốn tu luyện cái gì, đã sớm không phụ thuộc vào ngươi rồi. Ta mới không đi đây!"

Quỷ Thần Trắc bước tới, lạnh lùng khuyên nhủ: "Ngươi có nghĩ tới hay không, nếu như ngươi ở lại ở nhân gian, sẽ bị những thuật sĩ tiêu diệt? Đến lúc đó càng thêm không phụ thuộc vào ngươi rồi. . ."

Tôn Yên Nhiên trong mắt lóe ra một tia lạnh lẽo mang, trừng mắt Quỷ Thần Trắc nói: "Chết người mù! Bằng ngươi còn không có bản lãnh kia!"

Quỷ Thần Trắc quý dị mà nụ cười nói: "Thật sao? Ta chỉ là một mảnh lòng tốt mà thôi!"

Tôn Yên Nhiên quan sát tỉ mỉ Quỷ Thần Trắc, đột nhiên sử dụng kiếm chỉ vào hắn, kích động quát: "Nói! Ngươi đến tột cùng luyện bao nhiêu cái hồn phách?"

Quỷ Thần Trắc giả vờ mờ mịt nói: "Luyện. . . Luyện cái gì? Ta này người mù nào có cỗ này bản lĩnh?"

Tôn Yên Nhiên gắt gao trừng mắt Quý Thần Trắc, bộ ngực mềm chập trùng bất định, hiển nhiên đối với đạo sĩ cực kỳ phản cảm.

Hoa Lân bọn họ đối lập lên, liền vội vàng kêu lên: "Ai nha, đừng ầm ỹ! Ngươi xem một chút người ta nhiều ngoan, xếp đến chính tề đi đầu thai! Ha ha. . ."
Lại thấy cái kia đứt đoạn mất cánh tay phải U Linh vẫn rụt rè đứng ở cách đó không xa, liền kỳ quái nói: "Ồ? Ngươi làm sao còn không đi đầu thai?"

Con kia cụt tay U Linh, lập tức há mồm nói rồi rất nhiều lời nói, nhưng mọi người căn bản không nghe thấy. . .

Tôn Yên Nhiên thực sự bị Hoa Lân chọc giận quá mức, liền tục mắng: "Ngươi cho rằng tiến vào Quý Môn quan là có thể đầu thai sao? Bọn họ còn phải trải qua rất nhiều năm đau khổ, mới có thể đi vào chuyển sinh đường. Ngươi rốt cuộc có hiểu hay không?"

Hoa Lân gãi gãi sau não nói: "A? Không thể lập tức đầu thai? Vậy còn muốn quý giới để làm gì?"

Diệp Thanh cũng cười nói: "Công tử, lục đạo luân hồi nha!"

Hoa Lân lúc này mới chợt hiểu ra. Nguyên lai "Lục đạo luân hồi" là chỉ, muốn ở mỗi một giới sinh hoạt mấy chục năm. Xem ra đầu thai trước, còn muốn được rất nhiều khổ.

Tôn Yên Nhiên sắc giọng: "Ngươi cuối cùng cũng coi như rõ ràng rồi? Còn phải trải qua một đời đây, nói tới cũng nhẹ. Dăm ba câu liền đem ta người tất cả đều lừa gạt đi rồi!"

Hoa Lân vẫn gãi sau gáy nói: "Cái kia. . . Vậy ta chẳng phải thành tội nhân?"

"Bây kiếm" cùng Mộ Dung Tuyết vốn là cảm thấy gia hỏa có chút cao thâm khó dò, nhưng bây giờ nhìn đến Hoa Lân phản ứng như thế này, mới biết cái tên này cái gì cũng không hiểu.

Diệp Thanh thấy Hoa Lân um tùm bất an, ôn nhu khuyên nhủ: "Công tử. . . Ngươi cũng không phải tội gì người. Bọn họ nhất định phải đi Luân Hồi, bằng không cuối cùng có một ngày có tan thành mây khói!"

Hoa Lân tỉ mỉ nghĩ lại, chỉ có thể gật gật đầu.

Diệp Thanh lời ấy lại làm dấy lên Tôn Yên Nhiên tâm sự, nàng trầm nghĩ: Đúng vậy a. . . Nếu như ta không thể tu đến Nguyên Thần kỳ, tương tự có tan thành mây khói!

Phải biết, "Nguyên Thần kỳ" là tu luyện bên trong mỗi lần cửa lớn, tên như ý nghĩa, Nguyên Thần chính là một người tinh, khí, thần, ba người hợp lại làm một kết quả. Chỉ có tu luyện ra Nguyên Thần, mới có thể tiến hành cái kế tiếp bước đi tu luyện. Mặc kệ là Nhân giới, Tu La giới, vẫn là Tiên giới, đều phải lấy "Nguyên Thần" vì là tu luyện cơ sở, như vậy mới có thể đem bản thân chân khí giúp đỡ ràng buộc. Nếu là không có Nguyên Thần, cái gì Nguyên Thần Xuất Khiếu cùng chân khí thành hình, đều trở thành nói suông. Nếu là không có Nguyên Thần, vậy thì vĩnh viễn chỉ có thể coi là người bình thường.

Diệp Thanh lòng rất tinh tế, từ lâu phát hiện Tôn Yên Nhiên mâu thuẫn tâm tình, liền khuyên nhủ: "Tôn cô nương. . . Ngươi thật sự không đi quý giới?"

Tôn Yên Nhiên đột nhiên tâm trạng xoay ngang, nghiêm mặt nói: "Không đi!"

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Các lộ tập hợp

Cốc Nhược Hư, Khâu Lạc Bình, Quý Thần Trắc nghe vậy đều là một phen muốn nói lại thôi đáng đáp, thật giống muốn nói gì.

Diệp Thanh lại khuyên nhủ: "Không bằng ngươi theo ta cùng công tử đồng thời tu luyện chứ? Không phải vậy sợ có người gây bất lợi cho ngươi!"

Tôn Yên Nhiên thân thể mềm mại chấn động, nhìn một chút Diệp Thanh, lại nhìn một chút Hoa Lân. Lắc đầu nói: "Quên đi, ta vẫn là quen thuộc độc lại độc vắng."

Diệp Thanh lắc Hoa Lân cánh tay nói: "Công tử! Ngươi nhanh khuyên nhủ nàng nha, ở nhân gian tu luyện Tu La Đạo rất nguy hiểm, nếu như gia nhập

chúng ta, đối với mọi người đều có lợi!"

Có cái gì lợi? Hoa Lân một mảnh mờ mịt. Nhưng vẫn là khuyên Tôn Yên Nhiên nói: "Đúng a! Người vẫn là theo chúng ta một đường đi thôi?"

Nguyên tưởng rằng Tôn Yên Nhiên có từ chối, ai biết nàng chỉ do dự một chút liền vui vẻ đồng ý, làm hại Hoa Lân âm thầm gọi thẳng không ổn. Làm sao không ổn? Tiểu Lân mỗi ngày buổi tối đều quán quít lấy Diệp Thanh, này đột nhiên nhiều hơn một người, đương nhiên không ổn. . .

Từ từ, vô số oan hồn đều đi vào 'Quý Môn quan', con kia cụt tay U Linh lưu luyến không rời dừng lại thời gian rất lâu. Ở Tôn Yên Nhiên khuyên bảo bên dưới, nó thật vất vả mới đi vào Chiêu Hồn trận, quay đầu lại lại phát phát tay. Này từ biệt, vậy cũng thật sự chính là vĩnh biệt. . .

Diệp Thanh cùng Hoa Lân cùng vào Tôn Yên Nhiên đi ra ngoài trận, đoàn người thấy bọn họ dĩ nhiên trở thành bạn tốt, cũng không có gì đáng lo lắng. Khi bọn họ khi trở về, trời đã mờ sáng, trong đó nhưng ít đi Tôn Yên Nhiên bóng người. Chỉ là không biết Diệp Thanh từ nơi nào thu hồi một chuỗi đẹp đề màu đen Phật châu, vẫn đeo tại cổ tay trái, nghĩ đến cái kia Phật châu lai lịch có nhiều bí ẩn.

Này một đêm, 'Huyết Ma' quả nhiên chưa từng xuất hiện, mọi người hơi hơi có chút thất vọng, đồng thời cũng có chút vui mừng.

. . .

Ngày kế, trở lại trên trấn. Bày kiếm nhưng phải xử lý trấn Nguyên Lý hậu sự, chỉ một lúc sau, lục tục lại tới rồi rất nhiều "Thất Kiếm Minh" đệ tử. Buổi trưa vừa qua khỏi, dĩ nhiên đến rồi mấy trăm vị nhân vật giang hồ. Trấn Nguyên Lý đột nhiên trở nên náo nhiệt. Còn có một chút căn bản là không quen biết người, bọn họ cũng vọt tới trấn Nguyên Lý, xem ra bọn họ mục đích giống như Tiểu Lân —— 'Lấy của cái người chết!' .

Quý Thần Trắc người này cũng coi như quái dị, chớp mắt liền không thấy bóng dáng, hay là ở trên người hắn, cũng ẩn giấu đi rất nhiều bí mật chứ?

Hoa Lân cùng Diệp Thanh hai người vô sự, tay trong tay bước chậm ở phố xá trung ương.

Chỉ thấy trên đường ánh mặt trời chiếu khắp, một ít nhân vật giang hồ lục tung từng pheo, cũng không biết đang làm những gì?"Thất Kiếm Minh' cao thủ, đối với bọn họ cũng mở một con mắt nhắm một con mắt. Hoặc là trong bọn họ, cũng có người coi chính nghĩa trang phục, trà trộn ở phát tài biển người chứ? —— Hoa Lân như thế suy đoán!

Hai người đang chuẩn bị hướng đi Cốc Nhược Hư cáo biệt, chỉ thấy phía trước giữa đường, đang có một đám người trong võ lâm chuyển ra mấy cái bàn tròn, từng ngum từng ngum uống rượu mạnh.

Hoa Lân cảm thấy buồn cười, những người này cũng quá tùy ý chút chứ?

Chỉ nghe một người trong đó sâu rượu reo lên: "Thục Sơn Kiếm Điển liền muốn bắt đầu rồi, nghe nói lần này kiếm điển bắt luận người nào cũng có thể xem xét, đến lúc đó tứ đại nỷ nữ lại có tụ tập cùng một chỗ. Khi đó chúng ta đoàn người lại lên Thục Sơn uống một trận lớn!"

Có người phản bác: "Người nói sai, trước tiên phạt một bát! Cái kia Thanh Phong các Đông Phương Linh Yên đã mất tích hơn một năm, nàng là tuyệt đối không thể tham gia kiếm điển! Uống nhanh!"

Hoa Lân thấy bọn họ uống đến khí thế ngất trời, lắc lắc đầu, kéo Diệp Thanh từ bên cạnh tránh đi.

Chỉ thấy, đối diện đang đứng một người, càng đầy hứng thú mà nhìn những kia uống rượu kẻ lỗ mãng. Hoa Lân cười mắng: "Ngụy Trùng! Người làm sao không đi ngăn cản bọn họ? Trái lại còn đứng ở chỗ này cười trộm?"

Ngụy Trùng cười nói: "Nhiệm vụ của ta là phòng ngừa có người đánh nhau gây sự, uống rượu chuyện như vậy, không ở ta phạm vi quản hạt bên trong. Hơn nữa trấn Nguyên Lý nổi tiếng không mạnh, bị bọn họ làm ồn ào, có lợi cho tương lai phát triển."

Hoa Lân mắng: "Mặc kệ uống rượu? Vậy người còn đứng ở chỗ này làm gì?"

Ngụy Trùng lộ ra một cái cao thâm khó dò nụ cười, nói rằng: "Hiện tại là không có chuyện gì, chờ một lát có người uống say, cái kia chỉ sợ cũng có việc!"

Hoa Lân nghe vậy, làm dáng một cước đá tới, Ngụy Trùng lắc mình né qua, hai người đồng thời cười ha ha. Ở bảy kiếm bên trong, Ngụy Trùng cùng Hoa Lân quan hệ tốt nhất, này một cước đá tới, lại đem quan hệ của hai người rút ngắn rất nhiều.

Ngụy Trùng cười nói: "Ta ngày hôm nay nhìn thấy rất nhiều người ở thu thập văn vật, vì sao Hoa công tử nhưng không đi thu thập tranh chữ cơ chứ? Căn thật bị người nhanh chân đến trước!"

Hoa Lân hiện tại là hai tay trống trơn, liền hôm qua nhất được tranh chữ cũng không biết làm đi nơi nào, còn nói gì thu thập văn vật? Đúng là Diệp Thanh sau lưng, đang có một bao quần áo, nhưng bên trong tất cả đều là ngân phiếu. Vì lẽ đó Tiểu Lân lúng túng nói: "A? Kỳ thực văn vật thứ này, nhất định phải hiểu việc người đến thu thập. Ta ngày hôm nay gặp phải một cái Tú Tài, vì lẽ đó đem ngày hôm qua thập đến tranh chữ cho hắn giám định một phen, ai biết lập tức bị hắn ném. Kết quả là, thiếu gia ta hiện đang quyết định bắt đầu thu thập ngân phiếu. Khả khả. . ."

Ngụy Trùng nghe vậy, kém một chút tại chỗ té xỉu. Cảm thấy Hoa Lân cái tên này xuất quỷ nhập thần, thân thể vừa giống như mê binh thường thần bí, cử chỉ trong lúc đó, mơ hồ còn lộ ra vương giả phong thái. Nhưng làm việc trong lúc đó, nhưng dù sao là khiến người ta ra ngoài bất ngờ, vì lẽ đó lại là một trận cười ha ha.

Hoa Lân đột nhiên nghiêm nét mặt nói: "Trần Nguyên Lý đã không có tình trạng gì, vì lẽ đó ta đến đây đặc biệt hướng về các người nói lời từ biệt. Nơi này ăn không ngon, chơi không vui, ta rất là không quen."

Ngụy Trùng bắt đầu nói: "Người khi nào lên đường?"

Hoa Lân thẳng thắn nói: "Chính là hiện tại! Vì lẽ đó hi vọng người thay ta chuyển cáo bọn họ một hồi."

Ngụy Trùng chỉ có thể gật đầu nói: "Vậy cũng tốt, người chuẩn bị lên cái nào?"

Hoa Lân chỉ vào sau lưng trên đường hán tử say nói: "Bọn họ đang đang bàn luận. . . Thực Sơn!"

Ngụy Trùng mỉm cười nói: "Được! Đến lúc đó ta khả năng cũng sẽ lên Thực Sơn, hay là không lâu liền có thể gặp lại!"

Hoa Lân đang muốn lại khách sáo hai câu, lại nghe sau lưng thật giống có người đang bàn luận 'Tuyệt Trần kiếm' Thượng Quan Linh, tâm thần không khỏi run lên, vội vã ngưng thần lắng nghe.

Chỉ nghe người kia bàn luận trên trời dưới biển nói: "Nghe nói lần này Thiên Sơn kiếm phái tình thế bất buộc, càng phái hai vị cao thủ đồng thời tham gia kiếm điển. Trong đó, lại lấy 'Tuyệt Trần kiếm' Thượng Quan Linh làm chủ, một người khác 'Ân Quang kiếm' là phụ. Hơn nữa còn dẫn theo mười mấy vị thiếu niên cao thủ đồng loạt đi vào giang hồ, ai ya. . . Cái kia thanh thế thật là kinh người!"

Có người cười nhạo nói: "Thượng Quan Linh không phải là khuôn mặt dung mạo xinh đẹp một chút sao? Làm cho nàng đến đoạt kiếm? Nàng còn khi chúng ta Trung Nguyên võ lâm, đều là ăn cơm khô lớn lên?"

Trước tiên người kia cũng cười ha ha nói: "Vậy cũng chưa chắc! Nghe nói Thượng Quan Linh vũ khí lợi hại nhất chính là khuôn mặt đẹp, nếu như đem quần áo một thoát, đó là khẳng định không cần đánh rồi! Ha ha ha. . ."

Ngụy Trùng nghe đến mấy cái này lưng ta lưng tung bình luận, nhưng không có tiến lên ngăn cản ý tứ. Phải biết, Thiên Sơn kiếm phái đem gần một nửa đệ tử, đều là tái ngoại dân tộc. Bọn họ lại rất ít người tiến vào Trung Nguyên, vì lẽ đó trên giang hồ hào khách, cũng không kiêng kị Thiên Sơn thế lực. Lại không nghĩ rằng, nơi này vừa vặn thì có hai vị Thiên Sơn khách tới. . .

Hoa Lân cô tay xoay một cái, ngón giữa cấp tốc bắn ra, chỉ nghe "Keng!" một tiếng, vừa nảy chế nhạo Thượng Quan Linh hán tử, trong tay bát rượu đột nhiên bị gõ thành phần vụn, sọt đến hán tử nhảy lên.

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Bí mật tu chân

Ngụy Trùng càng là trong lòng cả kinh, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Lân động thủ, hơn nữa dĩ nhiên là bỗng dưng điểm nát năm trượng ở ngoài bát rượu, công lực cỡ này, thực sự làm người nghe kinh hãi.

Rượu kia bát vỡ vụn hán tử nhưng cũng không đơn giản, dĩ nhiên không có lớn tiếng ồn ào, chỉ là quay đầu nhìn về bên này trông lại. Hán tử vừa thấy được Hoa Lân ánh mắt lạnh như băng, dĩ nhiên ngoan ngoãn ngồi xuống. Phải biết, Hoa Lân vừa nảy cái kia sợi chân khí không chỉ đánh vỡ bát rượu của hán tử, dư kinh còn còn bắn vào lòng bàn tay của hán tử, để tay phải hán tử tê dại. Vì lẽ đó hán tử rõ ràng mà biết, đối phương căn bản không có sử dụng âm khí. Gặp phải loại cao thủ này, liền đau xót cũng không dám gọi, cái nào còn dám kêu la nữa?

Hoa Lân kéo Diệp Thanh, từ bên cạnh bọn họ lướt qua người, phảng phất chuyện gì đều không có phát sinh. Trải qua lúc, vén vạt lạnh nhạt nói một câu: "Lần sau lúc nói chuyện, nhất định phải chú ý kín miệng!"

Bát rượu vỡ vụn hán tử cũng không có tiếp lời, nhưng cùng với mâm bạn rượu nhưng không phục. "Hoắc" một hồi, tất cả đều đứng lên, hướng Hoa Lân quát: "Người đây là ý gì? Ám hại người khác tính cái gì anh hùng hào hán?"

Ai biết rượu kia bát vỡ vụn hán tử liền vội vàng đứng lên nói: "Xin lỗi. . . Xin lỗi! Là chính ta không có cầm chắc bát rượu, không liên quan vị thiếu hiệp kia sự tình!"

Hoa Lân hướng hán tử khẽ gật đầu, kéo Diệp Thanh thản nhiên đi xa. . .

Này mâm bạn rượu, vẫn cứ tức giận lấp nhận, dồn dập trách cứ bát rượu vỡ vụn hán tử quá mức nhất gan. Chỉ thấy hán tử kia đột nhiên giờ sưng đỏ bàn tay phải, run rẩy nói: "Cảm ơn đoàn người quan tâm! Nhưng vốn là ta nói nhầm, hơn nữa người này võ công sâu không lường được, đừng đến chính là lãng không kiểm khí, thực sự là giang hồ hiếm thấy. Liền coi như chúng ta liên thủ, chỉ sợ cũng không phần thắng."

Nguy Trùng ngay ở cách đó không xa, hán chính đang vì là Tiểu Lân cử động có chút khó khăn. Lúc này phản ứng lại, vội vã đẹp đám người ra, từ trong lồng ngực lấy ra một bao thuốc trị thương nói: "Để cho ta tới, để cho ta tới. . ." Nói xong cùng một chút rượu mạnh, đẩy ra người bệnh bàn tay, chỉ thấy mặt trên một điểm đỏ sẫm được vào mí mắt.

Đây là nội lực độ cao tập trung mới có hiện tượng, trong lòng lấy làm kinh ngạc. . .

. . .

Hoa Lân kéo Diệp Thanh vừa đi, một bên hỏi hán nói: "Vừa nãy dùng sức thật giống hơi lớn, gần nhất nội lực đột nhiên tăng vọt, thực sự là kỳ quái!"

Diệp Thanh nhưng hoàn toàn cảm giác khó chịu! Tiểu Lân ngày hôm nay cử động, tất cả đều là vì Thượng Quan Linh phát ra. Thế mới biết công tử trong lòng còn sâu sắc ẩn núp một nữ nhân khác. Hơn nữa từ hôm nay phản ứng của hán đến xem, lấy quan tâm trình độ, khả năng không kém chính mình. Cho nên nàng có chút bận tâm!

Hai người yên lặng đi rồi mấy chục dặm đường, bắt tri bắt giác đều triển khai khinh công. Vượt qua một ngọn núi, phía trước đột nhiên xuất hiện một mảnh vô biên vô tận rừng rậm, xem cái kia liên miên không dứt dãy núi, ít nói cũng có hơn mấy trăm dặm.

Diệp Thanh cho rằng Tiểu Lân có dắt chính mình đi đường vòng, lại đi tới Thọ Châu phương hướng. Lại không nghĩ rằng, Hoa Lân nhưng mang theo chính mình trực tiếp đi vào đối diện rừng rậm. Khoảng chừng sau nửa canh giờ, hai người hoàn toàn lạc lối ở mênh mông bên trong vùng rừng rậm. Con đường càng ngày càng khó đi, bốn phía càng ngày càng u ám, bầu trời cành cây, hầu như hoàn toàn che hết trên đất tia sáng.

Bất đắc dĩ, Hoa Lân nhìn ngó bên người Diệp Thanh, hai người đồng thời gật gật đầu, song song bật không mà lên, mấy cái lên xuống sau, dán vào ngọn cây một đường bay nhanh. Tốc độ kia, nhanh như sấm đánh, lại như hai chi tên dài bắn về phía phương xa. . .

Vài bữa cơm công phu, Diệp Thanh đã có chút thở gấp, Hoa Lân đột nhiên hét dài một tiếng, một cái ôm chầm Diệp Thanh eo nhỏ nhắn, dựa vào sức một người, tiếp tục ở trên ngọn cây chạy vội. Thân ảnh của hai người, giống mây trắng giống như phiêu dật. Mà Diệp Thanh lán vẩy theo gió lay động, phảng phất tiên tử hạ phàm. Chạy không lâu lắm, Tiểu Lân rốt cục kiệt lực, nhìn chuẩn trên đất trống một tảng đá lớn, dắt Diệp Thanh rơi xuống.

Diệp Thanh không hiểu nói: "Công tử thật là lợi hại đây, Thanh Thanh luyện công mười năm, vẫn như cũ không phải công tử đối thủ!"

Hoa Lân nhưng cười nói: "Làm sao? Ngày hôm nay rốt cục thừa nhận? Ngươi ở nhà lén lút luyện công, cũng không nói cho ta, lẽ nào muốn ăn một mình?"

Diệp Thanh sâu xa nói: "Thanh Thanh cũng không muốn gạt công tử, chỉ là Thanh Thanh công pháp không rõ lai lịch, không dám tùy ý đi luyện tập! Vì lẽ đó. . ."

Hoa Lân gật đầu nói: "Vây ngươi luyện cái gì nội công a? Thật giống cùng Thiên Sơn Huyền Băng Quyết có rất khác nhiều."

Diệp Thanh á náy nói: "Thật giống tên gì Tử Vân thần công, chỉ có nội công tâm pháp cùng một ít đứt quãng tu chân đoạn ngắn thôi."

Hoa Lân trầm tư nói: "Hóa ra là Tử Vân thần công, thật giống ở nơi nào nghe qua!"

Diệp Thanh nhất thời không biết nên thế nào giải thích, Hoa Lân cũng đã cười nói: "Kỳ thực ta từ lâu đoán được tám chín phần mười, không cần giải thích. Ha ha. . ."

Diệp Thanh ngượng ngùng mà cúi thấp đầu, lẩm bẩm nói: "Thanh Thanh vốn định chính mình trước tiên luyện tập một hồi, nhìn con đường có đúng hay không, sau đó sẽ truyền cho công tử. Ai biết công tử ma bệnh nhất định phải dùng thuốc tính hàn băng nội công mới có thể hóa giải, Thanh Thanh sợ công tử luyện tập Tử Vân thần công có dùng ma bệnh tăng thêm, vì lẽ đó. . ."

Hoa Lân cười nói: "Cũng còn tốt ngươi không có dạy ta, bằng không ta khả năng sớm đã chết rồi. Đúng rồi, biết ta tại sao muốn dẫn ngươi đi vào vùng rừng rậm này sao?"

Diệp Thanh mở to đôi mắt to sáng ngời nhìn hán, lắc đầu nói: "Công tử mỗi khi cử động phú có thâm ý, Thanh Thanh thường xuyên không rõ!"

Hoa Lân từ trong lòng lấy ra 'Nhược Uyên' cho mình ngọc bội, nhét vào Diệp Thanh trên tay, thần bí dặn dò: "Cái này ngoạn ý gọi là gì ký ức tinh phiến, ngươi dùng một tia lực lượng tinh thần tiến vào thử xem!"

Diệp Thanh nghi ngờ nói: "Lực lượng tinh thần?"

Hoa Lân gật gật đầu, đang muốn giải thích cái gì là lực lượng tinh thần, nhưng Diệp Thanh dĩ nhiên mở ra đôi môi, sững sờ ở tại chỗ. Hiển nhiên, nàng đã tiến vào tinh phiến không gian.

Hoa Lân thấy nàng mở ra đôi môi đáng đáp vô cùng đáng yêu, biết nàng nhất định cũng không phát hiện được bất kỳ bên ngoài tình huống, liền nghiêng

đầu, hướng nắng óng ánh hồng hào trên môi hôn xuống. Bỗng phát hiện, cảm giác này rất là tươi đẹp. . .

Không biết qua bao lâu, Diệp Thanh mờ mịt tinh táo, đang muốn phát sinh cảm thán, nhưng phát hiện mình môi đỏ bị người ngăn chặn. Liền nhẹ nhàng đẩy ra Tiểu Lâm, gắt giọng: "Người. . . Người thật là hư, người ta không để ý tới người."

Hoa Lâm cúi đầu nhìn trong lồng ngực Diệp Thanh, lau miệng nói: "Thơm quá, ta còn muốn. . ."

Diệp Thanh vùng lên tay ngọc, làm dáng muốn đánh hấn, bữu môi nói: "Ta đánh người nha?"

Hoa Lâm thấy nàng dáng dấp khá ái, không khỏi cười nói: "Thế nào? Ký ức tình phiến nội dung phi thường kinh ngạc chứ? Ta cũng là mấy ngày trước mới phát hiện!"

Diệp Thanh thả xuống tay ngọc, nằm ở Tiểu Lâm trong lồng ngực thở dài nói: "Thật. . . Thật sự quá lợi hại! Đây hoàn toàn chính là một bộ đầy đủ tu chân bí tịch. Hơn nữa các loại giai đoạn, các loại pháp môn đều miêu tả cực kỳ tường tận. Chỉ. . . Chỉ có điều, ta còn có rất nhiều thứ, căn bản là xem xem không hiểu. Quyển bí tịch này nếu như bị thế nhân biết, nhất định sẽ gây nên thiên hạ đại loạn!"

Hoa Lâm nhẹ giọng nói: "Xuyt. . . Nhỏ giọng một chút!"

Diệp Thanh mau mau gật gật đầu. Phải biết, thiên hạ võ lâm vì tranh cướp một cái "Huyền Thiên kiếm", liên huyền não long trời lở đất. Mà kiếm kia bên trong, ẩn giấu tu chân nội dung vẹn vẹn chỉ là một ít da lông. Mà Hoa Lâm trong tay 'Ký ức tình phiến', nhưng hoàn toàn thành một bộ đầy đủ. Nếu như bị người ta biết, e sợ thiên hạ tất cả mọi người đều có truy đuổi mà tới. . .

Diệp Thanh rút cuộc biết, công tử vì sao phải mang chính mình đến rừng sâu núi thẳm, liền cười ngọt ngào nói: "Công tử thật tốt!"

Hoa Lâm cười nói: "Đó là đương nhiên, người là ta đau lòng nhất bảo bối nha!"

"Hi hi. . ."

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Rơi vào hiểm cảnh

Mấy ngày kế tiếp thời gian, Hoa Lâm chỉ là mang theo Diệp Thanh ở trong rừng rậm đi chậm rãi, thường xuyên dừng bước lại, tỉ mỉ mà tìm nghiên tu chân bảo điển.

Duy nhất để Hoa Lâm cảm thấy không hài lòng chính là: Trời vừa tối, Diệp Thanh trên cổ tay "Phật châu" liền ánh sáng trắng lóe lên, Tôn Yên Nhiên liền "Bỗng dưng" xông ra. Nàng đem Hoa Lâm cùng Diệp Thanh một chỗ thời gian, hoàn toàn cho giữ lấy. Bất đắc dĩ, ba người không thể làm gì khác hơn là vừa nói vừa cười, bàn luận trên trời dưới biển một phen, rất muộn mới có thể nghỉ ngơi. . .

Ngày này, Hoa Lâm cùng Diệp Thanh vẫn hướng về rừng rậm phía tây xuất phát, chuẩn bị xuyên qua khu rừng này, lại từ Giang Lăng chạy tới Thục Sơn. Nhưng là, hai người đi rồi thật lâu, phát hiện liên tục nhiều lần đều là ở đồng thời khu vực đảo quanh, hoàn toàn lạc lối ở trong rừng rậm. Tốt ở xung quanh vô cùng yên tĩnh, hai người thẳng thắn ở trên một mảnh cỏ ngồi xuống, lại tiếp tục tìm hiểu tu chân điển tịch.

Trải qua mấy ngày nay tìm tòi, đại thể đã biết tu chân nguyên lai chia làm 12 cái cảnh giới. Dựa theo nội dung bên trong biết được, Hoa Lâm hiện đang đứng ở giai đoạn thứ tư "Thai Tức kỳ". Mà Diệp Thanh thì lại thoáng chênh lệch cấp một, đang đứng ở "Hoàn Khí kỳ".

Hoa Lâm cười nói: "Nói như vậy, ta tiến thêm một bước nữa chính là 'Tích Cốc kỳ'. Nghe nói đến giai đoạn này, ta là có thể không dính khỏi bụi trần gian? Có hay không như thế thần kỳ a?"

Diệp Thanh xinh đẹp cười nói: "Vậy người chẳng phải là thành thần tiên?"

Hoa Lâm cũng cười nói: "Vì sao ở Thiên Sơn lúc, cũng chưa từng nghe qua cỡ này thuyết pháp? Lấy chúng ta sư tôn có thể làm sao, nên từ lâu vượt qua những này cảnh giới."

Diệp Thanh tay ngọc nhẹ nhàng vuốt trên trán mái tóc, ôn nhu nói: "Khả năng bọn họ không biết tu chân bước đi đi bằng không một thanh Huyền Thiên

kiếm, cũng sẽ không đưa tới người trong thiên hạ liều mạng tranh cướp!"

Hoa Lân khẽ gật đầu, ha ha cười nói: "Ngươi phát hiện không có? Trước kia bị chúng ta xưng là 'Tiên nhân' gia hỏa, nguyên lai vên vện là nằm ở Nguyên Thần kỳ mà thôi. Tuy rằng bọn họ có thể trường sinh bất lão, nhưng cách thành tiên, nhưng còn rất sớm đây!"

Diệp Thanh hé miệng cười nói: "Đúng a! Hai ngày trước cứu chúng ta người mặc áo đen, công lực của hắn cao nhất, dĩ nhiên có thể bỗng dưng đứng thẳng, khả năng đã đạt đến Thần Hợp hậu kỳ! Chẳng trách sợ đến Huyết Ma quay đầu liền chạy!"

Hoa Lân bỗng nhiên trầm tư nói: "Thật giống có chút không đúng! Lây Nhược Uyên thân thủ lợi hại như vậy, vẫn như cũ muốn ngự kiếm mới có thể phi hành, hiển nhiên vẫn là so với người mặc áo đen kém hơn một bậc. Người mặc áo đen này tu chân phương pháp, lẽ nào có khác kỳ lạ?"

Ai biết hắn mấy câu nói này, lại làm dấy lên Diệp Thanh tâm sự, đột nhiên trách nói: "Lân ca ca! Ngươi rốt cuộc làm sao chọc bọn họ? Người mặc áo đen còn nói đang ở tìm ngươi khắp nơi? Mà lời ngươi nói Nhược Uyên, có phải là người áo trắng kia a? Nhưng là từ phản ứng của bọn họ đến xem, thật giống cùng người mặc áo đen có rất lớn cừu hận dường như? Trong này, đến tội cùng ai tốt ai xấu đây?"

Diệp Thanh này một chuỗi lớn vấn đề đập tới, nhất thời đem Hoa Lân tắc nghẽn đến không lời nào để nói.

Nghiêm thâm, trong này nội tình, chính ta cũng không lớn rõ ràng. Liền lắc đầu nói: "Những kia người áo trắng hẳn là người tốt. Ngược lại, cái kia cứu chúng ta người mặc áo đen e sợ lại lịch khá là quái dị. Trong này nội tình, ta tạm thời cũng không làm rõ được, chỉ biết là người mặc áo đen đại biểu một phương tà ác thế lực, nghe nói bọn họ chính đang cử hành cái gì Huyết Ma đại trận. . ."

Nói tới chỗ này, Hoa Lân tiếng nói đột nhiên dừng lại, chợt tỉnh ngộ chính mình đang đứng ở tình cảnh phi thường nguy hiểm. Một mặt, người mặc áo đen muốn dòng máu của chính mình tiến hành cái gì Huyết Ma đại trận? Còn mặt kia, Nhược Uyên đồng môn khả năng lúc nào cũng có thể sẽ diệt trừ chính mình! Bằng không, Nhược Uyên lần trước cũng sẽ không sốt sắng mà ám chỉ chính mình.

Loại này hung hiểm hoàn cảnh, làm sao có thể nói cho Diệp Thanh biết? Đây không đem nàng dọa gần chết mới là lạ! Hiện tại chỉ có thể kỳ vọng, người mặc áo đen đã bị Nhược Uyên đám người giết chết, hay hoặc là chính mình căn bản không phải người mặc áo đen phải tìm 'Vật liệu'. Bằng không coi như trốn đến lòng đất ba trượng, bằng người mặc áo đen kia thủ đoạn, như thường có thể đem chính mình đào móc ra. Phải biết, hắn có thể so với Huyết Ma lợi hại nhiều!

Diệp Thanh vốn là tính xảo đặc sắc, thấy hắn đột nhiên im miệng, sốt sắng nói: "Công tử! Làm sao?"

Hoa Lân đột nhiên cười ha ha nói: "Yên tâm đi, bọn thiếu gia sớm có phương pháp ứng phó!"

Diệp Thanh nghe được Tiểu Lân sang sảng tiếng cười, nghiêm thâm cõi đời này nào có công tử không bắt được sự tình? —— chính mình thực sự là lo xa rồi. Nàng nhưng làm sao biết, đây hoàn toàn là Hoa Lân ở an ủi mình. Mà nàng nhưng một mực mù quáng tin tưởng công tử, cho rằng tất cả mọi chuyện đều không làm khó được hắn.

Diệp Thanh căn bản không biết "Phân Âm tông" thực lực, cũng không rõ ràng Nhược Uyên những này chính phái nhân vật, chính đang thể sống chết truy đuổi tất cả cùng 'Phân Âm tông' có quan hệ nhân vật! Cho nên nàng căn bản không biết, trong này đến tội cùng có cỡ nào hung hiểm!

Nàng nũng nịu cười nói: "Công tử! Thanh Thanh hai ngày nay phát hiện nội công tiến rất xa, nguyên lai đồng thời tu luyện lực lượng tinh thần cùng nội công, có có tiến bộ lớn như vậy. Chẳng trách người tu chân công lực siêu cường!"

Hoa Lân đang suy nghĩ tâm sự của chính mình, nghe vậy vên vện "Ừm!" một tiếng.

. . .

Đêm nay, xung quanh rừng rậm phi thường yên tĩnh, thậm chí ngay cả tiếng côn trùng đều không nghe thấy.

Hoa Lân cùng Diệp Thanh tài cao mật lớn, vẫn như cũ ngồi ở trên cỏ yên lặng tu luyện.

Lúc này, Diệp Thanh trên tay màu đen Phật châu lại lóe lóe, Tôn Yên Nhiên lại xông ra. Nàng thấy hai người như thế cố gắng, nũng nịu cười nói: "Ồ? Các ngươi làm gì như vậy dụng công a? Cũng không đến quan tâm người ta!"

Diệp Thanh cười với nàng cười, ai biết Tôn Yên Nhiên đột nhiên sợ hãi nhìn chung quanh, hỏi: "Ngươi. . . Các ngươi đây là ở đâu?"

Diệp Thanh kỳ quái nói: "Vẫn là ở trong rừng rậm, làm sao?"

Cái kia Tôn Yên Nhiên đột nhiên cả kinh kêu lên: "Không được, các ngươi đi nhầm ranh giới."

Hoa Lân con mắt đột nhiên nhảy một cái, bỗng nhiên đứng lên nhích nói: "Ta nói làm sao đều là dặm chân tại chỗ, chẳng lẽ lại là quỷ đánh tường?"

Diệp Thanh cười duyên nói: "Ồ đâu là quỷ đánh tường a? Chúng ta ban ngày liền hãm tại chỗ này!"

Tôn Yên Nhiên lại đột nhiên sợ hãi nói: "A? Yêu Tiên trận!"

Hoa Lân thực sự không nhịn được cười nói: "Ngươi chính là yêu nhi? Xem ra ngươi gặp phải người mình, lúc này có thể hảo hảo tụ tụ tập tập. Có cái gì

đáng sợ?"

Tôn Yên Nhiên giậm chân nói: "Ngươi là thật không hiểu a? Yêu quái này là yêu quái, Quỷ Hồn là Quỷ Hồn, xưa nay vô quỷ dày có móng tay nhọn. Ngoại trừ tiên nhân bên ngoài, trong đó: Yêu khắc quỷ, quỷ khắc ma, ma khắc người, người lại khắc yêu. Ta chỉ thuộc về quỷ giới, cùng yêu giới xưa nay bất tương vãng lai. Không chỉ có như vậy, chỉ sợ bọn họ còn sẽ chủ động gây bất lợi cho ta. Chỉ vì, chúng nó có thể hút các loại bay khắp miếu năng lượng thể, thực sự là quỷ giới thiên địch!"

Hoa Lân lại cười nói: "Hóa ra là như vậy, vậy cũng không cần kinh hoảng nha! Chiều lời ngươi nói, ta cùng Thanh Thanh đều thuộc về nhân loại, vì lẽ đó nên có thể khắc chế nó mới đúng. Nó cái nào dám ra đây ngang ngược?"

Tôn Yên Nhiên vội la lên: "Ta nói nhân loại, là chỉ những tu đó thật cao tay! Mà các ngươi vừa mới mới vừa đi vào tu chân ngưỡng cửa, gặp phải yêu vật, nơi nào đánh thắng được? A! Cần thận!"

Hoa Lân quay đầu nhìn lại, xung quanh nhưng động tĩnh gì đều không có.

Tôn Yên Nhiên sốt sắng nói: "Chúng ta vẫn là mau chạy đi!" Nói thân thể nhẹ nhàng bay khắp hướng thiên không, nhưng làm sao cũng không bay lên được, liền hoảng sợ nói: "Nguy rồi, trận pháp đã phát động!"

Hoa Lân cùng Diệp Thanh đều bị nàng khiến cho hơi sốt sắng lên, nhanh chóng toàn xoay người, xem xét nhìn bốn phía, nhưng vẫn cứ không có phát hiện bất kỳ tình huống khác thường. Chỉ là xung quanh rừng rậm càng thêm âm u, mặt đất chậm rãi lại bay lên sương trắng.

Hoa Lân khước mắt đột nhiên nhảy một cái, ôn nhu nói: "Yên Nhiên, ngươi lập tức trở về đến Diệp Thanh dây xích tay bên trong đi, ta có ứng phó!"

Tôn Yên Nhiên trở xuống mặt đất, liên tục giậm chân nói: "Các ngươi tại sao không tin ta đây? Ta nói tất cả đều là thật sự!"

Hoa Lân "Tranh" một tiếng rút ra Hà Chiếu kiếm, mắt lạnh lèo đảo qua tất cả xung quanh. Hướng Tôn Yên Nhiên nói: "Ta tin tưởng ngươi, vì lẽ đó mời ngươi nhanh mau trở về! Nhanh!"

Tôn Yên Nhiên nghe vậy, lập tức hóa thành một trận khói, đảo mắt tiến vào Diệp Thanh dây xích tay. Diệp Thanh khó hiểu mà nhìn Hoa Lân, ai thân lại đây nói: "Lân ca ca! Có cái gì không thích hợp?"

Hoa Lân tay trái ôm Diệp Thanh, nói rằng: "Xung quanh cây cối càng ngày càng gần, chúng ta dưới chân bãi cỏ đã thu nhỏ lại gấp mấy lần!"

Diệp Thanh cả kinh, quả nhiên phát hiện nguyên bản trống trải bãi cỏ đã không tới hai trượng phương viên. Tới ôm om cây cối chẳng biết lúc nào đã gần trong gang tấc. Liền "Tranh" một tiếng, cũng rút ra trong tay Hàn Tinh kiếm. . . Đột nhiên, Diệp Thanh bỗng nhiên quay đầu lại, bởi vì tốc độ của nàng rất nhanh, quả nhiên phát hiện phía sau cây cối ở vận động bên trong dừng lại, phảng phất ở với bọn hắn chơi thời gian game!

Diệp Thanh hô hấp cũng biến thành gấp gấp lên, nhìn tới om om rừng rậm, không khỏi toát ra mồ hôi. . .

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Rừng cây yêu vật

Trong rừng rậm vốn là tối tăm, màn đêm vừa xuống, càng là đưa tay không thấy được năm ngón.

Bốn phía kiên cường cây lớn che trời, hầu như che hết toàn bộ bầu trời, đỉnh đầu nguyên bản rõ ràng ngôi sao, cũng đột nhiên biến mất không còn tăm hơi. Bốn phía tất cả đều là một mảnh vắng ngắt. . .

"Xoạt xoạt xoạt xoạt. . ."

Rừng cây nơi sâu xa, mơ hồ truyền đến cấp tốc qua lại âm thanh. Ở này vắng ngắt trong đêm tối, có vẻ hơi rợn cả tóc gáy. Hoa Lân gào to nói: "Đi ra! Giả thần lộng quỷ, cũng đừng trách ta không khách khí!" Nói, trong tay Hà Chiếu kiếm phát sinh ảm đạm ánh sáng màu hồng, bất cứ lúc nào chuẩn bị ra tay.

Diệp Thanh cũng toàn bộ tinh thần chú ý mà lắng nghe bốn phía tiếng vang, vốn định đề nghị triển khai 'Thảo Thượng Phi' thoát đi, nhưng ban đêm không

có thể thấy mọi vật, chỉ khủng càng thêm hung hiểm. Lúc này, xung quanh "Loạch xoạch" tiếng vang càng lúc càng lớn, càng ngày càng dày đặc, phảng phất thiên quân vạn mã con kiến chạy chồm mà tới.

Một mực xung quanh tối đen như mực, chỉ có Hoa Lân trong tay Hà Chiêu kiếm đưa ra âm đạm ánh sáng màu hồng. Nhưng kỳ quái chính là, Hà Chiêu đưa ra ánh sáng càng không thể vờn xa. Đến ngoài ba trượng, chính là đen kịt một mảnh. Phảng phất sở hữu tia sáng, đều bị thôn phệ.

Không chỉ có như vậy, Hoa Lân cùng Diệp Thanh vật áo còn không gió mà bay, một luồng mạnh mẽ sức hút, muốn đem bọn họ kéo hướng về hắc ám. Đang lúc này, chỉ nghe "Vèo vèo vèo" mơ hồ có vô số cái "Đồ vật" từ bốn phương tám hướng phun ra mà đến, Hoa Lân hét lớn một tiếng, kéo Diệp Thanh cấp tốc xoay tròn, Hà Chiêu mượn lực hướng về xung quanh mạnh mẽ quét tới, một mảnh không lồ ánh kiếm hướng bốn phía gọn sóng ra, ngay lập tức sẽ truyền đến "Răng rắc răng rắc" một đám lớn chặn ngang bề gãy tiếng vang.

Cùng lúc đó, đêm đen nhánh không đột nhiên xuất hiện đầy trời điểm đen, tối om om mà hướng về Hoa Lân cùng Diệp Thanh chụp xuống. Nếu như không phải bọn họ võ công cao tuyệt, chỉ sợ muốn vờn khó khăn phát hiện những này trong bóng tối sát thủ.

Diệp Thanh biết Hoa Lân kiếm khí không kịp thu hồi, liền nũng nịu quát lên: "Kết. . ."

Chỉ thấy trên người nàng từ quang lóe lóe, tay ngọc chống đỡ ở phía trước, xung quanh dĩ nhiên hình thành ba vòng vàng sáng màu tím, đem Hoa Lân cùng bản thân nàng quấn ở bên trong. Liền nghe "Đoạt đoạt đoạt. . ." Dày đặc âm khí bắn ở Diệp Thanh vàng sáng màu tím lên, cũng dập dờn ra từng tầng từng tầng gọn sóng. Hoa Lân nhìn chăm chú nhìn lại, không khỏi sợ hết hồn. Chỉ thấy những này âm khí toàn thân đen thui, phảng phất từng cây từng cây ô gai. Kinh khủng nhất chính là, chúng nó phảng phất là vật còn sống, ngo ngoe hấp thụ ở vàng sáng lên, liều mạng trong triều chui thẳng.

Đồng thời, từng lần từng lần "Đoạt đoạt đoạt" âm thanh không ngừng truyền đến, vô biên vô tận bóng đen từ phương xa bắn tới, Diệp Thanh thân thể mềm mại run rẩy từng chập, không khỏi kêu rên mấy tiếng, mặt trắng đã bị ức đến đỏ chót, đã là kiệt lực dấu hiệu. Chẳng qua, nàng triển khai vàng sáng màu tím vẫn như cũ không bị công phá, ở trong hình thành trạng thái chân không, bên ngoài giống như một cái cấm đầy lưới dao sắc con nhím, nếu như không phải Diệp Thanh gần đây tu chân đã có tiểu thành, chỉ sợ từ lâu không chống đỡ được.

Lại nói Hoa Lân nắm lấy Diệp Thanh chống đỡ trong giây lát này, cảm giác bên phải bóng đen dày đặc nhất, liền kết luận, có cái yêu vật chính đang phía bên phải phát động thể tiến công. Lúc này quát lên: ". . . Thu!"

Diệp Thanh cùng hần phối hợp đến tương đương hiểu ngầm, nàng đột nhiên thu tay lại, Hoa Lân ánh kiếm nhưng lập tức bù đắp, dồn dập hướng bốn phía đẩy ra. Liền nghe một đám lớn "Đoạt đoạt đoạt" tiếng vang lên, xung quanh mũi nhọn đều bị quét ra, áp lực nhất thời giảm bớt không ít.

Nhưng mà đúng vào lúc này, rất nhiều rễ cây từ phía trước bao phủ tới, lại như thật dài xúc tu, làm người ta nhìn tới sợ hãi. Hoa Lân cùng Diệp Thanh vội vã vùng kiếm chống đỡ, làm sao chém lấy bất tận, chém lấy không dứt. Lúc này, Hoa Lân biết rõ ràng phía trước yêu vật cách mình rất gần, nhưng một mực không thể gần người, thật muốn mở một đường máu, cùng yêu vật quyết một trận tử chiến. Trước mắt không chống đỡ được, Hoa Lân đột nhiên quát lên: "Thanh nhi, người trước tiên chống đỡ chốc lát, ta xem có thể hay không chém ra một con đường máu!"

Diệp Thanh quả nhiên ra sức đỡ lấy sở hữu thể tiến công, Hoa Lân đến này chốc lát nhàn rồi, lập tức hai tay nắm Hà Chiêu, ngưng tụ toàn thân hỏa diễm, cái kia chân khí rốt cục ngưng kết thành hình, chỉ thấy Hà Chiêu mũi kiếm từ từ hình thành một đoàn tia sáng chói mắt. Hoa Lân đột nhiên hét lớn một tiếng, trường kiếm anh dũng bỏ ra. Trong phút chốc, chỉ thấy một bóng người từ trên người Hoa Lân tách ra, nhắc theo bảo kiếm, việc nghĩa chẳng từ nan hướng phía trước chém tới, ngo ngoe chính là "Phân Thân trăm" mô hình. . .

Đây là một đòn toàn lực của hần, dựa vào trong cơ thể mạnh mẽ hỏa diễm, vậy lại sáng tạo ra một chiêu uy lực mạnh mẽ Phân Thân trăm. Chỉ có điều, chiêu này nhược điểm là nhất định phải ngưng Khí chờ phân phó, vì lẽ đó ở trong thực chiến cũng không thích dùng. Chẳng qua, chiêu này ở Diệp Thanh bảo vệ cho, dùng vào hôm nay tuyệt cảnh, nhưng là vừa đúng. Chỉ thấy đạo kia 'Huyền ảnh' không bị bất kỳ ràng buộc, hung mãnh mà cắt ra một con đường máu, những người cản đường hoàn toàn chém thành nát tan. Chỗ đi qua, cang cắt ra một con đường. . .

Diệp Thanh không hổ cùng hần tâm ý tương thông, biết Hoa Lân công lực tạm thời nói liền không lên, liền lập tức đỡ thân thể của hần, dọc theo phía trước cắt ra khe hở, cấp tốc nhào về phía trước.

Này "Phân Thân trăm" thực sự là lợi hại, phía trước rừng cây bị hần bỏ ra một cái ba mươi trượng thông đạo, Diệp Thanh kéo Hoa Lân xông về phía trước mười mấy trượng khoảng cách, nguyên tưởng rằng lao ra vây quanh, vậy mà đến phần cuối, mới phát hiện phía trước nhưng bị một mảnh tối om om rừng rậm chặn lại rồi đường đi.

Đang lúc này, hai người ngo ngoe phát hiện, phía trước một cái kỳ xấu cực kỳ, trên mặt tất cả đều là nếp nhăn phụ nhân đứng ở cách đó không xa, mạnh mẽ nhìn mình lom lom hai người.

Hoa Lân cùng Diệp Thanh giật nảy mình, chỉ thấy bà lão kia người bụng bị người chém một đao, vết thương nứt ra, chảy ra dòng máu nhưng hiện màu xanh sẫm, trong không khí còn bay một luồng khó nghe mùi tanh. Rất hiển nhiên, vết thương này chính là bị Hoa Lân vừa này 'Phân Thân trăm' bổ trúng. Nhưng kỳ quái chính là, này lão yêu phụ dĩ nhiên không động không ngã, bị thương tuy nặng, nhưng không đủ để trí mạng.

Song phương đều là sững sờ, bà lão kia người cũng không nghĩ tới hai người bọn họ có thể xông ra trận này, nếp nhăn trên mặt nhảy nhẩy, đột nhiên lộ ra mặt mũi dữ tợn, phần nộ quát: "A lý phần phạt. . ."

Nàng rống lên vài câu nghe không hiểu âm thanh, xung quanh lập tức lại là tối sầm lại, xa xa rừng rậm lần thứ hai xông tới. Lúc này, Hoa Lân cùng Diệp Thanh rốt cục đoán được, này lão yêu bà nhất định là cái ngàn năm thụ yêu, bằng không sao có thể không chế toàn bộ rừng cây?

Nói thì chậm, trước mắt lại là tối sầm lại, hai người cang lại lâm vào yêu tiên đại trận. Trong phút chốc, vô số rễ cây lần thứ hai quấn tới, Hoa Lân trong

tuyệt vọng, miễn cưỡng nhấc lên còn lại chân khí, Ngưng Khí thành hình, nổi giận gầm lên một tiếng, một đường "Phân Thân trăm" lần thứ hai mạnh mẽ bổ về phía lão phụ nhân vừa nãy vị trí. . .

Thế nhưng, lần này công lực không kể, này 'Phân Thân trăm' uy lực mất giá rất nhiều, vền vền chém ra hai trượng khoảng cách, liền tan thành mây khói. Phía trước lập tức truyền đến phi thường khó nghe khanh khách tiếng cười, chân xuống mặt đất đột nhiên mọc ra vô số xúc tu, cũng nhanh chóng quấn lấy mắt cá chân.

Lúc này Hoa Lân công lực chưa hồi phục, chỉ có Diệp Thanh còn đang một mình chống đối không ngừng nghi cây mây. Làm sao bên này muốn chống đối xúc tu, bên kia nhưng phải chăm sóc chính mình công tử. Một trận luống cuống tay chân sau, rốt cục không chống đỡ nổi, hai chân căng thẳng, càng bị cây mây cuốn lấy. Chỉ trong chốc lát, hai người song song liền bị trôi lên, bị buộc đến lại như hai con bánh bao.

Một mực đang lúc này, xa xa lại truyền tới "Thu thu thu" tiếng xé gió, vô số gai đen từ trên trời giáng xuống, càng đến bước ngoặt sinh tử. . .

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Kết nghĩa kim lan

Đột nhiên, thiên ngoại truyền đến gầm lên giận dữ: "Yêu nghiệt! Chớ có hại người. . ."

Chỉ thấy đêm đen nhánh không nhấp nháy đầy trời ánh sao, một trận gấp gáp "Leng keng leng keng" vang lên, cái kia như vật còn sống "Mũi nhọn" đều bị ánh sao đánh rơi, ào ào ào rơi xuống đầy đất. Cảnh trí xung quanh cấp tốc khôi phục bình thường, khắp trời đầy sao lại lần nữa bày ra lên đỉnh đầu.

Một xám một trắng, hai cái bóng người từ trên trời giáng xuống. Hàn quang lóe lên, Hoa Lân cùng Diệp Thanh trên người cây mây dồn dập rơi xuống đất, mà tên còn lại nhưng trực tiếp đánh về phía cách đó không xa cái kia lão sừ yêu vật. Trong chớp mắt, này "Yêu tiên đại trận" liền bị bọn họ phá vỡ.

Hoa Lân tâm trạng trở nên kích động, còn tưởng rằng là Nhược Uyên đến đây cứu giúp, ai biết định thần vừa nhìn, cứu mình càng là hai tên chưa bao giờ gặp gỡ anh tuấn nam tử. Đang muốn tiến lên cảm tạ, đã thấy áo xám nam tử đang cùng yêu vật kia đánh đến khó phân thắng bại, con mắt liền bị thu hút tới. . .

Này áo xám nam tử tay cầm một thanh dày nặng kiếm bản to, đối mặt bốn phương tám hướng quán tới nhánh cây mây, hấn nhưng vẫn cứ ung dung không vội. Kiếm trong tay như sấm đánh, bên người né qua từng đạo từng đạo ánh sáng chói mắt hồ, xung quanh cây mây đều bị cùng nhau chém đứt. Nhiều lần, hét dài một tiếng, thân hình bật không mà lên, đẩy ra đỉnh đầu mũi nhọn, thân thể ở giữa không trung dừng lại một chút, quát to: ". . . Vạn Kiếm Quyết!"

Trong phút chốc, hàn quang lấp loé, vô số Phi Kiếm bắn về phía mặt đất yêu vật kia, công kích này phạm vi, rộng đến mấy trượng phương viên. Ánh kiếm tiêu tan, mặt đất nhất thời cắm đầy Phi Kiếm, chính là Thục Sơn nổi tiếng khắp thiên hạ "Vạn Kiếm Quyết".

Ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy yêu vật kia trên người nhiều mấy trong suốt lỗ thủng, vậy lại không chết, "Vèo" một tiếng chui vào lòng đất, hình thành một cái động đất, cấp tốc hướng mặt tây nam bỏ chạy.

Hoa Lân đối với nó thật là cảm tức, trong tay Hà Chiếu kiếm dĩ nhiên tuột tay mà ra, "Tranh" một tiếng, phi thường chuẩn xác mà cắm ở cái kia di động động đất lên. Diệp Thanh vui vẻ vỗ tay nói: "Oa. . . Trong đó rồi!"

Hoa Lân đang tự đắc ý, ai biết cái kia động đất đột nhiên "Rào" một tiếng lún xuống dưới, Hoa Lân kêu lên: "Thảm, bị cái tên này chạy!"

Diệp Thanh không tin nói: "Chạy. . . Chạy đi đâu rồi?"

Hoa Lân tiến lên thu hồi Hà Chiếu, xóc lên bùn đất, quả nhiên phía dưới đã không hề có thứ gì. Hận đến liên tục dậm chân nói: "Cái tên này dĩ nhiên có chui xuống đất, thật tức chết ta rồi!"

Chỉ nghe một cái sang sảng âm thanh cười nói: "Yên tâm đi! Phía trước không xa chính là 'Ngàn năm thụ yêu' sào huyệt, tin tưởng nó chạy không đi nơi nào!"

Hoa Lân cùng Diệp Thanh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai vị này ân nhân cứu mạng lớn lên phi thường anh tuấn, tuổi tác phảng phất so với mình lớn hơn không được bao nhiêu, không khỏi khâm phục bọn họ có thể làm sao. Cái kia áo xám nam tử thanh trường kiếm ném lên trên không, "Sặc" một tiếng,

trường kiếm dĩ nhiên trở xuống phía sau cái hộp kiếm. Động tác lấy tiêu sái, khiến cho Hoa Lân âm thầm thần phục.

Tên còn lại, nhưng là một vị ôn văn nhĩ nhĩ thư sinh, bên hông còn treo lơ lửng một nhánh khoảng nửa thước, óng ánh long lanh quạt ngọc. Cái kia mặt quạt lượn lờ từng tia một linh khí, hiển nhiên nhất định không phải phàm vật. Hoa Lân trong lòng hơi động, thầm nghĩ: Này người thật giống như khá quen, quay đầu lại nhìn về phía bên người Diệp Thanh, vừa vặn gặp phải nàng đồng dạng ánh mắt nghi hoặc.

Hoa Lân tiến lên khom người nói: "Vãn bối Hoa Lân, gặp hai vị ân nhân cứu mạng! Không biết đại hiệp xưng hô như thế nào, ngày khác ỏn thỏa tuôn ra tuổi báo đáp!"

Hai vị ân nhân cứu mạng đang đánh giá Hoa Lân cùng Diệp Thanh hai người, âm thầm ngạc nhiên cho bọn họ tư chất. Cuối cùng, tên văn sĩ kia con mắt đứng ở Diệp Thanh trong tay Hàn Tĩnh kiếm lên, ha ha cười nói: "Nguyên bản tôi vẫn là người một nhà đây, xem ra chúng ta thật là có duyên!"

Cái kia bên cạnh áo xám kiếm hiệp, đột nhiên cười vang nói: "Hai vị người bạn nhỏ là Thiên Sơn xuống dưới chứ? Làm sao liền các người tổ sư gia cũng không nhận ra? Ha ha ha ha. . ."

Hoa Lân cùng Diệp Thanh một trận mê hoặc, chỉ nghe cái kia ôn văn nhĩ nhĩ văn sĩ ha ha cười nói: "Không vội không vội, các người vẫn là tiên kiến qua vị này Thục Sơn Cốc Thanh Phong tiền bối, chỉ cần hống cho hấn hải lòng, nói không chắc có thể chỉ điểm các người mấy chiêu tuyệt học đây! Ha ha. . ."

Hoa Lân cùng Diệp Thanh đều là rơi vào trong sương mù, chỉ được hướng về áo xám kiếm hiệp được rồi cái đại lễ. Chỉ thấy cái kia Cốc Thanh Phong lập tức nâng đỡ hai người thân hình, từ trong lồng ngực lấy ra hai thanh khéo léo kim kiếm, chia tay nhét vào trong tay bọn họ, ở tại bọn họ bên tai nói rằng: "Các người nhanh hơn đi bá kiến sư tổ đi! Này sách giả sinh ra được là tên khắp thiên hạ Thượng Quan Truy Văn, cái tên này gần nhất vừa mới luyện thành một bình 'Thanh Vân Đan', gọi hấn cho mỗi người các người một viên. . . Khả khả khả!" Hấn nói âm thanh rất lớn, hiển nhiên là cố ý nói cho Thượng Quan Truy Văn nghe.

Hoa Lân cùng Diệp Thanh chấn động toàn thân, thế mới biết, tên này thư sinh dĩ nhiên chính là phụ thân của Thượng Quan Linh. Kinh hải bên dưới, Hoa Lân liền vội vàng khom người nói: "Vãn bối gặp Thượng Quan tiền bối. . . Theo lý thuyết, vãn bối vốn nên lấy khấu kiến sư tổ lấy tuần lễ thấy. Nhưng vãn bối hai người, vừa vặn bị Thiên Sơn đuổi ra cửa phái, thực sự thẹn thùng, mong rằng tiền bối có thể thứ lỗi!"

Hoa Lân nghe được Thượng Quan Truy Văn có thể sẽ ban cho mình mấy viên cứu mạng tiên đan, vì để tránh cho hiểu lầm, liền vội vàng nói ra mình đã không phải Thiên Sơn đệ tử.

Quả nhiên, cái kia Thượng Quan Truy Văn nghe vậy sững sờ, sắc mặt liền trở nên hơi khó coi. Trong lòng mắng thầm: Hạng Mạc Thiên này Chương Môn là làm kiểu gì? Trước mắt hai người này thiếu nam thiếu nữ, một chút đã biết thuộc về bất thế kỳ tài. Sao lại một mực bị trục xuất bản môn đây? Hơn nữa, chỉ bằng vừa này Hoa Lân chỉ ra đã thoát ly Thiên Sơn, không muốn tiếp thu chính mình được tặng, nói rõ hấn nhất định là cái chính trực thiếu niên. Đáng tiếc Thiên Sơn từ đây lại thiếu một vị có thể tạo tài năng, sao không cho hấn đau lòng? Nghĩ thầm, chuyện này lại bị lão Tử gặp gỡ, không quản tới một không thể can thiệp, nhất định phải Hạng Mạc Thiên cho cái sáng tỏ lời giải thích.

Mặc dù như thế, Thượng Quan Truy Văn vẫn là từ trong lồng ngực lấy ra một cái bình ngọc tinh xảo, từ bên trong đổ ra hai viên linh đan, nhét vào Hoa Lân cùng Diệp Thanh trong tay, nói rằng: "Tuy rằng bọn người không có duyên với Thiên Sơn, nhưng chúng ta vừa gặp mà đã như quen. Này hai viên linh đan, tương lai các người hay là có thể dùng được với. Trước tiên nhận lấy đi!"

Hoa Lân trong mũi nghe thấy được một tia mùi thơm ngát bay tới, toàn thân vì đó một trận nhẹ nhàng khoan khoái, trong lòng biết loại linh đan này tuyệt đối không phải bình thường. Liền ngao ngễ ưỡn ngực nói: "Tiểu tử đã bị trục xuất Thiên Sơn môn tường, đã lập lời thề lại không chấp nhận Thiên Sơn đồ vật, còn xin tiền bối thứ lỗi!"

Cái kia Thượng Quan Truy Văn nghiêm mặt, trịnh trọng nói: "Ta tin tưởng người là con ngoan, có oan khuất cứ nói rõ với ta, ta nhất định sẽ vì người làm chủ!"

Hoa Lân nhìn hấn thành khẩn ánh mắt, mặc dù có chút cảm động, nhưng vẫn cứ không chịu tiếp thu cỡ này ân huệ. —— phải biết, luyện kiếm dễ thành, linh đan thì lại khó cầu. Có liên tục khom người nói: "Cảm ơn Tà tiền bối ý tốt, chẳng qua tiểu tử vừa đã lập lời thề, liền tuyệt không có thể thay đổi. Đây là nguyên tắc làm người! Nhìn tiền bối thứ lỗi!"

Thượng Quan Truy Văn nhìn Hoa Lân cái kia ánh mắt kiên định, tâm trạng một trận âm u. Thế nhưng, đưa đi đồ vật lại không tốt thu hồi, trong đầu linh quang lóe lên, đột nhiên cười ha ha nói: "Tiểu tử thú, cũng rất hợp tính tình của ta! Như vậy đi, ta cũng nhảy ra Thiên Sơn một phái, cùng giữa bọn họ lại không có bất luận cái gì liên quan. Người và ta làm cái bằng hữu, mỗi người nộ mỗi người, để Thiên Sơn những kia lão gân bướng nhìn một cái chúng ta thù đoạn. Làm sao? Ha ha ha. . ."

Hoa Lân sững sờ, nghĩ thầm này ngược lại là có thể suy nghĩ một chút, nói không chắc, tương lai còn có thể khí một mạch Thiên Sơn những cái được gọi là chính nhân quân tử. Liền cúi đầu suy nghĩ một chút, đột nhiên linh cơ hơi động, chính mình không phải là cùng Thượng Quan Linh có chút không minh bạch sao? Thừa cơ hội này, không bằng cùng tương lai nhạc phụ lời kéo thấy sang bất quá làm họ, nói không chắc tương lai còn có thể đem Tiểu sư thúc lừa gạt tới tay. Liền cười ha ha nói: "Cái kia. . . Vậy trước tiên cảm ơn Tà lão ca! Hi hi hi. . ."

Nói xong, Hoa Lân tiếp nhận Thượng Quan Truy Văn linh đan, đối diện một chút, đồng thời cười to lên. . .

Diệp Thanh cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng đến tột cùng nơi nào không thích hợp, lại nhất thời không nghĩ ra được. Nghĩ thầm công tử cũng thực sự là xằng bậy, này lại cùng sư thúc tổ xưng huynh gọi đệ lên, nếu như bị Hạng chương môn biết, hấn không lý do nhiều một cái Tiểu sư thúc, không bị tức thóa đáng trận thổ huyết mới là lạ. Thật là khiến người ta thẹn thùng. . .

Vẫn bàng quan Cốc Thanh Phong, đột nhiên cũng dính vào nói: "Ta cùng đuổi theo nói từ trước đến giờ lấy gọi nhau huynh đệ, điều này cũng tốt, hiện tại lại thêm một cái bằng hữu gia nhập! Không bằng ba người chúng ta. . ." Nói tới chỗ này, hắn quay đầu lại nhìn một chút bên người trọn mắt ngoác mồm Diệp Thanh, lập tức sửa lời nói: "Sai rồi. . . Là chúng ta bốn người mới đúng! Ở đây kết làm huynh đệ làm sao? Ha ha ha. . . Thực sự thú vị!"

Thượng Quan Truy Vân tính tình nguyên bản liền cực kỳ tùy ý, lại thấy Hoa Lân còn nhỏ tuổi, tu vi liền thâm hậu như thế, so với mình năm đó chỉ có hơn chứ không kém. Lúc này liền tục tung dừng nói: "Cái kia quá tốt rồi, cứ làm như thế, trở lại lại kêu lên Mạnh Lôi, chúng ta năm người đồng thời tiểu ngạo giang hồ. Ha ha ha!"

Chỉ có Diệp Thanh một người, tay chân luống cuống nhìn một chút Hoa Lân, lại nhìn một chút Thượng Quan Truy Vân cùng Cốc Thanh Phong, trước mắt một mảnh mờ mịt. . .

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Vòng tay bí mật

Bốn người lập tức vỗ tay vì là liên kết, lấy Thượng Quan Truy Vân vì là đại ca, Cốc Thanh Phong vì là Nhị ca, Hoa Lân thứ 3. Mà người gặp người thích Diệp Thanh, không thể làm gì khác hơn là đành phải ở Tứ muội.

Trong lúc nói cười, Hoa Lân cũng rất lạc quan, nói rằng: "Đêm nay nhờ có đại ca cùng Nhị ca đúng lúc tới rồi, bằng không tiểu tử ta sợ là sớm đã đuổi đi đầu thai. . . Đúng rồi, hai vị lão ca sao có nhã hứng trên đường đi qua nơi đây? Lễ nào thật sự có trời cao ở quan tâm ta?"

Thượng Quan Truy Vân nghe vậy, đột nhiên thu hồi nụ cười. Trầm trọng nói: "Nghe nói mặt đông trấn Nguyên Lý xuất hiện điểm tình hình, lấy hai người chúng ta đang muốn chạy đi. Trên đường đi qua nơi đây, đang phát hiện nơi này yêu khí hướng lên trời, vì lẽ đó rơi xuống."

Hoa Lân bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: "Hóa ra là như vậy? Ta nói làm sao khéo như vậy! Đúng rồi, cái kia trấn Nguyên Lý các ngươi cũng không cần phải đi, ta cùng Thanh nhi vừa vặn mới từ bên kia tới rồi. Lúc này, Huyết Ma chỉ sợ từ lâu thoát được không biết tung tích!"

Cốc Thanh Phong cả kinh nói: "Ngươi xác định thực sự là Huyết Ma xuất thế?" Trong mắt hắn nhưng có một tia hoài nghi.

Diệp Thanh thấy thế, kiêu ngạo mà nói: "Đó là đương nhiên là thật sự Huyết Ma, công tử nhà ta vẫn cùng Huyết Ma một mình đại chiến mấy chục hiệp đây. Vì lẽ đó, chúng ta có thể dùng tuyệt đối khẳng định."

Thượng Quan Truy Vân thấy nàng cái kia dáng dấp khá ái, trong lòng ngược lại cũng tin tám phần mười. Lại đột nhiên phát hiện Hoa Lân có chút cau mày trối chết, liền hỏi: "Tam đệ, ngươi là làm sao?"

Hoa Lân lòng vẫn còn sợ hãi nói: "Cái kia Huyết Ma 'Huyết Quang Trảm', coi là thật là dọa người cực kỳ. Hiện ở hồi tưởng lại, vẫn cứ có chút nghĩ mà sợ!" Liền, Hoa Lân càng làm trấn Nguyên Lý chuyện xảy ra, từng cái cho biết. Lần này tao ngộ, thực tại để Thượng Quan Truy Vân cùng Cốc Thanh Phong thần thức không ngớt.

Hoa Lân cũng là rút kinh nghiệm xương máu, trải qua này hai lần kiếp nạn, trong lòng âm thầm quyết định muốn liều mạng luyện công, không phải vậy không cách nào đối mặt Phần Âm tông cùng Nhược Phong liên hợp truy đuổi. Lần này, hắn lần đầu cảm thấy mãnh liệt cảm giác gấp gáp, lấy luyện công phương thức, tự nhiên cùng trước đây biếng nhác thái độ rất khác nhau.

Buổi tối rừng rậm, vẫn cứ yên tĩnh không hề có một tiếng động. Bốn người lại thương lượng chốc lát, cuối cùng quyết định trước tiên nghỉ ngơi một hồi, đợi được hừng đông lúc, lại diệt trừ ngàn năm thụ yêu. . .

Hoa Lân trải qua một đêm điều tức, khi tỉnh lại, đã là liệt nhật giữa trời. Chỉ thấy ánh mặt trời ám áp chiếu lên trên người, đem tối hôm qua gặp nạn bóng tối tất cả đều xua tan. Quay đầu nhìn lại, phát hiện Diệp Thanh nhưng đang ngồi, cách đó không xa Thượng Quan Truy Vân cùng Cốc Thanh Phong cũng đang nhắm mắt dưỡng thần. Bọn họ ngồi ngay ngắn bóng người, lúc nào cũng đưa ra khí thế mạnh mẽ, xuyên ở bên người bảo kiếm, càng là phát sinh cô độc ánh sáng.

Hoa Lân thấy bọn họ nhưng chưa tỉnh táo, liền lặng lẽ nhặt lên bên người Hà Chiếu, "Vèo" một tiếng thanh kiếm thu vào trong cơ thể. —— mấy ngày qua, hắn vẫn nghĩ không thông chính mình vì sao có thể đem kiếm thu vào trong cơ thể, vì lẽ đó mượn cơ hội này, lặng lẽ lấy ra Nhược Uyên cho mình "Tu chân bí tịch", tỉ mỉ mà tra tìm lên. Trời cao không phụ người có lòng, hắn quả nhiên tìm tới một cái phi thường tin tức hữu dụng. Mặt trên liền ghi chép làm sao chế tác "Không gian pháp bảo" quá trình.

Cái gọi là "Không gian pháp bảo", chính là ở một loại đặc thù trong tài liệu, "Khắc lên" một loại nào đó cao thâm phép thuật, nhờ vào đó mở ra một cái không gian nho nhỏ. Đã như thế, là có thể đem mình một ít phiền toái vật phẩm thu gom đi vào. Xem đến chỗ này, Hoa Lân không khỏi nghĩ từ bản thân khi còn bé, thật giống nhặt được qua một con tinh nỷ vòng tay, liền không biết cái kia vòng tay có phải là không gian pháp bảo đây?

Hoa Lân lại đang "Tu chân điển tịch" bên trong một trận xoay loạn, ngoài ý muốn lại phát hiện rất nhiều Tu Chân giới bí ẩn. Trong đó có người đem Tu Chân giới bảo vật, phân chia thành bốn đẳng cấp, chia tay là: Bí khí, Linh khí, Huyền khí, Tiên khí bốn loại. Mỗi một cấp bảo vật, đều lấy phẩm chất đến phân chia, lại có "Hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm" phân chia.

Tại tu chân giới, "Bí khí" thường gặp nhất. Có chút thế lực môn phái mạnh mẽ, thậm chí có cho phía dưới đệ tử mỗi người phân phát một cái. Chẳng qua, loại bảo vật này công có thể so sánh chỉ một. Tỷ như không gian pháp bảo, chỉ có thể chứa đựng vật phẩm tác dụng.

Chỉ là "Linh khí", loại này vật phẩm dĩ nhiên có thể làm hộ thân pháp bảo sử dụng, tỷ như trừ tà, cùng với phòng ngự vân vân. Bởi luyện chế bảo vật so với luyện chế Phi Kiếm còn muốn khó khăn rất nhiều, vì lẽ đó Linh khí cấp bậc vật phẩm đã tương đương quý giá, là Tu Chân giả vây chờ đối tượng. Ở này dài lâu tu hành ở trong, nếu như ai có thể có một cái Linh khí ở bên người, nói không chắc lúc nào, liền có thể sử dụng nó tránh thoát một kiếp.

Linh khí tại tu chân giới bên trong đã thuộc về bảo vật hiếm có, còn càng hơn một bậc "Huyền khí" cùng với "Tiên khí", nhưng là đại đa số người không dám hy vọng xa vời bảo vật. Trong đó "Tiên khí" càng là thuộc về trong truyền thuyết mới có vật phẩm, có người thậm chí có hoài nghi sự tồn tại của bọn nó.

Xem xong mặt trên giới thiệu, Hoa Lân không khỏi trầm nghĩ: Vòng tay của mình đến tốt cùng là thuộc về cái nào đẳng cấp đây? Hay là thứ 2 đẳng cấp Linh khí a chỉ tiếc chính mình cũng là từng thấy nó một lần, sau đó nó liền co vào trong thân thể của mình.

Hoa Lân thở dài một hơi, dần dần từ trong trầm tư tỉnh lại. Quay đầu lại đã thấy Thượng Quan Truy Vân đang cười ha ha mà nhìn mình nói: "Thế nào? Tội hôm qua nghĩ ngợi không?"

Tiếp đó, bên cạnh Cốc Thanh Phong cũng mở hai mắt ra, đặc ý nói: "Người có muốn hay không truy đuổi ngàn năm thụ yêu? Ta đã biết nó núp ở chỗ nào!"

Nguyên lai, ngay ở Hoa Lân lật xem "Tu chân điển tịch" trong quá trình, càng nhưng đã qua một canh giờ lâu dài. Trong lúc này, Cốc Thanh Phong đã tìm được yêu vật kia chỗ ẩn thân.

Hoa Lân vội vã thu hồi trong tay ký ức tình phiền, đứng lên nói: "Nó ở nơi nào? Ta hiện tại liền đi làm thịt nó!"

Lúc này Diệp Thanh cũng mở hai con mắt, kinh ngạc nhìn mọi người, liền nghe Thượng Quan Truy Vân nghiêm mặt nói: "Ngàn năm thụ yêu đã tu luyện thành hình. Bởi Ngũ Hành bên trong 'Mộc khắc thổ', vì lẽ đó nó có thể ở thổ nương bên trong tới lui tự nhiên. Chúng ta nếu như không lập ra một cái hữu hiệu bắt phương pháp, e sợ có khá phức tạp rồi!"

Cốc Thanh Phong cũng trịnh trọng nói: "Hơn nữa sào huyết của nó trên mặt đất dưới mấy trăm trượng sâu, này không phải là đùa giỡn! Vì lẽ đó ta trước tiên dạy người một ít khản cấp phép thuật, cắt không thể liều lĩnh!"

Hoa Lân liền vội vàng gật đầu nói: "Vậy bây giờ liền bắt đầu đi! Bằng không chờ đợi thêm nữa, lại muốn trời tối. Khi đó chẳng phải càng thêm nguy hiểm?"

Thượng Quan Truy Vân cười nói: "Người cũng chớ gấp, một khi xuống tới dưới nền đất mấy trăm trượng sau khi, cái kia cùng đêm tối lại có gì khác nhau? Người vẫn là trước tiên học Cốc nhị ca tuyệt chiêu a . . Ha ha!"

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Trong rừng học nghệ

Hoa Lân chỉ có thể nhìn phía Cốc nhị ca. Chỉ thấy Cốc Thanh Phong cười cợt, từ trong lồng ngực lấy ra một viên khéo léo kim kiếm, đang cùng tối hôm qua tặng cho Hoa Lân cùng Diệp Thanh giống như đúc.

Này kim kiếm bề rộng chừng chỉ tay, dài chừng hai tấc, mặt ngoài vàng chói lọi, trông rất đẹp mắt. Hoa Lân thấy thế, cũng từ trong lồng ngực lấy ra ngày

hôm qua này thanh đến. Cần thận quan sát dưới, mới phát hiện này nhánh kim kiếm, là do tầng tầng lớp lớp phi thường sắc bén kim chúc bạc phiến điệp hợp mà thành, cái kia khéo léo nhẵn nhụi chế tạo, tuyệt không là phổ thông thợ rèn có thể chế tạo.

Cốc Thanh Phong nghiêm mặt nói: "Triển khai 'Vạn Kiếm Quyết' bí mật, kỳ thực ngay ở cái này nho nhỏ kim kiếm lên. Kiếm này trải qua chúng ta Thục Sơn vô số lần tôi luyện, chỉ có thể sử dụng một lần. Gặp phải nguy hiểm lúc, có thể dùng nội lực tan ra từng mảng từng mảng lưỡi dao sắc, nhưng mà cấp tốc bắn về phía đối phương. . . Phải biết, này lưỡi kiếm mỏng như giấy tằm, nếu phát ra ngoài, liền sẽ nhanh chóng tan ra, do đó hình thành mạnh mẽ mưa kiếm hiệu quả. Công lực càng cao người, công kích tốc độ cũng càng nhanh, bao trùm tích tụ nhiên cũng càng lớn. . ."

Hoa Lân vội vàng nói: "Cốc nhị ca, đây là các người Thục Sơn tuyệt học, như vậy dạy ta, sẽ có hay không có chút không thích hợp?"

Cốc Thanh Phong lắc đầu nói: "Này kim kiếm là dùng để bảo mệnh, chỉ có thể sử dụng một lần, tương đương với mọi người nói tới ám khí, vì lẽ đó không tích trữ ở phương diện này vấn đề. Còn kim kiếm phương pháp luyện chế, ta chờ một lát lại cho người giải thích cận kề. Tuy rằng Vạn Kiếm Quyết tương đương phiền phức, nhưng đáng giá dùng chút tinh lực. . ."

Liền, Cốc Thanh Phong kiểm chế sự kích động đem "Vạn Kiếm Quyết" tâm pháp cùng với rèn luyện phương pháp nói một lần, cuối cùng vền vền hướng Hoa Lân căn dặn một câu nói: "Tam đệ, Vạn Kiếm Quyết thực sự không phải chuyện nhỏ, hi vọng người không nên tùy tiện truyền thụ cho người khác. Chỉ có chính nghĩa hạng người mới có thể trao tặng, bằng không khó bảo toàn nó trời sẽ vì họa nhân gian, hiểu chưa?"

Hoa Lân liền tâm gật đầu. Phút chốc, Thượng Quan Truy Vân cũng truyền thụ mấy chiêu ứng phó yêu vật chiêu thức, cái kia 'Diệt Hồn kiếm pháp' cùng 'Truy Hồn kiếm pháp' vốn là Thiên Sơn 'Thần Mộc Đường' tuyệt học, lấy Hoa Lân tu vi bây giờ học lên cũng thật là nhanh, trước đây chỉ là không có tư cách đi luyện tập thôi.

Lần này truyền thụ lại là mấy canh giờ, Hoa Lân cùng Diệp Thanh hai người đều đã lĩnh ngộ trong đó mấu chốt. Thượng Quan Truy Vân thở dài trong lòng, này Hoa Lân tư chất cũng sẽ không tất nhiều lời, mà Diệp Thanh cái kia kinh người ngộ tính càng cũng không kém Hoa Lân, ngày hôm đó liền gặp phải hai vị bất thế kỳ tài, sao không khiến người ta kinh dị? —— không cần phải nói, Hoa Lân cùng Diệp Thanh khẳng định ở Thiên Sơn chính là tài năng xuất chúng đệ tử, lại không nghĩ rằng càng bị trục xuất sư môn, xem ra Thiên Sơn nhất định phải sa sút xuống!

Tuy nói Thượng Quan Truy Vân năm gần đây đã không để ý 'Thiên Sơn kiếm pháp', nhưng lập tức phát hiện Thiên Sơn mất đi hai tên kiệt xuất cao thủ, trong lòng vẫn là đau xót. Âm thầm quyết tâm nhất định phải tìm Hạng Mạc Thiên để hỏi rõ ràng, không phải vậy sao xứng đáng chính mình cái kia từ lâu đi về cõi tiền sư tôn?

...

Lúc này lại đến buổi tối, đỉnh đầu bầu trời đêm vẫn như cũ đầy sao lấp lánh, bởi đang vào hạ tuần, trên trời cũng không ánh trăng. Thượng Quan Truy Vân cùng Cốc Thanh Phong phóng người lên, ngự kiếm dẫn đường mà đi. Hoa Lân cùng Diệp Thanh không bắn khóa nữa, triển khai 'Thảo Thượng Phi' dán vào ngọn cây cấp tốc hướng mặt tây nam nhào tới.

Dưới bầu trời sao, chỉ thấy bốn bóng người xẹt qua bầu trời đêm, đột nhiên thân thể chìm xuống, xuyên qua dưới chân tươi tốt cành cây, ở một mảnh đất trống bên trong rơi xuống.

Vừa xuống tới mặt đất, Hoa Lân liền đột nhiên cảm thấy xung quanh cực kỳ trống trải, nhìn chăm chú nhìn lại, một gốc cây cao to chơng cây đặc biệt bất mắt, sum xuê cành lá bao trùm phương viên mười mấy trượng không gian, đỉnh đầu bầu trời, càng bị nó dạng xòe ô tán cây trích đến chật chội. Cái kia thô to thân cây đầy đủ cần mười lăm người mới có thể ôm hết, như vậy đại thụ, đúng là hiếm thấy.

Mà dưới chân mảnh đất trống này cũng vô cùng quái dị, mười mấy trượng phương viên, đều bị này khóa đại thụ che hết bầu trời, ở nó dưới bóng tối, không còn bất kỳ thực vật nào. Bóng cây xung quanh, chính là liên miên không dứt rừng rậm, trung tâm không để lại một tia khe hở, nếu như thân ở trên không, vẫn đúng là khó phát hiện này cây khổng lồ như thế.

Diệp Thanh che miệng nhỏ, cả kinh kêu lên: "Oa! Chuyện này. . . Cây này có ít nhất năm ngàn năm trở lên lịch sử đây, rõ ràng chính là một con vượn năm thụ yêu nha!"

Bốn người ngưng trọng gật gù, xa xa đứng ở trên đất trống đánh giá, cũng không dám tùy tiện gần người. Mọi người đều biết, nơi này là thụ yêu địa bàn, lấy lực công kích nhất định làm người nghe kinh hãi, nghĩ đến hôm qua tình hình, Hoa Lân cùng Diệp Thanh không khỏi bay lên một hơi khí lạnh.

Thượng Quan Truy Vân cẩn thận quan sát bốn phía một lần, trầm giọng nói: "Này yêu vật quả nhiên thông linh, dĩ nhiên không có chủ động ra tay, lộ ra gió êm sóng lặng chiêu thức. Xem ra là muốn dẫn dụ chúng ta tiến lên chịu chết đây!"

"A! Sợ nó làm gì?" Cốc Thanh Phong chậm rãi rút ra trên lưng kiếm bản to, mũi kiếm chỉ xéo mặt đất, rượi kia thoát thân hình tỏa ra lạnh lùng chiến ý. Chỉ nghe hần trầm giọng nói: "Kim, lửa hai loại thuộc tính, ở không giống trình độ lên khác chế chất gỗ thuộc tính. Mọi người đều nắm ra bản thân bản lĩnh sở trường đi! Cái tên này, nhất định tàn hại vô số sinh linh, hôm nay nhất định phải đưa nó diệt trừ!" Nói xong kéo trường kiếm, chậm rãi hướng về đại thụ đi đến. . .

Hoa Lân cũng không kịp nhớ ẩn giấu cái gì, tay phải Hà Chiếu dĩ nhiên "Coong!" một tiếng rút ra bên ngoài cơ thể, Thượng Quan Truy Vân cùng Cốc Thanh Phong vền vền hơi lộ ra kinh ngạc, lại không hỏi nhiều nữa.

Bốn người lập trận hình, vung kiếm chậm rãi hướng trung ương đại thụ bước đi. Chỉ đi rồi tám trượng khoảng cách, trước mắt lại đột nhiên tối sầm lại, phẳng phát chìm vào vô biên vô tận hố đen. Xung quanh đất trống thu nhỏ lại mấy lần, mặc dù mọi người không nhìn thấy, nhưng đã cảm giác được không lồ áp lực từ bốn phương tám hướng bức tới.

Thượng Quan Truy Vân bên hông treo lơ lửng quạt ngọc lóe lóe, sáng lên một đoàn sóng xanh dập dờn ánh sáng mờ mờ. Mà Cốc Thanh Phong cùng Hoa Lân bảo kiếm cũng tỏa ra tuyệt nhiên không giống ánh sáng màu hồng, Hoa Lân bảo kiếm hiện đỏ sậm vẻ, mà Cốc Thanh Phong bảo kiếm nhưng hơi hơi che giấu chói mắt màu vàng, thân ảnh của hai người ngược lại cũng dễ dàng phân biệt. Chỉ có Diệp Thanh "Hàn Tinh kiếm" chưa từng khai quang, chẳng qua trên chuôi kiếm minh châu vẫn có một ít yếu ớt vàng sáng. Trong bóng tối, bốn người binh khí tia sáng, nhưng chiếu không tới một trượng có hơn, xem ra này "Yêu Tiên trận" uy lực, so với hôm qua càng lợi hại hơn. . . Hoa Lân nghĩ như vậy đến.

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Yêu tiên kỳ trận

"Thu thu thu. . ." Bầu trời đột nhiên vang lên dày đặc tiếng xé gió. Đang lúc này, mọi người dưới chân mặt đất đột nhiên chìm xuống, phía dưới càng là một cái sâu không thấy đáy vực sâu, bốn người đều tùy theo rơi xuống. Hoa Lân đang chuẩn bị đề khí, Cốc Thanh Phong nhưng quát lên: "Đừng hoảng hốt, chúng ta đang muốn xuống! Này vạn năm thụ yêu gốc rễ, chôn ở trăm trượng bên dưới, nếu như không nhổ cò tận gốc, chỉ sợ ngày sau còn có thể phục sinh."

Nói thì chậm, vực sâu hai bên bốc lên vô số to bằng cánh tay cây mây, trong nháy mắt từ bốn phương tám hướng quần tới, trên trời dưới đất, tất cả đều là múa lên xúc tu, nhìn đến khiến người ta từng trận đau lòng. . .

Bốn người hướng về đen kịt một mảnh vách núi rơi rụng, Cốc Thanh Phong trước tiên hạ xuống, vung kiếm chặt đứt phía dưới những kia tầng tầng lớp lớp xúc tu, vũng vàng bảo vệ lại bàn. Thượng Quan Truy Vân thì lại phụ trách đỉnh đầu an toàn, hắt từ trong tay áo giữ ra một thanh tinh lỏng lánh đoản kiếm, ở đỉnh đầu mọi người bố trí tầng tiếp theo nhân nhát màu trắng vàng sáng. Chỉ nghe "Leng keng leng keng" một trận dày đặc tiếng va chạm truyền đến, từng cây từng cây ao đen, lại như giun giống như nhúc nhích mũi nhọn đều bị ánh kiếm phản đạn trở lại. Hoa Lân cúi đầu nhìn lại, ngờ ngác phát hiện này con vực sâu không đáy phía dưới, đan dệt vô số nhánh cây mây, giống mệnh ra tay cánh tay giống như hướng mọi người quần tới. Nhưng hiểu ra đến Cốc Thanh Phong vung lên ánh sáng màu vàng, liền bị đồng thời loạch xoạch cắt thành từng đoạn mảnh vỡ.

Cờ này tình trạng dưới, Hoa Lân cùng Diệp Thanh cũng có vẻ hơi thanh nhàn, bất cứ lúc nào chuẩn bị ra tay, lấy ứng đối đột nhiên xuất hiện hung hiểm. Vậy mà bốn người rú xuống nửa ngày, nhưng vẫn như cũ sâu không thấy đáy, Diệp Thanh rốt cục cả kinh kêu lên: "Không được, này vết nứt thật giống không đáy a!"

Hoa Lân nắm ở nàng eo nhỏ nhắn, thấp giọng nói: "Đừng sợ, hai vị đại ca đều có Ngự Kiếm thuật, quãng không chết chúng ta!"

Đột nhiên, phía dưới truyền đến một trận gào thét cuồng phong, hai bên bùn đất đỏ rào rào đi xuống. Một cái quái vật khổng lồ, nhanh chóng từ dưới vực sâu mặt quát tới. Cốc Thanh Phong đột nhiên ngừng lại rú xuống thân thể, lập tức đem Hoa Lân cùng Diệp Thanh đùn đẩy hướng về bên phải vách núi.

Liền thấy một cái đường kính đạt một trượng, độ dài vô hạn vuron dài rễ cây, mạnh mẽ đánh tới. Tốc độ kia vừa nhanh vừa mạnh, thể tích khổng lồ, thực sự làm người nghe kinh hãi. Cốc Thanh Phong không tránh kịp, chỉ có thể nộ quát một tiếng, vung kiếm "Coong" một tiếng chém ở phía trên. Không nghĩ tới, hần chiêu kiếm này không chỉ có không có chém đứt rễ cây, trái lại liền bảo kiếm cũng khảm ở bên trên. Nói thì chậm, Cốc Thanh Phong rên lên một tiếng, bị này to lớn xúc tu đánh trúng, hô một tiếng bay lên trời.

Hoa Lân, Diệp Thanh cùng Thượng Quan Truy Vân vội vã tách ra, liền cảm giác một trận mạnh mẽ cuồng phong dấn vào chính mình thổi qua, da thịt đều mơ hồ đau nhức. Mà Cốc Thanh Phong cái kia tiếng kêu đau đớn, cũng theo cuồng phong nhanh chóng đi xa. . .

Thượng Quan Truy Vân trầm giọng nói: "Không được, Cốc Thanh Phong bị quái vật kia đánh trúng, ta đi lên xem một chút. Các người dấn ở trên vách núi không nên lộn xộn, yêu vật kia nhất định còn có thể kéo xuống đến!" Nói xong rút ra Phi Kiếm, một cước đạp ở phía trên, cấp tốc hướng lên trên bay lên.

Quả nhiên, vừa vọt lên cao vài chục trượng, liền nghe đến đỉnh đầu lần thứ hai truyền đến sắc bén tiếng gió, rõ ràng là yêu vật kia lại đập xuống. Đang muốn né tránh, chỉ nghe cách đó không xa có người nhẹ nhàng kêu: "Thượng Quan huynh mau tránh ra! Khắc khắc. . . Tên kia thực sự lợi hại!"

Thượng Quan Truy Vân kẻ sát ở trên vách núi cheo leo, chỉ thấy một cái khổng lồ bóng đen lại 'Hô' một tiếng ném đi ra, thổi đến mức trên người vạt áo vang lên ào ào. Ở bóng đen đi qua, đã thấy Cốc Thanh Phong nửa người đều khảm tiến vào trên vách núi cheo leo bùn đất, liền thủ trung hậu nặng kim kiếm cũng không biết làm đi nơi nào. Thượng Quan Truy Vân nhẹ nhàng lại đây, lấy ra một viên "Thanh Vân Đan", quan tâm nói: "Cốc huynh không có

sao chứ?"

Cốc Thanh Phong từ vách núi bên trong chóng được, rồi ra trong tay hắn linh đan, vỗ vỗ trên người mình bần đất nói: "Không lo lắng, bằng nó còn tồn thương không được ta! Hừ! Ta kim kiếm hiện tại còn cắm ở trên người nó, ta ngược lại muốn xem nó có xử trí như thế nào. . . Chạy, chúng ta lập tức xuống, lợi dụng nó rút kiếm khe hở, nên có thể muốn mạng chó của nó!"

Thượng Quan Truy Vân thấy sắc mặt hắn có điểm không đúng, đang muốn khuyên hắn nghỉ ngơi nhiều chốc lát, không nghĩ tới Cốc Thanh Phong đã hướng về vách núi nhảy xuống, hai tay ở trên vách núi một trào, mượn lực đánh tan rù xuống tốc độ, càng là chốc lát không muốn dừng lại. Thượng Quan Truy Vân biết, hắn thất lạc Phi Kiếm, chuyện này đối với ngự kiếm người tới nói thực sự là sỉ nhục lớn lao, vì lẽ đó cũng không khuyên nhủ, chỉ có thể ngự kiếm đi theo. . .

Lúc này Hoa Lân đang đang an ủi có chút kinh hoàng Diệp Thanh, đột nhiên thấy Cốc Thanh Phong từ bên người bá một tiếng rơi xuống, mừng rỡ trong lòng, gấp vội vàng kêu lên: "Cốc nhị ca! Ngươi không có chuyện gì a? Thật sự quá tốt rồi, cảm ơn ngươi vừa nãy cứu ta. . . Ồ? Cốc nhị ca?"

Không nghĩ tới Cốc Thanh Phong đi quá nhanh, căn bản không hề trả lời ý của chính mình, đang tự kinh ngạc, theo sát Thượng Quan Truy Vân cũng từ bên cạnh mình rơi xuống, xa xa còn truyền đến hắn tiếng dặn dò: "Các ngươi liền ở ngay đây tránh né yêu vật, ta cùng ngươi Cốc nhị ca xuống là được. . ."

Âm thanh dần dần đi xa, Hoa Lân ngẩn người, đang lo lắng có muốn hay không dưới đi hỗ trợ, vách núi hai bên nhất thời lại mọc ra vô số xúc tu, hướng mình cùng Diệp Thanh quần tới. Bất đắc dĩ, hai người đối diện một chút, không hẹn mà cùng mà hướng phía dưới đen kịt vách núi rơi xuống. . .

. . .

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Hà Chiếu cộng hưởng

Rốt cục rơi xuống đất, Hoa Lân phát hiện dưới chân bần đất có chút bóng loáng, thật giống đã từng có đồ vật từ nơi này lướt qua. Xem hết sạch cảnh, cái lối đi này từ lâu tồn tại, xa xa hướng về phương xa vờn dài.

Hoa Lân dựa vào Hà Chiếu kiếm ánh sáng lơ lửng, mơ hồ có thể nhìn thấy năm trước có hon, không khỏi cảm thán cái này thông đạo thực sự là đồ sộ, cũng không biết phần cuối đến tột cùng ở nơi nào. Đang lúc này, phía trước xa xa truyền đến tiếng kim loại va chạm. Hoa Lân lập tức nắm Diệp Thanh, nhanh chóng hướng phía đó chạy đi. Đi mấy bước, trước mắt đột nhiên xuất hiện một cái ngã tư đường, Diệp Thanh trầm trầm nói: "Nơi này sẽ không là cái mê cung chứ?"

Một mực lúc này, xa xa lại không còn tiếng vang, bất đắc dĩ, Hoa Lân nắm phục người xuống, áp tai trên mặt đất một trận lắng nghe. Ánh mắt sáng lên, lập tức nắm Diệp Thanh tiếp tục hướng phía trước vừa chạy đi. Quả nhiên, phía trước lại đi ngang qua vài cái ngã tư đường, nếu không là Hoa Lân nghe được phía tây có chút động tĩnh, sợ là sớm đã lạc lối ở trong thông đạo dưới lòng đất.

Trong khi đi vội, Hoa Lân đột nhiên "Đùng!" một tiếng giẫm nát một cái vật phẩm, cúi đầu nhìn lại, sắc mặt hơi kinh hãi, ngờ ngác là một viên xương sọ. Diệp Thanh cả kinh kêu lên: "A? Có... Có người chết!"

Hoa Lân ở năm tuổi lúc liền không sợ những này vật chết, lúc này cũng không cho Diệp Thanh nhìn kỹ cơ hội, nắm nằng tiếp tục hướng phía trước chạy vội. Đi chưa được mấy bước, trước mắt hải cốt nhưng là càng ngày càng nhiều. Không có cách nào, chỉ có thể kéo lên Diệp Thanh, mang theo nằng phóng người lên, mũi chân bên trái mặt trên vách núi cheo leo một điểm, chênh chênh dán vào vách đá một đường bay nhanh.

Đang lúc này, Diệp Thanh trên cổ tay này chuỗi màu đen dây xích tay lóc lóc, Tôn Yên Nhiên đột nhiên xông ra, lớn tiếng kêu lên: "Cẩn thận!" Nói xong lại rút trở về.

Vừa dứt lời, một cái không lồ rễ cây đột nhiên chui ra mặt tường, cấp tốc hướng về Hoa Lân xoắn tới.

Hoa Lân sợ hết hồn, mũi chân lập tức ở nhai thượng hơi điểm nhẹ, bay lên trời. Đang ở giữa không trung, đột nhiên đem Diệp Thanh đẩy lên đối diện trên tường, rút ra Hà Chiếu, mạnh mẽ hướng phía sau chém tới. Quả nhiên yêu vật kia đuổi sát theo, "Coong!" một tiếng, càng bị Hoa Lân chém văng văng. Hoa Lân đang tự đắc ý, lại phát hiện Hà Chiếu chém vào quá sâu, đã bị yêu vật kia gắt gao bao lấy, trong lúc nhất thời dĩ nhiên không rút ra được.

Liên yêu vật kia chính đang phát điên, không để ý trên người mang theo lưỡi dao sắc, mạnh mẽ hướng về Hoa Lân xoắn tới.

Vì Diệp Thanh an toàn, Hoa Lân chỉ có thể nhanh chân liên chạy, dẫn yêu vật kia hướng về phía bên phải chạy đi. Cái kia rễ cây chính là 'Vạn năm thụ yêu' nguyên hình, bàn lên dài đến mười trượng thân người, hướng về Hoa Lân nhanh như tia chớp đuổi theo.

Diệp Thanh nhìn thấy công tử gặp phải nguy hiểm, cấp tốc ngưng tụ nội lực, trong tay "Hàn Tinh kiếm" lập tức phát sinh một màn mạnh mẽ kiếm khí, mạnh mẽ chém về phía thụ yêu. Nhưng bên tai nhưng truyền đến Tôn Yên Nhiên tiếng kêu sợ hãi: "Thanh Thanh đừng động nó a!"

"Coong!" một tiếng, Diệp Thanh chiêu kiếm này, vền vền ở nó một trượng thô trên thân thể lưu lại một cái dài ba thước vết thương. Nàng mạo muội ra tay, lập tức đem thụ yêu sự chú ý hấp dẫn lại đây. Yêu vật kia bỗng nhiên từ bỏ Hoa Lân, quay đầu lại liên hướng Diệp Thanh cuốn đến. Diệp Thanh kinh ngạc thốt lên một tiếng, chân ngọc ở trên tường một điểm, cuồng quật quay đầu liên chạy...

Hoa Lân sợ hãi nói: "Thanh Thanh chạy mau..." Nói xong đột nhiên xoay người, trái lại ở phía sau chăm chú truy đuổi thụ yêu, hi vọng lần thứ hai đem sự chú ý của nó hấp dẫn lại đây.

Này thụ yêu phảng phát một cái linh hoạt cự xà, sợ đến Diệp Thanh hoa dung thất sắc. Đang lúc này, phía trước bay khắp tới một người bóng người màu trắng, chính là Thượng Quan Truy Vân đứng lúc chạy tới. Cái kia thụ yêu phảng phát biết lợi hại, vèo một tiếng quay đầu liên chạy, rồi lại vừa vặn là Hoa Lân phương hướng.

Hoa Lân lúc này tay không binh khí, nào dám chặn đường nó, thân thể bay lên trời. Hét lớn một tiếng: "Vạn Kiếm Quyết..."

Trong thông đạo hành tinh lỏng lẻo, mấy chục viên Phi Kiếm nhất thời hướng về thụ yêu đi đầu vọt tới. Cái kia thụ yêu giật nảy cả mình, hiển nhiên ăn qua này một chiêu vị đắng, cái kia thân thể cao lớn đột nhiên thu nhỏ lại vô số lần, trong nháy mắt biến ảo thành nhân hình, tránh khỏi Hoa Lân tuyệt chiêu. Lại nghe "Coong" hai tiếng vang lên giòn giã, một thanh dày nặng kiếm bản to cùng một thanh hơi hơi lóe ánh sáng màu hồng trường kiếm rơi trên mặt đất, mọi người sửng sốt, cái kia thụ yêu dĩ nhiên nhặt lên trường kiếm, một đầu đi phía trái mặt vách tường đánh tới. "Vèo!" một tiếng liền chui vào bùn đất, chớp mắt biến mất ở trước mặt mọi người. Đây xuyên tường bản lĩnh, so cái gì đều sắp!

Lúc này, sau lưng truyền đến Cốc Thanh Phong lớn tiếng mắng: "Vô liêm sỉ yêu nghiệt, liền biết chạy trốn!"

Bốn người lần thứ hai hội hợp, Hoa Lân lau một cái mồ hôi trên đầu, mắng: "Cái tên này, đem chúng ta trường kiếm đều không thu rồi. Vậy phải làm sao bây giờ?"

Thượng Quan Truy Vân cười nói: "Yên tâm đi, nó chạy không xa! Các ngươi xem trên đất..."

Mọi người cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy dưới chân bùn đất lưu lại một bãi màu bích lục niêm dịch, hơn nữa còn đưa ra chua xót mùi. Diệp Thanh dùng tay nhỏ ở chớp mũi phẩy phẩy, gặm chân nói: "Thật là khó ngửi nha!"

Cốc Thanh Phong áp tai ở trên vách tường lắng nghe một trận, trong miệng lẩm bẩm nói: "Cái tên này quẹo trái ba cái lối đi, tiến lên mười mấy trượng, lại tiến vào tường đất, ồ? Quá xa, chúng ta mau đuổi theo!"

Bốn người triển khai khinh công, cấp tốc hướng yêu vật phương hướng bỏ chạy đuổi theo. Vòng qua vài cái ngã tư đường, theo trên đất vài giọt ẩm ướt niêm dịch tiếp tục truy đuổi. Ai biết yêu vật kia lại tiến vào phía trước tường đất, chỉ tiếc trên tường hang động cực kỳ chật hẹp, nhân loại căn bản là không có cách thông qua. Một mực con đường phía trước lại bị cắt đứt, càng là một cái ngõ cụt.

Cốc Thanh Phong dán vào lỗ tai, ở trên tường lắng nghe một lát, nhưng không có có kết quả. Liên, hần đột nhiên lui hai bước, hai ngón tay thụ ở mi tâm, lớn tiếng quát: "Xích Dương Kiếm... Về!"

Theo lý thuyết, nếu như phi kiếm của hần ngay ở cách đó không xa, hần là có thể mặc cho không dụng ý niệm gọi trở về Phi Kiếm. Đây chính là Ngự Kiếm thuật nguyên lý.

Thế nhưng, bất luận Cốc Thanh Phong làm sao thử nghiệm, hần "Xích Dương Kiếm" nhưng từ đầu đến cuối không có cùng hần sản sinh cảm ứng. Một lát, hần rốt cục không kiên trì được, thờ gấp nói: "Xem ra phi kiếm của ta cách đến quá xa, không cách nào sản sinh cảm ứng."

Thượng Quan Truy Vân gật đầu nói: "Xem ra chúng ta cách thụ yêu sào huyệt còn rất xa, không bằng theo mê cung tìm một chút, nên có thể tìm được."

Mọi người đều chuẩn bị tìm đường khác, quay đầu lại lại phát hiện Hoa Lân không có theo tới, hần vẫn cứ ngậy ngốc đứng tại chỗ. Thượng Quan Truy Vân kỳ quái nói: "Tam đệ, chúng ta đi thôi, đường này không thông, lại đi những địa phương khác nhìn."

Ai biết Hoa Lân nhưng hai tay dè ở trên vách tường, lẩm bẩm nói: "Ta thật giống cảm giác ta Hà Chiêu kiếm, ngay ở phía trước cách đó không xa. Chẳng biết vì sao, vừa nãy thấy Nhị ca cảm ứng phi kiếm của hần, vì lẽ đó ta cũng thử một chút. Thật giống ta Hà Chiêu có chút phản ứng đây."

Cốc Thanh Phong giật mình nói: "Thật sự?"

Thượng Quan Truy Vân vui vẻ nói: "Cái kia Tam đệ ngươi nhanh thử xem, nếu như thật có thể cảm ứng được ngươi Hà Chiêu, liền nói rõ ngươi Ngự Kiếm thuật đã đánh được rồi cơ sở. Ngươi có phải là từng ở Thiên Sơn lúc, cũng đã học được Ngự Kiếm quyết?"

Hoa Lân chấn động toàn thân, đột nhiên hưng phấn nói: "Ta rõ ràng, khả năng là Nhược Uyên tâm pháp có tác dụng! Không được, ta đến thử xem..."

Kỳ thực, Hoa Lân Ngự Kiếm thuật cơ sở đã tương đương vững chắc, chỉ là chính hắn không biết thôi. Hắn hiện tại không chỉ có nắm giữ linh kiếm, hơn nữa từ lâu lĩnh ngộ "Ngự Kiếm thuật" ý chính. Cái kia Nhược Uyên Ngự Kiếm quyết, không biết muốn so với Thiên Sơn kiếm phái cao mình bao nhiêu lần, để Hoa Lân được lợi không ít. Thêm vào hắn Hà Chiêu kiếm, có thể tự do thu vào trong cơ thể, lấy linh lực siêu cường, vì lẽ đó nhất thời để Hoa Lân có một chút cảm ứng.

Cốc Thanh Phong cũng thúc giục: "Như vậy đi, ta đem Thục Sơn Ngự Kiếm quyết truyền thụ cho ngươi, xem ngươi có thể hay không thử cảm ứng được ngươi trường kiếm... Thế nào? Ngươi có muốn hay không học?"

Thượng Quan Truy Vân lập tức cười nói: "Tam đệ, còn không mau mau cảm ơn ngươi Cổ nhị ca... Phải biết, Thục Sơn Ngự Kiếm quyết nhưng là thiên hạ tất cả mọi người đều muốn thám thính bí ẩn đây!"

Ai biết, Hoa Lân nhưng lúc đầu nói: "Chờ đã, ta trước tiên thử xem ta tâm pháp của chính mình, nhìn có thể hay không cảm ứng." Nói xong, Hoa Lân hai ngón tay vững chắc ở trên trán, nhắm mắt thi thãm: "Đưa thân vào vật, quên ở hư, trong lòng không! Dùng tâm không chế vật, niệm bên trên, lẫn nhau cảm ứng! Vật cùng tâm liền, thúc lấy động, tùy theo đi! Hà Chiêu, nhanh trở lại cho ta!"

Thượng Quan Truy Vân cùng Cổ Thanh Phong ngờ ngác biến sắc, hai người không khỏi đối diện một chút. Đây Hoa Lân khẩu quyết càng là rõ ràng như thế, như vậy ngắn gọn, để bọn họ vừa nghe liền hiểu. Cổ Thanh Phong quay đầu đối với Thượng Quan Truy Vân nói: "Tốt! Các ngươi Thiên Sơn kiếm phái Ngự Kiếm quyết, càng là như vậy chặt chẽ, ngươi nhưng vẫn gạt ta."

Ai biết Thượng Quan Truy Vân nhưng lúc đầu liên tục nói: "Ngươi sai rồi, Tam đệ khẩu quyết căn bản không phải chúng ta Thiên Sơn tâm pháp."

Cốc Thanh Phong nghi ngờ nói: "Vậy hắn từ nơi nào học được?"

Thượng Quan Truy Vân cười khổ nói: "Ta cũng không biết a..."

Lại nói, Hoa Lân nắm bắt kiếm quyết tay phải, cũng là từng trận run rẩy, đột nhiên ánh mắt sáng lên, đột nhiên hét lớn một tiếng: "Trở về!"

"Coong!" một tiếng, một thanh mang theo nóng rực hỏa diễm bảo kiếm, "Thu thu thu!" Xuyên qua tầng tầng mê cung, xuyên thấu qua từng tầng từng tầng tường đất, nhanh như tia chớp bắn trở về.

Thượng Quan Truy Vân thấy cái kia bảo kiếm thế tới hung mãnh, sợ đến hoàn toàn biến sắc, sợ Hoa Lân bị chính mình bảo kiếm ngộ thương, liền vội vã ra tay, dùng đoản kiếm trong tay đi cách ngăn. Ai biết hắn vẫn là chậm nửa bước, liền thấy ánh sáng màu hồng lóe lên, Hà Chiêu kiếm đã cắm vào Hoa Lân lồng ngực. Thượng Quan Truy Vân cùng Cổ Thanh Phong sợ đến sợ hãi nói: "Ba... Tam đệ!"

Hoa Lân toàn thân ánh sáng màu hồng lóe lên, hoảng sợ dùng tay ở bộ ngực mình lên một màn, sợ hãi nói: "Kỳ... Kỳ quái, kiếm đây?"

Thượng Quan Truy Vân cùng Cổ Thanh Phong từ lâu tròn mắt ngoác mồm, phát hiện Hoa Lân một chút việc đều không có, thậm chí ngay cả trên y phục đều không có một tia dấu vết. Thượng Quan Truy Vân liú lười nói: "Tam đệ, ngươi kiếm có phải là lại trở về trong cơ thể? Ngươi tra kiếm tra..."

Hoa Lân gãi gãi sau gáy, tay phải chấn động, thấp giọng niệm đến: "Kiếm ra!"

"Tranh" một tiếng, trong tay đột nhiên nhiều một thanh sáng lấp lánh trường kiếm, này không phải là mình "Hà Chiêu" lại là cái gì?

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 65: Đại chiến thụ yêu

Thượng Quan Truy Vân cùng Cổ Thanh Phong đều động dung nói: "Tiên kiếm?"

Trên giang hồ có như thế một loại nghe đồn, có người nói luyện chế 'Linh kiếm' cảnh giới tối cao chính là Nhân Kiếm Hợp Nhất, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có thể gọi ra chính mình bảo kiếm. Đây tại trung nguyên có thể nói gần như không tồn tại, đo đó được xưng là Thiên kiếm. Lại xưng tiên kiếm!

Hoa Lân thấy bọn họ kinh ngạc mà nhìn mình, liền hơi có chút thật không tiện, nói rằng: "Cái này. . . Cái này nói như thế nào đây, ta cũng không biết xảy ra chuyện gì."

Diệp Thanh thì lại không phản đối, nàng một đôi mắt đẹp nhưng dừng lại ở đôi điện trên tường, chỉ thấy mặt trên có cái sâu sắc lỗ kiếm. Liền đi tới híp một con mắt, kẻ sát ở kiếm kia không lên một trận nhìn xung quanh, bên trong tối om om cái gì cũng không nhìn thấy, hiển nhiên khoảng cách tương đương xa xôi.

Cốc Thanh Phong phục hồi tinh thần lại nói: "Hoa lão đệ bảo kiếm nếu là từ ngay phía trước bay trở về, nói rõ yêu vật kia sào huyết ngay ở cách đó không xa. Chúng ta trước tiên lui về, một lần nữa tìm kiếm đi về con đường phía trước. Mê cung này không lồ như thế, khẳng định có đường có thể tìm ra."

Ba người đều biểu thị đồng ý, liền theo thông đạo đi trở về mười mấy trượng. Đi tới người gần nhất ngã tư đường, Cốc Thanh Phong tiện tay ở trên tường làm một cái đánh dấu, nói rằng: "Chúng ta đi mé trái trước. . ." Nói xong mang theo mọi người một đường quẹo trái, mỗi khi trải qua qua một cái giao lộ đều làm cái kẻ tiếp đánh dấu.

Bởi vì biết yêu vật sào huyết đại khái phương hướng, vì lẽ đó mọi người theo đèn kịt thông đạo một trận tìm tòi, tìm sắp tới nửa canh giờ, Hoa Lâm đột nhiên ngồi xổm xuống, dùng tay sờ sờ mặt đất. Nói rằng: "Nơi này thông đạo so với những địa phương khác bóng loáng rất nhiều, xem ra chúng ta đã đến!"

Mọi người đều xoay người nhìn chung quanh, quả nhiên phát hiện thông đạo trên tường mờ hồ lộ ra rất nhiều rễ cây. Phải biết, nơi này đã là lòng đất mấy trăm trượng sâu, phổ thông cây cối rễ cây cái nào có thể dài đến nơi này? Liền vui vẻ nói: "Không sai, liền ở ngay đây một nơi nào đó."

Cốc Thanh Phong uể oải khuôn mặt vì đó rung một cái, vội la lên: "Ồ nơi nào?"

Thượng Quan Truy Vân âm thầm buồn cười, nghĩ thầm Cốc Thanh Phong cũng có dễ kích động thời điểm đây? Xem ra, hắc đem chuỗi này kim kiếm nhìn ra phi thường nặng. Liền cười nói: "Chạy bên này!" Nói xong, dẫn mọi người hướng bên phải một cái bóng loáng thông đạo đi đến.

Tiến lên hơn mười trượng, dưới chân thông đạo nhưng càng ngày càng hẹp, Diệp Thanh nhíu mày nói: "Thật giống không đúng sao? Nhanh không có đường!"

Thượng Quan Truy Vân nhưng cười ha ha nói: "Lúc này mới đổi đầu, nhất định thì ở phía trước."

Bốn người tiếp tục đi rồi mấy trượng, chỉ thấy thông đạo bị một mảnh lít nha lít nhít 'Rễ cây' niêm phong lại, không để lại một điểm khe hở. Hoa Lâm rút ra Hà Chiếu liền bỏ tới, thế nhưng một chiêu kiếm bỏ tới, phía trước rễ cây dĩ nhiên tự động tán ra, Hoa Lâm này kiếm khó hiểu liền rơi xuống cái không.

Thượng Quan Truy Vân đột nhiên quát to: "Mau tránh ra!"

Mọi người từ lâu cảm thấy không đúng, vội vã lẩn tránh né. Thế nhưng, lối đi này là như vậy chật hẹp, đem một cái thô to rễ cây từ bên trong hung mãnh xuyên ra khi đến, mọi người mới phát hiện căn bản tránh né không được. Mà cái kia rễ cây uy lực to lớn cực kỳ, xung quanh bùn đất bỏ bỏ đi xuống. Điều kỳ quái nhất chính là, bên người vách tường còn mọc ra vô số xúc tu, hướng về tất cả mọi người quần tó.

Ở đây thời khắc nguy cơ, mọi người gần như cùng lúc đó ra tay. . .

Cốc Thanh Phong hét lớn một tiếng: "Vạn Kiếm Quyết!" Chỉ thấy hành tinh lóng lánh, mấy mươi thanh phi kiếm hướng về đây leo lớn bắn tới.

Mà Thượng Quan Truy Vân từ lâu lấy ra bên hông quạt ngọc, lớn tiếng quát: "Băng. . . Phong. . . Kết!" Hoa Lâm chỉ cảm thấy một trận run cầm cập, trong lối đi nhiệt độ đột nhiên giảm xuống, một tầng dày đặc tường băng đứng ở trước mắt mọi người, đem toàn bộ thông đạo cho nhốt lại. Những kia trên tường rễ cây, lập tức bị đông cứng chết ở trên tường. Toàn bộ thông đạo, chớp mắt thành một cái hầm băng.

Hoa Lâm vẫn là lần thứ nhất nhìn thấy Thượng Quan Truy Vân triển khai loại pháp thuật này, trong lòng kêu lên: "Thật là lợi hại nha. . ."

Mà Diệp Thanh động tác nhưng hơi chậm một bước, trong tay 'Hàn Tinh kiếm' đột nhiên cố định ở giữa không trung, bởi vì phía trước thông đạo đã bị Thượng Quan Truy Vân tường băng ngăn trở, nếu như nàng lại ra tay, sẽ chém vào trên tường băng.

Lại nói tầng này tường băng sức phòng ngự phi thường kiên cố, cái kia thụ yêu "Àm!" một tiếng đánh vào trên tường băng mặt, liền nghe "Kèn kẹt ca" một trận khối băng vỡ vụn âm thanh. Thượng Quan Truy Vân vội vã hô: "Các người chuẩn bị ra tay, chờ tường băng vỡ vụn sau, ta lại ngăn nó một lần."

Hoa Lâm trong lòng hơi động, biết thụ yêu sợ lửa, liền cầm trong tay Hà Chiếu thiêu đến đỏ chót, lại như một nhánh sắp hòa tan nước thép.

Nói thì chậm, chỉ thấy "Rầm" một tiếng vang giòn, tường băng rốt cục tan vỡ. Hoa Lâm không chút do dự liền hướng về yêu vật đem Hà Chiếu kiếm bắn ra ngoài. . .

Trong nháy mắt, trong lối đi hàn quang lấp lánh, Cốc Thanh Phong "Vạn Kiếm Quyết" cũng che ngợp bầu trời che phủ đi qua, hơn nữa Diệp Thanh 'Hàn Băng Kiếm Khí', ba người gần như cùng lúc đó ra tay. Theo sát, Thượng Quan Truy Vân lần thứ hai triển khai "Băng Phong Quyết", ở trước mặt mọi người lại dựng thẳng lên một màn tường băng. Nhưng kỳ quái, lần này yêu vật cũng không có đánh vào trên tường băng, trái lại cấp tốc rút trở lại, mơ hồ còn nghe được nó "Xì xì" tiếng kêu thảm thiết.

Hoa Lâm cười ha ha nói: "Hà Chiếu. . . Trở về!"

"Vèo" một tiếng, một thanh đỏ chót bảo kiếm "Xoạt" xuyên thấu qua Thượng Quan Truy Vân tường băng, cấp tốc bay trở về. Đồng thời, ở cái kia xanh

biết trên tường bằng chỉ chỉ còn sót lại một cái hoàn chỉnh lỗ kiếm.

Cốc Thanh Phong cười nói: "Hoa lão đệ Ngự Kiếm thuật càng ngày càng tinh khiết, chẳng qua lần sau cùng người khác so chiêu, tốt nhất vẫn là không nên như vậy sử dụng kiếm. . . Bởi vì, nếu như đối phương công lực cùng ngươi tương đương, rất có thể có trời lại người bảo kiếm! Biết không?"

Thượng Quan Truy Vân nhưng lắc đầu nói: "Hắn bảo kiếm lại như hòa tan nước thép, theo ta thấy, cũng không ai dám to gan dùng tay đi đón. Ha ha. . ."

Quả nhiên, Hoa Lâm bảo kiếm trong tay lại như một khối thiêu hồng bàn ủi, ai muốn là dùng tay đi đón, há không phải là mình muốn chết? Hắn cũng không biết, Hoa Lâm ngày hôm nay cử chỉ vô tâm, lại vì ngày sau "Phi Kiếm đại chiến" khai sáng tiền lệ.

Đột nhiên, "Rào!" một tiếng, tường bằng càng bị yêu vật đánh cho nát tan, một cái thò to rễ cây cuốn đi ra. Chỉ là, nó thể tích rõ ràng nhỏ rất nhiều, có thể là bị thương ảnh hưởng nó thể tích.

Lần này, thụ yêu bắt đầu phát điên, hay là nó linh cảm đến tử vong áp sát. Vì lẽ đó thông đạo bốn phương tám hướng xuất hiện lần nữa thật dài rễ cây, đan dệt, dây dưa đập tới. Chỉ thấy đầy trời đều là nó lít nha lít nhít xúc tu, liềm linh hướng về mọi người ép đến.

Thượng Quan Truy Vân lúc này "Băng Phong Quyết" dĩ nhiên không phong được thể công của nó, trên trời, lòng đất, bốn phía đều là cuồng phong đập tới xúc tu. Bốn người một trận luống cuống tay chân chống đỡ, mới phát hiện yêu vật kia lực công kích vượt xa vừa nãy uy lực, xem ra nó là thật sự được ăn cả ngã về không.

Mất thấy không cách nào chống đỡ, Thượng Quan Truy Vân lập tức lớn tiếng quát: "Chúng ta lui xuống trước đi, cái tên này phát điên. . ."

Hoa Lâm quay đầu nhìn lại, phát hiện Cốc Thanh Phong sắc mặt càng ngày càng uể oải, hần vốn là bị nội thương, nhưng hắn vẫn cắn răng cứng rắn chống đỡ. Hoa Lâm trong lòng quýnh lên, lần thứ hai đem "Hà Chiếu" thiêu đến toàn thân đỏ sẫm, đưa ra càng thêm ngọn lửa nóng bỏng, đột nhiên quát to: "Chết yêu vật, xem chiêu!" Nói xong, trường kiếm trong tay mạnh mẽ hướng về trong động yêu vật bắn tiến vào. Những kia xúc tu đụng vào đến Hà Chiếu kiếm, ngay lập tức sẽ bị ngọn lửa thiêu hủy. Chỉ thấy Hà Chiếu "Bá" một tiếng không biết bay đi nơi nào, Thượng Quan Truy Vân lập tức quát lên: "Tam đệ, nhanh thanh phi kiếm thu hồi lại, để nó ở phía trước xoay quanh. . ."

Hoa Lâm trong lòng vui vẻ, quả nhiên đem Hà Chiếu kiếm thu lại rồi. Lúc này không dám khiến cho nó bay đến quá xa, chỉ là khống chế, để nó không ngừng ở trước mắt xoay quanh. Quả nhiên, phía trước xúc tu đều bị Hà Chiếu kiếm tước đến không còn một mống. Liền cái kia không lồ rễ cây cũng không dám tiến lên. Hoa Lâm nhất thời hưng khởi, hét lớn một tiếng: "Hà Chiếu. . . Đi!"

Hà Chiếu lập tức bắn về phía không lồ yêu vật, "Tranh" một tiếng, đâm vào yêu vật trong cơ thể, làm thanh kiếm đều không có tiến vào.

Hoa Lâm hóa điểm chính là thụ yêu khắc tinh, chỉ thấy yêu vật kia toàn thân đều bốc lên khói trắng, bị thiêu đến chít chít kêu loạn, thể tích là càng ngày càng nhỏ. Cuối cùng, "Vèo" một tiếng thu về trong động, liền trong lối đi xúc tu đều biến mất hầu như không còn.

Hoa Lâm liều mạng tập trung ý phông, muốn thu hồi chính mình Hà Chiếu. Một lát, một đạo hàn quang né qua, một thanh bốc lên khói trắng trường kiếm rốt cục bay trở về. Hoa Lâm nhanh tay lẹ mắt, một nắm chắc chuỗi kiếm, xoa xoa mồ hôi trên trán nói: "Nguy hiểm thật, ta còn tưởng rằng thu không trở lại đây!"

Cốc Thanh Phong đã kêu lên: "Nhanh vào xem xem, không nên để cho nó trốn thoát!" Nói xong, trước tiên vọt vào hang động.

Lần này, mọi người cũng không còn gặp phải ngăn cản, cẩn thận từng li từng tí một mà tiến vào trong động.

Chỉ thấy trước mắt rộng rãi sáng sủa, một cái lớn vô cùng động đá bày ra ở trước mắt mọi người. Trung ương nơi, là một mảnh trong suốt cái ao, mà cái kia trên mặt nước, dĩ nhiên đưa ra xanh biếc huỳnh quang, đem toàn bộ động đá toàn cảnh đều bày ra ở trước mắt mọi người. Chỉ thấy trong ao nước, có một cái phi thường trắng kiện rễ cây xoay quanh mà lên, đem toàn bộ động đá liền làm một thể. Chỉ có điều, cái kia rễ cây đã khô héo, trong không khí còn đưa ra một luồng khó nghe mùi khét.

Diệp Thanh dùng tay nhỏ phẩy phẩy chớp mũi nói: "Công tử, xem ngươi đều để người ta cho nướng chín rồi!"

Hoa Lâm cười hắc hắc nói: "Không biết chín rục không có, vừa vặn đối bụng, không biết rễ cây có thể ăn được hay không?"

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Kỳ dị bảo thạch

Rất hiển nhiên, xoay quanh ở trong ao nước to lớn rễ cây, chính là con kia "Vạn năm thụ yêu". Nhưng lúc này, toàn thân nó khô nứt, lại như từng bị lửa thiêu giống như. Mặc dù coi như âm u đầy tử khí, nhưng mọi người sợ nó đột nhiên phục sinh, liền vùng kiếm chậm rãi tiếp cận, dự định đưa nó nhỏ cỏ tận gốc.

Lại nghe "Bồ oành" một tiếng, có người nhảy xuống trong nước. Nguyên lai Cốc Thanh Phong phát hiện mình kim kiếm bị vứt bỏ ở cái ao phía dưới, liền không chút do dự liền nhảy xuống nhặt lên.

Cũng còn tốt, trong ao nước suối phi thường trong suốt, có thể nhìn thấy đáy nước tất cả động tĩnh. Chỉ thấy phía dưới tất cả đều là đá cuội lát thành, may là thụ yêu cũng không có lại gây sóng gió, cái kia Cốc Thanh Phong rốt cục ở đáy ao nhặt lên chính mình kim kiếm. Cấp tốc nổi lên mặt nước, hướng Hoa Lân cùng Diệp Thanh khẽ mỉm cười nói: "Thật là kỳ quái, cây kia yêu cây dĩ nhiên có thể sinh trưởng ở đá cuội trong ao, lấy sức sống thực sự lực mạnh. Hắc! Ở trong nước ngâm vào, toàn thân một nhọc đều không còn. . . Đây cái ao có chút kỳ quái, ta lại đi xuống xem một chút." Nói xong lại chìm xuống dưới.

Một lát, Cốc Thanh Phong đột nhiên "Rào" một tiếng nhảy ra mặt nước, bọt nước bắn tung tóe Hoa Lân một thân. Chỉ thấy trong tay hắn nâng năm viên óng ánh long lanh bảo thạch, đối với Thượng Quan Truy Vân reo lên: "Thượng Quan huynh, người mau đến xem xem, này bảo thạch thật giống có chút kỳ quái?"

Thượng Quan Truy Vân vẫn nhìn kỹ cái kia to lớn rễ cây, nghe được Cốc Thanh Phong hỏi dò, lúc này mới quay đầu lại hỏi nói: "Cái gì bảo thạch?"

Cốc Thanh Phong đem bảo thạch đưa tới, cho mỗi người phát ra một cái.

Hoa Lân đưa tay tiếp nhận, hí mắt soi rọi, lại đi trên người mình xoa xoa, bỏ vào trong miệng liền cắn. Diệp Thanh vội vã kéo lấy ống tay áo của hắn, sâu xa nói: "Công tử. . ."

Hoa Lân khả khả nở nụ cười hai tiếng, ôn nhu nói: "Sợ cái gì? Không có độc. . ." Lợi dụng Diệp Thanh không chú ý, hắn mở ra miệng rộng liền cắn. "Cách bằng" một tiếng, bụng chính mình tai bọn nói: "Mẹ nhà hắn, thật cứng!"

Thượng Quan Truy Vân cùng Cốc Thanh Phong đều phì cười không được, ha ha nở nụ cười.

Diệp Thanh bĩu môi tức giận nói: "Cũng gọi người không muốn đi cắn, hàng ngày không tin."

Thượng Quan Truy Vân cầm trong tay bảo thạch trả lại Cốc Thanh Phong nói: "Không quen biết! Cũng không là Dạ Minh Châu, cũng không phải Mã Não. Đồi này cũng thật là chưa từng thấy!"

Cốc Thanh Phong lại nhét hai viên bảo thạch ở Thượng Quan Truy Vân trong tay nói: "Ta cũng không quen biết, không bằng mọi người từng người lấy về nghiên cứu một chút, phía dưới còn có vài khối đây!"

Thượng Quan Truy Vân cũng không phải làm ra vẻ người, liền không còn từ chối, gật đầu thu hồi bảo thạch.

Chỉ có Hoa Lân cầm bảo thạch lặn qua lộn lại giám thương nửa ngày, lấy hắn Hoa phủ tài lực, bảo bối gì chưa từng thấy? Nhưng trong tay đồ chơi này còn thật sự không biết. Nghĩ thầm vật này còn có thể phát sáng, phòng chừng giá trị liền thành, liền trơ mặt ra hỏi: "Nhị ca, phía dưới còn nữa không?"

Cốc Thanh Phong cười hắc hắc nói: "Phòng chừng còn có chứ?"

"Bồ oành" một tiếng, Hoa Lân cũng nhảy xuống, tức giận đến Diệp Thanh ở một bên liên tục giậm chân. Hết cách rồi, chỉ có thể canh giữ ở bên cạnh ao lắng lắng chờ công tử nổi lên.

Ai biết Hoa Lân ở phía dưới tìm tòi nửa ngày cũng không chịu tới, cũng còn tốt có thể nhìn thấy hắn ở phía dưới nhất cử nhất động, bằng không còn không đem Diệp Thanh cho gấp chết?

Một lát, Hoa Lân rốt cục mọc lên, phun ra một ngụm nước trong nói: "Cái gì cũng không có tìm thấy!"

Diệp Thanh khi khi một tiếng cười nói: "Người nhà, liền biết tham tài. . ."

Hoa Lân liếc nàng một cái nói: "Không kiếm nhiều tiền một chút, chúng ta Bảo Bảo ăn cái gì nhỉ?"

Diệp Thanh mặt trắng bay lên một đoàn mây hồng, vùng lên tay ngọc nói: "Ta đánh người nhà!"

Hoa Lân khả khả cười vài tiếng, đột nhiên reo lên: "Ai nha! Đột nhiên tứ chi vô lực, mau đỡ ta một cái!"

Diệp Thanh mặc dù biết hắn ở lừa gạt mình, nhưng chẳng biết vì sao, mỗi lần thấy hắn 'Giả vờ giả vịt' đáng vẻ, trong lòng chính là không vững vàng. Liền đang muốn kéo hắn tới, lại nghe thấy Thượng Quan Truy Vân gấp hô: "Lân đệ, mau lên đây!"

Hoa Lân run lên trong lòng, cũng mơ hồ cảm giác trong nước có đồ vật, sợ đến "Rào" một tiếng nhảy ra mặt nước. Làm cho Diệp Thanh đầy người là nước, liền tục giậm chân nói: "Người. . . Người lại bắt nạt ta! Ô ô ô. . ."

Hoa Lân sau khi lên bờ, vội vã quay đầu lại hướng về trong ao nước nhìn lại, nhưng không có phát hiện cái gì tình huống khác thường. Liền mờ mịt hỏi: "Làm sao?"

Chỉ thấy Thượng Quan Truy Vân chỉ vào trong ao nước ném nói: "Các người mau nhìn, vừa nãy sắp khô héo rễ cây lại khôi phục một điểm sinh cơ, mà trong ao tia sáng nhưng càng ngày càng mờ!"

Mọi người nhìn kỹ lại, quả nhiên phát hiện vừa vặn đều sắp biến thành khô kiệt rễ cây lại bắt đầu hồi phục. Diệp Thanh mở to hai mắt thật to, dùng tay che chính mình miệng nhỏ, lộ ra kinh hãi đáng dấp.

Lúc này, trong ao ánh sáng dần dần biến mất, hắc ám lại như mây đen giống như xoắn tới. Chỉ thấy trên mặt nước lân quang lóe lên, tia sáng rất cục hoàn toàn đắm chìm, xung quanh lập tức lại lâm vào trong bóng tối. Cũng còn tốt, mọi người bảo kiếm trong tay nhưng đưa ra ánh sáng lơ mờ, vì lẽ đó không đến nỗi rơi vào triệt để hắc ám. Đương nhiên, chúng trong tay người khối này kỳ dị tăng đá, cũng đưa ra xanh mon mon tia sáng, ở trong bóng tối trông rất đẹp mắt.

Hoa Lân đột nhiên rút ra Hà Chiếu kiếm, hung hăng nói: "Ta vậy thì đi chém đứt nó rễ cây, xem nó làm sao phục sinh?" Nói xong, trong tay Hà Chiếu kiếm đã là nóng hổi . .

Thượng Quan Truy Vân cũng gật gật đầu, đang chuẩn bị động thủ, đột nhiên nghe được một cái cầu xin âm thanh truyền đến nói: "Tiên nhân, van cầu các người, xin trả cho ta một khối đá thủy tinh đi!" Một cái già nua phụ nhân đột nhiên xông ra, dùng kinh hoảng ánh mắt, gắt gao nhìn chăm chăm mọi người trong tay bảo thạch. Chính là con kia vừa vận độn hình thụ yêu.

Chỉ thấy nàng toàn thân bốc lên khói trắng, nếp nhăn trên mặt càng ngày càng nhiều, thân thể chậm rãi xuất hiện từng đạo từng đạo khô héo vết rách. Ngự khí của nàng trở nên càng gấp gáp hơn, liên tục nói: "Van cầu các người, ta kinh mạch bị trọng thương, nhất định phải một viên đá thủy tinh mới có thể sống sót. . . Van cầu các người!"

Hoa Lân, Diệp Thanh thấy nàng sắp thiêu đốt đáng dấp, trên mặt đều lộ ra không đành lòng về mặt, đang đang do dự có muốn hay không trả lại nàng một viên đá thủy tinh. Nhưng này thụ yêu lại đột nhiên biến sắc mặt, điên cuồng hét lên: "Người. . . Các người nếu không chịu cứu ta, vậy ta cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các người. Tất cả đều theo ta cùng chết đi!" Nói xong, toàn thân nó 'Oanh' một tiếng bốc cháy lên, trong nháy mắt liền hóa thành tro tàn.

Thượng Quan Truy Vân, Cốc Thanh Phong, Hoa Lân, Diệp Thanh nghe được yêu vật kia đột nhiên phát điên, đã sớm giờ kiếm che ở trước người. Không nghĩ tới này yêu vật nhưng đến rồi cái chơi với lửa có ngày chết cháy, làm hại mọi người một trận kinh ngạc.

Cốc Thanh Phong lập tức mắng: "Làm cái gì? Nó đây là ý gì?"

Diệp Thanh cũng cười duyên nói: "Không phải là tự thiêu mà, còn có ý muốn làm chúng ta sợ!"

Chỉ có Hoa Lân cùng Thượng Quan Truy Vân cảm giác không đúng, lập tức đối diện một chút, đồng thời quát lên: "Đi mau!"

Nói xong, Hoa Lân một cái ôm chầm Diệp Thanh, liền hướng ngoài động bay đi. Thượng Quan Truy Vân cũng lôi kéo Cốc Thanh Phong, xoay người liền chạy.

Bốn người vừa vận chạy đến cửa động, liền cảm thấy mặt đất chấn động, chỉ nghe "Oanh" một tiếng vang thật lớn, trong ao nước ném rễ cây đứt thành từng khúc, toàn bộ sụp đổ. Này cột chống trời đổ ra, toàn bộ động đá cũng "Răng rắc" một tiếng đè ép xuống. Bốn người ở suýt xảy ra tai nạn bên trong, nhanh như tia chớp xông ra ngoài, phía sau cùng Cốc Thanh Phong, càng là kém một chút bị chôn ở trong đất.

Toàn bộ mặt đất một trận lay động, bên ngoài thông đạo bắt đầu biến hình, hiển nhiên không chịu nổi đỉnh đầu mấy trăm trượng dày bùn đất. Bốn người thấy không ổn, lập tức phóng chân lao nhanh lên.

Thượng Quan Truy Vân cùng Cốc Thanh Phong đều lập tức vút ra Phi Kiếm, không kịp bắt chuyện, liền chia tay đem Hoa Lân cùng Diệp Thanh nâng lên, "Vèo" một tiếng, sát mặt đất hướng phía trước bay đi. Đỉnh đầu đất đá không ngừng đi xuống rơi, mọi người liên tục né tránh, nhưng phía sau thông đạo nhanh chóng sụp đổ, chăm chú đi theo bốn người sau lưng, hơi có dừng lại, chắc chắn mệnh chôn dưới đất.

Lúc này, Cốc Thanh Phong lúc trước ở trong mê cung làm bằng chỉ đường, sớm không còn tác dụng. Về thời gian cũng không cho phép bọn họ lựa chọn con đường, một đường ngự kiếm lao nhanh, chỉ hy vọng phía trước không nên đụng đến một cái ngõ cụt, bằng không vậy cũng chỉ có bị chôn sống kết quả.

Phía sau "Ầm ầm ầm" tiếng vang lại như đòi mạng giống như đuổi theo, bốn người nhanh như tia chớp qua lại ở đen kịt trong thông đạo. Cấp tốc chạy không lâu, một cái mọi người lo lắng nhất tình huống rốt cục xuất hiện, phía trước không có đường. . .

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Chương 67: Thân lạc vào cảnh nguy hiểm

"Oanh" một tiếng, mặt sau con đường đã bị lấp đầy, Cốc Thanh Phong, Hoa Lân cùng Diệp Thanh vội vã đề khí nâng đỡ đỉnh đầu bùn đất, hợp ba người lực lượng, ngưng tụ thành một cái chân không kết giới, toàn lực ngăn cản đường hầm sụp đổ. Thượng Quan Truy Vân nhanh chóng thì thầm: "Bằng Phong Kết!" Nhiệt độ đột nhiên giảm xuống, xung quanh vách tường cấp tốc kết băng, miễn cưỡng chống đỡ chốc lát. Nhưng phía trên bùn đất nặng như nghìn cân, đóng băng vách tường lập tức phát sinh "Kèn kẹt ca" băng nứt âm thanh, bốn người hăng hái chống đối, biết sinh tử ngay ở một đường trong lúc đó. May là, sụp đổ dư âm đến nơi này, dần dần bình phục lại. Mọi người vị trí ngã cụt, rốt cục chống đỡ không thể lún.

Bốn người mệt đến đầu đầy mồ hôi, lúc này mới thu tay lại nghỉ ngơi. Thượng Quan Truy Vân nhìn xung quanh không tới mười trượng phương viên không gian, trong lòng âm thầm lo lắng. Phải biết, mọi người đều chôn trên mặt đất thấp trăm trượng trở xuống, mà không khí đã dần thừa dần, như nếu không thể ở không khí dùng hết trước, mở ra đến mặt đất, chỉ sợ tất cả đều có kim nén chết. Đang lúc tuyệt vọng thời khắc, Hoa Lân đột nhiên tay nắm kiếm quyết, hai ngón tay cùng nhau, cấp tốc chỉ hướng thiên không, hét lớn một tiếng: "Phi Kiếm... Đi!"

Cái kia "Hà Chiêu kiếm" vuông góc treo trên không trung, "Thu!" một tiếng hóa thành một đạo ánh sáng trắng, nhanh như tia chớp hướng về đỉnh đầu vọt tới. Xuyên qua dây nặng bùn tảng, xuyên qua cứng rắn nham thạch, "Tranh" một tiếng xuyên thấu mặt đất.

Tất cả mọi người sốt sáng mà nhìn Hoa Lân, hỏi: "Thế nào? Có thể hay không mở ra mặt đất?"

Chỉ nghe Hoa Lân lại hét lớn một tiếng: "Vè!"

Một lát, "Tranh" một tiếng, Hà Chiêu kiếm lại xuyên thấu bùn tảng, bắn trở về. Hoa Lân thở ra một hơi thật dài nói: "Chúng ta cách mặt đất khoảng chừng 130 trượng sâu. Khắc khục... May là có thể mở ra, hy vọng có thể mang đến một điểm không khí."

Diệp Thanh thấy sắc mặt hần trắng bệch, vội la lên: "Công tử không có sao chứ?"

Hoa Lân đột nhiên cảm thấy khó thở, biết băng vào một, hai cái lỗ kiếm, tuyệt đối không có thể bảo đảm không khí lưu thông. Liền hai ngón tay quay về bầu trời quát lên: "Phi Kiếm... Tiến lên!"

Hà Chiêu kiếm hàn quang lóe lên, lần thứ hai 'Thu' một tiếng bắn đi tới. Như vậy hai chuyến xuống dưới, rốt cục mang đến một tia không khí trong lành. Nhưng Hoa Lân sắc mặt nhưng kim nén thành màu đỏ tím, này "Ngự Kiếm thuật" triển khai lên, thực sự là tương đương mất công sức. Diệp Thanh đau lòng nói: "Công tử! Không muốn lại triển khai Phi Kiếm, ô ô ô..."

Thượng Quan Truy Vân cùng Cốc Thanh Phong không do dự nữa, mạnh mẽ cắt rơi đỉnh đầu đất đá. Chỉ thấy 'Đồ rào rào' khối lớn khối lớn bùn đất đi xuống, chỉ trong nháy mắt, liền vuông góc đào ra một toà cao bốn trượng cái giếng. Mọi người đem rơi xuống bùn đất lót ở dưới chân, cùng sử dụng chân khí vững vàng đề cho bằng, từng bước từng bước đi lên trên. Chỉ là không khí vẫn cứ không đủ bốn người hô hấp, mọi người đều bị ức đến sắc mặt trong hồng, đầu vàng mắt hoa. Không thể làm gì khác hơn là dựa vào siêu cường ý niệm, nỗ lực kiên trì. Trong đó, Hoa Lân thiếu đường nghiêm trọng nhất.

Bất đắc dĩ, Hoa Lân lần thứ hai triển khai "Phi Kiếm thuật", vẫn cứ lên đỉnh đầu chui ra mười mấy cái lỗ kiếm. Rốt cục có một tia không khí đi vào, tuy rằng không đủ bốn người hô hấp, nhưng ít nhiều khiến mọi người thấy hi vọng.

Lúc này, Hoa Lân nhưng rốt cục không kiên trì được, "Nhào" một tiếng ngồi ngã xuống đất, chân khí trong cơ thể một trận tán loạn, dường như muốn phá tan toàn thân kinh mạch. Hần sợ hết hồn, vội vã bảo vệ đan điền, chậm rãi sắp xếp trong cơ thể bề bộn chân khí, dẫn dắt toàn thân tán loạn khí lưu chậm rãi đưa về đan điền. Từ từ, hần tiến vào không minh trạng thái, đối với bên ngoài cơ thể tình huống không biết gì cả...

Dựa vào yếu ớt không khí, Thượng Quan Truy Vân cùng Cốc Thanh Phong lại hướng lên trên đào móc hơn ba mươi trượng. Mỗi tầng lên trên cao mười trượng độ, không khí liền gia tăng rồi nửa phần. May là hai công lực của người ta siêu cường, đối với không khí nhu cầu đòi lập ít chút, không phải vậy đòi lại người khác, từ lâu mất mạng tại chỗ.

Diệp Thanh vẫn đỡ Hoa Lân, đột nhiên phát hiện Hoa Lân thân thể dần dần trở nên lạnh lẽo, hô hấp không ngừng đình chỉ. Sợ đến nàng liều mạng lắc Hoa Lân thân thể, la lớn: "Công tử... Công tử... Người không thể chết được a! Khắc khục... Người không muốn bỏ lại Thanh Thanh nha! Ô ô ô... Công tử..." Nàng một kích động, không khí càng thêm không đủ.

Thượng Quan Truy Vân cùng Cốc Thanh Phong vội vã dừng lại đào móc, lấy tay thăm dò Hoa Lân mạch đập, phát hiện từ lâu đình chỉ, thân thể đã kinh biến đến mức lạnh lẽo, không khỏi một mảnh âm u. Thầm nghĩ vị này mới vừa quen huynh đệ, lẽ nào cứ thế mà đi thôi à? Trong lòng thật là bi thương...

Thượng Quan Truy Vân biết hi vọng không lớn, nhưng hần vẫn là ôm sẽ xuất hiện kỳ tích ý nghĩ, móc ra một viên "Thanh Vân Đan" nhét vào Hoa Lân trong miệng. Linh đan này là hần dốc hết sức bình sinh, mới thu thập bảy mươi hai loại hiếm quý thuốc, dựa theo đạo giáo luyện đan tâm pháp, ròng rã bỏ ra thời gian mười năm mới luyện thành. Đan được bịt lại vào Hoa Lân trong miệng, liền lập tức hóa thành nước bọt, theo cổ họng lưu đi ra. Thượng

Quan Truy Vân cấp tốc sau lưng Hoa Lân khoanh chân ngồi xuống, song chưởng dán vào sau lưng của hắc huyết Đào Đạo, huyết Thần Đạo, chậm rãi truyền vào một luồng chất phác nội lực, thử nghiệm một lần nữa nhen lửa Hoa Lân trong kinh mạch chân khí...

Cốc Thanh Phong yên lặng mà nhìn Hoa Lân mặt mũi tái nhợt, trong lòng một mảnh bi thương. Quay đầu lại hướng về Diệp Thanh nhìn lại, chỉ thấy nàng đột nhiên không còn khóc ồn ào, chỉ là ngầy ngốc nhìn Hoa Lân, trên mặt vẻ mặt từ tuyệt vọng đã biến thành đau thương, lại từ đau thương đã biến thành trầm mặc, trong mắt đại ra, chậm rãi thấp đứng lên một bên "Hàn Tinh kiếm" ...

Cốc Thanh Phong vừa nhìn không đúng, vội vã hạn chế Diệp Thanh bảy chỗ kinh mạch, nói rằng: "Sống chết có số, Tam đệ nếu như có linh, nhất định không muốn nhìn thấy người vì hắc mà chết. Không bằng..." Lời còn chưa dứt, Hoa Lân đột nhiên "Khắc khắc khục..." Đem 'Thanh Vân Đan' nước bọt tất cả đều uống đi ra, lâm bẩm nói: "Sao... Làm sao loạn cho người ta ăn đồ ăn?"

Kỳ thực Hoa Lân căn bản không chết, trái lại tu vi tăng nhanh như gió, một lần phá tan "Tích Cốc kỳ". Đây Tích Cốc kỳ không chỉ có thể không dính khói bụi trần gian, thậm chí ngay cả hô hấp cũng có thể đình chỉ.

Lại nói Thượng Quan Truy Vân để lại Hoa Lân phần lưng, trên đầu từ lâu là mồ hôi như mưa dưới, trong thời gian ngắn dĩ nhiên thu không trở lại. Lúc này lợi dụng Hoa Lân mở miệng nói chuyện bước ngoặt, đột nhiên rút về song chưởng, mạnh mẽ mắng: "Khá lắm, kém một chút bị người một chết. Bên trong cơ thể người nhiệt lưu sao như vậy hung mãnh mẽ? Cái tên nhà người luyện chính là công phu tà môn gì?"

Hoa Lân nhưng nghiêng cúi đầu tâm sự, lâm bẩm nói: "Vừa nãy phảng phát rơi vào một cái hố đen, lẽ nào thật sự tiến vào Tích Cốc kỳ?"

Diệp Thanh thấy Hoa Lân tỉnh lại, nhất thời kinh hãi vạn phần, ai biết kinh mạch toàn thân bị phong, càng là không thể động đậy.

Hoa Lân xem xét Diệp Thanh một chút, hỏi: "Người tại sao không nói chuyện? Ai lại chọc giận người?"

Cốc Thanh Phong này mới phản ứng được, vội vã mở ra Diệp Thanh huyết đạo. Diệp Thanh lập tức nhào vào Hoa Lân trong lòng, dùng tay nhỏ liều mạng đánh hắc ngực nói: "Sau đó không muốn lại dọa Thanh Thanh, ô ô ô..." Đem Hoa Lân đánh trúng không thờ nổi.

Cốc Thanh Phong thấy thế, chỉ có thể lắc lắc đầu. Xem Thượng Quan Truy Vân đang tĩnh tọa, liền cũng ngồi ngã xuống đất, vận lên nội công bắt đầu điều tức...

Diệp Thanh đẩy ra Hoa Lân hỏi: "Người thật sự luyện đến Tích Cốc kỳ? Đó là cảm giác gì a?"

Hoa Lân gãi gãi sau gáy nói: "Loại cảm giác đó rất kỳ lạ, lại như đột nhiên thoát ly thân thể, thực sự là quá kỳ diệu..."

Diệp Thanh nghĩ thầm: Công tử đã đột phá đến tầng thứ năm tu chân cảnh giới, mà chính mình nhưng thật giống như không có cái gì tiến bộ. Không được, nhất định phải đuổi tới bước chân của hắc, bằng không tương lai làm sao thay công tử phân ưu?

Hoa Lân thấy Diệp Thanh sắc mặt không được tốt, liền khuyên nàng đã tọa điều tức. Diệp Thanh cũng cảm thấy hơi mệt chút, quả nhiên ngoan ngoãn khoanh chân ngồi xuống. Lúc này, trong bốn người chỉ có Hoa Lân vẫn cứ rõ ràng, liền nghĩ thầm, chính mình nếu đột phá đến 'Tích Cốc kỳ', cái kia công lực có phải là cũng có rất lớn tinh tiến đây? Liền bỗng nâng lên 'Hà Chiếu kiếm', thân kiếm kia đột nhiên né qua một trận điện quang, phảng phất đột nhiên nắm giữ linh tính. Hoa Lân hướng thiên không chỉ tay, "Tranh" một tiếng, Hà Chiếu hóa thành một tia chớp cấp xạ bầu trời, tốc độ quả nhiên nhanh hơn mấy lần.

Khóe mắt giật một cái, đột nhiên nghĩ đến: "Này thuật ném kiếm, mình đã phi thường thuần thục. Như vậy có phải là 'Ngự Kiếm thuật' cũng có thể triển khai cơ chứ? Sau khi rời khỏi đây, nhất định phải thử một chút xem."

Hoa Lân đang tự đắc ý, nhưng quên bán hướng thiên không Hà Chiếu kiếm. Chỉ thấy cái kia 'Hà Chiếu' xuyên qua mặt đất, đột nhiên mất đi khống chế, "Vèo" một tiếng bay về phía trên không, tốc độ cực kỳ làm người kinh hãi. Xa xa đều có thể nghe được "Nó" phát sinh một tiếng lạnh lạnh kiếm ngân vang, xông lên mây xanh, cái kia sắc bén khí thế, đem bầu trời một tên ngự kiếm phi hành cao nhân giật mình.

Vị này ngự kiếm mà đến cao thủ, lớn lên có chút cứng đầu cứng cổ. Người mặc một cái rộng lớn lam bào, cái kia thật dài ống tay áo, khiến cho hắc có vẻ càng thêm tay chân vụng về. Hắc vừa vận "Ngự kiếm" đi ngang qua nơi đây, đột nhiên nhìn thấy một thanh 'Tuyệt thế bảo kiếm' dưới đất chui lên, trên mặt nhất thời một trận mừng như điên, kích động nói: "Chẳng trách nơi này vừa nãy oanh ầm ầm nổ vang, hóa ra là bảo vật khai quật? Chuôi này bảo kiếm thực sự quá mạnh mẽ, thanh thể kinh thiên động địa như vậy, xem ra so với cái kia 'Huyền Thiên kiếm' càng thêm lợi hại.Ồ Bồn thiên tôn hảo hảo thu phục nó, tương lai nhất định tung hoành thiên hạ... Khả khả khả!"

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Thần binh mê hoặc

Liền, cái kia cứng đầu cứng cổ cao thủ, lập tức ngự kiếm đuổi sát, vuông góc theo cái kia "Vừa vặn khai quật" bảo kiếm lên phía trên không. Đừng xem hắn có chút đại ra, nhưng Ngự Kiếm thuật nhưng khá cao minh, thân thể vững vàng cố định ở trên kiếm, chăm chú đuổi theo Hà Chiếu, xuyên qua tầng tầng mây mù, lẳng là không có hạ xuống nửa phần.

Đang đuổi theo nỗ lực, bầu trời chuôi này bảo kiếm đã từ từ trì hoãn tốc độ, dần dần, cái kia mạnh mẽ lực xung kích rốt cục tiêu hao đi hết. Liền, nó ở giữa không trung thoáng một trận, đột nhiên mất đi trọng tâm, "Vèo vèo vèo. . ." Lại xoay tròn hướng về mặt đất rơi rụng.

Người áo lam trong lòng vui vẻ, mới vừa rồi còn đang suy tư làm sao thu phục chuôi này bảo kiếm, lại phát hiện kiếm này đã mất đi trọng tâm, liền vội vã đưa tay chụp vào chuôi kiếm. . .

Ai biết, ngay ở tay phải hắn tiếp xúc trong nháy mắt đó, hắn đột nhiên toàn thân run lên, một đường mãnh liệt điện lưu từ trên chuôi kiếm truyền đến. Lấy cường độ, tương đương với chịu đến sét đánh. Người áo lam "Oa nha" một tiếng, nửa người một trận mất cảm giác, vội vã bỏ rơi trường kiếm trong tay, một cái loạng choạng, từ phi kiếm của chính mình lên rút xuống.

Hắn thấy không ổn, lập tức gọi trở về phi kiếm của chính mình, vừa vặn đứng vững, cả giận nói: "Ta liền không tin thu không phục ngươi. . ."

Nói thì chậm, cái kia "Khai quật bảo kiếm" cấp tốc hướng về mặt đất rơi rụng, người áo lam đạp lên Phi Kiếm, nhanh chóng ngự kiếm đuổi sát. Ai biết, cái kia bảo kiếm đột nhiên hàn quang lóe lên, đột nhiên khôi phục linh tính, "Vèo!" một tiếng, nhanh chóng bắn về phía mặt đất. Tốc độ kia, nhanh hơn cả chớp giật lên mấy phần. Chỉ thấy "Thu" một tiếng, kiếm này chui vào lòng đất, chớp mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Người áo lam không cam lòng, "Àm" một tiếng, cũng theo rơi vào mặt đất. Hắn dựa theo Phi Kiếm quỹ tích tìm kiếm, quả nhiên ở một mảnh sụp xuống trong đất bùn phát hiện mấy chục lỗ kiếm. Trong lòng hắn vui vẻ, căn bản không nghĩ tới phía dưới có người lợi dụng Phi Kiếm đến mở ra lỗ thông khí, hắn còn tưởng rằng, thanh phi kiếm này là vật vô chủ đây. Liền nghĩ thầm: Trong truyền thuyết "Huyền Thiên bảo kiếm", cũng là ở một mảnh lún trong nham động bị người khai quật ra, nói vậy muốn chiếm được bảo vật, đều phải trả giá gấp bội nỗ lực mới được. Mà chuôi này bảo kiếm dĩ nhiên có thể phóng thích mạnh mẽ chớp giật, nếu như hơn nữa lợi dụng, nói không chắc thật sự có thể tung hoành thiên hạ.

Nghĩ đến đây, hắn hưng phấn loại ra bản thân bảo kiếm, liền mạng đào móc lên. Công lực của hắn hùng hậu, chỉ thấy bùn đất tung bay, phút chốc, liền bị hắn đào một cái vuông góc cái giếng. . .

Lại nói Hoa Lân chính đang ảo tưởng mình có thể không thể triển khai "Ngự Kiếm thuật", đột nhiên phát hiện "Hà Chiếu" mất đi không hề. Liền lập tức không hề Phi Kiếm, đem nó triệu trở về.

Không lâu, đỉnh đầu đột nhiên truyền đến "K hó" nghe đào móc âm thanh. Vì thế, phía trên mười mấy "Tiểu thiên song" cũng bắt đầu như ẩn như hiện, không khí cũng biến thành đứt quãng.

Cũng còn tốt, trừ mình ra bên ngoài. Thượng Quan Truy Vân, Cốc Thanh Phong, Diệp Thanh ba người đều đang ngồi, điều tức lúc cần thiết không khi đối lập không nhiều lắm, thấy bọn họ cũng không lo ngại, ngược lại cũng không vội.

Nếu biết có người đang đào móc, trong lòng vẫn là rất vui vẻ. Lúc này cũng không dám dùng Phi Kiếm đi mở ra những kia tiểu thiên song, vạn nhất Hà Chiếu bắn đi tới, đem người ở phía trên cho giết, vậy thì là làm bậy.

Hoa Lân thực sự không nghĩ ra có ai có tới cứu mình, chẳng qua mặt trên tên kia đào đến thật sự phi thường ra sức, lại như dải vàng người giống như điên cuồng. Hoa Lân nghĩ thầm, đã có người đang giúp đào móc, sao không thừa cơ nghỉ ngơi một chút? Liền ngồi trở lại trên đất, vận lên thần công, lần thứ hai thăm dò "Tích Cốc kỳ" huyền bí.

Hắn phát hiện, lúc này chân khí trong cơ thể mình phảng phất hình thành một cái tuần hoàn con đường. Từ đan điền lên, trước sau trải qua Thiếu Âm chảy tới Thiếu Dương, vì là bản thân cung cấp sung túc năng lượng. Hơn nữa, vùng đan điền chậm rãi hình thành một đoàn đồ sộ nội đan. Hoa Lân trong lòng hơi động, biết cái kế tiếp giai đoạn chính là bị Tu Chân giới xưng là 'Đan Thành kỳ' cảnh giới. Dựa vào Nhược Uyên 'Tu chân điển tịch' ghi chép, nếu luyện đến Đan Thành kỳ, trong cơ thể lại như vô có nhiều một viên Nguyên Thần, không chỉ có thể đưa đến chậm lại già yếu tác dụng, càng thêm có thể đưa đến trú dung dưỡng nhan kỳ hiệu. Nghe nói, ít nhất có thể sống thêm hai trăm tuổi đây.

Đương nhiên, này "Đan thành cảnh cảnh" cũng là một cửa ải khó. Muốn đem bay khắp miểu chân khí ở trong người hình thành một cái thực thể, nói nghe thì dễ? Đại đa số người coi như cuối cùng đời này, cuối cùng còn không phải rơi xuống cái ầu sào mà chết?

. . .

Sau một canh giờ, Hoa Lân lần thứ hai mở hai mắt ra, nghe được mặt trên đào móc âm thanh không chỉ không có đình chỉ, hơn nữa âm thanh càng lúc càng lớn, không khỏi âm thầm khâm phục mặt trên người kia sự dẻo dai cùng công lực.

Quay đầu nhìn về những người khác nhìn lại, nhưng vẫn không có tỉnh lại. —— Thượng Quan Truy Vân vừa nãy vì cứu mình, vì lẽ đó tiêu hao rất nhiều công lực. Mà Cốc Thanh Phong trên người vốn là có thương tích, không chết đều tính một cái kỳ tích. Chỉ có Diệp Thanh cũng không có bị thương, nhưng nhìn dáng dấp của nàng, thật giống đang luyện công. Vì lẽ đó, Hoa Lân cảm thấy đặc biệt tò mò, Lại Lại vườn người một cái, tự nhủ: "Chuyện này quả thật so với ngồi tù còn mệt! Mặt trên tên kia muốn đào tới khi nào mới có thể đào xuống dưới a?"

Vừa dứt lời, lại nghe được Thượng Quan Truy Vân đột nhiên mở miệng hỏi: "Mặt trên người kia là ai? Là ngươi mời tới cứu binh sao?"

Hoa Lân đại hí nhìn tới, chỉ thấy Thượng Quan Truy Vân vừa vận thu công tinh lại, liền hưng phấn nói: "Rất cực có người tinh lại, ha ha ha ha. . ."

Thượng Quan Truy Vân cười cọt, lại ngẩng đầu nhìn đỉnh chóp, phát hiện đào móc âm thanh càng ngày càng gần. Có thể tưởng tượng mà lấy, mặt trên người kia là làm sao bán mạng. Liền hỏi lần nữa: "Mặt trên là ngươi mời tới bằng hữu sao?"

Hoa Lân lắc đầu nói: "Ta cũng không dám xác định, có thể là bằng hữu ta chứ?"

Thượng Quan Truy Vân nghĩ thầm, tên tiểu tử này quả nhiên có mấy lần, khắp nơi đều lộ ra không tầm thường. Làm sao Thiên Sơn có đuôi hán xuất sư cửa đây? Ai! Nghĩ đến đây, không khỏi lại lắc đầu.

Hoa Lân tò mò nhìn hán, đột nhiên cười nói: "Đại ca! Ngươi nói chúng ta người tu chân nếu như có người yêu, cũng mà còn có tiếp xúc da thịt. Ngươi nói có sẽ không ảnh hưởng tu vi nhỉ?"

Thượng Quan Truy Vân sửng sốt, không nghĩ tới hán sẽ hỏi như thế vấn đề kỳ quái, liền gật gật đầu nói: "Bao nhiêu là có chút ảnh hưởng, chẳng qua cũng sẽ không quá nghiêm trọng. Làm sao?"

Hoa Lân nghiêm mặt nói: "Không có cái gì! Ta chỉ là đang nghĩ, nếu như có tiếp xúc da thịt, nhất định phải đối với nàng phụ trách tới cùng. Ngươi nói đúng chứ?"

Thượng Quan Truy Vân lại gật đầu một cái, nói rằng: "Không sai! Người có thể xem thường sinh tử, nhưng không thể coi thường cảm tình. Tu chân cốt nhiên trọng yếu, nhưng tình nghĩa càng là vô giá."

Hoa Lân giả vờ suy nghĩ sâu sắc hình, hỏi: "Vậy ngươi là đồng ý ta cưới nàng?"

Thượng Quan Truy Vân nhìn một chút bên cạnh Diệp Thanh, còn tưởng rằng Hoa Lân nói chính là Tứ muội. Liền gật đầu nói: "Đương nhiên muốn kết hôn! Chẳng qua chuyện như vậy, hay là muốn do chính ngươi làm chủ."

Hoa Lân trơ mặt ra nói: "Ngươi là đại ca ta nha! Đương nhiên muốn trung cầu ngươi ý kiến."

Thượng Quan Truy Vân nghe vậy, nghĩ thầm Thiên Sơn từ trước đến giờ yêu thích chiêu thu nghèo khó cô nhi, lẽ nào Tam đệ trong nhà đã không có người thân? Nói như vậy, chính mình vẫn đứng là phải cho hán hôn nhân đại sự làm chủ mới được. Liền lớn tiếng đáp: "Yên tâm đi, đại ca vì ngươi làm chủ!"

Hoa Lân mừng lớn nói: "Cái kia quá tốt rồi, một lời đã định!"

Thượng Quan Truy Vân làm sao biết có người ở tính toán chính mình, liền cũng lớn tiếng đáp: "Một lời đã định!"

Hoa Lân có thể không phải người bình thường! Hán tử trong lòng lấy ra một viên phi thường phổ thông ngọc bội. Nói rằng: "Đây là đưa cho đại ca chứng kiến lấy lễ, xin hãy nhận lấy."

Thượng Quan Truy Vân tuy rằng không để ý tới thế tục, nhưng đối với Trung Nguyên lễ nghi vẫn tính rõ ràng. Liền nhận lấy Hoa Lân đồ vật, sau đó cũng từ trong lồng ngực lấy ra một viên tinh xảo ngọc bội, giao cho Hoa Lân trong tay, nói rằng: "Ngươi muốn cố định ở đâu một ngày? Ta nhất định cho ngươi làm được chu toàn!"

Hoa Lân trơ mặt ra nói: "Ha ha. . . Hiện tại bát tự còn không có cong lên đây. Đến lúc đó kính xin lão gia ngài dự hợp."

"Đương nhiên, đương nhiên. . ."

Hoa Lân đưa tay tiếp nhận Thượng Quan Truy Vân tín vật, cẩn thận từng li từng tí một mà cất đi. Nghĩ thầm nếu như muốn kết hôn Thượng Quan Linh, vậy thì chậm hơn chậm đã mới được, cắt không thể nóng vội.

Lúc này, Hoa Lân đột nhiên phát hiện bên người có song nóng rực con mắt nhìn mình chăm chăm, quay đầu nhìn lại, nguyên lai Diệp Thanh từ lâu tỉnh lại. Trong lòng cả kinh, vội vã chào hỏi: "A? Thanh Thanh cũng đã tỉnh rồi?"

Chỉ nghe vẫn nhắm mắt điều tức Cốc Thanh Phong đột nhiên cười ha ha nói: "Nên tỉnh tự nhiên sẽ tỉnh, ngươi lúc nào làm việc kết hôn? Ha ha ha ha. . ."

Hoa Lân lau một cái mồ hôi trên đầu, lấp bắp nói: "Cái này. . . Cái này lên trước Thục Sơn nhìn kiếm điện, trở lại hẵng nói đi!"

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Chương 69: Hàm huynh tâm bảo

Cốc Thanh Phong đột nhiên ngừng đầu nhìn, ngưng thần lắng nghe một trận nói: "Mặt trên người kia là ai?"

Hoa Lân cười nói: "Đúng bằng hữu!"

Cốc Thanh Phong bỗng cảm thấy phấn chấn, hớn hờ nói: "Vậy chúng ta cũng động thủ đi!" Bốn người đều gật đầu tán thành, từng người rút ra bảo kiếm bắt đầu đào móc. Lần này động thủ, hợp năm người lực lượng đương nhiên tăng nhanh hơn rất nhiều.

Phía trên kia người áo lam cũng đào sắp tới hai canh giờ, lúc này đã đào lên ra một cái sâu đến năm mươi trượng cái giếng. Nếu như không phải mặt đất mấy chục lỗ kiếm có thể thấy rõ ràng, cho hẳn cực kỳ tự tin, chỉ sợ từ lâu vỗ tay rời đi. Lúc này, hắn đột nhiên nghe đến phía dưới cũng vang lên đào móc âm thanh, áp tai lắng nghe dưới, còn tưởng rằng phía dưới bảo kiếm ở giả vờ mê hoặc đây. Liền nghỉ ngơi chốc lát, lại bắt đầu công tác.

Rốt cục, trên dưới hai cái cái giếng liền muốn liên thông, người áo lam thể mới biết có điểm không đúng. Làm sao phía dưới mơ hồ còn truyền đến tiếng người nói? Suy tư một lát, rốt cục đoán được là xảy ra chuyện gì. Dưới con nóng giận, hắn từ giếng sâu bên trong ngự kiếm bay ra ngoài. Nhưng lại phi thường không cam lòng, liền đứng ở cái giếng một bên sừng sờ, lầm bầm nói: "Làm nửa ngày, hóa ra là cho người khác làm giả y a? Há? Đúng rồi, nếu chuyện tốt đã làm thành, không bằng chờ bọn hắn tới, ta lại yêu cầu một chút chỗ tốt phi! Khả khả, tin tưởng bọn hắn nhất định sẽ đối với ta cảm kích lễ thể. Ý kiến hay. . . Ý kiến hay!" Nói xong lời cuối cùng, hắn dĩ nhiên chính mình tán thưởng từ bản thân đến rồi. . .

Chờ một lát, cái giếng trong lúc đó cách tầng chỉ còn ba trượng nhiều đây, Thượng Quan Truy Vân cùng Cốc Thanh Phong từ lâu nhẫn nại không được, hét to một tiếng, dắt Hoa Lân cùng Diệp Thanh bỗng nhiên bỏ ra mặt trên bùn tầng, dắt tay nhau bay ra.

Ở cái giếng bên cạnh chờ đợi người áo lam lui hai bước, một chờ bọn hắn đi ra, đang chuẩn bị yêu cầu hoa hồng, ai biết nhìn thấy đi ra nhưng là Thượng Quan Truy Vân cùng Cốc Thanh Phong, sắc mặt hắn đột nhiên xoay một cái, cười ha ha nói: "Hai vị huynh đệ lúc nào chạy đến phía dưới đào bảo bối đi tới? Đào được cái gì? Nhanh lấy ra cho ta nhìn một chút."

Thượng Quan Truy Vân cùng Cốc Thanh Phong cũng là sừng sờ, đồng thời cười ha ha nói: "Lão Mạnh, làm sao ngươi biết chúng ta chôn ở phía dưới? Ai. . . Cũng thật là huynh đệ tình thâm a!"

Nguyên lai, người áo lam này chính là Toàn Chân giáo đương nhiệm Chương Môn tam sư thúc Mạnh Lôi.

Hắn cùng Thượng Quan Truy Vân, Cốc Thanh Phong vẫn luôn ở tại đình Phù Vân tu luyện. Hắn mới vừa vừa xuất quan, liền nghe nói trấn Nguyên Lý phát sinh biến cố, liền vội vã tới rồi cứu trợ. Vì lẽ đó chỉ là so với Thượng Quan Truy Vân chậm một ngày mà thôi. Không nghĩ tới trải qua nơi đây lúc, đột nhiên nghe được "Oanh ầm ầm ầm" động đất tiếng vang, liền liền chuyển động lại đây xem rõ ngọn ngành. Ai biết vừa vận nhìn thấy Hoa Lân bảo kiếm bay lên trời, còn tưởng rằng là bảo kiếm khai quật đây. Ai biết đào đến đào đi, nhưng đem hai người bạn tốt từ trong đất cho đào lên.

Hắn thật không tiện nói ra bản thân đào bảo sự thực, liền bắt đầu quan sát Hoa Lân cùng Diệp Thanh hai người. Con mắt đột nhiên sáng ngời, nhìn Hoa Lân trong tay Hà Chiếu thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, lầm bầm nói: "Đáng tiếc a đáng tiếc. . ."

Thượng Quan Truy Vân nhưng vỗ phui bụi trên người, cười khổ nói: "Lão Mạnh, lần này suýt chút nữa không thấy được ngươi. Ai. . ."

Cốc Thanh Phong cũng thở dài, hướng Hoa Lân dặn dò: "Tam đệ ngàn vạn phải nhớ kỹ, cùng yêu ma quỷ quái tuyệt đối không nên nói đạo lý gì, càng không muốn còn có cái gì thiện niệm, bằng không nhất định đại họa lâm đầu! Ngươi xem, lúc đó các ngươi còn muốn đưa cho nó một viên tinh thạch chứ? Có thể nó nhưng muốn mạng của các ngươi. Đây chính là giáo huấn!"

Hoa Lân cùng Diệp Thanh chỉ có nghe phần. Nghĩ thầm chẳng trách Tôn Yên Nhiên vẫn không dám hiện ra thân, hóa ra là sợ đại ca cùng Nhị ca diệt nàng.

Lúc này, chỉ nghe Mạnh Lôi đột nhiên cao giọng reo lên: "Chờ một chút, ai là Tam đệ? Hắn là ai? Vậy ta đây?"

Cốc Thanh Phong cười ha ha nói: "Vị này chính là Thiên Sơn tương lai trẻ tuổi cao thủ, Hoa Lân Hoa thiếu hiệp! Bên cạnh hắn nữ tử là hắn chưa xuất giá thể tử Diệp cô nương. Thế nào? Nhìn bọn họ tư chất, tương lai có phải là cao thủ tuyệt đỉnh dự đoán?"

Diệp Thanh nghe vậy, mặt trắng từ lâu mắc cỡ một mảnh ửng đỏ, liên tục giậm chân nói: "Tiền bối!"

Cốc Thanh Phong nghiêm mặt nói: "Cái gì tiền bối không tiền bối, phải gọi ta Nhị ca biết không? Ha ha ha. . ."

Mạnh Lôi lập tức lớn tiếng phản đối nói: "Các ngươi đều kết làm huynh muội? Vậy ta làm sao bây giờ?"

Thượng Quan Truy Vân cùng Cốc Thanh Phong trầm miệng một lời nói: "Ngươi lớn tuổi nhất, đương nhiên là đại ca của chúng ta."

Mạnh Lôi nhất thời nhạc hồng rồi, cười ha ha nói: "Ta vốn là các ngươi đại ca nha! Ha ha ha. . ."

Thượng Quan Truy Vân lập tức nói: "Như vậy đi! Từ nay về sau, chúng ta năm người hãy gọi nhau là huynh đệ. Mạnh Lôi lớn tuổi vài tuổi, liền đem đại ca của chúng ta chứ? Mọi người có ý kiến gì hay không?"

Hoa Lân từ lâu rất lạc quan, còn lại muốn tăng cường một cái đại ca gì, hẳn làm sao có ý kiến gì? Phải biết, Mạnh Lôi ở Toàn Chân giáo đó là tương đương với tổ sư gia cấp bậc, thậm chí ở toàn bộ giang hồ đều kể đến hàng đầu. Hắn cùng Thượng Quan Truy Vân cùng Cốc Thanh Phong cũng xưng võ lâm ba thánh, từng người đại diện cho Thục Sơn, Thiên Sơn cùng Toàn Chân giáo tam đại Thánh môn. Người bình thường, chính là muốn tiếp cận bọn họ, cũng không tìm tới phương pháp đây! Liền, ở huynh đệ xếp hạng lên, Hoa Lân lại hàng rồi cấp một, đã biến thành tứ đệ.

Lúc này Thượng Quan Truy Vân đề nghị: "Trần Nguyên Lý Huyết Ma sự kiện vừa nhiên đã chiếm được chứng thực, vậy chúng ta còn phải mau mau nghĩ biện pháp ngăn cản Huyết Ma mở rộng mới được. Nghe nói ma công nếu luyện thành, nó không chỉ có nắm giữ thân bất tử, hơn nữa còn có thể dễ dàng không chế phạm tư tưởng của người ta. Thử vấn thiên hạ ai không có cái thất tình lục dục, nếu để nó đã có thành tựu, thiên hạ khó tránh khỏi muốn rơi vào lớn lao họa kiếp bên trong."

Mạnh Lôi gật đầu nói: "Ý kiến hay. . . Ý kiến hay! Vậy chúng ta bây giờ nên làm gì đây?"

Cốc Thanh Phong nói: "Muốn tiêu diệt Huyết Ma, cái kia nhất định phải biết hấn tướng mạo. Tứ đệ nếu từng thấy, có thể không tranh ra tướng mạo của nó đây? Đã như thế, chúng ta là có thể lợi dụng nó năng lực không đủ lúc, liền hợp ba đại môn phái đồng thời truy nã. Mọi người xem làm sao?"

Hoa Lân gật đầu, cái kia Mạnh Lôi lại ngắt lời nói: "Ý kiến hay. . . Ý kiến hay!"

Hoa Lân gãi gãi sau gáy, nghĩ thầm vị đại ca này cũng có chút ý tứ, vì vậy nói: "Được! Đợi lát nữa đến phía trước thành phố, ta liền lập tức về ra tướng mạo của nó!"

Thượng Quan Truy Vân gật đầu nói: "Giang hồ truy nã, đúng là cái biện pháp tốt. Chẳng qua chỉ dựa vào chúng ta ba lớn sức mạnh của môn phái, e sợ còn có chút bạc nhược. Không bằng thừa dịp Thục Sơn Kiểm Điện cử hành, chúng ta đến cái thê thốt đại hội, liền hợp toàn bộ Trung Nguyên, đồng loạt đối kháng Huyết Ma. Mọi người cho rằng thế nào?"

Hoa Lân đột nhiên chen lời nói: "Tốt lắm, ta cũng đi kết hợp quan phủ sức mạnh, để khắp thiên hạ bách tính đều giúp chúng ta tập nã nó!"

Mạnh Lôi nghe vậy lại là gật đầu nói: "Ý kiến hay. . . Ý kiến hay!"

Cốc Thanh Phong nhưng lắc đầu nói: "Liên hợp Trung Nguyên chính phái nhân sĩ còn có thể có thể làm được, còn quan phủ kia? Bọn họ vừa nghe đến muốn lần theo chính là Huyết Ma, sợ là sớm đã trốn đến chân trời góc biển đi tới, nơi nào chịu hỗ trợ?"

Hoa Lân đắc ý nói: "Ta tự có biện pháp để bọn họ ngoan ngoãn nghe lệnh, các người liền yên tâm được rồi!"

Thượng Quan Truy Vân cùng Cốc Thanh Phong đều là sửng sờ, nghĩ thầm tên tiểu tử này chẳng lẽ lại có ý định quỷ quái gì?

Mà Mạnh Lôi nhưng vẫn hiếu kỳ đánh giá Hoa Lân, có vẻ hơi đầu gỗ mộc nào. Hoa Lân thấy hắn đều là đang nhìn mình, liền cũng đối với hắn có chút ngạc nhiên lên. Phát hiện vị này Mạnh đại ca thích nhất một câu câu cửa miệng chính là "Ý kiến hay, ý kiến hay!" Nghĩ thầm, hắn này thân tu vi là làm sao luyện thành đây? Đúng là quái dị. . .

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Ngự kiếm khó đi

Đã thấy Mạnh Lôi đều là nhìn chăm chăm Hoa Lân bảo kiếm trong tay đánh giá, đột nhiên bốc lên một câu: "Huynh đệ! Trên tay ngươi bảo kiếm có thể hay không mượn cho ta nhìn một chút?"

Hoa Lân không biết "Hà Chiếu kiếm" đã khai quang, liền thoải mái mà đưa tới.

Hay là Hà Chiếu có linh tính chứ? Dĩ nhiên biết Mạnh Lôi đối với nó mang trong lòng gây rối, vì lẽ đó Mạnh Lôi tay phải vừa vịn chạm được chuôi kiếm, đột nhiên lại "Oa!" một tiếng bắn lên rất cao, nửa người lại là một trận mất cảm giác. Tức giận nói: "Kính người quá đáng!"

Mọi người một mảnh kinh ngạc. Diệp Thanh khi khi một tiếng cười nói: "Công tử kiếm tại sao có thể có chớp giật đây? Ta tới xem một chút!" Nói xong, nàng tiện tay từ Hoa Lân trong tay nắm qua Hà Chiêu đến quan sát, Mạnh Lôi lập tức cả kinh nói: "Cẩn thận có điện!"

Ai biết Diệp Thanh đã nắm lên, cũng chưa từng xuất hiện cái gì tình huống khác thường. Nàng ở trong tay một trận thường thức, ngọt ngào cười nói: "Thật kỳ quái, cái này Hà Chiêu kiếm thật sự rất nhẹ đây, chỉ có phổ thông kiếm một nửa trọng lượng. . ."

Mạnh Lôi nhưng lớn tiếng gọi vào: "Này không công bằng! Ta không tin, ta còn muốn nhìn!" Nói xong lại chạy vội tới, đưa tay liền hướng chuôi kiếm chớp tới. Nhưng tay phải hắn đột nhiên cố định ở giữa không trung, đột nhiên rút trở về, hiện ra nhưng đã sợ bị điện giật bên trong cảm giác. Liền thì lại đầu, quay về Diệp Thanh trong tay Hà Chiêu nói: "Người trêu đùa ta, ta mới không bị lừa đây!"

Mọi người âm thầm buồn cười, Hoa Lân nhưng âm thầm lấy làm kỳ. Bởi vì trên mặt đất dưới mê cung sau, chính mình bảo kiếm còn bị thụ yêu đoạt đi qua một lần đây, lúc đó cũng chưa từng xuất hiện tình huống như thế. Lẽ nào hết thảy đều là mình và Hà Chiêu sản sinh cảm ứng sau mới có? Nhưng này sống điện lại là từ đâu tới đây đây? Trong lòng một mảnh mờ mịt. . .

Thượng Quan Truy Vân phát hiện nơi đây đã không lưu luyến cần phải, liền cất cao giọng nói: "Thục Sơn Kiếm Điện lập tức liền muốn cử hành, đến lúc đó Huyết Ma có thể sẽ thừa cơ gây rối làm loạn. Chúng ta không bằng cùng đi tới Thục Sơn, mọi người nghĩ như thế nào?"

Cốc Thanh Phong cười nói: "Có các người ở, Thục Sơn Kiếm Điện nhất định có thể làm đến phi thường thành công! Ha ha ha ha. . ."

"Đó là đương nhiên, khóa này Thục Sơn Kiếm Điện, chỉ sợ là nhất là náo động một lần."

Liền, năm người quyết định hướng về Thục Sơn xuất phát, dự tính do Giang Lăng trải qua Kiếm Châu, lại tiến vào Tây Thục. Sau đó từ Thành Đô thẳng tới Thục Sơn. Con đường phía trước lại là xa xôi hơn ba ngàn dặm, ở này trong năm người, Hoa Lân cùng Diệp Thanh nhưng sẽ không Ngự Kiếm thuật, vì lẽ đó ba vị đại ca bắt bọn họ hết cách rồi, chỉ có thể bồi tiếp bọn họ cùng 'Bộ hành'.

Ngày hôm đó, mọi người rốt cục đi ra mảnh này rừng rậm nguyên thủy. Hoa Lân lại rút ra bản thân 'Hà Chiêu kiếm', đưa nó treo giữa không trung, vọt người nhảy lên. Hà Chiêu hơi hơi chìm xuống, dĩ nhiên có thể chịu đựng hấn ngốc thân thể, Hoa Lân một trận đắc ý, lớn tiếng cười nói: "Ta cũng có thể ngự kiếm phi hành, ha ha ha ha. . ."

Ai biết hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Hà Chiêu "Vèo" một hồi hướng phía trước vọt tới, nhưng Hoa Lân nhưng phịch một tiếng từ giữa không trung té xuống. Từ dưới đất bò dậy đến sau, mạnh mẽ ánh bình minh chiếu biến mất phương hướng mắt: "Người có gan liền không nên quay lại!"

Mạnh Lôi, Thượng Quan Truy Vân, Cốc Thanh Phong thấy thế, đồng thời cười ha ha. Diệp Thanh cũng là phì cười không được, sắc giọng: "Rõ ràng là chính người kỹ thuật không được, nhưng phải lại người ta Hà Chiêu kiếm!"

Mạnh Lôi đột nhiên rơi vào Hoa Lân bên người, khẩn cầu: "Người Hà Chiêu kiếm quá nhanh. Nếu không? Ta bắt ta Trầm Phong Kiếm cho người trao đổi?"

Hoa Lân lờm lờn một cái nói: "Không đổi! Ai biết người Trầm Phong Kiếm có thể hay không đột nhiên ngã chết ta?"

Thượng Quan Truy Vân cũng cười nói: "Ngự kiếm loại này tâm pháp, nói khó cũng khó, nói đổi cũng đổi. Chỉ cần không vội tào, không hoảng loạn, nhiều thử vài lần dĩ nhiên là thuần thực!"

Hoa Lân cũng biết, không chế Phi Kiếm bắn về phía một nơi nào đó, đây quả thật là rất dễ dàng làm được. Nhưng nếu như muốn cho nó đi chậm rãi, vậy thì có điểm độ khó. Lúc này chính mình còn muốn đứng trên không được giữ vững thân thể, đồng thời duy trì Phi Kiếm không thể rơi xuống đất, đồng thời còn muốn khống chế nó mang theo tự mình di động, vậy thì khó càng thêm khó. Đây nhất tâm nhị dụng vẫn không tính là, còn muốn trên không trung duy trì tương đương độ linh hoạt. Vì lẽ đó nghe người ta nói qua một chuyện cười: Đã từng có cao thủ, ở ngự kiếm lúc cho ngã chết, nghĩ đến xác thực có việc này!

Mọi người một đường cười cười nói nói, theo một cái loang loang lổ lổ quan đạo xuống núi. Được không mấy dặm, người đi trên đường dần dần tăng nhiều lên. Bọn họ đều là một ít tiểu phu cùng nông phu hàng ngũ, thấy bọn họ quần áo ngăn nắp, trong mắt lại lộ ra sợ hãi về mặt.

Bên đường, có hai cái công tử lấy bó củi tiểu phu, xa xa đứng ở một bên chỉ vào bọn họ nói nhỏ, lấy vì bọn họ không nghe thấy. Chỉ nghe một người nói rằng: "Người xem, bọn họ dĩ nhiên từ từ vòng rừng rậm phương hướng đi tới, người nói bọn họ có phải là yêu quái thay đổi?"

Khác một chùy phu lác đầu nói: "Ban ngày ban mặt nào có cái gì yêu quái? Người nhìn bọn họ trên đất không phải có bóng dáng nha!"

Trước tiên cái kia tiểu phu lác đầu liền tục nói: "Người lại nhìn cô gái kia, có được yêu bên trong hồ khí, nhân gian nào có này đám nhân vật?"

Hoa Lân nghe đến chỗ này, rốt cục khi khi một tiếng bật cười. Diệp Thanh liền tục giậm chân cả giận nói: "Người ta đang nói người Thanh Thanh ư, còn giúp bọn họ chế nhạo ta? Hừ! Cũng không để ý tới người nữa."

Hoa Lân vội vàng nói: "Không không không, người hiểu nhầm rồi! Ta là cười bọn họ vô tri, cho rằng sở hữu yêu ma quỷ quái đều không có bóng dáng đây!"

Diệp Thanh càng là giậm chân nói: "Người. . . Ý của người là chỉ, ta cái này yêu ma quỷ quái chính là một cái ngoại lệ à?"

Hoa Lân như bị ngưng đọng, nghĩ thầm mỹ nữ tâm tư thực sự là khó đoán. Người nói đồng, nàng càng muốn nghĩ đến phía tây đi tới. Lúc này sờ sờ trên đầu mình mồ hôi, ôn nhu kêu: "Thanh Thanh. . ."

Diệp Thanh nhưng nghiêng đầu sang chỗ khác, "Hừ!" một tiếng, tăng nhanh bước chân hướng phía trước đi đến.

Thượng Quan Truy Vân cùng Cốc Thanh Phong nhìn thấy hai người bọn họ ve vãn, từ lâu âm thầm muốn cười. Nhưng đột nhiên lại xúc động chôn dấu ở nơi sâu xa tiếng lòng, phảng phất lập tức trở lại mấy chục năm trước. Cái kia như hình với bóng, làm bạn hiểu nhau giang hồ đường, là như vậy hương điểm, như vậy khiến người ta hoài niệm. . .

Chỉ có Mạnh Lôi đối với cảm tình không biết chút nào, hân đối với tình ái chưa bao giờ từng đặt chân, lại như một tờ giấy trắng giống như thuần khiết.

Phút chốc, ven đường phòng xá từ từ tăng nhiều lên, năm người rốt cục đến một cái nho nhỏ vô danh thôn trang. Không nghĩ tới, hầu như tất cả mọi người đều dừng ánh mắt cổ quái nhìn mình, có chút thôn dân càng là trốn vào phòng. "Àm" một tiếng đóng cửa lớn.

Hoa Lân mất sắc, phát hiện xa xa có một nhà đơn sơ của hàng nhỏ, liền hoan hô chạy vội đi qua. Ai biết cái kia của hàng nhỏ ông chủ tay chân hoảng loạn đóng cửa, thật giống gặp phải ôn thần dường như.

Hoa Lân cố định ở tại chỗ, mắt ba ba nhìn cái kia của hàng nhỏ đóng cửa, trong lòng cái kia phiền muộn. Thật không nghĩ tới, có tiền cũng không chỗ tiêu. . .

Đang lúc này, xa xa một tên ăn mặc vẫn tính sạch sẽ ông lão, nom nớp lo sợ từ đối diện đi tới. Hắn ở hai trượng ở ngoài liền dừng lại thân hình, ho khan hai tiếng nói: "Ồ. . . Tại hạ là nơi này thôn phụng. Khắc khắc. . . Muốn hỏi một chút, mỗi người vị cao nhân đến vốn là thôn ý muốn như thế nào?"

Hoa Lân thấy hắn còn có thể nói tới vài câu Quan thoại, hiển nhiên từng đọc hai năm sách, liền cười ha ha nói: "Ta là kinh thành đến bộ khoái, nghe nói trong ngọn núi có yêu nghiệt làm loạn, cố phụng hoàng thượng lấy mệnh, cố ý đến đây thay các người hàng yêu. Người xem, công phu của ta làm sao. . ."

Nói xong, Hoa Lân "Hô hô hoắc" trêu đùa mấy chuyện ngốc Thiết Tỏa quyền, quấy nhiễu là vu vu vang vọng. Đánh xong thu công, đặc ý hỏi: "Thế nào? Lợi hại không?"

Diệp Thanh từ lâu khi khi một tiếng cười duyên, nghĩ thầm công tử chính là có mù lòa.

Hoa Lân này mấy lần, trêu đùa đến thực sự quá không đủ tư cách. Nhưng tuy rằng như vậy, nhưng này thôn phụng nhưng là "Kiến thức khá rộng rãi", đại hi quý gối: "Tạ chủ long ân! Đại nhân có thể tới đây nơi hàng yêu, quả thật người miền núi lấy hạnh!"

Hoa Lân vội vã đỡ lấy thân thể của hắn nói: "Ai! Ta chỉ là một cái nho nhỏ bộ khoái, ở đâu là cái gì đại nhân? Ta nghĩ tìm mấy tờ giấy cùng bút, viết một tấm tấu chương cho hoàng thượng, không biết trưởng thôn có thể không thể giúp một tay?"

Người trưởng thôn kia gật đầu liên tục nói: "Được rồi tốt, xin mời đi theo ta!"

Câu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Huyết Ma chi mê

Thượng Quan Truy Vân cùng Cốc Thanh Phong đối diện một chút, nghĩ thầm này tứ đệ thực sự là nghịch ngợm, chẳng qua thủ đoạn quả nhiên không phải bình thường.

Đoàn người đi vào vô danh thôn. Phát hiện toàn bộ thôn trang chỉ được mười mấy căn phòng xá, tuy rằng vô cùng đơn sơ, nhưng phía trước làng một dòng suối nhỏ chảy rờn rờn chảy qua, thêm không ít thanh nhả.

Lão thôn trưởng mang theo đoàn người rẽ qua mấy căn nhà, đi vào trong thôn duy nhất một tòa nhà ngôi gạch hồng.

Đẩy ra cửa gỗ, chỉ thấy trong đại sảnh bày một tấm cũ nát bàn bát tiên, hai bên ghế gỗ cùng bàn trà không thiếu gì cả, trên tường lại vẫn mang theo chừng mười bức tranh chữ, hiển nhiên là cái thư hương môn đệ nhà. Lúc này, một tên chính đang sửa đầy giấy lão thái thái ngẩng đầu nhìn đến, vội vã thất kinh mà trốn vào nội đường.

Lão thôn trưởng thấy thế, liên tục hướng về mọi người nói khiếm nói: "Mấy vị đại nhân xin hãy tha lỗi, tiện nội chưa từng thấy cái gì quen mắt. Ha ha. . . Hàn xá đơn sơ, mời theo liền ngồi!" Nói xong, hướng trốn vào bên trong phòng phụ nhân cao giọng reo lên: "Lão bà tử, có khách quý đến chơi, còn không ra pha trà?"

Mọi người cũng không khách khí, dồn dập ở hai bên ngồi xuống.

Thượng Quan Truy Vân cùng Cốc Thanh Phong như thế ngồi xuống, nhất thời eo can thẳng tắp, quả nhiên có một phái phong phạm cao thủ. Chỉ có Mạnh Lôi cùng Hoa Lân tính cách giống nhau đến mấy phần, hết nhìn đông tới nhìn tây không chịu ngừng lại, đối với cái gì đều lộ ra một phần hiếu kỳ.

Hoa Lân tâm trạng âm thầm kỳ quái, này lão thôn trưởng ngôn ngữ phi thường ngắn gọn, trên vách lại có tranh chữ, hiển nhiên là từng đọc một ít tứ thư ngũ kinh. Nhưng tại sao lại trốn ở chỗ này hẻo lánh núi rừng đây? Liên cao giọng hỏi: "Lão nhân gia xưng hô như thế nào? Trong nhà còn có những người nào?"

Cái kia lão thôn trưởng đang tìm giấy và bút mực, nghe vậy vội vã quay đầu lại nói: "Lão Hán họ Hồ, tên một chữ một cái tìm chữ. Trong nhà vốn là còn một cái cháu trai, ai biết tên tiểu tử này đột nhiên nói cái gì muốn học tập tiên thuật, sau đó liền một đi không trở lại. . . Ai! Không đề cập tới những này, ta trước tiên giúp đại nhân tìm đủ nghiên giấy đi!" Nói xong, lại cong người tìm kiếm khắp nơi lên.

Diệp Thanh sát bên Hoa Lân ngồi xuống, thấy không ai chiêu đãi, liền đứng dậy, từ trên khay trà mang tới bộ đồ trà, từng cái cho mọi người rót đầy. Lúc này lão thái thái vừa vặn từ giữa đường đi ra, thấy Diệp Thanh tự mình động thủ pha trà, liền vội vàng tiến lên đoạt qua Diệp Thanh trong tay bộ đồ trà, khủng hoảng nói: "Tiểu thư có thể nào làm này việc nặng? Lão thân tới chậm, đáng chết đáng chết. . ."

Diệp Thanh ôn nhu cười nói: "Không có cái gì, ta làm quen rồi. . ."

Lão thái thái kia cảm thấy Diệp Thanh nhất cử nhất động, đều mơ hồ lộ ra tiêu chuẩn cung đình phong độ. Trong lòng thầm giật mình, liền vội vàng hỏi: "Tiểu thư là từ đâu tới đây?"

Diệp Thanh đáp: "Kinh thành!"

Lão thái thái phảng phất bị làm nổi lên chuyện cũ, một trận cảm thán, lại bắt đầu hỏi dò Diệp Thanh gia đình cùng bối cảnh. Diệp Thanh cũng phát hiện lão thái thái ăn nói không tầm thường, nói vậy khi còn trẻ tuổi, nhất định là nhà ai nghìn cân tiểu thư. Hai người tán gẫu đến thật là hòa hợp. . .

Cái kia Hồ lão thôn trưởng rốt cục chuẩn bị đầy đủ thư phòng bốn bảo, đặt bát tiên trên bàn, xin mời Hoa Lân đi tới viết.

Hoa Lân cũng không khách khí, chọn một tấm rộng lớn tờ giấy, thấm ướt mực nước, nhắc theo bút, nhắm mắt lại suy nghĩ một chút, cúi người bắt đầu miêu tả "Huyết Ma" tướng mạo.

Diệp Thanh đang cùng lão thái thái nói chuyện phiếm, thấy thế mau tới trước, mải nghiên hầu hạ, càng là vô cùng ngoan ngoãn. Lão thôn trưởng cùng mình bạn già đối diện một chút, nghĩ thầm người công tử này e sợ lại lịch thật sự không đơn giản, không nghĩ tới tao nhã như vậy cô nương, dĩ nhiên là hắc nha hoàn. . .

Một lát, Hoa Lân đem Huyết Ma tướng mạo vẽ ra, thu bút hướng về Diệp Thanh hỏi: "Thanh Thanh cảm thấy giống không giống? Có chỗ nào cần cải tiến một hồi?"

Diệp Thanh đưa tay ở vẽ lên chỉ chỉ nói: "Ánh mắt không đủ quý dị, còn muốn thêm nữa hai bút!"

Hoa Lân mặt toát mồ hôi nói: "Đừng a! Lúc đó hắc ở nhìn thấy ngơoi thời điểm, ánh mắt kia quả thật có chút quái dị. Nếu như không phải hắc cái kia một tia tà niệm, chỉ sợ ta đã sớm chết ở dưới kiếm của hắc. Chẳng qua. . . Ánh mắt này ta có thể vẽ không ra!"

Diệp Thanh nhẹ nhàng từ trong tay hắc tiếp nhận họa bút, vắn vắn ở vẽ bên trong điểm mấy cái, ánh mắt kia càng là trở nên trông rất sống động. Hai người nhìn nhau nở nụ cười, đều yên lặng gật gật đầu.

Mạnh Lôi thấy bọn họ chân dung đã xong xuôi, từ lâu bơi tới, vừa thấy hình ảnh, nhưng là kinh hãi đến biến sắc. Cả kinh kêu lên: "Luu. . . Thế. . . Kiệt?"

Cốc Thanh Phong nghe vậy thân thể bỗng nhiên run lên, dùng sức cầm thật chặt trong tay "Xích Dương Kiếm". Cái này nhỏ bé biến hóa, cũng chỉ có Thượng Quan Truy Vân phát hiện, vỗ vỗ bờ vai của hắc nói: "Huỳnh đệ! Không nên nghĩ quá nhiều, nếu không mau chân đến xem Tiểu Lân vẽ kỹ?"

Cốc Thanh Phong giả vờ thân nhiên nói: "Nhìn cũng được!"

Thượng Quan Truy Vân hộ tống Cốc Thanh Phong đồng thời chậm rãi bước tới.

Chỉ thấy Mạnh Lôi từ lâu giờ lên bức tranh, lần thứ hai kinh hô: "Vẽ đến thật giống a! Lợi hại nha lợi hại!" Đột nhiên quay đầu nhìn về Hoa Lân kêu lên: "Này! Ta nói từ đệ, ngươi giúp ta cũng vẽ một tấm chân dung có được hay không? Ngươi muốn cái gì, cứ việc nói thẳng được rồi! Khả khả khả. . ."

Hoa Lân cũng cười hắc hắc nói: "Ta bình thường chỉ vẽ lệnh truy nã lên nhân vật, nếu như ngươi muốn nổi danh, ta cũng có thể giúp ngươi vẽ một bức!"

Mạnh Lôi nhất thời bạo nhảy như sấm, kêu quái dị nói: "Tiểu tử thú, ngươi chờ xem. Hừ hừ!"

Thượng Quan Truy Vân từ trong tay hấn tiếp nhận chân dung, triển khai cho bên người Cốc Thanh Phong cùng quan sát. Cốc Thanh Phong lập tức bay lên một tia khó có thể phát hiện bi ai, giọng cười nói: "Về rất khá, thật sự rất giống! Chính là. . . Chính là quá tuổi trẻ điểm!"

Hoa Lân mắt sáng như đuốc, rốt cục phát hiện Cốc Thanh Phong sắc mặt có chút không đúng lắm, âm thầm nghĩ đến: Ba vị đại ca đều đang nói rất giống rất giống? Chứng minh bọn họ từ lâu quen biết Huyết Ma người này, đồng thời rất có thể hay là bọn hấn người quen. Lẽ nào Huyết Ma là. . .

Hoa Lân không dám nghĩ tới, giả vờ mờ mịt nói: "Mấy vị ca ca có muốn hay không đem bức họa này truyền tin? Nếu như muốn, vậy ta liền nhiều vẽ một bức, để quan phủ cũng hỗ trợ truy nã!"

Thượng Quan Truy Vân quay đầu hướng Cốc Thanh Phong nhìn lại, ý tứ rất rõ ràng, chính là muốn trưng cầu hấn ý kiến.

Chỉ nghe Cốc Thanh Phong nghiêm mặt nói: "Đây là chúng ta phải làm bản phận! Vì thiên hạ an bình, chúng ta chỉ có thể xuống tịch nhật ân tình, lập tức theo dõi đến!"

Thượng Quan Truy Vân trầm tư nói: "Bức họa này một khi theo ra, nhất định sẽ gây nên sóng lớn mệnh mông. Từ đệ nguoi thật xác định người này chính là Huyết Ma?"

Hoa Lân cũng nhìn Cốc Thanh Phong một chút, khẳng định gật đầu nói: "Hắn lúc đó thiếu một chút liền giết ta cùng Diệp Thanh hai người, ta đương nhiên nhớ tới phi thường rõ ràng. Hắn còn ngông cuồng reo lên: Huyết kiếm vừa ra, ai cùng so tài? Không tin các nguoi có thể đi trấn Nguyên Lý đi một chuyến. Cái kia phổ lớn, kém một chút liền bị Huyết Quang Trảm san thành bình địa. Ai. . . Nói tới chiều kia 'Huyết Quang Trảm', coi là thật là đòi ta gặp mãnh liệt nhất chiêu thức một trong, nếu như không phải có người cứu giúp, chỉ sợ ta từ lâu chết ở nó tay bên trong." Hoa Lân nhớ tới lúc đó cái kia tình cảnh, đối với chiều kia Huyết Quang Trảm nhưng cảm thấy lòng vẫn còn sợ hãi.

Cốc Thanh Phong trầm mặc chốc lát, thấp giọng nói: "Nếu như Huyết Ma thực sự là Lưu Thế Kiệt, như vậy trên bức họa người thì có điểm quá tuổi trẻ chút. Phải biết, nếu như hấn sống đến hiện tại, chỉ sợ nên có hơn tám mươi tuổi!"

Hoa Lân buồn phiền nói: "Tám. . . Tám mươi tuổi?"

Diệp Thanh đột nhiên nói rằng: "Ta cũng cho rằng, công tử nhà ta đã về đến phi thường sinh động. Ngày đó chúng ta nhìn thấy Huyết Ma, tuổi xem lên thật sự chỉ có còn trẻ như vậy. Nếu như các nguoi thấy, liền biết chúng ta về đến phi thường chân thực. . ."

Thượng Quan Truy Vân gật gật đầu, đột nhiên hướng về Hoa Lân hỏi: "Từ đệ, hiện nay bảy kiếm còn ở trấn Nguyên Lý sao? Ta nghĩ đi tìm bọn họ hỏi một câu!"

Hoa Lân âm thầm có chút khí khổ, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Ta cùng Diệp Thanh tiến vào rừng rậm đã đã nhiều ngày, đối với bọn họ hành tung không dám định luận. Bất quá chúng ta lúc rời đi, bọn họ vẫn còn thanh lý phế tích. . ."

Thượng Quan Truy Vân quay đầu hướng về Cốc Thanh Phong dò hỏi: "Huynh đệ! Vậy chúng ta liền lại đi một chuyến trấn Nguyên Lý, nguoi xem coi thế nào?"

Cốc Thanh Phong trầm mặc chốc lát, rốt cục vẫn là gật đầu nói: "Cũng được, xác nhận một hồi tốt hơn. . ."

Thượng Quan Truy Vân quay đầu lại hướng Hoa Lân nháy mắt, trịnh trọng nói: "Ta cùng Tam ca của nguoi vậy trước tiên về trấn Nguyên Lý một chuyến, trước tiên thỏa thuận tốt mừng năm tháng sau chúng ta ở Thành Đô Dật Tiên Lâu hội họp. Thế nào?"

Hoa Lân bất đắc dĩ nói: "Vậy cũng tốt, các nguoi khi nào lên đường đây?"

Thượng Quan Truy Vân đứng lên nói: "Hiện tại liền đi!" Nói xong vừa liếc nhìn Mạnh Lôi nói: "Mạnh đại ca có muốn hay không cùng chúng ta đồng thời đi tới trấn Nguyên Lý?"

Ai biết Mạnh Lôi nhưng liếc mắt nhìn Hoa Lân, lắc đầu nói: "Ta vẫn là cùng tứ đệ một đường chạy được rồi. Khả khả. . ."

Thượng Quan Truy Vân vỗ vỗ Cốc Thanh Phong vai, nói rằng: "Vậy chúng ta đi. . ."

Nói xong cùng Cốc Thanh Phong sóng vai được rồi đi ra ngoài, xa xa lại hướng Hoa Lân phát phát tay: "Mừng năm gặp lại!" Trong chớp mắt, bọn họ đã biến mất ở ngoài cửa đường đá. . .

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Ân Long sơn thôn

Hồ lão thôn trưởng cùng lão thái thái hai người, vẫn ở bên cạnh yên lặng lắng nghe đối thoại của bọn họ, nghe bọn họ thật giống nhắc tới cái gì "Huyết Ma". Biết đây là Tu Chân giới sự tình, liền ngồi ở một bên không dám lên tiếng.

Mạnh Lôi thấy Thượng Quan Truy Vân cùng Cốc Thanh Phong đi được xa, liền lại cười hi hi đi tới Hoa Lân bên cạnh nói: "Thế nào? Rốt cuộc đối không đối?"

Hoa Lân kỳ quái nói: "Đối cái gì?"

Mạnh Lôi ho khan vài tiếng, nhẹ giọng lại nói: "Ta dùng ta Trầm Phong Kiếm, đối ngươi Hà Chiêu a! Mặt khác, ta sẽ dạy ngươi một chiêu Thiên Lý Truy Hồn thuật, chỉ cần ngươi ở trên kiếm thi pháp, Phi Kiếm là có thể đuổi theo địch ba ngàn dặm? Làm sao?"

Hoa Lân giật nảy cả mình, này "Thiên Lý Truy Hồn thuật" chính mình cũng từng nghe qua. Có người nói 300 năm trước, đã từng có vị cung tiễn thủ từ Tây Vực tập đến này thuật, nhưng người này nhưng cực bất chính phái, chuyên môn làm một ít ám sát hoạt động. Ở gần gần mấy năm trong lúc đó, giết người mấy trăm, khiến cho người giang hồ thị nghe ngóng biến sắc. Nhưng cuối cùng, tên này cung tiễn thủ thật giống chọc một tên gọi là Long Ngạo Hồn cao thủ, không chỉ ám sát không được, mấy tháng sau càng phản bị đuổi giết mất mạng. Đến đây Thiên Lý Truy Hồn thuật thất truyền mấy trăm năm lâu dài, không nghĩ tới hôm nay vừa nặng hiện giang hồ.

Hoa Lân bởi chán ghét tên kia cung tiễn thủ liên quan đối với Thiên Lý Truy Hồn thuật cũng khịt mũi con thường, mặt lạnh lùng nói: "Không đối!"

Mạnh Lôi lại lại da mặt nói: "Vậy ta lại thêm một cái Thần Quang kính, làm sao?"

Cũng còn tốt Hoa Lân biết hắn làm người, cùng nhân nói: "Bằng vào ta hiện tại năng lực, cũng chỉ có thể khống chế cái này Hà Chiêu kiếm mà thôi. Hơn nữa ta đối với nó rất có cảm tình, ngoại trừ nó, đối với bất kỳ bảo kiếm đều không có hứng thú đây."

Mạnh Lôi về mặt đau khổ quay lưng qua thân đi, nhưng trong lòng âm thầm khâm phục Hoa Lân tiểu tử này làm người. Phải biết Thiên Lý Truy Hồn thuật là một loại phi thường bá đạo phép thuật, nếu như đối lại người khác, chỉ sợ táng gia bại sản cũng muốn bắt chước lại đây.

Lại nói, Diệp Thanh lại cùng Hồ lão thái thái tán gẫu lên.

Từ câu chuyện phiếm biết được rằng, này Hồ lão thôn trưởng dưới gối, nguyên bản còn có một đứa con trai cùng con dâu. Ai biết ở mười hai năm trước một ngày, hai vợ chồng nhỏ tiến vào thâm sơn đốn củi, cũng rốt cuộc không có thể trở về đến. Chỉ để lại một cái mới có bốn tuổi cháu trai. Nói đến chỗ này lúc, Hồ lão thái thái đã là đau đến không muốn sống, vánh mắt nổi lên một mảnh giọt nước, âm thanh đều trở nên khàn khàn lên.

Diệp Thanh lại là tốt an ủi một hồi, ngừng đầu nhìn bốn phía, ôn nhu hỏi: "Ngươi cháu trai kia đây? Sao không gặp bóng người của hắn?"

Hồ lão thái thái nức nở nói: "Nhà ta tiểu Hạng quá không hiểu chuyện, còn nhỏ tuổi liền nói muốn báo thù cho cha mẹ, chạy đến cái gì Thục Sơn đi bái sư. Hắn còn nói, muốn học pháp thuật gì, trở về diệt trừ núi yêu. Này vừa đi, chính là hơn ba năm, hiện tại cũng không biết hăng nhi thân ở phương nào. Nếu như còn trên đời, cũng có mười sáu tuổi lớn. . ."

Này giờ không nói gì lão thôn trưởng bỗng nhiên trách nói: "Còn nói những thứ này làm gì? Đều là ngươi không cẩn thận nói lưu miệng, hăng nhi mới có như vậy kích động."

Hồ lão thái thái nghe được Hồ lão thôn trưởng trách cứ, lập tức cúi đầu không dám lên tiếng. Chốc lát, nàng đột nhiên ngừng đầu lên hỏi: "Nghe nói các ngươi đang muốn lên Thục Sơn tham gia cái gì điển lễ? Có thể hay không giúp ta tìm một chút ta cháu trai a?"

Diệp Thanh quay đầu lại nhìn Hoa Lân, hiển nhiên đang trung cầu sự đồng ý của hắn. Hoa Lân thấy thế, chỉ có thể gật đầu nói: "Bà nội ngài liền yên tâm được rồi, ta cùng Thanh nhi nhất định lên Thục Sơn giúp ngươi tìm về cháu trai! Đúng rồi, hắn tên gọi là gì tới?"

Hồ vợ chồng già nghe vậy trở nên kích động, vội vàng nói: "Ta. . . Ta cháu trai gọi là Hồ Vũ Hạng, hắn sau gáy có một viên nho nhỏ nốt ruồi đen, ngay ở vị trí này. . ." Nói đứng dậy, vuốt chính mình sau gáy khoa tay.

Mạnh Lôi nhưng cười hắc hắc nói: "Này quá dễ dàng! Gọi Cốc lão tam trở lại gào thét một tiếng, hắn những kia đồ tử đồ tôn nhất định sẽ xem là thánh chỉ đi làm theo."

Diệp Thanh cũng nói: "Gia gia cùng bà nội xin yên tâm đi! Chúng ta Tam ca vừa vặn là Thục Sơn kiếm tông tiền bối, có hắn đứng ra, không chỉ có thể lập tức tìm tới các ngươi hăng nhi, nói không chắc còn có thể để hắn học thành cao thâm phép thuật đây!"

Hồ vợ chồng già nghe vậy, vội vã liền muốn ngã quỵ ở mặt đất, cảm kích nói: "Quá. . . Rất cảm tạ mấy vị ân nhân! Lão Hán không lấy báo lại, kiếp sau nguyện làm trâu làm ngựa, hầu hạ các vị đại ân đại đức. . ."

Diệp Thanh từ lâu nâng dậy bọn họ già nua thân thể, ôn nhu nói: "Việc này chỉ là dễ như ăn cháo, các ngài liền yên tâm được rồi!"

Hoa Lân đột nhiên ngà ba: "Đúng rồi, thôn trang này tên gọi là gì?"

Hồ lão thôn trưởng vội vàng nói: "Nơi này tên là thôn Ân Long, là vài tên tránh né quan phủ vẫn sẽ mò ra!"

Hoa Lân gật gù đầu, thu hồi trên bàn chân dung, chấp tay nói: "Việc này không nên chậm trễ, Nhị lão liền ở nhà chờ đợi tin tức tốt đi! Chúng ta vậy thì lên Thục Sơn!"

Hồ vợ chồng già nghe vậy một trận hoảng loạn, vội vã trở về nhà mang tới kim bạch đồ tế nhuyễn cảm tạ. Hoa Lân nhưng cười ha ha nói: "Nếu như chúng ta thu phục người tiền tài, chẳng phải hỏng rồi ta Tiểu Lân tên tuổi. Liền như vậy cáo từ! Thanh Thanh. . . Ở lại mấy tấm ngân phiếu cho Nhị lão, chúng ta hiện tại liền đi đi!"

Diệp Thanh quả nhiên ở trên bàn lưu lại một xấp ngân phiếu. Hồ vợ chồng già nào dám thu nhận bọn họ tiền vật, vội vã muốn nhét về Diệp Thanh trong tay, nhưng Hoa Lân ba người đi được quá nhanh, chớp mắt liền bay khắp đến bên ngoài hơn mười trượng, dùng chính là súc địa độn hình thượng thừa khinh công.

Hồ vợ chồng già chỉ có thể tha thiết mong chờ nhìn Mạnh Lôi, Hoa Lân cùng Diệp Thanh dần dần đi xa, cho đến không thấy bóng dáng. Một nhóm lão nước mắt rớt cục rơi rụng, thở dài nói: "Cõi đời này vẫn có người tốt a. . ."

Câu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Ngự kiếm cuỡi gió

Hoa Lân ba người không để ý ven đường chỉ chỉ chò chò thôn dân, chớp mắt bỏ chạy ra thôn Ân Long.

Lúc này đã là mặt trời ngã về tây, lóa mắt hào quang, chênh chếch mà chiếu ở trên mặt đất. Ven đường linh tinh cây cối, kéo thật dài bóng tối, đi ở cong kéo dài trong sơn đạo, đón cái kia mềm nhẹ gió đêm, trong lòng tất nhiên là thích ý phi thường.

Vòng qua mấy ngọn núi, Diệp Thanh nhẹ nhàng vượt cái trán mái tóc, nhỏ giọng hỏi: "Công tử! Chúng ta trải qua nơi nào đi tới Thục Sơn đây?"

Hoa Lân không chút do dự nói: "Trước tiên đi Giang Lăng, thuận tiện nhìn Cổ Duyên bọn họ có hay không lên đường. Nếu như bọn họ còn ở trong nhà, chúng ta vừa vặn một đường đi tới Thục Sơn!"

Mạnh Lôi vẫn cùng đi Hoa Lân đi rồi mấy chục dặm đường, mờ trước tiên còn cảm thấy rất ngạc nhiên, nhưng sau nửa canh giờ, rốt cục nhẫn nại không được nói: "Ta nói từ đệ! Người thực sự là uống phí nắm giữ một thanh hảo kiếm. Nếu Hà Chiếu kiếm có thể chịu đựng người trọng lượng, người liền nên mau chóng học thành ngự kiếm thuật. Bằng không Thục Sơn xa xôi ba ngàn dặm, dựa vào chúng ta hiện tại cái tốc độ này, còn không đem ta cho khó chịu chết rồi?"

Hoa Lân gãi gãi sau gáy, nghĩ thầm Mạnh đại ca nói tới cũng đúng, liền "Tranh" một tiếng rút ra Hà Chiếu, đưa nó trôi nổi ở mặt đất ba thước, thả người đứng lên trên.

Mạnh Lôi đứng lúc nhắc nhở: "Ngự kiếm đừng có nóng nảy. Không nên nghĩ vừa bay liền đạt mấy bên ngoài trăm trượng, muốn theo theo tiến dần, đem mục tiêu cố định ở trước mắt một trượng có hơn. Cứ như vậy, phi kiếm dưới chân mới không còn quá nhanh. Khi người quen thuộc đạp kiếm phi hành, lại chậm rãi tăng cường tốc độ của nó cùng khoảng cách, hiểu chưa?"

Hoa Lân nghe vậy liền vội vàng gật đầu, cũng y theo Mạnh đại ca nói, khống chế Phi Kiếm về phía trước đi một trượng khoảng cách. Tuy rằng thân hình vẫn là về phía sau ngã mặt lên, nhưng lần này lại không có ném đem xuống dưới. Mừng rỡ trong lòng, hưng phấn hô: "Thanh Thanh mau lên đây, chúng ta đồng thời bay! Ha ha ha. . ."

Mạnh Lôi từ lâu kêu quái dị nói: "Không muốn a! Phi Kiếm không chịu nổi. . ."

Nhưng Diệp Thanh dĩ nhiên bay lên trời, nhẹ nhàng rơi vào Hà Chiếu bên trên. Cái kia Hà Chiếu vền vền chìm xuống, liền lại khôi phục nguyên trạng. Hoa Lân ôm lấy Diệp Thanh eo nhỏ nhắn, một cách hết sức chăm chú mà khống chế Phi Kiếm, một trượng một trượng mà về phía trước đi động.

Mạnh Lôi từ lâu nhìn ra trọn mắt ngoác mồm, nghĩ thầm Hoa Lân tiểu tử này chính mình cũng sẽ không ngự kiếm, nhưng phải mang theo người khác đồng thời phi hành, coi là thật là lẽ nào có lý đó. Một mực cái kia Hà Chiếu kiếm dĩ nhiên có thể chịu đựng hai người cân nặng, thật là có điểm khó mà tin

nổi.

Thấy bọn họ đứng đang phi kiếm lên một tác một tác hướng về trước đi, thực có thể nói bước đi liên tục khó khăn. Mạnh Lôi ở tề nhạt bên dưới, chỉ có thể chấp hai tay sau lưng, chậm rãi cùng sau lưng bọn họ, lại như không trâu bắt chó đi cày đường như.

Hoa Lân đột nhiên thiếu kiên nhẫn, đột nhiên gia tốc, thân thể lại là về phía sau ngửa mặt lên, nhưng bởi Diệp Thanh cùng hắn dắt tay cùng tồn tại, vì lẽ đó không có ném đem xuống dưới. Dần dần, hai người lập tức quen thuộc tốc độ như thế này, Diệp Thanh trả về đầu hướng về Mạnh Lôi vẫy tay cười nói: "Đại ca, nhanh lên một chút nha!"

Mạnh Lôi trong lòng rung mình, âm thầm xấu hổ chính mình năm đó đầy đủ học thời gian một năm mới dám bay lên trời, chênh lệch này thật là làm người thẹn thùng, lúc này cũng rút ra "Trầm Phong Kiếm" đi theo, khích lệ nói: "Các người có hay không can đảm bay lên trên không đây? Yên tâm đi, có ta ở, quảng không chết các người!"

Hoa Lân đại hi, ôm Diệp Thanh, ngự kiếm chênh chếch thẳng hướng về trên không. Chỉ thấy mặt đất cây cối càng ngày càng thấp, núi rừng bên trong đường nhỏ càng ngày càng tí mĩ. Phút chốc, phía trước liên miên không dứt dãy núi, nhất thời được vào mí mắt. Theo cách mặt đất càng ngày càng cao, một trận gió núi thổi qua, không khỏi khiến cho rung mình một cái. Phi kiếm dưới chân càng là một trận lay động, sợ đến Diệp Thanh gắt gao nắm lấy Hoa Lân cánh tay, thân thể mềm mại càng là kề sát ở trên người hắn. Trong con người vừa là hưng phấn, lại là hoảng sợ.

Mạnh Lôi vẫn chăm chú cùng ở sau đó, ôn nhu nói: "Ngự kiếm có mấy cái yếu điểm nhất định phải nhớ kỹ, bằng không khó giữ được cái mạng nhỏ này: Một trong số đó, ngự kiếm lúc muốn duy trì tuyệt đối bình tĩnh, nhất định không được hoảng sợ; thứ hai, choáng váng đầu lúc muốn lập tức trở về mặt đất, bởi vì choáng váng đầu rất khả năng là ý niệm không đủ biểu hiện; thứ ba, ngự kiếm lúc phải tránh suy nghĩ lung tung, để tránh khỏi phân thần, một không chú ý có thể sẽ dẫn đến lực lượng tinh thần khô cạn; thứ tư, điều khiển Phi Kiếm nhất định phải hết sức quen thuộc mới có thể một mình lên không. Nếu như trượt chân, còn có thể lập tức triệu hồi Phi Kiếm, một lần nữa đạp lên. . ."

Hoa Lân tâm trạng âm thầm cảm kích, phát hiện Mạnh Lôi rất ít mảy mòi, càng là quan tâm như vậy. Hiển nhiên một thân phẩm cũng là cực kỳ trung hậu. Chẳng trách Thượng Quan Truy Vân cùng Cốc Thanh Phong đều coi hắn là huynh trưởng. Trong nháy mắt, Hoa Lân nhất thời cảm thấy Mạnh Lôi trở nên đặc biệt thân thiết.

Ngự Phi Kiếm, ba người lên cao không ngừng. Xuyên qua từng cái từng cái mờ ảo mây trắng, nhìn dưới chân rộng lớn bầu trời, cái kia mỹ lệ núi sông thu hết đáy mắt.

Hoa Lân cùng Diệp Thanh nhìn nhập thần, từ lâu đã quên chính mình người đang ở hiểm cảnh.

Đột nhiên một tiếng gào to truyền đến: "Tứ đệ! Muốn tập trung tinh lực!"

Hoa Lân lúc này mới phát hiện mình qua lại đến có chút lợi hại, mau mau ổn định thân hình, đánh bạo ngự kiếm bay vào lan tràn tầng mây.

Xung quanh đều là khắp nơi hoàn toàn trắng xóa, căn bản không nhìn thấy cái khác cảnh vật. Liền cười nói: "Thanh Thanh! Người đưa tay đi sờ sờ những này mây trắng xem, có gì cảm giác?"

Diệp Thanh ngọt ngào cười nói: "Đã sớm sờ qua! Nhẹ như không có vật gì, chỉ đến một tia hơi ẩm cảm giác."

Hoa Lân cười cợt, vẫn như cũ tung kiếm bay cao. Chỉ là đột nhiên cảm giác hơi có chút lạnh giá, mà lúc này mặt trời dần dần rủ xuống, tia sáng chậm rãi trở tối, như vậy tăng lên trên mười mấy trượng, nhưng vẫn cứ nằm ở trắng xóa bên trong, thật giống đi tới một con đường không có lối về. Tâm trạng đang có chút hốt hoảng, rồi lại mơ hồ cảm thấy phía sau có cái bóng đen đi sát đằng sau chính mình, rốt cục thờ phào nhẹ nhõm.

Một lát, trước mắt đột nhiên sáng ngời, Hoa Lân rốt cục lao ra này đoàn to lớn thang mây. Chỉ thấy dưới chân mây trắng cuộn cuộn, một loại cười gió mà đi cảm giác tự nhiên mà sinh ra.

Nhìn phương Tây mặt trời đỏ, nó đang chậm rãi rủ xuống, rốt cục rớt hạ tới hậu một áng đỏ, ánh đến chân trời một mảnh hà hồng. Cờ này mỹ cảnh, tự cùng Hoàng Sơn mặt trời lặn rất khác nhau. So sánh với đó, có vẻ càng đồ sộ, càng hạ ý. . .

Câu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Bí ẩn lớn

Lần này bay vào vân tiêu, hướng về phía tây một đường phi hành, tốc độ kia tự nhiên so với "Bộ hành" nhanh hơn vô số lần.

Sắc trời dần tối, mặt đất cánh vật chậm rãi trở nên mơ hồ lên. Mạnh Lôi nhưng vẫn ở bên người lái nhái: "Tứ đệ. . . Đầu chàng vắng không?"

Hoa Lân: "Không có. . ."

Một lát, Mạnh Lôi lại hỏi: "Tứ đệ. . . Hiện tại đầu chàng vắng không?"

Hoa Lân biết hẳn là vì muốn tốt cho chính mình, liền mặt giãn ra cười nói: "Còn không chóng mặt!"

Phút chốc, Mạnh Lôi lại hỏi: "Hiện tại đây?"

Hoa Lân tức giận nói: "Ta sắp bị người tức đến ngất đi!"

Mạnh Lôi không nói gì. . .

Ba người lại bay một canh giờ. Mạnh Lôi trong lòng âm thầm lấy làm kỳ, thầm nghĩ tứ đệ vừa vặn mới học được Ngự Kiếm thuật, hơn nữa còn mang theo một người. Làm sao có thể chống đỡ lâu như vậy đây? Đang tự kinh hãi, đã thấy Hoa Lân thân hình đột nhiên loáng một cái, chỉ nghe hắn cả kinh kêu lên: "Không được! Làm sao. . ." Lôi còn chưa dứt, thân thể lại là một trận lay động.

Mạnh Lôi vội vã đỡ lấy Hoa Lân thân thể, chậm rãi hướng về mặt đất rơi đi. . .

Hoa Lân lúc này quả nhiên đã là choáng váng, nhưng dựa vào chính mình siêu cường ý niệm, làm bậy là khổng chế Phi Kiếm không có rơi rụng. Một trở về mặt đất, Mạnh Lôi chỉ nói câu: "Biết lợi hại chưa? Ngày hôm nay nếu như không có ta ở đây, chỉ sợ người mạng nhỏ liền khó bảo toàn!"

Hoa Lân cũng biết ngày hôm nay nếu như không phải có Mạnh đại ca đỡ chính mình, e sợ thật sự có ném thành thịt nát. Cứ như vậy, thiên hạ lại muốn truyền ra, nào đó người nào đó ngự kiếm lại ngã chết chuyện cười. . . Khả khả, này ngược lại là một cái nổi danh tuyệt hảo phương pháp!

Mọi người ở trên một sườn núi cắm trại, nhen lửa một đồng lửa trại. Mạnh Lôi lại thiện ý mà nhắc nhở: "Lực lượng tinh thần tiêu hao hầu như không còn lúc, ý niệm có trở nên phi thường bạc nhược. Nhưng bởi gió lạnh thổi tỉnh rồi đầu óc của người, loại này đầu chàng vắng cảm giác, làm đến là phi thường đột nhiên. Vì lẽ đó, nếu như người cảm thấy trước mắt có chút mơ hồ, vậy sẽ phải lập tức hạ xuống rồi. Không phải vậy, người sẽ ngã chết. Hiểu chưa?"

Hoa Lân lúc này vẫn cứ có chút choáng váng. Cảm giác này, cùng ở Hoàng Sơn gặp phải "Vân Thiên Hóa" tiểu tử kia lúc giống như đúc. Liền liền vội vàng gạt đầu nói: "Cảm ơn đại ca, ta biết rồi! Ai nha, rất chóng mặt, ta trước tiên ngủ một giấc!"

Mạnh Lôi ha ha cười nói: "Ngủ đi! Cảm nhận được cái cảm giác này, mục đích của ta cũng là đạt đến. . ."

Hoa Lân rốt cục ngủ say, trong đầu mơ hồ né qua một ý nghĩ: Này Mạnh đại ca thật giống cũng không nghĩ giống bên trong như vậy đàn độn nha. . .

. . .

Này một đêm, Hoa Lân làm một cái phi thường kỳ lạ mộng. Hắn mộng thấy mình lung tung không có mục đích ở một cánh rừng bên trong lao nhanh, trước mắt đột nhiên xuất hiện một mảnh bãi tha ma. Mà cái kia bãi tha ma bên trong, có một cái vết nứt cực sâu hấp dẫn chính mình. Lúc này, trong vết nứt đưa ra một ánh đỏ, lại như một cái quái thú héch miệng rộng, chờ đợi mình đi tự chui đầu vào lưới. Hoa Lân phi thường không muốn tới gần, nhưng lại liền hai chân của chính mình không nghe sai khiến, cứng đờ đem chính mình kéo vào trong đó. Lúc này, một vết kim quang đột nhiên từ trên trời giáng xuống, đầy mắt tất cả đều là tia sáng chói mắt. . .

Không chờ hắn rõ ràng xảy ra chuyện gì, Hoa Lân liền tỉnh rồi!

Nguyên lai, bầu trời một tia ánh mặt trời vừa vặn chiếu vào trên mặt của hắn, này mang đến cho hắn một cảm giác, vừa xa lạ lại quen thuộc. Sau đó, hắn liền nhìn thấy Diệp Thanh ôn nhu con người như nước. Lúc này mới phát hiện, chính mình cả đêm đều gối lên nàng chân ngọc ngủ.

Chỉ thấy Diệp Thanh nở nụ cười xinh đẹp, nhẹ nhàng giúp Hoa Lân kéo ra cái trán cuối sợi tóc. Nói rằng: "Vừa nãy người đột nhiên chảy mồ hôi lạnh khắp cả người, vốn là muốn gọi tỉnh người, ai biết người cũng chính mình tỉnh lại. . ."

Hoa Lân trong lòng một hồi cảm động, bỗng nhiên ngồi dậy đến nói: "Người tối hôm qua một đêm không có ngủ sao?"

Diệp Thanh lắc lắc đầu, nói: "Ngủ a! Ta đã sớm quen thuộc ngồi ngủ. Hi hi. . ."

Ở một bên đá tọa Mạnh Lôi đột nhiên mở hai mắt ra nói: "Ai nha ai nha. . . Không chịu được! Có hai con chim sẻ lão ở trên nhánh cây lúu ra lúu rúu liếc mắt đưa tình, khiến cho ta đá tọa cũng không thể nhập định." Nói xong, tay phải hắn hướng trên đầu ngọn cây giường lên, quả nhiên có con chim nhỏ bị cả kinh bay nhảy bay nhảy bay đi.

Hoa Lân cùng Diệp Thanh mặt đỏ lên, cùng kêu lên nói: "Người ta chim nhỏ nguyên bản tự do tự tại, liền lại nơi nào trêu chọc người?"

Khà khà, khoan hãy nói! Hoa Lân cùng Diệp Thanh này trăm miệng một lời trách cứ, không riêng ngữ điệu tương đồng, liền một chữ đều không kém, lại như hai người diễn luyện vô số lần.

Mạnh Lôi lấy làm kinh hãi, nghĩ thầm: Bản tôn nếu như miễn cưỡng muốn cùng hai người bọn họ tranh cãi, vậy khẳng định chắc chắn là thất bại không thể nghi ngờ, liền cười ha ha nói: "Tính toán một chút, lần này coi như ta sai rồi. Lên đường thôi, nghe nói Giang Lăng giàu sang vật béo phi thường mỹ vị, vừa nghĩ tới liền phải chảy nước dãi. Đi thôi đi thôi. . ."

Hoa Lân cùng Diệp Thanh liếc mắt nhìn nhau, cùng kêu lên nói: "Thật sự có ăn ngon như vậy sao?"

Mạnh Lôi lắc lắc đầu, cấp tốc thu thập hành trang, vội lắp mồi lửa. Đi đầu ngự kiếm mà lên, hướng về Giang Lăng phương hướng một đường bay nhanh. . .

Giang Lăng từ xưa chính là binh gia vùng giao tranh, dựa vào Trường Giang lấy nguy hiểm, trấn giữ Giang Nam, lấy nước vận càn khôn phồn vinh.

Vào buổi trưa, Mạnh Lôi, Hoa Lân, Diệp Thanh ba người chậm rãi vào thành. Trải qua cầu Lạc Tân lúc, một cái tay cầm cờ đen mắt mù thuật sĩ đang ngồi ngay ngắn đầu cầu, có vẻ là đặc biệt chói mắt. Hoa Lân thấy thế, cười hắc hắc nói: "Này chết đoán mệnh cuộc trình cũng thật là nhanh. . ."

Đang chuẩn bị tiến lên chào hỏi, không nghĩ tới bên người Mạnh Lôi từ lâu thoáng qua, bắt lên "Quý Thần Trắc" vạt áo, lớn tiếng quát: "Dur Hữu Lộ! Tiêu từ ngươi những năm này trốn đến nơi đâu đi tới? Ta sư đệ Cao Sĩ Minh hiện ở nơi nào?"

Cái kia "Quý Thần Trắc" toàn thân run lên, sắc mặt trở nên đặc biệt trắng xám, môi nhúc nhích mấy lần, nửa ngày mới bỏ ra một câu nói: "Mạnh. . . Mạnh đại ca, ta. . . Ta có thể đem làm chuyện này đều nói cho người nghe, nhưng tuyệt không có thể bị những người khác biết. Người đi theo ta. . ."

Hoa Lân thâm gặt mình, nguyên lai cái này chết đoán mệnh cũng biết Mạnh Lôi gọi đại ca. Chẳng qua, này tên Dur Hữu Lộ thật giống chưa từng nghe qua, hẳn lại là phương nào thần thánh?

Mạnh Lôi thoát đầu Văn sư đệ tin tức, kích động nói: "Đừng cho ta trốn trốn tránh tránh, hiện tại liền nói!"

Dur Hữu Lộ nhưng trầm giọng nói: "Không. . . Không, ta nhất định phải tự mình dẫn người đi, bằng không người nhất định nói ta ở nói bừa. Chuyện này, giấu ở trong lòng ta cực kỳ lâu. Nó lại như một ngọn núi lớn giống như, ép tới ta ngủ không được, ăn không vô, để ta không thờ nổi. Ta cũng từng nghĩ tới, muốn đem nó truyền tin, thế nhưng. . . Được rồi, hiện tại ta quyết định đem hết thầy đều nói cho người. Thế nhưng trừ người ở ngoài, tuyệt không có thể để những người khác biết được! Hiểu chưa? Ta dẫn người đi một chỗ, người nhìn liền rõ ràng!"

Mạnh Lôi nhú nhú mày, quay đầu lại nhìn một chút Hoa Lân cùng Diệp Thanh hai người, lại hướng Dur Hữu Lộ quát: "Có cái gì quá mức, khiến cho như thế thần thần bí bí? Đến tột cùng có bao xa?"

Dur Hữu Lộ sâu sắc thờ dài một hơi, nói rằng: "Cực xa. . . Ở Đại Lý đỉnh Ngọc Long! Ta chỉ có thể mang một mình người đi qua, người cùng bằng hữu của người nói một tiếng đi!"

"Đỉnh Ngọc Long?" Mạnh Lôi lông mày lại là vừa nhú. Quay đầu lại hướng Hoa Lân ôn thanh nói: "Cái này. . . Ta nói tứ đệ a! Ta khả năng muốn với hắn đi một chuyến Đại Lý, ta xem chúng ta vẫn là ước hẹn ở Thành Đô gặp lại chứ?"

Hoa Lân bất đắc dĩ nói: "Người là lão đại, đương nhiên do người định đoạt. Mừng năm tháng sau, chúng ta đồng loạt ở Thành Đô Dật Tiên Lâu hội họp."

Mạnh Lôi than thở: "Tốt lắm, liền mừng năm ở Dật Tiên Lâu thấy! Nếu như buổi trưa ta còn không có chạy tới, người liền không cần chờ ta." Nói xong, sắc mặt hẳn đã là phi thường khó coi, một mảnh vẻ mặt lo lắng.

Hoa Lân chỉ có thể nói: "Một lời đã định!"

Mạnh Lôi không cần phải nhiều lời nữa, kéo Dur Hữu Lộ, vội vội vàng vàng hướng thành đi ra ngoài.

Hoa Lân nhìn bọn họ càng đi càng xa, nghĩ thầm bọn họ này đang giờ trò quý gì? Lúc này lắc lắc đầu, tự lẩm bẩm: "Ta xem, ta vẫn là trước tiên đi tìm Cổ Duyên chứ? Không biết cái tên này gần nhất thế nào rồi!"

Diệp Thanh hỏi: "Cổ Duyên? Có phải là cái kia, từ sáng đến tối, chỉ biết là tính toán người khác trong túi tiền bạc gia hỏa?"

Hoa Lân cười ha ha nói: "Không tồi không tồi, chính là hắn! Ha ha ha. . ."

Cổ Duyên người này ở Giang Lăng nhưng là có lai lịch lớn, hơi sau khi nghe ngóng, dĩ nhiên người người đều biết.

Chốc lát, Hoa Lân ở bắc đường phố tìm tới Cổ phủ. Chỉ thấy Đại Lý trên bậc thang đá, đang có bốn tên hộ vệ trò chuyện. Hoa Lân chờ bọn họ tán gẫu đến có một kết thúc, lúc này mới tiến lên chấp tay nói: "Bốn vị đại ca mời. . . Kính xin hỏi Cổ Duyên Cổ đại ca có ở nhà không?"

Bốn người kia lúc này mới quay đầu lại, đột nhiên nhìn thấy Hoa Lân bên người Diệp Thanh, bốn người đều là ngẩn ngơ, liền Hoa Lân yêu cầu lời nói đều

quên đến không còn một móng.

Bất đắc dĩ, Hoa Lân trầm giọng quát lên: "Hỏi các người lời nói đây! Cổ Duyên có ở nhà không?"

Bọn hộ viện thân thể run lên, này mới phục hồi tinh thần lại. Ở trong một người vội vàng nói: "Cổ lão gia tháng trước đã đi tới Thục Sơn tham gia cái gì kiểm điểm, người tìm hấn có chuyện gì? Có muốn hay không ta đi gọi Lý tổng quản cho ngài đáp lời?"

Hoa Lân phì cười: "Không cần!"

Nói xong, hấn nắm Diệp Thanh quay đầu rồi đi. Rẽ qua một cái đường phố, Hoa Lân đột nhiên cười hắc hắc nói: "Như vậy cũng tốt hay là chúng ta hai người đơn độc lên đường thuận tiện chút! Khả khả. . ."

Diệp Thanh nghe vậy, mặt trắng không khỏi bay lên một tia đỏ ửng. . .

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Dục hỏa đốt người

Giang Lăng lấy phồn hoa, nổi tiếng vũ nội. Phố xá sầm uất bên trong, Hoa Lân mang theo Diệp Thanh đi dạo hơn mười cửa hàng, từ đầu đến chân, một lần nữa đổi quần áo một phen.

Hoa Lân toàn thân đổi thành trắng như tuyết quần áo văn sĩ, tay cầm một thanh quạt giấy, thêm nữa trên mặt nụ cười xấu xa, khiến cho rìa đường mỹ nữ vì đồ chú ý. Bên người Diệp Thanh, nhưng là thanh lệ thoát tục. Tơ lụa thuận trơn bóng quần dài, vừa vặn che hết chân ngọc, bước đi đúng như gió mát thổi qua a. Hai người bộ này tinh nhân quần áo, lập tức dẫn tới người qua đường dồn dập quay đầu lại. Cảm thán nam phong lưu, nữ lĩnh tuệ. Thoạt đầu mắt thấy đi, thật là Thiên Tiên tuyệt phối.

Hoa Lân nắm Diệp Thanh tay nhỏ, chạy từ đông sang tây, lại từ nam chạy đến bắc. Mua thật nhiều châu báu, vòng ngọc loại hình phụ tùng, luân phiên cho Diệp Thanh đổi. Diệp Thanh chỉ là mỉm cười không nói, dùng cong cong đôi mắt đẹp nhìn kỹ hấn, ngoan ngoãn mặc hấn mà vì là, trên mặt tràn ngập hạnh phúc thái độ.

Một lát, Hoa Lân rốt cục mệt mỏi, lại đem Diệp Thanh trên người phụ tùng tất cả đều bỏ đi. Giúp nàng sửa lại một chút bên tai hai lọn mái tóc, nói rằng: "Kỳ quái, thêm cái trên ngọc trâm đi lại có vẻ tục khí! Thêm chút cái khác đồ vật, lại cảm thấy phiền toái. . . Thôi, vẫn là tự nhiên tốt hơn!"

Diệp Thanh hì hì nở nụ cười, sâu xa nói: "Tùy người. . ."

Hoa Lân vì đó một trận mất hoa, cảm thấy một trận kích động. Vội vàng nói: "Không xong rồi, không xong rồi! Ta không chịu được, cần nghỉ ngơi, chúng ta đi gian phòng khách chứ?" Nói xong kéo e then Diệp Thanh, hướng về thành nam Giang Lăng khách sạn bước đi.

. . .

Bằng vào "Giang Lăng khách sạn", cái này biển chữ vàng, liền biết nó ở Giang Lăng có bao nhiêu nổi danh.

Hoa Lân cùng Diệp Thanh còn chưa bước lên cái kia xa hoa bậc thang, đã thấy một đám thân nhẹ thể đầy đủ lụa mỏng xanh thiếu nữ, từ trên đường lớn bông bông mà tới. Chỉ là các nàng một dải lụa mỏng xanh trích mặt, có vẻ đặc biệt thần bí. Ở trong tám người, còn giờ lên đỉnh đầu lụa mỏng kiêu hoa, lấy cấp tốc chạy tốc độ, nhưng chưa được đến bất luận ảnh hưởng gì.

Hoa Lân không khỏi hướng về các nàng nhiều ngắm vài lần. Phát hiện các nàng mỗi người lụa mỏng xanh che thân, cái kia kiều mị thân thể, càng khiến người ta mơ màng liên tục. Chẳng qua, các nàng trong tay đều nắm một thanh nhỏ hẹp trường kiếm, hiển nhiên đều là cao thủ võ lâm, như vậy trận chiến, coi là thật là kinh người.

Giang Lăng khách sạn vài tên người hầu bàn từ lâu ra đón, đã thấy Hoa Lân cùng Diệp Thanh vừa vặn chặn lại rồi đường đi. Đang nổi giận hơn, chợt phát hiện Diệp Thanh cùng Hoa Lân trác việt khí chất, trong phút chốc lại xếp thành lộ ra khuôn mặt tươi cười, cung kính nói: "Hai vị mời khách quan tiến vào. . ."

Hoa Lân "Hừ" một tiếng, nói rằng: "Còn chưa cút đi?"

Vậy mà, còn có so với Hoa Lân càng thêm thô bạo người. Chỉ nghe một cái điệu đà âm thanh truyền đến nói: "Còn làm bậy ở đây làm gì? Còn không gọi bọn họ tránh ra?"

Hoa Lân ngạc nhiên quay đầu lại, muốn nhìn một chút trong kiệu là người phương nào, càng dám kiêu ngạo như thế? Vừa vặn, chỉ thấy màn che khẽ mở, dùng trong kiệu dĩ nhiên có một nam một nữ. Nam ngọc thụ lâm phong, giữa lúc thiếu niên, nhưng anh tuấn bên trong, nhưng mang theo một tia ừ ừ. Nữ mềm mại không xương, mị thái vạn ngàn, trên người y vật càng là thật là ít ỏi, thực sự là trong thiên hạ ít có vu vật. Chỉ là trên mặt nàng che lại đen sá, khuôn mặt nhìn không rõ ràng.

Hoa Lân làm bậy tại chỗ, nghĩ thầm trên đời sao có như thế không biết xấu hổ nữ tử? Chẳng qua, khăn che mặt này cũng giúp đại ân của nàng, khiến người ta có loại thần bí cảm giác. Hoa Lân lắc lắc đầu, đang muốn mang theo Diệp Thanh đi vào khách sạn. Lại nghe phía sau cái kia quý công tử lẩm bẩm nói: "Quá đáng tiếc! Không nghĩ tới như vậy thanh lệ thoát tục người, trên mặt càng cũng đi động một tia ý xuân."

Diệp Thanh thân thể cứng đờ, nguyên bản cực kỳ vui vẻ tâm tình, đột nhiên rơi vào hầm băng. Tội làm người lúng túng chính là, nàng vừa vặn có hầu hạ Tiểu Lân ý tứ, này đều bị người nhìn ra rồi, sao không khiến người ta lúng túng?

Hoa Lân cũng xưa nay không phải sợ sự tình người, người khác nói nói mình, vậy cũng liền thôi. Nhưng liên quan đến Diệp Thanh âm thanh đằng, hẳn là tuyệt đối không thể ngồi yên không để ý đến. Đột nhiên xoay người quát lên: "Người nói chuyện tốt nhất là cẩn thận một chút, bằng không để người đầu người rơi xuống đất. . ."

Cái kia quý công tử hiển nhiên tự tin tuyệt vời, lạnh cười lạnh nói: "Người cái không có mắt tạp xì, đây chính là người muốn chọc ta? Khả khả. . . Các nương tử nghe lệnh, đem hắn bắt lại cho ta!"

Hoa Lân sững sờ, cảm thấy hần ngữ điệu thật giống ở nơi nào nghe qua, càng là hết sức quen thuộc. Cẩn thận hướng tên kia công tử nhìn tới, quả nhiên cảm thấy hắn có chút quen mặt.

Những kia lựa mông thiếu nữ đã "Boong boong boong. . ." Cầm trong tay lưới kiểm rút ra mấy tác, chậm rãi vây quanh. Nhưng trong kiệu một cái yếu điệu âm thanh truyền đến nói: "Quan nhân chậm đã! Nàng khả năng vẫn là người mình đây!"

Nàng thanh âm nói chuyện tuy rằng bé nhỏ, nhưng chúng nữ dạng đều thu kiểm vào vỏ, càng là càng nghe lời. Hiển nhiên những này thiếu nữ, đều là nàng một tay dạy dỗ.

Cái kia quý công tử "Ồ?" một tiếng, không hiểu nói: "Người mình?"

Chỉ thấy trong kiệu nữ tử dùng như hẹ ngọc tay nhỏ xốc lên vĩ nọ, hướng Diệp Thanh trong tay 'Hàn Tinh kiếm' xem xét nhìn, nũng nịu cười cợt, nói rằng: "Quả nhiên là! Quan nhân, hay là thôi đi!" Nói xong dịu dàng duỗi ra chân ngọc, càng đi chân đất đi xuống kiệu hoa. Sau đó phủ thêm một cái trong suốt lựa mông, trước tiên hướng bên trong khách sạn bước đi.

Đi ngang qua Hoa Lân bên người lúc, nàng trả lại hần yêu mị nở nụ cười.

Diệp Thanh tức giận đến giậm chân nói: "Ai là người người mình? Ta nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy người! Chết hồ ly tinh!"

Cô gái kia nghe vậy sững người lại, đột nhiên quay đầu lại nhìn tới. Diệp Thanh cùng Hoa Lân lập tức cảm thấy một trận khó có thể hình dung áp lực mãnh liệt đập tới, càng là một vị cao thủ tuyệt đỉnh. Chỉ thấy nàng hơi nước giống như con mắt né qua một tia lạnh lẽo mang, nhưng lại bật cười nói: "Yêu, tiểu hài tử không hiểu chuyện, lần sau không được viện dẫn lẽ này nữa ha!"

Diệp Thanh trên người, cũng đột nhiên phát sinh một vòng lạnh lẽo tử quang, khí thế kia, làm cho bên cạnh thiếu nữ "Tranh" một tiếng rút ra nhuyễn kiếm. Cũng còn tốt Diệp Thanh lập tức thu lại sát khí của chính mình, không phải vậy song phương liền muốn đánh tới đến rồi.

Cái kia cô gái bí ẩn ngắm Diệp Thanh một chút, không quay lại đầu, dịu dàng đi vào bên trong khách sạn. Chương quỹ vội vã dặn dò tiểu nhị, dẫn chúng nữ, hướng về phía sau đông phòng nhỏ đi đến.

Diệp Thanh tâm tình phi thường không được, đem mười mấy mảnh vàng lá đặt lên quầy lên, nói rằng: "Ta muốn hai gian quý nhất phòng hảo hạng, muốn gần nước, sát bên hoa viên thanh tịnh vị trí!"

Hoa Lân lần thứ nhất nhìn thấy Diệp Thanh lớn như vậy phản ứng. Gãi gãi đầu, thầm nghĩ: Thật muốn mệnh. . . Hai gian phòng khách? Vậy ta làm sao bây giờ?

Chương quỹ nhìn thấy một đám lớn vàng lá, con mắt đều tái rồi. Lập tức mệnh lệnh người hầu bàn mang "Tài thần gia" vào ở.

Hoa Lân cùng Diệp Thanh cùng người hầu bàn đi tới hậu viện, đi ngang qua một cái đầm trong suốt cái ao, xuyên qua hai cái hành lang hoa, ở tây phòng nhỏ vào ở.

Tới nơi ở, Diệp Thanh dùng giọng ra lệnh đối với người hầu bàn nói: "Chuẩn bị cho chúng ta hai bồn nước nóng, ta muốn tắm rửa!"

Người hầu bàn thấy nàng phát ra tính khí, không dám hỏi lại, chỉ có thể liên tục xin cáo lui. Cái kia người hầu bàn vừa đi, Hoa Lân lập tức cùng đến Diệp Thanh ngoài cửa, tro mặt ra nói: "Thanh Thanh. . . Ta. . ."

Diệp Thanh nhìn Hoa Lân một chút, chu cái miệng nhỏ nhắn nói: "Chính người muốn đi!" Nói xong, khép cửa phòng lại.

Hoa Lân rót cuộc biết nàng hiện đang không có hứng thú, liền lẩm bẩm nói: "Chính ta muốn đi? Ai. . . Chính ta có thể muốn cái gì? Thực sự là tai bay vạ gió!"

Trở lại trong phòng, người hầu bàn quả nhiên đưa tới nước nóng. Hoa Lân cởi quần áo, trượt vào bồn tắm, đem chính mình ngâm mình ở nước nóng bên trong hương thụ. Lộ ra nửa cái đầu ở mặt nước, lẩm bẩm thì thầm: "Thật muốn mệnh! Để chính ta muốn đi? Có ý gì?" Lại ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, phát hiện sắc trời còn sớm, cách trời tối còn có hơn một canh giờ đây! Liền cười hắc hắc nói: "Không biết Thanh Thanh tắm xong không có? Khả khả. . ."

Liền vội vàng vàng đem toàn thân chà xát một lần, mặc vào áo khoác, ra phòng nhỏ. Đi tới Diệp Thanh trụ sở, chỉ nghe bên trong truyền đến ào ào ào tiếng nước. Trong lòng hơi động, thoáng dùng sức đẩy một cái cửa phòng, phát hiện từ bên trong bị khóa trái. Liền lại vòng tới phòng tắm phòng riêng, ở trên cửa sổ đâm ra một cái phá động, đến gần mắt phải nhìn tiến vào. Nhưng bên trong còn có một mặt cao to bình phong, khắp phòng đều là bốc hơi hơi nước, cái nào có cơ hội nhìn trộm?

Đang ảo não bên trong, một tia kinh phong từ Diệp Thanh phòng tắm bay ra, vèo một tiếng, càn là một viên tiền tài. Hoa Lân nghiêng người để qua, trong lòng âm thầm buồn cười, này nhìn trộm xác thực không được, thiếu một chút liền bị chính mình Thanh Thanh phế bỏ một con ma nhãn, bị người ta biết, há không khiến người ta cười chết?

Hoa Lân khả khả nở nụ cười hai tiếng, đang chuẩn bị rời đi. Một cái lén lút lút bóng người cũng không biết từ nơi nào xông ra. Nhìn kỹ, chính là vừa nãy cửa gặp gỡ quý công tử. Hoa Lân thấy hắn rón ra rón rén đáng ghét, liền cũng muốn rình coi Diệp Thanh tắm rửa. Đang muốn chất vấn hắn vài câu, vậy mà cái tên này nhưng so với mình còn dễ tiện, lớn tiếng kêu lên: "Người dám nhìn trộm mỹ nhân rửa ráy? Khâm phục khâm phục!"

Hoa Lân kinh ngạc. . .

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Trà thơm ngọc ẩm

Hoa Lân thấy hắn kẻ ác cáo trạng trước, liền cá giận nói: "Hôm nay người đối với Thanh nhi nói năng lỗ mãng, cái kia cũng coi như. Lần này người dám chạy tới nhìn trộm, hơn nữa còn dám bị cản ngược lại một cái, người có tin ta hay không hiện tại liền để người bỏ lại đi?"

Cái kia quý công tử hiển nhiên cũng biết vô công, thấy Hoa Lân một thân thư sinh đòi quần áo, cho rằng dễ ức hiếp, cười như điên nói: "Ngày hôm nay xem ở nhà ta nương tử mức, ta mới tha cho người một cái mạng. Bằng không, ta sớm đã đem người cho chặt. . . Con chó cắn linh tinh!"

Hoa Lân chẳng biết vì sao, vừa nghe đến hắn mắng "Con chó cắn linh tinh" ba chữ, liền cảm giác cả người không thoải mái. Lại nghĩ đến ngày hôm nay Diệp Thanh không để cho mình chạm vào, này đều là bị cái tên này cho làm tức giận. Liền không do dự nữa, bóng người loáng một cái, nhấc chân liền hướng người công tử kia đá tới.

Không nghĩ tới tên kia thân pháp thật là quý dị, thân hình lóe lên, liền vòng tới Hoa Lân bên trái. Tay phải mang theo một tia kinh phong, trực tiếp điểm Hoa Lân sườn trái.

Hoa Lân há lại là người bình thường có thể so với? Chân trái bỗng nhiên quét ngang, đem Thượng Quan Linh Tuyết Trần kiếm pháp hòa vào trong đó, mũi chân giơ lên một màn mạnh mẽ kinh khí, cấp tốc quét về phía người công tử kia.

Cái kia quý công tử nhìn thấy cơ này uy thế, nhất thời dọa chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, thân pháp liền thiểm, nhưng vẫn là không thể chạy ra kinh khí phạm vi."Ầm" một tiếng bị quét trúng phải eo, tại chỗ phun ra hoàn toàn ngụm máu tươi, cũng ngã xuống đất.

Hoa Lân thấy hắn ói ra nhiều như vậy máu, trong lòng có chút hối hận. Đang do dự có muốn hay không tiến lên ban cứu, vậy mà cái tên này đẩy lên thân thể, giận dữ hét: "Con chó cắn linh tinh! Khắc khắc. . . Người biết ta là ai không? Khắc khắc. . . Ta là kinh đô Hàn đại học sĩ phủ Hàn Thác, đương nhiệm bên trong thư phủ thái thường khanh chức vụ, người lại dám đánh ta? Người. . . Người chờ ta nhìn. Khắc khắc. . ."

"Ach! Không có trùng hợp như vậy chứ?" Hoa Lân cảm thấy có chút khó mà tin nổi.

Cái kia quý công tử thấy hấn vẽ mặt quái lạ, còn tưởng rằng bị chính mình quan hàm cho cực cũng. Liền giẫy giụa bò lên, lớn tiếng mắng: "Con chó cắn linh tinh! Nhanh cho ta khải tám mươi cái đập đầu, lại cõng ta vào phòng, bằng không. . ."

Hoa Lân cười hắc hắc nói: "Tốt!" Nói xong, đi tới lại là một cước, đem hấn đạp lăn trên mặt đất. Không chỉ có như vậy, Hoa Lân còn giẫm ở trên người hấn, dùng sức bật mấy bật, thật giống đang hưởng thụ Hàn Thác giàu có co dãn thân thể giống như. Cuối cùng, lại từ trên mặt của hấn giẫm đi qua, lúc này mới nghênh ngang rời đi. . .

Hàn Thác bị Hoa Lân giẫm trên đất lúc, đầu đó là từng trận nổ vang, kém một chút không xoay chuyển được đến. Một mực toàn thân lại không thể động đây, chỉ có thể âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, lập lời thề không báo thù này, thề không làm người.

Hoa Lân đi rồi, hấn một lát mới bò lên, trên mặt bấp thập bởi vì phần nộ mà trở nên vụn vụn, liên tục lăn lộn hướng chính mình đông phòng nhỏ chạy đi. Nghĩ thầm, mau mau đi xin mời nương tử vì chính mình báo thù. . .

Hoa Lân bỏ rơi Hàn Thác, dương dương tự đắc lại chuyển tới Diệp Thanh trước cửa, liếc mạng gỗ cửa nói: "Thanh Thanh. . . Ta báo thù cho ngươi rồi! Ha ha ha. . . Ta đi vào nói cho ngươi nghe ha!"

Diệp Thanh còn ở bên trong phòng tắm rửa, nghe vậy gắt giọng: "Hừ! Ta còn không có tìm ngươi tính sổ đây? Dám nhìn trộm. . . Này này này! Ngươi. . . Ngươi không nên vào đến à!"

Nguyên lai, Hoa Lân không chờ nàng đồng ý, liền đẩy ra nàng cửa xuyên, nhanh chân đi vào. Chuyển qua một loạt bình phong, xa xa đã nghe đến không trung bồng bênh một tia hoa bách hợp mùi thơm ngát. Chỉ thấy Diệp Thanh đem chính mình ngâm mình ở cực lớn trong thùng nước tắm, mặt nước còn bay một tầng hoa bách hợp mùi. Nàng đang dùng tay ngọc nắm chặt một khối khăn lụa, chỉ lộ ra một đôi cong cong con mắt, giật mình nhìn Tiểu Lân.

Hoa Lân thấy nàng không chớp một cái mà nhìn mình, liền đi tới, chậm rãi ở trên thành thùng ngồi xuống. Dùng tay nhẹ nhàng loại làm mặt nước cánh hoa. Chỉ thấy cánh hoa dưới, Diệp Thanh cái kia trắng mịn mê người thân thể, khiến người ta một trận bối rối.

Diệp Thanh lập tức kháng nghị nói: "Ồ ô ô. . . Không muốn lấy rồi!"

Hoa Lân nhưng cười nói: "Ngươi biết ngày hôm nay đối với ngươi nói năng lỗ mãng tên kia là ai sao? Ha ha ha ha. . ."

Diệp Thanh hiển nhiên còn đang tức giận, bữu môi nói: "Hắn là ai?"

Hoa Lân trầm giọng nói: "Chính là Hàn Thác tiểu tử kia à! Còn nhớ khi còn bé hấn từng bắt nạt chúng ta sao? Khả khả. . . Ngày hôm nay cuối cùng cũng coi như là ra một cái hồn dôi!"

Diệp Thanh giật mình nói: "Đúng hấn? Chẳng trách khá quen đây. Ngươi làm gì hấn?"

Hoa Lân cười nói: "Ta đem hấn đánh một trận, sau đó đem hấn đặt trên đất, đạp ở hấn trên bụng lắc lắc. Ta phát hiện, cái tên này miệt mài quá độ, cả ngày không có tỉnh đánh thái, thật giống thân thể bị người móc hết rồi dường như. Đạp ở trên bụng, không có điểm co dãn. . ."

Diệp Thanh "Xì" một tiếng nở nụ cười, nói rằng: "Chẳng trách ta vừa nãy nghe thấy có người giết lợn dường như kêu loạn đây, hóa ra là bị ngươi đạp ở trên bụng à? Hi hi hi. . ."

Hoa Lân tay trái lại loại làm trên mặt nước cánh hoa, chỉ thấy Diệp Thanh dưới nước thân thể đoạt hồn phách người, con mắt không khỏi trở nên đại ra lên. Diệp Thanh thấy thế, vội vã kéo qua chính mình quần lụa mỏng, che ở trên mặt nước.

Hoa Lân sững sờ, nhất thời không biết nên làm gì ra tay.

Diệp Thanh thấy hấn si ngốc đáng đáp, âm thầm buồn cười, liền đột nhiên giờ lên một con ngọc chân, nhẹ nhàng lau chùi lên. Tiểu Lân hô hấp nhất thời thêm nhanh hơn không ít, Diệp Thanh lườm hấn một cái, nói rằng: "Ngươi giúp ta lau một hồi có được hay không?"

Hoa Lân gật đầu liên tục, cái nào có ý kiến? Lúc này tiếp nhận khăn lụa, đang muốn giúp nàng lau chùi. Ai biết Diệp Thanh chân ngọc đột nhiên chìm vào trong nước, Hoa Lân dưới tình thế cấp bách, "Nhào oanh" một tiếng cũng ngã vào trong nước.

"Hi hi hi. . ." Diệp Thanh thấy hấn đáng đáp chặt vật, nhất thời bắt đầu cười ngọt ngào. . .

Xuân phong nhất độ, Hoa Lân vẫn cứ ôm Diệp Thanh xinh đẹp thân thể mềm mại không chịu rời đi, Diệp Thanh gối lên hấn trên cánh tay hỏi: "Lân ca ca. . . Ta có thể hay không hỏi ngươi một chuyện?"

Hoa Lân cả kinh, Diệp Thanh từ trước đến giờ đều gọi mình công tử, ngày hôm nay đột nhiên đổi tên "Lân ca ca" ba chữ, như vậy nhất định là muốn ra vấn đề khó cho mình, liền cảnh giác nói: "Chuyện gì?"

Diệp Thanh ôn nhu mà nhìn kỹ hấn nói: "Ngươi cùng Tiểu sư thúc trong lúc đó không có xảy ra tình huống gì chứ?"

Hoa Lân sững sờ, âm thầm đỏ mặt hỏi nói: "Ngươi đang miên man suy nghĩ cái gì? Làm sao đột nhiên hỏi những này vấn đề kỳ quái?"

Diệp Thanh giòn tiếng nói: "Người ta chỉ là hỏi ngươi có hay không nha!"

Hoa Lân nói tránh đi: "Nói tới Tiểu sư thúc, không biết các nàng hiện tại có hay không đến Thục Sơn đây?"

Diệp Thanh: "Hừ! Người không nói thì thôi, lần sau ta tự mình đi hỏi nàng!"

Hoa Lân vội la lên: "Này này này! Nàng nhưng là người sư thúc đây, không cần loạn đến có được hay không?"

Diệp Thanh lớn tiếng nói: "Ồ? Nguyên lai người cũng biết nàng là chúng ta sư thúc sao? Ta cho rằng người đã quên đây!"

Hoa Lân âm thầm đỏ mặt, đang không biết nên trả lời như thế nào. Bên ngoài cửa lớn đột nhiên "Ầm" một tiếng bị người đá văng, hai cái bóng người cấp tốc hướng phòng ngủ đập tới. Hoa Lân cùng Diệp Thanh giật nảy cả mình, không nghĩ tới có người càn dám lớn mật như thế. Chỗ chết người nhất chính là, Hoa Lân cùng Diệp Thanh lúc này cũng không mặc bất kỳ y vật.

Vẫn là Hoa Lân phản ứng cấp tốc. Tay phải giương lên, Hà Chiếu kiếm "Tranh" một tiếng niệm phong lại cửa phòng ngủ. "Leng keng leng keng" một trận vang lên giòn giã, ngoài cửa người lập tức bị bức lui hai bước, trong lòng lấy làm kinh ngạc. . .

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Khuynh tình một trận chiến

Liền trong giây lát này, Hoa Lân xốc lên đệm chân, bay người lên. Làm nổi lên áo khoác trên không trung tiêu sái xoay một cái, đã quán ở trên người mình. Cùng lúc đó, ngoài cửa Hà Chiếu kiếm nhưng đang xoay tròn, gắt gao đem hai tên đến phạm nhân niệm phong ở ngoài cửa, trên tường lập tức lưu lại hơn mười đạo kiếm ngân.

Bỗng nhiên, Hà Chiếu kiếm "Tranh" một tiếng bay trở về. Hoa Lân cúi đầu, mặt lạnh lùng, kéo trường kiếm chậm rãi đi ra khỏi phòng ngủ. Một trận làm người nghẹt thở sát khí, theo bước tiến của hắn, chậm rãi hướng về ngoài cửa hai người ép tới.

Hai vị kia khách không mời mà đến, lập tức không tự chủ được lui lại mấy bước, song phương đối lập mà nhìn. Hoa Lân lúc này mới phát hiện, hai vị này khách không mời mà đến chính là Hàn Thác cùng hãn xinh đẹp nương tử. Bọn họ thấy Hoa Lân này thân tu vi thâm hậu như thế, không khỏi lấy làm kinh hãi.

Hoa Lân lạnh lùng nói: "Phá cửa chính là giang hồ tới kỳ một trong, hai vị nếu đến rồi, vậy thì không cần đi ra ngoài."

Lúc này, bên ngoài "Ầm ầm ầm . . ." Lại có mười mấy cái bóng người, đánh vỡ cửa sổ nhảy vào. Cũng cấp tốc ở Hoa Lân trước mặt bố trí thành một cái công kích trận hình, chính là ban đêm đám kia lựa chọn xanh thiếu nữ.

Trong phòng sát khí nghiêm ngặt, một trận gió lạnh từ phá nát cửa lớn rót vào, Hoa Lân trường kiếm rung lên, song phương đồng thời ra tay.

Chỉ nghe "Boong boong boong tranh. . ." Ánh kiếm lấp lánh, bóng người tung bay. Những thanh đao sa nữ tử thân pháp vô cùng quý dị, trận pháp một khi tác động, càn quét hoàn toàn không nhìn thấy các nàng bóng người, chỉ có lạnh lùng hàn quang, từ bốn phương tám hướng kéo tới.

Hoa Lân một tiếng cười gằn, trong tay Hà Chiếu đột nhiên ánh sáng màu hồng lóe lên, xoay người vùng kiếm quét ngang. Một mảnh không lồ ánh kiếm, hiện hình quạt đầy ra, đem toàn bộ phòng khách bao phủ ở ánh kiếm bên dưới.

Những kia thiếu nữ một trận kêu sợ hãi, dồn dập phóng người lên, chỉ thấy màn này trình độ kiếm khí "Boong boong boong. . ." Dán vào các nàng mũi chân xẹt qua vách tường, dọa cho các nàng một thân mồ hôi lạnh. Đây vẫn là Hoa Lân hạ thủ lưu tình, bằng không nào có các nàng bay lên không né tránh cơ hội? Hoa Lân thân tùy ý động, một cước một cái, "Ầm ầm ầm. . ." Đưa các nàng tất cả đều đá ra cửa lớn.

Liền, trong phòng lại còn lại ba người.

Hàn Thác cả kinh trợn mắt ngoác mồm, không nghĩ tới thủ hạ nha hoàn, dĩ nhiên một chiêu cũng không ngăn nổi. Thế mới biết, ngày hôm nay gặp phải cao thủ tuyệt đỉnh.

Cái kia yêu mị nương tử mặc dù có chút bất ngờ, nhưng cũng không có thất kinh. Lúc này đột nhiên bay lên trời, trường kiếm trong tay giữ ra đầy trời ánh

sao, hướng về Hoa Lân quét tới.

Hoa Lân kiểm do tâm lý, chặn ngang chém về phía cái kia yếu điệu bóng người. Nhưng không nghĩ tới, nàng bóng người đột nhiên loáng một cái, phảng phất hóa thành một trận gió mát, bóng người trở nên mờ ảo lên, trường kiếm trong tay rắn độc giống như từ bốn phương tám hướng bắn về phía Hoa Lân toàn thân đại huyết. Cỗ này thân pháp, coi là thật là cực kỳ làm người kinh hãi, cùng Huyết Ma thân pháp rất gần.

Hoa Lân bận bịu một trận chống đối, nhưng là cô gái kia liền như một con gió mát giống như, thỉnh thoảng từ bên người thổi qua, căn bản không sờ tới nàng quần áo. Hoa Lân trong lòng rung mình, rốt cục kiếm pháp biến đổi, dùng ra Kiều Truy Phong "Tùy kiếm tâm pháp".

"Boong boong boong. . ." Liên tục ba kiếm, tất cả đều cướp trước một bước, chém vào đối phương nơi đặt chân, phảng phất đang đợi nàng đưa giống như chết. Hoa Lân rốt cục ổn định cục diện, đồng thời cũng di chuyển nhanh chóng lên, lấy nhanh chế tạo nhanh, cùng xinh đẹp nữ tử ở trong đại sảnh truy đuổi.

Trong phút chốc, chỉ thấy bóng người tung bay, nhanh như quỷ mị, sợ đến Hàn Thác trợn mắt ngoác mồm, chậm rãi hướng cửa lớn lui về phía sau.

Hoa Lân há sẽ bỏ qua cho Hàn Thác? Trên không một cước, đem Hàn Thác đập hướng về phía đối diện vách tường, vung tay phải lên, một đạo kiếm khí chăm chú đuổi theo Hàn Thác thân thể chém tới. Chiêu này vốn là muốn dụ dùng cái kia yếu điệu nữ tử đi cướp cứu, sau đó sẽ trọng thương cho nàng. Ai biết cô gái kia đúng là quái dị, dĩ nhiên không đi cứu giúp Hàn Thác thân thể, trái lại hóa thành một trận gió mát, trường kiếm trong tay nhanh như tia chớp gãy hướng về Hoa Lân vai trái, tốc độ kia nhanh chóng, có thể nói thiên hạ nhất tuyệt.

Nếu như Hoa Lân sớm mấy năm tiến vào giang hồ, như vậy nhất định sẽ nhận ra chiêu này "Thanh Phong Chiết Liễu" đến nơi. Nhưng lúc này, hắn đã là ngàn cân treo sợi tóc, kiếm khí trong tay đã bổ trúng Hàn Thác, cho nên tới thất bại chặn xinh đẹp nữ tử kiếm chiêu. Bất đắc dĩ, Hoa Lân chỉ có thể thân thể ngửa ra sau, dịch ra nửa bước, nhanh chóng né tránh. Liên thấy một màn hàn quang dán vào mũi, "Tranh" một tiếng tìm tới, chênh lệch một trong hào, sẽ bị xinh đẹp nữ tử tước thành hai nửa.

Lại nói Hàn Thác đang ở giữa không trung, khó chịu "Hừ" một tiếng, tại chỗ đã trúng Hoa Lân một chiêu kiếm. Ánh sáng màu máu hiện ra, một cánh tay nhất thời bị tước đi. Đồng thời, hắn va nát vách tường, trực tiếp liền té ra ngoài.

Tiếp đó, toàn bộ phòng khách đều quơ quơ, chỉ lát nữa là phải sụp đổ xuống dưới. Mà cái kia xinh đẹp nữ tử một chiêu kiếm thất bại, "Hô" một tiếng từ Hoa Lân bên người chà xát đi qua, mũi chân ở đối diện trên tường mượn lực một điểm, lần thứ hai đi vòng vèo, hàn quang lóe lên, bắn thẳng đến Hoa Lân mi tâm. Như vậy thân pháp quái dị, coi là thật là kinh tâm động phách.

Hoa Lân đang muốn vung kiếm đón đỡ, không nghĩ tới phòng khách đột nhiên "Oanh" một tiếng ngã xuống. Hoa Lân cùng xinh đẹp nữ tử đồng thời sững sờ, song song lui lại gọi. Hoa Lân lập tức vung kiếm bỏ ra đỉnh đầu xà gỗ, nhưng này xinh đẹp nữ tử nhưng thu thế không được, "Hy lách" một tiếng nhào vào ngực mình. Lúc này Hoa Lân trên người chỉ mặc một bộ áo khoác, mà cái kia xinh đẹp nữ tử cũng chỉ có lụa mỏng trích thể, hai người thân thể đồng thời run lên. Hoa Lân chỉ cảm thấy một cái ấm áp trơn mềm thân thể, giống như rắn nước cuộn tới. Trong lòng rung động, ngờ ngác mắng: "Người. . . Người làm gì à?"

Nóc nhà rốt cục "Oanh" nhiên ngã xuống đất, Hoa Lân vung kiếm sững sững ở chỗ cũ. Cúi đầu vừa nhìn, vừa vận nhìn thấy trong lòng cô gái kia khăn che mặt nhẹ nhàng lướt xuống, càng là tuyệt thế khuôn mặt đẹp. Nàng đang dùng một đôi giống như sóng mùa thu con mắt, ôn nhu nhìn kỹ chính mình, hơn nữa còn vu vạ ngực mình không chịu rời đi.

Hoa Lân không phải là người hoa tâm gì, nhưng thấy đến như vậy ôn nhu xinh đẹp nữ tử, vẫn có chút không chịu nổi. Liên vội vã đẩy ra cái kia xinh đẹp cô gái nói: "Xem vào hôm nay ngươi không có lợi dụng loạn đâm ta một đao phản lên, ta vậy thì buông tha ngươi! Lần sau nếu như còn để ta gặp phải, tuyệt không dễ tha!"

Cái kia xinh đẹp nữ tử cười khanh khách, thân nhiên nhấc lên khăn che mặt mang tới, ngọt ngào cười nói: "Ta liền không tin ngươi lần sau còn cam lòng giết ta! Người người người trên tay phải hương vị nhìn, ngươi mãi mãi cũng sẽ không quên ta!"

Hoa Lân cho rằng bên trong nàng kỳ độc, giờ lên tay phải nắm một cái, quả nhiên truyền đến một tia mê say mùi thơm của nữ nhân.

Cái kia xinh đẹp nữ tử từ hi hi cười nói: "Nghe thấy được chứ? Vậy chính là ta hương vị, ngươi vĩnh viễn cũng lau không rơi."

Hoa Lân trừng nàng một chút, nói rằng: "Bệnh thần kinh!" Quay đầu lại nhìn từ lâu sụp đổ phòng nhỏ, lúc này mới nhớ tới Diệp Thanh, liền mau mau đi tìm tòi tung tích của nàng.

Chỉ thấy phế tích bên trong chậm rãi đứng lên một cái trắng như tuyết bóng người, Diệp Thanh từ lâu mặc vào quần áo, cong lên miệng nhỏ nhìn Tiểu Lân, lộ ra tức giận đáng đáp.

Hoa Lân nhảy đến bên người nàng, từ trong tới ngoài, cẩn thận kiểm tra nàng toàn thân các nơi, đem nàng ôm vào lòng, ôn tồn nói: "Người không sao chứ?"

Nghe được câu này, Diệp Thanh cái gì tức giận đều biến mất, yếu điệu "Hừ!" một tiếng, xem như là trả lời.

Hoa Lân biết nàng ở dùng nhỏ tính tình, liền không cần phải nhiều lời nữa. Rút ra Hà Chiếu kiếm, cố định giữa không trung, ôm lấy Diệp Thanh nhảy lên. Quay đầu lại hướng phế tích bên trong nhìn tới, chỉ thấy trong sân, một đám lụa mỏng xanh nữ tử đang vây quanh bị thương Hàn Thác. Nhưng lúc này, các nàng tất cả đều ngẩng đầu nhìn mình. . .

Lúc này mới phát hiện, Hoa Lân càng có Ngự Kiếm thuật, này để ánh mắt của các nàng lập tức né qua một trận dị thái. Vừa kinh ngạc, lại ước ao. Phải biết, thiên hạ có thể ngự kiếm phi hành cũng là rất ít mấy chục người mà thôi, không nghĩ tới hôm nay liền gặp gỡ một cái. Mặc dù mình thua vào tay hắn, nhưng này đã không tính là cái gì đáng thẹn.

Cái kia xinh đẹp nữ tử trong con người càng là một trận mờ mịt, thấy Hoa Lân muốn ngự kiếm đi xa, liền cao giọng kêu: "Này tây phòng nhỏ là người một tay phá hủy, lẽ nào người không dự định bồi thường sao?"

Hoa Lân ngự kiếm lên cao hai trượng, lạnh lùng nói: "Người còn có mặt mũi nói cái này? Lân này không có làm thịt người, coi như người gặp may mắn!"

Cái kia xinh đẹp nữ tử cắn cắn môi, do dự một lát, rốt cục lớn tiếng hỏi: "Người đến tột cùng là ai? Có dám hay không lưu lại họ tên?"

Hoa Lân phát hiện Diệp Thanh đang dùng ánh mắt khác thường nhìn mình, vội vã cười ha ha, ngự kiếm mà lên, hướng về Thục Sơn phương hướng bay đi. Một lát mới truyền đến hân sang sáng tiếng cười: "Bỏ thiếu gia há sẽ vào bẫy của người? Sau này còn gặp lại!"

Cái kia xinh đẹp nữ tử nhìn đêm đen nhánh không, si ngốc nói: "Lúc nào Trung Nguyên lại thêm một cái trẻ tuổi như vậy cao thủ. . . Ai!"

Câu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Thiên Sơn khách tới

Thục Sơn Kiếm Điện sắp tới, các nơi nhân vật giang hồ hội tụ đến!

Này giới kiếm điện, có thể nói rầm rộ chưa bao giờ có. Từ lâu trở thành trăm ngàn năm qua, Trung Nguyên thứ nhất thịnh hội. Nó lấy sở dĩ như vậy hấp dẫn người, chủ yếu là bởi "Thục Sơn" đối ngoại tuyên bố, đem ở kiếm điện trong lúc công bố tu chân tâm pháp. Đại sự như thế, trực tiếp dẫn đến vô số nhân vật giang hồ chen chúc mà tới. . .

Cách kiếm điện còn có hơn mười ngày, bên dưới ngọn núi mấy thành phố lớn từ lâu chật ních, trên đường đầu người phun trào, tất cả đều là trên người chịu các loại binh khí cao thủ. Trong đó, lại lấy Thành Đô nhất là tiếng người huyên náo. Trên đường gánh vác danh kiếm cao thủ chỗ nào cũng có. Cái kia anh tuấn xinh đẹp thiếu nam thiếu nữ, đột nhiên tăng thêm vô số, thật là Thành Đô có bắt đầu tới nay hiếm thấy.

Bởi nhiều người chen chúc, trực tiếp dẫn đến mỗi người đại từ lâu đầy ngập khách. Bất đắc dĩ, đông đảo từ lâu bắt đầu bởi vì người tiếp đón, thân phận không đủ người, không cho đi vào. Trong đó, tên khắp thiên hạ "Dật Tiên Lâu" càng bị người đặt bao hết, nhất định phải bằng danh thiệp vừa có thể đi vào.

Lúc này, có tư cách tiến vào "Dật Tiên Lâu" người, tuyệt đối là tượng trưng một loại thân phận. Bởi vì bên trong được lái buôn không phải danh chấn thiên hạ bá chủ, chính là dự hoàn toàn Trung Nguyên kiếm hiệp. Ở nhà này năm tầng lầu cao xa hoa trong từ lâu, dĩ nhiên đem toàn bộ giang hồ cô đọng ở trong đó.

Lúc này, ở Dật Tiên Lâu lầu ba, đông đảo cao thủ chính đang uống rượu tâm tình. Lại nghe chỗ rẽ lầu "Bạch bạch bạch. . ." Vội vã chạy tới một tên Hoa Sơn đệ tử, hân đi tới phái Hoa Sơn chỗ ngồi nơi, cao giọng bẩm báo: "Hồi bẩm Cổ sư thúc, phái Thiên Sơn mười một vị cao thủ đã tới ngoài thành, hiện đang chậm rãi vào thành. . ."

Toàn trường "Rào!" một tiếng, ngược lại có hơn một nửa người đứng lên. Có người kích động nói: "Ồ đâu. . . Ở đâu? Bọn họ có thể hay không đến Dật Tiên Lâu đến?"

Một cái nấp nấp phú thương, lẩm bẩm nói: "Hắc! Bọn họ rốt cục đến!"

Bây giờ, mọi người đối với Thiên Sơn kiếm phái nhưng có sâu sắc hảo cảm, tuy rằng hai năm qua bọn họ rất ít tiến vào Trung Nguyên, nhưng Thiên Sơn trác việt địa vị, cùng với trăm nghìn năm vì là Trung Nguyên làm ra cống hiến, này đã ở mọi người trong lòng thâm căn cố đế.

Lúc này, một mực có cái tức giận bất bình âm thanh từ bên trong góc truyền đến: "Hừ! Thiên Sơn có gì đặc biệt? Giá trị được các người kích động như thế?"

Mọi người tìm theo tiếng nhìn tới, nhưng là một tên mặt dài nhỏ gầy, ngoài miệng giữ lại một đồng râu dê thần bí nam tử phát ra.

Một người khác không để ý ngồi cùng bàn khuyên can, vỗ bàn đứng dậy, rống to: "Ngươi lại là món đồ gì? Người ta Thiên Sơn mấy ngàn năm trấn thủ Tây Vực. Không có bọn họ, chúng ta Trung Nguyên 800 năm trước liền bị Tây Ma xâm nhập. Cái nào đến phiên ngươi Ngô Hà ở đây giương oai?"

Cái kia Ngô Hà cười lạnh nói: "800 năm trước năm xưa chuyện cũ, ai có thể sáng tỏ? Làm không tốt tất cả đều là bọn họ một tay hồ nắm đây?"

Tất cả mọi người cảm thấy vô cùng chói tai, liền vừa sợ người này thế lực phía sau, vì lẽ đó không bao nhiêu người dám to gan động thân phản bác.

Chỉ có vừa nãy nam tử kia thật giống cùng Ngô Hà có cừu oán, dưới con nóng giận liền Tứ Xuyên vừa ngôn đều nểng đi ra: "Cách lão Tử, ngươi con rùa là làm nhiều rồi đuổi lý sự tình, nhất định bị Thiên Sơn sửa chữa qua, bằng không làm sao luôn nhắm vào Thiên Sơn?"

Hồ hà trong mắt hàn quang lóe lên, âm lãnh nói: "Trang Hậu! Ngươi nếu sống được thiếu niên này, vậy ta sẽ tác thành ngươi." Chỉ thấy tay phải giương lên, hai đạo ô quang nhanh như tia chớp bắn về phía Trang Hậu cửa, tốc độ kia nhanh chóng, càng khiến người ta không thấy rõ ám khí là vật gì.

Tên kia gọi Trang Hậu nam tử ngược lại cũng không phải hơi hợm hạ người, trường kiếm ra khỏi vỏ, vội vã chống đỡ bay tới ám khí. Ai biết bên cạnh bóng người lóe lên, một cái thiếu niên mặc áo xanh đột nhiên xuất hiện, vung tay phải lên, lẳng không kẹ lấy cái kia hai đạo ô quang. Mọi người tất cả đều biến sắc, lúc này mới phát hiện hai quả kia ám khí nhưng là một đôi thấu cửa đóng, lấy mặt ngoài đưa ra một tầng lục quang nhàn nhạt, hiển nhiên có tới luyện cực độc. Càng dọa người chính là, thiếu niên mặc áo xanh kia thân thủ càng cao minh hơn, càng dùng một đôi đũa lẳng không kẹ lấy đôi kia ám khí. Này một tay lẳng không giáp vật, lập tức để toàn trường vì thế mà chấn động. Phải biết, ám khí kia quanh thân tròn bóng không lưu ném, thiếu niên này dĩ nhiên dùng chiếc đũa kẹ lấy, có thể thấy được nhãn lực của hắn cùng Machop là cỡ nào kinh người. . .

Ngô Hà biến sắc mặt, còn chưa cùng nói chuyện. Liền nghe thiếu niên mặc áo xanh kia ôn tồn nói rằng: "Tại hạ Thục Sơn Lữ Ấu Văn, phụ trách nơi này lâu ba trật tự, mong rằng mọi người có thể cho chút mặt."

Hắn nói tới phi thường khách sáo, nhưng mọi người trong lòng đều là rung mình. Này "Dật Tiên Lâu" là Thục Sơn kiếm tông chuyên môn tiếp đón quý khách địa phương, sớm có thông cáo muốn ngăn chặn tất cả ấu đả. Mà Thục Sơn tùy tiện phái ra một tên đệ tử, liền có thân thủ như thế, sao không khiến người ta ngờ ngác?

Một tên trường bào ông lão đứng dậy, giảng hòa nói: "Thiên Sơn kiếm phái có tốt hơn một chút năm không có tới Thục trung, không biết lần này phái tới, đều là cái nào cao thủ thành danh đây?"

Lời này vừa nói ra, quả nhiên gây nên hưng phấn của mọi người thú. Một tên thiếu niên kêu lớn: "Nghe nói là Tuyệt Trần kiếm Thượng Quan Linh đại biểu Thiên Sơn mà đến, liền không biết nàng có hay không trong truyền thuyết cái kia. . . Cái kia. . ."

Có người thấy hắn sợ hãi rụt rè, lớn tiếng cười nói: "Xinh đẹp như vậy thật sao? Ha ha ha. . ."

Mọi người đang cười đến hăng say, bỗng nhiên có người cả kinh kêu lên: "Này này! Mọi người không muốn àm ỉ, Thiên Sơn người đã đến rồi. . ."

Bên cửa sổ thực khách vội vàng hướng phía dưới đường phố nhìn lại, chỉ thấy nguyên bản rộn rộn ràng ràng phố xá đột nhiên yên tĩnh lại. Một vị tiên tử giống như nữ tử, dẫn một đám thiếu niên mặc áo trắng, chậm rãi từ mặt nam mà tới. Ven đường người đi đường dồn dập tránh ra một con đường, thỉnh thoảng còn đối với bọn họ chỉ chỉ chỏ chỏ.

Phái Thiên Sơn mặc, vốn là trắng như tuyết một mảnh, này hơn mười vị anh tuấn ào ào trẻ tuổi tuấn kiệt, ở trong đám người đương nhiên đặc biệt chói mắt. Mà đi ở trước nhất, nhưng là một vị khăn che mặt cô gái tuyệt sắc, tuy rằng nàng dùng một khối lụa mỏng che hết tướng mạo, nhưng nàng một thân thật dài váy lụa mỏng, có thể nào che hết yêu kiều thướt tha thân thể mềm mại? Cái kia hoàn mỹ tư thái, khiến cho xem người vì đó mất mồm, mà cặp kia trắng sáng giống như con mắt, càng là đoạt hồn phách người.

Có người lẩm bẩm than thở: "Tuyệt trần rốt cục đến rồi. . ."

Nhưng khiến mọi người thất vọng chính là, Thiên Sơn đoàn người cũng không có tiến vào "Dật Tiên Lâu". Bọn họ dĩ nhiên theo phố lớn, chậm rãi tây đi, để mọi người không thu được gì nên nuối tiếc. . .

Đang lúc này, xa xa trên đường cái đột nhiên chạy ra một người, ngăn cản Thiên Sơn các đệ tử, hành lễ nói: "Bích Thanh viên đã quét dọn hoàn tất, xin mời hai vị sư thúc đi giá đi tới. . ."

"Ân Quang kiếm" Lý Lôi Vân đi thẳng ở Thượng Quan Linh bên người, lúc này bước trước hai bước, gật đầu nói: "Khô cực ngươi!" Quay đầu lại hướng phía sau các đệ tử nói: "Chúng ta đi thôi. . ."

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Chương 79: Hội tụ Thành Đô

Thiên Sơn đám người chuyển này, tất cả đều là trẻ tuổi kiệt xuất đại biểu: Có Thiên Sơn Hạng chương môn con trai độc nhất Hạng Tiểu Vân, đại đệ tử Nghiêm Liệt Phong, còn có Trịnh Phi Vũ, Hà Kiếm Minh, Lê Hành Không, Trương Thiên Hoa, Dương Phong Linh, Nam Cung Vân, Trần Kiều cùng chín người. Nếu như không phải Diệp Thanh đột nhiên lui ra Thiên Sơn, nói vậy nàng cũng sẽ chạy ở trong đó.

Thượng Quan Linh mang theo mọi người, vòng qua một cái phồn hoa phố lớn, đi vào Thành Tây một mảnh u tĩnh rừng cây. Chỉ thấy một toà chiếm diện tích cực lớn sân nhảy vào trước mắt. Một cái đá hoa cương lát thành đại đạo, vẫn dẫn tới sân cửa lớn, hai bên kiên cường cây bạch quả thôn chinh tề đứng hầu, hoàn cảnh đặc biệt thanh nhã. Ngoài cửa lớn, đang đứng hai hàng lính xảo nha hoàn cùng hạ nhân. Nhìn thấy bọn họ đến đây, một vị quản gia từ lâu tiến lên đón, hàn huyên vài câu, vội vã dẫn mọi người bước vào đại viện.

Đi theo Dương Phong Linh mở to một đôi mắt to nhìn chung quanh, ngẩng đầu liếc mắt nhìn cửa biển, nũng nịu reo lên: "Su phụ! Bích Thanh viên cũng không tệ lắm nha! Hi hi. . ."

Đi ở phía trước Thượng Quan Linh lắc lắc đầu, nàng hoàn toàn nắm cái này đáng yêu đồ đệ không có cách nào. Luyện công còn muốn buộc, dụ dỗ mới có thể thấy nàng cố gắng, bằng không một lúc, nàng liền chạy ra ngoài chơi đến trời tối mới bằng lòng trở về. Cũng may Dương Phong Linh tư chất vô cùng tốt, bằng không cũng không tới phiên nàng đi ra xông xáo giang hồ.

Này Bích Thanh viên, chính là Thiên Sơn một vị đệ tử đóng góp bất động sản, đến nơi này, cũng coi như là nửa cái nhà. Mọi người đều tự tìm đến tương ứng trụ sở dàn xếp lại. Thượng Quan Linh cùng đồ đệ hai người, ở một cái gần nước nhỏ tạ ở lại. Cửa hiên chính là một mảnh xanh um tươi tốt vườn hoa, tuy rằng không có đến nở hoa mùa, nhưng vẫn cứ lấp thêm không ít màu xanh biếc.

Trở lại phòng ngủ, Thượng Quan Linh ngồi một mình trang điểm kính trước, chậm rãi cời xuống khăn che mặt, nhìn trong gương người, si ngốc nghĩ tâm sự của chính mình.

Dương Phong Linh từ lâu nhìn quen sư tôn một mình dờ ra, liền ngoan ngoãn đi tới phía sau nàng, giúp nàng cời xuống nói trăm vàng hình phượng, cũng từ trong gương đồng nhìn sư tôn dung nhan tuyệt thế, nũng nịu cười nói: "Sư tôn a! Ta sớm nói chứ? Coi như người che mặt thì thế nào? Người ta còn không phải như thường nhìn người dờ ra!"

Thượng Quan Linh khẽ nói: "Mang khăn che mặt, dù sao cũng hơn không đội đến được!" Nói xong, nàng lại ngơ ngác mà nhìn mình trong gương, nghĩ thầm coi như hồng trang tổ bị buộc, lại có ai đến trêu mếu?

Dương Phong Linh gần đây phát hiện, sư tôn càng ngày càng có nữ nhân vị. Cái kia thăm thăm sâu bi, đề thân là thân con gái chính mình, cũng không khỏi tim đập thành thịch. Liền hỏi: "Sư tôn gần đây thật giống hoàn toàn có tâm sự, không biết Linh nhi có thể không vì là ngại lo lắng?"

Thượng Quan Linh sáng giọng: "Lúc nào người cũng biến thành nhiều như vậy thiệt lên? Cẩn thận người trời Hoa ca ca không dám cưới người. . ."

Dương Phong Linh một trận cười duyên nói: "Ta mới không thích cái kia lớn đàn qua đây! Hắn lại không sánh được Hạng sư huynh thận trọng, lại thiếu hụt Hoa Lân loại kia linh động. . . Hừ! Ngược lại ta chán ghét hắn!"

Thượng Quan Linh nghe nói "Hoa Lân" hai chữ, thân thể mềm mại hơi chấn động một cái. Âm thầm nói với tự mình: "Sẽ không, đó chỉ là một giấc mộng mà thôi!"

Nàng lại nghĩ tới cái kia mỹ lệ mộng. Cái kia trận Phong Hoa Tuyết Nguyệt, này thường giúp nàng không thể tự kiềm chế. Vừa nghĩ tới đó, không khỏi cảm thấy trên mặt nóng lên, vội vã đứng lên nói: "Linh nhi! Nhanh đi đá tọa luyện công, ngày mai ta mang người ra ngoài xem xem Thành Đô ân tình sự vật!"

Dương Phong Linh thực tại lấy làm kinh hãi, không nghĩ tới sư tôn càng có phá thiên hoang mang chính mình ra ngoài chơi, không khỏi "A?" một tiếng, lúc này mới nhảy nhót hướng về bên trong phòng chạy đi.

Thượng Quan Linh nghiêng người, nhìn trong gương bóng người của chính mình, lần thứ hai nhớ tới hắn, liền lẩm bẩm nói: "Người nói đúng! Nhân sinh là tốt đẹp, sao không vui vẻ về phía trước. . ."

. . .

Ngự kiếm cười gió. . .

Hoa Lân mang theo Diệp Thanh theo Trường Giang bầu trời, một đường bay đi đất Thục. Trải qua ba hạp quần sơn, xem vạn dặm sông núi thu hết đáy mắt. Một đường du ngoạn, rốt cục đến Thành Đô ngoài thành.

Bấm tay tính toán, cách ngày mừng 5 tháng 12, ở "Dật Tiên Lâu" hội họp còn có chừng mười ngày thời gian. Trải qua mấy ngày nay khổ luyện tu chân tâm pháp, Hoa Lân cùng Diệp Thanh tu vi lại có bước tiến dài.

Sáng sớm, người đi đường ít ỏi.

Hoa Lân mang theo Diệp Thanh, ở Thành Đô Đông Nam tám dặm ở ngoài chậm rãi hạ xuống. Mới vừa đi tới quan đạo, vừa vặn gặp phải một đội thương lữ trải qua, chỉ nghe trong đó một vị áp tiêu hán tử hướng về hán đà chủ tổ khổ nói: "Lão đại! Quá mệt mỏi, có thể hay không nghỉ ngơi mấy ngày a? Từ sáng đến tối chạy đồng dạng con đường, giam giữ không xuống mười chuyến hàng hóa, người xem một chút các huynh đệ đều sắp biến thành thịt khô. . ."

Hoa Lân cùng Diệp Thanh đứng ở ven đường, nghe được cái kia oán giận âm thanh dần dần đi xa. Hoa Lân đột nhiên cười nói: "Thanh Thanh! Người biết không? Ta trước đây cũng dự định đi tiêu cực thử thử tài đây, cũng còn tốt không có đi. Ha ha ha. . ."

Diệp Thanh từ trước đến giờ biết công tử chuyện gì đều muốn đi thử xem, nghĩ thầm phỏng chừng mỗi cái chấp khổ con cháu đều có loại ý nghĩ này chứ? Đường nhiên, ở sở hữu chấp khổ con cháu bên trong, công tử là tốt nhất một cái. Bởi vì hắn có một viên chính trực thiện lương trái tim.

Hai người rốt cục đi tới ngoài cửa thành, ngo ngắc phát hiện sáng sớm liền xếp nổi lên thật dài vào thành đội ngũ. Hoa Lân nắm Diệp Thanh đến gần cửa thành, ở chỗ cáo bạch trạm kế tiếp một lúc. Chỉ vào một khối bất mắt nhất dán ô nói: "Cùng đại ca cùng Nhị ca đi tới Thành Đô, ta liền đem Huyết Ma chân dung dán ở đây. Người nói thế nào?"

Diệp Thanh âm thầm muốn cười. Nhớ lại khi còn bé, nàng cùng Tiểu Lân từng ở cửa thành dán qua một tấm cáo bạch, trong đó viết: Thất lạc ngựa gỗ một con, người nhặt được nhanh cùng Hoa phủ liên hệ. Đêm đó, Hoa phủ quả nhiên thu được rất nhiều đáng yêu ngựa gỗ, thậm chí còn có hai con chân chính chiến mã đây!

Giữa lúc Diệp Thanh còn đang suy nghĩ năm xưa chuyện lý thú, một tên quan gia tiến lên tung ra một bức họa giống, ở mặt sau xoát xoát hồ dán, bộp một tiếng, dán lên tường đi. Dâng thư: Lệnh truy nã: Hải tặc La Tiểu Hồng, ngày mùng 4 tháng 6 ở Dương Châu phủ trộm cướp quan ngân 3 vạn lượng, sau cự bộ bị thương chạy trốn. Ngày 26 tháng 7 lại đang Giang Ninh kỹ viện gây chuyện hại người. Hiện quan phủ toàn lực truy nã người này, tập nã người thường ngân 5000 lượng. Cung cấp lấy hành tung người, quy án sau thưởng ngân một ngàn lượng. Do đó thông cáo!

Hoa Lân nhìn kỹ người giống, cười ha ha nói: "Thanh Thanh! Người mau đến xem, này người thật giống như ở nơi nào gặp đây?"

Diệp Thanh cẩn thận một phần biện, cũng cười nói: "Trần Nguyên Lý! Cái kia mắng người Linh nhi gia hòa?"

Hoa Lân cười ha ha nói: "Không tôi không tôi, chính là hắn! Ô? Chờ chút, Linh nhi là ai? Này này. . . Đùng đi nha Thanh Thanh!"

Nguyên lai Diệp Thanh thấy hắn giả vờ giả vịt đáng yêu đã nghĩ tức giận, bữu mỗi xoay người rồi đi. Vậy mà, cái kia dán lệnh truy nã quan gia cũng đuổi lại đây, hơn nữa còn dùng giọng ra lệnh nói: "Các người tất cả đứng lại cho ta!"

Hoa Lân cùng Diệp Thanh đều quay đầu lại xem ra, cái kia quan gia đánh giọng quan nói: "Biết việc không báo thuộc về hành động trái luật, lập tức đem La Tiểu Hồng vị trí điểm khai ra. Bằng không dè. . . Đồng mưu tội. . . Luận. . . Nơi. . ."

Cái tên này âm thanh càng ngày càng nhỏ, hai mắt thẳng tắp mà nhìn Diệp Thanh mặt trắng.

Hoa Lân mắng: "Nhìn người cái kia gấu dạng?"

Diệp Thanh ngón giữa bắn ra, một tia kinh phong hạn chế cái kia quan gia huyết đạo, để toàn thân hắn không thể động đậy. Dem hắn một mặt đại gái đáng đáp, tại chỗ hình ảnh ngắt quãng ở chỗ cũ.

Hoa Lân cười ha ha, theo Diệp Thanh, đồng thời đi vào thành trong đô thành.

Chỉ thấy trên đường đầu đầu cũng có công lấy các thức binh khí người trong võ lâm, Diệp Thanh cau mày nói: "Nguy rồi! E sợ lại không tìm được khách sạn, cái kia cái gì "Dật Tiên Lâu" chỉ sợ sớm đã không có phòng hảo hạng, chúng ta nên làm gì?"

Hoa Lân dễ dàng nói: "Không sao, có tiền có thể sai bảo quý! Đi theo ta. . ." Đang đi tới, chỉ thấy phía trước chạy tới một người cúi đầu, nghĩ tâm sự nhân vật giang hồ, liền tiến lên hỏi: "Quấy rối huynh đài chốc lát, kính xin hỏi Dật Tiên Lâu làm sao cái chạy pháp?"

Cái kia giang hồ hán tử từ gương mặt liếc nhìn Hoa Lân một hồi, tức giận nói: "Làm gì? Người còn muốn lên Dật Tiên Lâu? Đùng nằm mơ!"

Hoa Lân nghe vậy, về mặt đau khổ quay đầu đối với Diệp Thanh nói: "Xem ra thật sự đây!"

Ai biết cái kia giang hồ hán tử lại bồi thêm một câu: "Đây? Không thể! Toàn bộ Thành Đô e sợ chỉ có Dật Tiên Lâu nhất là nhân rồi." Nói xong đang muốn rời khỏi, Diệp Thanh lập tức tiến lên hỏi: "Nếu không có đây, sao còn nói chúng ta lên không được Dật Tiên Lâu đây?"

Cái kia giang hồ hán tử vừa thấy được Diệp Thanh cái kia Khuynh Thành phương để cho, nhất thời quên chính mình muốn đi nơi nào. Hoa Lân mạnh mẽ vỗ hán một hồi nói: "Này! Huynh đệ, nếu phòng khách còn không có đây, mau nói cho ta biết làm sao cái chạy pháp?"

Hán tử kia này mới phục hồi tinh thần lại, mặt toát mồ hôi nói: "Đi về phía trước hai con đường, quẹo trái tiến vào thân cây đạo, lại vẫn hướng phía trước chạy, ven đường một toà cao lớn nhất xa hoa từ lâu liền là."

Hoa Lân vội vã cảm ơn, đang muốn dắt Diệp Thanh rời đi. Nhưng hán tử kia rồi lại đuổi theo, tiến lên phía trước nói: "Các người là vừa tới Thành Đô

chứ? Muốn lên Dật Tiên Lâu, nhất định phải có danh thiếp mới được. Bằng hai vị thân phận, e sợ không ở tại bọn hán chiêu đãi bên trong phạm vi."

Hoa Lân hào không ngừng lại nói: "Ồ cõi đời này, vẫn không có ta không vào được địa phương!"

Hán tử kia cười khẩy, lại đuổi theo, nói: "Chờ đã! Ở Dật Tiên Lâu, tiền nhiều hơn nữa cũng không có tác dụng. Như vậy đi, ta vẫn là mang bọn người đi mở mang kiến thức một chút. Đợi lát nữa còn có một việc muốn mời các người giúp đỡ. . ."

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Dũng xông trọng lâu

Hoa Lân cùng Diệp Thanh đều chưa nghĩ tới tên này đột nhiên như thế chủ động, liền ngừng lại, trầm giọng nói: "Ta nói huynh đài, người muốn chúng ta hỗ trợ cái gì đây? Chúng ta nhưng không làm chuyện xấu!"

Hán tử kia quét qua vừa nãy buồn khổ vẻ mặt, nghiêm mặt nói: "Xin yên tâm, tuyệt đối không phải chuyện xấu gì. Chỉ là muốn xin mời hai vị đảm nhiệm một hồi chủ nhân nhà ta, ta có thể cho các người phong phú thù lao."

Hoa Lân "Ồ?" một tiếng. Cảm thán thói đời thực sự là thay đổi, xin mời người hầu làm việc vất vả tình tùy ý có thể thấy được, nhưng này xin mời người đến đảm nhiệm chủ từ mình, vẫn là lần đầu nghe nói. Hoa Lân cùng Diệp Thanh đối diện một chút, cảm thấy cái tên này phỏng chừng muốn lợi dụng chính mình đi lừa gạt tiền, đang muốn cự tuyệt, hán tử kia lại nói: "Ta thấy hai vị khí độ phi phạm, liền biết các người tư cách hiển hách, ta này điểm thù lao chỉ sợ hai vị không để vào mắt. Ai... Không bằng như vậy đi? Dật Tiên Lâu đó là khẳng định không lên nổi, ta giúp ngài thuê một bộ thanh tịnh sân được không?"

Hoa Lân từ đầu đến chân đem cái tên này một lần nữa đánh giá một phen, phát hiện người này rất có nghe lời đoán ý, lời nói bên trong lại lộ ra một tia giả dối, phỏng chừng ở trong quan trường xác thực pha lẫn qua không thiếu niên. Đến đây, đối với hán tử xin mời chủ nhân sự tình cũng cảm thấy có chút hiếu kỳ, liền hỏi: "Ít nói nhảm, có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi ta có châm chước châm chước."

Hán tử kia nói: "Sự tình là như vậy: Ta chủ nhà ngẫu nhiên nhiễm phong hàn, bị ép ở lại lãng châu, một mực một thuyền hàng hóa bị nơi này tham quan giam giữ, này một tấm là kinh thành thương vụ ty ra bộ chứng minh, xin mời xem qua." Nói xong đưa lên vẩy phê duyệt văn.

Hoa Lân triển khai vừa nhìn, quả nhiên là chính tông nha môn công hàm, không khỏi kỳ quái nói: "Người đã có đồ chơi này, bọn họ sao dám làm khó dễ cho người?"

Hán tử kia cười khổ nói: "Nơi này tra khám ty thống chế tạo một vị mới nhậm chức quan chức, hán nhất định phải ta chủ nhà tự mình đến xử lý, hiển nhiên là hiềm thân phận ta không đủ. Ai!"

Hoa Lân khả khả cười vài tiếng, đem công hàm trao trả trong tay hán tử nói: "Được thôi, ta coi như một hồi người chủ nhà, còn cái kia thù lao nha... Người xưng hô như thế nào?"

Hán tử kia nào có không hiểu lý lẽ? Vội vàng nói: "Ta nguyện ra năm ngàn bạch ngân làm như thù lao, khác thuê thành nam 'Hàn gia quán' cùng hai vị chủ nhân ở lại. Còn công tử nhà ta, hán họ Thôi tên phụng, nguyên bản vì là kinh triệu Tri Phủ đại công tử, nhỏ bé nhưng là cảnh vệ, không biết hai vị xưng hô như thế nào?"

Hoa Lân thấy hán tử nói chuyện một bộ một bộ, đem lợi ích cùng nhân vật cấp bậc đều biểu lộ rõ ràng, quả nhiên là làm nô tài dự đoán. Thấy phía sau hán tử còn công lấy một thanh trường kiếm, cười nói: "Sau đó người liền gọi ta Tiểu Lân được rồi, người vận chính là cái gì hàng? Giá trị bao nhiêu?"

Cảnh vệ sững sờ, biết gặp phải một cái khôn khéo chủ nhân. Chẳng qua hồi tưởng vừa nghĩ, lại là một trận mừng thầm, chính mình tìm "Chủ nhân" không phải là muốn người như thế sao? Liền không dám ần giấu nói: "Không coi là nhiều, vền vền hai mươi sáu xe tơ lụa, chín xe được liệu, còn có sáu xe quan muối..."

Hoa Lân hét lớn: "Tiểu tử người vẫn đúng là tàn nhẫn, nhiều như vậy đồ vật, vẫn còn có tư muối?"

Cảnh vệ sốt sắng nói: "Không... Không phải tư muối, là có công văn!"

Hoa Lân vẫn như cũ mắng: "Mới 5000 lượng làm sao đủ? 12,000 lượng còn tạm được!"

Cảnh vệ do dự nói: "Cái này... Được rồi, nhưng nếu như không thành công, vậy thì..."

Hoa Lân cười hắc hắc nói: "Không thành công đương nhiên không thu người tiền. Đi thôi, trước tiên mang ta đi một chuyến Dật Tiên Lâu!"

"A? Người còn muốn đi? Đều nói nơi đó không vào được..."

Diệp Thanh uống đến: "Nào có như người vậy cùng chủ nhân nói chuyện? Dẫn đường, hi hi hi!"

"Dật Tiên Lâu" vị trí toàn thành trung tâm, trước cửa phố lớn rộng chừng hơn mười trượng. Cùng nhau đi tới, muốn hình muốn vẽ người giang hồ sĩ gặp thoáng qua, xa xa liền thấy một tòa khí thế hùng vĩ hồng lâu đứng sừng ở ngay phía trước.

Cảnh vệ mang theo Hoa Lân cùng Diệp Thanh xuyên qua phố xá sầm uất, thật vất vả đi tới "Dật Tiên Lâu" trước mặt. Ngửa đầu nhìn một chút, chỉ thấy năm tầng lầu cao nói các đều lấy tử đàn xây dựng, trụ cột càng là điêu rồng vẽ cấn, mở đầu cái chi phí kinh người. Ngoài cửa chính cầu thang đá bằng bạch ngọc lên, đứng thẳng sáu tên công lấy trường kiếm thiếu niên, bọn họ mỗi người chạm ngọc bột trắng, anh tư ào ào, lúc này chính đang từng cái kiểm tra tiến vào "Dật Tiên Lâu" khách tới.

Hoa Lân mang theo Diệp Thanh xông thẳng cửa lớn, bên phải cầm đầu thiếu niên đưa tay ngăn lại nói: "Các hạ có thể có danh thiếp, là đại biểu cái nào một tông phái đến đây vào ở?"

Hoa Lân khẽ nói: "Nhất định phải đại biểu tông phái nào mới có thể vào bên trong sao?"

Thiếu niên kia gật đầu nói: "Không sai, hơn nữa nhất định phải là danh môn chính phái."

Cảnh vệ kéo kéo Hoa Lân vạt áo, nhỏ giọng nói: "Tiểu Lân, hay là thôi đi? Thành nam Hàn gia quán hoàn cảnh cũng tương đối khá!"

Hoa Lân mạnh mẽ lườm hán một cái, quay đầu lại hướng thiếu niên kia nói: "Ta là Tiên Kiếm Phái Chuồng Môn Hoa Lân, Tiên Kiếm Phái người có từng nghe chưa?"

Dẫn đầu thiếu niên kia sầm mặt lại, nói rằng: "Các hạ nếu như nhàn rồi không chuyện gì, kính xin đi cái khác khách sạn nhảy vào túc."

Hoa Lân quát lên: "Tiên Kiếm Phái người đều chưa từng nghe tới, còn có tư cách gì ở đây làm tiếp khách? Gọi các người quản sự đi ra thấy ta!"

Hoa Lân nói chuyện tự có một loại vương giả khí thế, đem cái kia mấy cái gác cổng thiếu niên giật nảy mình. Bên cạnh cảnh vệ âm thầm cả kinh, thầm nghĩ này Tiểu Lân quả nhiên có mấy phần quan lớn con cháu khí tràng, chẳng lẽ chính mình đánh bại đánh bại thật sự tìm đúng rồi người? Chỉ có điều, này "Dật Tiên Lâu" chính là Thục Sơn bao xuống tiếp khách quán, đó cũng không là quan người trong môn ngang ngược địa phương, liền thấp giọng ở Hoa Lân bên tai thầm nói: "Tiểu Lân, lâu này là Thục Sơn..."

Hoa Lân rốt cục không thể nhịn được nữa, quay đầu hướng cảnh vệ quát lên: "Người cầm miệng cho ta!" Nói xong hướng trên bậc thang thiếu niên nói: "Bản tôn cùng Cốc Thanh Phong ước hẹn ở chỗ này gặp mặt, người có phải là cũng muốn đem người tổ sư gia chặn ở bên ngoài đây? Nếu người chưa từng nghe nói Tiên Kiếm Phái lai lịch, vậy còn không đi vào hỏi một câu các người quản sự?"

Hoa Lân lời nói này quả nhiên có Thái Sơn giống như uy nghiêm, trực tiếp đem cửa sáu tên thiếu niên kiềm chế lại.

Diệp Thanh ở Hoa công phủ ở lại thời gian mấy năm, đối với công tử nhất cử nhất động sớm đã thành thói quen. Nhưng mà một bên cảnh vệ nhưng giật nảy cả mình, nghĩ thầm thiếu niên này đến tới cùng là người nào? Thật là lợi hại khí tràng, coi như là chính mình chủ nhân chân chính đến, e sợ cũng không kịp hán một phần vạn.

Đang muốn, chỗ rẽ lầu truyền đến một tiếng gào to nói: "Lớn mật, ai dám coi rẻ Thục Sơn?" Một tên thiếu niên chấp tay đi đi ra, tuy rằng thiếu niên này trong tay không có kiếm, nhưng Hoa Lân cách thật xa liền nhận ra được toàn thân hắn đều lộ ra thấy lạnh cả người. Từ xa nhìn lại, bản thân hắn lại như là một thanh kiếm.

Hoa Lân trong lòng rung mình, chẳng trách Thục Sơn được xưng Trung Nguyên môn thứ nhất nhà, thiếu niên trước mắt này tu vi, từ lâu không ở Hạng Tiêu Vân tiểu tử kia bên dưới, không khỏi ngạch đầu nói: "Thục Sơn quả nhiên ghê gớm, vị này người bạn nhỏ xưng hô như thế nào?"

Diệp Thanh thực đang muốn cười, công tử dĩ nhiên gọi một cái so với mình còn lớn thiếu niên gọi vì là người bạn nhỏ, chuyện như vậy chỉ có không sợ trời không sợ đất công tử làm được đi ra.

Cái kia đi đi ra thiếu niên từ đầu đến chân đánh giá Hoa Lân một lần, trong lòng rung mình, càng không nhìn ra Hoa Lân tu vi sâu bao nhiêu, sắc mặt không khỏi nghiêm nghị lên, nói rằng: "Tại hạ là Thục Sơn đệ tử đời thứ bốn Lữ Ấu Văn, không biết tiền bối xưng hô như thế nào?"

Hoa Lân ngao ngễ nói: "Ta là Tiên Kiếm Phái Chuồng Môn Hoa Lân, với các người sư thúc tổ ở trấn Nguyên Lý luận bàn qua võ công, hiện tại ta có thể tiến vào chưa?"

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Rắc rối phức tạp

Lữ Ấu Văn cùng Hoa Lân đối diện một lúc lâu, hai người ánh mắt kịch liệt mà đụng vào nhau, song phương đều không có thoái nhượng ý tứ. Cuối cùng vẫn là Lữ Ấu Văn sản sinh một tia dao động, bởi vì hắn phát hiện Hoa Lân khí độ cùng tu vi đều có chút sâu không lường được, liền quay đầu lại nói: "Tần sư đệ, xin mời cho vị này Tiên Kiếm Phái Chương Môn làm một hồi thủ tục nhập cư, cho bọn họ ba tấm giáp đẳng phòng bài chính là!"

Quả nhiên, phía sau một cái Thục Sơn đệ tử tiến lên một bước, đem ba viên màu xanh lam ngọc ký tên chuyển tới.

Diệp Thanh cướp trước một bước, đem phòng bài cất đi. Hoa Lân nhưng còn ở cây già lên mặt nói: "Xin mời tiểu ca an bài cho ta một cái yên tĩnh trụ sở, bản tôn mỗi đêm đều muốn luyện công."

Lữ Ấu Văn nói: "Người hãy yên tâm, Dật Tiên Lâu hoàn cảnh có thể nói là Thành Đô nhất tuyệt."

Hoa Lân gật gật đầu, dẫn Diệp Thanh cùng Cảnh Vệ hướng bên trong bước đi.

Lữ Ấu Văn nhìn theo bọn họ biến mất ở nơi khúc quanh, lập tức quay đầu nói: "Người đi tra một chút lai lịch của bọn họ!"

Hoa Lân quay đầu lại hướng về Cảnh Vệ nói: "Thế nào? Ta sớm nói qua, cõi đời này không có ta không vào được địa phương, người hay là muốn học một chút, ở ta làm việc thời điểm ngàn vạn không nên nói chuyện lung tung, hiểu chưa?"

Cảnh Vệ một trận then thùng, trên mặt lộ ra vẻ mặt khó mà tin được. Tiến vào Dật Tiên Lâu, hắn cảm giác mình thật giống cũng đã trở thành một tên cao thủ tuyệt thế, sống lưng bất tri bất giác đều thẳng tắp lên. Chỉ có điều, hắn vẫn cứ có chút lo sợ bất an, bởi vì Tiểu Lân ở cửa nói cái kia lời nói rõ ràng là bịa chuyện đi ra, cái gì Tiên Kiếm Phái Chương Môn? Vừa nghe liền biết tất cả đều là giả.

Ba người cầm ngọc ký tên đi tới nội đường, sớm có một tên sai vặt tới dẫn đường, đang muốn dẫn bọn họ về phía sau viện vào ở, Hoa Lân nhưng lạnh lùng nói: "Ta muốn trước tiên đi thăm lâu dùng cơm." Nói xong mang theo Diệp Thanh cùng Cảnh Vệ hướng về hàng hiên đi đến.

Thục Sơn đạo đài khách quả nhiên ghé góm, Hoa Lân còn chưa leo lên lầu ba, sớm có người hô: "Tiên Kiếm Phái Chương Môn Hoa Lân vào ở Dật Tiên Lâu!"

Trên lầu hiệp sĩ đều là sững sờ, nghĩ thầm lúc nào lại thêm một cái Tiên Kiếm Phái? Thực sự là kỳ quái!

Trong bữa tiệc có một tên thoáng béo phì phú thương lập tức "Nhào" một tiếng, sắc ra một hóp nước trà, kinh ngạc nói: "Lẽ nào thật sự là tiểu tử kia, hắn làm sao tới?"

Có khác một tên cao gầy nam tử cười ha ha nói: "Thiên hạ nào có lão đại không vào được địa phương? Ồ? Tên Tiên Kiếm Phái cũng rất vang dội đây, ta quyết định lập tức thay đổi nhảy vào bọn họ dưới."

Cái kia béo phì người trung niên gõ một cái gậy của hắn nói: "Người tháng trước mới tiến vào phái Hoa Sơn, hiện tại đã nghĩ thay đổi? Cẩn thận ta phê bỏ người."

Cái kia nam tử cao gầy vẻ mặt đau khổ nói: "Ta. . . Ta không phải ý này, ý của ta là. . . Là. . . Quên đi, chẳng muốn giải thích với người."

Lầu ba thực khách đều là trong chốn vô lâm kiệt xuất đại biểu, nghe thấy "Phái Hoa Sơn" có người quen biết cái kia cái gì "Tiên Kiếm Phái" Chương Môn, không tự chủ được mà đều nhìn lại.

Lúc này liền nghe thấy cửa thang gác truyền đến một trận vui vẻ tiếng huýt gió, đoàn người lại tiếp tục dời đi tầm mắt, chỉ thấy ba cái người trẻ tuổi chậm rãi đi vào, trước tiên một tên thiếu niên chính là thư sinh quần áo, trong tay đưa bốn một thanh quạt giấy, cổ tay phi thường linh hoạt, trực tiếp đem cái kia quạt giấy trên đưa đến hoa cả mắt.

Sau người, theo một tên thiếu nữ tuyệt đẹp, ánh mắt của mọi người hầu như đều bị nàng thu hút tới, cho tới một người khác lớn lên là đáng đáp ra sao đều không có ai chú ý tới, chỉ biết là là cái nam, như là vẫn là một tên hạ nhân.

Ghé bên trong cái kia mập mạp phú thương cười ha ha nói: "Tiểu Lân, đúng là người? Lúc nào tự lập môn hộ?"

Bên cạnh hần hần tử cao gầy cũng hưng phấn nói: "Mau mau, nhanh tới bên này ngồi!"

Hoa Lân trắng hai người bọn họ một cái nói: "Thứ đồ gì? Các ngươi tới cũng không cho ta biết một tiếng, hại ta kém một chút lên không được Dật Tiên Lâu."

Lầu ba thực khách đều thất vọng, còn tưởng rằng Tiên Kiếm Phái Chuông Môn cố định là một vị tiên phong đạo cốt giống như nhân vật, ai biết dĩ nhiên là một cái chấp khố con cháu. Chẳng qua lại nói ngược lại, tiểu tử này bên người mỹ nữ tuyệt sắc đúng là gọi người ánh mắt sáng lên, trong chốn giang hồ lúc nào lại nhiều một vị nhân vật như vậy?

Hoa Lân nói tới nói lui, nhưng vẫn là hướng "Cổ Duyên" cùng "Tây Môn Vô Ngân" đi đến, ngồi cùng bàn Hoa Sơn đệ tử từ lâu tự giác nhường ra ba cái ghế, xin bọn họ ngồi vào chỗ của mình.

Cổ Duyên cười mắng: "Ngươi cái kia vang dội 'Tiên Kiếm Phái' tên gọi, sẽ không là vì lên Dật Tiên Lâu, lúc này mới làm thời bịa đặt đi ra chứ?"

Hoa Lân lườm hần một cái nói: "Nếu đều biết, ngươi vẫn còn ở nơi này nói linh tinh gì vậy, chẳng lẽ là muốn xem ta bị người đuổi ra ngoài sau mới cam tâm?"

Tây Môn Vô Ngân cười ha ha nói: "Lão đại chính là lợi hại, làm hại ta còn muốn tập trung vào môn hạ của ngươi đây."

Cổ Duyên cười nói: "Ngươi yên tâm, Thục Sơn Cốc Phi Hồng cùng ta chính là bạn cũ lâu năm, bọn họ nhất định sẽ không làm khó cho ngươi."

Đang nói, Diệp Thanh nhưng kéo kéo Hoa Lân góc áo nói: "Còn nói sao? Phiền phức đã đến rồi."

Hoa Lân quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy Lữ Áu Văn đã đứng ở phía sau mình, chỉ thấy hần chấp tay nói: "Xem ra Hoa chương môn nhân duyên cũng không tệ lắm đây, bằng hữu cũng rất nhiều."

Hoa Lân bồi cười nói: "Không dám không dám, người bạn nhỏ tìm ta có chuyện gì?"

Diệp Thanh kém một chút té xiu, làm sao còn gọi người ta người bạn nhỏ? Đều lòi rồi!

Cái kia Lữ Áu Văn vẫn đứng là không phải người bình thường, lại cười nói: "Tiền bối quả nhiên lợi hại, vừa nãy ngươi nói từng cùng chúng ta sư thúc tổ khoa tay qua, không biết có thể không chỉ điểm văn bối một, hai đây?"

Lời này vừa nói ra, cử tọa khiếp sợ. Cổ Duyên vội vã giảng hòa nói: "Ngài chính là Lữ thiếu hiệp chứ? Nghe nói ngày hôm qua ngươi lộ một tay 'Càn Khôn chỉ', khiến cho ở đây bằng hữu kinh sợ bội không ngớt, Cổ mỗ cùng quý phái Cốc Phi Hồng rất có giao tình, theo ta thấy. . ."

Lữ Áu Văn nho nhã lễ độ nói: "Cổ tiền bối cười chê rồi, ta chỉ muốn cầu Hoa tiền bối chỉ điểm một, hai, cũng không nó ý."

Cổ Duyên còn muốn lại lôi kéo một lôi kéo tình cảm, Hoa Lân nhưng giơ tay hần phía dưới, quay đầu đối với Lữ Áu Văn nói: "Lữ thiếu hiệp khí độ phi phàm, tương lai cố định là Thục Sơn trụ cột lấy tài, chỉ điểm ngươi và ta nhưng không dám nhận. Vừa vặn bản tôn cũng rảnh rồi, không bằng buổi tối ước hẹn cái địa phương uống lên mấy chén, nói không chắc còn có thể kết giao bằng hữu đây, ngươi xem coi thế nào?"

Từ khi được Nhược Uyên tu chân tâm pháp sau, Hoa Lân tự tin cũng có tăng lên trên diện rộng, nếu tránh không thoát, không bằng thoải mái tiếp thu đối phương khiêu chiến. Cổ Duyên nhưng là sững sờ, nghĩ thầm nửa năm không gặp, tên tiểu tử này giang hồ từng trải đúng là rất có tiến bộ.

Lữ Áu Văn chấp tay cười nói: "Tốt lắm, đêm nay giờ tý ngay ở thành nam đình bằng sườn dốc xin đợi đại giá của ngài." Nói xong, hần xoay người liền muốn xuống lầu. Nhưng mà đúng vào lúc này, dưới lầu lại có người tuyên nói: "Trung Nguyên Thất Kiếm vào ở Dật Tiên Lâu."

Đoàn người lại là một trận kinh ngạc, Hoa Lân cười nói: "Bọn họ làm đến cũng thật là nhanh!"

Ngụy Trùng đầu tiên leo lên lầu ba, vừa vặn nghe thấy tiếng nói của hần, xa xa cười nói: "Hoa thiếu hiệp làm đến mới gọi nhanh đây."

Phút chốc, tám cái anh tu ào ào bóng người đã đi tới trên lầu, 'Thúy ảnh' Mộ Dung Tuyết đương nhiên lại ở trong đó, chỉ nghe nàng bĩu môi nói: "Cái tên này quả thực bám dai như đĩa."

Cốc Nhược Hư e sợ cho nàng giờ lên sự cố, vội vã cướp lời nói: "Hoa công tử cước trình thật nhanh, càng so với chúng ta đi tới một bước."

Lữ Áu Văn ngay ở cách đó không xa, nghe vậy nghi ngờ nói: "Cốc sư huynh, ngươi. . . Ngươi lẽ nào quen biết cái này Hoa chương môn?"

Cốc Nhược Hư ngăn người, hỏi ngược lại: "Đúng, ta cùng hần giao tình coi như không tệ, làm sao?"

Lữ Áu Văn buồn phiền nói: "Không có, không có gì."

Cốc Nhược Hư mặc dù có chút kỳ quái, nhưng lại không tốt trực tiếp đặt câu hỏi, liền xoay người hướng toàn trường bằng hữu một liềm ôm quyền nói: "Cốc Nhược Hư gặp mỗi người vị tiền bối, Thục Sơn như có chiêu đãi không chu toàn, xin hãy tha lỗi." Hần này tiêu sai động tác thêm vào mặt mặt nạ đến lễ nghi, nhất thời khiến người ta âm thầm thuyết phục, thầm nghĩ Thục Sơn đệ tử quả nhiên đều là nhân trung chi phượng.

Hoa Lân vừa quay đầu lại, đã thấy Ngụy Trùng chính đang cho Cổ Duyên cúc cung, chỉ thấy hần cung cung kính kính nói: "Xung nhi gặp ngũ sư thúc."

Cổ Duyên gật gù đầu, quay đầu lại đối với Hoa Lân nói: "Ngụy Trùng là ta thích nhất sự diệt, các người chẳng lẽ quen biết?"

Hoa Lân mặt toát mồ hôi nói: "Xong, trong này quan hệ cũng quá phức tạp."

Diệp Thanh khi cười nói: "Còn sớm đây, đợi lát nữa Cốc tam ca cùng Thượng Quan Nhị ca cùng trở về, khi đó người mới biết cái gì gọi là phức tạp."

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Lại gặp giai nhân

Diệp Thanh lời nói tuy nhỏ, nhưng Cổ Duyên cùng Tây Môn Vô Ngân đều nghe thấy, cùng kêu lên hỏi: "Vị nào Cốc tam ca?"

Hoa Lân vội hỏi: "Chưa cái gì không có gì, đến đến đến, chúng ta rất lâu chưa thấy, uống trước hán ba trăm chén lớn." Quay đầu lại lại hướng tiểu nhị hô: "Đi đem hươu thoa chàng nghịch cho ta bùng lên, lúc này nhất định phải hảo hảo thưởng thức món ăn này."

Mọi người cũng đều dồn dập ngồi vào chỗ của mình, Cổ Duyên hỏi: "Tiểu tử người gần nhất đi tới nơi nào, xem ra khắp mọi mặt đều tiến rất xa nha."

Hoa Lân trầm giọng nói: "Cũng chưa đi chỗ nào, chỉ là đi tới một chuyến trấn Nguyên Lý mà thôi, ở nơi đó vừa vặn gặp phải bảy kiếm ở trừ ma vệ đạo." Liền đem trấn Nguyên Lý chuyện đã xảy ra giản lược mà nói một lần, còn cực lớn tán thưởng bảy kiếm làm sao làm sao thần dũng, bàn kê cận bảy kiếm nghe vậy, đều vô cùng vui sướng.

Tiếng nói của hán rất lớn, đang ngồi mọi người cũng đều nghe thấy, dồn dập biến sắc nói: "Thế gian này chẳng lẽ thật có quý quái tồn tại?"

Hoa Lân nghĩ thầm: Đầu chỉ có quý quái đơn giản như vậy, liền nghiêm mặt nói: "May mà lúc ấy có bọn họ bảy kiếm ở bên người, bằng không hậu quả khó mà lường được, tình huống cụ thể các người liền hướng bảy kiếm đi hỏi dò a"

Cốc Nhược Hư không nghĩ tới Hoa Lân sẽ đến này một tay, nhất thời bị mọi người hỏi đến luống cuống tay chân.

Hoa Lân nhưng mượn cơ hội hướng về Cổ Duyên nói: "Các người lại là lúc nào đi tới Thành Đô?"

Cổ Duyên chính đang nghiêng tai lắng nghe bảy kiếm sự tích, một lát mới phục hồi tinh thần lại nói: "A? Chúng ta ngày hôm trước vừa tới. Đúng rồi, nghe nói các người Thiên Sơn đồng môn hôm qua đã đến Thành Đô, người chẳng lẽ không muốn đi tự ôn chuyện?"

"A?" Hoa Lân đột nhiên mà một tiếng đứng lên, hỏi: "Các nàng ở nơi nào?"

Cổ Duyên thấy hán như thế kích động, cố ý ung dung thông thả nói: "Hừm, cái này nha. . . Nghe nói bọn họ ngày hôm qua đi qua từ nơi này, lúc đó gây nên rất lớn náo động, thật giống dân chúng toàn thành đều ở hoan nghênh bọn họ giống như."

"Này này này, các nàng kia hiện tại ở nơi nào đây, người. . . Người đứng là nói a!"

Diệp Thanh chính là băng tuyết nhân vật thông minh, nhất thời đoán được, cái tên này cố định là muốn Tiểu sư thúc muốn đi rồi, liền ở bên phía dưới tàn nhẫn mà giẫm Hoa Lân một cước.

Cổ Duyên còn muốn trêu chọc hán một phen, ai biết ngoài cửa nhưng có người reo lên: "Tuyệt Trần kiếm Thượng Quan Linh đại biểu Thiên Sơn vào ở Dật Tiên Lâu."

Hoa Lân "Vèo" một tiếng nảy lên, Cổ Duyên cười ha ha nói: "Ai, không có cách nào, nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến."

Tất cả mọi người đều hướng về cửa thang gác nhìn tới, chỉ thấy Thượng Quan Linh mang theo một tên thiếu nữ khả ái, chậm rãi lên bước lên bậc thang. Đầu tiên nhảy vào mí mắt, là Thượng Quan Linh cái kia che lại lụa mỏng khuôn mặt, nàng vén vén lộ ra một đôi long lanh con mắt, cái kia hơi hơi trong suốt khăn che mặt, không chỉ có không thể che hết nàng tuyệt thế dung mạo, trái lại tăng thêm một tia đoan trang vẻ đẹp.

Thượng Quan Linh vừa mới leo lên lầu ba, thân thể lập tức khẽ run lên, bởi vì ở này hỗn loạn trong đám người, nàng liếc mắt liền thấy thấy hán.

Giữa hai người cấp tốc sản sinh một loại kỳ diệu từ trường, nàng vội vã sau khi từ biệt đầu đi, này động tác tinh tế há có thể giấu diếm được Hoa Lân hai mắt? Hần phát hiện, cái cảm giác này vừa quen thuộc lại tươi đẹp, nhất thời hiểu được, ngày đó ở đình Bích Vân chuyện đã xảy ra, khả năng nàng cũng có một bộ phận trách nhiệm.

Toàn trường ở trong, chỉ có Diệp Thanh cảm nhận được giữa bọn họ cộng hưởng, tâm trạng bỗng nhiên tỉnh ngộ, âm thầm vội la lên: Tiểu sư thúc a Tiểu sư thúc, ngươi làm sao cũng có vấn đề?

Dương Phong Linh lấy hiện sư tôn của chính mình đứng ngay ra ở đêm âm thanh, nàng còn tưởng rằng sư tôn không quen bị người ta nhìn kỹ, liền lác mình che ở Thượng Quan Linh trước mặt, xiên eo thon nhỏ nói: "Này, các người nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy mỹ nữ sao?"

Nàng đáng đáp khả ái lập tức đưa tới một trận cười vang, tức giận đến nàng liên tục dậm chân nói: "Các người không biết xấu hổ!"

Hoa Lân mạnh mẽ cắn răng một cái, đột nhiên mà một hồi đứng lên, nhanh chân đi tới Thượng Quan Linh trước mặt. Đang muốn nói chuyện, Dương Phong Linh từ lâu cao hứng reo lên: "Ồ? Hoa Lân huynh tại sao lại ở chỗ này?"

Hoa Lân nhưng không hề trả lời, con mắt chỉ là sáng quắc mà nhìn chằm chằm hạ thấp xuống vầng trán Thượng Quan Linh, ôn nhu hỏi: "Nhỏ. . . Tiểu sư thúc, người. . . Người gần đây khỏe không?"

Thượng Quan Linh cũng không dám nhìn thẳng hán, chỉ là nghiêng đầu nói: "Ta. . . Ta cũng còn tốt!"

Hai người nhịp tim đều không tự chủ được thêm nhanh hơn rất nhiều, liền nói liên tục khẩu khí đều trở nên áp a áp ứng lên. Diệp Thanh thực sự không nhìn nổi, lập tức tiến lên phía trước nói: "Thượng Quan sư thúc, ngài rốt cục tới rồi!" Nói xong dặt nàng tay ngọc, nói rằng: "Tiểu sư thúc vẫn là xinh đẹp như vậy, một điểm đều không thay đổi! Thanh Thanh có thể ở đây gặp gỡ người, thực sự cảm thấy vạn phần vui mừng."

Thượng Quan Linh trên mặt lập tức bay lên một tia đỏ ửng, chỉ vì nàng cùng Diệp Thanh tiếp xúc cực nhỏ, vào lúc này nàng đột nhiên cảm lấy tay của chính mình đến kết giao tình, lấy dụng ý thực sự quá rõ ràng. Cũng may nàng đang mang khăn che mặt, người khác cũng nhìn không ra trên mặt nàng Hồng Hà, lúc này ôn nhu đối với Diệp Thanh nói: "Là. . . Đúng vậy a, ta. . . Ta cũng rất nhớ các người."

Dương Phong Linh nhưng âm thầm kỳ quái, sư tôn của chính mình chưa từng có cùng Diệp Thanh trò chuyện qua, làm sao hiện tại nhưng trở nên như thế quen thuộc?

Hoa Lân cũng không phải ngu ngốc, cũng phát hiện các nàng có chút không tự Thưởng, vội vã nói tránh đi: "Tiểu sư thúc ăn cơm trưa chưa? Nhanh mời vào chỗ. . ." Nói xong nhìn phía sau, lại phát hiện nơi nào còn có chỗ trống? Nghĩ thầm Thượng Quan Linh e sợ không muốn và những người khác ngồi chung, đang buồn phiền, chỉ nghe một người cất cao giọng nói: "Lầu bốn là Thực Sơn chuẩn bị phòng nghị sự, ta cần đại biểu Thực Sơn, khẩn xin tiền bối có thể đi giả thương lượng chuyện quan trọng!"

Hoa Lân quay đầu nhìn lại, chính là Lữ Ấu Văn cái kia đưa bé hiểu chuyện, liền cười nói: "Cảm ơn người, tiểu Lã!"

Lữ Ấu Văn nhưng khó hiểu nói: "Cảm ơn ta cái gì? Thượng Quan tiền bối chẳng lẽ không là đến nghị sự sao?"

"A?" Lúc này nhưng đến phiên Hoa Lân cảm thấy bất ngờ.

Thượng Quan Linh cúi đầu, yên lặng mà từ Hoa Lân bên người trải qua, nhắc lên váy lụa mỏng, chậm rãi hướng về lầu bốn bước đi.

Hoa Lân thế mới biết, nguyên lai Thượng Quan Linh là đại biểu Thiên Sơn đến đây nghị sự, Thực Sơn sở dĩ bao xuống cả tòa Dật Tiên Lâu, e sợ cũng là vì điểm này.

Đang chuẩn bị theo đuôi Tiểu sư thúc cùng tiến lên lầu bốn nhìn, ai biết bên cạnh Lữ Ấu Văn nhưng ngăn lại nói: "Hoa chương môn xin đừng bước, lầu bốn là thất đại môn phái nghị sự địa phương, tuy rằng các hạ là cao quý Tiên Kiếm Phái Chương Môn, nhưng e sợ vẫn không có tư cách này."

Hoa Lân sững sờ, bên cạnh Dương Phong Linh nhưng xì cười nói: "Vậy ta đây, ta có thể hay không bồi sư tôn ta đi tới?"

Lữ Ấu Văn lập tức đổi một cái nụ cười nói: "Sư muội đương nhiên có thể đi vào, người là Thượng Quan tiền bối tùy tùng, Lữ mỗ sao dám ngăn trở?"

Dương Phong Linh len lén liếc Hoa Lân một chút, cười duyên đuôi theo.

Mất thấy Thượng Quan Linh thiên ảnh đã biến mất ở trên hành lang, Hoa Lân hận hận đối với Lữ Ấu Văn nói: "Người nhớ kỹ cho ta, một ngày nào đó ta muốn người tự mình mời ta đi tới. Hừ!" Nói xong, hần xoay người trở lại Cổ Duyên cái kia một bàn, Diệp Thanh không thể làm gì khác hơn là cùng bồi tiếp hần ngồi trở lại bên cạnh bàn.

Câu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Chương 83: Gặp may đúng dịp

Thượng Quan Linh đi tới lầu bốn, chỉ thấy không lò trong phòng nghị sự, hai bên trái phải chia tay ngồi rất nhiều cao thủ. Bên trái chia tay là Thục Sơn Cốc Phi Hồng, Võ Đang Lương Tư Chính, cùng với Côn Luân Chương Môn Hạ Toàn Phúc, phía bên phải chia tay là Toàn Chân giáo Lục Thâm Viễn, Hoa Sơn Chương Môn Vân Trấn Hải, cùng với Nga Mĩ cùng Thánh Thủy Cung đại biểu. Những người này hầu như có thể đại biểu toàn bộ võ lâm.

Thượng Quan Linh hướng về bọn họ gật gật đầu, ngồi ở cuối cùng một vị trí lên, Dương Phong Linh biết mình thân phận không đủ, liền yên lặng mà đứng ở sư tôn phía sau. Quay đầu lại nhìn lên, phát hiện bên cạnh cũng có vài tên anh tuấn ào ào thiếu niên, hiển nhiên giống như chính mình, chỉ có đứng lặng nghe phần.

Ghế trên Cốc Phi Hồng ho khan một tiếng nói: "Lần này xin mọi người lại đây, thực có một cái phi thường chuyện khó giải quyết muốn dựa vào chư vị, đừng xem hiện nay một mảnh ca múa mừng cảnh thái bình, trên thực tế nhưng là sóng ngầm mãnh liệt, chỉ dựa vào ta phái lực lượng sợ là không cách nào chăm sóc chu toàn."

Mọi người sững sờ, lời này từ Thục Sơn đệ tử trong miệng nói ra, đủ thấy sự tình vô cùng nghiêm trọng.

Lục Thâm Viễn cái thứ nhất nói: "Như có cần phải phái Toàn Chân địa phương, kính xin Cốc huynh đệ nói rõ."

Côn Luân Hạ Toàn Phúc thì lại hỏi: "Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Cốc Phi Hồng trầm mặc một lúc lâu nói: "Không dối gạt các vị, vài ngày trước hãm Lê Hoa phát sinh cực kỳ máu tanh diệt môn sự kiện, đi vào điều tra Thục Sơn đệ tử một cái đều chưa có trở về. Hôm qua lại có người báo tin, Đông Nam trạm dịch phát hiện năm thi thể, đến nay không biết là người phương nào gây nên. Những người này xuất quỷ nhập thần, không chút nào đem chúng ta Thục Sơn để ở trong mắt, xem ra là có chuẩn bị mà đến."

Lục Thâm Viễn nói: "Lần này kiếm điển quy mô như vậy hùng vĩ, quý phái chiếu không chú ý được đến vậy thuộc tính bình thường."

Võ Đang Lương Tư Chính gật đầu nói: "Không sai! Lần trước Thiên Sơn kiếm điển, cũng có người chẳng qua trăm người mà thôi, lần này mấy vạn người tụ tập ở Thành Đô, phát sinh đánh nhau ẩu đả sự tình lại khó tránh khỏi."

Hoa Sơn Vân Trấn Hải thì lại trầm tư nói: "Ta cũng cho rằng, việc này quả thật có chút kỳ lạ, Cốc huynh đệ nói Thục Sơn cũng có đệ tử mất tích, xem ra không chỉ là đánh nhau ẩu đả đơn giản như vậy. Liên quan với đối thủ lần này, không biết Thục Sơn có hay không đầu mối gì?"

Cốc Phi Hồng nói: "Mọi người có chưa từng nghe nói Huyết Ma xuất thế nghe đồn? Quảng thời gian trước, tại hạ hai sư thúc đã từng đã trở lại một lần, hẳn nói đã có người từng trải qua Huyết Ma chân thân. Việc này không phải chuyện nhỏ, cho nên muốn xin mời chư vị sau khi trở về thông báo một hồi từng người đệ tử, để bọn họ nhiều có lưu ý Huyết Ma tung tích, như có phát hiện, vạn không thể cùng là địch, phải làm chờ đợi viện binh, đối với bọn họ đến cái một lưới bắt hết."

Thánh Thủy Cung ngộ chân đạo: "Cõi đời này thật sự có Huyết Ma sao, có thể hay không là nghe sai đồn bậy?"

Cốc Phi Hồng nói: "Thà rằng tin lấy có, không thể tin lấy không! Những năm này thực sự có quá nhiều chuyện không cách nào dùng lẽ thường đi suy đoán, tỷ như Diệt Thiên Tông mất tích sự kiện, đây chính là một cái rất lớn bí ẩn. Thực sự khó có thể tin tưởng được, có ai có thể giết hắn."

Mọi người dồn dập gật đầu. Thượng Quan Linh cùng Dương Phong Linh chỉ có nghe phần, Thiên Sơn kiếm phái cách Trung Nguyên thực sự quá xa, rất nhiều chuyện đều là cái cuối cùng mới biết. Tỷ như gần nhất thành lập Thất Kiếm Minh, thậm chí đều không có thông báo Thiên Sơn đệ tử đến gia nhập.

...

Lại nói Hoa Lân cùng Diệp Thanh ở lầu ba đã dùng qua cơm trưa, nhưng Hoa Lân một mực không chịu rời đi. Diệp Thanh suy đoán, công tử cố định là muốn chờ Thượng Quan Linh xuống dưới mới bằng lòng bỏ qua, liền buồn buồn ngồi ở một bên, nhìn Tiểu Lân cùng Cổ Duyên, Tây Môn Vô Ngân những người bạn này tán gẫu.

Một bên Cảnh Vệ ngược lại cũng đứng là một nhân tài, chốc lát liền gia nhập vào Hoa Lân đám người vòng tròn ở trong, hẳn cùng Cổ Duyên thật là hợp ý, hai người lớn nói chuyện làm ăn trải qua, Cổ Duyên trực tiếp thần tâm tới một tên thương trường tri kỷ.

Lại hàn huyên hơn một canh giờ, Thượng Quan Linh chậm chạp không gặp xuống lầu, lúc này phía dưới lại truyền tới thông báo âm thanh: "Thanh Phong các Phó bang chủ Dương Hình Nhị, cùng với thiếu chủ Đông Phương Soái vào ở Dật Tiên Lâu."

Hoa Lân đang cùng Tây Môn Vô Ngân lái chơi cưỡi, nghe được lại có người quen trình diện, hớn hờ nói: "Được rồi, ta biết bằng hữu tất cả đều trình diện, thế giới này thực sự là quá nhỏ."

Cổ Duyên cười nói: "Không phải thế giới này quá nhỏ, mà là Thục Sơn Kiếm Điện quá náo động."

Hoa Lân hướng cửa thang gác nhìn lại, nguyên tưởng rằng Đông Phương Soái cái tên này lại có mang theo một nhóm lớn anh tuấn ào ào người mặc áo đen bước lên lầu ba, ai biết căn bản không phải chuyện như vậy.

Khi thấy Dương Hinh Nhi cùng Đông Phương Soái uể oải khuôn mặt lúc, Hoa Lân càng bay lên một tia lòng trắc ẩn. Đây Đông Phương Soái tuy rằng đáng ghét, nhưng vì tìm kiếm tỷ tỷ của hắn tẩm tích, cũng coi như là bạt núi thiệp nước, đi rồi không xuống mấy vạn dặm đường. Quay đầu lại gặp được Dương Hinh Nhi tiểu tụy đáng dấp lúc, càng cảm thấy tan nát cõi lòng. Đây cũng không phải Hoa Lân đối với nàng có cái gì không phải phân lấy nghĩ, chỉ là bị nàng cái kia kiên trì không ngừng tinh thần cho cảm động. Nàng thân là "Thanh Phong các" Phó bang chủ, nguyên bản vốn có thể mượn cơ hội này đem chức bang chủ thay vào đó, nhưng nàng nhưng không có một tia dã tâm, chăm chỉ không ngừng mà tìm kiếm, này hay là chính là nữ nhân cùng nam nhân trong lúc đó khác nhau chứ? Hoa Lân nghĩ như vậy đến.

Nghĩ đến đây, Hoa Lân đứng lên nói: "Hinh Nhi, nhanh tới nơi này ngồi, nói cho ngươi một tin tức tốt."

Dương Hinh Nhi nghe vậy, nhất thời mừng lớn nói: "Ồ? Ngươi cũng ở nơi đây? Có phải là biết nhà ta bang chủ tin tức?"

Hoa Lân mặt toát mồ hôi nói: "Không không không, nhà ngươi bang chủ ta có thể không quen biết, nhưng em gái của ngươi ta cũng quen biết."

Dương Hinh Nhi sắc mặt nhất thời tối sầm lại, sâu xa nói: "Cảm ơn ngươi, ta nghĩ ta gần nhất có thể sẽ không đi Thiên Sơn tìm nàng."

Hoa Lân cười nói: "Thiên Sơn xác thực quá xa, chẳng qua muốn gặp muội muội ngươi mà, này cũng cũng không khó!" Nói xong, đã thấy nàng vẻ mặt vẫn như cũ so sánh âm trầm, rốt cục không đành lòng lại đùa nàng, liền chỉ chỉ trên lầu nói: "Muội muội ngươi hiện tại ngay ở lầu bốn."

Dương Hinh Nhi "A?" một tiếng, rốt cục lộ ra vẻ mặt vui mừng nói: "Thật. . . Thật sự?"

Hoa Lân gật gật đầu.

Nguyên bản coi chính mình nói chuyện với Dương Hinh Nhi, bên cạnh Đông Phương Soái chắc chắn nổi trận lôi đình. Ai biết cái tên này dĩ nhiên chỉ là thanh thanh thân thân mà nhìn mình, cũng không có lộ ra tức giận vẻ mặt, nhìn kỹ lại, mới phát hiện hắn trên trán nhiều một đường vết tích, nhất thời trong lòng một nhạc: Nguyên lai có người giúp mình giáo huấn qua hắn, chẳng trách học ngoan rất nhiều.

Dương Hinh Nhi thấy Hoa Lân mặt mang mỉm cười, cho rằng hắn lại đang trêu cợt chính mình, liền tức giận nói: "Ngươi có phải là cảm thấy lừa người chơi rất vui?"

Hoa Lân như bị ngưng đọng, may mà Cổ Duyên đã hỗ trợ giải vây nói: "Vừa nãy quả thật có cái rất đáng yêu tiểu muội muội lên lầu bốn, ta nghĩ Tiểu Lân hẳn là không lừa người mới đúng."

Dương Hinh Nhi nghiêng đầu nhìn Hoa Lân một chút, hoài nghi nói: "Thật sự?"

Hoa Lân thấy nàng động tác này cùng Dương Phong Linh rất có tương tự chỗ, không khỏi cười ha ha nói: "Quả nhiên là hai tỷ muội, liền động tác đều như thế rất giống."

Đông Phương Soái rốt cục mở miệng, lạnh lùng nói: "Hi vọng ngươi không có lừa nàng, bằng không. . . Hừ!"

Hoa Lân đột nhiên phát hiện, cái tên này lại cũng sẽ thương hương tiếc ngọc, liền nghiêm nét mặt nói: "Yên tâm đi, chuyện như vậy ta sẽ không loạn đùa giỡn, chờ một lát các ngươi dĩ nhiên là rõ ràng." Nói xong lại hướng về Dương Hinh Nhi nói: "Đừng rồi, các ngươi như vậy tìm người thực sự quá khó, không bằng về chút ảnh chân dung, kẻ sát ở mỗi người thành trấn lớn lối vào nơi, tin tưởng hiệu quả có tốt hơn rất nhiều."

Dương Hinh Nhi trầm mặc một lúc lâu nói: "Cảm ơn lòng tốt của ngươi, kỳ thực chúng ta đã làm như thế."

Hoa Lân kinh ngạc nói: "Nói như vậy, các ngươi đã có chân dung của nàng? Nếu như thế, sao không lấy ra nhìn, nói không chắc ta biết đây."

Dương Hinh Nhi do dự nói: "Vẫn là không phiền phức ngươi, chúng ta Thanh Phong các đối với việc này đã có sắp xếp."

Hoa Lân một trận phiền muộn, đang lúc này, bên người Cổ Duyên cũng chen lời nói: "Cô nương khách khí. Đang ngồi đều là võ lâm đồng đạo, Thanh Phong các Các chủ mất tích một chuyện, chúng ta đều hơi có nghe thấy. Không bằng thừa cơ hội này, để mọi người hết một phần miên lực, này há không phải so với ngươi đơn độc hành động phải mạnh hơn quá nhiều."

Lân toà Cốc Nhược Hư cũng đứng lên nói: "Kỳ thực chúng ta Thất Kiếm Minh vẫn luôn đang giúp ngươi nhóm tìm kiếm Đông Phương Linh Yên, chỉ là các ngươi không có mở miệng, bằng vào chúng ta chỉ có thể trong bóng tối tiến hành." Nói xong hồi tưởng bốn phía một lần nói: "Chư vị ngồi ở đây, không biết có không người nào nguyện ý gia nhập vào chúng ta trong hàng ngũ đến đây?"

Lời này vừa nói ra, người chung quanh tất cả đều cao giọng đáp lại nói: "Chúng ta đều đồng ý!"

Dương Hinh Nhi cùng Đông Phương Soái một hồi cảm động, vội vàng nói: "Cảm ơn mọi người quan tâm! Chỉ là như vậy lao sư động chúng, Hinh Nhi thực sự không cần báo đáp."

Hoa Lân cười nói: "Người xem thôi, mọi người đối với chuyện này cũng như này tiến tới, sao không lấy ra ảnh chân dung đến cho ta quan sát quan sát?"

Dương Hinh Nhi cắn môi nói: "Ta. . . Ta nghĩ mọi người nên đều biết bang chủ của chúng ta đáng đáp mới đúng."

Hoa Lân kỳ quái nói: "Ta trời, ta lại không thấy qua, nào có biết nàng hình dạng ra sao?"

Cổ Duyên cười nói: "Tứ đại mỹ nữ một trong gió mát người đều chưa từng thấy? Thực sự là kiến thức nông cạn, ha ha ha!"

Hoa Lân buồn phiền nói: "Không phải chứ? Đây quá không công bằng, nhanh nắm cái chân dung đi ra cho ta xem một chút, ta cũng muốn nhìn một chút không có nhà ta Thanh Thanh đẹp để."

Diệp Thanh mặt đỏ lên, sảng giọng: "Công tử người nói cái gì a, Thanh Thanh không nữa để ý đến người."

Mọi người đều cười to lên.

Ở Hoa Lân dưới sự kiên trì, Dương Hinh Nhi cuối cùng từ trong gói hàng rút ra một bức nhân vật chân dung, Hoa Lân đoạt lấy, chậm rãi triển khai ra, đột nhiên thất thanh nói: "A? Hóa ra là nàng?"

Mọi người đều là sững sờ. . .

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Tỷ muội gặp lại

Dương Hinh Nhi kích động nói: "Người gặp nàng? Nàng ở đâu?"

Hoa Lân lại đột nhiên rơi vào trầm tư.

Cô gái trong tranh từ tượng mạo nhìn lên, chính là ở Giang Lăng cùng mình từng giao thủ vị kia xinh đẹp nữ tử. Nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, nhưng lập tức phát hiện ba cái điểm đáng ngờ:

Một trong số đó, có người nói Đông Phương Linh Yên là cái yếu điệu thực nữ mới đúng, mà cái kia xinh đẹp nữ tử thực sự có chút phóng đảng hình kinh hãi, nàng lại còn cùng Hàn Thác tiểu tử kia làm cùng nhau, này muốn nói ra, có sẽ tin tưởng?

Thứ hai, Đông Phương Linh Yên mới mất tích thời gian một năm mà thôi, mà những kia lựa mòng thiếu nữ võ công đều đã không yếu, chắc chắn sẽ không là gần tới dạy dỗ đi ra, huống hồ cũng không có nghe nói "Thanh Phong các" mất tích thiếu nữ nha.

Thứ ba, Đông Phương Linh Yên mất tích lúc, là mang theo hơn mười vị "Thanh Phong các" Thiết kỵ đồng loạt ở Hoàn Nam cảnh nội mất tích, đồng thời có người ở 'Nguy Hà' tìm tới mấy cỗ khô héo thi thể, chưa đạo lý chỉ có Đông Phương Linh Yên tiếp tục sống sót? Nếu như đúng là nàng, tại sao nàng không chịu về Thanh Phong các đây? Coi như nàng gặp phải vô cùng lớn biến cố, cũng mất đi ký ức, nhưng nàng lại vì sao phải che lên mặt đến hành tẩu giang hồ đây? Lễ nào nàng đã dọ nhập ma đạo. . .

Hoa Lân trầm tư một lúc lâu, trong đầu né qua mỗi người loại khả năng tính, thậm chí còn nghĩ đến thần quái phương diện.

Dương Hinh Nhi ở một bên liên tục thúc giục: "Người đến tốt cùng ở nơi nào gặp nàng? Cho ăn, người đúng là nói mau a!"

Hoa Lân đột nhiên lại nghĩ đến: Đông Phương Linh Yên là ở Hoàn Nam mất tích, mà Huyết Ma vừa vận chính là ở Hoàn Nam trấn Nguyên Lý gây sóng gió, hai địa phương này cách nhau không tới 400 dặm, chẳng lẽ nói. . .

Dương Hinh Nhi thấy hắn vẫn không có phản ứng, liền cá giận nói: "Người có phải là lại đang gạt ta?"

Diệp Thanh tức giận nói: "Người chưa thấy công tử nhà ta đang trầm tư sao?"

Hoa Lân rốt cục phục hồi tinh thần lại, ho khan một tiếng nói: "Thanh Thanh đừng nóng vội, vẫn là ta đến nói với nàng đi!" Nói xong quay đầu hướng về

Dương Hinh Nhi nói: "Kỳ thực, ta cũng không dám xác định có phải là nàng, cho nên muốn chứng thực một hồi. . . Thanh nhi, cầm kiếm tới!"

Diệp Thanh tiện tay đem "Hàn Tinh kiếm" giao cho trong tay hắn.

Hoa Lân rút ra bảo kiếm, đột nhiên đâm hướng về đối diện cửa sổ, mọi người chỉ cảm thấy ánh mắt hoa lên, Hoa Lân cũng đã bẻ đi trở về, lại như chưa bao giờ động tới giống như. Nhưng mà xa xa trên cửa sổ, nhưng lưu lại ba đạo rõ ràng vết kiếm.

Có người kinh hô: "Này chẳng lẽ là Thanh Phong Chiết Liễu?"

Dương Hinh Nhi cùng Đông Phương Soái càng là giật nảy cả mình, bởi vì chiều này độc bộ võ lâm "Thanh Phong Chiết Liễu", chính là Thanh Phong các bất truyền tuyệt kỹ, không nghĩ tới Hoa Lân dĩ nhiên cũng biết, hơn nữa triển khai lên không được dấu vết, cỡ này công lực sao không cho bọn họ kinh ngạc?

Chỗ rẽ lầu Lữ Ấu Văn thấy thế, nhất thời biến sắc mặt, hẳn chính là kiếm thuật danh gia, một chút liền biết, Hoa Lân đây là ở mô phỏng theo Đông Phương Linh Yên kiếm pháp, này tùy tùy tiện tiện một chiêu kiếm, nhưng làm cho người ta một loại phảng phất đắm chìm hơn mười năm công lực giống như vậy, có thể thấy được Hoa Lân võ công thực đã đến xuất thần nhập hóa cảnh giới. Mà chính mình đêm nay nhưng phải hướng về hắn khiêu chiến, sao không cho hắn đau đầu?

Dương Hinh Nhi rốt cục tin, lớn tiếng nói: "Nàng. . . Nàng ở nơi nào?"

Hoa Lân thở dài một hơi nói: "Người thật sự quen biết này một chiêu? Không có nhìn lầm chứ?"

Dương Hinh Nhi cùng Đông Phương Soái đều là biến sắc mặt, người trước hỏi tới: "Người đem nàng thế nào?"

Hoa Lân cười khổ nói: "Ta kém một chút sẽ chết ở đây một chiêu lên, người nói ta có thể đem nàng thế nào? Yên tâm đi, nàng mệnh rất khá, nói không chắc so với chúng ta không vui đây."

Đông Phương Soái rốt cục không nhịn được nói: "Người đây là ý gì? Nếu biết tung tích của nàng, hà không nói ra nghe một chút?"

Hoa Lân trầm mặc một lúc lâu, rốt cục nói rằng: "Theo ta thấy, nàng sau đó đều sẽ không lại trở về Thanh Phong các, vì lẽ đó các người vẫn là không cần đi tìm."

Diệp Thanh chính là thông minh nhanh trí người, hơi một suy tư, liền đoán được ở Giang Lăng cùng công tử động thủ cái kia lang thang nữ tử chính là Đông Phương Linh Yên, trong lòng âm thầm than thở: Công tử a công tử, người cả ngày đều đang vì người khác suy nghĩ, có thể từng nghĩ tới người khác thì như thế nào đối xử người đây?

Chỉ có Diệp Thanh mới thực sự hiểu rõ Hoa Lân tính cách, đừng xem công tử bình thường yêu thích chiếm người ta tiểu tiện nghi, nhưng trên thực tế nội tâm của hắn phi thường thiện lương, ở trí nhớ của chính mình bên trong, công tử chưa từng có chủ động đi thương tổn qua người khác, càng khỏi nói chuyện giết người.

Dương Hinh Nhi nhưng vẫn như cũ không cam tâm, tiến lên một bước nói: "Người rốt cuộc ở nơi nào gặp nàng? Mau nói cho ta biết!"

Diệp Thanh không thể nhịn được nữa, lập tức ngăn ở trước mặt nàng nói: "Công tử nhà ta đã nói qua, các người bang chủ hiện tại sống cho thật tốt, này đã đủ rồi!"

Cũng đang lúc này, trên thang lầu nhưng truyền đến tiếng bước chân, Thượng Quan Linh mang theo Dương Phong Linh đi xuống. Người sau sững sờ một chút, đột nhiên hoan hô một tiếng, từ trên thang lầu nhào đi nói: "Tỷ tỷ!"

Dương Hinh Nhi tìm theo tiếng nhìn lại, nhất thời lộ ra nụ cười, ôn nhu nói: "Người làm sao cũng tới?"

Thượng Quan Linh chậm rãi chạy xuống thang lầu, lên lút hướng về Hoa Lân phương hướng liếc mắt nhìn, ai biết vừa vặn đón nhận hắn cái kia ánh mắt nóng bỏng. Hai người đều là chấn động, ánh mắt cũng lại đi không ra. Liền có thể Thục Sơn Cốc Phi Hồng cùng nàng chào hỏi, nàng đều hãy còn bất giác. Chờ nàng phục hồi tinh thần lại lúc, mới phát hiện Diệp Thanh vẫn ở nhìn mình chăm chăm.

Thượng Quan Linh trên mặt nhất thời bay lên một mảnh Hồng Hà, cuống quýt hướng về Dương Phong Linh nói: "Linh nhi, ta trước về Bích Thanh viên, nhớ kỹ mừng một trước nhất định phải trở về biết không?" Nói xong nhắc theo váy lụa mỏng, bay khắp đi xuống lầu đi.

Hoa Lân lập tức ánh mắt sáng lên: Bích Thanh viên, mừng một trước?

Câu nói này, chẳng lẽ là nói cho mình nghe? Tâm tình khuấy động dưới, đang chuẩn bị dùng ánh mắt đưa nàng đoạn đường, lại đột nhiên phát hiện mình không thể động đây, nguyên lai Diệp Thanh dĩ nhiên điểm huyết đạo của chính mình, lúc này đang dùng một đôi hai mắt thật to nhìn kỹ chính mình.

Hoa Lân mặt già đồ ừng, cười nói: "Thanh Thanh. . . Người có mệt hay không nha, chúng ta đi về nghỉ ngơi đi?"

Diệp Thanh than thở: "Đúng, ta thật sự rất mệt!"

Hoa Lân nghe ra nàng câu nói này bên trong thâm ý, liền theo thói quen gỡ gỡ sau gáy, lấy hiện huyết đạo của chính mình sớm bị nàng mờ ra, vì vậy nói: "Thanh Thanh thật tốt!"

Diệp Thanh nhất thời lờm lửng một cái.

Hoa Lân xoay người hướng về Cổ Duyên cùng Tây Môn Vô Ngân nói: "Các anh em, vậy ta trước tiên về phía sau viện nhìn nơi ở, ngày mai lại tìm các người chơi đùa."

Cổ Duyên cùng Tây Môn Vô Ngân đều so sánh thức thời, xa xa mà gật gật đầu.

Cảnh Vệ thấy thế, cũng đứng dậy hướng về Cổ Duyên cúi lễ nói: "Huynh đệ ta cũng đi trước một bước, lần sau sẽ cùng ngài nói một chút lời buôn bán."

Cổ Duyên cười nói: "Nhất định nhất định!"

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Tâm thuật bất chính

"Dật Tiên Lâu" không hổ là Thành Đô người thứ nhất lâu, không chỉ bề ngoài xa hoa dị thường, hậu viện phòng nhỏ cũng là đặc biệt thanh tĩnh.

Hoa Lân mang theo Diệp Thanh cùng Cảnh Vệ mới vừa vừa đi vào hậu viện, một tên sai vặt liền vội vàng tiến lên hỏi: "Khách quan là lần thứ nhất vào ở chứ? Xin mời đem thẻ ngọc cho ta nhìn một chút, ta vậy thì mang ba vị đi qua!"

Ba người đem màu xanh lam thẻ ngọc đưa cho cho hắn, mọi người xuyên qua một cái đường đá, đi ngang qua một mảnh vườn hoa, rốt cục đi tới hậu viện phòng nhỏ. Vừa vặn vài tên nhân vật võ lâm gặp thoáng qua, nhìn bọn họ xám trắng quần áo, mơ hồ là Vô Cực Môn đệ tử, Hoa Lân thấp giọng nói: "Khá lắm, Vô Cực Môn xem ra lại sắp thành vì là giang hồ một môn hộ lớn."

Lời nói bên trong, bọn họ đã đi tới một toà dựa vào cái ao lầu các bên cạnh, từng người chọn một gian chỗ ở. Hoa Lân cau mày nói: "Này Lữ Ấu Văn còn thật là lợi hại, tuy rằng để chúng ta vào ở đến, nhưng điểm cho chúng ta phòng nhỏ nhưng cũng không là độc lập sân, đêm nay nhất định phải làm cho hắn ngoan ngoãn giao ra thượng hạng phòng nhỏ thẻ ngọc. Hừ!"

Diệp Thanh cười nói: "Ta xem nơi này cũng không tệ lắm "

Lúc này lại có vài tên "Vô Cực Môn" đệ tử từ trên lầu đi xuống, trải qua bên cạnh bọn họ lúc, còn lặng lẽ đánh giá bọn họ một chút, trong mắt còn lộ ra kinh dị vẻ mặt.

Cảnh Vệ cũng là phi thường hài lòng, nơi này phòng nhỏ đều chia làm trong ngoài ba gian, thật không rõ Hoa Lân vì sao còn muốn chọn ba kiểm bốn, thậm chí cái tên này chỉ sợ so với mình chân chính chủ nhân còn khó hơn hầu hạ.

Dàn xếp lại sau, Hoa Lân ngồi ở trong phòng mình, nhìn Diệp Thanh cái kia yếu điệu bóng lưng. Nàng đang giúp mình thu thập đệm chăn, nhìn nàng cái kia săn sóc cử động, tất cả đều là ở Hoa phủ nuôi thành thói quen tốt. Hoa Lân không nhịn được chậm rãi xoay người nói: "Thanh Thanh. . ."

"Hả?" Diệp Thanh đáp một tiếng.

Hoa Lân nói: "Đêm nay ta nghĩ một mình đi đến hẹn, người không có ý kiến chứ?"

Diệp Thanh ngừng tay bên trong việc tính tề, cũng không quay đầu lại nói: "Có phải là công tử hiền Thanh Thanh vương bạn?"

Hoa Lân mặt toát mồ hôi nói: "Nào có nha, người đừng đa tâm."

Diệp Thanh chậm rãi chuyển qua thân thể mềm mại, sâu kín nói: "Công tử! Thanh Thanh ngày hôm nay cử động cũng không nó ý, chỉ là người cùng Thượng Quan Linh thực sự quá rõ ràng, chính người không sợ lời đồn đãi nổi lên bốn phía, vậy cũng muốn bạn tâm Tiểu sư thúc danh dự a!"

Hoa Lân nói: "Ta cũng biết người là vì tốt cho ta, vì lẽ đó ta xưa nay đều không có trách người, chỉ là đêm nay. . ."

Diệp Thanh tức giận nói: "Ta còn không biết người, người nhất định là muốn đi thấy Thượng Quan Linh có đúng hay không? Bích Thanh viên, mừng một

trước, Hừ!"

Hoa Lân đỏ mặt hỏi: "Ngươi, ngươi. . ."

Diệp Thanh thấy hân hân vẻ quần bách, trong lòng vừa vừa bức mình vừa buồn cười. Thầm nghĩ: Nên đến trước sau sẽ đến, chỉ tiếc Tiểu sư thúc danh tiết nhưng là nguy hiểm. Còn chính mình, tương lai có thể làm một người nhà kẻ là tốt lắm rồi, Hoa phủ chắc chắn buộc công tử đi cưới vợ chính công chúa Triệu Oánh Oánh làm vợ, cái nào đến phiên chính mình đem Vương Phi? Vì vậy nói: "Được rồi, ta ở nhà chờ ngươi trở về."

Diệp Thanh câu nói này nói tới phi thường có trình độ, thử nghĩ một người đàn ông nghe được người đàn bà của chính mình nói rồi một câu nói như vậy, nếu như vẫn cứ một buổi tối đều không trở lại, như vậy ngày xưa những kia lời ngon tiếng ngọt, chỉ sợ đều là giả chứ?

Hoa Lân đương nhiên nghe ra Diệp Thanh huyền ở ngoài tâm ý, liền gãi gãi sau gáy nói: "Chuyện này. . . Cái này, ta còn muốn cùng Lữ Ấu Văn tỷ thí một chút, vì lẽ đó trở về thời gian hơi trễ, ngươi ngủ trước đi!"

Cũng không chờ Diệp Thanh trả lời, Hoa Lân đã vèo một tiếng chạy ra ngoài.

Lúc này giữa lúc tà dương nghiêng chiều, xung quanh kiến trúc kéo thật dài bóng tối, xa xa nhân gia bay lên lượn lờ khói bếp, đến lúc cuối cùng một mảnh ánh chiều tà rơi hướng thiên không, phía tây đám mây trở nên một mảnh đỏ chót.

Trên đường nóc nhà dồn dập giờ lên đèn lồng, nơi này quả nhiên phi thường náo nhiệt.

Hoa Lân đi dạo chốc lát, nghĩ thầm mình và Lữ Ấu Văn ước định còn sớm đây, không bằng trước tiên đi hỏi thăm một chút Bích Thanh viên vị trí.

Không ngờ, Bích Thanh viên ở Thành Đô phi thường có tiếng, hơi sau khi nghe ngóng liền tìm đến địa điểm. Rẽ qua mấy cái đường tắt, trước mắt xuất hiện một mảnh xanh biếc rừng cây, một cái đá tảng lát thành đại đạo xa xa dẫn tới xa xa một toà sân. Hoa Lân đi tới ở gần, nhất thời thờ dãi nói: "Khá lắm thanh tịnh vị trí."

Vào giờ phút này, Bích Thanh viên cũng điểm nổi lên đèn lồng, khắp nơi đèn đuốc sáng choang, Hoa Lân bay lên trời, nhẹ nhàng rơi vào trong nội viện.

Đứng ở một tòa hòn non bộ mặt sau, lập tức phát hiện đâu đâu cũng có lui tới hạ nhân, trong lòng mắng thầm: "Gia gia hân, làm đến có chút quá sớm."

Ở tại chỗ phát ra một lúc làm bảy, phát hiện như vậy ở lại cũng không phải biện pháp, liền linh cơ hơi động, tu chân điển tịch lên không phải ghi chép Suru Thần thuật sao? Chính mình ở Hoàng Sơn lúc dĩ nhiên có thể tường ngăn coi vật, bản lĩnh như thế này hiện tại không lấy ra dùng thực sự là quá lãng phí.

Nhớ tới ở đây, hân lập tức đem tinh thần lực tập trung ở đầu óc, sau đó từ từ hướng về xung quanh khuếch tán, quả nhiên phát hiện tất cả xung quanh đều rõ ràng khác ở đầu óc, liền có thể âm thanh đều nghe được rõ ràng rành.

Chỉ thấy vài tên hạ nhân theo hành lang dần dần đi xa, đối diện trong phòng lại có một tên ma ma ở trên ghế ngủ gật, cách đó không xa có con chuột đất ở trong bụi cỏ "Hí hí sách sách" mãi hăm rãnh, nên xem đều nhìn thấy, liền không nên xem cũng nhìn thấy.

Hoa Lân thế mới biết, Quý Thần Trắc cái kia chết người mù làm sao có thể chuẩn xác đi vào gian phòng, này tất cả đều là Suru Thần thuật công lao. Liền Hoa Lân đánh bạo, vòng qua đông đảo người đi đường, thoải mái mà hướng về bên trong xông thẳng.

Lại trải qua mấy toà lầu các, ngạc nhiên "Nhìn thấy" vài cái tịch nhật đồng môn, Lệ Hành Không đang cùng Trịnh Phi Vũ uống trà, cũng trò chuyện giang hồ chuyện lý thú. Hà Kiếm Minh nhưng một mình phát ra làm bảy, như là đạt được tương tư bệnh. Hoa Lân âm thầm buồn cười, vòng qua bọn họ, tiếp tục hướng về "Bích Thanh viên" khu vực trung tâm xông thẳng. Đi ngang qua một tòa hùng vĩ lầu các lúc, đột nhiên phát hiện lầu hai Hạng Tiêu Văn đang cùng Trần Kiều nói lạng lẽ lời nói, thấy bọn họ lén lút lút lút đáng vẽ, Hoa Lân liền cảm thấy đặc biệt buồn nôn.

Đang chuẩn bị rời đi, ai biết bọn họ nhưng nhắc tới chính mình, cẩn thận vừa nghe dưới, nhất thời hoàn toàn biến sắc, không khỏi mắng: "Hóa ra là các ngươi giờ trò quý. . ."

Câu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Nghe trộm chân tướng

Nguyên lai Trần Kiều tiểu tử này lại đề nghị muốn trong bóng tối diệt trừ Trương Thiên Hoa, nhưng Hạng Tiều Vân trước sau có chút do dự, bất an nói: "Lần trước cũng là bởi vì người mưu kế, kết quả làm hại bảy vị sư đệ đều bị Hoa Lân cho phế bỏ, chuyện này đối với Thiên Sơn đã kích thực sự có chút nặng."

Trần Kiều cười nhạo nói: "Này có thể trách ai, đều trách bọn họ võ công thực sự quá chênh lệch, bảy người liền cái Hoa Lân đều đánh không lại. Người cũng thường thường gọi bọn họ luyện thật giỏi tập Thất Tuyệt Trận đi kết quả thế nào? Bọn họ còn không phải mỗi ngày đều ở không lý tưởng qua."

Hạng Tiều Vân làm bậy nói: "Cái này. . ."

Trần Kiều không cho hắn thời gian phản ứng, lại lấy tình động nói: "Hạng sư huynh, người chẳng lẽ không muốn làm Thiên Sơn Chương Môn sao?"

Hạng Tiều Vân yên lặng một hồi, Trần Kiều rồi nói tiếp: "Người cũng nhìn thấy, ở Thiên Sơn trẻ tuổi bên trong, võ công tiến triển nhanh nhất chính là Trương Thiên Hoa. Hắn mới ngày nữa núi mấy năm? Lần trước kiếm binh hắn là có thể vượt qua Trịnh Phi Vũ, sau lưng của hắn có 'Huyền Kiếm Đường' trưởng lão đang chỉ điểm, chỉ dựa vào điểm này liền đối với người phi thường bất lợi. Hạng sư huynh a, Thiên Sơn Chương Môn ngại vàng từ trước đến giờ là bằng võ công cao thấp đến quyết định, người dám cam đoan ngày nào đó Trương Thiên Hoa sẽ không một lần là xong?"

Hạng Tiều Vân tích tụ nói: "Nếu như lấy võ công đến quyết định chức chương môn, vậy cũng giờ đến phiên Nghiêm Liệt Phong chứ? Hắn cũng sắp luyện thành Ngự Kiếm thuật."

Trần Kiều lắc đầu nói: "Người ý tưởng này liền mười phần sai, lấy Trương Thiên Hoa hiện nay tốc độ, chỉ sợ trải qua mấy năm, Nghiêm Liệt Phong đều không phải là đối thủ của hắn."

Hạng Tiều Vân do dự nói: "Ta. . . Ta luôn cảm thấy Trương Thiên Hoa cũng không có uy hiếp gì."

Trần Kiều đem ghế đưa tới gần một chút nói: "Sư huynh người quá do dự thiếu quyết đoán, lấy Huyền Kiếm Đường người trưởng lão kia địa vị, rất có thể có xu hướng toàn bộ Huyền Kiếm Đường đi bồi dưỡng Trương Thiên Hoa, lấy tiến triển có thể nói là tiến triển cực nhanh, lại để hắn luyện mấy năm, e sợ trẻ tuổi liền muốn lấy hắn dẫn đầu. Ta tin tưởng hắn hiện tại tại võ công, khả năng liền không kém Hoa Lân."

Hạng Tiều Vân quả nhiên mí mắt giật lên nói: "Cái kia. . . Vậy người nói làm sao bây giờ chứ?"

Trần Kiều đưa lỗ tai đi qua, nhẹ giọng lại nói: "Cùng kiếm điển sau khi, hai vị sư thúc khẳng định. . . Về Thiên Sơn, đến lúc đó. . . Cái mượn đao giết người!"

Hoa Lân càng nghe càng kích động, vốn là muốn lập tức đi tới vách trần âm mưu của bọn họ, nhưng nghĩ đến chính mình thân phận bây giờ, coi như nói ra e sợ người khác cũng chưa chắc chịu tin tưởng. Còn nữa âm mưu của bọn họ chưa thực thi, chỉ cần một mực chắc chắn chính mình ở vu hại bọn họ, chính mình ngược lại muốn rơi vào bị động. Nhớ tới ở đây, rốt cục để lại chính mình kích động, cười lạnh nói: "Muốn cùng ta chơi âm mưu? Rất tốt, ta nhất định phải làm cho các người bị chết tâm phục khẩu phục, nợ cũ nợ mới cùng tính một lượt!"

Nghe xong mưu kế của bọn họ sau, Hoa Lân lại cảm thấy có chút mất hoa lên, lúc này mới phát hiện triển khai "Sư Thần thuật" thực sự quá tiêu hao tinh lực. Tốt ở tình huống lần này so với lần trước nhẹ nhàng rất nhiều, tựa ở trên vách thờ hỗn hển mấy hơi thở hồng hộc sau, liền khắc cảm giác khôi phục một chút lực lượng tinh thần. Hắn âm thầm quyết định, chính mình trước tiên thả xuống tư tình nhi nữ, đem chuyện ngày hôm nay trước tiên nói cho Trương Thiên Hoa, để hắn sớm cho kịp chuẩn bị sẵn sàng.

Nghĩ tới đây, hắn lập tức vòng qua phía trước nơi ở, bắt đầu tìm kiếm Trương Thiên Hoa vị trí, ai biết đi tới đi lui nhưng lạc đường, phía trước xuất hiện một cái rộng rãi mặt hồ, hồ lên còn ngang qua một cái tinh xảo hành lang. Đây hành lang xa xa vượt qua mặt hồ, ở trong màn đêm dĩ nhiên không nhìn thấy phân cuối.

Hoa Lân lấy làm kinh hãi, này "Bích Thanh viên" quả thực so với chính mình Hoa phủ còn bao la hơn, xem ra này gia đình cố định là vương hậu hậu duệ hạng người.

Theo bờ hồ chuyển vài đạo cong, một tòa trang nhã 'Lâm thủy tiểu tạ' dần lộ ra mặt góc, nơi này hoàn cảnh vừa trang nhã lại giàu có ý thơ, xem ra ở là người cực kỳ trọng yếu vật.

Hoa Lân biết mình đi nhầm địa phương, nhưng đã đến rồi thì nên ở lại, liền lần thứ hai triển khai "Sư Thần thuật", chậm rãi giám thị tất cả xung quanh. Hắn lập tức phát hiện, tòa này 'Lâm thủy tiểu tạ' trong phòng trang trí phi thường trang nhã, trong phòng tuy rằng đốt đống, nhưng không có nhìn thấy chủ nhân.

Liền, hắn dùng Sư Thần thuật tiếp tục hướng phía trước đẩy mạnh, trong chớp mắt, một bức làm người phun máu hình ảnh bày ra ở trước mặt hắn. Chỉ thấy một vị Thiên Tiên giống như nữ tử, chính đang bẻ bên trong ưu nhã lau chùi tron mềm thân thể mềm mại, cái kia bốc hơi mặt nước, còn trôi nổi một tầng tươi đẹp cánh hoa. Hoa Lân một trận bối rối, đã thấy trong ao nước nữ tử đột nhiên thân thể mềm mại chấn động, tay phải đột nhiên chèo mìn chín chân nước lạnh, "Boong boong boong" ba cánh hoa đột nhiên hóa thành ba đạo âm khí, xuyên thấu từng tầng từng tầng tường gỗ, bắn thẳng đến hai mắt của chính mình. Cỗ này công lực, quả thực làm người nghe kinh hãi.

Hoa Lân vội vã nghiêng người để qua, vậy mà lâu ba lại là "Rầm" một mảnh tiếng nước, một đám lớn băng chùy bắn thẳng tường gỗ, mạnh mẽ hướng chính mình chụp xuống. Hoa Lân bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là lảng không vồ tới một chường, phía trước băng chùy gặp phải hắn nóng bỏng chường phong, lập tức hóa thành hơi nước.

Nói thì chậm, một tên Thiên Tiên giống như nữ tử đã đập vỡ tan tường gỗ, bay ra, trong tay nàng còn nhắc theo một thanh sáng lấp lánh đoàn kiếm. Hoa

Lân lui một bước, hai người một trận đối diện, Hoa Lân nhất thời bật cười, này không phải Thượng Quan Linh còn ai vào đây?

Thượng Quan Linh đã phủ thêm một tầng lụa mỏng, trên mặt một mảnh ửng đỏ, tức giận nói: "Ngươi, ngươi. . . Ngươi còn biết xấu hổ hay không?"

Hoa Lân vội vàng nói: "Đúng. . . Xin lỗi, ta vốn là muốn tìm Trương Thiên Hoa."

Thượng Quan Linh vừa tức vừa xấu hổ nói: "Ngươi vừa nảy nhìn thấy cái gì?"

Hoa Lân ôn nhu nói: "Ta thật không phải cố ý! Thật là kỳ quái, ta sử dụng tới Suru Thần thuật, ngươi vì sao có thể sinh ra cảm ứng đây?"

Thượng Quan Linh cả giận nói: "Phí lời, ngươi cho rằng người ta là đầu gỗ, không phát hiện được linh lực gọn sóng?"

Hoa Lân cả kinh, thế mới biết tu vi chỉ cần đến trình độ nào đó, liền có thể cảm ứng được Suru Thần thuật tồn tại. May mà dọc theo con đường này cũng không có gặp phải Lý Lôi Vân, bằng không lấy tu vi của hắn, nhất định sẽ phát hiện mình đến.

Hai người một trận đối diện, Hoa Lân đột nhiên trong lòng rung động. Thượng Quan Linh nếu như thật muốn giết chính mình, vừa nảy sợ là sớm đã động thủ. Khi hắn rõ ràng điểm này sau, lập tức đánh bạo hướng về nàng đi tới, sau đó tiến lên trước một bước, đưa nàng nhỏ và dài eo nhỏ bó chặt lại đây. Thượng Quan Linh "Ừ" một tiếng, phản ứng đầu tiên cũng không phải phản kháng, mà là cuống quýt dời đi thanh kiếm, e sợ cho thương tổn được hắn.

Hoa Lân đến lễ không tha người, đưa tay hạn chế huyết đạo của nàng, ở bên tai nàng nói: "Đã lâu chưa thấy, thật sự rất nhớ nhìn thấy ngươi!"

Thượng Quan Linh run rẩy nói: "Ngươi. . . Ngươi làm cái gì? Lại không buông ta ra, ta có thể phải gọi người!"

Hoa Lân ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: "Ngươi gọi đi ta hiện tại muốn đem ngươi ôm vào gian phòng đi."

"Ngươi. . . Ngươi dám!"

Hoa Lân quả thực đem nàng ôm lên, bay lên không bay về phía lầu ba, tiến vào phòng ngủ, đưa nàng chậm rãi đặt ở đệm chăn bên trên, cúi đầu nhìn nàng nói: "Ta biết, nếu như không hạn chế ngươi, ngươi nhất định sẽ phản kháng." Nói, nhẹ nhàng gỡ bỏ nàng bên hông đai lưng, ở bên tai nàng ôn nhu nói: "Ngươi phải gọi liền gọi thôi, không phải vậy liền muốn đã muộn. . ."

Thượng Quan Linh run giọng nói: "Ngươi. . . Ngươi biết ngươi đang làm gì sao?"

Hoa Lân trầm giọng nói: "Ta đương nhiên biết! Thế nhưng, nếu như ta không làm như vậy, e sợ vĩnh viễn cũng không chiếm được ngươi." Nói xong nằm sấp xuống, hướng nàng ướt át môi đỏ ấn đi ra.

Thượng Quan Linh vừa không thể động đây, mà lại không dám thật sự gọi người lại đây. Ở tình huống như vậy, nàng chỉ có thể chậm rãi nhắm lại đôi mắt đẹp, mặc hắn làm. . .

Câu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Thân phận cuộc chiến

Cong cong Nguyệt Nhi bò lên cây sao, lại như một con xấu hổ nhìn trộm con mắt, xuyên thấu qua cửa sổ, chênh chếch mà chiếu vào trên giường.

Một hồi Vu sơn mây mưa sau, Hoa Lân ngủ đến đúng là cực kỳ thơm ngọt, nhưng bên cạnh người Thượng Quan Linh nhưng vẫn không có ngủ, nàng hai tay cầm lấy trên người lụa mỏng, ngờ ngạc mà nhìn khuôn mặt của hắn, thấy hắn đáng ghét ngủ lẫn nhau, thật muốn một cước đem hắn đạp xuống giường đi.

Ánh trăng chênh chếch đi, Hoa Lân đột nhiên nảy lên, cả kinh kêu lên: "Nguy rồi nguy rồi!" Nhưng đem bên người Thượng Quan Linh sợ hết hồn.

Chỉ thấy hắn hoang mang hoảng loạn mà mặc vào quần áo, quay đầu lại nói: "Đêm nay ta còn có một cuộc tỷ thí, ta đi trước, ngày mai lại tới tìm ngươi!"

Thượng Quan Linh cắn môi, cũng không nói lời nào.

Hoa Lân đi mấy bước, chợt nhớ tới một chuyện, xoay người hỏi: "Linh nhi, Trương Thiên Hoa ở nơi nào?"

Thượng Quan Linh do dự một chút, duỗi tay ngọc, xa xa chỉ hướng đông nam.

Hoa Lân đại hỉ, nằm rạp người hôn một cái nàng, đi ra phòng ngủ, lập tức bay lên trời, thân thể còn ở giữa không trung, "Tranh" một tiếng rút ra Hà Chiếu kiếm, vừng vàng mà đứng ở kiếm lên. Đang lúc này, xa xa "Bang bang bang" truyền đến phu canh cái nổ âm thanh, không nghĩ tới đã đến giờ tỵ lúc, Hoa Lân thờ dài một hơi, lúc này cũng không kịp nhớ đi tìm Trương Thiên Hoa, xông thẳng vào tiêu, hướng về thành nam núi Bình Định bay đi.

Thượng Quan Linh nhìn theo Hoa Lân lẳng không đi xa, lâm lâm nói: "Hắn. . . Hắn dĩ nhiên cũng học được Ngự Kiếm thuật?"

. . .

Hoa Lân ngự kiếm đứng ở trên không, chỉ thấy thành nam "Núi Bình Định" vô cùng dễ thấy. Nhất thời phát hiện trên đỉnh ngọn núi có khối bình địa, ở trung ương nơi đang đứng một cái nhỏ bé bóng người. Mà bên cạnh hắn còn cắm vào một thanh óng ánh bảo kiếm, dưới ánh trăng đưa ra lạnh lùng hàn quang.

Hoa Lân thu hồi Phi Kiếm, từ trời cao bên trong trực tiếp hướng về trên đỉnh ngọn núi rơi xuống. Đang giảm xuống đồng thời, bắt gặp phát hiện trong rừng cây ẩn nấp hai cái bóng đen. Hoa Lân dừng sò, vẫn như cũ rơi xuống.

Trên đỉnh ngọn núi Lữ Ấu Văn đang chờ đến thiếu kiên nhẫn, đột nhiên nghe đến đỉnh đầu truyền đến tiếng gió, giật nảy cả mình, ngẩng đầu nhìn lúc, chỉ thấy Hoa Lân đã vèo một tiếng rơi vào năm trượng có hơn, một trận gió nhẹ đánh đến, mơ hồ còn bay tới một tia đỉnh hương khí tức. Không khỏi âm thầm cau mày, nghĩ thầm cái này Hoa chương môn lại vẫn dùng dùng đến tầm rừ, thực sự là kỳ quái cực độ. Hắn chắc chắn sẽ không nghĩ đến, này sợi mùi thơm càng là từ người khác nơi đó thẩm đến. . .

Hoa Lân thấy Lữ Ấu Văn bên người thật sự bày lượng đàn rượu ngon, không khỏi cười nói: "Người bạn nhỏ quả nhiên giữ lời hứa, liền rượu đều mang đến."

Lữ Ấu Văn kinh ngạc về mặt dần dần bình phục, nghiêm nét mặt nói: "Các hạ có thể sử dụng tới chấn động kinh thiên hạ Ngự Kiếm thuật, thật là làm người khâm phục. Vốn nên lập tức gọi ngươi một tiếng tiên bối, nhưng các hạ hôm nay nhưng hồ nắm một môn phái trà trộn vào Dật Tiên Lâu, đồng thời ẩn giấu ở thân phận của Thiên Sơn. Ấu văn nằm trong chức trách, không thể không thử một lần thân thủ của ngươi."

Hoa Lân dừng dừng như không nói: "Tin tức của ngươi vẫn tính linh thông, chẳng qua có một chút ngươi nói sai, bởi vì từ hôm nay trở đi, Tiên Kiếm Phái xem như là chính thức thành lập. Khả khả khả!"

Lữ Ấu Văn không nghĩ tới Hoa Lân sẽ đến này một tay, tức giận nói: "Được rồi, coi như ngươi là Tiên Kiếm Phái Chương Môn, nhưng ngươi vì trà trộn vào Dật Tiên Lâu rồi lại bắt chúng ta Thục Sơn sư thúc tổ làm ngựa trang, này lần thứ hai phạm vào giang hồ tối kỵ, ngươi nhất định phải lập tức hướng về chúng ta Thục Sơn công khai xin lỗi."

Hoa Lân dừng sò, cười ha ha nói: "Ngươi đưa nhỏ này, còn rất chấp nhất ha? Nếu như nói ta thật sự cùng Cốc Thanh Phong lấy gọi nhau huynh đệ, ngươi tin sao?"

Lữ Ấu Văn mặt lạnh lùng nói: "Lấy ngươi ở Thiên Sơn bối phận, ngươi không cảm thấy nói ra những lời này khiến người ta cảm thấy ấu trĩ sao? Nếu ngươi cố ý muốn đùa giỡn, cái kia ta không thể làm gì khác hơn là tiếp tới cùng." Nói xong, hắn giơ tay hướng về cắm trên mặt đất chuỗi kiếm chỉ đi, thanh trường kiếm kia ngay lập tức sẽ "Ngâm" một tiếng phát sinh kiếm ngân vang, thân kiếm một rung động dồn dập.

Hoa Lân là người từng trải, không khỏi tán dương: "Cốc tam ca môn hạ quả nhiên lợi hại, lại có một cái luyện đến 'Linh kiếm đi theo' mức độ. Giả lấy thời gian Thục Sơn lại muốn tăng thêm một tên ngự kiếm cao thủ, thực sự thật đáng mừng."

Lữ Ấu Văn trầm giọng nói: "Ít nói nhảm, tiếp chiêu!"

Nói xong, trên đất trường kiếm "Vèo" một tiếng nhảy ra vỏ kiếm, Lữ Ấu Văn bóng người lóang một cái, cùng không thấy hắn làm sao sử dụng kiếm, Hoa Lân trước mặt đột nhiên xuất hiện ba cái chói mắt ánh sáng trắng, đồng loạt chia làm lên, trung, dưới ba đường cắt ngang mà tới. Dường chính là Thục Sơn danh chấn thiên hạ "Phân Quang kiếm pháp".

Nếu như ở nửa năm trước, Hoa Lân vẫn đúng là có cảm thấy khó mà ứng phó được, nhưng những ngày qua lại là chém yêu lại là trừ ma, thêm vào chăm chỉ không ngừng luyện tập tu chân phương pháp, tu vi từ lâu tăng nhanh như gió. Hắn hiện tại nhưng cảm thấy, cùng Cốc tam ca đồ tôn so chiêu thực sự có chút mất thân phận, lúc này cấp tốc đem "Hà Chiếu kiếm" giao cho trong tay trái, biến ra bàn tay phải, ngưng tụ toàn thân chân khí lăng không đánh ra, ở trước người dựng thẳng lên một tầng màu đỏ sậm phòng hộ tầng.

Quả nhiên, Lữ Ấu Văn kiếm khí "Xoạt xoạt xoạt" chỉ ở phòng hộ tầng lên cắt ra ba cái dấu vết, căn bản tước không đi vào. Hắn giật nảy cả mình, thể mới biết công lực của chính mình cách biệt quá xa, lúc này cấp tốc rút ra mà lui, trường kiếm chấn động, thân hình hóa thành một mũi tên, bắn như điện giống như mà tới.

Hoa Lân cũng là cả kinh, vừa này chính mình chết sĩ diện, dựa vào trong cơ thể mình chân khí nóng bỏng niệm phong lại đối phương ba kiếm, nói cho cùng cũng không phải là chính mình chân thực thực lực, không nghĩ tới nhưng gây nên Lữ Ấu Văn toàn lực tiến công, lúc này không thể làm gì khác hơn là bước chân nhỏ sai, nghiêng người né qua Lữ Ấu Văn lưỡi kiếm, phải tay khẽ vung, hai ngón tay đã nhanh như tia chớp kẹp lấy mũi kiếm của hắn.

Lữ Ấu Văn tuy nhưng đã biến chiêu, nhưng Hoa Lân nhưng thật giống như từ lâu tính chính xác hẳn biến hóa, khó hiểu đem hẳn trường kiếm gấp vưng vàng. Lữ Ấu Văn vội vàng rút kiếm, ai biết trường kiếm trong tay nhưng giống mọc ra rễ, mạnh mẽ cố định ở Hoa Lân hai ngón tay trong lúc đó. Chỉ có vào đúng lúc này, Lữ Ấu Văn mới cảm giác được tu vi của đối phương hơn mình xa. Lúc này bị bức ép bất đắc dĩ, một cước quét về phía Hoa Lân hạ bàn, ai biết Hoa Lân nhưng buông hẳn ra mũi kiếm, lui hai bước, tựa như cười mà không phải cười mà nhìn hẳn.

Lữ Ấu Văn luân phiên thất sách, hẳn đúng là rất có tự mình biết mình, lập tức rút kiếm chịu thua.

Hoa Lân lại cười nói: "Ngươi vừa nãy quá nôn nóng, chiêu này cô nhảy vào ném đi cố nhiên lợi hại, nhưng kẻ hờ nhất định chông chất, lần sau cùng kẻ địch so chiêu lúc tuyệt đối không nên lỗ mắng." Nói xong Hoa Lân chính mình cũng là âm thầm đồ mồ hôi, vì mình cái này cái gọi là thân phận, này lẳng không giáp kiếm vẫn là bình sinh lần thứ nhất triển khai.

Lữ Ấu Văn ôm quyền nói: "Các hạ quả nhiên lợi hại!" Lúc này ánh mắt rơi vào trên mũi kiếm của chính mình, phát hiện mới vừa rồi bị Hoa Lân giáp nơi ở cang bị đốt thành đỏ sạm, lúc này vẫn cứ nóng hổi, trong lòng lấy làm kinh ngạc. . .

Câu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Ma đạo cao thủ

Tỷ thí lần này vẹn vẹn dùng nửa nén hương thời gian liền đã kết thúc, nhưng Hoa Lân nhưng từ bên trong học đến hai điểm, vậy thì là ở bất kỳ tình huống gì dưới đều không thể khinh địch, càng không muốn đi chú ý thân phận gì, bằng không một ngày nào đó chính mình sẽ chết ở người khác dưới kiếm.

Lữ Ấu Văn đã đối với Hoa Lân từng làm điều tra, biết hẳn so với mình còn nhỏ hơn hai tuổi, mà lại là Thiên Sơn kẻ bị ruồng bỏ, nghĩ đến đây, trong lòng càng là phiền muộn. Gặp lại sau chính mình mang đến lượng vô rượu ngon, không nhịn được đã nghĩ lớn say một màn, liền nhắc lên một vô rượu ngon, vô bỏ bìn phong, ném tới nói: "Cảm ơn sự chỉ điểm của ngươi, đến! Mời ngươi một vô nữ nhi hồng."

Hoa Lân đưa tay tiếp nhận, phát hiện bên trong rượu chỉ có nửa vô, liền ghé vào chớp mũi ngửi một cái, quả nhiên bay tới nồng nặc hương vị. Hoa Lân ở Kiều Truy Phong môn hạ làm mấy năm đồ đệ, đối với rượu tốt xấu tự nhiên phi thường ở đi, vội vã tán dương: "Rượu ngon rượu ngon!" Nói xong rầm uống một hớp, nhưng vội vàng đem cái vô rượu để xuống, rượu này cũng không thể loạn uống, mấy chục năm rượu một khi lẳng đọng xuống, lúc này đã cô đọng đến khoảng một nửa, này nếu như mạnh mẽ rót hết, đêm nay nhưng là đừng nghĩ xuống núi.

Lữ Ấu Văn nhưng nhắc theo cái vô rượu uống mấy ngụm lớn, phát hiện Hoa Lân thả xuống không uống, liền kinh ngạc nói: "Làm sao, chẳng lẽ rượu này không tốt uống?"

Hoa Lân nói: "Tốt uống là tốt uống, chỉ là ta đột nhiên nghĩ tới một chuyện, cho nên muốn hỏi một chút ngươi."

Lữ Ấu Văn nói: "Kính xin nói thẳng!"

Nguyên lai Hoa Lân nhớ tới thôn Ân Long trường thôn nhờ vả, liền nghiêm mặt nói: "Ngươi biết có cái tên là Hồ Vũ Hằng trẻ con sao? Hẳn ước lượng mười sáu tuổi quang cảnh, nghe nói hẳn rất muốn bái vào các ngươi Thục Sơn kiếm tông, không biết có chưa từng thấy hẳn?"

Lữ Ấu Văn suy tư chốc lát nói: "Tại hạ cũng không có lưu ý qua người này, có thể đã gặp cũng chưa biết chừng."

Hoa Lân nói: "Giải thích thế nào?"

Lữ Ấu Văn cười nói: "Bởi vì chúng ta Thục Sơn cửa quanh năm quỳ vài tên muốn cầu thầy đệ tử, nhưng bởi vì bọn họ tư chất không đạt tới tiêu chuẩn, vì lẽ đó vẫn kéo."

Hoa Lân hơi nhướng mày, này quanh năm quỳ cầu là khái niệm gì? Thục Sơn chọn đồ cũng quá hà khắc rồi chứ? Chẳng trách nghe nói đệ tử của bọn họ vẫn không có Thiên Sơn hơn một nửa.

Lữ Ấu Văn thấy sắc mặt hẳn không được tốt, cười nói: "Các hạ nếu cùng chúng ta sư thúc tổ từng có giao du, không bằng cầu lão nhân gia người mở ra một con đường, có lẽ sẽ có biện pháp."

Hoa Lân biết hẳn vẫn cứ không tin thân phận của chính mình, liền trêu ghẹo nói: "Có đạo lý, chẳng qua nếu như Cốc tam ca thật sự thu Hồ Vũ Hằng làm

đệ tử, vậy ngươi chẳng phải là vô duyên vô cớ nhiều một vị sư thúc đi ra? Ha ha ha!"

Lữ Ấu Văn nghĩ ngợi nói: Ngươi thật sự cho rằng sư thúc tổ có ngoại lệ thu thụ một tên không hợp cách đệ tử sao? Lúc này nhưng khách khí nói: "Vậy cũng là không có cách nào việc, liền nhìn hấn có hay không cái này duyên phận đi!"

Hoa Lân cười nói: "Tốt lắm, ngày mai ta liền đi Thục Sơn nhìn, không biết tiểu tử kia có ở hay không quỳ trước cửa các ngươi. Ngày hôm nay hơi trễ, liền như vậy sau khi từ biệt!" Nói xong chấp tay, lẳng lẳng đi về phía chân núi.

Hấn sờ đi đi xuống núi, là bởi vì lúc hạ xuống nhìn thấy cách đó không xa có hai đạo bóng đen, vì lẽ đó dự định đi qua xem rõ ngọn ngành. Ai biết từ bên cạnh bọn họ trải qua lúc, hai người này nhưng không có ra tay, xem ra mục tiêu cũng không phải là mình.

Hoa Lân đi tới chuyển hướng nơi, thân thể đột nhiên lóe lên, vèo một tiếng chui vào trong rừng cây, lẳng yên trở về, phát hiện cái kia hai cái bóng đen lén lút lút lút đang thảo luận cái gì. Ngưng thần nghe qua, chỉ nghe một người trong đó dùng yêu bên trong yêu khí âm thanh hỏi: "Ồi, ta nói Tô Tam ca, ngươi nói Lữ Ấu Văn cái kia anh chàng đẹp trai có đủ hay không tư cách? Ta nhìn hấn rất tốt!"

Một cái âm vụ thanh âm nói: "Lữ Ấu Văn tiểu tử này vẫn tính có chút cốt khí, hiện tại liền xem đêm nay một trận chiến đối với hấn có ảnh hưởng hay không, chúng ta bình tĩnh lại tâm tình hào hảo quan sát một phen."

Hoa Lân không hiểu hai người này đến tột cùng đang giờ trò quỷ gì, xem tình huống, thật giống lại cùng mình chưa lớn bao nhiêu quan hệ, đang muốn bứt ra rồi đi, lại nghe thấy cái kia yêu bên trong yêu khí nam tử cười duyên nói: "Chờ hấn uống say sau, ta đi thử xem mê hoặc hấn một hồi, ngươi xem coi thế nào? Hi hi hi!"

Hoa Lân nghe thấy này bắt nam bắt nữ âm điệu liền cảm thấy toàn thân nổi lên một trận mụn nhọt, đang khó chịu thời khắc, nhưng lại nghe được bị gọi là Tô Tam ca nam tử nói: "Được rồi, để hấn uống say lại nói!"

Hoa Lân trong lòng hơi động, hướng trên đỉnh ngọn núi nhìn tới, quả nhiên thấy Lữ Ấu Văn còn ở uống một mình tự uống, một mình uống đến không biết trời đất. Để hấn cảm thấy bất ngờ chính là, trực tiếp đợi một lát, Lữ Ấu Văn lượng đàn "Nữ nhi hồng" từ lâu vào bụng, dĩ nhiên không có say ngất ngây. Chỉ thấy hấn tiêu sái mà nhấc lên bảo kiếm, bước nhanh chân đi xuống chân núi. Xa xa cao hơn nữa âm thanh ngâm nói: "Say nhìn bằng lâu, yêu điệu đáng người cổ ngàn tàng; đừng nhìn lại, vạn dặm sông núi mặc ta chơi. . ."

Hoa Lân thấy hấn như thế dừng cảm, không khỏi cảm thấy một trận khâm phục. Đây hai vò nữ nhi hồng hậu kinh đó là không cần phải nói, ai biết hấn dĩ nhiên một điểm không có chuyện gì. Không khỏi thầm nghĩ: Cái tên này nếu như bị sư tôn của chính mình gặp gỡ, không chắc có kết làm cuộc đời một đại tri kỷ.

Hai vị người mặc áo đen cũng là thất vọng, chỉ có thể trở mắt nhìn Lữ Ấu Văn từ bên người đường núi nghênh ngang rồi đi. Cuối cùng, cái kia âm vụ Tô Tam ca bức tức nói: "Giáo chủ e sợ phải thất vọng, cái tên này rất khó đối phó. Chúng ta vẫn là khác tìm những tên khác ra tay đi không phải vậy giáo chủ khỏi xướng nợ đến, hai chúng ta liền xong."

Hoa Lân vốn là muốn xem bọn họ làm gì đó quỷ, ai biết cũng là không có kết quả gì. Quyết tâm trong lòng, quyết định đến cái "Đánh rắn động cỏ", vì lẽ đó cười ha ha nói: "Giáo chủ mệnh lệnh đều dám không nghe, còn không mau mau đuổi theo?"

Hai vị người mặc áo đen giật nảy cả mình, nhảy lên nói: "Ài?"

Hoa Lân chậm rãi đi đi ra, mắt lạnh nhìn lại, bên trái cái kia âm vụ nam tử nhấc theo hai thanh xanh mênh mang đoạt hồn câu, một chút biết ngay vị có kịch độc, mặt khác cái kia "Nhân yêu" trong tay nhưng nắm bắt một bó hoa, ngọc bích chế tạo nhánh hoa lên, mang theo bảy đóa màu phấn hồng Mạt Ly Hoa, càng là chưa từng nghe thấy độc môn binh khí.

Hai người mới nhìn đến Hoa Lân xuất hiện, nội tâm tất cả giật mình, bởi vì vừa nãy đã từng gặp qua Hoa Lân võ công, biết so với Lữ Ấu Văn còn khó hơn đối phó, lúc này đối diện một chút, song song ra tay trước. Âm vụ nam tử song câu cắt tới, huyền ra một mảnh mãnh liệt bụi nước, trực tiếp hướng về Hoa Lân toàn thân che phủ đến. Phía bên phải cái kia bề nhẵn nhọt nắm gia hòa thì lại chấp nhất một bó hoa, tránh ra điểm điểm ánh sao, hai người liền thủ, lại đem Hoa Lân toàn thân đều bao phủ vào trong đó. Hiển nhiên bọn họ hợp tác phi thường thành thạo.

Hoa Lân cười lạnh một tiếng, Hà Chiếu ra khỏi vò, trường kiếm quét ngang, một mảnh mạnh mẽ kiếm khí cuốn tới, liền thấy "Leng keng leng keng" một trận vang lên giòn giã, hai tên người mặc áo đen nhất thời chỉ có chống đỡ phần. Hoa Lân trở tay lại là một chiêu kiếm, tung chẻ nói: "Ăn nữa ta một chiêu kiếm nhìn!"

Này Tuyết Trần kiếm pháp uy lực, chỉ có chính diện tiếp xúc qua nhân tài của nó biết lợi hại, cái kia không lồ kiếm khí mãnh liệt mà đến, quả thực cùng Thiên Kiếm trăm hiệu được so sánh. Hai vị người mặc áo đen nhất thời sợ đến dồn dập tránh ra, vèn vèn hai chiêu, liền đem bọn họ làm cho luống cuống tay chân.

Hoa Lân đang âm thầm đắc ý, ai biết bên trái cái kia âm vụ nam tử trong mắt đột nhiên né qua một trận ánh sáng màu lam, không gian từng trận lay động. Hoa Lân lập tức cảm thấy đầu óc chìm xuống, phảng phất rơi vào một vùng biển mênh mông trong biển rộng. Tiếp theo một làn sóng che ngợp bầu trời bụi nước đi đầu chụp xuống, càng là trước đây chưa từng thấy ảo ảnh công kích. . .

Câu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Chim sẻ ở đằng sau

Hoa Lân giật nảy cả mình, chỉ có thể đứng đưa kiếm quét ngang, kiếm khí của hắn thẳng tới tám trượng có hơn, dùng mạnh mẽ thoải mái kiếm pháp bảo vệ quanh thân. Xung quanh bụi cây nhất thời ngã một đám lớn, hai tên người mặc áo đen cũng là sợ hãi vạn phần, phát hiện cái kia những nhit khắp nơi kiếm khí tràn ngập toàn trường, trong lúc nhất thời dĩ nhiên không đánh vào được. . .

Phía bên phải cái kia "Yêu nhân" mắt thấy đánh mãi không xong, e sợ cho Hoa Lân có nhìn thấu ảo ảnh, liền nhện đau cầm trong tay bảy đóa "Hoa lài" hết mức phui xuống, cùng nhau bắn về phía Hoa Lân quanh thân đại huyệt.

Lúc này Hoa Lân vẫn cứ nằm ở ảo ảnh bên trong, mơ hồ phát hiện sóng lớn bên trong có bảy đóa Hàn Tinh phóng tới, liền bay lên trời, thân thể treo giữa không trung nói: "Thiên Kiếm trăm. . ."

Hắn thời cơ nắm bốp đến vừa đúng, bảy đóa Hàn Tinh từ dưới chân vút qua mà qua. Không chỉ có như vậy, Hoa Lân kiếm khí trong tay cũng đã thành hình, không lồ ánh kiếm cắt ra tầng tầng sóng lớn, càng đem đem trước mắt ảo ảnh đều cắt đến chia ra làm hai.

Hai vị người mặc áo đen rất sớm mà nhảy ra vòng tròn, đột nhiên nằm ngã xuống đất, không biết đang tránh né cái gì.

Tình hình này đúng là quái dị, Hoa Lân lập tức cảm giác không thích hợp, bận rộn bên trong mơ hồ nghe thấy phía sau vang lên liên tiếp cơ hội chụp tiếng vang, nguyên lai cái kia bảy đóa hoa lài càng là liên hoàn ám khí, chúng nó nổ ra, vô số kim châm bắn nhanh ra như điện, trong nháy mắt bao phủ mười trượng phạm vi.

Ở tình huống như vậy, mặc dù Hoa Lân có thông thiên triệt địa khả năng, e sợ cũng không cách nào hết mức tránh thoát. Huống chi những này kim châm vẫn là từ phía sau lưng phóng tới, hắn hiện tại lại đang giữa không trung, liền cái để thở cơ hội đều không có, bất đắc dĩ hét dài một tiếng, đem trong cơ thể ngọn lửa nóng bỏng tất cả đều ép đi ra, từ xa nhìn lại, hắn lại như một viên thiêu đốt mặt trời, phóng xạ ra vạn trượng ánh sáng, đem cả người đều lung chụp vào trong.

Nhào trên mặt đất người mặc áo đen nhất thời lấy làm kinh ngạc, chỉ thấy một đường cường quang né qua, dĩ nhiên đem sở hữu bắn nhanh kim thép tất cả nóng chảy. Bọn họ nhất thời cảm thấy tay chân lạnh cả người, lại cũng không kịp nhớ cái gì giết người diệt khẩu, cùng hỏa diễm vừa qua, hai người liền điên cuồng hướng về bên dưới ngọn núi bỏ chạy.

Giữa không trung Hoa Lân rốt cục tránh thoát một kiếp, hắn chậm rãi rơi trở về mặt đất, lúc này lập tức cảm thấy bước chân có chút di động, hiển nhiên vừa nãy cái kia một hồi hầu như cháy hết chính mình sở hữu nội lực. Liền tranh một tiếng, thanh kiếm cắm vào mặt đất, khom lưng một trận thở dốc.

Nhưng hắn không biết chính là, vừa nãy ánh sáng màu hồng lóe lên, bầu trời cũng vì đó sáng ngời, cách xa ở bên ngoài mấy trăm dặm cũng có thể nhìn thấy.

Hắn cũng không biết điều này có ý vị gì, mạnh mẽ cắn răng một cái, ngự kiếm mà lên, đập lên Phi Kiếm đi tìm tòi cái kia hai tên chạy trốn yêu nhân, tạm muốn đem bọn họ giải quyết tại chỗ.

Ai biết chuyện hai vòng, nhưng không có nhìn thấy hai người này, nói vậy cố định là bắt đầu trốn. Hoa Lân linh cơ hơi động, làm bộ quanh quần trên không trung mấy quanh, sau đó liền hướng mặt phía bắc trong thành bay đi. Vừa tới ngoài thành, hắn lập tức rơi trở về mặt đất, đón lấy lại sử dụng tới khinh công thần không biết quỷ không hay mà trở lại "Núi Bình Đỉnh".

Hắn cúi người nằm ở một đồng rậm rạp trong bụi cỏ, một bên nghỉ ngơi, một bên triển khai "Sư đồ Thần thuật", thế phải tìm được cái kia hai tên đáng ghét yêu nhân. Hắn có thể khẳng định, hai người này nhất định còn ở trong núi, ngày hôm nay nếu không đem bọn họ phế bỏ, thực sự nuốt không trôi con giận này.

Đây là một hồi kiên trì so đấu, Hoa Lân lại như một vị thợ săn, lẳng lặng mà chờ đợi con mồi xuất hiện. Chỉ là không nghĩ tới, cái kia hai con con mồi cũng là giảo hoạt dị thường, chậm chạp không dám hiện ra thân.

Lại qua nửa canh giờ, hai con con mồi rốt cục lén lén lút lút chui ra, Hoa Lân trong lòng vui vẻ, đang muốn ra tay, ai biết giữa bầu trời ngơ ngác bay tới một vệt bóng đen, người này dưới chân cũng không có giẫm Phi Kiếm, ngơ ngác chính là "Phân Âm tông" cao thủ thần bí.

Hoa Lân nhất thời sợ đến tay chân lạnh lẽo, này thật đúng là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ ở đằng sau.

Cái kia "Phân Âm tông" ma đầu rơi vào trên đỉnh ngọn núi, ánh mắt bén nhọn quét hướng bốn phía, sợ đến hai cái đang muốn xuống núi yêu nhân mau mau lại bắt đầu trốn. Kỳ thực ma đầu này từ lâu phát hiện hai người này vai hề, chỉ là đối với bọn họ không có hứng thú, vì lẽ đó vẫn như cũ đem lạnh giá

ánh mắt rơi hướng về phía yên tĩnh núi rừng.

Hoa Lân lập tức phản ứng lại, người này cố định là bị vừa nãy ánh sáng màu hồng hấp dẫn lại đây, không khỏi nghĩ nổi lên Nhược Uyên cảnh cáo. Lại liên tưởng đến bọn họ muốn dùng chính mình máu tươi tiến hành cái gì khủng bố nghi thức, nhất thời sinh ra thật sâu hoảng sợ. Lấy Hoa Lân can đảm, lúc này cũng cảm thấy trái tim không hăng hái "Thình thịch thình thịch" thêm nhanh hơn rất nhiều, sợ đến hần nằm ngã xuống đất, cũng không dám nữa ngừng đầu quan sát. Đột nhiên, Hoa Lân nghĩ đến một cái đáng sợ ý nghĩ, toàn thân một trận mát lạnh. . .

Đúng, nếu chính mình có dùng "Suru Thần thuật" đi tìm con mồi, như vậy cái này "Phần Âm tông" ma đầu khẳng định cũng sẽ dùng đồng dạng phép thuật suru tâm chính mình. Lấy người mặc áo đen này công lực, tìm tòi phạm vi đâu chỉ trăm trượng? Nghĩ đến đây, Hoa Lân lập tức kinh sợ chảy mồ hôi lạnh khắp cả người.

Quả nhiên, ma đầu này rốt cục triển khai "Suru Thần đại pháp", một làn sóng mờ ảo năng lượng trong phút chốc phủ kín toàn bộ núi Bình Định. Hần Suru Thần đại pháp quả nhiên lợi hại, chớp mắt liền vượt qua thung lũng cùng đậm đặc, cơ hồ đem tất cả hình ảnh đều khắc ở đầu óc.

Khi hần lướt qua Hoa Lân ẩn thân bụi cỏ lúc, dĩ nhiên cũng không có phát hiện cái gì dị dạng, liền xa xa trốn hai vị yêu nhân rốt cục hấp dẫn sự chú ý của hần, thân thể hần loáng một cái, trong nháy mắt chuyển qua hai vị yêu nhân bên người.

Cái kia hai cái yêu nhân chợt phát hiện trước mặt mình nhiều hơn một người, nhất thời sợ đến trợn mắt ngoác mồm. Chỉ nghe ma đầu này lớn tiếng chất vấn: "Nói, vừa nãy có nhìn thấy hay không một cái anh tuấn tiểu tử? Hần hướng về phương hướng nào đi tới?"

Bên trái âm vụ nam tử run rẩy nói: "Hần. . . Hần đã xuống núi đi rồi!" Nói chỉ chỉ mặt phía bắc Thành Đô thành.

"Phần Âm tông" ma đầu trong mắt lập tức né qua một trận hàn quang, thân thể xoay một cái, chớp mắt liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Hai cái yêu nhân rốt cục thở phào một cái, chính đang vui mừng có thể đào mạng lúc, ai biết song song "Oa" một tiếng, phun ra hoàn toàn ngưng máu tươi. Trong cơ thể kinh mạch cùng xương cốt vỡ vụn thành từng mảnh, liền con mắt đều xuất hiện từng cái từng cái rõ ràng vết rạn nứt. Đến chết bọn họ đều không hiểu, tại sao chính mình sẽ gặp đến người mặc áo đen độc thủ.

Câu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Giả chết cảnh giới

Núi Bình Định rốt cục khôi phục yên tĩnh, gió đêm từ từ thổi qua ngọn cây, mang theo vài miếng lá rụng, nhẹ nhàng trôi về xa xa.

Lấy Phần Âm tông ma đầu công lực, dĩ nhiên không có phát hiện Hoa Lân, thực sự là trời xanh may mắn.

Nguyên lai, tất cả những thứ này đều là Hoa Lân cơ trí cứu mình một mạng. Ở ngàn cân treo sợi tóc, hần đột nhiên nằm thẳng ở trong bùn đất, đồng thời rơi vào đến dưới nền đất, đồng thời lại tiến vào "Ích Cốc" cảnh giới, trái tim cùng hô hấp hoàn toàn đình chỉ, lại như đã biến thành bùn đất một bộ phận.

Ngay ở hần vừa vụn rơi vào đến mặt đất sau, một làn sóng mạnh mẽ "Suru Thần thuật" liền từ trên người hần quét qua, có thể nói là nguy hiểm đến cực hạn.

Bởi hần mang trong lòng tạp niệm, chìm đắm ở "Ích Cốc" cảnh giới bên trong phi thường không bình yên, đột nhiên "Khắc" một tiếng, từ trong đất bùn ngồi dậy đến. May mà lúc này "Phần Âm tông" ma đầu đã rời đi, không phải vậy này cái mạng nhỏ khả năng liền khó bảo toàn.

Đang chuẩn bị bò lên, đột nhiên nhìn thấy bầu trời lại bay tới năm đạo bóng trắng, ngạc nhiên là "Nhược Uyên" mấy người cũng đều chạy tới. Hoa Lân đang chuẩn bị đi tới lên tiếng chào hỏi, nhưng đột nhiên lại cảm thấy không thích hợp, khiến cho rung mình một cái, lần thứ hai nằm trở về trên đất. . .

Quả nhiên, Nhược Uyên năm người rơi xuống đất, chuyện thứ nhất chính là dùng "Suru Thần thuật" tìm tòi toàn bộ núi Bình Định. Đương nhiên bọn họ cũng bỏ qua Hoa Lân cái kia đám rậm rạp bụi cỏ. Chỉ vì cách đó không xa một cái rãnh sâu bên trong hai bộ thi thể, hấp dẫn lực chú ý của bọn họ.

Năm người cấp tốc bay qua, Nhược Uyên thất kinh nói: "Sur huynh chúng ta tới chậm, Hiên Di Thừa cái kia ma đầu đã đi tới."

Nhược Phong gật gật đầu, chậm rãi ngồi xổm người xuống, nặn nặn hai cổ mềm nhũn thi thể nói: "Đây hai tên người chết thân thể cũng thật là kỳ quái, bên trong hần hùng hậu Liệt Không chương dĩ nhiên không có tại chỗ nổ tung, hiển nhiên cũng là luyện qua ma công người!"

Lý Trần Ai nghe vậy, trong mắt lập tức né qua một tia dị mang nói: "Xem ra Huyết Ma thế lực đã bắt đầu mở rộng. Phong sư huynh, ta quyết định muốn giúp một tay trong bọn họ nguyên bản, thế muốn đem Huyết Ma truy đuổi đến cùng. Còn đuổi bắt Phần Âm tông sự tình, các ngươi có thể bất cứ lúc nào dùng Huyền Quang kính thông báo ta, ta sẽ lập tức chạy tới."

Nhược Phong chỉ có thể gật gật đầu, làm một tên chính đạo cao thủ, đuổi bắt Huyết Ma cũng là chuyện bổn phận, vì vậy nói: "Tốt lắm, hai người bọn ta một bên công tác đồng thời tiến hành. Nhưng ngàn vạn phải nhớ kỹ, diệt trừ 'Phần Tinh tông' ma đầu mới là trọng yếu nhất, nếu như chúng ta có yêu cầu, ngươi nhất định phải thả tay xuống bên trong tất cả lập tức tới rồi."

Lý Trần Ai mừng lớn nói: "Được rồi, vậy ta trước hết lẫn vào Thành Đô thành, ta ngược lại muốn xem xem Huyết Ma có hay không can đảm trước đi tìm cái chết."

Nhược Phong lại cùng cái khác bốn người thương lượng chốc lát, lúc này mới dồn dập bay lên trời, chớp mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Hoa Lân lần thứ hai chìm vào đến Ích Cốc cảnh giới, lần này hẳn cũng "Ngủ" đến vô cùng an tường, hoàn toàn quên thời gian.

Sáng sớm hôm sau, núi Bình Định xuất hiện ánh sáng màu hồng tin tức truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, kẻ tò mò dồn dập tới rồi tầm bảo, bọn họ lập tức phát hiện "Ba bộ thi thể".

Thành Đô nha môn cũng tham gia việc này, tam đại danh bộ một trong mặc cho anh bay hoá tốc chạy tới hiện trường. Hắn đối với một bộ rơi vào đến trong đất bùn anh tuấn "Thi thể" cảm thấy phi thường hiếu kỳ, gật đầu liên tục nói: "Lợi hại lợi hại, người này thi thể còn có một tia còn lại ừ, hẳn bị hung thủ sâu sắc đánh vào mặt đất, toàn thân càng không nhìn thấy một chỗ vết thương, xem ra khi còn sống cũng là một vị người tập võ. Ai, chỉ tiếc bị chết quá chào buổi sáng!"

Nguyên lai Hoa Lân trái tim cùng hô hấp đều đã đình chỉ, thân thể cũng dần dần trở nên lạnh lẽo lên, chẳng trách người ta làm tưởng hẳn cũng là một người chết, liền ba chân bốn cẳng dùng vải trắng đem hắn bao lên, cũng nhắc trở về liêm phòng.

Diệp Thanh đứng lặng ở phía trước cửa sổ, một đêm chưa ngủ.

Bọn nàng Hoa Lân một buổi tối, nhưng liền công tử bóng người cũng không thấy, chỉ nghe sát vách Cảnh Vệ gõ cửa nói: "Diệp cô nương, Hoa công tử trở về hay không?"

Này đã là lần thứ chín nghe được hắn đến hỏi dò, Diệp Thanh tức giận nói: "Ta nào có biết, ngươi làm sao không đi gõ gõ hán cửa thử xem?"

Cảnh Vệ cẩn thận từng li từng tí một nói: "Ta sớm gõ qua, thế nhưng không có ai đáp lại." Dừng một chút lại nói: "Vừa nãy ta nghe thấy trong tửu lâu đám người đàm luận, sáng nay trong thành bộ khoái ở núi Bình Định tìm tới ba bộ thi thể, hiện chính đang xác định thân phận đây."

Diệp Thanh bỗng nhiên một tiếng đứng lên, thân thể mềm mại một trận lạnh lẽo, nhưng lập tức lại lắc đầu nói: "Không, chuyện này tuyệt đối không có khả năng! Coi như mười cái Lữ Ấu Văn cũng đừng muốn giết chết công tử nhà ta, hẳn nhất định còn ở Thượng Quan Linh nơi đó. Đáng ghét!" Nói kéo cửa phòng ra, lớn bước ra ngoài.

Ngoài cửa Cảnh Vệ khom người nói: "Diệp cô nương chuẩn bị đi đâu?"

Diệp Thanh cũng không quay đầu lại nói: "Bích Thanh viên!"

Cảnh Vệ ngẩn người nói: "Bích. . . Bích Thanh viên?"

Diệp Thanh yêu kiều ánh loáng một cái, từ lâu không biết tung tích.

Cảnh Vệ tự lẩm bẩm: "Nàng đi Bích Thanh viên làm gì? Thực sự là khó hiểu, ta hay là đi liêm phòng nhìn thôi. Ai, chuyện này là sao, chuyện của ta hẳn vẫn không có giúp đỡ được việc, hiện tại nhưng ngược lại muốn trước tiên vì hắn nhất xác."

Diệp Thanh đi ra đầu phố, hỏi không ít người đi đường, rốt cuộc tìm được "Bích Thanh viên" vị trí. Đến tới cửa, đối với ngoài cửa sáu tên gia đình reo lên: "Thiên Sơn khách tới có phải là ở nơi này?"

Chúng gia đình đột nhiên nhìn thấy một vị tiên tử giống như người đứng ở trước mặt, gật đầu liên tục nói: "Đúng đúng đúng, cô nương xưng hô như thế nào, người muốn tìm ai?"

Diệp Thanh trầm giọng nói: "Ta muốn tìm Thượng Quan Linh, gọi nàng đi ra thấy ta!"

Mọi người thấy nàng khí độ phi phàm, đều không dám hỏi lại, sớm có người đi vào bẩm báo tổng quản.

Diệp Thanh ở ngoài cửa đợi một lúc lâu, đang cảm thấy thiếu kiên nhẫn, một tên quần áo hoa lệ văn sĩ đi ra, khom người nói: "Vị này nhưng là Diệp cô nương?"

Diệp Thanh gật gật đầu.

Tên văn sĩ kia nghiêng người nói: "Tiểu nhân Đoạn Hà, tề trang Tuyệt Trần Tiên Tử cho mời. . ."

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Thần bí thế lực

Diệp Thanh theo tên văn sĩ kia đi tới phòng khách, chỉ thấy trống trải trong thính đường chỉ có hai, ba cái nha hoàn ở, bàn trà cùng cái bàn đứng là cực kỳ xa hoa, có thể thấy được này gia đình thân phận hiển hách.

Thấy Thượng Quan Linh còn chưa tới, Diệp Thanh bước nát bước đi qua đi lại, trong miệng bĩu môi nói: "Người đâu, làm sao còn chưa tới?"

Một bên đứng hầu Đoạn Hà tự mình cho nàng châm được rồi trà Ô Long, thấp giọng khuyên nhủ: "Diệp cô nương chờ vội, Tuyệt Trần Tiên Tử lập tức tới ngay!" Đang nói, ngoài cửa quả nhiên truyền đến ầm ầm tiếng bước chân, hóa ra là Trương Thiên Hoa, Hạng Tiêu Vân, Trịnh Phi Vũ ngang ngựa cửa trước một bước chạy tới.

Trương Thiên Hoa trước tiên cướp vào, hưng phấn nói: "Ồ, Diệp sư muội đúng là người? Đại ca đâu?"

Sau đó tiến vào Hạng Tiêu Vân nhưng dùng sáng quắc ánh mắt đem Diệp Thanh từ đầu đến chân đánh giá một lần.

Nửa năm không gặp, Diệp Thanh càng xinh đẹp hơn, cái kia eo thon thân, đầy đặn bộ ngực mềm, càng tăng thêm mấy phần mê người nữ nhân vị. Khuôn mặt đương nhiên vẫn là như vậy thanh lệ thoát tục, trực tiếp đem Hạng Tiêu Vân nhìn ra đầu vầng mắt hoa, trong bóng tối lại đối với Hoa Lân hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Diệp Thanh vội la lên: "Các người có nhìn thấy hay không công tử nhà ta?"

Trương Thiên Hoa kinh ngạc nói: "Làm sao, đại ca mất tích sao?"

Diệp Thanh đột nhiên cửa trước nhìn ra ngoài, chỉ thấy Thượng Quan Linh khẽ nâng váy lụa mỏng, tao nhã bước xuất giá hạm, ôn nhu nói: "Thanh Thanh tìm ta có chuyện gì?"

Diệp Thanh lập tức không chớp một cái nhìn chăm chăm Thượng Quan Linh, nghĩ thấu qua khăn che mặt của nàng quan sát phản ứng của nàng, một lát mới nói: "Ta tìm đến công tử nhà ta, hẳn tối hôm qua nói muốn đến báai phòng các vị, ai biết được hiện tại đều chưa có trở về. Tiểu sư thúc có từng biết tung tích của hắn?"

Thượng Quan Linh lập tức nhớ tới tối hôm qua triền miên một đêm, trên mặt nhất thời cảm thấy một trận nóng bỏng. Chỗ chết người nhất chính là, chỗ ở của chính mình bị chính mình làm hỏng, khắp nơi đều có Hoa Lân đã tới dấu vết, liền cố gắng tự trấn định nói: "Hắn không phải đi cùng với người sao, tìm ta thì có ích lợi gì?"

Diệp Thanh vội la lên: "Hắn tối hôm qua không phải đến. . ."

Thượng Quan Linh mau mau đánh gãy nàng nói: "Hắn tối hôm qua một đêm không về sao?"

Diệp Thanh tức giận nói: "Hắn nếu như trở về, ta còn tới nơi này làm gì?"

Thượng Quan Linh sợ nàng nói ra càng thêm lúng túng đến, liền liền vội vàng hỏi: "Người đừng vội, hắn có phải là cùng ai còn có cái gì ước định, vì lẽ đó tạm thời không về được?"

Diệp Thanh tuyệt vọng nói: "Hắn tối hôm qua nói muốn cùng Lữ Ấu Văn tỷ thí, thế nhưng đến hiện tại đều chưa có trở về, sạch. . . Thanh nhi thật sự không dám đi phòng khám liệm. Ô ô ô!"

Mọi người sững sờ, không biết nàng nói tới muốn đi "Phòng khám liệm" là có ý gì?

Lúc này Nghiêm Liệt Phong vừa vặn từ ngoài cửa nhanh chân đi vào, hướng về Thượng Quan Linh khom người nói: Gặp qua sư thúc, dựa vào đệ tử điều tra, bên ngoài đồn đại Huyết Ma tái hiện, hiện tại đã huyền ảo là sôi sùng sục. Sáng nay nha môn lại ở nơi đó tìm tới ba bộ thi thể, chúng ta có muốn

hay không tham gia điều tra?"

Thượng Quan Linh thân thể mềm mại chấn động nói: "Cái...Cái gì?"

Cho đến giờ phút này nàng mới rõ ràng Diệp Thanh cảm thụ, phương tâm một trận hoảng loạn nói: "Cái kia. . . Vậy chúng ta cùng đi phòng khám liệm nhìn."

Thành Đô nha môn phòng khám liệm bên trong, tối tăm gian phòng dưng mười mấy bộ thi thể, những thứ này đều là trong thành gần đây tăng thêm vong hồn.

Một cái xử lý đang giải phẫu một bộ mềm nhũn thân thể, hần kinh ngạc phát hiện, thi thể này xương cốt cùng kinh mạch tất cả đều đứt thành từng khúc, lại như là một đồng bần nhão, bức này hiện tượng quả thực là chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy.

Cách đó không xa lại có một bộ hoàn hảo không chút tổn hại "Thi thể" chờ hần nghiên cứu, thi thể này không nhìn thấy bất kỳ thương thế, loại tình huống này ở nghiệm thi trong quá trình đứng là thường thường gặp gỡ, vì lẽ đó hần cũng không vội vã.

Đang bẽ bộn, bên ngoài cửa sắt bỗng nhiên "Coong" vang lên hai tiếng, đón lấy lại khôi phục vắng ngắt. Xử lý quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đi vào hai cái người mặc áo đen: Bên trái là cái vóc người yếu điệu mỹ nữ, nàng căng chặt màu đen trang phục, phác họa ra mê người vóc người, chỉ là một đôi mắt dĩ nhiên hiện ra yêu dị màu lam nhạt, hiển nhiên không phải người Trung Nguyên thị. Bên phải nhưng là một cái thân cao không tới bốn thước Chu Nho, hần đang lưu luyến không rời mà ôm mỹ nữ bấp đôi, một mặt vụn vặt đáng ghét đáng đáp.

Xử lý sững sờ, liền thấy cô gái kia bỗng nhiên hướng mình quyền rũ nở nụ cười, không gian chung quanh lập tức từng trận vận vẹo, chính mình phảng phất đưa thân vào trong tiền giới, xung quanh tất cả đều là biến hóa, cái kia nữ xinh đẹp hướng mình đi tới, trên người quần áo từng cái từng cái rút đi, dần dần lộ ra nàng cái kia da thịt trắng như tuyết. Nhưng vào lúc này, hần đột nhiên cảm thấy trái tim đau đớn một hồi, cúi đầu nhìn lên, phát hiện một thanh lưỡi dao sắc đã cắm ở trên ngực của chính mình. Mang theo một tia nghi hoặc, hần chậm rãi ngã xuống. . .

Cái kia Chu Nho nhảy lên, vèo một tiếng đứng ở liềm trên giường, nhìn từ trên cao xuống mà đem xung quanh nhìn quét một lần, dùng đông cứng Hán ngữ nói: "Không có người sống, động thủ đi!"

Quyển rũ nữ từ một tiếng cười duyên, xoay người si ngốc nhìn bên trái một bộ anh tuấn thi thể nói: "Người này chính là tối hôm qua ở núi Bình Định đồng thời bị phát hiện thi thể đi người xem chúng ta có muốn hay không lấy về làm làm thí nghiệm?"

Chu Nho kêu quái dị nói: "Người muốn cũng đừng nghĩ, hóa hóa, đều đem bọn họ hóa thành tro tàn."

Cái kia quyển rũ nữ từ lộ ra không nở về mặt, lẩm bẩm nói: "Vậy nhiều đáng tiếc nhỉ? Chỉ cần chúng ta đem hần đưa đến giáo chủ trong tay, nhất định có thể để cho hần lại bắt đầu đứng lên đến."

Chu Nho "Vèo" một tiếng nhảy lại đây, từ trong lòng lấy ra một cái bình sứ, cẩn thận từng li từng tí một mà lấy ra một điểm màu vàng bột phấn, tàn bạo mà nói: "Người đừng nằm mơ, mau mau động thủ!"

Cô gái quyển rũ kia bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là rút ra một nhánh tinh mỹ chùy thủ, hướng về trước mắt thi thể đâm tới.

Cầu vote 9-10 dưới mỗi chương!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Tiên Duyên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.